

Giới thiệu Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia

Truyện Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia xoay quanh nhân vật nữ chính Dương Uyển Nghi có võ thuật tài giỏi và ngoại hình xinh đẹp nhưng bị cha mẹ bỏ rơi từ nhỏ.

Đến năm hai mươi lăm tuổi khi biết được sự thật bạn trai cầm súng cô như điên lên nên gặp tai nạn xe cô và xuyên không nhập vào thân xác một cô gái mười lăm tuổi.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi Nam Cung Thiên là Hoàng đế của Di quốc, rất dịu dàng nho nhã luôn tìm người con gái hoàn hảo. Liệu khi gặp cô nàng có cá tính mang ký ức hiện đại sẽ xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Ads Dương Uyển Nghi nắm chặt tách cà phê trong tay, cố gắng giữ cho bản thân mình bình tĩnh, nhưng thật sự lúc này cô chỉ muốn hất cả tách cà phê vào kẻ đang ngồi trước mặt cô.

"Nói ! Anh với cô ta lén lút quen nhau được bao lâu rồi ? "

Sở Hạo bị khí thế của cô làm cho run bắn, mãi một lúc sau mới lắp bắp

" Hai...hai tháng."

" Hai tháng ? Thì ra mấy ngày gần đây anh luôn miệng nói phải đi công tác, hóa ra là đi công tác ở chỗ của cô ta hả ? Nếu không phải chính mắt tôi nhìn thấy anh âu yếm hôn cô ta giữa phố thì anh còn định lừa dối tôi đến bao giờ ? " Uyển Nghi gần như gầm lên. Tất cả khách hàng ngồi trong quán đều quay ra nhìn bạn họ.

Một vài người quay ra to nhỏ với nhau

" Nhìn kia ! Cô gái kia xinh đẹp như vậy mà anh ta còn đi bắt cá hai tay, thật đúng là kẻ không có mắt "

" Nếu vậy chắc cô bồ mới của anh ta phải xinh đẹp lắm "

" Chắc là phải có lí do nào đó chứ, nếu không thì anh ta quả thật là một kẻ mù "

Sở Hạo khỏ sở nhìn cô " Uyển Nghi, em bình tĩnh chút đi "

Uyển Nghi cảm thấy rất tức giận, đây, đến kẻ ngoài cuộc còn nói anh ta là một kẻ mù, cô đã tin anh ta như thế mà anh ta lại lừa dối tình cảm của cô. Nếu như cô gái kia là một người xinh đẹp như họ nói thì thôi đi, đằng này, cô ta kém cô về mọi mặt, cô không hiểu nổi tại sao Sở Hạo lại có thể bỏ cô để đi theo cô ta.

" Uyển Nghi, anh thật sự xin lỗi, biết em rất yêu anh, anh cũng yêu em nhưng.....Anh đã cố tự nhủ bản thân mình không được yêu cô ấy, nhưng không biết từ lúc nào trong tim anh chỉ tràn ngập hình bóng của cô ấy, anh không thể kiềm chế được tình cảm của bản thân mình....."

" Đủ rồi ! Tôi không muốn nghe nữa " Một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt Uyển Nghi, lúc này đây cô cảm thấy trái tim mình rất đau.

" Anh giỏi lắm, ba năm yêu nhau cũng không bằng hai tháng anh quen cô ta. Đã vậy thì chúc anh và cô ta hạnh phúc, giữa chúng ta xem như chưa từng có gì cả. Sở Hạo, anh không đáng để cho tôi phải đau lòng "

Cô hất cả tách cà phê vào mặt Sở Hạo rồi chạy ra ngoài, cô không muốn để anh ta thấy mình khóc.

Sở Hạo, anh và cô ta cứ sống hạnh phúc bên nhau đi, rồi sinh một đứa con thật khỏe mạnh, tốt nhất là sinh con trai, tôi sẽ cho nó thành thái giám.

Uyển Nghi vừa đi vừa khóc, trong lòng không ngừng **** rủa, không để ý một chiếc xe tải đang lao thẳng vào mình.

" Rầm "

.....

" Tiểu thư ! Tiểu thư ! Người tỉnh lại đi ! Tiểu thư ! Người đừng làm Hỷ nhi sợ ! "

Uyển Nghi nghe thấy một tiếng nói mơ hồ cứ nức nở bên tai mình, liền cố mở mắt ra. A! Đầu của cô thực sự là rất đau nha.

" Tiểu thư, người đã tỉnh lại rồi ! Thật tốt quá "

Một cô gái mặc trang phục cổ trang đang nhìn cô mừng rỡ kêu lên, trên mặt đầy nước mắt.

" Cô là ai ? "

Nụ cười trên mặt Hỷ nhi thoáng chốc đã tắt ngấm " Tiểu thư ! Người bị sao vậy ? Người không nhớ Hỷ nhi sao? Cao quản gia, ông mau mời đại phu lại đây, tiểu thư bị làm sao rồi. "

Lúc này Uyển Nghi mới định thần lại, nhìn kĩ cảnh vật xung quanh. Cô đang ở trong một căn phòng của thời xưa, nhìn lại bản thân thì thấy mình cũng đang mặc một bộ đồ cổ trang. Thôi xong rồi ! Không phải là mình xuyên không như trong tiểu thuyết rồi chứ ?

Vị đại phu bắt mạch cho cô một lúc lâu mới nhăn trán đứng dậy " Tiểu thư nhà cô không bị gì hết, cơ thể hoàn toàn bình thường, có thể do va đập quá lớn đã làm cho đầu bị tổn thương, dẫn đến mất trí nhớ. Lão phu sẽ kê một đơn thuốc, nếu bệnh tình không thuyên giảm thì chỉ còn trông chờ vào thời gian thôi " Nói xong liền quay lưng đi thẳng.

" Tiểu thư, thật khổ cho người quá ! " Hỷ nhi lại khóc, ông trời thật khéo trêu người tiểu thư nhà cô mà, cô còn chưa đủ bắt hạnh sao mà giờ lại bị như vậy.

" Được rồi ! Đừng khóc nữa, nói cho ta biết em là ai ? "

" Tiểu thư, em là Hỷ nhi, em đã đi theo người từ nhỏ, đến nay đã được 15 năm rồi."

" Vậy ta là ai? Bao nhiêu tuổi ? Là người như thế nào ? "

" Người tên là Dương Uyển Nghi, con gái của đại thừa tướng, năm nay người vừa tròn 15 tuổi, tiểu thư là tài nữ nổi tiếng trong kinh thành, người rất thông minh, lại trong sáng, đáng yêu, là người rất tốt bụng " Nói đến đây, trong mắt Hỷ nhi ánh lên một tia tự hào.

Ai zaaa~ xem ra cô tiểu thư này cũng không tệ nha, trùng tên với mình, chẳng lẽ mình nhập vào xác cô ta là vì hai người trùng tên sao ? Nghĩ ngợi một lúc, cô mới nhớ ra một điều, vội nhảy ngay đến bên cái gương ngắm nghía.

Mình biết ngay mà, là tài nữ nổi tiếng như vậy, chắc chắn là rất xinh đẹp, nhưng quả thật là cô không ngờ là lại đẹp đến vậy. Làn da trắng trẻo, tinh khiết như bạch ngọc, đôi mắt to trong sáng, ngũ quan cân đối một cách hoàn hảo, đôi môi nhỏ hồng mơn như cánh hoa đào.

" Ôi trời ơi ! Sao ta lại đẹp đến vậy hả ? Hỷ nhi, có phải là ta đã bay đến thiên đình, trở thành tiên nữ rồi không ? "

Hỷ nhi cười mà như mếu, trước giờ tiểu thư vẫn luôn tự tin với sắc đẹp của mình nhưng như vậy có phải là hơi thái quá rồi không? Cô cảm thấy tiểu thư như biến thành một người khác vậy .

" Chết rồi, chết rồi, xinh đẹp như vậy thì biết làm sao đây? Xinh đẹp đúng là một điều tốt nhưng cũng không nên đẹp quá mức như vậy chứ "

Ở thời hiện đại, cô cũng là một người đẹp nên có rất nhiều người theo đuổi, chính vì vậy mà cô cảm thấy rất phiền phức, nhiều lúc cô cũng thầm ước sao bản thân không xấu đi một tí ? Hơn nữa ở cái thời đại này, càng xinh đẹp càng dễ gặp phiền phức, rồi cái câu " hồng nhan họa thủy ", " hồng nhan bạc mệnh " là rất dễ xảy ra đó, chẳng phải cô cũng bị xe đâm chết lúc 25 tuổi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuất giá

Ads Uyển Nghi vừa ngồi nhàn nhã uống trà vừa nghe Hỷ nhi kể sơ qua những điều cần biết, nghe Hỷ nhi nói nơi này là Di quốc, Di quốc? chưa từng nghe qua, đây là một triều đại không có trong lịch sử sao? Hay là không phải mình xuyên không về quá khứ mà là xuyên không sang hành tinh khác? Hệ mặt trời có nhiều hành tinh như vậy biết đâu lại có hành tinh khác thật, nếu vậy thì cái hành tinh này thật lạc hậu nha, phát triển chậm hơn trái đất nữa á.

Nhưng khi nghe Hỷ nhi kể về lí do cô tự tử thì Uyển Nghi ngay lập tức phum ngum trà trong miệng ra." Cái gì cơ? Ngày mai ta sẽ phải xuất giá sao? "

" Cái gì, không phải là chính thê mà là tiểu thiếp sao ? Tiểu thiếp thứ tư ? sao có thể chứ ? "

Ông trời ơi, con vừa mới bị bỏ đá. Vì sao ? vì anh ta bắt cả hai tay, là bắt cả hai tay đó, vậy mà giờ con lại phải lấy một tên bắt cả bốn tay là sao ? Anh ta lại còn là kẻ nổi tiếng lạnh lùng, lãnh khốc nữa. Ông trời ơi, rốt cuộc chuyện này là sao, người hãy nói cho con biết đi !!! (Trời : Ta cũng không biết, con hỏi chúa xem)

Nguyên nhân là do cha cô vốn là đại thừa tướng rất được trọng vọng trong triều, cô lại là một tài nữ rất được hoàng hậu yêu mến, vì vậy bà đã tìm cách đề tác hợp cô với nhị vương gia. Hôn sự đã được định đoạt cách đây 1 năm nhưng hoàng thượng đột nhiên qua đời nên hôn lễ bị dời lại. Nay cha cô vừa mới qua đời, nghĩ thấy cô không còn ai thân thích nên bà mới nhanh chóng đốc thúc hôn lễ. Dương Uyển Nghi vì không muốn lấy một người tàn bạo lãnh khốc như vậy đã đập đầu tự vẫn. Và giờ thì cô phải thay thế cô ấy hoàn thành hôn sự này.

Ôi mẹ ơi, không muốn lấy thì phải tự vẫn chết, kháng chỉ thì cũng phải chết, làm sao đây ???

Thôi thì tới đâu hay tới đó, chỉ là đi lấy chồng thôi mà, nghe nói anh ta rất đẹp trai, lại là vương gia nên chắc chắn là sẽ giàu. Cô cũng đã 25 tuổi rồi, lấy chồng chắc cũng không phải là quá tệ.

Nhưng cái vụ tam thê tứ thiếp đó thì thật không thể chấp nhận mà, nếu vậy, sau khi lấy anh ta về, mình nhất định phải tìm cách để đuổi mấy ả kia đi.

Sáng hôm sau, khi cô còn đang vui đùa trong chăn thì Hỷ nhi đã lôi cô dậy, tắm rửa sạch sẽ, quần áo lớp quần áo vào người, tô tô trét trét lên mặt, cuối cùng là đội một cái mũ phượng diêm dúa lên đầu. Xong! cô đã sẵn sàng để đem đi bán, ấy lộn, đi lấy chồng.

Ngồi trên kiệu lắc lư một hồi, khi đến nơi thì bà mối và Hỷ nhi diu cô vào nhà, cái khăn trùm đầu này thật đáng ghét mà, hại cô không thể nhìn thấy chủ rể xem mặt mũi tròn méo thế nào. Cô chỉ biết làm theo chỉ đạo của bà mối như một con rối, bái đường mấy cái, xong rồi là có người dắt vào tân phòng. Cha mẹ ơi, hôm nay con gái của cha mẹ sẽ bị " làm thịt "

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tướng công đáng sợ

Ads Ngồi chờ cho đến tối vẫn chưa thấy ai xuất hiện, Uyển Nghi mệt muốn xỉu. Sao không có ai mang đồ ăn vào cho ta? sao không cho ta bỏ khăn trùm đầu ra? sao không cho ta ngủ ? sao cái tên đáng chết kia vẫn chưa tới ? ta mệt lắm rồi. Hỷ nhi đã dặn cô là sau khi vào tân phòng thì phải ngồi yên chờ vương gia tới, vì vậy cô phải làm thực nữ suốt từ trưa tới giờ, hần muốn để cô chết khô trong này sao?

Không chờ nữa, ta phải đi kiếm cái gì ăn đã. Uyển Nghi vừa định đứng dậy thì nghe thấy tiếng chân người bước lại gần. Không hiểu sao cô bỗng cảm thấy rất áp lực. Một bàn tay to lớn nắm lấy cái khăn trùm đầu của cô giật mạnh xuống.

" A " Uyển Nghi khẽ kêu lên một tiếng, nhìn người đang đứng trước mặt, thoáng chốc liền ngây ngẩn cả người.

Trai đẹp cô đã nhìn thấy không ít, các ca sĩ thần tượng đẹp trai cũng rất nhiều, nhưng người này quả thực là rất, rất đẹp. Sống mũi cao, mày kiếm, khuôn mặt cương nghị rất quyền rũ, con ngươi đen thâm trầm đang nhìn cô chăm chăm, trên người toát ra hàn khí. Uyển Nghi ngay lập tức cúi gằm mặt xuống, toàn thân cứng ngắc, cảm thấy hô hấp có phần khó khăn. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sợ một người đàn ông.

" Sao....sao hần cứ nhìn mình chằm chằm vậy ? ta biết là ta rất đẹp nha, người cũng không cần si mê ta đến thế đâu. Ax, sao vẫn cứ nhìn vậy ? từ sáng tới giờ ta chưa có ăn gì nha, không có sức để chơi trò đấu mắt với người đâu. " Uyển Nghi thắm rửa trong đầu, cầu mong hần ta biến đi nhanh cho rồi, quả thật là hần rất đẹp nhưng cũng rất đáng sợ, cô không muốn động phòng với hần đâu. Với lại giờ cô đang rất đói, nếu hần mà ăn cô thì sức đâu mà chịu nổi chứ.

" Không muốn gả cho ta đến vậy sao ? " Một lúc lâu sau Nam Cung Việt mới lên tiếng.

Uyển Nghi chợt nhớ đến cái đầu còn đang quấn băng của mình, vội xua tay.

" A, không phải, cái này là do tôi không cẩn thận té ngã. "

"Ồ, vậy nghĩa là rất thích " Khóe miệng Nam Cung Việt khẽ nhếch lên đầy mỉa mai.

Ax, tự kỉ à? có nhất thiết phải bẻ cong lời nói của người khác thế không ? Uyển Nghi phẩy phẩy tay :

" Cứ cho là như vậy đi " Cứ để cho anh ta tự sướng đi, nếu mình mà nói vì không muốn gả cho anh ta nên mới tự tử thì để anh ta bóp cổ mình lắm.

" Vậy sao ? " Nam Cung Việt nâng cằm Uyển Nghi lên, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng.

" Rất tiếc, bản vương không có hứng thú với người. " Nói xong liền quay lưng đi thẳng.

Hắn không có hứng thú tới mình, may quá, haha, Uyển Nghi mừng đến nỗi suýt nhảy căng lên. Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, toàn thân mềm nhũn ra.

" Tiểu thư ! " Hỷ nhi khẽ đẩy cửa vào, trên tay là một khay thức ăn.

Uyển Nghi ngay lập tức nhảy đến, vớ lấy một cái đùi gà. " Hỷ nhi ! Có phải người muốn ta đói chết không hả? Cả ngày không ăn gì lại phải ngồi yên một chỗ, ta tưởng mình sắp điên rồi chứ. "

" Tiểu thư, Hỷ nhi xin lỗi, vì tân nương sau khi đưa vào tân phòng phải chờ vương gia đến động phòng xong thì người khác mới được vào. Vừa nãy em thấy vương gia đã đi khỏi nên mới dám đem thức ăn vào đây. "

" Ax, cũng may hắn ta không có hứng thú với mình nhưng còn biết đường đi đến đây, nếu hắn không thêm ghé qua một lần nào thì chắc mình đã thành ma đói rồi " Uyển Nghi vừa gặm đùi gà vừa lẩm bẩm. Hắn không để ý mình xem ra cũng là điều tốt, vậy thì mình cứ coi như không biết hắn, xem như làm khách ở đây, sống một cuộc sống an nhàn là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cô em chồng đáng yêu

Ads " Tiểu thư , người mau dậy đi, trời đã sáng rồi. "

" Ai zaa, để cho ta ngủ thêm chút đi, ta thật sự buồn ngủ lắm " Uyển Nghi cuộn tròn người lại, lười biếng kéo tấm chăn lên trùm kín người.

" Tiểu thư , người đừng ngủ nữa mà , người mau dậy đi , em đi lấy đồ ăn sáng cho người. " Hỷ nhi vừa cười nói vừa kéo chăn của Uyển Nghi xuống. " Hôm nay tiểu thư giống như con nít vậy . "

" Aiii, Hỷ nhi, em thật sự đáng ghét mà. " Uyển Nghi bĩu môi, hậm hực bước xuống giường rửa mặt.

Một lát sau thì thấy hỷ nhi bước vào, trên mặt đầy vẻ ảm ức.

" Hỷ nhi, có chuyện gì vậy ? "

" Tiểu thư , em vừa tới nhà bếp lấy đồ ăn cho người thì họ nói là không có. Họ còn nói vương gia đã ra lệnh từ nay không được phép làm đồ ăn cho tiểu thư, bảo tiểu thư tự làm lấy, vương gia muốn người tự sinh tự diệt. " Hỷ nhi ảm ức đến nỗi suýt thì phát khóc.

" Chỉ có vậy thôi sao ? " Uyển Nghi mỉm cười hỏi, tự sinh tự diệt ? Hắn thật là quá coi thường cô rồi, hắn đâu biết rằng cô không còn là Dương Uyển Nghi trước đây. 25 năm cô đã phải tự mình kiếm sống, chuyện gì cũng phải tự làm lấy, giờ hắn muốn gây khó dễ cho cô thì thật là phí công vô ích rồi.

" Tiểu thư ! Người nói như vậy là sao? Rõ ràng là vương gia muốn gây khó dễ cho chúng ta, vương gia biết rõ chúng ta không biết nấu ăn nên mới làm vậy. "

" Ai nói ta không biết nấu ăn ? "

" Sao ă ? " Hỷ nhi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trước giờ cô chỉ lo đi theo hầu hạ tiểu thư, việc bếp núc đều giao cho đầu bếp làm nên cô không hề biết nấu ăn, còn tiểu thư của cô, ngay việc bước chân vào bếp còn chưa từng làm chứ đừng nói là nấu ăn.

Uyển Nghi dẫn theo Hỷ nhi xuống bếp làm cho mọi người đều thấy ngạc nhiên. Cô quay sang nở nụ cười với mọi người rồi xin một ít nguyên liệu làm bánh bao. Loáng một cái đã nặn xong hai chục cái rồi cho vào lồng hấp. Hỷ nhi và mọi người đứng bên cạnh chỉ biết há hốc mồm đứng nhìn. Họ không thể tin được cô lại biết nấu ăn.

" Mùi gì thơm quá vậy ? " Một nữ tử tầm 14, 15 tuổi từ ngoài cửa chạy vào, hít hà mùi thơm đang lan tỏa.

" A! chào nhị tẩu. " Cô giơ tay lên làm động tác chào.

Uyển Nghi cũng mỉm cười đáp lại " Đừng khách sáo thế, cứ gọi ta là Uyển Nghi là được rồi, muội là Nguyệt công chúa đúng không ? "

Hôm trước cô đã nghe Hỷ nhi nói qua, hoàng thượng có 5 người con trai và 1 người con gái, đại hoàng tử đã qua đời từ nhỏ vì bạo bệnh, nhị vương gia là Nam Cung Việt không màng đến hoàng vị nên sau khi hoàng thượng qua đời đã truyền ngôi vị cho tam vương gia là Nam Cung Thiên, ngoài ra còn có tứ vương gia Nam Cung Vũ và ngũ vương gia Nam Cung Trần, cô gái này chính là lục công chúa _ Nam Cung Nguyệt.

" Ân, chính là ta, ta kém tí 1 tuổi nên ta sẽ gọi tí là Uyển Nghi tí tí có được không? "

" Được. " Uyển Nghi mỉm cười, cô bị cha mẹ bỏ rơi từ nhỏ nên cô luôn mong ước có được một gia đình, giờ đây có một cô em gái đáng yêu như vậy, cô cảm thấy rất vui.

" Nguyệt công chúa, muối quả thật là xinh đẹp, thật tiếc ta không phải nam nhân, nếu không ta nhất định xin hoàng thượng chỉ hôn. " Uyển Nghi cười nói, cô công chúa này quả thật rất xinh đẹp, hơn nữa lại có vẻ nhí nhảnh đáng yêu.

" Hi hi, tí tí thật khéo nịnh, thật khổ cho tí quá, hoàng huynh của ta lại đối xử với tí như vậy. "

" Không sao, ta không quan tâm, miễn không phải gặp hấn là ta vui rồi. "

" Tí tí, tí thật là đặc biệt đó, Lan phi, Mai phi và Huệ phi đều cố tìm cách quyến rũ hoàng huynh của ta, còn tí thì lại muốn tránh mặt. "

" Vì ta không có hứng thú, chắc, hoa Lan, hoa Huệ, hoa Mai, toàn là những loài hoa đẹp, nhưng đáng tiếc....." Uyển Nghi nhún nhún vai " Toàn là hoa héo "

" Ha ha ha, tí tí, tí nói đúng lắm, ta cũng thường xuyên nghĩ như vậy. Tí tí à, ta thích tí rồi đấy, từ nay tí cứ gọi ta là Nguyệt nhi, ở trong phủ này, chỉ có hoàng huynh ta và tí là được phép gọi như vậy thôi. "

" Được, Nguyệt nhi "

" Tí tí à, bánh bao chín rồi, có thể cho muối vài cái được không? " Nguyệt nhi xoa xoa cái bụng, ra về tội nghiệp

Uyển Nghi mỉm cười lấy vài cái đưa cho cô, cô liền chạy vụt đi mất. Tự lấy cho bản thân và Hỷ nhi mấy cái, rồi quay sang phân phó.

" Còn lại mọi người lấy mà ăn, còn thừa nhiều lắm. "

Mọi người đều nhìn cô cảm động, tuy họ không phải không có cái ăn nhưng thấy cô đối xử tốt với mình như vậy, không giống như mấy vị tiểu thiếp kia thì trong lòng rất là cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Là do cô ta xui xẻo

Ads " Hoàng huynh, vô đây ăn bánh bao đi. " Nam Cung Việt vừa đi qua cửa phòng đã bị Nam Cung Nguyệt kéo vào, nhét vào tay một cái bánh bao. Bắt phải ăn.

" Ngon lắm! mùi vị này không phải là do đầu bếp trong phủ làm, muối mua ở đâu vậy? "

" Hi hi, ngon lắm phải không? Là Uyển Nghi tí tí làm đấy. " Nam Cung Nguyệt vừa cười vừa gặm thêm một cái bánh bao nữa.

" Là cô ta? " Nam Cung Việt sững sờ. Không thể nào, hần ta đã điều tra rất kỹ, cô ta rõ ràng là không biết nấu ăn mà, sao lại có thể? Điều khiến hần ngạc nhiên hơn là từ lúc nào Nguyệt nhi đã thân thiết với cô ta như vậy? Lại còn gọi là tí tí rất thân thiết nữa.

" Hoàng huynh à, muối thấy huynh cũng dừng gay gắt với tí ấy quá, muối thấy tí ấy là một người rất tốt, lại rất xinh đẹp nữa, huynh không thể dịu dàng với tí ấy một chút sao? "

" Hừ, từ lúc nào mà cô ta đã có thể khiến cho muối mê muối như thế hả? Cô ta quả thật không đơn giản. Nếu như là người khác thì ta có thể sẽ đối xử tốt với cô ta một chút, nhưng đáng tiếc..." Nam Cung Việt nở một nụ cười lãnh khốc " Ai bảo cô ta là nữ nhân mà bà ta yêu thương. Là do cô ta xui xẻo. "

" Hoàng huynh, đã 5 năm rồi mà huynh cũng không thể quên được sao? Chuyện đó...."

" Im đi, Nguyệt nhi! Nếu muối còn nhắc đến chuyện đó hoặc nói đỡ cho bà ta thì dù là muối ta cũng không tha cho đâu. " Nam Cung Việt tức giận, hung hăng đập tay xuống bàn.

" Được rồi, không nói, không nói nữa. Muối đi tìm Uyển Nghi tí tí, huynh cứ ngồi đó mà tức giận đi. Hoàng huynh đáng ghét! " Nam Cung Nguyệt làm bộ dạng lè lưỡi rồi chạy đi. Lần nào nhắc đến chuyện đó hoàng huynh cũng tức giận như vậy.

" Tí tí. " Nam Cung Nguyệt vừa chạy vào đã ôm chầm lấy Uyển Nghi làm cho tách trà trong tay cô suýt chút nữa rơi xuống.

" Có chuyện gì vậy ? "

" Người ta nhớ tí nên đến tìm tí mà ! " Nam Cung Nguyệt đầu môi nói, bộ dạng trông rất đáng yêu.

Uyển Nghi lấy ngón tay trò đẩy trán của Nam Cung Nguyệt, khẽ lườm một cái nhưng trên mặt lại mang theo ý cười " Tiểu nha đầu này, chẳng phải vừa mới gặp ta đó sao ? "

" Nhưng giờ đã thấy nhớ rồi, tí tí à, tí tí đẹp đến nỗi khiến lòng ta phải nhớ nhưng đó "

" Miệng lưỡi dẻo quẹo, muội còn nói vậy ta sẽ tưởng là muội yêu ta đó. " Uyển Nghi cười đến híp cả mắt, có em gái thật là sướng quá nha.

" Chẳng phải vừa nãy tí cũng nói vậy sao? Tí tí, chúng ta ra trung đình ngắm hoa đi, giờ hoa tử đinh hương đang nở đẹp lắm đó " (Hoa tử đinh hương chính là Lila ta đó)

Ba người vừa ra đến trung đình đã thấy ở phía xa có ba nữ nhân đang ngồi uống trà, Nam Cung Uyển ngay lập tức lấy tay chỉ.

" Tí tí, nữ nhân đang mặc áo tím kia chính là Mai phi, là kẻ khẩu phật tâm xà, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, trước mặt hoàng huynh thì tỏ vẻ yêu chiều thực nữ, nói lời hay ý đẹp, nhưng khi không có hoàng huynh ta thì lời nói rất là khó nghe. "

" Nữ tử mặc áo hồng kia là Lan phi, cô ta chẳng biết kiêng nể ai cả, luôn coi người khác không ra gì."

" Còn nữ tử mặc áo màu lam kia chính là Huệ phi, nhìn cô ta dịu dàng thế thôi, nhưng thực chất lại là kẻ nham hiểm nhất trong 3 người, những người hầu của cô ta đều rất là khổ sở. "

Uyển Nghi chỉ khe khẽ gật đầu, đúng là chồng nào vợ nấy, xem ra chỉ có cô là tốt bụng, hiền lành, đáng yêu thôi. (Ax ax, tự sướng quá đây) " Nguyệt nhi. ta cũng không muốn giáp mặt bọn họ, chúng ta ra thượng đình đi, ở đó hoa nở cũng rất đẹp. "

" Ân, cũng được "

Phủ vương gia tuy không rộng lắm nhưng rất đẹp, trồng rất nhiều hoa, hương hoa lan tỏa khắp nơi khiến Uyển Nghi cảm thấy rất dễ chịu.

" Phải rồi, Nguyệt nhi, chẳng phải muội cũng có phủ công chúa riêng sao? Sao lại sống ở đây ? "

" Muội thích ở đây vì hoàng huynh rất yêu thương muội, từ khi chuyện đó xảy ra, huynh ấy mới trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn nên muội muốn ở cạnh huynh ấy, mang lại cho huynh ấy chút cảm giác ấm áp. "

" Chuyện đó ? "

" Ấy chết! " Nam Cung Nguyệt phát hiện mình đã lỡ lời nên vội vàng lấy tay che miệng rồi ra dấu bí mật " Muội quên mất đây là chuyện bị cấm nhắc đến, muội cũng vừa bị hoàng huynh mắng vì nhắc đến chuyện này xong. Tí tí à, nếu tí tí muốn có cuộc sống yên ổn ở đây thì đừng nên tò mò về chuyện đó, nếu không thì cả muội cũng không cứu nổi tí đâu. "

" Được, ta biết rồi. " Tuy Uyển Nghi nói vậy nhưng chỉ có thể tránh nhắc đến chứ không thể không nghĩ đến, nói vậy trước đây hẳn cũng là một người rất dịu dàng, rồi cuộc thi chuyện gì đã khiến hắn thay đổi như thế ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người muốn chết phải không ?

Ads " Tiểu thư, nước tắm xong rồi, để em giúp người tắm rửa. " Vừa nói, Hỷ nhi vừa xắn tay áo lên. Thấy vậy, Uyển Nghi lập tức xua tay lia lịa.

" Không cần, không cần, hôm nay để ta tự tắm được rồi, em cứ đi làm chuyện khác đi. " Cô không quen để người khác tắm rửa cho mình.

" Được, vậy tiểu thư tắm đi, em sẽ ra ngoài "

Đợi Hỷ nhi đi rồi cô mới cẩn thận đóng cửa lại rồi trút bỏ quần áo. Aiii.. được ngâm mình thế này thật thích nha. Trước giờ cô chỉ được tắm bằng vôi sen thôi (nghèo mà)

" Có cần ta giúp ngươi tắm rửa không ? " Một giọng nói vang lên sau lưng cô.

Uyển Nghi giật mình quay lại thì thấy hấn đã đứng tựa ở cửa từ lúc nào, đang khoanh tay nhìn cô chăm chăm. Hấn....hấn....hấn....Nam Cung Việt, hấn ở đây từ lúc nào chứ? Cô vội vàng hụp xuống sâu hơn. Hấn... liệu hấn đã nhìn thấy gì chưa?

" Không cần phải giấu, ta đã nhìn thấy những thứ cần nhìn rồi " Hấn lại nở nụ cười nửa miệng đầy yêu mị kia ra.

" Ngươi...ngươi tới đây làm gì? "

" Đây là phủ của ta, muốn đến phòng của một tiểu thiếp như ngươi mà cũng cần phải báo trước sao ? "

" Ngươi.. chẳng phải ngươi đã nói không có hứng thú gì với ta sao ? "

" Đúng là ta có nói vậy, nhưng...." Lúc này ánh mắt của hấn đã chuyển sang nhìn ngực cô " Ta cũng không có nói là sẽ không thay đổi "

" Ngươi rút đi cho ta. " Uyển Nghi thẹn quá hóa giận, quên mất bản thân đang nói gì.

" Rút ? " Vẻ lạnh lùng của Nam Cung Việt lập tức chuyển thành giận dữ, đôi mắt vẫn lên những tia máu đỏ ngầu, toàn thân phát ra hàn khí khiến cho người khác phải run sợ. Hấn bước lại gần, dùng một tay bóp cổ cô.

" Dương Uyển Nghi, ngươi dựa vào cái gì mà dám nói như vậy với bản vương. Ngươi tưởng rằng có người đàn bà đó che chở cho ngươi thì muốn nói gì thì nói sao? Ngươi muốn chết phải không? "

Uyển Nghi bị hấn bóp cổ đến tái mặt lại, sắc mặt đã dần chuyển sang tím. Cô khẽ nhếch mép cười.

" Đến kẻ điên còn không muốn chết thì tại sao ta lại muốn chứ? Chỉ có điều nếu ta nói không muốn thì ngươi sẽ tha cho ta sao? Được, cùng lắm là chết chứ gì? có gì đáng sợ chứ ? "

Nam Cung Việt thả tay ra, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc " Ta không để cho ngươi chết, như vậy thì quá dễ dàng cho ngươi rồi, chi bằng cho ngươi sống mà không bằng chết, như vậy chẳng phải sẽ đau đớn hơn sao ? "

Cổ của Uyển Nghi được thả ra, cô liền ho sặc sụa, cô thật sự nghĩ rằng hấn sẽ giết mình, lúc đó cô thật sự cảm thấy rất sợ.

" Hừ, Dương Uyển Nghi, nếu không phải hôm nay bà ta muốn gặp ngươi thì ta cũng sẽ không đến đây. "

" Bà ta ? Bà ta là ai ? "

" Ngươi còn muốn giả vờ sao? Mau chuẩn bị đi, tí ta sẽ đưa ngươi đến gặp bà ta. " Nam Cung Việt phát tay bỏ đi. Hừ, Dương Uyển Nghi, ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ.

Uyển Nghi sững sờ nhìn theo bóng lưng hấn bỏ đi, hấn đang nói cái gì vậy? Bà ta là ai ? Hấn muốn đưa mình đi đâu ?

" Tiểu thư ! Người bị làm sao vậy ? " Hỷ nhi vừa bước vào phòng, thấy dấu tay còn hằn đỏ trên cổ cô liền hốt hoảng kêu lên.

" Ta không sao, em đừng hỏi nữa, lấy cho ta một bộ y phục cao cổ một chút, ta muốn che đi mấy vết này "

Uyển Nghi vừa thay xong y phục thì Nam Cung Việt đã đến đưa cô đi. Ngồi trên xe ngựa, cô không dám nhìn hấn, chỉ còn cách nhìn ra ngoài, nhưng cô vẫn cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình rất gay gắt.

Hấn đưa cô vào hoàng cung, đi đến Ngọc Lộ cung, Ngọc Lộ cung? Đây chẳng phải là nơi ở của thái hậu sao? Một người phụ nữ trông rất trẻ đẹp đang ngồi trên tràng kỉ, vừa nhìn thấy hai người liền tỏ ra rất vui.

" Việt nhi, Uyển Nghi, hai con đến rồi! " Bà nở một nụ cười rất đẹp, toàn thân phát ra một khí thế rất sang trọng, mẹ đẹp như vậy, thảo nào anh ta lại đẹp đến thế.

" Nhi thần khấu kiến mẫu hậu " Nam Cung Việt lạnh lùng hành lễ cho có lệ, ngữ khí thâm trầm, lạnh lùng, không có một chút cảm xúc.

Uyển Nghi cũng vội vàng hành lễ " Uyển Nghi khấu kiến thái hậu. "

Bà dịu dàng đỡ cô dậy, mỉm cười " Nha đầu này, sao hôm nay ngươi khách khí như vậy? Chẳng phải là nên gọi là mẫu thân sao ? "

Mẫu thân, phải rồi, mình đã thành thân cùng Nam Cung Việt, đương nhiên sẽ là con dâu của bà. Nghĩa là giờ cô đã có mẹ. Cô nghẹn ngào " Mẫu thân. "

Chương 7: Hoàng đế đẹp trai

Ads Nam Cung Việt nhìn bà, cảm thấy khó chịu, định xoay người rời đi.

"Việt nhi, con không định ở lại đây sao ? " Vương ngọc thái hậu nhìn Nam Cung Việt, giọng nói có chút ghen ghét.

"Không, tôi không muốn nhìn thấy bà. " Nam Cung Việt lạnh lùng nói.

"Việt nhi ! Đến giờ con vẫn nghĩ chuyện năm đó là do mẫu hậu làm sao? Sao con không chịu tin ta ? Ta thực sự không có làm. " Vương Ngọc thái hậu đầy đau khổ, nước mắt nói.

"Bà im đi, tại sao bà dám làm mà không dám chịu? Tôi cảm thấy thật ghê tởm khi phải làm con của một người dè tiện như bà. "

"Bốp " Một cái tát này lửa hạ cánh trên mặt Nam Cung Việt, hấn trợn mắt lên, kinh ngạc nhìn người đang bùng bùng lửa giận đứng trước mặt hấn.

Vương Ngọc thái hậu kinh hoàng đến mức mặt tái mét, không nói được lời nào.

"Mau xin lỗi mẹ anh đi ! " Uyển Nghi gần như gầm lên. Cô là cô nhi từ nhỏ, lúc nào cũng khao khát có một gia đình, vì vậy cô không thể chấp nhận được khi nghe thấy có người nói với mẹ mình như vậy. Hơn nữa, giờ đây bà cũng giống như mẹ của cô vậy, hấn xúc phạm đến bà thì có khác nào xúc phạm đến cô.

"Dương Uyển Nghi, ngươi cư nhiên dám tát ta ! " Nam Cung Việt gầm lên "Ngươi quả thật là muốn chết ! "

"Tại sao lại không? Tát một tên vô lại như ngươi thì có gì mà không dám? " Uyển Nghi bị hấn làm cho tức giận đến quên cả sợ "Người khác mong có cha mẹ còn không được, ngươi có một mẫu thân tốt như vậy lại không biết quý trọng. "

"Ta không cần có một mẫu thân như vậy. Dương Uyển Nghi, ngươi đã muốn chết thì ta sẽ cho ngươi chết. " Con tức giận của Nam Cung Việt đã lên đến đỉnh điểm. Hấn nắm tay Uyển Nghi lôi xềnh xệch ra ngoài.

"Aaaaa bỏ tay ta ra, tên khốn, buông ra ! " Bàn tay hấn siết chặt tay của Uyển Nghi khiến cô cảm thấy như xương của mình sắp vỡ ra.

Thái hậu Vương Ngọc thấy vậy liền vội vàng chạy theo níu lấy tay Nam Cung Việt "Việt nhi, con mau buông tay nó ra, mẫu hậu xin con. "

Nam Cung Việt không thèm đếm xỉa đến bà, vẫn nắm tay Uyển Nghi lôi đi.

"Có chuyện gì vậy ? " Một nam nhân dung mạo phi phàm, mặc hoàng bào xuất hiện trước mặt họ. Hoàng thượng Nam Cung Thiên.

"Thiên nhi " Vương Ngọc thái hậu khẽ kêu lên. "Con mau khuyên nhủ Việt nhi đi, nó...."

"Hoàng huynh, người mau tránh ra, đây là việc riêng của ta. " Dù Nam Cung Thiên có là hoàng thượng đi chăng nữa thì Nam Cung Việt cũng là hoàng huynh của hấn, huống hồ chuyện này không liên quan đến hấn.

Lúc này Nam Cung Thiên mới để ý đến nắm đấm tay còn in hằn trên mặt Nam Cung Việt, cũng đã hiểu ra được phần nào, liền ôn tồn nói.

"Hoàng huynh, đệ biết giờ hoàng huynh đang rất tức giận nhưng nơi đây là hoàng cung, không nên gây náo loạn. Hơn nữa, hôm nay mẫu hậu cũng nói là muốn gặp cô ấy, huynh cứ trở về phủ trước đi, lát nữa đệ sẽ sai người đưa cô ấy về phủ, lúc đó hai người đóng cửa bảo nhau cũng chưa muộn. "

"Được, ta nể mặt đệ một lần, ta cũng không tin cô ta có thể trốn ở đây cả đời " Nam Cung Việt quay sang nhìn cô, đầy tức giận.

Lúc Nam Cung Việt rời đi, chân của Uyển Nghi nhũn ra, giờ cô mới cảm thấy sợ.

"Uyển Nghi, ta xin lỗi con, là tại ta. " Vương Ngọc thái hậu nước mắt nói.

"Không đâu, mẫu hậu, đây là do con tự lựa chọn." Tuy rằng rất sợ nhưng cô không hối hận vì đã làm như vậy.

"Mẫu hậu, người trở về cung nghỉ ngơi đi. "

"Được, vậy ta trở về, Thiên nhi, con có cách nào..."

"Mẫu hậu, con cũng không muốn nhưng mẫu hậu biết tính cách của hoàng huynh rồi, chuyện này e là đến con cũng sẽ không lo nổi. "

"Mẫu hậu, người quay về cung nghỉ ngơi đi, đừng lo cho con. Con đã gây ra thì sẽ tự tìm cách giải quyết. " Cô mỉm cười trấn an bà.

" Hoàng tẩu, để ta sai người đưa tẩu về. "

" Hoàng thượng, không cần như vậy đâu, ta có thể tự về được, còn nữa, người đừng gọi ta là hoàng tẩu, cứ gọi ta là Uyển Nghi được rồi. " Nói xong cô liền cúi đầu chào rồi đi. Phủ vương gia cách đây không xa lắm, cô có thể đi bộ được.

Dù thái hậu rất yêu quý Uyển Nghi, thường xuyên cho gọi cô vào cung nhưng đây là lần đầu tiên Nam Cung Thiên nhìn thấy cô. Trong lòng thoáng có chút xuyến xao, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, nhưng lại là nữ nhân đầu tiên dám tát hoàng huynh. Hắn cảm thấy người con gái này thật là thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Tên biến thái đáng ghét

Ads Thôi xong rồi, thôi xong rồi, làm sao bây giờ? Ra khỏi hoàng cung rồi Uyển Nghi mới cảm thấy sợ. Tuy nói cũng vậy thôi chứ thật ra giờ cô cũng không biết phải xử lý ra sao nữa. Tuy cô rất giỏi võ nhưng ở nơi này, võ công của cô chỉ như mèo cào. Hơn nữa, chỉ cần nhìn thấy Nam Cung Việt thôi là cô đã sợ đến mềm nhũn cả người rồi. Nhìn thấy hắn còn đáng sợ hơn là nhìn thấy diêm vương đại ca nữa á. Giờ cô mà trở về, hắn sẽ xé thịt cô ra làm 8 mảnh mất.

Không được, nhất định phải trốn thôi, thế gian này rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có chỗ cho cô trốn. Tuy bây giờ trên người cô không có một lượng bạc nào nhưng 25 năm lăn lộn kiếm sống, cô không tin mình không thể sống ở thời đại này.

Trốn vào rừng sẽ khó bị phát hiện hơn, nếu có chuyện gì thì cũng có thể chạy được. Nghĩ vậy nên Uyển Nghi lập tức phi vào rừng trúc ở gần đây.

Vừa đi được một đoạn, một cảnh tượng " kinh hoàng " đập vào mắt cô. Một đôi nam nữ trần như nhộng đang gắt gao ôm lấy nhau, thực hiện những động tác " chống đẩy " rất nhiệt tình.

Uyển Nghi sững sờ đến mức quên mất phải quay mặt đi. Hai...hai cái người này, giữa thanh thiên bạch nhật, sao có thể tự nhiên như ở chỗ đông người, lộn, không người thế này (thì đây đúng là chốn không người mà). Cha mẹ ơi, về thời cổ đại rồi mà còn được xem phim AV miễn phí thế này sao ?

Khi Uyển Nghi còn đang đứng ngẩn ngơ ở đấy thì hai người kia đã phát hiện ra cô. Cô gái kia xấu hổ, vội lấy y phục che chắn cơ thể mình. Lúc này Uyển Nghi mới bừng tỉnh, xoay người định chạy đi. " Hừ, che cái gì mà che, bà đây cũng là nữ cơ mà, nếu muốn che thì cũng phải là cái tên đang nằm trên người người chứ. " Nhưng chưa kịp chạy đi thì bàn tay đã bị ai đó tóm lấy.

Uyển Nghi tức giận xoay người lại đang định mắng cho một trận thì đập vào mắt là thứ không nên nhìn. (LiLa: mọi người tự tưởng tượng cái đó là cái gì nhé) Ôi trời ơi, cái tên biến thái này, hắn ngang nhiên không mặc gì mà đứng trước mặt cô. Cô xấu hổ vội nhắm chặt mắt lại (LiLa: Đàng nào chả nhìn thấy rồi, nhắm mắt vào làm gì, mở mắt ra mà ngắm cho đã). Nhưng cũng phải công nhận là tên này rất đẹp nha, còn đẹp hơn cả con gái nữa. Trông thì có vẻ eo lá nhưng cũng cơ bụng sáu múi, thân hình vạm vỡ nha.

" Người làm gì vậy? Đồ biến thái, buông tay ta ra mau " Uyển Nghi hét ầm lên.

" Biến thái ? " Hắn ta cười nhạt " Vậy cô đi rình trộm người khác thì gọi là cái gì ? "

" Ai thèm rình trộm các người chứ ? Là do ta xui xẻo, không may nhìn thấy cảnh không nên nhìn. Nếu các người không có làm chuyện gì thì sợ gì bị người ta nhìn thấy chứ ? "

" Ta không sợ bị người ta nhìn thấy, nhưng người đã phá hỏng chuyện tốt của ta, có phải là cũng nên bồi thường không ? "

" Bồi thường cái quái gì chứ ? " Uyển Nghi vẫn nhắm chặt mắt không dám mở ra. Chết tiệt, tên này mạnh quá, cô không thể hất tay hắn ra được.

" Đương nhiên là... " Hắn ghé vào sát tai cô, ngón tay ám muội lướt trên khuôn mặt cô "....dùng thân để đền rồi. " Hắn thấy cô cũng là một mỹ nhân, chơi đùa một chút cũng không tệ chút nào.

" Khốn kiếp ! " Cô mở mắt, dùng hết sức hất tay hắn ra, hung hăng đá vào " chân giữa " của hắn một phát nhưng hắn đã nhanh chóng né qua một bên. " Bà đây không ngại trai đẹp nhưng bà đây không có hứng thú với một tên biến thái như người. "

Uyển Nghi cầm đầu chạy thẳng ra khỏi rừng trúc, hắn chưa có mặc y phục, chắc là chưa thể đuổi theo mình.

" Tên biến thái " đứng ngẩn ra nhìn cô chạy mất rồi đột nhiên cười lớn. Lần đầu tiên hắn gặp một nữ nhân thú vị như vậy. Được lắm, ta sẽ tìm ra nàng và biến nàng thành người của ta.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dao động

Ads "Đồ khôn, đồ mắc dịch, biến thái, tệ hại, đồ

#%*\$..." Uyển Nghi vừa đi, vừa đem hết vốn liếng ngôn ngữ của mình ra mà ***** rửa. Đàn ông ở cái thời đại này chẳng có tên nào tốt cả (Nam Cung Thiên : Oan quá đi ! Còn có ta nữa mà ! "

" Bình "

" A, xin lỗi " Uyển Nghi vội ngừng đầu lên nhưng khuôn mặt lập tức đen như *** nổi. Là hấn.

" Muốn trốn " Nam Cung Việt quét một tia nhìn sắc bén về phía cô, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong đầy tà mị. Bàn tay nắm chặt thành quyền, chỉ muốn bóp chết cô ngay lập tức. (LiLa: Việt ca ca à, nói rõ ra 1 tí, anh muốn bóp chỗ nào ?)

" Ha ha, đâu có, đâu có, ta chỉ muốn đi dạo một chút thôi, ha ha. " Cô chỉ còn cách giả ngu.

" Vậy giờ về được rồi chứ? "

" Được, được, tất nhiên là được rồi " Uyển Nghi gạt đầu lia lịa, muốn đá cho tên này một phát quá !

" Hi hi, vương gia, sao người biết tôi ở đây mà tới tìm vậy ? " Thật muốn biết tại sao tên ôn thần này cứ đeo bám mình như oan hồn vất vưởng thế.

" Ra khỏi hoàng cung người chắc chắn sẽ có ý định muốn bỏ trốn, đi đường lớn sẽ dễ bị phát hiện nên người sẽ chọn cách băng qua rừng mà đi, nếu như có bị truy đuổi thì cũng sẽ dễ ẩn nấp hơn. Mà gần đây thì chỉ có khu rừng trúc trước mặt vì vậy người nhất định sẽ đi qua đó. " Nam Cung Việt thần nhiên trả lời.

Trời ơi, cái tăng băng nghìn năm này, là do hấn quá thông minh hay do cô quá ngu ngốc đây ? (LiLa: Đương nhiên là cả 2 rồi)

" Nhưng có điều ta không hiểu, tại sao người lại đi ra ? "

" Ha ha. Đương nhiên là phải ra rồi, tôi đã nói là tôi chỉ đi dạo thôi mà. " Chẳng lẽ lại kể cho hấn chuyện vừa nãy.

" Vậy thì tốt, nếu người thực sự muốn trốn..." Hấn lại nở nụ cười nửa miệng, má ơi ! sao tên này cười đều mà vẫn đẹp trai như vậy chứ ? "...thì nha hoàn của người sẽ phải chịu chết thay người. "

Hỷ nhi? Uyển Nghi bỗng giật mình, cô đã quên mất hỷ nhi, nếu hôm nay cô trốn thoát được thật, không biết hỷ nhi sẽ phải chịu đựng điều gì. Thôi xong, hết cách rồi !

Những người trong vương phủ nhìn thấy vương gia bùng bùng lửa giận đi đằng trước, trên mặt còn in hằn năm dấu tay, còn Uyển Nghi thì lật đật đi theo sau thì đã hiểu phần nào. Ai nhìn thấy vương gia lúc này cũng phải sợ, đều tìm cách đi tránh qua một bên. Nam Cung Việt đem Uyển Nghi quăng vào phòng, bước tới gần cô, bàn tay vươn ra hướng đến cái cổ thon nhỏ. Ta sẽ cho cô chết một cách đau đớn.

" Aaaaaaa....." Uyển Nghi đột nhiên hét ầm lên, vội nhảy lên ôm lấy cổ Nam Cung Việt. Hai chân quắp chặt hông hấn. Trông như một con khi đang đu cây.

" Aaaaaa.... gián, gián, đập chết nó đi...đập chết nó đi. " Cô hét ầm bên tai hấn, làm hấn như muốn thủng cả màng nhĩ luôn.

Nam Cung Việt liếc qua con gián đang bò trên mặt bàn " Dương Uyển Nghi, người ngay cả chết cũng không sợ, còn dám tát cả bốn vương, vậy mà lại đi sợ một con gián. "

" Mặc kệ ta, mau... mau đập chết nó đi...hu hu " Uyển Nghi lấp bắp, cô sợ đến phát khóc, hai tay lại càng ôm chặt lấy cổ hấn.

Hương thơm từ người Uyển Nghi thoang thoang bay qua, thân ảnh nhỏ nhắn mềm mại áp sát vào người hấn, khiến tâm hấn dao động. Hấn vội vàng đẩy ràng ra.

" Nó bỏ đi rồi " Ngập ngừng một chút, cuối cùng hấn liền rời đi, quên mất bản thân vừa định làm gì.

Uyển Nghi bỗng ngẩn cả người, quả thật là con gián kia đã bỏ đi, con gián to cũng bỏ đi luôn, hán không muốn giết cô nữa sao?

Trong phòng của Huệ phi tràn đầy mùi vị sắc dục, cánh tay trắng nõn của nàng quấn lấy cổ vương gia, ánh mắt mơ màng " Vương gia...vương gia...người nhẹ chút.."

" Không muốn sao ? " Bàn tay Nam Cung Việt luôn xuống dưới eo Huệ phi, chăm chăm nhìn nàng, lúc này, hán chỉ cần một người để phát tiết.

" A..không...không có. " Hơi thở của Huệ phi càng trở nên gấp gáp.

Nam Cung Việt lạnh lùng tiến sâu vào người nàng, hán không hiểu nổi bản thân mình vì sao vừa nãy lại xử xử như thế ? Không hiểu sao ý niệm muốn trừng phạt Uyển Nghi trong phút chốc đã tan biến.

Cả ngày hôm sau, Uyển Nghi cứ mang theo tâm trạng pháp phỏm lo sợ Nam Cung Việt đến trả thù, nhưng cả ngày hôm đó, hán tuyệt nhiên không đến tìm cô. Hán thật sự không muốn giết mình nữa sao ?

" Tí tí " Nam Cung Nguyệt xông vào phòng ôm lấy Uyển Nghi khiến cho tâm tình của cô tốt hẳn lên " Tí tí, tí thật là cừ nha, dám tát cả hoàng huynh, vậy mà hoàng huynh lại bỏ qua cho tí, hôm qua thấy hoàng huynh tức giận quá nên muội không dám sang tìm tí, giờ nhớ quá nên phải chạy sang đây nè. "

" Nguyệt nhi ngoan, đúng là muội muội tốt. " Uyển Nghi khẽ nheo cái mũi của Nam Cung Nguyệt.

" Tí tí biết không? hôm nay hoàng huynh đã ra lệnh, từ nay tí không cần phải tự nấu ăn nữa, hắc hắc. Muội nghĩ chắc hoàng huynh đã yêu thương tí mất rồi. "

" Cái tên đầu đá đó mà lại yêu ta sao ? Muội đừng có nghĩ lung tung nữa, hán muốn giết ta thì có. "

Nam Cung Nguyệt bĩu môi " Ai bảo tí tí xinh đẹp như vậy chứ? hoàng huynh có yêu tí cũng đâu có gì lạ. Tí tí à, giờ tí không cần phải tự nấu ăn nữa, tối nay tí tới dùng bữa cùng mọi người đi. "

" Hà, tối dùng bữa cùng với tên đầu đá đó á ? Thôi đi, ta sợ lắm ! " Uyển Nghi lắc đầu lia lịa.

" Tí tí, đi mà tí tí, người ta muốn dùng bữa với tí mà, đi mà ~ " Nam Cung Nguyệt lắc lắc tay nàng, ra vẻ khổ sở.

" Thôi được rồi, ta đi là được chứ gì " Dầu sao thì cô cũng không tránh được hán cả đời.

" Hi hi, tí tí, ta yêu tí tí nhất " Nam Cung Nguyệt vòng tay qua ôm lấy cổ Uyển Nghi làm nũng.

~~~~~

" Tiểu thiếp tham kiến vương gia " Haizz, thật không muốn hành lễ trước mặt hán chút nào.

" Đứng lên hết đi " Nam Cung Việt lạnh lùng phân phó, ánh mắt liếc qua nhìn Uyển Nghi một cái khiến cho cô lạnh cả sống lưng.

Vương gia vừa ngồi xuống thì cả Lan phi, Huệ phi, Mai phi đều nhanh chóng ngồi xuống gần bên cạnh. Nam Cung Nguyệt ngồi bên cạnh Nam Cung Việt đưa tay ra vẫy vẫy " Tí tí, mau tới đây ngồi cùng muội. "

Uyển Nghi khẽ liếc mắt qua, Mai phi muốn ngồi gần vương gia nên mới nhanh chân ngồi bên cạnh Nam Cung Nguyệt, ở bên kia Lan phi và Huệ phi cũng đã nhanh chân ngồi trước, vốn dĩ gần đó không còn chỗ cho cô ngồi. Được, Nam Cung Việt không còn muốn giết cô nữa thì liệu một phen. Nhân tiện cho mấy bông hoa héo kia một bài học.

" Nguyệt nhi à, không còn chỗ cho ta ngồi nữa rồi, thôi vậy, ta chỉ còn cách ngồi ở chỗ này thôi " Nói rồi liền mỉm cười, rất tự nhiên ngồi vào lòng Nam Cung Việt. Trong thoáng chốc thân thể hán bỗng trở nên cứng ngắc. Rốt cuộc là cô muốn giờ trò gì đây ?

Nam Cung Nguyệt ngạc nhiên đến há hốc cả mồm, còn mấy bông hoa héo kia thì tái xám mặt.

" Ai zaaa~ Vương gia, để thần thiếp gấp thức ăn cho người nha. " Uyển Nghi cất giọng ngọt ngào, lấy đĩa gấp thức ăn đưa lên miệng Nam Cung Việt, cố gắng giữ cho tay không bị run. Lạy trời lạy Phật cho tên này phối hợp cùng cô diễn kịch một tí. Nếu giờ hán mà đẩy cô ra, cô sẽ rất mất mặt a.

Nam Cung Việt khẽ nhếch mép. Được lắm, ta sẽ cùng nàng diễn kịch. Hán vòng tay qua ôm lấy vòng eo thon nhỏ của cô " Ngoan lắm, nhưng..." Bàn tay hán ái muội xẹt qua mặt Uyển Nghi, nở một nụ cười đẹp đến mê người làm cô suy thì đánh rơi đĩa "...ta không ăn cái này."

" Ai zaaa~ vậy để thiếp gấp cho người thứ khác. " Uyển Nghi cũng nở một nụ cười ngọt ngào với hán.

Nhưng gấp cái nào hán cũng lắc đầu, nói không ăn, gấp hết cả bàn thức ăn rồi mà hán cũng không thèm ném qua miếng nào.

" Tên trời đánh này, rốt cuộc thì ngươi muốn ăn cái gì hả, ăn cái cục sh*t nhá " Uyển Nghi rửa thẳm trong bụng nhưng vẫn phải giả vờ làm nũng hán " Vương gia, người thật hư quá nha, cái gì người cũng không ăn, bảo thiếp phải cho người ăn cái gì đây? "

" Không biết sao? " tiểu đệ đệ " của ta đang rất đói, là ta đang muốn ăn nàng " Nam Cung Việt ám muội nhìn nàng.

" Hà? " Lời nói còn chưa ra đến miệng đã bị Nam Cung Việt nuốt mất, hấn cúi đầu, tìm đôi môi cô. Rồi ôm cô hướng về phòng.

Nam Cung Nguyệt đỏ hết cả mặt nhưng lại cười rất khoái chí, nhìn sang Mai phi, Huệ phi, Lan phi đều tái mét cả mặt, trong lòng không ngừng sung sướng.

Uyển Nghi thần thò, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ đến khi gần đến cửa phòng mới kịp hoàn hồn, hoảng hốt giãy giụa " Ngươi làm cái trò gì vậy ? Buông ta raaaaaaa..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Động phòng

Ads Trong phòng, người đàn ông ôm Uyển Nghi, từ từ tiến tới gần giường ngủ. Cô ngượng ngùng nép vào lòng anh " Anh, em sợ lắm "

" Ngốc quá, sao lại sợ, anh sẽ dịu dàng mà. " Người đàn ông mỉm cười mắng yêu cô. Khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ như gió thoảng.

Cô càng thêm e thẹn, dụi đầu vào lồng ngực to lớn của anh, nhẹ nhàng nói " Em yêu anh. "

Hai người ngã xuống giường, quần quýt lấy nhau không rời.

Đây là tưởng tượng của Uyển Nghi về đêm tân hôn.

Còn đây là thực tế:

" Bịch " một cái, cô bị ném xuống giường.

" Xoẹt " một cái, y phục của cô bị xé rách.

Nam Cung Việt hôn cô một cách bá đạo, đầu lưỡi mềm mại, uyển chuyển xâm nhập vào trong miệng cô, không ngừng cùng cô dây dưa. Rất nhanh chóng đã tự cời y phục của chính mình. Uyển Nghi bị hấn hôn đến nghẹt thở, mặt đỏ bừng bừng, đầu óc mơ màng chìm trong nhu tình của hắn.

" Xoẹt, xoẹt.." Y phục của Uyển Nghi đã bị Nam Cung Việt xé rách hết, ném qua một bên. Hắn rời đôi môi anh đào của cô, khẽ cắn nhẹ vành tai đang ửng đỏ. Một bàn tay đặt trên ngực cô xoa bóp, bàn tay còn lại di chuyển xuống dưới, ve vuốt vùng đất mẫn cảm của cô. Nụ hôn nhẹ nhàng trượt xuống cổ, rồi lại từ từ trượt xuống dưới.

" Ừm " Uyển Nghi khẽ rên lên, cả người như có dòng điện chạy qua, thân thể dần mềm nhũn ra trước sự kích thích của hắn, đầu óc càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Nam Cung Việt càng lúc càng trở nên hưng phấn, mùi hương dịu ngọt tỏa ra từ người cô, làn da trắng trẻo mịn màng, thân hình quyến rũ hiện ra trước mặt hắn khiến cho dục vọng sôi trào. Liền lấy tay tách chân cô ra.

Lúc này Uyển Nghi mới bừng tỉnh, bàn tay đặt trên ngực Nam Cung Việt cố đẩy hắn ra nhưng ngay lập tức bị hắn nắm lấy eo, ôm chặt cứng.

" Buông..buông ra.." Uyển Nghi yếu ớt mắng, tuy những chuyện nam nữ như thế này cô cũng đã biết qua về lí thuyết, hôm nay lại còn được xem trực tiếp, nhưng khi bước vào thực tế thì cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

" Buông ? Chẳng phải là rất muốn sao ? "

" Muốn...muốn cái đầu ngươi ấy, buô..."

Đôi môi Nam Cung Việt tham lam nuốt trọn lời nói của cô, bàn tay không ngừng kích thích lửa tình trong người cô. " Đừng sợ, sẽ qua nhanh thôi, không đau đâu " Hắn hôn lên ngực cô, mạnh mẽ tiến vào.

" A " Uyển Nghi kêu lên, cảm giác đau đớn như muốn xé rách hạ thể, một dòng nước trào ra trên khoeo mắt. Năm ngón tay bấu vào lưng Nam Cung Việt.

" Đau lắm sao ? " Giọng nói thâm trầm, khàn đục của Nam Cung Việt vang lên bên tai cô. (Ai vừa mới nói không đau ý nhờ ?)

" Tất nhiên là đau rồi, khôn khiếp, rồi sẽ có ngày tôi cho anh làm thụ, để tên biến thái trong rừng trúc kia làm công, cưỡng anh đến chết đi " Uyển Nghi

không ngừng gào thét trong lòng vì cứ mỗi lần cô định mở miệng thì lại bị đôi môi của Nam Cung Việt nuốt lấy nhưng bàn tay lại không yên phận đặt lên hông hắn. Trong phòng tràn ngập mùi vị của sắc dục, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng rên khe khẽ, cảnh tượng ấy thật khiến cho người ta phải đỏ mặt.

Đây dựa hồi lâu, rốt cuộc là cô bị ăn sạch sẽ

Nam Cung Việt chống tay đỡ lấy đầu, nửa nằm nửa dựa, nhìn cô cười cười " Lần sau nếu muốn quyến rũ bổn vương thì phải phục vụ cho tốt vào " Bàn tay lại ve vuốt tấm lưng trần của cô. Uyên Nghi xấu hổ trùm chăn vội kín mặt. Ta đúng là quá ngu mà, tự đứng lại đi dâng mình cho sói." Ăn xong chưa? No rồi thì đi đi . "

Trước giờ Nam Cung Việt chỉ cần nữ nhân đề giải quyết nhu cầu sinh lí của bản thân, vì vậy mỗi khi xong việc, hắn đều trở về phòng của mình. Vốn dĩ đã định rồi đi, nhưng nghe Uyên Nghi nói vậy lại kéo cô nằm xuống.

" Đêm nay ta ngủ ở đây "

Hả? Uyên Nghi đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn " Mặc mớ gì mà nguoi ngủ ở đây chứ hả, muốn ngủ thì đi mà tìm mấy bông hoa héo của nguoi ấy "

" Hoa héo ? " Nam Cung Việt khẽ nhún mày.

" À, nhầm, mấy cô tiểu thiếp của nguoi ấy, đi mà ngủ với họ. "

" Nguoi không phải là tiểu thiếp của ta đó sao ? " Nam Cung Việt ôm cô chặt hơn, áp đầu cô vào lồng ngực to lớn của mình.

" Ax, đúng vậy, nhưng....."

" Không nhiều lời, có tin là ta ăn nguoi nữa không hả ? Ngủ ! " Nam Cung việt lạnh lùng ra lệnh, thanh âm có phần bá đạo.

Uyên Nghi bị hắn dọa không dám nhúc nhích, thân mình cứng đờ, chỉ còn cách nằm im trong vòng tay hắn. Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều của hắn mới dám mở mắt ra. Ngắm nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, bàn tay tự động ôm siết lấy eo hắn, chìm dần vào trong giấc ngủ, không hề biết có người đang khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Sự ghen tị

Ads "Nguyệt nhi ! Muội đừng cười nữa được không ? " Uyên Nghi then quá gắt lên, từ sáng tới giờ Nam Cung Nguyệt cứ liên tục nhìn trộm cô rồi tùm tùm cười khiến cô ngượng chín cả người.

" Tỉ tỉ, tỉ ngượng cái gì nữa chứ ? Không ngờ tỉ lại bạo dạn như vậy. Hôm qua tỉ và hoàng huynh tình chàng ý thiếp, tình tứ biết bao, lại còn ở phòng của tỉ cả đêm không về, thật làm cho người ta phải đỏ mặt đó. Hôm qua nhìn mấy bông hoa héo kia cứ như là tắc kè hoa vậy. Sắc mặt hết từ xanh chuyển sang tím, rồi lại từ tím chuyển sang trắng bệch, làm cho muội thấy rất tức cười. " Nam Cung Nguyệt hích tay vào người Uyên Nghi, cười không dứt.

Uyên Nghi thờ dãi một cái, cười khổ sở " Ta đâu có muốn thế đâu, hôm qua vốn dĩ chỉ định diễn kịch một chút, cho đám hoa héo đó một bài học, ai dè...."

" Ai dè hoàng huynh diễn kịch đạt quá, biến giả thành thật phải không ? " Nam Cung Nguyệt nhìn cô đầy mờ ám rồi lại ôm bụng cười ngặt nghẽo.

" Nguyệt nhi ! "

" Được rồi, được rồi, muội không cười tỉ nữa, không cười nữa. " Nam Cung Nguyệt giơ tay lên, làm bộ mặt nghiêm chỉnh nhưng chỉ được 2 giây là lại phì ra cười.

Uyên Nghi méo hết cả mặt, cô cũng chịu thua rồi. Giờ bỗng dưng nghĩ tới hôm qua cùng hắn lăn lộn, khuôn mặt bất giác ửng đỏ.

" Tỉ tỉ, mấy bông hoa héo đó đến rồi kia. " Nam Cung Nguyệt giật giật tay áo Uyên Nghi, hất mặt về phía trước.

Lan phi, Huệ phi khuôn mặt đầy tức giận tiến về phía hai người, chỉ có Mai phi là vẫn cố giữ được vẻ bình tĩnh, trên mặt nở một nụ cười nhưng trong mắt thì lại ngùn ngụt lửa giận. Trước giờ việc vương gia sủng hạnh một nữ nhân không có gì là lạ, vì vậy dù vương gia có đến chỗ ai trong 3 người họ thì họ cũng không cảm thấy tức giận. Nhưng rõ ràng Uyên Nghi là người mà thái hậu yêu thương, hơn nữa hôm nọ lại dám tát cả vương gia, lẽ ra vương gia phải rất ghét cô mới đúng, vậy mà hôm qua họ lại ân ái mặn nồng, vương gia còn ở lại chỗ của cô cả đêm nên họ cảm thấy rất ghen tức.

" Muội muội, xem ra hôm nay tâm trạng của muội muội rất tốt. " Huệ phi nói một câu " mát mẻ "

Uyển Nghi mỉm cười trong bụng nhưng trên mặt lại ra vẻ nhăn nhó " Cảm ơn ti ti đã quan tâm, thật ra thì cũng không tốt lắm đâu, hôm qua vương gia nhiệt tình quá, khiến cho muội thấy rất là mệt a. " Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi đứng bên cạnh nghe thấy vậy liền bùm miệng cười .

Lan phi không kìm được tức giận, nhìn cô đầy mỉa mai. " Dương Uyển Nghi, người đừng vội đắc ý, người chẳng qua cũng chỉ là công cụ làm ấm giường cho vương gia thôi, sẽ chẳng được lâu đâu. "

" Ti ti nói rất đúng.. " Uyển Nghi nghiêng đầu qua một bên, khẽ mỉm cười, muốn đấu với ta ư, còn non lắm mấy em ạ " ....vậy lần sau mấy ti nhớ làm ấm giường cho tốt để vương gia đỡ phải tới tìm muội, người ta không muốn mất ngủ giống hôm qua đâu. " Nam Cung Nguyệt sắp không kiềm chế được nữa rồi.

" Người...." Cả ba người họ tức giận đến nghẹn lời.

" Áy, mấy ti ti đừng giận, dẫu sao cũng đã có tuổi rồi, tức giận quá trên mặt sẽ có thêm nếp nhăn nữa đó, dùng phấn che không nổi đâu, mà hình như trên mặt mấy ti cũng hết chỗ để chứa thêm nếp nhăn rồi phải không ? " Lần này thì Nam Cung Nguyệt phá lên cười. Hỷ nhi là nha hoàn nên không dám cười, liền cúi gằm mặt xuống nhưng đôi vai lại rung lên không ngừng.

" Người...." Lan phi tức giận chỉ tay vào mặt Uyển Nghi, miệng ú ớ nói không nên lời, cô ngang nhiên dám chê họ già.

Huệ phi đưa tay ra chắn trước mặt Lan phi " Thôi đi, dẫu sao thì loại tiểu súc' sinh này cũng không hiểu tiếng người, chúng ta nói cũng vô ích. "

" Tiếng người ta nghe có thể hiểu được....." Uyển Nghi nhún vai nói " .....nhưng tiếng chó thì ta nghe không hiểu. "

" Người..." Cả ba người họ đều bị cô nói đến á khẩu, mặt tím đi vì tức giận. " Chúng ta đi ! "

" Ti ti, đi cẩn thận. " Uyển Nghi gọi với theo, sau lưng còn vang tiếng cười của Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt ôm bụng cười đến chảy nước mắt, tuy cô hay bày trò chọc phá bọn họ nhưng Uyển Nghi chỉ cần vài câu nói đã khiến họ tức tối đến vậy khiến cô cảm thấy rất hả dạ.

" Con nhỏ hồ li tinh khôn khiếp đó, nó dám nhục mạ chúng ta. " Lan phi tức giận nói, hận không thể xông vào tát cho Uyển Nghi một cái.

" Đúng vậy, cả xú nha đầu kia nữa, bình thường vẫn luôn đối chọi với chúng ta, nay lại hòa vào với cô ta, thật là tức chết mà. Huệ ti, chúng ta phải làm gì đó chứ, chẳng lẽ để cô ta đắc ý như vậy sao ? " Mai phi cũng tức giận đến đỏ cả mặt.

" Chúng ta cứ bình tĩnh đã, cô ta mới chỉ được vương gia sủng hạnh có một lần mà chúng ta đã vội gây chuyện, nếu vương gia mà biết được sẽ nghĩ xấu về chúng ta. Cứ bình tĩnh chờ thêm một thời gian, ta nghĩ vương gia sẽ sớm hết hứng thú với cô ta thôi. " Huệ phi cố giữ bình tĩnh nói.

" Được, chúng ta nghe theo ti. " Lan phi và Mai phi gật đầu đồng tình, quả thật bây giờ mà ra tay thì cũng không hay lắm.

~~~~~

" Ha ha ha, ti ti à, ti thật là lợi hại, không những thu phục được hoàng huynh của muội mà còn khống chế được đám hoa héo đó, muội thật khâm phục ti đó. " Nam Cung Uyển giờ ngón tay cái lên tỏ ý tán thưởng.

" Chỉ có thể thì không thú vị lắm đâu, ta vốn dĩ cũng muốn để yên cho họ, là tại họ không an phận. Muội cứ chờ xem, ta sẽ dạy cho họ một bài học nữa. " Uyển Nghi cười nhạt.

" Thật sao ? ti ti, ti định làm gì vậy ? Nói cho muội biết đi. " Nam Cung Nguyệt hào hứng hỏi.

" Ngày mai chẳng phải là sinh thần của vương gia sao, cả hoàng thượng, tứ vương gia và ngũ vương gia cũng sẽ đến, muội cứ chờ xem, ta sẽ khiến họ phải mất mặt trước mặt vương gia. " Uyển Nghi nở một nụ cười ma quái nói.

" Được, ti ti, hay lắm, muội thật sự rất có hứng thú đó. " Nam Cung Nguyệt đắc ý cười, ngày mai sẽ có trò vui để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Ta sẽ cho các người bẽ mặt

Ads " Uyên Nghi tham kiến mẫu hậu. "

" Được rồi, nha đầu này, không cần đa lễ quá như thế. " Vương Ngọc thái hậu dịu dàng đỡ Uyên Nghi đứng dậy, trên mặt nở một nụ cười hiền từ. " Lần sau không cần phải hành lễ nữa "

" Dạ " Uyên Nghi ngọt ngào trả lời bà, có mẹ thật là tốt.

" Hôm qua, Nguyệt nhi đã kể cho ta nghe rồi, có phải con và Việt nhi đã hòa hợp rồi không ? " Vương Ngọc thái hậu nhìn cô mỉm cười, bà cứ nghĩ rằng Nam Cung Việt sẽ vì hận bà mà không thèm để mắt tới Uyên Nghi chứ, giờ thì tốt rồi.

" Ax, chuyện....chuyện đó...." Uyên Nghi đỏ bừng mặt, cười khỏ sở. Nguyệt nhi, cái đồ bà tám này, đốità về ta nhất định sẽ cho muội một trận.

" Được rồi, được rồi, không cần phải ngại, thấy hai con tốt đẹp như vậy ta thực sự cảm thấy rất vui mừng. "

" Dạ..." Uyên Nghi cúi đầu, lí nhí nói, nếu bây giờ có một cái lỗ ở đây, cô nhất định sẽ chui xuống. Chợt nhớ ra một điều, cô liền nắm lấy tay thái hậu hỏi " Mẫu hậu, có một chuyện con muốn hỏi người, người có tới 4 người con trai, sao cứ nhất thiết phải gả con cho Nam Cung Việt ? " Uyên Nghi khó hiểu hỏi, nếu thái hậu yêu quý cô như vậy thì tại sao lại gả cô cho một người lạnh lùng lãnh khốc như vậy ? Nếu gả cô cho hoàng thượng thì có phải bây giờ cô đã có một người chồng vừa đẹp trai vừa dịu dàng rồi không, và lại còn được làm hoàng hậu nữa.

" Việt nhi từ nhỏ đã luôn đau ốm, vì vậy nên ta rất yêu thương nó. Mỗi lần nó bị bệnh ta đều ở bên cạnh chăm sóc cho nó nên nó cũng rất yêu thương ta. Nó nói, sẽ vì ta mà trở nên mạnh mẽ. Nó không phụ sự kì vọng của ta, trở thành một người cứng rắn mạnh mẽ, có rất nhiều nữ nhân luôn ao ước được làm vợ của nó...." Vương Ngọc thái hậu nhắm mắt lại, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn ".....cho đến khi xảy ra chuyện đó, nó dường như biến thành một người khác, tàn bạo và lạnh lùng. Ta rất yêu quý sự thơ ngây, đáng yêu của con, vì vậy nên ta mới muốn gả con cho nó, hy vọng con có thể làm thay đổi trái tim băng giá của nó..... " Bà dịu dàng nắm lấy tay cô, nhìn cô đầy âu yếm "...chỉ có điều, từ sau khi thành thân với nó, con dường như cũng đã thay đổi, trưởng thành hơn nhiều. Lần trước con tát nó một cái, làm ta rất ngạc nhiên. "

Uyên Nghi ôm eo bà, nũng nịu nói " Mẫu hậu, người không thích con như thế này sao ? "

" Thích chứ, tất nhiên là thích..." Bà vuốt mái tóc cô "...ngày mai là ngày sinh thần của Việt nhi mà ta không đến được, coi như con thay ta, chúc mừng ngày sinh thần của nó được không? "

" Dạ được. "

~~~~~

" Hoàng huynh, chúc mừng ngày sinh thần của huynh. " Hoàng thượng cùng hai vị vương gia cùng đến một lúc, trên mặt đều mang theo ý cười.

" Được rồi, không cần khách sáo quá, hôm nay các đệ đến đây, bản vương cảm thấy rất vui mừng. " Nam Cung Việt cười sáng khoái, đã lâu rồi huynh đệ hần mới sum họp đông đủ như vậy.

" Hoàng huynh, tiểu thiếp mới của huynh đâu ? Lần trước trong hôn lễ, tân nương phải che mặt nên bọn đệ không có nhìn thấy, nghe tam ca nói thì cô ấy không những xinh đẹp mà còn rất có cá tính nữa. " Ngũ vương gia tò mò hỏi.

Nam Cung Việt và Nam Cung Thiên cùng mỉm cười. Phải, có cá tính lắm, nên mới dám tát hần một cái, trên đời này, chỉ có nàng mới dám làm như vậy.

Lúc đó, Uyên Nghi và Nam Cung Nguyệt vừa đi tới. Hôm nay Uyên Nghi mặc một bộ y phục màu hồng phấn, mái tóc được búi rất cầu kì lệch sang một bên, vài lọn tóc nhỏ vương trên cái cổ thon dài, vừa mang sự kiều sa lại vừa dịu dàng đắm đắm. Trông nàng xinh đẹp như một bông hoa đào vậy.

" Tham kiến hoàng thượng, tham kiến các vị vương gia. "

" Được rồi, người là hoàng tẩu của bọn đệ, không cần hành lễ đâu. " Tứ vương gia vội vàng nói.

" Tam ca nói không sai chút nào, hoàng tẩu đúng là rất xinh đẹp, giống như tiên nữ giáng trần vậy. " Ngũ vương gia nói, miệng không ngừng xuýt xoa.

Uyên Nghi nở một nụ cười e lệ nói " Ngũ vương gia quá khen rồi, hai vị vương gia đây cũng thật anh tuấn phi phàm. Thật là rất khiến cho người khác phải ngưỡng mộ " Uyên Nghi khách sáo khen, khiếp cái gia đình này toàn người đẹp, nhìn mà chảy nước miếng.

" Tỉ tỉ, đến rồi kìa. " Nam Cung Nguyệt thì thầm với Uyên Nghi, há há, có trò hay để xem rồi.

" Chúng thần thiếp tham kiến hoàng thượng, tham kiến các vị vương gia, tham kiến công chúa. " Ba người họ hành lễ, rồi quay sang Uyên Nghi, lúc này dù hận đến mấy thì trước mặt vương gia vẫn phải tỏ ra thân thiện. " Muội muội, chào muội muội. "

" Uyên Nghi mỉm cười, ra về cung kính nói " Muội muội cũng xin chào các ĐẠİ SUC' SINH " Cô cố ý nhấn mạnh từ đại suc' sinh cho mọi người cùng nghe thấy.

3 bông hoa héo tái hết cả mặt, cô ngang nhiên dám nhục mạ bọn họ trước mặt vương gia, Nam Cung Vũ và Nam Cung Trần ngạc nhiên đến há hốc mồm, Nam Cung Việt nhú mày có ý không hiểu còn Nam Cung Thiên thì lại khẽ mỉm cười đầy hứng thú, không hiểu nàng sẽ làm cái gì đây ?

" Uyên Nghi, nói năng cái gì vậy, dẫu sao họ cũng vào phủ trước nàng, xét về thân phận cũng là ti ti, nàng ăn nói cho lễ độ một chút. " Nam Cung Việt nghiêm mặt nhắc nhở.

" Vương gia, thần thiếp chính là vì kính trọng các ti ti nên mới gọi như vậy. " Uyên Nghi thản nhiên trả lời.

" Là sao ? " Mọi người cùng đồng thanh hỏi, kính trọng kiểu gì mà lại ăn nói kiểu đó.

" Vương gia, các ti ti vốn là lớn hơn ta, ta là nhỏ, họ là lớn. Ta là tiểu, họ đương nhiên là đại đúng không ? " Uyên Nghi chớp chớp hàng mi cong vút, đôi mắt mở to trong sáng, đầy vẻ thơ ngây con gà tây.

" Đúng vậy. " Nam Cung Việt gật gật đầu, vẫn không hiểu nàng muốn nói gì.

" Vậy thì đúng rồi..." Uyên Nghi nở một nụ cười ngọt ngào "...hôm qua họ gọi ta là tiểu suc' sinh, ta là tiểu đương nhiên họ sẽ là đại, có phải cũng nên tôn trọng họ một chút, gọi họ là đại suc' sinh không ? "

" Các người thực nói nàng như vậy ? " Nam Cung Việt quay sang nhìn bọn họ, ánh mắt thâm trầm đáng sợ.

" Vương gia, xin người minh giám cho chúng thần thiếp, là do Uyên Nghi muội muội nhục mạ chúng thần thiếp trước. " Mai phi, Huệ phi và Lan phi run bắn cả lên, thâm thiết kêu oan.

" Thật vậy ? " Nam Cung Việt lại quay sang nhìn Uyên Nghi.

" Vương gia, người ta đâu có, hôm qua họ nói ta chỉ là công cụ làm ấm giường cho vương gia, bảo ta không nên đắc ý quá. Ta tự biết thân phận mình, có ý tốt nhắc nhở bọn họ lần sau làm ấm giường cho tốt một chút, như vậy vương gia sẽ không phải tới tìm ta nữa. " Cô lắc lắc cánh tay Nam Cung Việt nũng nịu nói " Vương gia, có phải người ta nói sai gì rồi không ? "

Cả Nam Cung Vũ, Nam Cung Trần và Nam Cung Thiên đều phá lên cười trước lí lẽ " đá đều " của cô. Khóe miệng Nam Cung Việt cũng khẽ nhếch lên. (Muốn cười lắm nhưng sợ mất hình tượng nên không dám cười mà)

" Vương gia, người minh giám cho chúng thần thiếp, chúng thần thiếp nào dám nói vậy." Đến lúc này họ chỉ còn cách chối, biến đen thành trắng, dù là có cũng phải nói không.

Nam Cung Nguyệt thấy vậy liền nhanh miệng nói "Thối đi hoàng huynh à, các ti ti đã nói không có thì chính là không có, chúng ta cứ coi như chưa nghe thấy gì đi, muội cũng sẽ coi như chưa từng nghe thấy họ nói muội là xú nha đầu ngu ngốc. " Cô cũng bắt chước Uyên Nghi làm ra vẻ ngây thơ.

Uyên Nghi suy nghĩ thì phì cười với câu nói của Nam Cung Nguyệt, đành phải cố nín cười, nhưng lại lén giơ ngón tay cái ra sau lưng, tỏ ý tán thưởng.

" Các người dám nói công chúa là xú nha đầu ? " Cả bốn người kia cùng đồng thanh, Nam Cung Nguyệt không chỉ là công chúa mà còn là cô em gái họ yêu thương nhất, dám nói như vậy, họ thật sự chán sống rồi.

" Hoàng thượng tha tội, vương gia tha tội, chúng thần không dám. " 3 người sợ đến tái cả mặt, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

" Người đâu, đánh mỗi người hai mươi hèo. " Nam Cung Việt lạnh lùng phân phó.

" A, vương gia tha tội, vương gia tha tội. " Cả 3 đều khóc lóc thâm thiết.

" Khoan đã, hoàng huynh, hôm nay là sinh thần của hoàng huynh, đừng nên đánh người, để họ cho muội xử lí đi, được không ? " Nam Cung Nguyệt vội vàng can ngăn.

" Được " Nam Cung Việt trầm nghĩ, giao cho cô xử lí có khi còn khổ sở hơn là bị đánh.

Uyên Nghi cũng hơi ngạc nhiên, không hiểu Nam Cung Nguyệt định làm gì, còn Mai phi, Huệ phi và Lan phi thì lại cảm thấy bất an trong lòng, rốt cuộc thì cô định làm gì?

" Nghe này, trong vòng một canh giờ, các người không được phép hắt hơi, cũng không được bịt mũi lại nghe chưa ? Nếu không sẽ bị đánh hai mươi hèo. "

Mọi người đều nhú mày không hiểu, đây là trừng phạt kiểu gì ? Tự dưng không có chuyện gì thì bịt mũi làm gì ? Lại càng khó bị hắt hơi.

Nam Cung Nguyệt mỉm cười tinh quái rồi lấy ra một gói nhỏ, thổi một lớp bột màu đen về phía họ. Là hạt tiêu. Bị hạt tiêu bay vào mặt, cả 3 đều suyết hắt hơi nhưng lại không dám, lại không thể bịt mũi lại. Đành phải cố ngậm miệng lại, mặt đỏ bừng bừng, nước mắt nước mũi giàn dụa, trông hết sức khổ sở khiến cho mọi người cười ầm lên.

Chương 13: Chúc mừng sinh nhật

Ads Mọi người không để ý đến Mai phi, Huệ phi và Lan phi nữa, đi đến Thượng đình ăn tiệc, họ còn phải chịu phạt trong một canh giờ cơ mà. Uyển Nghi nhìn ba bông hoa héo khô sờ như vậy thì cười đến chảy cả nước mắt, mỗi lúc sau ngẩng đầu lên thì thấy Nam Cung Việt đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt có phần ôn nhu. Cô cũng chăm chăm nhìn hắn, giờ cô không còn sợ hắn như trước nữa.

"Vương gia, người cứ nhìn hoài như thế người ta sẽ ngại đó. "

"Vì nàng quá xinh đẹp nên ta không thể rời mắt được. "

"Vương gia, người ta yêu vương gia quá à, miệng lưỡi ngài cũng dẻo ghê. "

"Là ta nói lời thật lòng, nàng đã khiến trái tim ta mê muội mất rồi. "

"Nguyệt nhi ! Nói linh tinh gì đó, ta nói vậy hồi nào ? " Cả Nam Cung Việt và Uyển Nghi cùng đồng thanh, từ nãy tới giờ là do Nam Cung Nguyệt đứng ngoài " lồng tiếng ". Uyển Nghi liếc sang bên cạnh thấy Nam Cung Thiên, Nam Cung Vũ và Nam Cung Trần đang tủm tỉm cười, thoáng chốc bỗng đỏ mặt.

"Hi hi, hoàng huynh, tí ti, người ta thấy hai người nhìn nhau đắm đuối quá nên mới thay hai người nói ra những lời trong lòng thôi mà, hi hi. "

"Vớ vẩn " Cả hai người lại cùng đồng thanh, thấy vậy lại quay sang nhìn nhau.

"Đó, lại còn ngượng, rõ ràng là tâm ý tương thông mà. " Nam Cung Nguyệt xuýt xoa, cười đều.

"Muội..." Uyển Nghi tiến lại gần Nam Cung Nguyệt, đang định cốc cho cô một cái thì một đám hắc y nhân từ đâu bay tới. Cô lập tức bắt chước mấy bộ phim kiếm hiệp cổ trang hô to lên một câu " Có thích khách, bảo vệ hoàng thượng. " Nhưng lại nhanh chóng kéo Nam Cung Nguyệt tránh sang một bên lánh nạn. Đoàn kết là chết hết, ngu gì đứng gần đó, đao kiếm vô tình mà, lỡ bị thương thì biết làm sao ?

Nam Cung Việt, Nam Cung Thiên, Nam Cung Vũ và Nam Cung Trần lập tức thi triển võ công, xông tới giao đấu với đám hắc y nhân đó. Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt đứng ngoài nhìn thấy vậy liền cổ vũ rất hăng.

"Hoàng thượng cố lên, các vị vương gia cố lên, hù hù, cố lên. " Uyển Nghi gào lên đầy hào hứng, lâu rồi cô không thấy đánh nhau a, làm cô nhớ đến thời làm huấn luyện viên quá.

"Hoàng huynh cố lên, cố lên, đánh cho chúng tan tác, đầu rơi máu chảy đi. " Nam Cung Nguyệt cũng hò hét rất hăng.

Nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, hắc y nhân xông đến ngày càng nhiều nhưng đều bị bọn họ đánh cho tan tác hết. Đám hắc y nhân này trình độ kém quá, thế này thì Uyển Nghi cũng có thể đánh được. Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt thấy vậy thì chán nản, cuối cùng thành ra cổ vũ cho đám hắc y nhân.

"Hắc y nhân cố lên, hù hù, cố lên, đánh mạnh vào, xông lên đi, hù hù..."

Một tên hắc y nhân không chịu nổi nữa, cầm kiếm xông về phía hai người. Uyển Nghi nhanh chóng đẩy Nam Cung Nguyệt sang một bên, giờ cao chân đá một phát thật mạnh vào hạ bộ của tên hắc y nhân đó, rồi nhanh chóng tước kiếm của hắn, lia một phát lên bàn tay hắn, thế này thì hắn sẽ không thể cầm kiếm được nữa. Rồi xông vào đám hỗn loạn, tả xung hữu đột, đã lâu rồi cô mới được đánh đấm đã tay như vậy.

Một lúc sau, mấy chục tên hắc y nhân đều chết hết, chỉ có một vài tên chạy thoát được. Trong không khí đều đặn mùi máu tanh.

"Hoàng huynh, chỗ này cứ để thị vệ dọn dẹp, chúng ta tiếp tục đến thượng đình. " Nam Cung Thiên nói.

"Được " Nam Cung Việt gật đầu " Chắc chúng biết hôm nay đệ sẽ ra khỏi cung nên đến đây hành thích, phái người đi truy sát những tên chạy thoát, tra ra xem ai là chủ mưu đứng sau chúng. "

"Được. "

"A, mấy người cứ đi trước đi, ta và Nam Cung Nguyệt đã chuẩn bị một tiết mục để mừng sinh thần của vương gia, chúng ta đi chuẩn bị trước. " Không chờ họ trả lời, Uyển Nghi liền kéo Nam Cung Nguyệt đi.

Chờ cho cô đi khỏi rồi, Nam Cung Thiên mới quay sang hỏi Nam Cung Việt " Hoàng huynh, chẳng phải Uyển Nghi là tài nữ, chỉ thông thạo cầm, kì, thi, họa thôi sao? Sao lại có thể biết võ công ? "

"Ta cũng không biết nữa. " Nam Cung Việt lắc đầu khó hiểu, lần trước nàng biết nấu ăn hắn đã ngạc nhiên lắm rồi, không ngờ nàng còn biết cả võ công.

" Nhưng cô ấy cũng rất là lương thiện nha, không giết người mà chỉ chém vào tay. " Nam Cung Vũ nói, vẻ thán phục, tuy võ công của cô không cao, nhưng với nữ nhân mà được như thế thì cũng có thể coi là tốt.

" Lương thiện ? Độ nghĩ vậy thật sao? Có nhớ tên hắc y nhân vừa nãy không ? Bị nàng đá vào chỗ đó, e rằng cả đời hắc cũng không thể có con. " Nam Cung Việt đầy thông cảm, đối với nam nhân mà bị như vậy, thà rằng nàng giết hắc đi còn dễ chịu hơn.

" Ha ha ha, đúng vậy, xem ra cô ấy rất hợp với Nguyệt nhi đó, vừa nãy chúng ta giao đấu vất vả như vậy mà họ còn đứng ngoài cổ vũ cho đám hắc y nhân đó nữa. "

Tất cả bọn họ đều cười lớn, Nam Cung Việt cũng thấy rất tức cười, hẳn cảm thấy nàng ngày càng đáng yêu.

Bốn người họ ngồi uống rượu một lúc lâu vẫn chưa thấy Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt xuất hiện, đang rất sốt ruột thì nghe thấy tiếng hát trong trẻo của Uyển Nghi

Có một cô gái

Tính tình hơi ngang bướng

Lại khá hung hăng

Có một cô gái

Tính tình hơi ngỗ nghịch

Lại quá ngông cuồng....

Nghe thấy tiếng mà không thấy người, nên bọn họ thấy khá tò mò, bất chợt nhìn thấy cô từ sau gốc cây thò đầu ra, còn Nam Cung Nguyệt đột ngột xuất hiện sau lưng họ, bọn họ đều ồ lên rất thú vị.

Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi vừa hát bài có một cô nương vừa nhảy một điệu nhảy đơn giản

Có một cô gái

Tính tình hơi ngỗ nghịch

Lại quá ngông cuồng....

Ha ha ha, đó là cô gái nào vậy?

Ha, tôi chính là cô gái ấy đấy

Vừa hát đến câu " tôi chính là cô gái ấy đấy ", cả hai người đều lấy ngón tay cái chỉ vào mình trông rất đáng yêu. Nam Cung Việt khẽ mỉm cười, cảm giác rất thỏa mãn.

Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi vừa hát xong thì cả bốn người đều vỗ tay rất to " Hay, hay lắm, rất đáng yêu. "

" Đa tạ hoàng thượng và các vị vương gia đã khen, vương gia, thần thiếp có chút mệt mỏi trong người, xin phép được lui về nghỉ ngơi " Uyển Nghi cung kính nói. Dầu sao cũng chỉ là ngồi xem ca hát rồi nhìn họ uống rượu chúc tụng nhau thôi, cô không có hứng thú.

" Được, nàng đi đi "

" Đa tạ vương gia " Uyển Nghi hành lễ, đang định rời đi, bỗng nhớ ra một điều liền à lên một tiếng rồi quay lại, dùng hai tay nâng mặt hắc, hôn một cái vào má. " Cái này là quà mừng sinh thần của người " Cô thì thâm bên tai hắc rồi nở nụ cười rồi đi. Cái này là cô thay mẫu hậu tặng cho hắc.

Mọi người đều ngạc nhiên đến ngẩn cả người, Nam Cung Nguyệt khẽ liếc thấy mặt Nam Cung Việt thoáng ửng đỏ thì khẽ cười " Tí tí à, tí cũng bạo thật đó. "

~~~~~

" Tiểu thư, không phải người tới dự sinh thần của vương gia sao? Sao lại về sớm như vậy ? "

" Aiiiiii, ta thấy hơi mệt nên về trước. " Uyển Nghi phẩy tay

" Nô tì tham kiến vương gia. " Hỷ nhi đột nhiên hành lễ. Uyển Nghi ngạc nhiên xoay người lại, sao hắc lại tới đây.

" Đi ra ngoài. " Nam Cung Việt phẩy tay.

" Vâng " Hỷ nhi mỉm cười, liền nhanh chóng ra ngoài đóng cửa lại.

"Vương gia, sao người lại tới đây? Chẳng phải nên ở bên ngoài dự tiệc sao ? " Uyển Nghi ngây ngốc hỏi.

"Ta là đến đây đòi quà. " Nam Cung Việt lạnh lùng khoanh tay lại, đứng dựa vào bàn.

"Quà ? Chẳng phải vừa tặng rồi sao ? " Cô vẫn không hiểu.

Ngón tay Nam Cung Việt ám muội xẹt qua mặt Uyển Nghi, khẽ nở một nụ cười tà mị "Đó mà gọi là quà sao ? Nếu muốn tặng quà cho bốn vương thì ít nhất cũng nên tặng cái gì có giá trị một chút. " Liền lập tức kéo cô hướng về phía giường.

"Vương gia, mọi người đang chờ ngoài kia " Cô khẽ sờ bám chặt lấy mép cửa, nhất quyết không chịu buông.

"Kệ họ " Nam Cung Việt vẫn tiếp tục kéo.

"Vương gia, người ta không muốn. " Tay của cô sắp tuột ra rồi.

"Ta muốn " Nam Cung Việt kéo mạnh một cái, tay của cô liền tuột ra, liền bế cô ném thẳng xuống giường.

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, đồ háo sắc, người ta không muốn đâu , bỏ ta ra, Nguyệt nhi, hoàng thượng, các vị vương gia, cứu aaaaaaaaaa.....

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kết nghĩa tử muội

Ads Uyển Nghi một mồi mở hé mắt ra, sắc trời bên ngoài đã tối, hân ăn nằng suốt cả buổi trưa, không biết là bao nhiêu lần nữa (Chứng tỏ là nhiều đến nỗi không nhớ nổi) Thật là bất công, tại sao cùng làm một việc như nhau, mà hân thì thấy thoải mái, còn cô thì mệt đến như vậy chứ ? Nhìn thấy đồng y phục bị xé tan nát vứt ở dưới đất, cô thâm than khổ trong lòng. Tại sao ? tại sao quần áo của hân thì hân coi, còn của cô thì hân xé chứ, tiếc quá đi, cứ thế này thì sớm muộn gì y phục của cô cũng bị hân xé rách hết. Aaaaa...Uyển Nghi, sao người ngu đến thế chứ ? Cả hai lần đều tự động dâng mình cho hân ăn. Cô chỉ muốn thay mẫu hậu tặng quà cho hân chứ đâu có muốn thay mẫu hậu dâng thân cho hân. Cô hung hăng quay ra trừng mắt nhìn hân. Khuôn mặt đang ngủ của hân trông hiền hòa hơn rất nhiều so với lúc thức, sống mũi cao thẳng tắp, làn da đẹp mịn màng. A, thật đẹp trai quá đi. Rốt cuộc là không biết từ lúc nào trừng mắt nhìn đã trở thành mê muội nhìn, cô cứ ngắm hân một cách ngây ngốc, suýt thì chảy nước miếng.

"Ngắm đã chưa ? Ta tự biết bản thân mình rất tiêu sái anh tuấn rồi, nàng không cần si mê đến ngây ngốc vậy đâu. " Nam Cung Việt bỗng dựng lên tiếng, mắt vẫn không thèm mở ra. Ax, hân tỉnh dậy từ lúc nào chứ ? Nam Cung Việt mở mắt, nhìn cô ma mãnh nói " Muốn nữa sao ? "

Uyển Nghi đỏ hết cả mặt, tức giận cầm cái gối phi thẳng vào mặt Nam Cung Việt " Muốn cái đầu người ấy, một chết ta rồi "

Nam Cung Việt bị cả cái gối đập vào mặt nhưng lại không tỏ vẻ gì là tức giận, thậm chí còn khẽ mỉm cười, liền choàng tay qua ép đầu của cô vào lồng ngực rắn chắc của mình. " Hôm nay nàng gan thật đấy, dám nhục mạ bọn họ trước mặt mọi người. "

"Người nói gì cơ ? Ta không hiểu. " Uyển Nghi giả vờ ngờ ngạc hỏi, người thông minh là người phải biết giả ngu đúng lúc.

"Còn dám chối ." Nam Cung Việt khẽ nhéo mũi cô, trên mặt lộ vẻ yêu chiều.

Uyển Nghi vô thức dụi đầu vào ngực hân, tham lam hít mùi hương nam tính trên người hân " Không ra ngoài sao ? Mọi người đều đang đợi. "

"Kệ họ , năm nào cũng chỉ là xem múa hát rồi uống rượu thôi, có gì đáng xem đâu, và lại..." Hân nhẹ vuốt cái cằm nhỏ nhắn của cô "họ có vẻ rất đặc ý khi ta ở đây. "

Uyển Nghi đỏ bừng mặt, a, thật xấu hổ quá đi, ngày mai Nam Cung Nguyệt sẽ trêu chọc ta chết mất, còn hoàng thượng và các vị vương gia nữa, sau này ta làm sao còn mặt mũi mà gặp họ. "

"Lúc này..." Nam Cung Việt nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt to trong trẻo, khẽ âu yếm thì thầm bên tai "ta chỉ muốn được như thế này, ôm nàng thật chặt. " Giọng nói ôn nhu dịu dàng như rót mật vào tai Uyển Nghi, bàn tay siết chặt eo cô, ôm cô thật chặt không một khe hở khiến cô cảm thấy da đầu tê rần, cả người như có dòng điện chạy qua. Đôi bàn tay cũng bắt gặp vòng qua ôm lấy eo hân, khẽ mỉm cười. Không hiểu sao, cô cảm thấy thật hạnh phúc.

"Tỉ tỉ, tỉ nhìn kia. " Nam Cung Nguyệt hào hứng chỉ về phía xa, có một đám người đang mãi vờ " Tỉ tỉ, chúng ta tới đó xem đi. "

"Muội và Hỷ nhi tới đó xem đi, ta muốn qua cửa hiệu kia xem y phục " Uyển Nghi chỉ tay về một cửa hiệu quần áo ở gần đó, cô nghĩ mình cần mua thêm vài bộ y phục, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị Nam Cung Việt xé rách hết.

"Để muội đi cùng với tí "

"Không cần đâu, ta đi một mình được rồi, muội và Hỷ nhi cứ đi chơi đi "

"Vậy được, lát nữa chúng ta sẽ qua tìm tí. " Nam Cung Nguyệt gật đầu, kéo theo Hỷ nhi chạy về phía đám đông.

~~~~~

"Mỹ nhân, ngoan ngoãn một chút, các đại gia đây sẽ thương nàng "

"Mỹ nhân, nàng thật là rất xinh đẹp "

Từ Y khẽ mỉm cười đầy coi thường, đám tạp nham không biết trời cao đất dày này dám trêu chọc đến cô, chúng không biết rằng cô là một nữ nhân mà bất cứ ai nghe thấy tên đều phải run sợ. Ngoài việc có võ công cao cường ra còn rất giỏi trong việc dùng độc. Võ công của cô có thể không đánh lại một số người nhưng nói về dùng độc thì trên thế gian này không ai có thể qua mặt cô.

"Mỹ nhân....." Một tên đưa bàn tay ra, định chạm vào người cô, Từ Y nắm tay lại thành quyền, đang định đánh cho hắn một chương thì hắn đã ngã xuống, về mặt vô cùng đau đớn.

"Khốn khiếp thật, thời đại nào cũng có hạng người như vậy, dám trêu ghẹo con gái giữa thanh thiên bạch nhật " Uyển Nghi hơi nheo mắt lại, khuôn mặt lạnh lùng nói. Cô đang định ghé vào cửa tiệm y phục nhưng thấy đám người này vây quanh trêu ghẹo một người con gái liền không chịu nổi mà đánh cho hắn một cái.

"Mỹ nhân, nàng cũng rất xinh đẹp, lại đây với chúng ta. " Mấy tên kia nhìn thấy nàng thì lộ ra một nụ cười khiếm nhã, đôi mắt đầy vẻ thèm thuồng.

Uyển Nghi không nói gì, lạnh lùng đá ra mấy cước, khiến bọn chúng nằm lăn dưới đất, không đứng dậy nổi.

"Cô nương, đa tạ cô nương đã ra tay cứu giúp " Từ Y cơ bản không cần đến sự giúp đỡ của cô nhưng vẫn nói một câu khách sáo.

"Không có gì, là ta nhiều chuyện, thấy chuyện bất bình thì ra tay tương trợ thôi. " Uyển Nghi mỉm cười, một nữ nhân xinh đẹp như vậy, khó trách bị người khác trêu ghẹo.

"Cô nương, có duyên gặp mặt, chỉ bằng chúng ta vào quán trọ trước mặt dùng một chén trà, có được không ? " Từ Y khẽ mỉm cười, cô gái này cư nhiên lại đi cứu một cao thủ như mình.

"Được " Uyển Nghi vốn dĩ không cần được trả ơn nhưng đã có người mời thì tội gì từ chối.

"Ta tên là Từ Y, cho hỏi cô nương đây là...."

"Ta tên Dương Uyển Nghi "

"Cảm ơn sự giúp đỡ của cô nương, ta kính cô một chén trà. " Từ Y nâng chén lên, trên mặt mang ý cười.

"Ta cũng kính cô một chén " Uyển Nghi cũng mỉm cười nâng chén.

"Ai zaa... chẳng phải là Từ Y tí ti đây sao ? " Một giọng nói ngọt ngào vang lên sau lưng Uyển Nghi, cô quay đầu lại thì thấy một nữ nhân mặc áo đỏ, yếu điệu đi vào.

"Tí tí, tình cờ quá, không ngờ lại gặp tí ở đây. "

"Đúng vậy " Từ Y chỉ lạnh lùng đáp, không thèm liếc qua lấy một lần.

"Tí tí, để cảm ơn tí vì lần trước đã cứu ta, ta kính tí một chén " Nữ nhân mặc áo đỏ ỏn ẻn cầm chén trà lên, bàn tay vừa lướt qua, Uyển Nghi bỗng nhìn thấy vài hạt nhỏ màu trắng rơi vào.

Từ Y khẽ nhếch mép cười, ả ta muốn hại độc cô sao ? Thật không biết lượng sức mình. Vốn dĩ lần trước có một tên vô lại muốn cưỡng bức cô ta, tình cờ kẻ đó lại là kẻ mà cô được thuê giết, vì thế nên ả mới nằng nặc nói rằng cô là ân nhân của ả. Không ngờ hôm nay ả lại muốn lấy oán báo ân. Cô cầm lấy chén trà, định đưa lên miệng uống.

"Coi chừng có độc " Uyển Nghi hô to lên, hất chén trà trong tay của Từ Y xuống đất.

Nữ nhân mặc áo đỏ bỗng tái mét cả mặt, ngay lập tức xông đến, dùng một tay bóp cổ cô. Từ Y chậm rãi đứng dậy, khẽ lắc đầu ra vẻ tiếc nuối " Uyển Nghi, người chiếm mất phần hay nhất rồi " Cô vốn dĩ muốn định đóng kịch một chút, ai dè Uyển Nghi lại nhanh tay hất chén trà xuống.

"Ngọc Hà, ta đã từng cứu ngươi một lần, vậy mà hôm nay ngươi lại lấy oán báo ân " Cô khẽ mỉm cười khinh bỉ.

"Hừ, Từ Y, ta vì biết ơn ngươi đã cứu ta nên mới gọi ngươi một tiếng ti ti, vậy mà ngươi lại nỡ giết hại người mà ta yêu thương nhất. Hôm nay ta vốn dĩ cũng không tin mình có thể giết được ngươi, nhưng ta vẫn cứ liều mạng. Không ngờ lại bị cô ta phá hỏng..." Ả cảm hận quay lại nhìn Uyển Nghi "...ta sẽ cho ngươi nếm mùi vị của độc được, hôm nay dù có phải chết, ta cũng phải kéo theo ngươi xuống âm phủ. " Bàn tay ả liền tiến tới, định hạ độc cô. Từ Y vẫn đứng yên nhìn, cố nhớ xem người yêu của ả là ai trong số hàng nghìn người đã chết dưới tay cô, không thêm để tâm đến sống chết của Uyển Nghi, đầu sao cũng chỉ là gặp qua có một lần, hơn nữa cô vốn nổi tiếng là lạnh lùng tàn độc, trước giờ vẫn chưa lưu tình với bất cứ ai.

"Ha ha ha" Uyển Nghi bỗng cười to một tiếng khiến cho bàn tay ả khựng lại giữa không trung.

"Ngươi cười cái gì ? " Ả tức giận hỏi

" Là ta cười ngươi quá ngu ngốc, ngươi đã có thể biết đầu độc người khác vậy mà lại không biết chính bản thân mình đã bị ta hạ độc, hơn nữa nếu ngươi có muốn hạ độc ta thì cũng vô ích thôi. Từ nhỏ ta đã tập quen với các loại độc, không có bất cứ loại độc nào có thể làm hại được ta. " Uyển Nghi cười mỉa mai

"Ngươi..." Ả ta kinh ngạc mở to hai mắt, cô đã hạ độc lúc nào chứ ? Từ Y cũng ngạc nhiên, khẽ nhú mày lại.

Cảm nhận được bàn tay ả vừa buông lỏng ra, Uyển Nghi liền lập tức tóm lấy tay ả, bẻ ngược ra sau. Ngay lúc đó, Từ Y liền đánh một chưởng vào ngực ả. " Phụt " Ả phun ra một ngụm máu rồi lăn quay ra chết ngay tại chỗ.

"Haizzz, sao ngươi lại giết chết ả chứ ? " Uyển Nghi khẽ thở dài.

"Ta khuyên ngươi, lương thiện cũng cần có chừng mực, nếu bản thân quá lương thiện sẽ rất dễ bị người ta ức hiếp đó. Hạng người này không xứng đáng để ngươi thương hại. " Từ Y lạnh lùng nói, cô ghét nhất là những người quá lương thiện.

"Ta không có thương hại ả, là ta muốn nói sao ngươi không để ả sống, cho ả nếm mùi vị của độc được, để ả ta sống không bằng chết. " Uyển Nghi thân nhiên nói, lí lẽ đầy đương nhiên là cô biết. Vừa nãy ả định giết cô, tội gì phải xót thương cho ả chứ.

Từ Y kinh ngạc nhìn cô, thoáng khựng lại một chút rồi bỗng dưng cười lớn. "Ha ha ha, nha đầu ngươi thật là thú vị, ta rất có hứng thú với ngươi. Chúng ta đã có duyên như vậy, chi bằng kết giao làm ti muội đi có được không ? " Đây là lần đầu tiên cô đưa ra đề nghị như vậy.

"Được, vậy ta sẽ gọi ti là Từ Y ti ti, được không ? " Uyển Nghi hào hứng nói, có thêm bằng hữu là một điều rất tốt, biết đâu sau này có thể nhờ vả được gì đó.

"Được " Từ Y mỉm cười hài lòng rồi lấy từ trong ngực áo ra một gói nhỏ " Đây là một loại thuốc giải do ta chế ra, có thể giải được tất cả các loại độc, trước giờ chưa có giao cho ai. Nay muội là muội muội của ta, ta tặng muội coi như là quà kết nghĩa, muội giữ lấy, đề phòng sau này có việc cần dùng. "

"Cảm ơn ti ti " Uyển Nghi cười rạng rỡ, mới kết giao ti muội đã nhận được món quà đáng giá thế này.

"Được rồi, ta có việc cần đi trước, sau này gặp lại. " Từ Y mỉm cười, xoay người rồi đi.

"Tạm biệt ti ti. "

~~~~~

"Ti ti, ti đi đâu vậy, làm muội và Hỷ nhi tìm ti khắp nơi " Nam Cung Nguyệt vừa nhìn thấy cô vội hốt hải chạy đến.

"Ta có chút việc nên đi dạo một chút, muội và Hỷ nhi chơi có vui không ? " Uyển Nghi xoa đầu Nam Cung Nguyệt hỏi.

"Vui lắm, ti à, chẳng phải ti bảo đi mua y phục sao ? Y phục đâu "

"Ta đổi ý rồi, không mua nữa " Uyển Nghi mỉm cười, không nay cô còn kiếm được một thứ giá trị hơn nhiều.

Các ngươi cố tình gây sự phải không ?

"Hỷ nhi, ta đói quá, mau lấy gì cho ta ăn đi ! " Uyển Nghi kêu lên đầy thảm thiết.

"Tiểu thư, Người vừa mới ăn xong mà . " Hỷ nhi méo hết cả mặt, không hiểu tại sao dạo này tiểu thư lại ăn nhiều như thế, cô vừa mới ăn mười mấy cái bánh xong, giờ đã lại đòi ăn.

"Nhưng ta đói..." Uyển Nghi lại kêu lên, trước giờ cô vẫn ăn rất khỏe.

"Được rồi, sợ tiểu thư luôn, để em đi lấy bánh cho người. " Hỷ nhi nhún vai, khẽ lắc đầu " Tiểu thư ăn nhiều như vậy, nếu mập ra rồi thì sẽ không đẹp nữa đâu "

"Hỷ nhi, ngươi không hiểu rồi, có người dạo này bị hoàng huynh ăn nhiều quá nên cần phải ăn nhiều thì mới đủ sức được, hắc hắc..." Nam Cung Nguyệt ngồi bên cạnh mà mỉm cười nói.

"Nguyệt ! Nhi ! " Uyển Nghi gầm lên.

" Ha ha ha, muối nói không đúng sao ? Đâu phải mới là lần đầu, tí ngại cái gì chứ. ha ha ha....."

" Nguyệt nhi, ta mà bắt được muối thì đừng có trách " Uyển Nghi điên cuồng đuổi theo Nam Cung Nguyệt, nha đầu này càng ngày càng to gan, dám ngang nhiên trêu chọc cô. Tiếng cười nói vang vọng cả một góc sân.

" Á, trời ơi, cái con tiện tì này " Đột nhiên có tiếng Huệ phi hét lên đầy tức giận. Uyển Nghi và Nam Cung Việt dừng lại thì thấy Hỷ nhi đang liên tục đập đầu trước ba bông hoa héo " Huệ chủ tử, nô tì xin lỗi, nô tì đáng chết " Còn Huệ phi thì đang rất tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống Hỷ nhi. Lan phi và Mai phi thì đứng khoanh tay bên cạnh như chờ xem kịch hay.

" Có chuyện gì thế " Uyển Nghi lên tiếng hỏi.

" Tiểu thư, vừa nãy Hỷ nhi đem thức ăn về cho người, không cẩn thận va phải Huệ chủ tử, làm bẩn y phục của người "

" Là người va phải cô ta hay cô ta va phải người ? " Uyển Nghi khẽ liếc qua tà áo bị bẩn của Huệ phi, chỉ bị bẩn một chút ở phía đuôi váy.

" Tiểu thư....." Hỷ nhi cúi gằm mặt xuống, không dám nói nhưng như thế là đã đủ để Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt hiểu, cô ta cố tình đâm phải Hỷ nhi.

" Uyển Nghi, người nói vậy là sao? Người muốn nói rằng là ta cố ý va vào a hoàn của người phải không ? "

" Xem ra người cũng không quá ngu ngốc để có thể hiểu được lời ta nói " Uyển Nghi khẽ nhếch mép cười khinh bỉ.

" Dương Uyển Nghi, người đừng có mà quá đáng, dựa vào cái gì mà ta phải cố ý va vào con tiện tì này chứ ? "

Uyển Nghi quay sang liếc Huệ phi một cái khiến cho cô ta lạnh run cả người " A hoàn của ta không phải là người để người có thể tùy tiện gọi như thế, người cứ thử nói thêm từ tiện tì một lần nữa xem, ta sẽ cào nát cái khuôn mặt của người ra đấy, có phải là cố ý hay không bản thân người tự biết. Hỷ nhi, chúng ta đi thôi " Uyển Nghi kéo tay Hỷ nhi đứng dậy, định xoay người rời đi.

" Người đứng lại cho ta, Dương Uyển Nghi, người đừng tưởng được vương gia sủng ái thì muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm. " Huệ phi tru tréo gầm lên.

" Có chuyện gì vậy ? " Một giọng nam trầm đột ngột vang lên.

" Tham kiến vương gia "

" Đứng lên cả đi, nói cho ta nghe, đang có chuyện gì xảy ra ở đây vậy ? " Nam Cung Việt hỏi, vừa nãy khi hắn đang đi qua đây thì nghe thấy tiếng ồn ào nên ghé vào xem thử.

" Vương gia, xin người làm chủ cho thần thiếp..... " Huệ phi vừa nhìn thấy Nam Cung Việt lập tức nước mắt liền chảy như thác nước, đáng vẻ vô cùng ủy khuất "..... Vương gia, Hỷ nhi tuy là a hoàn của Uyển Nghi muối muối, nhưng khi đã phạm lỗi thì tất phải chịu phạt. Uyển Nghi muối muối không những không đồng ý mà còn đe dọa thần thiếp nữa. Vương gia, tuy thần thiếp biết rằng giờ người mà vương gia sủng ái chính là muối muối, nhưng thần thiếp đã đi theo người mấy năm nay, tuy không có công lao gì nhưng cũng là hết lòng vì người, vậy mà Uyển Nghi muối muối lại cạy được vương gia sủng ái mà khi dễ thần thiếp. Sau này làm sao thần thiếp còn chỗ đứng ở vương phủ nữa chứ. " Nói xong lại càng gào lên khóc to hơn. Lúc này Nam Cung Việt mới liếc qua vạt váy của Huệ phi, chớp mắt đã hiểu ra vấn đề.

" Vương gia..." Người của Uyển Nghi cũng đỏ sụp xuống, hai tay bám lấy chân Nam Cung Việt, nước mắt cũng là chảy rơi, đáng vẻ ủy khuất ".....thiếp đây hạnh phúc vì được vương gia thương yêu, nhưng cầu xin người, từ nay đừng lui tới phòng của thần thiếp, khiến cho các tí tì ghen tị. Họ biết không thể làm gì được thần thiếp nên cố ý gây sự với Hỷ nhi. Hỷ nhi tuy thân là a hoàn nhưng đã đi theo thần thiếp từ nhỏ, đối với thần thiếp không khác gì tí muối, thần thiếp có thể chịu bị người ta ức hiếp nhưng tuyệt đối không để ai ức hiếp Hỷ nhi. " Uyển Nghi khóc lóc hết sức thảm thiết, hừ ,cô ta giả bộ được thì nằng cũng giả bộ được, trên đời này, việc mà cô giỏi nhất chính là diễn kịch.

" Tiểu thư " Hỷ nhi nghe thấy vậy mà cảm động, đôi mắt đã rom rớm, kiếp này có một chủ nhân tốt với cô như vậy, cô có chết cũng cam lòng.

" Hoàng huynh, không phải là muối thiên vị, nhưng tí tì nói đúng, là họ cố tình gây sự. Chỉ là bộ y phục thôi, nếu muốn có thể mua lại bộ khác, nhưng họ lại cố tình làm to chuyện lên. Theo muối chúng ta không cần truy cứu nữa. " Nam Cung Nguyệt đứng ngoài xem nãy giờ cũng đã lên tiếng, bản thân cô cũng rất yêu quý Hỷ nhi, cũng đã sớm xem Hỷ nhi như tí muối của mình.

" Được, không truy cứu nữa, Hỷ nhi tự tát vào mặt mình ba cái rồi quỳ trước mặt Huệ phi nhận sai, chuyện này dừng ở đây. " Nam Cung Việt đột ngột ra lệnh.

Trong lòng Nam Cung Việt cũng biết Huệ phi là cố tình gây chuyện nhưng Huệ phi nói đúng, dẫu sao nàng cũng đã theo hắn mấy năm, trên danh nghĩa lại là thiếp của hắn, hắn không thể đối xử quá bạc với nàng, hơn nữa càng không thể vì một a hoàn mà trừng phạt nàng.

" Vâng, thưa vương gia " Hỷ nhi đưa tay lên định tát vào mặt mình, ngay lập tức cả hai bàn tay đều bị Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt giữ chặt lấy.

" Không được tát " Uyên Nghi phát câu, quay ra nhìn Nam Cung Việt " dựa vào cái gì mà bắt Hỷ nhi nhận sai chứ ? "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cầm đồ

Ads " Phải đó hoàng huynh, huynh làm như vậy chẳng phải quá vô lí sao ? "

" Hai người bỏ tay ra đi, Hỷ nhi làm sai, để cho nó tự nhận lỗi. " Nam Cung Việt lạnh lùng ra lệnh.

" Không buông ! " Nam Cung Nguyệt và Uyên Nghi cùng đồng thanh kêu lên, như vậy quá là vô lí mà.

" Buông ra " Nam Cung Việt gần từng chữ, sắc mặt đã trở nên rất khó coi.

Uyên Nghi cảm thấy bùng bùng lửa giận, liền buông tay Hỷ nhi ra, đi tới trước mặt ba bóng hoa héo.

" Bốp " một cái tát nảy lửa in hằn trên mặt Huệ phi

" Bốp ", " bốp " lại hai cái tát nữa hạ cánh trên mặt Lan phi và Mai phi. Cả ba người đều kinh ngạc tròn mắt lên nhìn cô, vẻ mặt đầy giận dữ. Uyên Nghi xoay người lại trừng mắt nhìn Nam Cung Việt, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên. " Vương gia, giờ là ta làm sai, có phải cũng nên chịu phạt không ? "

Khuôn mặt Nam Cung Việt càng lúc càng trở nên khó coi, trên mặt hiện lên đầy tia hắc tuyến, nàng dám ngang nhiên không xem hấn ra gì trước mặt mọi người

" Hỷ nhi, tự tát vào mặt hai mươi cái " Nam Cung Việt giận dữ nói, cái này là do nàng tự chuốc lấy, đừng trách ta không lưu tình.

" Nam Cung Việt, ngươi là đồ điên, đồ khốn, ngươi không phải là người, tại sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Hỷ nhi ? Ngươi tưởng ngươi là vương gia thì có thể coi người khác không ra gì sao ? "

" Bốp " một tiếng tát lạnh lạnh vang lên trong không khí khiến trái tim Uyên Nghi đau đớn, hấn đánh nàng.

" Dương Uyên Nghi, ngươi đừng có quá đáng, không coi ta ra gì, ngươi muốn chết phải không ? " Ánh mắt Nam Cung Việt tóe lửa, trừng trừng nhìn nàng, lần trước nàng dám tát hấn, lần này thì ngang nhiên mắng **** hấn trước mặt mọi người.

" Hoàng huynh, huynh vô lí vừa thôi, có phải nếu muội làm bản y phục của cô ta thì huynh cũng sẽ bắt muội tự tát vào mặt mình không ? " Nam Cung Nguyệt giận dữ hét lên, mặt đỏ bừng bừng.

" Nguyệt nhi, câm đi, đây không phải chuyện của muội. Hỷ nhi, nếu ngươi không tự tát, ta sẽ cho người tát tiểu thư nhà ngươi " Nam Cung Việt cũng hét lên.

" Vâng " Hỷ nhi đưa tay lên, cô sợ nếu cứ tiếp tục thế này, tình hình sẽ càng thêm căng thẳng, nhưng bàn tay chưa kịp tát đã lại bị Uyên Nghi tóm lấy " Hỷ nhi, không được tát. "

" Buông ra " Nam Cung Việt gầm lên, hấn đã tức giận đến đỉnh điểm rồi.

Trong mắt Huệ phi, Mai phi, Lan phi hiện lên một tia đắc ý, vốn họ chỉ định làm khó Hỷ nhi để xóa tan cơn tức giận trong lòng, nhưng kết quả lần này còn vượt xa hơn nhiều so với dự tính

Nam Cung Việt hất tay một cái, hai tên thị vệ liền lập tức giữ chặt lấy và Nam Cung Nguyệt kéo ra, hấn cũng nắm chặt tay Uyên Nghi kéo ra ngoài. Cảm nhận được bàn tay của Uyên Nghi và Nam Cung Nguyệt rời khỏi tay mình, Hỷ nhi liền lập tức tát lên mặt.

" Bốp " tiếng tát vang vọng lên trong không khí khiến cho Uyên Nghi cảm thấy còn đau hơn là tát vào mặt của chính mình.

" Buông ra " Uyên Nghi dùng hết sức hất tay Nam Cung Việt ra, chạy vội đến bên Hỷ nhi, nước mắt ủy khuất rơi đầy mặt.

" Hỷ nhi, ta xin lỗi, là tại ta mà em phải chịu khổ " Uyên Nghi vuốt bên má vừa bị tát của Hỷ nhi " Ngốc quá, ta đã nói là không được tát, muội không nghe thấy sao? Sao lại không chịu nghe lời ta chứ ? A hoàn thì không phải là người sao ? Thà rằng em tát ta, ta còn cảm thấy dễ chịu hơn. " Nước mắt của cô lăn rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào nức nở. Đám thị vệ và nha hoàn đứng xung quanh cũng không khỏi ngậm ngùi, thầm ngưỡng mộ Hỷ nhi có một chủ tử tốt như vậy. " Hỷ nhi, ta chưa từng coi muội là a hoàn của ta, chỉ vì đi theo ta mà muội phải chịu ủy khuất như vậy. Ta xin lỗi, ta không bảo vệ được muội. Sau này, ta không thể ở bên cạnh muội, muội phải biết quý trọng bản thân mình, tuyệt đối không thể để người ta ức hiếp "

" Tiểu thư, người đình đi đâu ? " Hỷ nhi nghe thấy nàng nói vậy, trong lòng liền lập tức cảm thấy hoang mang, lo sợ.

" Đi đến một nơi rất đẹp, có cha mẹ yêu thương ta " Uyển Nghi mỉm cười dịu dàng nói, ngay lập tức xoay người chạy đến bên hồ, nhảy xuống.

" Tiểu thư, đừng " Hỷ nhi vội vàng túm lấy Uyển Nghi nhưng đã muộn.

" Tỉ tỉ " Nam Cung Nguyệt hoảng hốt kêu lên.

Nam Cung Việt không nghĩ ngợi, liền lập tức nhảy xuống hồ cứu nàng, nhưng ngập lặn một hồi cũng không thấy nàng đâu, trong lòng bất chợt cảm thấy lo lắng. Hắn sợ mất nàng, sợ không còn được nhìn thấy vẻ nhí nhảnh của nàng, sợ không còn được ôm nàng trong vòng tay, hít hà mùi hương mà chỉ mình nàng mới có, hắn rất sợ, cảm giác sợ hãi ủa về giống như năm năm về trước.

Đột nhiên, từ đằng sau lưng hắn có hai bàn tay thò ra, ấn đầu hắn xuống nước.

" Oc oc oc " Nam Cung Việt cố ngoi lên thì lại bị ấn đầu xuống lần nữa, hắn tức giận xoay người lại thì thấy Uyển Nghi đang nhìn nàng cười khanh khách.

" Dương! Uyển! Nghi! " Nam Cung Việt gầm lên, nàng dám trêu chọc hắn sao ?

" Được rồi, không phải gầm lên thế, ta ở đây. Điếc hết lỗ tai ta rồi. " Uyển Nghi giả vờ ngoáy ngoáy lỗ tai, cười ma mãnh nói " Người giận cái gì chứ ? Chẳng qua là ta quá tức giận, thấy trong người nóng quá, muốn nhảy xuống đây để hạ hỏa, nhưng thấy người còn tức giận hơn ta, nên mới để người tắm mát một phen thôi " Cô nhanh chóng leo lên bờ trước khi Nam Cung Việt tóm được cô, tuy trời đã sang xuân nhưng vẫn còn rất lạnh, nếu cô cứ ngâm mình dưới hồ thế này thì sẽ chết cóng mất.

" Hỷ nhi, về thay y phục cho ta, ta lạnh quá " Uyển Nghi kéo tay Hỷ nhi và Nam Cung Nguyệt rời đi, khi đi qua trước mặt Huệ phi còn ném cho cô ta một nụ cười. Cô vốn dĩ không có ý định tự tử, chẳng qua là chỉ muốn cho Huệ phi biết ai cao tay hơn.

Huệ phi, Lan phi, Mai phi đứng ngăn người ra, hiểu được vấn đề liền rất tức giận. Chỉ có vậy thôi sao ? Cũng không trừng phạt nữa ? Hỷ nhi mới tát được một cái mà ? Cả ba người họ đều muốn lên tiếng nhưng nhìn thấy Nam Cung Việt vẫn ngâm mình dưới hồ, về mặt vô cùng giận dữ thì lại im bật, đành ngâm bồ hòn làm ngọt.

Ban đêm. Nam Cung Việt nhẹ nhàng đi đến bên giường của Uyển Nghi, chăm chăm nhìn nàng. Về mặt lúc ngủ của nàng và về kiên cường hồi chiều hoàn toàn khác nhau. Chợt nhớ đến hồi chiều, tưởng nàng sẽ chết, hắn bất giác rung mình.

Uyển Nghi bất giác nhìn mình tỉnh dậy, thấy Nam Cung Việt đang kề sát mặt cô, nhìn cô chăm chăm thì giật mình kêu lên:

" Người làm cái gì vậy ? Tỉnh hù chết ta sao ? " Uyển Nghi vội đưa ta vuốt ngực, thở phì phì, vừa nãy chưa định thần, cô còn tưởng là tên hái hoa tặc nào nữa chứ.

" Không làm gì khuất tất thì sao phải sợ ? " Nam Cung Việt trừng mắt nhìn nàng. Liền cởi áo khoác ngoài ra.

" Người lại định làm cái trò gì vậy ? " Uyển Nghi thấy hắn làm vậy thì bắt đầu hoảng, không phải hắn lại định...nữa chứ.

" Đương nhiên là ngủ, chứ không người nghĩ đêm hôm khuya khoắt thế này ta lại đến ngắm người ngủ sao, người rõ ràng là rất thông minh, sao có những lúc lại ngu ngốc đến thế hả ? " Nam Cung Việt nhăn trán nói, đang định lên giường nằm thì Uyển Nghi lập tức dang cả hai tay hai chân ra hết cỡ, ôm lấy cái giường.

" Không cho ngủ, người về phòng người mà ngủ, không thì đến phòng của mấy người kia ấy, không cho ngủ ở đây " Hừ, bà đây ôm cả cái giường, không có chỗ cho người ngủ, xem người làm thế nào.

" Muốn bắt đầu từ đằng sau sao ? Cũng được, không tồi chút nào " Nam Cung Việt khẽ gật gù, khàn giọng nói, bàn tay khẽ vuốt dọc theo sống lưng của Uyển Nghi.

Dù cách một lớp quần áo nhưng Uyển Nghi vẫn cảm nhận được bàn tay nóng rực của Nam Cung Việt, toàn thân bất giác sờn gai ốc, liền co rúm người lại.

Nam Cung Việt nhìn thấy thế khẽ cười nhạt, có những lúc trông nàng rất đáng yêu, nhưng cũng có những lúc bướng bỉnh khủng khiếp. Nhìn thấy hắn lại định leo lên giường, Uyển Nghi liền lập tức đẩy hắn ra.

" Không cho ngủ, chiều nay người vô lý bắt Hỷ nhi chịu phạt, lại tát ta một bạt tai, người coi ta là cái gì chứ ? Thích thì về phòng người mà ngủ. " Ủa , nhưng mà...ax nói vậy là nếu hắn không bắt Hỷ nhi nhận lỗi và không tát mình thì mình sẽ cho hắn làm...chuyện đó sao?

Nam Cung Việt nhẹ nhàng vuốt má Uyển Nghi hỏi " Đau lắm sao ? " Chỉ một hành động nhỏ như vậy nhưng không hiểu sao lại khiến cô cảm động, suýt chút nữa đã bật khóc. Nhưng tia cảm động vừa thoáng qua liền lập tức biến thành giận dữ, chẳng hiểu từ lúc nào mà bàn tay kia của hắn đã đưa ra sau sờ mông cô. Nam Cung Việt nở một nụ cười gian tà nói " Để ta đền cho nàng "

Sau đó liền kéo Uyển Nghi vào lòng, xoay người một cái, đặt cô dưới thân mình.

" Buông ra " Uyên Nghi cố sức giãy dụa nhưng không cách nào thoát ra khỏi vòng tay hắn.

" Đừng sợ, ta sẽ dịu dàng " Nam Cung Việt khẽ ghé vào tai cô, thanh âm trầm thấp khiến cô bỗng rùng mình.

Nam Cung Việt cúi thấp đầu, tìm đôi môi cô, tham lam mút lấy hương thơm ngọt ngào trong miệng cô, đầu lưỡi uyển chuyển dịu dàng quấn lấy đầu lưỡi cô, khiến cô đáp lại mình.

Uyên Nghi bị Nam Cung Việt kích thích, sự giận dữ thoáng chốc bị hắn ăn hết sạch, không tự chủ được liền phối hợp với hắn, cùng hắn rơi vào nhu tình. Cảm nhận được thân thể của Uyên Nghi không còn cứng ngắt nữa mà đã dần thả lỏng, Nam Cung Việt thành thạo cởi bỏ áo của cô ra. Bộ ngực trắng trẻo, mỹ miều hoàn hảo hiện ra trước mắt hắn khiến hắn không thể tự chủ, cổ họng khô khốc. Một bàn tay hắn ra sức nắn bóp, một tay luồn xuống dưới định cởi quần của cô.

Chút lí trí còn sót lại của Uyên Nghi bỗng chốc bùng tỉnh, cô ra sức giữ tay Nam Cung Việt. " Đừng...Không được "

" Ta muốn...Cho ta " Thanh âm của Nam Cung Việt trầm thấp, dục vọng nồng đậm nổi lên, không hiểu sao những lúc bên cạnh cô hắn không tài nào khống chế được bản thân mình. Đầu của hắn phủ lên ngực của Uyên Nghi, khẽ cắn mút, khơi dậy ham muốn của cô. Uyên Nghi vẫn cố sức đẩy hắn ra nhưng hắn không thêm để tâm đến cô, hôn hít khắp trên người cô, bàn tay lại định kéo quần của cô xuống.

" Buông ra ! " Uyên Nghi dùng hết sức bình sinh đá cho Nam Cung Việt một cái, Nam Cung Việt bị bất ngờ, không kịp phản ứng, liền ngã bịch xuống đất. Uyên Nghi thấy vậy khẽ lẻ lưỡi một cái, chắc, chắc là đau lắm đây.

" Dương ! Uyên ! Nghi ! " Nam Cung Việt tức giận gầm lên, nằng dăm đá hắn xuống đất.

Uyên Nghi lấy chân chồm lên người, ngồi thu lu một đống, vẻ mặt khổ sở " Ta đã nói là không được rồi mà "

" Nàng có ý gì đây hả ? Tại sao lại không được, nằng dăm đá ta, gan của nàng cũng to quá rồi đấy " Ánh mắt Nam Cung Việt bắn ra tia lửa giận, chỉ thiếu nước chạy đến bóp cổ nàng nữa thôi.

" Hôm nay...hôm nay thì không được...Ta...ta.....đang tới tháng " Uyên Nghi khổ sở nói, khuôn mặt nhăn nhó , đôi tai đỏ ửng.

Nam Cung Việt ngồi ngẩn ra một lúc, không hiểu nên phản ứng như thế nào, trông hắn vừa như muốn khóc lại vừa như muốn cười, nhìn còn khổ sở hơn cả Uyên Nghi.

Một lúc lâu sau, Nam Cung Việt đành thở dài. Leo lên giường ôm lấy Uyên Nghi.

" Không được " Uyên Nghi giữ lấy tay hắn

" Ta không làm gì đâu, nàng nằm yên đi " Nam Cung Việt ôm chặt lấy Uyên Nghi, áp cằm lên đầu cô.

Uyên Nghi bình yên nằm trong lòng Nam Cung Việt, trong lòng không có chút phản kháng. Cô lặng yên nghe tiếng thở mạnh mẽ của hắn, cảm nhận hơi ấm của da thịt trần trụi khi tiếp xúc với nhau. Trong lòng không tránh khỏi rung động. Cảm giác này là sao ? Chẳng lẽ cô đã yêu hắn rồi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cùng đi ngắm hoa nào

Ads " Tiểu thư, người mau dậy đi, trời đã sáng rồi " Hỷ nhi vừa bước vào phòng vừa tìm tìm cười, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, nhìn vương gia rất tức giận, cô cứ tưởng vương gia sẽ không đoái hoài đến tiểu thư nữa. Ai ngờ đêm qua vương gia lại đột ngột đến phòng tiểu thư ở lại qua đêm, sáng nay khi cô vừa bước vào phòng đã thấy tiểu thư nằm ngủ trong tình trạng không mặc áo, chỉ có một cái chăn mỏng đắp lên, không tránh khỏi mỉm cười.

Uyên Nghi uể oải mở mắt ra, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, ấm áp. Hôm qua nằm trong vòng tay của Nam Cung Việt cô ngủ rất ngon, đến giờ vẫn không muốn dậy.

" Oa, ta đói quá, Hỷ nhi "

Hỷ nhi phì cười " Em đã mang đồ ăn sáng cho tiểu thư rồi đây, người rửa mặt đi đã rồi hãy ăn " thật là, vừa mới dậy đã đòi ăn, thật giống hệt con nít.

Uyên Nghi vội rửa mặt rồi cầm vội lấy một cái bánh, vừa ăn vừa cười hi hi

" Tiểu thư, hôm nay tâm trạng của người rất tốt nha " Hỷ nhi dài giọng trêu chọc, cười khúc khích.

" Hỷ nhi, giờ em cũng to gan nhì, dám trêu chọc cả ta. Thật là, bị nhiễm tính xấu câu Nguyệt nhi rồi " Uyển Nghi lườm Hỷ nhi một cái, cô hiểu Hỷ nhi đang nói cái gì.

" Tiểu thư, em đâu dám " Hỷ nhi ra vẻ vô tội nhưng miệng thì lại cứ tùm tùm cười " Phải rồi, tiểu thư, chuyện hôm qua thật cảm ơn người "

Uyển Nghi xua xua tay mấy cái " Vói ta mà em còn khách sáo thế sao ? Ta thật sự coi em như tí muội tốt của ta, đó là chuyện mà ta nên làm "

Hỷ nhi cười hạnh phúc, cô thật may mắn vì được hầu hạ một chủ tử tốt như vậy.

~~~~~

" A, thơm quá đi " Uyển Nghi vừa đi vừa hít hà hương hoa " Nhưng giờ ta rất mong mau đến mùa hè " Mùa xuân có nhiều hoa nhưng tiết trời vẫn còn se lạnh, mà cô thì chịu lạnh rất kém. Tuy cô cũng rất ghét trời nóng nhưng thời này khí hậu rất tốt, không ô nhiễm, không có hiệu ứng nhà kính, lại có nhiều cây cối như vậy, đến mùa hè sẽ có gió mát, dù có mặc nhiều lớp quần áo cũng không lo bị nóng. Và lại, mùa hè đến thì hoa sen sẽ nở, mà hoa sen chính là loài hoa mà cô yêu thích nhất.

Uyển Nghi cảm thấy tâm trạng rất tốt, đột nhiên cao hứng hát bài Thiên Niên Duyên

Dòng lệ băng lạnh như sao băng rơi xuống

Đánh tan nỗi nhớ nhung của ai

Giữa dòng luân hồi

Viễn cảnh tương lai bị chôn vùi

...

Bỗng nhiên có một giọng nam trầm ấm hát tiếp lời của cô

Dung nhan mơ hồ trong giấc mộng

Đỉnh Côn Luân

Giang hồ xa xôi

Hoa tàn hoa nở hoa đầy trời

Than hồng trần

Sắc tàn phai

Thiên thượng nhân gian

.....

Uyển Nghi và Hỷ nhi giật mình quay lại, thấy Nam Cung Thiên đang đi tới thì vội vàng hành lễ

" Tham kiến hoàng thượng "

" Đứng lên đi, sau này nàng không cần phải hành lễ với ta nữa, xét cho cùng thì nàng cũng là hoàng tử của ta " Nam Cung Thiên dịu dàng phân phó

" Đa tạ hoàng thượng " Uyển Nghi mỉm cười, may quá, cô ghét nhất là phải hành lễ, sau này không phải hành lễ với hắn nữa, bớt đi một mối phiền phức.

" Hoàng thượng, vương gia và Nguyệt nhi đang ở trong thư phòng "

" Ta biết, hôm nay ta tới không phải để tìm hoàng huynh, mà là tìm nàng " Nam Cung Thiên dịu dàng nhìn Uyển Nghi

Hà ? Tìm mình ? Tìm mình làm gì ?

Thấy Uyển Nghi cứ đứng ngây ngốc ở đó, miệng ú ớ không biết phải nói gì, Nam Cung Thiên liền phì cười " Ngày mai ở trong kinh thành sẽ tổ chức lễ hội hoa đào, đến ngày mai tất cả hoa đào trong vườn sẽ nở rất đẹp, ta muốn đến hỏi nàng có muốn đi cùng ta không ? "

" Nhưng...sao người lại mời tôi ? " Hoàng thượng à, không phải người thích tôi rồi đấy chứ ?

" Vì ta nghĩ nàng sẽ rất thích, năm nào ta cũng cùng hoàng huynh và Nguyệt nhi đến đó nhưng năm nay hoàng huynh và Nguyệt nhi lại nói là không muốn

đi, ta nghĩ nàng chưa đến đó bao giờ nên muốn mời nàng đi cùng vì ta không muốn đi một mình lắm. Không phải nàng đang nghĩ lung tung cái gì đó chứ ?
" Thật sự thì đây đúng là một cái cớ, tình cờ là năm nay Nam Cung Việt và Nam Cung Nguyệt lại không muốn đi nên hẳn mới có cơ hội mời nàng đi cùng.

" A, không, không có, tôi đi, tôi sẽ đi. " Chẳng lẽ thật sự là cô đã nghĩ quá nhiều rồi sao ? Mà thôi, mặc kệ là hẳn có thích mình thật hay không thì cũng cứ coi như không biết. Suốt ngày ở trong phủ ngắm hoa thưởng nguyệt, cô đang chán muốn chết đây. Lần trước khó khăn lắm mới được Nam Cung Việt cho phép ra ngoài cùng Nguyệt nhi một bữa thì lại dính vào vụ của Từ Y nên cô chẳng đi chơi được chút nào cả. Lần này có người mời đi thì tội gì không đồng ý ? Với lại, quả thật là cô rất thích ngắm hoa đào. " Nhưng tôi chỉ sợ vương gia sẽ không cho đi "

" Nàng yên tâm, ta đã hỏi hoàng huynh rồi, hoàng huynh nói nếu là ta thì không có vấn đề gì, chỉ chờ nàng đồng ý thôi. Sáng sớm mai ta sẽ cho người đến đón nàng " Nam Cung Thiên mỉm cười.

Haizz, anh chàng này thích cười thật đấy, biết bản thân cười đẹp nên suốt ngày cười. Sau này ai mà lấy anh ta chắc sẽ hạnh phúc lắm, có một người chồng vừa dịu dàng, vừa là hoàng thượng lại vừa chung thủy. Cô nghe Nguyệt nhi nói hoàng thượng đến giờ vẫn chưa chịu lập hậu cung là bởi vì muốn tìm một người thật xứng đáng, nguyện cả đời chỉ yêu người ấy mà không lập thiếp, sau này hoàng hậu cũng không phải lo bị cuốn vào cuộc chiến chốn hậu cung, cũng không phải lo đối phó với đám tiêu thiếp như cô. Quả thật là một người đàn ông tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Quà khứ không thể vứt bỏ

Ads Trời vừa mới sáng, Nam Cung Thiên đã cho xe ngựa đến đón Uyển Nghi, làm cô ngủ nướng không đủ, cứ mắt nhắm mắt mở bước lên xe. Vừa đặt móng xuống là ngủ ngay lập tức. (Ăn thì nhiều, ngủ thì lắm, chả khác gì con heo. Thế này thì ai tin ti là hlv võ thuật chứ ?)

Nam Cung Thiên nhìn thấy cô vừa lên xe là ngủ, chỉ còn cách chờ đợi. Nhưng sau đó lại âu yếm nhìn cô ngủ say, đôi môi khẽ hé mở như cánh hoa đào, hàng lông mi cong vút, làn da trắng trẻo mịn màng, trong lòng trào lên cảm giác rung động. Trong đầu hẳn vẫn luôn tâm niệm một điều, nữ nhân này chính là hoàng tâu của hắn, là người mà hắn không thể có tình cảm nhưng trong trái tim hắn lại tồn tại một suy nghĩ khác. Hắn thầm chờ đợi một cái, haizz, vẫn là trái tim của ta thật lòng hơn.

" Uyển Nghi..Uyển Nghi "

Nghe thấy có giọng đàn ông vang lên bên tai mình, không phải giọng nói quen thuộc của Hỷ nhi, Uyển Nghi không kịp suy nghĩ mà lập tức phản ứng " Tên khốn nào thế ? Dờ hơi à ? Để yên cho người ta ngủ chứ ? "

Vừa mở mắt ra, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt của Nam Cung Thiên đang cố nín cười, cô cảm thấy mặt mình nóng bừng. A, thật là mặt mặt quá đi

" Ta biết, ta chỉ muốn nhắc nàng là đã đến nơi rồi thôi. "

" Ha ha, ra là đến rồi, thất lễ quá, chúng ta xuống xe thôi " Uyển Nghi không chờ cho Nam Cung Thiên kịp phản ứng liền nhảy xuống xe ngựa ngay lập tức, Uyển Nghi, người điên rồi, sao lại dám mắng hoàng thượng là tên khốn chứ?

" Woa, đẹp quá, đúng là tiên cảnh nhân gian " Uyển Nghi lập tức thốt lên đầy cảm thán. Cả một rừng hoa đào, màu hồng phấn như phủ khắp trời, cánh hoa đào bay phất phơ trong gió, cảnh tượng đẹp như vậy trước đây chỉ được nhìn thấy trên ti vi thôi.

Nam Cung Thiên chấp hai tay ra đằng sau, khoan thai tiến lại gần phía cô " Rất đẹp phải không ? Nơi này vốn là vườn hoa của hoàng gia, nhưng đến mùa hoa nở vẫn cho phép người dân tới đây thưởng hoa. " Đột nhiên, Nam Cung Thiên đưa tay lên đầu Uyển Nghi, lấy xuống một bông hoa đào. " Nhìn xem, hoa đào tuy rất đẹp, nhưng vẫn không đẹp bằng người. "

" Tôi biết " Uyển Nghi cười hi hi.

Hai người đi vào sâu trong vườn đào, trên đường đi gặp phải không ít ánh mắt ngưỡng mộ.

" Nhìn xem, nam nhân kia thật đẹp trai quá đi "

" Phải, chỉ tiếc là đã có ý trung nhân rồi "

" Đúng vậy, cô nương kia cũng thật là xinh đẹp, rất xứng đôi "

Người ngưỡng mộ cũng có, người ghen tị cũng nhiều, hai người họ cũng không thèm để tâm mấy, chỉ mỉm cười cho qua. Sống trên đời này mà có gương mặt đẹp, đúng là một lợi thế.

"Ta nghe Nguyệt nhi nói, đạo này tình cảm của nàng và hoàng huynh rất tốt ? " Nam Cung Thiên đột nhiên quay sang hỏi Uyển Nghi.

" ừm, cứ cho là vậy đi " Uyển Nghi ậm ừ trả lời.

" Uyển Nghi, nàng có yêu hoàng huynh của ta không ? " Nam Cung Thiên bỗng nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của Uyển Nghi, hỏi nghiêm túc.

" Yêu ? " Uyển Nghi tròn mắt lên nhìn Nam Cung Thiên. Tuy rằng hôm qua cũng có nghĩ qua điều này, nhưng khi nghe có người hỏi tới, cô vẫn không tránh khỏi kinh ngạc. Từ khi đến thế giới này, cô đã cố quên đi vết thương trong lòng mình, cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có thể yêu thêm một người nào đó, nhất là Nam Cung Việt. Yêu ? Liệu cô có yêu Nam Cung Việt không ? Trong thoáng chốc, hình ảnh của Sở Hạo bỗng hiện lên trong tâm trí cô. Cô khẽ lắc đầu, nở một nụ cười chua chát.

" Ta sớm đã quên tình yêu là gì rồi " Cô không biết tình cảm của mình hiện giờ với Nam Cung Việt là như thế nào, cảm giác lúc ở bên cạnh hắn và lúc ở bên cạnh Sở Hạo rất khác nhau. Cô sợ mình sẽ yêu, sẽ lại đau khổ thêm một lần nữa.

" Nghe nàng nói giống như thể nàng đã từng yêu một ai đó và bị phản bội vậy " Nam Cung Thiên khẽ nhún mày, chỉ có những người đã trải qua đau khổ trong tình yêu mới nói câu đó, đến năm nay nàng mới được gả cho hoàng huynh, giờ mới có 15 tuổi, chẳng lẽ trước đó nàng đã từng yêu ai đó sao ?

" A, không có " khiếp ! sao tình thế ? Cô hoàn toàn quên mất rằng giờ mình không phải Dương Uyển Nghi 25 tuổi mà là Dương Uyển Nghi 15 tuổi, tuy thời này con gái lấy chồng sớm nhưng cô tiểu thư này chắc không thể biết yêu sớm như thế. " Ý tôi muốn nói là giờ tôi đã là tiểu thiếp của vương gia, cả đời này chỉ có thể là nữ nhân của hắn, có yêu hay không không còn quan trọng nữa. Và lại, nếu giờ tôi mà yêu một người khác mà không thể ở bên cạnh người đó, như vậy chẳng phải sẽ khiến cho bản thân đau khổ sao ? Vì vậy từ lúc trở thành tiểu thiếp của vương gia, tôi đã dặn mình là phải quên tình yêu là gì rồi."

Quên? Nếu nàng có thể nhớ, liệu nàng có thể yêu ta không ? Nam Cung Thiên rất muốn hỏi Uyển Nghi câu đó, nhưng lại ghen lại, không dám hỏi.

" Và lại, chắc tôi sẽ không yêu hắn đâu, hắn vừa đáng ghét, vừa biến thái lại còn háo sắc nữa. " Uyển Nghi dẫu môi lên nói.

" Biến thái ? Háo sắc ? Ha ha ha, Uyển Nghi, đây là lần đầu tiên ta nghe có người nói hoàng huynh như vậy đấy " Nam Cung Thiên cười lớn, nếu hoàng huynh mà nghe được những lời này, không biết mặt huynh ấy sẽ chuyển sang màu gì.

" Không phải sao ? Những 3 tiểu thiếp thì có thể cho qua đi nhưng ta mới 15 tuổi cũng không bỏ qua, vậy không phải háo sắc thì là gì ? Cứ như người có phải là tốt không ? Không phải là người mình yêu thì sẽ không lấy, như vậy mới là người đàn ông tốt. "

Người đàn ông tốt, người đàn ông tốt, trong tim Nam Cung Thiên chấn động, nếu nàng không phải là hoàng tẩu của hắn, nếu hắn gặp nàng sớm hơn, hắn sẽ lập tức đưa nàng về cung, phong nàng làm hoàng hậu. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn chọn cách im lặng.

" Uyển Nghi, nàng hiểu làm hoàng huynh rồi "

" Hiểu làm cái gì chứ ? "

" Hoàng huynh không phải muốn lấy nhiều tiểu thiếp đâu. Năm năm trước, hoàng huynh rất yêu một người con gái, họ đã thề nguyện với nhau sẽ ở bên nhau trọn đời. Nhưng có một hôm, một đám hắc y nhân đã bắt cóc cô gái ấy, định hủy đi trinh tiết của cô ấy, khiến cô ấy không còn mặt mũi nào gặp lại hoàng huynh. Cô gái ấy vì muốn giữ gìn sự trong sạch nên đã nhảy xuống sông tự vẫn. Khi hoàng huynh và bọn ta đến nơi thì đã không còn kịp nữa. Ta còn nhớ hôm ấy hoàng huynh đã đau đớn như thế nào, lúc ấy huynh ấy gần như phát điên. Từ đó, huynh ấy trở nên lạnh lùng và tàn bạo. Huynh ấy đã nguyện cả đời sẽ không lấy một người nào nữa nhưng phụ hoàng ta lại bắt huynh ấy phải thành thân. Huynh ấy không có cách nào chối từ nên đành phải đồng ý, nhưng chỉ đồng ý nạp họ làm tiểu thiếp, suốt đời này không chấp nhận bất cứ ai là vương phi. Kể từ đó, chuyện đó trở thành câu chuyện cấm bị nhắc đến, ngay cả ta là hoàng thượng nhưng cũng không dám nói lung tung, hôm nay phá lệ nói cho nàng biết. "

Uyển Nghi thần thờ nghe từng câu mà Nam Cung Thiên nói ra, không hiểu sao trái tim lại cảm thấy đau đớn, thì ra hắn đã từng trải qua việc thương tâm như thế, thì ra đây chính là chuyện mà mọi người vẫn hay nhắc đến. Thì ra trong lòng hắn, đã yêu sâu đậm một người con gái suốt năm năm. Cô cảm thấy khóe mắt mình cay cay, lúc này, cô rất muốn khóc.

" Hoàng huynh sung hạnh những nữ nhân khác, chẳng qua chỉ là một cách phát tiết, giống như để trả thù cho những nỗi đau trong lòng, chứ thật ra huynh ấy chẳng hề yêu thương gì họ. Chỉ có nàng..." Nam Cung Thiên nhìn Uyển Nghi, trong mắt bỗng hiện lên một tia u tối "....chỉ có nàng là khác, ta cảm nhận được, huynh ấy có tình cảm với nàng "

Uyển Nghi ngược mắt lên nhìn Nam Cung Thiên, trong lòng hắn thật sự có ta sao ? còn cô gái mà hắn đã yêu suốt năm năm ? hắn tuyệt đối sẽ không yêu ta.

" Hoàng thượng " Một giọng nói vang lên phía sau lưng họ.

" Có chuyện gì vậy ? "

" Lí đại nhân vừa dâng tấu sớ, nói rằng miền nam đang xảy ra lũ lụt, cần hoàng thượng hạ chỉ gấp để xử lí, cầu hoàng thượng đi giá hồi cung " một thái giám cung kính chấp tay nói.

"Được, ta sẽ trở về ngay, người đưa xe ngựa đến đây, đưa Uyển Nghi trở về phủ vương gia. " Nam Cung Thiên phân phó

" Không cần đâu, người cửa trở về trước đi, ta muốn ở lại đây ngắm cảnh thêm chút nữa, lát nữa ta sẽ tự về được. " Uyển Nghi mỉm cười nói

" Như vậy có được không ? Vẫn là ta nên đưa nàng về thì hơn "

" Thật sự không cần đâu, ta đâu phải là con nít, ta có thể tự trở về được, việc nước cấp bách, người cứ trở về trước đi "

" Được, vậy ta trở về trước đây. " Nam Cung Thiên quay lại nhìn cô thêm một lần nữa, có chút không an tâm, đành xoay người rời đi.

Uyển Nghi đợi Nam Cung Thiên đi xa, liền dựa người vào một gốc cây, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống, đột nhiên trời bỗng đổ cơn mưa phùn, cơn mưa không lớn lắm, những giọt nước li ti bay lơ lửng trong không khí. Cô lặng yên nhìn ngắm những giọt mưa đang rơi trên người mình, lúc này cô không thể suy nghĩ được điều gì, đầu của cô đang rất đau.

" Trời mưa rồi, sao nàng không trú mưa, Nam Cung Thiên đâu rồi ? " Giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai cô, cô ngẩng đầu lên thì thấy Nam Cung Việt đang nhìn mình, ánh mắt dịu dàng, ôn nhu.

" Chỉ là cơn mưa nhỏ thôi, ta đang muốn tắm mưa một chút. Nam Cung Thiên có chuyện cần giải quyết nên về trước rồi " Uyển Nghi nhìn thẳng vào đôi mắt Nam Cung Việt, trong đôi mắt này, thật sự có hình bóng của cô sao ?

" Tại sao nàng khóc ? " Nam Cung Việt nhẹ nhàng đưa tay lau những giọt nước mắt lăn trên mặt Uyển Nghi, khẽ nhíu mày.

" Ta đang nhớ một người "

" Ai ? " Bàn tay của Nam Cung Việt dừng lại giữa không trung, thanh âm thâm trầm có phần đáng sợ.

" Một người mà ta rất yêu, yêu từ rất lâu rồi " Đôi mắt Uyển Nghi thoáng chút suy tư.

" Hẳn là ai ? " Nam Cung Việt nở một nụ cười lạnh lùng, lãnh khốc, nàng dám nói rằng nàng yêu kẻ khác trước mặt hắn sao ?

" Là cha ta, ha ha " Uyển Nghi cười toe toét, đầy tình nghịch

Nam Cung Việt ớ người ra một lúc, sắc mặt hết sức khó coi, cô lại trêu chọc hắn, nhưng không hiểu sao hắn lại thấy trong lòng nhẹ nhõm, khẽ cốc vào đầu cô một cái. Sau đó dịu dàng cởi áo khoác, khoác lên người cô.

Nụ cười trên môi Uyển Nghi vụt tắt, trêu chọc hắn không làm cho lòng cô cảm thấy vui hơn. Cô kéo áo khoác lên qua đầu mình, giấu đi những giọt nước mắt .

" Sao người lại đến đây ? "

" Mãi không thấy nàng về, ta thấy hơi lo nên đến đây xem thử "

Nước mắt cô lại rơi nhanh hơn, bình thường nếu nghe thấy hắn hỏi vậy, trong lòng cô sẽ cảm thấy rất ngọt ngào. Nhưng giờ trong lòng cô lại cảm thấy đau đớn. Cô cảm thấy đau đớn vì cô nhận ra rằng mình đã yêu hắn, nhưng lại càng đau đớn hơn khi cô nhận ra : cô không thể ở bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vương gia, hãy hưu ta đi

Ads " Tỉ tỉ, sao hôm nay trông tỉ ti hốc hác quá vậy ? Tỉ bệnh sao ? " Nam Cung Nguyệt lo lắng sờ trán của Uyển Nghi, không có sốt .

" Ta không sao " Uyển Nghi mỉm cười, khẽ gạt tay Nam Cung Nguyệt ra " Nguyệt nhi, có chuyện này ta muốn hỏi muội "

" Chuyện gì vậy ? Tỉ cứ hỏi đi " Không hiểu sao trong lòng Nam Cung Nguyệt cảm thấy bất an, đây là lần đầu tiên cô thấy Uyển Nghi kì lạ như vậy.

" Phải làm thế nào để vương gia có thể hưu (lì hôn) ta ? "

" Tỉ tỉ, tỉ đang nói bậy cái gì vậy ? " Cả Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi đều kinh ngạc đến há hốc mồm. Cô đang nói lung tung cái gì vậy ? Không phải tình cảm của hai người vẫn rất tốt sao ? Không, cho dù không tốt cũng không thể có chuyện vương gia hưu cô được, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?

"Ta không có nói vậy, Nguyệt nhi, ta đã suy nghĩ kĩ rồi, ta không muốn ở lại đây làm tiểu thiếp của hần nữa. Ta muốn hần hưu ta, ta muốn rời khỏi đây, đi tìm tự do và tìm một người yêu thương, trân trọng ta " Uyên Nghi cười chua chát nói. Cả đêm qua cô đã suy nghĩ rất kĩ rồi, cô sợ nếu ở lại đây, tình cảm của cô đối với Nam Cung Việt sẽ ngày càng sâu đậm, đến lúc đó, trái tim của cô sẽ càng đau khổ vì cô biết trong trái tim hần còn có một hình bóng không thể xóa nhòa.

"Tỉ tỉ, chuyện đó là không thể nào đâu, muội không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng tỉ đừng suy nghĩ lung tung nữa, sẽ không bao giờ có chuyện hoàng huynh hưu tỉ đâu " Nam Cung Nguyệt thở dài.

"Nếu vậy..." Uyên Nghi kiên quyết "...ta sẽ hưu hần "

Hỷ nhi và Nam Cung Nguyệt há hốc mồm nhìn nhau, không hiểu tại sao cô lại kiên quyết với ý nghĩ điên rồ đó như thế.

"Tỉ tỉ, tỉ đừng nói nữa, hoàng huynh sẽ không đồng ý hưu tỉ, cũng sẽ không đồng ý để tỉ hưu huynh ấy đâu " Nam Cung Nguyệt cố gắng khuyên nhủ Uyên Nghi

"Phải đó tiểu thư, sao tự dưng người lại nghĩ lung tung như vậy chứ, chắc chắn vương gia sẽ không đồng ý đâu " Hỷ nhi cũng tiếp lời.

"Ta có thể đồng ý " Giọng nói thâm trầm của Nam Cung Việt vang lên sau lưng khiến Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi sồn gai ốc, Uyên Nghi bình thản xoay người lại nhìn hần, trong đáy mắt không hề ẩn chứa một tia sợ hãi.

Trên gương mặt Nam Cung Việt chứa đầy hắc tuyến, khóe mắt lạnh lùng tàn nhẫn, miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười nửa miệng rất đáng sợ. Nam Cung Nguyệt cảm thấy sợ hãi, toàn thân run rẩy bầy. Ánh mắt này, khuôn mặt này, giống hệt như năm năm về trước.

Nam Cung Việt chậm rãi đến trước mặt Uyên Nghi, đưa tay bóp chặt cằm cô khiến cho khuôn mặt cô gần như biến dạng.

"Nếu như ngươi là một xác chết, ta sẽ suy nghĩ về việc hưu ngươi " Nam Cung Việt nở một nụ cười lạnh lùng tàn bạo. Vừa nãy đi qua đây, thấy nàng đang nói chuyện cùng Nguyệt nhi nên hần định ghé vào, không ngờ lại nghe thấy nàng nói muốn hưu hần.

"Được " Uyên Nghi khẽ nhắm mắt, vẻ mặt bình thản "Nếu ta chết, người sẽ hưu ta phải không ? Vương gia, người nhớ giữ lời " Ngay lập tức, cô liền hất tay hần ra, chạy về phía cây cột, định đập đầu tự vẫn. Nếu đã không thể rời bỏ hần, nếu không thể quên đi tình yêu này, cô thà chọn cách kết thúc tất cả.

"Ngươi làm cái trò gì vậy ? " Nam Cung Việt ngay lập tức nắm được tay Uyên Nghi, kéo giật lại.

"Chẳng phải vương gia đã nói nếu ta là một xác chết thì người sẽ hưu ta sao ? " Uyên Nghi cười nhạt.

Khuôn mặt Nam Cung Việt tái đen lại, cười tàn bạo "Ta có nói vậy sao ? Ta chỉ nói là sẽ suy nghĩ về việc đó. Nhưng rất tiếc, giờ ta đã suy nghĩ kĩ rồi, cả đời này ta sẽ không hưu ngươi, dù có chết ngươi cũng chỉ có thể là người của ta "

"Ngươi..." Uyên Nghi tức đến nghẹn họng, "Nam Cung Việt, ngươi thật là vô si, khốn khiếp, ta không muốn ở bên cạnh ngươi, ta muốn hưu ngươi, muốn đi tìm người đàn ông khác. "

"Bốp " Khuôn mặt Uyên Nghi lệch hẳn sang một bên, cô cảm thấy trong miệng mình có một cảm giác ngai ngái, một dòng máu đỏ rỉ ra nơi khóe miệng.

"Tỉ tỉ " Nam Cung Nguyệt hoảng hốt kêu lên, sợ đến tái cả mặt, đang định chạy đến chỗ Uyên Nghi.

"Nguyệt nhi, muội tránh ra, đừng có hòng cầu xin cho cô ta " Nam Cung Việt gạt Nam Cung Nguyệt sang một bên, tức giận kéo Uyên Nghi trở về phòng.

"Dương Uyên Nghi, ngươi to gan lắm, dám ngang nhiên nói muốn đi tìm tên đàn ông khác trước mặt ta. Xem ra phải dạy dỗ lại ngươi một chút, để ngươi biết rõ ngươi là nữ nhân của ai " Nam Cung Việt thô bạo xé rách y phục của cô. Không đạo đức, không ôn nhu, chỉ là trực tiếp tiến vào đây tức giận.

"A " Nổi đau từ dưới hạ thể truyền đến khiến Uyên Nghi trào nước mắt, bàn tay bầu chặt vào người Nam Cung Việt, miệng không ngừng c-hửi rửa " Nam Cung Việt, ngươi là tên khốn, mau buông ta ra, ngươi đừng tưởng làm thế này sẽ khiến ta khuất phục ngươi. "

"Bốp " Lại một bạt tai hạ cánh lên mặt cô. Nam Cung Việt tức giận ngẫu nhiên cơ thể cô, để lại trên người cô những dấu hôn thô bạo màu xanh tím " Uyên Nghi, ngươi tưởng với thân thể nhơ bẩn này, ngươi còn có thể đi tìm người đàn ông khác sao ? Nếu ngươi trở thành gái thanh lâu thì có thể sẽ có kẻ để ý đến ngươi, nếu không sẽ chẳng có tên đàn ông nào chấp nhận đi ăn đồ thừa của người khác. Nói cho ngươi biết, cả đời này ngươi chỉ có thể là nữ nhân của ta. "

"Khốn khiếp, vô si " Uyên Nghi tức giận c-hửi mắng, cố cắn chặt môi để không phát ra tiếng rên rỉ. Nước mắt không ngừng tuôn xuống. Cô điên rồi, điên rồi, sao cô có thể yêu một người như hần ?

Nam Cung Việt không một chút lưu tình, đem sự tức giận phát tiết trên cơ thể của Uyên Nghi.

Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi lo lắng đứng bên ngoài, đợi đến khi Nam Cung Việt bỏ ra ngoài mới dám vào. Uyên Nghi đang nằm rạp trên đất, trên người không một mảnh vải, Hỷ nhi vội vã đi lấy y phục cho cô còn Nam Cung Nguyệt thì đỡ cô dậy. Uyên Nghi nắm lấy cánh tay Nam Cung Nguyệt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Nguyệt nhi, nếu muội còn xem ta là ti ti, hãy giúp đỡ ta, ta không muốn ở lại đây nữa " Uyển Nghi ghen ngào khóc.

"Ti ti " Nam Cung Nguyệt cảm thấy đau lòng, một ti ti mà cô luôn ngưỡng mộ, ti ti luôn vui vẻ, luôn kiêu hãnh của cô, sao giờ lại thành ra thế này ?

"Nguyệt nhi, ta đã biết cả rồi, ta không muốn ở bên hần nữa, ta sợ ta sẽ yêu hần, sợ rằng bản thân ta không thể xóa nhòa hình bóng của người con gái ấy trong lòng hần. Ta không muốn yêu một người không yêu ta, ta sợ nếu ta càng yêu hần sâu đậm thì trái tim ta sẽ càng dễ tổn thương. Nguyệt nhi, ta không muốn " Uyển Nghi càng khóc to hơn. Cô đã từng yêu, đã từng đau lòng vì một Sở Hạo, cô không muốn hần lại là một Sở Hạo thứ hai.

"Ti ti, ai nói cho ti chuyện đó " Nam Cung Nguyệt kinh ngạc, đây chẳng phải là chuyện cảm sao? Ai lại to gan đi nói cho ti ấy biết chứ ?

"Nguyệt nhi, chuyện đó không còn quan trọng nữa, nếu muội hiểu cho cảm giác của ta thì hãy giúp ta " Uyển Nghi khóc nức nở, hai tay vẫn nắm chặt lấy tay của Nam Cung Nguyệt không buông.

Nam Cung Nguyệt cũng bắt đầu khóc, cô hiểu cảm giác của Uyển Nghi, tuy rằng đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường nhưng khi đã yêu, ai mà không muốn chiếm hữu cho riêng mình ? Cô biết đến giờ hoàng huynh vẫn còn yêu sâu đậm cô gái ấy. Mấy lần nhìn thấy hoàng huynh từ đằng sau, cô đang định lại trêu chọc huynh ấy thì nghe thấy hoàng huynh khẽ gọi tên cô gái ấy, giọng nói chất chứa đầy đau khổ. Cô cứ hy vọng sẽ có một ngày Uyển Nghi sẽ làm thay đổi trái tim của hoàng huynh, vậy mà....

"Được, ti ti, ti muốn ta giúp thế nào ? "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tên biến thái đáng ghét ! Cút ngay !

Ads " Tiểu thư, người thật sự cảm thấy như vậy sẽ ổn sao ? "

Uyển Nghi mở cửa sổ cho gió tràn vào phòng, khẽ thở dài " Hỷ nhi, em đừng nói nữa "

" Tiểu thư, chắc giờ này vương gia đang tìm kiếm chúng ta " Hỷ nhi lo lắng nói.

" Có thể " Uyển Nghi chỉ hờ hững đáp. Có thật hần sẽ đi tìm cô không hay chỉ mặc kệ ? Bên cạnh hần có nhiều nữ nhân như vậy, cần gì phải luyến tiếc một tiểu thiếp mới 15 tuổi như cô chứ. Kể cả khi hần có đi tìm cô thì là vì lý do gì ? Vì yêu cô nên không muốn cô rời xa hần ? Hay sợ rằng cô sẽ ra ngoài gây chuyện, làm hỏng thanh danh của hần ? Hay chỉ đơn giản là muốn chiếm hữu cô, không muốn để cô ở bên cạnh kẻ khác? Thôi đi, dẫu sao cũng đã rời khỏi hần rồi, còn suy nghĩ nhiều làm gì chứ ? Sáng nay, nhân lúc Nam Cung Việt vào cung thượng triều, Nam Cung Nguyệt đã giúp cô và Hỷ nhi trốn ra ngoài. Cô không thể trở về Dương gia được nữa, chắc chắn hần sẽ tới đó tìm cô. Nguyệt nhi đành sắp xếp cho cô ở lại phủ công chúa, đợi tình hình tạm lắng xuống thì cô và Hỷ nhi sẽ trốn ra ngoài thành. " Hỷ nhi, đừng nghĩ ngợi nữa, muốn làm rồi, em đi nghỉ đi "

" Dạ, tiểu thư cũng đi nghỉ ngơi sớm đi " Hỷ nhi cung kính cúi đầu một cái rồi mới đi ra ngoài.

Uyển Nghi lặng lẽ ngắm sao, nhớ lại những lúc ở bên cạnh Nam Cung Việt. Đến giờ cô vẫn không hiểu tại sao mình lại yêu hần ? Chẳng phải cô rất ghét hần sao ? Trước đây, Sở Hạo luôn đối xử rất tốt với cô, yêu chiều cô hết mực. Bản thân cô cũng rất thích mẫu người dịu dàng ân cần. Nam Cung Việt lạnh lùng, tàn bạo, lãnh khốc như thế, sao cô vẫn yêu ? Cô yêu hần từ lúc nào ? Giờ nghĩ lại, cô lại càng thấy nhớ cái ôm ấm áp của hần, nụ hôn bá đạo của hần, nhớ gương mặt tức giận mỗi khi bị cô chọc tức, nhớ ánh mắt dịu dàng, nhớ giọng nói của hần " Lúc này, ta chỉ muốn được như thế này, ôm nàng thật chặt....", " Mãi không thấy nàng về, ta hơi lo nên đến đây xem thử " Những câu nói ấm áp ấy cứ vang vọng trong đầu cô không ngừng, trên má dường như còn vương chút hơi ấm khi hần lau nước mắt cho cô dưới cơn mưa phùn. Cô nhớ hần, rất nhớ... Nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống, mặn chát.....Chẳng biết từ lúc nào mà cô lại cảm thấy ấm áp khi ở bên hần, tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của hần, vui vẻ khi chọc giận hần, hạnh phúc khi thấy hần cười. Rồi lại từ lúc nào, không tự chủ được mà yêu hần.

Nửa đêm, khi Uyển đang ngủ say, chợt cảm thấy có một ánh mắt đang gắt gao nhìn mình, liền giật mình mở mắt. Ngay lập tức cảm thấy hoảng hốt khi nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại đang đi sát vào mặt mình.

" Tên biến thái, sao ngươi lại ở đây ? " Sao hần lại tìm đến đây được, hơn nữa tuy Nam Cung Nguyệt không ở đây nhưng vẫn có thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, làm sao hần có thể mò vào mà không bị phát hiện chứ. Ngẫm nghĩ một lúc, cô liền thở dài. Haizz, hóa ra cái trò điểm huyệt trên phim kiếm hiệp có trang là có thật hả ? Thế mà trước đây cô cứ nghĩ là giả.

" Bảo bối ! Chẳng phải là ta đến đòi nợ sao ? Lần trước nàng không những phá đám chuyện tốt của ta mà còn định đá ta một cái tuyệt tự nữa, đương nhiên là ta phải đến tìm nàng rồi."

" Đòi nợ cái đầu ngươi ấy, ta chẳng nợ ngươi cái gì cả, phản ngay, đồ biến thái. Còn nữa, ta không phải là bảo bối của ngươi " Uyển Nghi tức giận chỉ

tay ra phía cửa sổ, đuổi hán đi.

"Bảo bối à, chưa đòi được nợ sao ta có thể bỏ đi dễ dàng thế được. " Bàn tay hán ám muội xẹt qua khuôn mặt Uyển Nghi " Còn nữa, ta không phải là tên biến thái, tên ta là Mộ Dung Phong, nàng có thể gọi ta là Phong ca cũng được "

Uyển Nghi bực bội gạt tay hán ra, bĩu môi ra vẻ mỉa mai " Ta không cần biết là gió hay là chó, là phong hay là cầu, biến thái thì ta cứ gọi là biến thái. Tóm lại là ta không muốn nhìn thấy ngươi. Cút ngay "

Mộ Dung Phong nhún vai, ra vẻ tội nghiệp " Bảo bối à, nàng cũng tuyệt tình quá đó. Nàng có biết ta mất bao công sức để tra ra thân phận nàng không hả ? Lần trước không thấy có a hoàn đi theo nàng nên ta cứ nghĩ nàng chỉ là con gái của một gia đình bình thường, không ngờ nàng lại nổi danh đến thế. Con gái của Dương đại thừa tướng, lại là tiểu thiếp của nhị vương gia Nam Cung Việt. Ta có đến tìm nàng mấy lần nhưng lần nào cũng thấy nàng đang ở bên cạnh hán nên không tiện ra mặt. Hôm nay ta thấy nàng trốn tới đây liền tới tìm nàng ngay. Vậy mà nàng không có chút lưu tình sao ?"

" Ta với ngươi có cái quái gì mà lưu với chả tình. Ta đã nói rồi, không được gọi ta là bảo bối. Biến !" Uyển Nghi gầm lên, tên khốn này, hán không có tai hay là không hiểu tiếng người ?

" Nếu ta không biến thì sao ? " Mộ Dung Phong nở nụ cười gian tà, vòng tay qua ôm chặt lấy eo của Uyển Nghi

Uyển Nghi tức giận đến nổi mặt đỏ phừng phừng, càng cố sức đẩy hán ra thì lại càng bị hán ôm chặt. Aaaaa.... điên mất ! Tại sao một huấn luyện viên võ thuật như cô, có thể đánh được hơn hai mươi người cùng một lúc, vậy mà khi trở về đây lại biến thành một con nhóc chân yếu tay mềm thế này hả ? Sao ở cái thời đại này, ai cũng giỏi võ công thế ?

Uyển Nghi không đẩy được Mộ Dung Phong ra, trong lòng cực kì ức chế. Đã thế, hán lại còn nhìn cô cười rất khoái chí nữa chứ. Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu cô, trong mắt chợt hiện lên một tia gian tà.

Bàn tay đang để trên ngực Mộ Dung Phong, cố đẩy hán ra, đột nhiên thả lỏng, từ từ trượt xuống dưới. Mộ Dung Phong thấy thái độ của cô thay đổi, thoáng chút ngạc nhiên nhưng lại nhanh chóng bị cô kích thích. Hán cảm thấy cổ họng nóng ran, hô hấp dồn dập, ánh mắt có chút si mê. Có không ít nữ nhân đã từng qua tay hán, hơn nữa đều là những mỹ nhân sắc nước hương trời. Nhưng không hiểu sao, khi ở bên cô, dục vọng của hán lại dễ dàng nổi lên như vậy ?

Uyển Nghi nở một nụ cười tà ác, bàn tay nắm lấy cái vật đang cương cứng của hán, bóp mạnh một cái.

" A " Mộ Dung Phong bị đau kêu lên một tiếng thảm thiết, lập tức đẩy cô ra.

" Nàng làm cái gì thế hả " Mặt Mộ Dung Phong đỏ bừng vì tức giận, nàng cư nhiên dám bóp .....của hán.

" Không cút ngay, bà đây thiên cho ngươi xem " Uyển Nghi nhìn hán, cười độc ác.

Mộ Dung Phong ngay lập tức khôi phục vẻ mặt gian tà, lại nắm lấy tay của Uyển Nghi, kéo cô ôm vào lòng mình. Uyển Nghi tức giận co chân lên đá vào hạ thân của hán nhưng không được, ngược lại còn bị hai chân của hán kẹp chặt lấy, bàn tay hán gắt gao ôm lấy eo của cô, không cho cô trốn thoát.

" Giỏi, để xem nàng cắt của ta kiểu gì ? Xem ra không dạy dỗ nàng một chút thì không được rồi " Mộ Dung Phong cười tà ác nhìn cô, đáy mắt chứa đựng sự nguy hiểm. Hôm nay, ta ăn nàng cho xem

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nàng muốn chạy đi đâu ?

Ads Uyển Nghi nghe Mộ Dung Phong nói thế, trong lòng đã có chút lo sợ nhưng vẫn phải cố làm ra vẻ thản nhiên, không ngừng giả vờ tìm cách thoát thân.

" Rầm " Một tiếng động vô cùng thanh thúy vang lên, cánh cửa phòng bị đá tung. Nam Cung Việt mang một bộ mặt đặng đặng sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, hăm hăm bước vào phòng. Ấy zaaa... sao hán biết ta ở đây mà tới tìm vậy ? Không lẽ Nguyệt nhi bán đứng ta sao ? Uyển Nghi thầm than khổ trong lòng, nhưng ánh mắt lại thoáng một tia sung sướng. May mà hán đã xuất hiện, nếu không thì không biết cái tên biến thái này định làm gì nữa ? (Biết rồi mà cứ giả vờ =.=)

Nam Cung Việt mặt tái đen nhìn hình ảnh đang diễn ra trước mắt. Hai bàn tay Mộ Dung Phong đang ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của Uyển Nghi, hai chân kẹp chặt lấy một chân của cô, dáng vẻ vô cùng tình tứ. Khốn khiếp.

" Haizzz.....lại bị phá hỏng chuyện tốt rồi " Mộ Dung Phong ra vẻ tiếc nuối, thờ dài một cái.

" Vậy xem ra ngươi cũng nên bắt hần bồi thường đi chứ " Uyển Nghi nhìn Mộ Dung Phong cười mỉa mai.

" Ý kiến không tồi, nhìn hần cũng không tệ đâu " Mộ Dung Phong nhún vai, liếc qua nhìn Nam Cung Việt một cái, bày ra vẻ mặt thỏa mãn, phối hợp đối đáp với cô.

" Aiii.....đúng là con sói già , nữ cũng ăn mà nam cũng không thừa. Tên này so về độ biến thái thì hơn hần Nam Cung Việt nha . " Uyển Nghi khẽ thở dài nghĩ.

(Mộ Dung Phong : Công phu trên giường của ta cũng hơn hần hần đó nha.

LiLa : * Lấy tay che mặt * Oái, anh biến thái quá nha !

Mộ Dung Phong : Không bằng ngươi, chùi nước miếng đi kìa)

Nam Cung Việt nhìn hai người họ " âu yếm " nói chuyện với nhau, thân nhiên như không nhìn thấy hần khiến cho hần tức điên lên, lửa giận bốc lên đầu ngùn ngụt. Bàn tay nắm lại thành quyền khiến cho xương tay kêu răng rắc.

Nam Cung Việt liền một chưởng đánh về phía Mộ Dung Phong, nhưng Mộ Dung Phong lại nhanh chân ôm Uyển Nghi xoay người một cái, tránh được đòn của Nam Cung Việt. Uyển Nghi nhìn thấy vậy há hốc mồm đầy sung sướng. Ha ha, không ngờ cũng có ngày nhìn thấy Nam Cung Việt không đánh lại người ta. (Thật ra là võ công của Việt ca giỏi hơn đó, Phong ca chỉ may mắn tránh được thôi, tí đừng vội đắc ý =.=)

Mộ Dung Phong cúi đầu xuống, hôn Uyển Nghi một cái. Nam Cung Việt và Uyển Nghi còn chưa kịp phản ứng thì hần đã buông cô ra, nhảy về phía cửa sổ chuẩn mất. Trong không trung còn vang lại giọng nói " khá ó " đáng ghét của hần.

" Bảo bối, lần sau ta sẽ đòi nhiều hơn một nụ hôn "

Bảo bối ? Hừ, lại còn xưng hô thân mật như vậy nữa cơ đấy, mẹ kiếp. Nam Cung Việt nắm lấy tay Uyển Nghi bóp mạnh khiến cho cô đau quá, nhăn mặt.

" Uyển Nghi, ngươi giỏi lắm, thì ra ngươi trốn đi là để làm chuyện đáng xấu hổ này " Nam Cung Việt nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng dám thừa lúc ta đi vắng mà trốn đến đây, nửa đêm còn dám cùng người đàn ông khác có tư tình. Nếu không phải là hần thông minh, nghĩ ra rằng nàng sẽ trốn đến đây thì không biết nàng sẽ còn làm ra những chuyện đáng xấu hổ gì nữa.

Uyển Nghi phát cáu, máu nóng bốc lên đầu, quên mất luôn vừa mới cách đây vài tiếng còn đau lòng khóc lóc vì hần như thế nào, lập tức xù lông lên (giống chó nhè)

" Nam Cung Việt, ngươi ăn nói cho cẩn thận vào, ta làm cái gì mà đáng xấu hổ. Dương Uyển Nghi ta đây quang minh chính đại, chưa từng làm việc gì có lỗi với bản thân, ngươi dựa vào cái gì mà chất vấn ta chứ ? " Mặc dù lúc này cô hoàn toàn có thể nói dối để rời xa hần nhưng chỉ sợ hần sẽ không vì cô yêu người đàn ông khác mà từ bỏ cô, trái lại còn một chưởng đánh chết cô cũng nên. Hơn nữa, con người cô quý trọng nhất là danh dự, cô không thể để hần nói về cô như vậy.

" Ngươi chưa từng làm việc gì có lỗi với bản thân, nhưng ngươi lại có lỗi với bốn vương. Ngươi lợi dụng lúc ta đi vắng mà bỏ trốn, giữa đêm hôm lại còn cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, ngươi thử nghĩ xem, ngươi là cái loại nữ nhân gì ? " Nam Cung Việt càng siết chặt tay cô hơn.

" Ta là cái loại nữ nhân gì ? Nam Cung Việt, tại với mắt của ngươi là để trang trí à ? Ngươi có nhìn thấy ta lên giường cùng hần chưa ? Ngươi có thấy ta âu yếm tình tứ cùng với hần không ? Ta tưởng ngươi chỉ hồng tai thôi, hóa ra cả mắt ngươi cũng hồng luôn hả ? Vừa nãy ngươi không nghe thấy ta cãi nhau với hần sao ? Nửa đêm nửa hôm hần mò vào phòng ta định làm loạn, dù ta có võ công đi chăng nữa thì cũng là nữ nhân chân yếu tay mềm, võ công hần lại giỏi hơn ta, hần ôm ta như vậy làm sao ta thoát ra được ? Nhìn thấy hần kẹp chân ta như vậy ngươi phải hiểu là ta định đá hần nên mới bị hần kẹp chân như vậy chứ, Nam Cung Việt, dù ngươi có là kẻ không hiểu lí lẽ, độc tài, khốn kiếp, thì cũng phải biết động não một chút chứ, đồ óc heo này. " Uyển Nghi mắng sa sả vào mặt Nam Cung Việt, khiến cho hần không cách nào mở miệng. Aiii.... đúng là tiết trời mùa xuân có khác, không những khí hậu ấm áp mà mưa xuân cũng nhiều.

Nam Cung Việt nghe cô nói, chợt nhớ lại hôm sinh thần hần, có thích khách tấn công, cô cũng dùng chiêu đá vào hạ thân đó, mới nhận ra là cô nói thật, hơi đỏ mặt vì bản thân đã trách oan cô nhưng thoáng chốc khuôn mặt lại chuyển từ đỏ sang đen.

" Uyển ! Nghi ! Ngươi dám mắng bốn vương là đồ óc heo "

" Ủa, ta có nói thế sao ? Ta nói vậy khi nào, có phải ngươi nghe nhầm không ? " Haizz, có lẽ từ khi đến đây thì giả ngu là chiêu được cô sử dụng nhiều nhất.

" Ngươi... thôi đi, coi như là ngươi thức thời " Nam Cung Việt phẩy tay, không thèm chấp.

" Nguyệt nhi đáng ghét, dám bán đứng ta, uống công ta tin tưởng muội như vậy " Uyển Nghi xì mặt xuống , lẩm bầm.

" Nó không có bán đứng ngươi " Ax, tên này là cầu sao ? Tai thánh quá vậy ?

" Cả ngươi và nó đều ngu ngốc như nhau, dù nó không có nói ta cũng đoán ra được. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, vì vậy ngươi sẽ không

vội ra khỏi thành mà sẽ ở lại đây chờ tình hình tạm ổn mới trốn ra ngoài. Người không trở về Dương gia vì sợ ta đến đó tìm, vì vậy chỉ có phủ công chúa là an toàn nhất " Nam Cung Việt càng lúc càng tiến lại gần Uyển Nghi, ép cô vào góc tường. Hơi thở của hắn mạnh mẽ phả vào người cô khiến cô bủn rủn cả người.

Uyển Nghi méo cả mặt, tức đến học máu. Aaaaaa, tức chết ta đi.....

" Người vẫn luôn đơn thuần như vậy, mỗi lần người bỏ trốn ta đều có thể dễ dàng đoán ra. Nhưng vẫn có đôi lúc ta không hiểu được con người của người, có lúc dịu dàng, có lúc bướng bỉnh, có lúc ngang tàng, không coi ai ra gì. Và cũng có một điều ta không thể hiểu....." Nam Cung Việt ngừng một chút, nhìn cô với ánh mắt u ám, giọng điệu vừa như trách cứ vừa như đau khổ ".....tại sao đột nhiên lại muốn ta hưu người ? Tại sao lại muốn rời bỏ ta ? "

Uyển Nghi nghe những lời Nam Cung Việt nói mà cảm giác như toàn thân nhũn ra, khoe mắt cay xè, không đủ can đảm ngẩng đầu lên nhìn hắn, đành cố cắn môi để bản thân không bật khóc.

" Chẳng vì lý do gì cả, chỉ là đột nhiên không muốn nhìn thấy Lan phi, Huệ phi, Đào phi, không muốn cãi nhau với họ nữa, không muốn cả ngày phải chôn chân trong phủ, không có một chút tự do, nhưng quan trọng nhất là ....." Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Việt ".....ta không muốn ở bên cạnh người nữa "

Nam Cung Việt nhìn cô một lúc lâu, không nói lời nào. Ánh mắt càng tối đen hơn, khiến người ta không nhìn ra bất cứ một biểu cảm nào trên gương mặt hắn. Mãi một lúc sau, hắn mới mở miệng, giọng nói trầm khàn phả hơi nóng vào tai cô.

" Nhưng ta sẽ không bao giờ hưu người, sẽ không để người rời xa ta, cả đời này, chỉ cho phép người ở bên cạnh ta. "

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tên biến thái, cứu ta đi !

Ads Không để cho Uyển Nghi kịp phản ứng, Nam Cung Việt lập tức bế xốc cô lên, vác lên vai như vác một bao gạo rồi thi triển khinh công, bay vèo vèo trên nóc nhà.

Uyển Nghi lập tức hồi phục tinh thần, miệng không ngừng la hét " Đây, cái tên khốn này, bỏ tôi xuống ngay, bỏ ra " Vừa nói cô vừa dậm thùm thụp vào lưng Nam Cung Việt.

" Được " Nam Cung Việt lạnh lùng đáp, bàn tay lập tức thả lỏng.

" A " Uyển Nghi hét lên một tiếng kinh thiên động địa, nhanh chóng ôm chặt lấy lưng hắn, hu hu ác quá đi, thả ra kiểu này thì có mà chết người à ?

Khoe miệng Nam Cung Việt khẽ nhếch lên, bàn tay to lớn lại ôm lấy eo cô, nhanh chóng chuyển đổi tư thế, đem cô ôm vào trong lòng.

Hai bàn tay Uyển Nghi vô thức vòng qua ôm lấy cổ Nam Cung Việt, sợ rằng nếu buông tay cô sẽ ngã xuống mất. Cô ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Việt, ánh mắt hắn nhìn thẳng phía trước, ánh trăng ôn hòa bao phủ lấy cơ thể hắn khiến từng đường nét trên gương mặt hắn vừa rõ ràng, vừa như mờ ảo, quả thật hắn ta là kẻ soái nhất trong các loại soái, đẹp nhất trong các loại đẹp, đẹp trên mức bất thường, cô tin là nếu Phan An mà gặp hắn chắc cũng phải gọi hắn bằng cụ. Khuôn mặt cương nghị không cảm xúc, nhưng bàn tay hắn ôm cô lại hết sức dịu dàng khiến cho tim cô đập thình thịch. Cô cho phép trái tim buông lỏng một lần, khẽ dụi đầu vào ngực hắn, tham lam tận hưởng mùi hương nam tính tỏa ra từ cơ thể hắn. Tuy rằng chỉ mới một ngày nhưng cô lại rất nhớ cái ôm của hắn, nhớ lồng ngực vững chãi của hắn. Nhớ đến phát điên lên được.

Không được, không được, cô đang nghĩ gì thế này ? Điều duy nhất cô cần suy nghĩ giờ này là làm cách nào để rời xa hắn, để quên đi tình cảm đối với hắn chứ không phải là đánh giá xem hắn đẹp cỡ nào.

Nam Cung Việt vừa đưa cô trở về phủ đã tổng cô vào phòng, sai thị vệ canh gác cẩn mật, không để cô bước ra ngoài. Hắn biết là cô biết võ công nên cử mấy tên thị vệ võ công cao cường canh giữ bên ngoài, mấy tên thị vệ này về cơ bản cũng không phải là thuộc dạng cao siêu gì nhưng chỉ ít cũng thừa khả năng đối phó với cô. Uyển Nghi nhìn bọn họ mà ai oán trong lòng. Thôi xong ! hết đường trốn rồi.

Mấy ngày hôm sau, Uyển Nghi đều bị nhốt trong phòng, cứ đến giờ là có người đem thức ăn tới cho cô. Ba bông hoa héo ngày nào cũng lượn qua cửa sổ phòng cô, chỉ chi trò trò ra về mà mai rồi nói bóng gió đủ điều nhưng Uyển Nghi chẳng thèm để họ vào mắt, cứ thản nhiên như không có chuyện gì khiến bọn họ tức điên. Thật ra mấy ngày hôm trước khi cô trốn đi, bọn họ đều biết cả nhưng không nói gì, còn chưa kịp mở tiệc ăn mừng thì Nam Cung Việt đã tức tốc đi tìm cô trở về, điều đó cho thấy ở trong lòng Nam Cung Việt, cô chiếm một vị trí hết sức quan trọng làm cho bọn họ càng ghen tức với cô hơn.

Nam Cung Nguyệt cũng bị cấm đến thăm cô, chỉ có thể đứng xa xa trước cửa sổ phòng cô huơ tay loạn xạ. Về sau cô nghĩ ra cách viết thư rồi gấp

thành máy bay phi ra ngoài cho Nam Cung Nguyệt. Hai người cứ thế phi qua phi lại, rốt cuộc Nam Cung Nguyệt bị Nam Cung Việt tóm được, lôi về phòng không cho ra ngoài, trước khi đi hắn còn không quên liếc xéo cô một cái.

Những bức thư của Nam Cung Nguyệt khiến cho cô biết sau khi đưa cô trở về, Nam Cung Việt cũng cho người đưa Hỷ nhi trở về, nhốt trong phòng không cho ra, hắn còn vì chuyện cô bỏ trốn mà mặt nặng mày nhẹ suốt mấy ngày nay không thèm đếm xỉa tới Nam Cung Nguyệt, mỗi lần nhìn thấy Nam Cung Nguyệt hắn còn ném cho Nam Cung Nguyệt một cái nhìn sắc bén khiến cho Nam Cung Nguyệt run bắn cả người.

Nguyệt nhi a, xin lỗi, là ta làm liên lụy tới muội rồi.

Nửa đêm, Uyển Nghi cảm giác được có hơi thở ấm nóng phả vào mặt mình, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt Mộ Dung Phong kề sát mặt mình, vẻ mặt rõ là lưu manh, cô hoảng hốt kêu lên

"Mộ Dung biến thái "

Mộ Dung Phong nhăn mặt lại, tỏ vẻ không vui. Lần nào gặp hắn, nàng cũng kêu hắn là biến thái "Đã bảo nàng là ta không có biến thái mà, đừng có gọi như thế nữa "

Uyển Nghi gật gật đầu, ra vẻ đồng tình "Được, Mộ Dung Cầu "

"Nàng..." Nàng quả thực là muốn chọc tức chết hắn mà "Thôi, bỏ đi, không đấu lại miệng lưỡi của nàng, muốn gọi là gì cũng được "Hắn cũng bó tay rồi.

Đột nhiên một suy nghĩ lóe lên trong đầu Uyển Nghi, Mộ Dung Phong, hắn có thể vào đây, phủ vương gia canh phong nghiêm ngặt như vậy, vậy mà hắn vẫn ra vào như chỗ không người, Ở rẽ ka, tìm ra rồi. Uyển Nghi lập tức tóm lấy tay Mộ Dung Phong.

"Mộ Dung Phong, ngươi có thể đưa ta ra khỏi đây không ? "

Mộ Dung Phong bày ra một vẻ mặt khoái chí "Sao thế bảo bối ? Có phải đã thay đổi suy nghĩ, muốn đi theo ta rồi phải không ? Chắc chắn là bị vẻ đẹp trai của ta làm cho mê muội rồi. Aya, trước giờ ta chưa từng lưu lại một nữ nhân nào bên cạnh nhưng nàng đã khẩn thiết cầu xin như vậy, ta cũng có thể suy nghĩ lại "Mộ Dung Phong vuốt vuốt cằm, cười hi hi.

Uyển Nghi không thèm đếm xỉa tới lời hắn nói, chỉ một mực bám chặt lấy tay hắn "Vô công của ngươi giỏi như vậy, chắc chắn có thể đưa ta trốn khỏi đây, làm ơn đưa ta ra khỏi đây đi. Nếu ngươi giúp ta, sau này ta sẽ không gọi ngươi là biến thái nữa "Uyển Nghi dùng đôi mắt long lanh nhìn hắn, vẻ mặt hết sức thành khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chạy trốn

Ads "Cái gì ? Vậy mà cũng là điều kiện trao đổi sao ? Ta chẳng được chút lợi lộc nào cả. Bảo bối à, nàng khôn quá đó "Mộ Dung Phong nhún vai .

Không khôn thì cạp đất ra mà ăn à ? "Đi mà, giúp ta đi, ta sẽ biết ơn ngươi lắm đó, đi mà, Mộ Dung Phong đẹp trai anh tuấn "Uyển Nghi lắc lắc tay hắn, cất giọng nũng nịu khiến cho chính bản thân mình cảm thấy buồn nôn. Để đạt được mục đích, cô đành khen hắn không tiếc lời.

"Muốn ta giúp cũng được thôi, nhưng..."Mộ Dung Phong xoa xoa cằm, ra vẻ suy nghĩ "...nàng phải có cái gì báo đáp ta chứ "

"Báo đáp cái gì ? "

"Nàng thừa biết còn hỏi, đối với nữ nhân, muốn đền ơn thì cách tốt nhất là..."

Uyển Nghi lườm Mộ Dung Phong, ngiên răng ken két, cắt ngang câu nói của hắn "Ngươi cứ thử nói là lấy thân báo đáp xem, ta thiến ngươi cho xem "

Mộ Dung Phong liền lấy tay che hạ thân, bày ra vẻ mặt kinh hãi nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên

"Oa, bảo bối, nàng bạo lực quá đi, lần nào cũng đòi thiến ta, nàng muốn nhìn thấy tiểu đệ đệ của ta lắm hả ? Của ta cũng như của người khác thôi mà, có gì khác đâu, bất quá...chỉ là to hơn một tí "Mộ Dung Phong nói xong lập tức trưng ra nụ cười đều giả.

Uyển Nghi ngiên răng treo treo, xem ra hắn không có vẻ gì là muốn giúp đỡ cô, lại còn cợt nhả nữa. Hừ, đã thế thì bà đây không cần, cô lập tức buông tay hắn ra, thay đổi 180 độ.

" Người không giúp thì thôi, phần, bà đây không cần. "

" Bảo bối à, nàng không những bạo lực mà còn rất lạnh lùng nữa, thấy không lợi dụng được ta liền đuổi ta đi. Ôi, nàng khiến ta đau lòng quá, ta bị tổn thương rồi đây này. " Mộ Dung Phong đưa tay ôm ngực, vẻ mặt vô cùng bi thống.

Uyển Nghi dù đang tức hấn nhưng nhìn thấy bộ dạng của hấn như vậy thì cũng suýt phì cười, đành cố làm ra vẻ nghiêm túc, hai tay chống bên hông " Tóm lại là ngươi có giúp ta không ? Không giúp được thì xéo, ngươi có thể xử lí được đám thị vệ nhưng chắc chắn không thể xử lí được Nam Cung Việt đúng không, giờ ta mà kêu to lên một tiếng, lúc đó hấn chắc chắn sẽ bay đến đây ngay lập tức. Võ công của ngươi không giỏi bằng hấn, chắc chắn sẽ bị đánh toi bời "

Cái gì ? Võ công của ta mà không giỏi bằng hấn sao ? Lại còn bị hấn đánh cho toi bời ? Nàng đang mơ tưởng gì thế ? Mộ Dung Phong đang định phản bác lại thì nhìn thấy vẻ mặt ranh mãnh của Uyển Nghi liền hiểu ngay là cô đang dùng chiêu khích tướng.

" Ai zaaa... Nàng nói đúng lắm, ta sợ quá ! Hấn đến đây cũng tốt, ta sẽ đòi hấn món nợ hôm nọ vì đã phá hỏng chuyện tốt của chúng ta. " Hấn nhún nhún cười hí hí, càng làm cho Uyển Nghi nóng máu.

Cái tên khốn này, thật là chọc tức chết ta mà, xưa nay ta cãi nhau có từng thua ai đâu, sao lại để hấn làm cho á khẩu chứ ? Cô tức giận đá cho hấn một cái

" Cút "

" Không cút " Mộ Dung Phong vẫn mặt dày đứng đó, không thêm động đậy

" Được, không cút thì đứng đấy, ta đi ngủ. Không giúp ta thoát khỏi đây cũng được, ta sẽ chấp nhận ở lại đây, làm ấm giường cho Nam Cung Việt " Uyển Nghi không thêm đêm xia đến hấn nữa, quay người đi về phía giường ngủ.

Mặt Mộ Dung Phong lập tức trầm xuống. Làm ấm giường ? Một cảm giác đau nhói chạy qua tim hấn, mấy lần đến tìm nàng hấn đều thấy nàng nằm trong vòng tay Nam Cung Việt (Chỉ là mấy lần Việt ca ôm Nghi ti ngủ thôi đấy nhé, không phải mấy lần H đầu) hấn đều cảm thấy có một cảm giác rất lạ. Hấn đã thật sự yêu nàng rồi sao ? Chẳng lẽ hấn thật sự muốn để cô ở lại bên Nam Cung Việt ?

Mộ Dung Phong nắm lấy tay Uyển Nghi nói một cách nghiêm túc " Ta đưa nàng đi " Khến cho Uyển Nghi thoáng sửng sốt. Hấn ta là thật lòng với cô sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tạm biệt, chúng ta xa nhau nhé

Ads Mộ Dung Phong lập tức đưa Uyển Nghi ra ngoài mà không gặp phải bất cứ sự cản trở nào, vì đang phải nhờ vào sự giúp đỡ của hấn nên cô đành để im cho hấn bề cô. Mộ Dung Phong ôm cô trong lòng, cảm thấy trái tim thật ấm áp, mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ người cô khiến cho hấn thấy hưng phấn, càng quyết tâm phải có được cô.

Mộ Dung Phong đưa cô đến một nơi rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống, nơi đây chính là khu rừng trúc, là nơi lần đầu họ gặp nhau. Ngày đó, dù trí tưởng tượng của cô có bay cao bay xa đến thế nào thì cô cũng không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày hấn lại yêu cô, càng không tưởng tượng được cô sẽ nhờ đến sự giúp đỡ của hấn.

" Bảo bối, nàng nhớ nơi này chứ ? Đây là nơi định mệnh mà ông trời đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau, chúng ta thật là có duyên phận " Mộ Dung Phong lại quay trở lại về tếu táo.

" Ta chỉ nhớ rằng ở nơi này ta đã gặp một tên siêu cấp biến thái, mặt dày không biết xấu hổ là gì thôi " Uyển Nghi hừ mũi.

" Ôi bảo bối, nàng nhẫn tâm quá, ta lại bị tổn thương rồi đây này " Mộ Dung phong lại ôm ngực đau khổ.

" Oa, ta cảm động quá, cái não phẳng biến thái của ngươi mà cũng biết tổn thương sao ? " Uyển Nghi cũng bất chước Mộ Dung Phong giả bộ đau khổ.

" Nàng đúng là ngốc, tổn thương thì là phải ở tim chứ, sao ở não được ? " Mộ Dung Phong bĩu môi.

" Ta biết, nhưng ngươi thì làm quái gì có trái tim " Uyển Nghi lại bất chước Mộ Dung Phong bĩu môi.

" Bảo bối, nàng thật đáng ghét, ta mà không có trái tim thì lấy cái gì ra mà yêu nàng chứ ? " Mộ Dung Phong ra vẻ giận dữ, hai tay chống bên hông, mũi giầy di di xuống đất, trông như một đứa trẻ con. Uyển Nghi nhìn thấy vậy thì không nhịn được, bật cười ha hả.

Bỗng nhiên cô lại nhớ ra một chuyện, lại nắm lấy tay Mộ Dung Phong, ra sức lắc.

" Mộ Dung Phong, ta quên mất, người mau trở lại phủ vương gia đi, giúp ta cứu Hỷ nhi ra ngoài "

" Hỷ nhi ? Ai vậy ? " Mộ Dung Phong nhíu mày.

" Là a hoàn của ta, phòng của Hỷ nhi cách phòng của ta ba gian về phía tây, người mau quay trở lại cứu cô ấy giùm ta " Uyển Nghi lắc càng mạnh hơn khiến một bên vai áo của Mộ Dung Phong trễ hẳn xuống.

" Giời ạ, tiểu thư của tôi ơi, nàng đừng có được đăng chân lân đăng đầu có được không hả ? Vất vả lắm ta mới có thể đưa nàng ra khỏi đó, giờ nàng lại còn bắt ta quay lại để cứu a hoàn của nàng nữa. Nếu nàng muốn ta sẽ làm a hoàn cho nàng thay cô ta, nàng muốn ta giúp nàng rửa mặt, ăn cơm, tắm rửa, giặt đồ gì gì đó cũng được, ta còn có thể hầu hạ nàng chuyện chăn gối nữa nha, cái này chắc chắn là a hoàn của nàng không thể làm được " Mộ Dung Phong cười cười, trông mặt gian không thể tả.

" Người có phút nào tử tế được không hả ? Mau giúp ta cứu Hỷ nhi đi, cô ấy đã theo hầu ta mười mấy năm nay rồi, giống như là muối muối của ta vậy. Nếu ta không đưa cô ấy đi theo thì Nam Cung Việt sẽ dùng cô ấy để uy hiếp ta. Dù ta có trốn thoát thì cũng sẽ phải quay trở về. " Uyển Nghi tức giận đánh cho Mộ Dung Phong một cái nhưng bị trượt.

" Thôi được, ta sẽ đi cứu cô ta giúp nàng, nhưng với một điều kiện...." Mộ Dung Phong, nhắm mắt lại, chu mỏ ra, tỏ vẻ chờ đợi " ....hôn ta cái đã "

" Đi ngay " Uyển Nghi đập bốp một phát vào mặt hắn.

Mộ Dung Phong đưa tay xoa xoa mặt, nhăn nhó " Không hôn thì thôi, đầu cần đánh ta chứ. Bảo bối thật là bạo lực " Thấy Uyển Nghi giờ tay lên định đánh cho hắn một phát nữa, hắn vội lùi đi mất.

Chỉ một loáng sau đã thấy Mộ Dung Phong quay trở lại, vác theo Hỷ nhi ở trên lưng. Mộ Dung Phong vừa giải huyệt cho Hỷ nhi thì Hỷ nhi đã òa lên ôm chầm lấy Uyển Nghi.

" Oa, tiểu thư "

Mộ Dung Phong nhăn nhó " A hoàn của nàng cũng thật là, ta rõ ràng là đến cứu cô ta, vậy mà cô ta còn định hét ầm lên nữa. Nếu không phải ta nhanh tay điểm huyệt cô ta thì đã bị phát hiện mất rồi "

Uyển Nghi không thèm đếm xỉa đến Mộ Dung Phong, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hỷ nhi " Hỷ nhi, ta xin lỗi, đột nhiên có một tên biến thái xuất hiện trong phòng người chắc là người sợ hãi lắm. Cũng tại ta không còn cách nào khác nên đành phải nhờ đến hắn giúp đỡ, người không giận ta chứ "

" Hỷ nhi nào dám giận tiểu thư chứ, chỉ tại đột nhiên có người lạ xuất hiện nên Hỷ nhi hoảng sợ thôi, giờ thì không sao rồi " Hỷ nhi lắc đầu nguầy nguậy.

" Vậy thì tốt. Hỷ nhi, lần này chúng ta sẽ thật sự có thể rời khỏi phủ vương gia rồi, người đồng ý đi theo ta chứ ? "

" Tất nhiên là đồng ý rồi, chỉ cần tiểu thư đi đâu là Hỷ nhi sẽ đi theo đến đó "

" Hừ, vậy chứ tiểu thư nhà người đi động phòng người cũng đi theo cho xóm tụ hả ? " Mộ Dung Phong cất cao giọng, chen lời

Uyển Nghi lườm cho Mộ Dung Phong một cái, hắn liền lập tức im lặng.

" Bây giờ chúng ta đi đâu đây ? "

" Hôm nay ta không có nghĩ sẽ đưa nàng ra khỏi phủ vương gia nên không có chuẩn bị ngựa. Chúng ta cứ băng qua khu rừng trúc này đã. Đến sáng mai ta sẽ đi mua hai con ngựa, chúng ta sẽ tới Nguyệt quốc. "

Nguyệt quốc ? Là quốc gia lánh giềng sao ? Nguyệt quốc nằm ở phía tây của Di quốc, tuy không lớn bằng nhưng cũng rất giàu có, trù phú, người dân cũng có một cuộc sống no đủ, yên ả. Uyển Nghi vốn dĩ chỉ nghĩ rằng sẽ đến một thành thị nào đó của Di quốc, tạo lập một cuộc sống mới, không hề nghĩ rằng mình sẽ phải đi xa đến thế. Cô cần rằng suy nghĩ một hồi lâu, mãi sau mới lên tiếng

" Cũng được, chúng ta phải đi nhanh thôi, nếu để bị bắt lại lần nữa thì khó mà thoát được. "

Mộ Dung Phong khẽ nhếch môi cười, hắn muốn đưa nàng đến Nguyệt quốc là có ý đồ. Nơi đó là đất nước của hắn, hắn sẽ dễ dàng bảo vệ nàng hơn. Nhưng mục đích lớn nhất của hắn chính là đưa nàng về hoàng cung của hắn, biến nàng thành phi tử của hắn, để nàng ở bên cạnh hắn cả đời.

~~~~~

Sáng hôm sau, tại phủ vương gia.

" Choang " Nam Cung Việt tức giận ném vỡ cốc trà trong tay " Một lũ vô dụng, các người canh giữ kiểu gì mà để cho nàng trốn thoát được hả ? "

Đám thị vệ quỳ ở dưới đất, toàn thân run bắn, liên tục dập đầu " Chúng nô tài có tội, xin vương gia tha mạng "

"Vương gia, có nhiều thị vệ canh giữ như vậy mà vẫn có thể trốn thoát được, chắc chắn là có người giúp đỡ cô ta " Huệ phi ở bên cạnh lên tiếng

Nam Cung Việt quay sang nhìn Nam Cung Nguyệt, ánh mắt dò xét

"Hoàng huynh, không phải muội, hôm qua muội bị huynh nhốt trong phòng, sao có thể giúp tí ấy trốn thoát được " Nam Cung Nguyệt xua tay liên tục.

Nam Cung Việt vốn dĩ cũng không nghĩ là do Nam Cung Nguyệt làm, nhưng nếu vậy thì có thể là ai được chứ ? Mặt Nam Cung Việt bỗng tái đen, chẳng lẽ là tên đàn ông đó ? Hừ, vậy mà nàng còn dám nói giữa nàng và hắn không có gì. Lần này mà thật sự có hắn ta giúp đỡ thì chắc chắn là nàng sẽ không ở lại trong thành nữa.

"Người đầu, phái người chia làm hai nhóm, một nhóm lục soát khắp trong thành xem nàng còn ở đây không, nhóm còn lại theo ta ra ngoài thành tìm nàng. Bằng mọi giá phải tìm được nàng trở về đây, nếu không coi chừng cái mạng của các người. " Nam Cung Việt phân phó, nét mặt cực kì đáng sợ. Hừ, để xem lần này ta tìm được nàng về ta sẽ xử nàng như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gặp lại tí tí

Ads "Nè, Mộ Dung Phong, còn bao lâu nữa mới tới Nguyệt quốc vậy ? " Uyển Nghi vừa thở phì phò vừa hỏi, ba người bọn họ đã phi ngựa suốt ba ngày ba đêm rồi, tuy không phải đi bộ nhưng ngồi trên lưng ngựa lâu như vậy rất là đau đớn a. Hơn nữa con ngựa này rất là hung dữ , nếu không phải trước đây nàng đã từng tập cưỡi ngựa ở phủ vương gia cùng Nam Cung Nguyệt thì chắc chắn sẽ bị nó hất xuống đất rồi.

"Nếu nhanh thì mất nửa tháng, chậm thì mất nửa tháng cộng với một nửa của nửa tháng " Mộ Dung Phong thần nhiên đáp. Haizz... vốn dĩ muốn cùng nàng cưỡi một con ngựa, còn ả a hoàn kia thì mặc kệ. Nhưng nàng lại nằng nặc đòi cưỡi ngựa chung với ả, để hắn cô đơn một mình một ngựa thế này.

"Cái gì, nửa tháng, trời ạ, lâu như vậy, muốn mệt chết ta sao ? " Uyển Nghi há hốc mồm, kêu la thảm thiết.

"Chứ nàng nghĩ là bao lâu? Mấy ngày ? 3 hay 4 ? Chỉ trừ khi nàng biết bay " Mộ Dung Phong hừ mũi.

Ôi gọi oi, ô tô đâu rồi, máy bay đâu rồi, ta không muốn cưỡi ngựa nữa, aaaaa..

"Đừng than vãn nữa, cố chịu đựng chút đi, ở phía trước có một thị trấn, đi khoảng nửa canh giờ nữa là đến, đến đó chúng ta sẽ tìm một khách điểm để nghỉ ngơi một hôm, ngày mai sẽ đi tiếp " Mộ Dung Phong nhẹ giọng an ủi. Mấy ngày nay đều phải ngủ ngoài trời, thức ăn cũng chỉ có lương khô, khó trách nàng cảm thấy khó chịu.

Uyển Nghi vừa nghe thấy thế hai mắt liền sáng rực lên, ba người họ đi suốt mấy ngày mà chẳng gặp thị trấn nào cả. Giờ thì tốt rồi, không chỉ có chỗ ăn chỗ ngủ tử tế mà cô còn có thể đi thăm thú khắp nơi nữa. Trước đây khi ở phủ vương gia cô có được ra ngoài bao giờ đâu. Ha ha, thị trấn ơi, hãy chờ ta. Giường ơi, ta tới đây.

Mộ Dung Phong nhìn thấy Uyển Nghi vui vẻ hẳn lên, tâm trạng cũng đột nhiên tốt theo. Khóe miệng bắt gặp mỉm cười, lúc này hắn chỉ muốn lập tức ôm lấy thân ảnh của nàng, hôn ngấu ngiến lên đôi môi anh đào của nàng. Trong giây lát, trong đầu hắn liền hiện lên một cảnh xuân tình khiến cho hạ thân của hắn không kiềm được mà bắt đầu rục rịch. Hắn cố đè nén bản thân lại, cúi đầu xuống mắng thầm "Dạo này người mất trật tự lắm đấy nhé, toàn nổi loạn không đúng lúc thôi, coi chừng bị nàng ấy cắt thật bây giờ "

Haizz... Mộ Dung Phong cảm thấy bản thân mình dạo này thật mất phong độ quá đi. Chẳng phải trước giờ chưa từng để ý một nữ nhân nào sao ? Bây giờ lại yêu tha thiết nữ nhân này đến vậy. Lại nói, không những phải đưa nàng đi theo mà còn thêm một ả hoàn nữa. Mới chỉ nhìn thấy nàng vui vẻ một chút liền nghĩ lung tung, báo hại bản thân suýt chút thì không kiềm chế nổi. Thật là mất mặt quá đi a.

"Mộ Dung Phong, đi nhanh lên, ta muốn đến thị trấn càng nhanh càng tốt " Uyển Nghi quay người lại hét lên, sau đó lên hô to một tiếng, thúc ngựa phi về phía trước.

~~~~~

"Oa, đến rồi, đến rồi. Mau, mau tìm một khách điểm nghỉ chân " Uyển Nghi hào hứng

"Được, chúng ta nghỉ chân ở kia đi " Mộ Dung Phong chỉ tay vào một khách điểm phía trước.

Oa, nơi này thật là sang trọng nha, vừa to vừa rộng. Bên trong bày biện rất đẹp, vừa trang nhã, vừa sang trọng. Mùi thơm của thức ăn bay ra, ngập tràn khứu giác của Uyển Nghi khiến cô nuốt nước bọt.

" Xin hỏi, ba vị khách quan dùng gì ? " Tiểu nhị vắt cái khăn lên vai, cung kính hỏi, giống hệt như mấy tên tiểu nhị trong phim truyền hình.

" Quán các người có những món gì ngon thì mang hết lên đây cho bọn ta " Uyển Nghi cất giọng hào sảng phân phó.

" Có ngay " Tiểu nhị lập tức quay đầu hô to một tiếng khiến cho Uyển Nghi phải mỉm cười. Công nhận mấy người diễn viên đóng cũng giống ra phết.

Hỷ nhi ngồi bên cạnh giật giật ống tay áo của Uyển Nghi, nét mặt lo lắng hỏi " Tiểu thư, có ba người chúng ta thôi làm sao ăn hết từng đũa thức ăn được ? Với lại lúc đi Hỷ nhi cũng không có mang theo ngân lượng, nếu chúng ta không có tiền trả thì biết làm sao ? "

Lúc này Uyển Nghi mới nhớ ra, lúc đi cô cũng không có mang theo ngân lượng, theo thói quen cứ gọi nhiều món ăn lên. Cô liền quay sang liếc Mộ Dung Phong, nét mặt thăm dò.

Mộ Dung Phong mỉm cười rồi lỏm trong ngực áo ra một xấp ngân phiếu.

" Yên tâm đi, nàng có muốn ăn hết cả cái quán này ta cũng sẽ trả được cho nàng " Gì chứ ngân lượng thì hần không bao giờ thiếu. Số tiền mà hần mang theo đủ để nuôi nàng đến mấy đời cũng được. Đến khi nàng trở thành hoàng hậu của hần, bảo đảm nàng còn sung sướng hơn nhiều.

" Ha ha, tốt, tốt, vậy thì ta an tâm rồi, Hỷ nhi, người yên tâm đi, về chuyện ăn uống cứ để ta lo, chắc chắn ta sẽ ăn hết. Nếu chẳng may không có tiền trả đi chẳng nữa thì cũng không sao, để hần mãi vỗ kiếm chút tiền, ta sẽ đàn hát bán nghệ, còn người.....bán vào thanh lâu lấy tiền xài " Uyển Nghi vừa vỗ vỗ vai Mộ Dung Phong vừa quay sang Hỷ nhi nói chuyện.

" Thức ăn tới đây " Tiếng của tiểu nhị vang lên, trên bàn liền bày ra một cỗ thức ăn, thoáng chốc đã đầy kín bàn, dễ phải đến hơn hai chục món.

Uyển Nghi nuốt nước bọt ực một cái, liền cầm đũa lên gắp một miếng bỏ vào mồm. A...thật là ngon quá đi.

" Nào, hai người cũng ăn đi " Uyển Nghi vẫy vẫy tay, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

" Ân " Mộ Dung Phong và Hỷ nhi cũng cầm đũa lên, ăn từ tốn. Nhưng chưa ăn được bao nhiêu đã há hốc cả mồm, thậm chí còn cảm thấy bụng trương lên như đã ăn rất nhiều, cảm giác không muốn ăn nữa. Cơ bản cũng là vì nữ nhân đang ngồi trước mặt a.

Từ khi ba người bước chân vào khách điểm này đã là sự chú ý của tất cả những người ngồi trong quán. Một nam nhân khí chất phi phàm, vẻ đẹp tà mị, có chút ảo. Một nữ nhân xinh đẹp thướt tha, thân ảnh quyến rũ, nụ cười mê hoặc lòng người, nữ nhân còn lại tuy không phải là sắc nước hương trời nhưng cũng có nét dễ thương, nhỏ nhắn, xinh đẹp. Vì vậy có rất nhiều người kín đáo liếc nhìn về phía bàn của bọn họ. Một số người không sợ thất thố, trực tiếp nhìn chằm chằm mà ngắm nhìn bọn họ.

Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì không ai còn nuốt nổi thức ăn a. Nữ nhân này quả thực là có lực ăn kinh người, tay gắp liên tục, loáng cái đã hết hơn nửa bàn. Nhìn gương mặt xinh đẹp lúc mới bước vào với gương mặt lúc đang ăn này thật sự là khác biệt một trời một vực. Nhiều người nhìn thấy sức ăn kinh người của Uyển Nghi đều không chịu nổi mà cảm thấy muốn ọe, vài người đành âm thầm trả tiền mà lên ra ngoài.

Haizz...Hỷ nhi nhìn Uyển Nghi mà thầm nghĩ, tuy rằng nghĩ như thế này không hay lắm nhưng lúc này cô cảm thấy tiểu thư nhà cô, khụ....ăn còn nhiều hơn cả heo.

Haizz...Mộ Dung Phong cũng thầm nghĩ, trông nàng cứ như kẻ chết đói vậy, đâu có ai tranh ăn với nàng đâu, với lại không hiểu thân hình bé nhỏ như vậy, sao có thể chứa nhiều thức ăn như vậy chứ ? Xem ra nàng không chỉ lạnh lùng, vô tình, bạo lực mà giờ còn có thêm một tật xấu là ham ăn nữa.

" Ha...no rồi " Uyển Nghi xoa xoa cái bụng của mình, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn " Uà, các người nhìn gì chứ ? "

Mọi người đang ngây ngốc nhìn cảnh tượng kinh hoàng trước mắt liền bị tiếng nói của Uyển Nghi làm cho bừng tỉnh. Tiểu nhị lập tức xoay người đi làm việc của mình, trường quay cắm đầu vào cái bàn tính, những vị khách ngồi xung quanh cắm đầu xuống ăn cơm không dám ngẩng lên. Mộ Dung Phong và Hỷ nhi cũng ho khan vài tiếng.

Có gì kì lạ chứ ? Bộ chưa nhìn thấy mỹ nữ ăn cơm bao giờ sao ?

" Rầm "... " Bịch " Hai tiếng động vang lên, một nam nhân liền rơi bịch xuống trước mặt bọn họ, những vị khách trông thấy cảnh tượng đó, trên mặt liền hiện lên một tia kinh hãi. Tất cả mọi người đều vội vàng nhìn lên thì thấy một bạch y nữ tử đang đứng tựa lan can, ánh mắt lạnh lùng, tàn độc. Cô nhìn cái xác nằm chổng queo ở dưới đất, khoe miệng khe nhếch lên, lắm bảm " Hừ, như vậy thì khi xuống dưới địa ngục người cũng có thể tự hào mà nói với Diêm Vương là đã chết dưới tay ta "

Chỉ có Uyển Nghi khi nhìn thấy bạch y nữ tử đó là kêu lên đầy phấn khích.

" Từ Y ti ti ! "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tỉ muội tình thâm

Ads " Uyên Nghi muội muội " Từ Y nhìn xuống dưới thấy Uyên Nghi đang ra sức vẩy tay với mình, tâm trạng cũng hào hứng hẳn lên. Ngay lập tức liền phi thân xuống dưới lầu.

" Tỉ tỉ, không ngờ lại gặp tỉ ở đây " Uyên Nghi nắm lấy tay Từ Y, cười đến ngoác miệng.

" Câu này phải để ta nói mới đúng. Ta có việc cần làm nên mới đến đây, còn muội, sao lại ở đây ? Nơi này chẳng phải là cách xa kinh thành sao ? "

Từ Y cũng mỉm cười khiến cho những người xung quanh há hốc cả mồm. Đây...đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy độc nữ nổi danh trong giang hồ cười a. Sau đó lại ném cái nhìn về phía Uyên Nghi, nữ nhân này rốt cuộc là ai a, có thể khiến cho Từ Y cười, lại còn gọi Từ Y là tỉ tỉ nữa. Chẳng phải trước giờ Từ Y vốn nổi tiếng lạnh lùng chưa từng giao thiệp với ai sao ? Từ Y vốn là một nữ sát thủ nổi tiếng trên giang hồ, không chỉ có võ công cao cường mà còn rất giỏi trong việc dùng độc. Muốn thuê cô ám sát một ai đó cần phải trả rất nhiều tiền, nhưng bảo đảm không lần nào là không thành công. Hơn nữa cách ra tay lại cực kì lạnh lùng và tàn bạo.

Người trên giang hồ kính nể cô ta một phần thì sợ mười phần. Từ Y là người lạnh lùng nên chưa từng muốn kết giao với ai, cho dù cô có muốn thì cũng không có ai muốn đưa thân vào miệng cọp. Nay lại cùng nữ nhân này kết giao tỉ muội, không phải khiến người ta tò mò sao ? Vì vậy nên ai cũng cố đóng tai lên nghe xem họ nói gì. Nhưng Từ Y và Uyên Nghi chỉ cần liếc qua một lượt là tất cả đều tự động chuyển ra ngồi bàn khác xa hơn, bảo đảm không nghe thấy gì.

" Muội muội, đây là.... " Từ Y nhìn về phía Mộ Dung Phong và Hỷ nhi.

" A, đây là a hoàn của muội, tên là Hỷ nhi, còn đây là.... "

" Tại hạ Mộ Dung Phong " Mộ Dung Phong cất lời.

Mộ Dung Phong ? Từ Y khẽ nhún mày,tuy cô chưa từng gặp qua hẳn nhưng cũng đã từng nghe tên chẳng phải là hoàng đế Nguyệt quốc nổi tiếng phong lưu đa tình sao ? Tại sao lại đi cùng muội muội của cô ? Từ Y vốn định lên tiếng hỏi nhưng nhìn thấy Mộ Dung Phong ra hiệu im lặng thì lại thôi. Cô cũng chẳng có hứng thú mấy, nhiều chuyện không phải là tính cách của cô.

" Uyên Nghi, làm sao nàng có thể quen biết Từ Y cô nương đây vậy ? Lại còn gọi là tỉ tỉ nữa " Mộ Dung Phong không nhịn nổi tò mò hỏi.

" Phải đó, tiểu thư, sao em không hề biết chuyện này " Hỷ nhi cũng gật đầu phụ họa. Tuy cô không phải người trên giang hồ nhưng danh tiếng của Từ Y thì cũng từng nghe qua.

Vì vậy Uyên Nghi liền đem chuyện hôm đó ra kể lại cho hai người họ nghe, nghe xong, Mộ Dung Phong lập tức cười ha ha.

" Đúng là bảo bối của ta, quả nhiên lợi hại "

Uyên Nghi lườm hẳn một cái cháy mặt, nghiêng răng ken két " Ta đã nói rồi, người cứ gọi ta thêm một câu bảo bối nữa xem "

" Bảo bối, nàng có thể cấm trái tim nàng yêu ta nhưng không thể cấm ta yêu nàng, càng không thể cấm ta gọi nàng là bảo bối, nàng chính là bảo bối của ta, đương nhiên ta sẽ gọi nàng là bảo bối. Nàng cũng nên nhớ rằng ai đã giúp đỡ nàng chứ, ta còn chưa có đòi nợ nàng đâu. Nàng hung dữ cái gì. " Mộ Dung Phong cười cười, nhưng khuôn mặt lại hết sức nghiêm túc.

Từ Y liền lên tiếng cắt ngang trận khẩu chiến của họ " Phải rồi, muội muội, lần trước vì vội đi nên ta không kịp hỏi. Muội hạ độc cô ta từ lúc nào vậy ? " Từ Y không thể hiểu được, một cao thủ như cô lại không thể phát hiện Uyên Nghi đã hạ độc từ lúc nào.

" Ày, cái này... hắc hắc..." Uyên Nghi gãi đầu cười ".....Muội nói điều đó

Mắt của cả ba người đều hơi tròn lên, đồng loạt quay sang nhìn cô.

" Hi hi, chỉ là đánh đòn tâm lí cho cô ta bất cần một phen thôi, nếu không giờ muội đâu còn ngồi đây nói chuyện với mọi người chứ "

" Ha ha ha.." Lần này thì đến lượt Từ Y cười vang, những người xung quanh vội quay đầu lại nhìn, mắt tròn mắt dẹt. Aiii... không hiểu sao mà ai cũng lạnh run hết cả người thế này ? "..... ta còn tưởng muội cao siêu lắm, hóa ra chỉ là khôn vặt, thật là....ha ha ha. Tốt lắm, thế mới xứng là muội muội của ta. " Nha đầu này, thật sự khiến cho người khác bất ngờ, không thể không khiến cho người ta yêu mến, hèn gì hoàng đế của Nguyệt quốc cũng cun cút đi theo sau, bảo đảm là đã bị nàng làm cho mê muội rồi.

" He he, tất nhiên rồi, muội sao có thể qua mặt tỉ được chứ ? " Uyên Nghi cười phụ họa, Mộ Dung Phong và Hỷ nhi ngồi bên cạnh chỉ còn biết lắc đầu cười, thật là.....Cũng may là nàng thông minh.

" Tỉ tỉ, sao tỉ tỉ lại ở đây vậy ? " Uyên Nghi tò mò

" Ta đây lúc nào cũng nay đây mai đó, người ta trả tiền còn ta đi giết người, đầu đầu cũng là nhà..." Nói rồi liền quay sang nhìn cái xác vẫn đang nằm dưới đất, liền một cước đá bay ra ngoài "....lần này ta đến đây để giết tên bạc tình này, hấn lửa gạt tình cảm của người ta nên thuê ta giết hấn. "

Uyển Nghi vỗ tay tán thưởng " Hay, loại người này tốt nhất là phải giết sạch, để bọn chúng sống chật đất " Trên đời này, có 3 việc khiến cho Uyển Nghi hối hận. Một là đã yêu người không nên yêu, hai là đã nhờ sự giúp đỡ của người không nên nhờ _Mộ Dung biến thái và ba là trước khi xuyên không không giết chết cái tên bạc tình Sở Hạo kia.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Vị tiểu thiếp bỏ trốn

Ads "Nè , vị tiểu thiếp của vương gia kia, giờ đã tìm thấy chưa ? " Ở bàn bên cạnh bỗng truyền đến tiếng nói.

" Nghe nói là chưa " Một giọng nói khác vang lên.

Mộ Dung Phong và Hỷ nhi lập tức đen mặt lại, còn Uyển Nghi vẫn nhàn nhả uống trà, bày ra vẻ mặt thản nhiên nhưng kì thực lại đang đồng tai lên nghe ngóng.

" Chẳng phải nhị vương gia trước giờ luôn lạnh lùng lãnh khốc sao ? Sao bây giờ lại có thể vì một tiểu thiếp mà hao tâm tổn trí ? "

" Ấy, người không có xem qua cáo thị sao ? Nghe nói vị tiểu thiếp này rất đặc biệt, tuy không phải là chính thê nhưng lại rất được vương gia sủng hạnh. Vài ngày trước, vị tiểu thiếp đó muốn đi du ngoạn sơn thủy nhưng nhị vương gia bận việc nên không đi cùng được. Kết quả là nàng ta liền âm thầm bỏ đi một mình, không thèm nói với vương gia một câu. Nhị vương gia vì quá thương nhớ nàng ta liền không chịu nổi, phải đi tìm suốt mấy ngày nay. Hiện giờ đâu đâu cũng có dán cáo thị tìm người. "

" Không ngờ vương gia lại yêu thương một tiểu thiếp như thế, thật khiến người ta ngạc nhiên. "

" Phải đó, nàng ta quả là một người tốt phước, vậy mà không biết điều một chút, ở lại phủ vương gia an phận mà lại bỏ ra ngoài. Để tìm được nàng ta, không những tất cả những người trong phủ vương gia mà cả quân đội cũng đều được phái đi. Hoàng thượng nghe tin cũng liền cho cấm vệ quân đi tìm nàng. Vậy mà đến giờ vẫn chưa có tin tức gì "

" Sao ? Cả cấm vệ quân và quân đội cũng được điều động chỉ để tìm một tiểu thiếp sao ? Nàng ta quả thật không tầm thường, ngay cả cấm vệ quân chuyên bảo vệ hoàng thượng cũng..."

" Thật sự là khiến cho người ta ngưỡng mộ "

Hai người họ bàn tán rất sôi nổi, không hề biết rằng vị tiểu thiếp nổi danh kia lại đang ngồi ngay gần họ, ung dung uống trà. Hỷ nhi quay đầu nhìn Uyển Nghi, vẻ mặt biến sắc.

" Tiểu thư "

Uyển Nghi liền đưa tay ra hiệu, ý bảo Hỷ nhi rằng không sao đâu, không cần phải lo. Khi vừa vào thị trấn này, cô đã thấy một đám người đang xúm đông xúm đò xem cái gì đó, cô tuy cũng tò mò nhưng lúc ấy trong đầu chỉ có một suy nghĩ muốn tìm chỗ nghỉ ngơi nên không bận tâm mấy, hóa ra chính là chuyện này.

Vừa nãy nghe hai người kia nói chuyện cô suýt nữa thì phì cười, cái gì mà du sơn ngoạn thủy ? Cái gì mà quá thương nhớ ? Thật là gạt người quá đi. Trong lòng lại bỗng trào lên một cảm giác chua xót xen lẫn sự thương nhớ. Tại sao hấn phải cất công vì cô đến như vậy ? Hấn sợ mất mặt nên mới tìm cô về sao ? Lại còn phải bịa ra cái lí do đó nữa. Dù sao thì cô cũng chỉ là một tiểu thiếp bé nhỏ, dù cô không có ở trong phủ vương gia thì cũng đâu có ai biết, hấn cũng không lo bị mất mặt vì có một tiểu thiếp bỏ trốn . Hấn hà tất phải làm to chuyện lên chứ ?

Còn nữa, cái tên Nam Cung Thiên kia, việc nàng bỏ trốn là chuyện riêng của nàng và Nam Cung Việt, mắc mớ gì tới hấn mà hấn lôi cả cấm vệ quân vào ? Ai khiến hấn lo chuyện bao đồng chứ ? Bộ hấn rảnh rỗi quá không có việc gì làm sao ? Tình cảnh này khiến cô nhớ lại truyện con nhà giàu quá, chỉ vì muốn tìm Tsukushi mà Tsukasa huy động cả cảnh sát với trực thăng, làm huyên náo cả thành phố. Hồi đó đọc đến đoạn này là cô cười rũ rượi, còn nghĩ Tsukasa ngốc quá. Không ngờ có ngày cô lại trở thành nhân vật chính của tình huống đó.

Nghĩ đến đây Uyển Nghi mới giật mình, chẳng lẽ Nam Cung Thiên có tình cảm với mình sao ? Nếu không thì hấn đâu cần mất công đến vậy ? Rồi cô lại ra sức lắc đầu, không thể nào đâu. Hấn là hoàng đệ của Nam Cung Việt, đương nhiên là sẽ giúp Nam Cung Việt rồi, cho mượn cấm vệ quân cũng đâu có gì là lạ. Là cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

Từ Y nhìn thấy phản ứng của Hỷ nhi và Uyển Nghi thì lấy làm lạ, đôi lông mày thanh tú khẽ nhếch lên.

" Uyển Nghi, nhìn thái độ của muội như vậy, chẳng lẽ muội chính là tiểu thiếp của nhị vương gia sao ? "

" Đúng vậy, muội chính là tiểu thiếp của nhị vương gia mà mọi người đang bàn tán. " Uyển Nghi khẽ mỉm cười, vẻ mặt bình thản như không có gì. Từ Y là tì tử của cô, cô cảm thấy không cần giấu làm gì.

Từ Y ngẩn người ra một lúc, khuôn mặt thoáng lên vẻ trầm ngâm.

" Vậy bây giờ muội tính sao ? Ba người định đi đâu "

" Đêm nay bọn muội sẽ nghỉ trọ ở đây, sáng sớm mai sẽ lên đường. Bọn muội định sẽ đến Nguyệt quốc "

" Nguyệt quốc ? " Từ Y thoáng có chút ngạc nhiên, cái tên Mộ Dung Phong này đưa muội muội của cô đến Nguyệt quốc là có ý đồ gì đây ? Cô nhìn Uyển Nghi một cái, không chừng muội muội của mình sắp rơi vào hậu cung của hắn mà không biết. Rồi cô lại quay sang nhìn Mộ Dung Phong, hắn đang nhìn cô, nở một nụ cười bí ẩn, có lẽ hắn cũng biết là cô đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dám đụng đến bọn ta ? Người chán sống rồi sao ?

Ads " Oa, Mỹ nhân, quả là mỹ nhân " Một giọng nói khà ồ vang lên sau lưng họ. Kéo theo đó là một tràng cười hết sức thô tục của bọn hạ nhân theo hầu.

Một tên nam nhân thân vận một bộ y phục màu huyết dụ, trên tay cầm một cây quạt phe phẩy, giả danh tri thức. Đuôi mắt xếch như mắt cáo, môi mỏng, ở mép còn có một nốt ruồi nhỏ, điệu. Ánh mắt chứa đầy dục vọng và thèm khát, dâm. Tổng kết lại, trong đầu Uyển Nghi hiện lên hai chữ : đê tiện, ba chữ : rất đê tiện, bốn chữ : cực kì đê tiện, năm chữ : đê tiện không giới hạn....

Hắn ta chính là Trần Di Dung, con trai độc tôn của Trần Ngao, hắn và cha hắn ý quyền thế của mình mà ức hiếp bá tánh, chèn ép dân lành vô tội. Bất con gái nhà người khác về làm vợ, có thể nói, không có việc xấu nào mà hắn không dám làm.

Hắn vốn đã có một chính thê, hai bình thê, mười bảy tiểu thiếp nhưng bản tính hắn háo sắc, vẫn luôn tìm cách rình bắt những cô gái đẹp về làm vợ. Hôm nay tình cờ nhìn thấy ba nữ nhân xinh đẹp ngồi chung một bàn, dòng máu dê pha cầu trong người hắn nổi lên, muốn bắt bọn họ về làm tiểu thiếp của hắn.

Mọi người xung quanh nhìn thấy như vậy trong đầu đều hiện lên một suy nghĩ : Tên khốn Trần Di Dung này độc ác, khốn khiếp nhưng ngu dốt thì có thừa. Hắn chưa từng nghe qua danh tiếng của Từ Y sao mà dám cợt nhả với nàng ta ? Đừng nói là bách tính của Di quốc, ngay cả các nước lân bang mà nghe tới tên của nàng cũng phải run mình khiếp sợ.

Tuy có nhiều người chưa từng nhìn thấy Từ Y bao giờ nhưng chỉ cần gặp qua là có thể lập tức nhận ra vì Từ Y luôn vận một thân y phục màu trắng, trên tay cầm bạch ngọc kiếm, ánh mắt lạnh lùng, sắc bén. Còn ba người kia tuy không ai biết rõ thân phận của họ ra sao nhưng có thể cùng Từ Y ngồi chung một bàn, nữ nhân kia lại gọi Từ Y là tì tử thì chắc chắn thân phận của họ cũng không tầm thường chút nào.

Cái đầu heo của hắn không có đủ máu lên não để có thể nhận ra nữ nhân nổi tiếng trên giang hồ này. Xem ra, hôm nay hắn chỉ có một kết cục : chết chắc. Tuy vậy, trong lòng bọn họ đều không có lấy một tia thương cảm, ở đây có ai chưa từng bị hắn ức hiếp qua ? Chưa ai bị hắn cướp tài sản, bắt con gái, khiến nhà cửa điêu đứng ? Thành ra bọn họ chỉ có tâm trạng háo hức chờ xem kịch hay. Lần này đã có người thay họ giải tỏa nỗi uất hận trong lòng.

" Mỹ nhân, các nàng quả thực rất đẹp, bổn đại gia đây rất thích. "

Trần Di Dung nở một nụ cười nham nhở, nhìn ba nữ nhân đang ngồi trước mặt mình với con mắt háu đói, tuy Uyển Nghi ngồi xoay lưng lại với hắn nên hắn vẫn chưa nhìn thấy mặt nhưng nhìn thân ảnh nhỏ nhắn, quyền rũ của cô từ sau lưng, hắn cũng có thể chắc chắn rằng cô là một mỹ nhân. Liền đưa cây quạt ra, định nâng mặt của Uyển Nghi lên. Nhưng cây quạt còn chưa chạm tới thì đã bị Uyển Nghi gạt ra, cô xoay người lại, nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lẽo.

" Nhân lúc bọn ta còn chưa nổi giận thì mau cụp cái đuôi chó của ngươi lại mà cút khỏi đây. Hôm nay bổn tiểu thư không có hứng đại khai sát giới. "

Trần Di Dung vừa nhìn thấy dung nhan của Uyển Nghi thì lập tức ngây ngẩn cả người. Hắn không ngờ rằng nữ nhân này so với hai nữ nhân bên cạnh còn xinh đẹp hơn gấp bội phần. Cô vận một bộ y phục màu hồng phấn, làm tôn lên làn da trắng nõn như ngọc, mịn màng không tí vết. Đôi lông mày thanh tú, đôi mắt to trong suốt, lông mi dài con vút, sống mũi cao, đôi môi chúm chím khẽ hé mở như cánh hoa anh đào, ngũ quan hoàn hảo. Mái tóc đen lấy được búi một nửa, cài thêm một cây trâm ngọc, một nửa buông xo trên bờ vai làm nổi bật cái cổ thon nhỏ mê người. Nhan sắc tuyệt diệu đến nỗi chỉ cần gặp một lần là sẽ tương tư cả đời. Hắn nuốt nước bọt một cái, cười vang.

"Ha ha ha, khẩu khí lớn lắm. Nàng không biết ta là ai sao ? Để ta xem sau khi nàng về phủ làm tiểu thiếp thứ mười tám của ta thì nàng có còn lớn lối được nữa không ? Người đâu, đem nàng về phủ cho ta "

" Bình "

" Bốp "

" Bang "

" Hự "

" Rầm "

Một tràng âm thanh liên tiếp vang lên. Uyển Nghi một cước đá vào hạ thân của hắn, Từ Y một chưởng đánh vào ngực hắn. Mộ Dung Phong cũng góp vui, đá vào bụng hắn một cái. Cả ba khúc trên người hắn ta đều bị người ta đánh, văng ra xa, ngã vào quây rượu, làm cho tất cả rượu đặt trên quây đều rơi xuống đất vỡ tan, văng tung tóe, cả người hắn cũng bị rượu làm cho ướt đầm. Trông như con chuột ngâm nước.

" Tỉ tỉ, có phải ra tay quá mạnh rồi không ? " Uyển Nghi quay sang nhìn Từ Y, giọng nói không có chút cảm xúc.

" Đúng là hơi mạnh, lẽ ra nên nhẹ tay một chút thì hắn đã không ngã vào quây rượu, làm đổ nhiều rượu như thế " Từ Y cũng lạnh lùng đáp lại.

" Phải đó, chỉ vì tên khốn như hắn mà làm đổ biết bao rượu ngon như vậy, thật lãng phí. " Uyển Nghi gạt gù ra vẻ tiếc rẻ.

Tất cả mọi người đều ngẩn cả người. Cái gì ? thì ra là như vậy sao ? Vừa nãy bọn họ còn nghĩ là 2 người họ có chút thương cảm hắn, thì ra là vì tiếc chỗ rượu đó à. Mộ Dung Phong cũng khẽ lắc đầu thờ dài, tưởng rằng hai nàng có chút lòng lương thiện, trong phút chốc xót thương tên khốn như hắn, hóa ra là vậy. Bọn họ quả là tí muội tình thâm, cả suy nghĩ cũng giống nhau như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Kết quả này là do người tự chuốc lấy

Ads Trần Di Dung bị ba người đánh cùng một lúc, vừa tức giận đến tím mặt, vừa đau đớn không đứng dậy nổi. Diên cuồng gầm lên :

" Các ngươi còn đứng đó làm gì ? Mau bắt chúng lại cho ta "

Đám hạ nhân theo hầu hắn nhìn thấy một màn trước mắt thì thoáng sửng sốt, không kịp phản ứng. Nghe thấy hắn gào lên như vậy thì mới chợt bừng tỉnh, liền xông về phía Uyển Nghi và Từ Y. Trong khi mọi người còn chưa kịp nhìn rõ mọi chuyện thì đã thấy đám hạ nhân ngã lăn hết xuống đất, về mặt vô cùng đau đớn.

" Tỉ tỉ, chúng đều là người làm, tát nước theo mưa, không cần thiết phải giết "

Uyển Nghi quay sang nói với Từ Y, vừa nãy bọn chúng không kịp phản ứng , một phần là do bất ngờ, một phần là do cố ý. Cô có thể nhìn thấy một tia đắc ý hiện lên trong mắt họ. Có lẽ là vì hoàn cảnh đưa đẩy nên mới bắt buộc phải theo hầu hắn chứ không phải là do tự nguyện. Chắc thường ngày họ cũng phải chịu không ít ủy khuất.

" Ừm " Từ Y chỉ khẽ gật đầu, cô hiểu ý tứ trong lời lẽ của Uyển Nghi.

Mọi người lại càng há hốc mồm kinh ngạc, kia thật sự là Từ Y sao ? Trước giờ Từ Y luôn hành động theo một quy tắc " Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót " nay lại vì lời nói của nữ nhân kia mà tha cho đám hạ nhân đó. Thấy vậy, họ lại càng thêm nể phục Uyển Nghi bội phần.

Uyển Nghi liếc mắt nhìn Trần Di Dung đang đau đớn nằm dưới đất, khẽ nở ra một nụ cười lạnh, quay sang nói với Từ Y.

" Tỉ tỉ, muội có thể mượn kiếm của tỉ không ? "

Từ Y không nói gì, chỉ im lặng đưa kiếm cho Uyển Nghi. Trước giờ cô chưa từng rời cây kiếm này, đây là vật quan trọng với cô.

Miệng của mọi người lại càng mở to, cảm như muốn chạm đất hết. Lại còn cho mượn kiếm nữa, giờ thì trong lòng họ cảm thấy rất bứt rứt, thật muốn biết thân phận của nữ nhân này a.

Uyển Nghi cầm lấy thanh kiếm, từ từ tiến đến gần Trần Di Dung, trên người tản ra một luồng khí nguy hiểm.

"Người..... người.....người định làm gì ? " Trần Di Dung cảm thấy sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mặt tái mét.

Uyển Nghi không trả lời hắn, chỉ mỉm cười, cây kiếm trong tay lạnh lùng đâm xuống.

" Aaaaaaaaaaaaa..... " Trần Di Dung hét lên một tiếng thảm thiết đầy đau đớn, hai tay ôm lấy hạ thân, máu chảy ướt đầm cả quần của hắn, mùi máu tanh lập tức bốc lên nồng nặc.

Uyển Nghi quay lại trả kiếm cho Từ Y, về mặt áy náy.

CÒN NỮA

" Ti ti, xin lỗi, để cây kiếm quý giá của ti phải nhuộm máu của tên khốn như hắn. "

" Không sao, trước giờ kiếm của ta đều là nhuộm máu của những kẻ như hắn. Muội muội, làm tốt lắm. " Từ Y đưa tay lên vỗ đầu Uyển Nghi một cái rồi hướng về phía Trần Di Dung đi tới " Giờ thì đến lượt ti. "

Trần Di Dung bị Uyển Nghi thiến, trong cơn đau đớn không nghe thấy những gì họ nói, chỉ đến khi thấy bàn chân của Từ Y đứng trước mặt mình mới giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy Từ Y đang chăm chăm nhìn hắn liền cảm thấy sợ hãi, lùi vội về phía sau.

Từ Y lấy từ trong ngực ra một viên dược, bóp cầm Trần Di Dung ra, bắt hắn nuốt xuống. Trần Di Dung quên đi cái đau, ra sức móc họng để nôn viên dược ra nhưng không được.

" Loại độc này, đến ngày trăng tròn hàng tháng sẽ phát huy tác dụng. Nó sẽ khiến cho cơ thể người tiết ra một mùi hương đặc biệt, lôi cuốn các loại côn trùng kéo đến. Chúng sẽ gặm nhấm từ từ cơ thể của người. Nhưng loại độc này cũng sẽ khiến cho những vết thương trên cơ thể người lành lại rất nhanh chóng, dù có bị côn trùng gặm nhấm cơ thể cũng sẽ không thể chết. Vết thương của người cứ lành lại thì côn trùng sẽ lại kéo đến gặm nhấm cơ thể người, cho người một cuộc sống không bằng chết, đau đớn đến tận cùng. " Từ Y lạnh lùng nhìn hắn, để hắn chết thì quá dễ dàng cho hắn rồi. Tuy cô là một sát thủ nhưng cô cũng là người có nghĩ khí, trừ gian diệt bạo, nếu là người tốt tuyệt đối sẽ không ra tay. Hắn ta không những ức hiếp bá tánh mà còn ngu dốt, ngang nhiên mạo phạm đến cô và Uyển Nghi, sử dụng loại độc này sẽ khiến hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Uyển Nghi đi tới, thì thào vào tai của Từ Y điều gì đó, chỉ thấy Từ Y chăm chú lắng nghe, một lúc sau liền nở một nụ cười quý dị.

" Loại độc đó ta có. Muội quả đúng là rất xứng là muội muội của ta, suy nghĩ rất hợp ý ta " Liền sau đó lại lấy ra một viên dược.

Trần Di Dung sợ hãi tận cùng, toàn thân bủn rủn, lời nói tắc nghẽn ở yết hầu, hắn sợ đến mức không nói được nữa. Lại bị Từ Y nhét thêm một viên dược nữa vào mồm.

" Loại độc này...." Từ Y cười lạnh khốc "....sẽ khiến người động tình vào đêm trăng tròn hàng tháng, chỉ có cách giao hợp với đàn ông mới có thể hóa giải, nếu không thì lục phủ ngũ tạng của người sẽ phải chịu nỗi đau đớn tận cùng giống như bị hàng ngàn nhát đao chém vậy. " (Cái này là LiLa tùy tiện nghĩ ra thôi, chứ trên đời mà có hai loại độc này là ta chết liền á =.=)

Tất cả mọi người đều lên đưa tay lên vuốt trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đầm cả lưng áo. Cái này....thật sự là quá độc ác đi. Đây là thứ mà nữ nhân có thể nghĩ ra sao ? Người ta vẫn nói " Độc ác nhất chính là lòng dạ đàn bà " quả thực là không sai chút nào a. Tuy rằng ai cũng căm hận tên Trần Di Dung đó nhưng lúc này, trong họ lại thoáng qua một tia thương hại. Trên đời này có tên đàn ông nào lại muốn giao hợp với hắn chứ, hơn nữa cho dù là có đi chăng nữa , ngày trăng tròn không phải là ngày côn trùng kéo đến gặm nhấm cơ thể hắn sao ? Ai dám đến gần hắn ? Suy đi tính lại thì đáng nào hắn cũng phải chịu đựng hai loại độc cùng một lúc.

Mộ Dung Phong cũng thoáng rung mình. Hạ thân bỗng nhiên cảm thấy đau nhói, liền đưa tay khề che hạ thân của mình. Cười khổ sở. Lần đầu tiên hắn cảm thấy cảm kích chính mình vì có võ công cao cường, nếu không khẳng định là sẽ giống tên kia rồi. Hóa ra trước giờ nàng không phải là nói đùa. Càng không thể ngờ rằng nàng lại lạnh lùng, nhẫn tâm như vậy.

Hỷ nhi mặt cũng biến sắc , sụt thì ngắt xù. Tiểu thư của nàng từ lúc nào lại trở nên độc ác thế này a.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hừ, đáng đời !

Ads Trần Di Dung một thân hèn mọn quỳ rạp ở dưới đất, cổ lết cái thân tàn đến trước mặt Từ Y và Uyển Nghi, ra sức vái lạy.

" Cầu hai vị tiểu thư đại nhân đại lượng, xin hai người tha mạng cho tiểu nhân. Tiểu nhân có mắt không trông, không nhìn thấy thái son. Cầu hai người, xin hai người tha mạng cho tiểu nhân. "

Uyển Nghi liếc hần bằng nửa con mắt. Hừ, không phách lối nữa sao ? Sao lúc làm không chịu nghĩ đến hậu quả ? Sao lúc hần ức hiếp bá tánh thì không có thái độ gì ? Sao lúc hần động vào bọn họ thì không nghĩ đến sẽ có lúc như thế này. Hừ, ta khinh !

Uyển Nghi co chân lên, đá cho hần một cước bắn ra xa rồi quay lại nhìn đám hạ nhân, quát to.

" Đem hần cút về cái ổ chó của các nguoi đi ! "

Đám hạ nhân toàn thân run lấy bầy, gắng gượng đứng dậy. Có đem Trần Di Dung đang ngất xỉu, nằm quay đơ một chỗ rồi đi.

" Mộ Dung Phong, đưa ta ít ngân lượng. "

Uyển Nghi quay sang nói với Mộ Dung Phong. Trong mấy bộ phim cổ trang mà cô hay xem không phải đều như vậy sao ? Đánh nhau ngoài phố, đánh nhau trong quán, đều là đánh cho tan tành mọi thứ rồi phui mông bỏ đi. Lần nào xem đến đoạn đó cô cũng đều không nhìn được mà bất mãn, sao không bao giờ thấy bọn họ chịu bồi thường chứ ? Họ dẫu sao cũng là người làm ăn, cuộc sống khó khăn như vậy, vậy mà đánh đám chán rồi thì đều là bỏ đi một nước, không thèm suy nghĩ đến hoàn cảnh của người khác.

Mộ Dung Phong lấy từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu đưa cho Uyển Nghi. Cô liếc qua một cái liền thấy là một nghìn lượng, khê gật đầu vừa ý. Tên này cũng hào phóng ra phết. Dẫu sao cũng không phải tiền của cô bỏ ra, không cần phải tiếc.

Uyển Nghi đặt tấm ngân phiếu lên trên bàn, nở một nụ cười mê hồn.

" Thực xin lỗi vì đã gây náo loạn ở đây. Số tiền này là bồi thường cho quán của nguoi. "

Lúc này trưởng quầy cùng mọi người mới hoàn hồn sau những gì vừa chứng kiến. Trưởng quầy vội lau những giọt mồ hôi lăn đầy trên mặt, xoa tay rồi rít.

" Không dám, không dám, sao tôi dám nhận ngân lượng của tiểu thư chứ ? Mọi người đã giúp chúng tôi cho Trần Di Dung một bài học, chúng tôi cảm tạ còn không kịp nữa là.... Số tiền này tiểu thư cứ cất đi, xem như đây là chúng tôi đền ơn cho cô nương. "

" Phải đấy, tiểu thư, số tiền đó ta sẽ trả thay cho tiểu thư, cảm tạ tiểu đã ra tay diệt bạo " Một giọng nói được xướng lên, lập tức xung quanh liền vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng, tất cả mọi người trong khách điểm đều lập tức hưởng ứng.

" Nói đúng lắm, trưởng quầy, số tiền này cứ để ta trả thay cô nương ấy. "

" Không, hãy để ta trả. "

" Phải để ta trả mới đúng. "

.....Bla.....bla

Uyển Nghi khẽ mỉm cười, những người này xem ra cũng có chút nghĩa khí.

" Được rồi, đừng ồn ào nữa, ta rất cảm tạ tấm lòng của các vị, nhưng đồ là do ta phá, đương nhiên tiền sẽ là do ta trả. Đây là quy tắc làm người của ta, mong mọi người thông cảm " cô đặt lại tờ ngân phiếu lên bàn "....và lại đây vốn dĩ không phải tiền do ta bỏ ra mà là tiền của hần. Hần rất giàu có, tiền tiêu không hết nên mọi người không cần phải ái ngại. Nếu người không nhận tức là đã coi thường tấm lòng của ta rồi, cảm lấy đi. Còn nữa, sắp xếp cho chúng ta ba gian phòng, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ trọ tại đây. "

" Được, được, chúng tôi sẽ thu xếp cho các vị ngay. "

Trưởng quầy đơn đả, hướng về phía tiểu nhị hô to.

" Tiểu nhị, thu xếp cho các vị quan khách đây ba gian phòng thượng đẳng "

" Có ngay, ba gian đầu tiên bên tay trái lầu hai. Các vị, mời lên lầu nghỉ ngơi. " Tiểu nhị liền đưa tay ra làm động tác mời.

Từ Y vỗ nhẹ vào vai của Uyển Nghi, mỉm cười nói.

" Được rồi, muội nghỉ ngơi đi, ta phải đi đây " "

" Ti ti, ti lại đi sao ? Không ở lại cùng muội một chút sao ? " Khó khăn lắm mới gặp lại ti ti, chẳng lẽ lại chia tay như vậy sao ? Họ mới chỉ ngồi cùng nhau được một lúc thôi mà.

Từ Y lại mỉm cười " Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ. Muội muội, ta còn nhiều việc phải làm. Ta phải hoàn thành nhiệm vụ mà khách hàng đã phó thác cho ta. Lúc khác ta nhất định đến thăm muội " Từ Y lấy ra ba ống trúc, trên đầu gắn ba sợi dây dẫn đưa cho Uyển Nghi " Cái này cho muội, nếu có chuyện cần gặp ta hoặc gặp chuyện bất trắc thì hãy sử dụng nó. Lúc ấy sẽ có người tới giúp đỡ muội " "

Uyển Nghi cầm ba ống trúc trong tay, cái này là pháo hiệu mà cô hay thấy trên phim đây mà. Cô ngắm nghía nó hồi lâu rồi nghi hoặc hỏi :

" Tí tí, nếu lúc đó tí không nhận được tín hiệu hoặc đang ở rất xa, không thể đến kịp thì sao ? "

" Yên tâm, khắp nơi trên chốn giang hồ này đều có người của ta, nếu ta không đến kịp cũng sẽ có người khác đến thay ta, nhất định họ sẽ dốc hết sức bảo vệ muội. Được rồi, không còn sớm nữa, ta đi đây, sau này ta sẽ đến tìm muội ."

" Được, vậy tí nhớ bảo trọng " Uyển Nghi gật đầu, trao cho Từ Y một cái nắm tay thân tình. Tuy chỉ gặp mới hai lần nhưng Từ Y luôn đối xử với cô rất tốt. Cô lặng yên nhìn thân ảnh của Từ Y dần dần đi khuất mới xoay người trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Ads " Tiểu thư, người lại ăn điểm tâm đi " Hỷ nhi đẩy cửa bước vào phòng. Trên tay cầm theo một đĩa thức ăn.

" Ừm, cảm ơn em, Hỷ nhi. Cứ để đấy được rồi, lát nữa ta sẽ ăn. "

Uyển Nghi chỉ khẽ xoay người lại mỉm cười một chút rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Thời đại này không có nhà cao tầng, không có đèn đường sáng trưng nên cô mới có thể nhìn thấy một bầu trời sao đẹp như thế. Từ nhỏ cô đã thích ngắm sao, nhưng cô chưa bao giờ được nhìn thấy một bầu trời sao lấp lánh như thế. Hàng ngàn ngôi sao nhấp nháy như những hạt châu sa, nổi bật trên nền trời đêm. Đã lâu lắm rồi, cô không cảm thấy thư thái như thế.

" Tiểu thư, người lại đang nhớ tới vương gia sao ? " Hỷ nhi nhìn bộ dạng trầm tư của Uyển Nghi, trong lòng không khỏi băn khoăn.

" Hắn ? " Uyển Nghi có chút sững sờ, sau đó thì không nhịn nổi liền mỉm cười " Hỷ nhi, nếu em mà không nhắc tới thì ta đã không nhớ tới hắn rồi. " Mấy ngày hôm nay đều là ngủ ngoài trời, lo lắng chạy trốn. Cả ngày hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô cơ bản là không có thời gian để nhớ tới hắn.

" Xin lỗi tiểu thư, là Hỷ nhi nhiều chuyện rồi " Hỷ nhi vội bày ra bộ dạng biết lỗi, lẽ ra cô phải biết trong lòng tiểu thư đang đau khổ thế nào chứ ? Khó khăn lắm tiểu thư mới có thể quên được vương gia, vậy mà cô lại nhắc tới người không nên nhắc.

" Ha ha ha, Hỷ nhi, em nghĩ rằng ta sẽ vì nhớ hắn mà đau buồn rơi lệ nữa sao ? Em không cần hoảng sợ nữa đâu, chỉ cần ta có thể rời xa hắn, chắc chắn ta sẽ có thể quên đi tình yêu đối với hắn, hơn nữa dù em không nhắc tới hắn thì sớm muộn gì ta cũng sẽ nhớ tới hắn thôi, đừng có áy náy nữa. " Uyển Nghi nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của Hỷ nhi thì không khỏi bật cười.

" Tiểu thư "

" Được rồi, được rồi, em đi về phòng nghỉ ngơi đi. Mấy ngày nay em cũng đã vất vả nhiều rồi. Ta cũng thấy mệt rồi, ta cũng đi ngủ đây. "

" Dạ, tiểu thư, người nghỉ ngơi cho khỏe đi, em về phòng đây. " Hỷ nhi cung kính cúi đầu một cái rồi lui ra ngoài đóng cửa phòng.

Uyển Nghi khẽ thở dài một cái, lại ngược lên nhìn trời, khẽ lẩm bẩm:

" Tính đến lúc này đã là bốn ngày bốn đêm rồi, Nam Cung Việt, mấy ngày nay chàng vẫn đang đi tìm ta sao ? Nam Cung Việt, giờ này...chàng có nhớ ta không ? "

Nửa đêm, Uyển Nghi cảm thấy toàn thân có một cảm giác rất khó chịu, aiiii...đây là cảm giác gì đây ? Khó chịu quá, giống như đang bị ai nhìn chòng chọc vậy. Lại còn cái cảm giác ấm nóng như hơi thở của ai đó. Ấy mà....hử....nhìn chòng chọc, hơi thở ? Uyển Nghi lập tức choàng tỉnh, thấy một bộ mặt biến thái đang kề sát mặt mình, hoảng sợ kêu to lên một tiếng :

" A... Mộ Dung chết tiệt, ngươi làm cái trò gì vậy ? Tính già mà già quý, hù chết ta sao ? " Uyển Nghi đưa tay vuốt vuốt ngực, thở phì phì. Cái tên biến thái này, lần nào cũng chui vào phòng cô lúc nửa đêm thế này. Đúng là cái tên biến thái, hái hoa tặc.

" Bảo bối, sao cứ mỗi ngày nàng lại gọi ta bằng một biệt danh mới vậy ? Nàng nghĩ xem nửa đêm canh ba ta đến đây là để làm gì ? Đương nhiên là để ngủ. " Không để cho Uyển Nghi kịp phản ứng, Mộ Dung Phong đã thông thả nằm xuống bên cạnh cô, kéo chăn qua tự đắp cho mình.

Đại não của Uyển Nghi đứng hình một lúc mới kịp hồi phục. Hả, cái gì ? Hắn làm cái trò gì ? Hắn nghĩ gì mà nửa đêm đòi đến phòng cô ngủ chứ ? Hắn nghĩ cô là tiểu thiếp của hắn chắc?

" Cút "

Uyển Nghi tức giận rống lên, một cước đạp Mộ Dung Phong lăn xuống đất.

" Ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì chứ ? Nửa đêm canh ba dám mò vào phòng tiểu thư đây đòi ngủ ? Ngủ cái đầu ngươi ấy. Cô nam quả nữ nửa đêm ở chung một phòng, ngươi đem thanh danh của ta vứt cho chó gặm rồi hả ? "

Mộ Dung Phong đứng dậy, phui hết bụi trên người, khoe môi khê nở ra một nụ cười tà mị.

" Bảo bối, thật là bạo lực quá đi. Xem ra hôm nay không mạnh tay chút không được rồi. " Nụ cười của Mộ Dung Phong dần trở nên nguy hiểm, ánh mắt cũng bất chợt nghiêm túc khiến cho Uyển Nghi cảm thấy hoảng sợ. Vội lùi về phía góc giường.

" Ngươi.....ngươi định làm gì ? "

Mộ Dung Phong không trả lời, trực tiếp kéo lấy tay Uyển Nghi, đem cô đặt dưới thân mình. Hơi thở ấm nóng phả vào mặt Uyển Nghi, đôi môi tìm đến môi cô, gấp gáp, nóng bỏng.....Đêm nay không hiểu sao, hắn không thể ngủ được, hề nhắm mắt lại là nghĩ đến hình bóng của cô. Muốn đến nhìn cô một chút, ai dè đột nhiên cô tỉnh dậy khiến cho tâm hắn dao động.

Uyển Nghi tròn to hai mắt, cắn chặt răng, quyết không để cho lưỡi của hắn đi vào. Nhưng hắn dường như không thèm để ý đến điều đó, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, mãnh liệt hơn. Cô cắn vào đôi môi mềm mại của hắn, lợi dụng lúc đó. Hắn liền đem đầu lưỡi của mình tiến vào miệng cô. Mùi tanh của máu từ khoe miệng của hắn hòa lẫn với cảm giác ngọt ngào trong miệng của cô càng khiến cho hắn trở nên hưng phấn lạ thường. Bàn tay đã bắt đầu không yên phận, lần tìm vào trong vạt áo của cô. Uyển Nghi cảm nhận được bộ phận đàn ông trên cơ thể hắn biến đổi, ma sát giữa hai chân cô, mặt lập tức đỏ ửng, đôi mắt khê nhắm lại.

Một giọt nước nóng hổi rơi trên tay hắn, khiến hắn bừng tỉnh. Vội rời khỏi đôi môi cô, nhìn cô chăm chú. Uyển Nghi nhắm chặt mắt, một dòng nước lấp lánh không ngừng chảy ra từ khoe mắt. Đôi môi cắn chặt đầy hận ý. Trên mặt đều là vẻ bi thương và thống khổ.

Thân hình Mộ Dung Phong lập tức cứng đờ, nhẹ nhàng hôn như muốn liếm sạch vết máu của hắn còn sót trên môi cô rồi chậm rãi buông lỏng bàn tay, thả cô ra.

" Ta xin lỗi, ta sẽ không làm phiền nàng nữa, vừa nãy ta chỉ đùa với nàng thôi. Nàng ngủ đi. "

Bàn tay hắn ôn nhu lau đi vệt nước mắt còn vương trên khuôn mặt cô, khê thờ dài. Hắn đã từng chọc giận cô nhiều lần, đã từng thấy cô tức giận, thấy cô đáng yêu, thấy cô độc ác, thấy cô ngoan cường, nhưng đây là.....lần đầu tiên thấy cô khóc. Hắn trách bản thân mình sao quá nóng vội, khiến cô hoảng sợ. Liệu sau này cô có vì thế mà xa lánh hắn không ? Nghĩ như vậy, trong tâm hắn chợt đau nhói, liền xoay người rời khỏi phòng, dáng lưng của hắn đầy sự cô đơn....

Mộ Dung Phong không hay biết rằng, sau khi hắn vừa xoay người lại, người sau lưng hắn liền nở một nụ cười đắc ý. Quả nhiên, nước mắt nữ nhân vẫn là thứ vũ khí có lực sát thương cao nhất. Nếu không phải cô thông minh thì giờ này đã bị ai đó ăn sạch sẽ rồi. Phù, cũng may hắn cũng là một kẻ thuộc dạng chính nhân quân tử, nếu không thì....

" Oái "

Mộ Dung Phong đi chưa được ba bước liền bị ai đó ôm chặt từ phía sau, giọng nói hốt hoảng, toàn thân run rẩy.

" Gián....gián...á...."

Mộ Dung Phong đang từ tâm trạng buồn bực thoáng chốc đã khôi phục lại bộ dạng hóm hỉnh, cố nín cười, giọng nói cố ý mang theo sự châm chọc. Không ngờ nàng vẫn luôn bướng bỉnh, cứng rắn, vậy mà cư nhiên lại sợ một con gián.

" Này, này, bảo bối, mau buông ta ra đi, ta phải trở về phòng của mình. Vừa nãy có người vừa đuổi ta về, nói cái gì mà nửa đêm canh ba, cái gì mà cô nam quả nữ gì đó. Tóm lại ta ở lại đây không có tốt lắm, nàng mau thả tay ra đi. "

Uyển Nghi lườm Mộ Dung Phong một cái cháy mặt, từ trên người hắn đu xuống đất.

" Hừ, ngươi đừng có giả bộ, rõ ràng là được lợi mà còn ra vẻ chính nhân quân tử. Con gián đó bỏ đi rồi, ngươi cũng cút đi cho ta. " Uyển Nghi ra sức đẩy hắn trở về phòng, hắn mà còn ở lại đây, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Mộ Dung Phong bất đắc dĩ để Uyển Nghi đẩy đi, xoa xoa hai tay ca thán " Bảo bối, nàng cũng thật quá đáng. Khi cần thì nhớ đến ta, khi không cần thì đá ta đi. Ôi ta đau lòng quá. " Liền đưa tay lên ôm ngực, ra vẻ thống khổ.

" Còn cần đến ngươi là đã may phước cho ngươi lắm rồi đấy. Nếu không trong mắt ta thì một con gián ngươi cũng không bằng. " Uyển Nghi lại lườm cho hắn một cái nữa. Cô dùng chân đá cửa phòng, lại đá cho hắn một cái nữa bắn vào trong phòng rồi đóng cửa. Trong phòng vẫn còn vang lên tiếng nói của hắn.

" Bảo bối, nếu nàng có thay đổi ý định thì cửa phòng ta luôn rộng mở đón mỹ nhân. "

Hừ, có điên mới thay đổi ý định. Tại hắn mà ta mất giấc ngủ, thật là tức chết. Aiii... phải đóng cửa thật chặt, không để cho con gián to đó mò vào.

" Giờ mà hồi hận thì quay lại phòng của hần vẫn còn kịp đó. " Một giọng nói thâm trầm, lãnh khốc chọt vang lên từ phía giường ngủ của cô. Ôi trời ơi.....

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nàng còn muốn chạy đi đâu ?

Ads " Ngươi....ngươi....." Ngón tay đỏ của Uyển Nghi run run, khoe miệng giật liên hồi, lắp bắp mãi cũng không nói nổi một câu.

" Ngạc nhiên lắm sao ? Hay cảm thấy mất hứng vì ta xuất hiện sớm quá, làm mất cơ hội tốt của hai ngươi. "

Nam Cung Việt vẫn ngồi yên không nhúc nhích, khoe môi mang theo một nụ cười lạnh. Vừa nãy nhìn thấy một màn trong phòng, hần dường như muốn nổi điên, suýt chút nữa thì không kiềm chế được mà xông vào phòng (Anh ấy nắp trên mái nhà đấy ạ). Sau khi nhìn thấy Uyển Nghi một mực cự tuyệt Mộ Dung Phong, tâm trạng của hần mới đột nhiên tốt hơn rất nhiều. Nhưng hần lại lần nữa muốn nổi điên khi nhìn thấy nàng ôm chặt Mộ Dung Phong. Hần biết rõ rằng sợ gián, việc nàng ôm Mộ Dung Phong cũng chỉ là thân bất do kỉ, nhưng không hiểu sao hần cảm thấy trong lòng thập phần khó chịu, hần không muốn nhìn thấy nàng ôm Mộ Dung Phong, hần muốn người nàng ôm duy nhất chỉ có hần mà thôi.

" Ngươi....ngươi thế nào có thể tìm được ta ? " Uyển Nghi không hiểu nổi. Lần này đến Nguyệt quốc vốn không phải là chủ ý của cô, hần sao có thể đoán ra được mà đến đây tìm cô chứ ?

Nam Cung Việt không thèm trả lời câu hỏi của cô, chỉ gắt gao nắm lấy cánh tay cô, kéo cô lại gần bên mình, hơi thở ái muội của hần xẹt qua gương mặt cô, nóng bỏng.

" Ngươi giỏi thật. Để đề phòng ngươi chạy trốn, ta đã phải phái rất nhiều thị vệ canh giữ, còn cẩn thận bịt hết tất cả các lỗ chó trong vương phủ, vậy mà ngươi đang đem lại cùng nam nhân khác hồng hạnh xuất tường. Ngươi hình như đã quên mất bản thân là nữ nhân của ai. " Nam Cung Việt nở một nụ cười lãnh khốc, bàn tay lại siết chặt hơn một chút.

" Vương gia, cái này là thân bất do kỉ, ta là bị người ta bắt đi " Uyển Nghi nói dối không chớp mắt. Đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu Mộ Dung Phong.

" Thật vậy ? " Ánh mắt Nam Cung Việt lạnh băng, toàn thân phát ra hàn khí. Hừ, đến lúc này mà nàng còn dám nói dối hần.

" Ân, đúng vậy "

" Bắt ngươi đi rồi còn rảnh rỗi bắt theo cả a hoàn của ngươi. Xem ra a hoàn của ngươi rất đáng giá. " Nam Cung Việt nheo mắt lại, lí do này thật chẳng hợp lí chút nào.

Ách, quả thật như vậy, chẳng có lí do gì để Mộ Dung Phong bắt Hỷ nhi đi cả, Uyển Nghi ơi là Uyển Nghi, sao có những lúc ngươi lại ngu ngốc một cách đáng sợ như vậy ? Cô nuốt nước bọt, cảm thấy trong lồng ngực khô khan.

" Cái.....cái này.....ta...."

Nam Cung Việt hừ mũi, không muốn tiếp tục lật tẩy Uyển Nghi nữa. Ngón tay thon dài của hần miết nhẹ trên đôi môi mềm mại của Uyển Nghi khiến Uyển Nghi thoáng rùng mình. Đôi môi này, mới vừa nãy còn hôn người nam nhân khác, nghĩ đến đây trong lòng hần liền phun trào lửa giận. Đôi môi điên cuồng hôn lên môi cô đầy bá đạo.

Toàn thân Uyển Nghi xụi lơ, không một chút phản kháng. Nụ hôn của hần bá đạo và mạnh mẽ, khiến cho bản thân cô rất muốn cùng hần rơi vào nhu tình. Đôi môi của Nam Cung Việt dần trượt xuống cổ của cô, khẽ cắn vào xương quai xanh gợi cảm. Bàn tay lần tìm đến y phục của cô, vội vã. Uyển Nghi ngậm lấy vành tai Nam Cung Việt khẽ cắn một cái. Hơi thở ấm nóng đầy mị hoặc phả vào tai hần, giọng nói nhỏ đến mức mơ hồ.

" Vương gia, đề thiếp. "

Thân hình Nam Cung Việt thoáng trở nên cứng ngắt. Ngẩng đầu lên nhìn Uyển Nghi, đôi mắt dò xét. Uyển Nghi chỉ dịu dàng mỉm cười, sóng mắt long lanh đầy mê hoặc, sâu thẳm, tựa hồ như muốn chôn vùi hần trong đôi mắt đó. Lúc này trên người nàng tỏa ra một thứ mị lực rất quyến rũ. Toàn thân Nam Cung Việt lập tức thả lỏng, đôi bàn tay chống ở hai bên hông của cô.

Uyển Nghi khẽ mỉm cười, bàn tay nhẹ nhàng tháo thắt lưng của Nam Cung Việt xuống, cởi bỏ từng lớp áo trên người hần. Thân hình vạm vỡ của Nam Cung Việt hoàn toàn phơi bày trước mắt cô khiến cô không tự chủ được mà nuốt nước miếng. Aiiii.....cơ bắp trắng trẻo này, sáu múi khỏe khoắn này, thật khiến cho người ta thèm muốn, thật sự rất muốn phạm tội a.

Cánh tay trắng nõn của cô vòng qua cổ Nam Cung Việt, dùng hết sức đè chặt đầu hần vào ngực của mình. Hừ, cho ngươi chết ngay luôn. Nam Cung

Việt cố sức vùng vẫy nhưng lại bị Uyển Nghi cố gắng đè xuống, cơ bản là không thể ngóc đầu lên được. Uyển Nghi hít một hơi dài. Hết ầm ĩ.

" Cứu ta với, có ai không.....mau đến đây.....cứu ta với ! "

Uyển Nghi nhất quyết không thể quên lí do cô rời bỏ hắn, cô tuyệt đối không thể để tình cảm lẫn át lí trí. Nếu lúc này mà bị hắn bắt về, bảo đảm cả đời cô cũng không thể thoát khỏi bàn tay hắn.

" Rầm "

Mộ Dung Phong lập tức đập cửa xông vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khuôn mặt liền lập tức tái đen.

Những người trong khách điểm cũng vì tiếng hét kinh thiên động địa của Uyển Nghi mà tỉnh giấc, thoáng chốc đã kéo đến đứng đầy ở cửa phòng của cô. Vừa nhìn thấy có người khác kéo đến, Uyển Nghi liền giả vờ như cố sức đẩy Nam Cung Việt ra, vội chạy đến nấp sau lưng Mộ Dung Phong. Cả người khụy xuống như không còn sức sống, toàn thân run rẩy. Cô chỉ về Nam Cung Việt đang ngồi bình thản trên giường, nước mắt rơi lã chã, giọng điệu nghẹn ngào, nức nở.

" Hắn...nửa đêm....hắn lên vào phòng ta.....muốn giở trò...hắn...oa... oa.. "

Bộ dạng của Uyển Nghi hết sức thương tâm, khiến cho mọi người đều ném về phía Nam Cung Việt cái nhìn oán giận. Nửa đêm dám ngang nhiên xông vào phòng nữ nhân giở trò, lại còn là người đã giúp đỡ họ sáng nay nữa. Có vài tiếng xì xào vang lên :

" Thật là không ra thể thống gì cả, hắn ta thật vô liêm sỉ "

" Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta phải đòi lại công bằng cho vị tiểu thư này "

Hỷ nhi lúc đầu nghe thấy tiếng hét của Uyển Nghi, trong lòng hết sức lo lắng, đến khi nhìn thấy Nam Cung Việt thì suýt ngất xỉu . Sao vương gia lại ở đây ? Lại còn....sao tiểu thư lại vu oan cho vương gia chứ ?

Nam Cung Việt neho mắt nhìn Uyển Nghi, trên mặt không bộc lộ một chút cảm xúc. Giời lắm ! Lúc đầu là bỏ trốn, sau đó là nói dối, đến bây giờ thì lại đổ oan cho hắn. Dương Uyển Nghi, nàng được lắm

Mộ Dung Phong cũng cười lạnh một cái. Hắn biết Uyển Nghi là đang diễn kịch. Nàng vốn là tiểu thiếp của Nam Cung Việt, hơn nữa hắn biết Nam Cung Việt không phải là hạng người nửa đêm mò vào phòng nữ nhân giở trò. Nhưng...nhìn thấy tình cảnh vừa rồi, trong lòng hắn bỗng bùng bùng lửa giận, không cách nào kiềm chế nổi. Bàn tay nắm chặt nghe răng rắc..

" Ta....dù hắn chưa làm gì ta...híc...nhưng...híc...thanh danh của ta đã bị hắn hủy hoại rồi...híc....ô.. ô...ta không muốn sống nữa. "

Uyển Nghi lại càng khóc lóc thảm thiết hơn, làm bộ dạng như muốn đập đầu vào tường tự vẫn. Mọi người nhìn thế vội vàng kéo cô lại, không để cho cô làm việc dại dột.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tình tay ba rắc rối

Ads " Vị tiểu thư này, đừng nên suy nghĩ điều dại dột. " Mọi người đều hết sức can ngăn, không hay biết rằng có ai đó không hề có ý định muốn chết.

" Tên nam nhân thói tha kia, người thật không biết liêm sỉ, chúng ta nhất định phải thay vị tiểu thư này đòi lại công lí. " Một nam nhân mặc áo lam thay Uyển Nghi bất bình. Mọi người xung quanh vừa giữ lấy Uyển Nghi, không cho cô đập đầu tự vẫn, vừa nhao nhao hưởng ứng.

" Đúng vậy, đúng vậy, người đã phá hỏng thanh danh của nàng ấy. Chúng ta phải cho người một bài học. "

Uyển Nghi cười thâm trong lòng. Đúng rồi, đúng rồi, làm to chuyện lên đi. Nếu như Mộ Dung Phong là thật lòng yêu cô thì dù hắn có biết là cô đang diễn kịch nhưng vừa nãy nhìn thấy cô và Nam Cung Việt " thân mật " trên giường như vậy, chắc chắn sẽ không thể nào chịu đựng được. Sau đó sẽ là đánh nhau một trận trời long đất lở . Có mọi người và Mộ Dung Phong ngăn cản Nam Cung Việt. Cô sẽ nhân lúc hỗn loạn, kéo theo Hỷ nhi chạy trốn. Lần này cô không chạy có chủ đích nữa mà sẽ chạy loạn hết cả lên. Gặp đường nào đi đường đó, xem hắn làm cách nào tìm ra cô. Tuy là cách này khá mạo hiểm nhưng cô vẫn phải thử.

Nam Cung Việt thản nhiên nhìn quét qua một lượt, cái nhìn lạnh lẽo mang theo sát khí khiến cho mọi người không hèn mà run. Hắn bình thản cầm áo mặc từng lớp, từng lớp một. Xong xuôi đầu đuôi rồi mới đi đến phía cửa phòng, khoanh hai tay trước ngực, thư thái dựa vào cửa, nở ra nụ cười nửa miệng quen thuộc.

"Nàng ấy muốn chết thì cứ để cho nàng ấy chết, xem nàng ấy có dám không ? "

Mọi người đều quay lại nhìn Uyên Nghi, có lẽ nào cô thật sự không muốn chết? Khốn ! Tên Nam Cung Việt chết tiết này, hẳn biết rõ là cô chỉ giả vờ thôi mà, có cần nói ra cái câu tuyệt tình tuyệt nghĩa thế không ? Nếu như cô chết thật thì hẳn biết làm sao ? Lại còn cái tên Mộ Dung Phong chết dẫm kia nữa. Âm ỉ từ nãy tới giờ mà hẳn vẫn đứng yên một chỗ, làm như không có liên quan ấy. Aaa....ta lao...ta đập...ta chết cho người xem

Mọi người nhìn thấy Uyên Nghi lại định tự vẫn thêm lần nữa thì hốt hoảng ngăn cô lại. Đáng chết, cô rõ ràng là vì bị phá hư danh dự nên mới có ý định tự vẫn, Khó khăn lắm họ mới ngăn cô lại được, vậy mà lại vì lời xàm ngôn của nam nhân kia mà quay ra nghi ngờ cô, thật là đáng chết mà. Lập tức liền quay sang nhìn Nam Cung Việt với vẻ căm phẫn.

" Khốn khiếp, người không biết liêm sỉ. Phi.. ta nhỏ vào. " Nam nhân áo lam kia lại lên tiếng đầu tiên, mọi người bị kích động lại hô to: " Đền bù thanh danh cho nàng ấy, cho hẳn một bài học. "

Nam Cung Việt cười khẩy, được lắm, nàng muốn diễn kịch phải không ? Vậy thì đừng trách ta không giữ mặt mũi cho nàng.

" Vậy mọi người muốn đòi lại công lí cho nàng như thế nào ? Muốn giết ta ? Hay muốn ta rước nàng về ? "

Cái này....mọi người nhất loạt quay sang nhìn nhau. Giết người ? Họ không muốn, và lại xem ra người này cũng là người biết võ công, bọn họ hoàn toàn không có khả năng giết hẳn. Thanh danh của nàng cũng đã bị hủy hoại trong tay hắn, e là cả đời này sẽ không có nam nhân nào khác dám lấy nàng. Một bà thím trung niên liền lên tiếng trước.

" Hào, bọn ta không có muốn giết người, nay vị tiểu thư này đã bị người đụng chạm, đương nhiên cần phải chịu trách nhiệm với nàng, phải cưới nàng về làm thê tử của người, tuyệt đối không để cho nàng chịu ủy khuất. "

Ách....cái này....tuyệt đối không được. Khó khăn lắm mới thoát khỏi hắn, giờ lại đem bản thân gả về cho hắn, họa có điên mới vậy.

" Không...không cần...ta không có muốn lấy hắn. " Uyên Nghi xua xua tay, nhấn nhó nói.

" Vị tiểu thư này, ta biết là cô nương không muốn, nhưng chuyện đã đến nước này, quả thật không có cách nào giải quyết. Hẳn phải lấy cô về để thanh danh của cô không bị hủy hoại trong tay hắn. Xem ra hắn ta cũng là một người có trách nhiệm, chắc là sẽ không để cô nương chịu ủy khuất. " Bà thím kia ôn tồn khuyên nhủ Uyên Nghi.

" Không...không...ta không muốn...cái này thực sự không cần a... " Uyên Nghi mếu máo, khóc không ra nước mắt... Ô..ô...cái này là tự rước họa vào thân rồi. Đầu gối rằng họ lại nghĩ ra cái cách quỷ quái này chứ ?

Nam Cung Việt gật gật đầu, ra vẻ hưởng ứng.

" Hào, ta không có ngại rước tiểu thiếp của ta về phủ một lần nữa. Nhưng duy chỉ có một điều ta không hiểu, nửa đêm ta vào phòng tiểu thiếp của mình thì có gì là sai trái ? "

Tiểu thiếp ? Toàn bộ mọi người đều vì câu nói này mà chấn động, nhất loạt quay về phía Uyên Nghi chất vấn. " Cô là tiểu thiếp của hắn ? "

Uyên Nghi xua tay rồi rít, chối bay chối biến " Không có, là hắn nói láo, ta không có phải là tiểu thiếp của hắn. "

" Tiểu thiếp, có giận gì thì về nhà nói đi, đừng gây náo loạn nữa. " Nam Cung Việt dịu dàng nhìn Uyên Nghi, giọng nói ôn nhu mềm như nước chảy khiến mọi sự chú ý của mọi người đều dồn về phía hắn. Còn Uyên Nghi chỉ thấy toàn thân phát rét, nổi hết cả da gà.

" Ta không có. Người đừng có nói láo, dựa vào cái gì mà nói ta là tiểu thiếp của người chứ ? "

Phải, phải, lấy gì để chứng minh cô là tiểu thiếp của hắn chứ. Có lẽ chỉ là hắn nói xàm. Mọi người gật gù cái đầu, quay sang nhìn Nam Cung Việt chờ đợi.

" Nàng đừng có quên, nàng là nữ nhân của, cơ thể của nàng ta đã sớm nhìn thấy hết. Trên người nàng có bao nhiêu vết sẹo, bao nhiêu nốt ruồi ta đều có thể nói rõ. " Nam Cung Việt nhún vai, khoe miệng khê nhếch lên, giọng nói chứa đầy sự ám muội.

" Vậy sao ? Xin lỗi, trên người ta không có một nốt ruồi hay vết sẹo nào cả. "

Uyên Nghi tức muốn xiu, hít một ngụm không khí, nhìn thẳng vào Nam Cung Việt nói cứng. Cơ thể này cô cũng đã từng xem qua, da dẻ rất là tốt a, hình như là thật sự không có tí vết. Hơn nữa cô cũng không tin, trong lúc hoan ái hẳn lại có thể để ý nhiều đến như vậy. Chắc chắn là chỉ đánh đòn tâm lí.

" Nàng chắc chứ ? Cơ thể của nàng mà nàng cũng không có hiểu rõ sao ? Vậy để ta nói cho nàng biết, ở bên ngực trái của nàng có một nốt ruồi son rất nhỏ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy. Vừa nãy nàng có nói ta vẫn chưa kịp làm gì nàng, vì vậy nếu điều ta nói là đúng thì có thể chứng minh nàng đúng là tiểu thiếp của ta. Nếu mọi người không tin, có thể đem nàng đi nghiệm thân, xem lời ta nói là thật hay chỉ là bịa đặt. "

Nam Cung Việt cười rất rạng rỡ, xem chừng như đang cực kì khoái chí, nhìn Uyên Nghi bằng ánh mắt chăm chọc. Nam nhân chết tiết này, hẳn quả nhiên để ý đến vậy sao ? Uyên Nghi nhìn khuôn mặt tiêu sái anh tuấn của Nam Cung Việt mà bưng bưng lửa giận, chỉ muốn tát cho cái mặt đẹp để đó một cái.

" Vị tiểu thư này, hãy để chúng ta kiểm tra một chút đi. Nếu quả thật không có thì có thể chứng minh cô hoàn toàn trong sạch. " Sự việc đã đến nước

này, ai nấy cũng đều mập mờ, không biết nên tin bên nào, nhưng vẫn là kiểm tra một chút thì tốt hơn, tránh hàm oan cho người vô tội.

Ngay lúc bà thím kia định kéo Uyên Nghi đi khỏi thì Nam Cung Việt đột ngột kéo cô lại, ở bên tai cô thầm thì:

" Uyên Nghi, người có thể mang theo Hỷ nhi đi cùng, nhưng không thể mang toàn bộ Dương gia đi theo. Nếu không biết điều một chút, ta e rằng người của Dương gia khó sống qua ngày mai. "

" Người.... Vô si ! " Uyên Nghi tức giận nắn Nam Cung Việt, cũng không thèm để ý đến tác phong của mình nữa. Hắn lại đem mạng người ra uy hiếp cô. Tuy rằng Dương tể tướng đã chết nhưng Dương gia vẫn là nhà của cô, nơi đó vẫn còn rất nhiều hạ nhân, còn có Cao quản gia, chưa kể đến họ hàng nội ngoại thân bằng cố hữu gần xa. Nguyên tắc của cô là có ân tất trả, có thù tất báo. Cô mới xuyên không được có một ngày đã phải gả cho Nam Cung Việt nên không có nhiều tình cảm với họ nhưng họ đều đối xử với cô rất kính cẩn, tốt bụng. Hơn nữa, cô cũng không có muốn làm hại đến người vô tội. Bọn họ vốn không có làm gì sai, sao phải vì cô mà mất mạng ? Uyên Nghi tức đến độ mặt đỏ bừng, bàn tay nắm chặt lại, nghiến răng ken két.

" Vị tiểu thư này, không có việc gì chứ ? Nếu không thì cảm phiền đi theo chúng tôi nghiệm thân. Chúng tôi sẽ đòi lại sự trong sạch cho cô. "

Uyên Nghi phát ổng tay áo đầy giận dữ. " Khỏi cần, ta đúng là tiểu thiếp của hần. "

" Cô đúng là tiểu thiếp của hần ? " Tất cả mọi người đều đồng thanh đầy kinh ngạc.

" Thật là...vậy mà chúng tôi còn vì cô mà bắt bình, hàm oan cho vị công tử này. " Một bên nam nhân bức xúc.

" Phải đó, cô thật là đã làm mất mặt nữ nhân chúng ta rồi. Uống công chúng tôi biết ơn cô vì đã dạy cho tên Trần Di Dung một bài học. " Một bên nữ nhân cũng tức giận không kém.

" Được rồi, là tại ta đã làm cho nàng ấy nổi giận, là tại ta không tốt, mọi người đừng trách nàng ấy nữa. " Nam Cung Việt dịu dàng nhìn Uyên Nghi nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên đắc ý. Những lời nói của hần khiến cho mọi người cảm động. Có một nam nhân tốt bụng rộng lượng như thế này mà không biết quý trọng, lại đi hàm oan cho hần. Chưa kể hần lại còn là tướng công của cô, vậy mà....Nghĩ đến đây mọi người lại càng thêm bức xúc, ném về phía Uyên Nghi cái nhìn tức giận.

Oa...oa... chuyện này là sao đây ? Sáng nay cô còn là nữ anh hùng, ra tay trượng nghĩa giúp đỡ bọn họ, tại sao giờ đã trở thành kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ, còn hần thì nghiễm nhiên trở thành bậc chính nhân quân tử, có tình có nghĩa chứ ? Ô...ô...ta không chịu a (Cái này là tự làm tự chịu, tí tự gây ra còn kêu gì nữa =''= !!)

" Được rồi, chuyện đã giải quyết xong rồi. Chúng ta trở về thôi. " Nam Cung Việt cầm tay Uyên Nghi kéo đi, mặc kệ cho cô đang mặt sung mảy xía, nghiến răng nghiến lợi nhìn hần. Nhưng chỉ mới đi được vài bước, bàn tay còn lại của cô đã bị ai đó túm chặt. Mộ Dung Phong rút cuộc thì cũng đã hết "đóng băng ". Xem chút nữa thì mọi người đã quên đi sự tồn tại của hần.

" Muốn đưa nàng ấy đi ? E rằng không dễ như thế. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Đánh nhau để giành giật nữ nhân

Ads " Buông ! " Nam Cung Việt nhìn vào bàn tay của Uyên Nghi đang bị Mộ Dung Phong nắm chặt, lạnh lùng ra lệnh.

" Nếu ta không buông thì sao ? " Mộ Dung Phong nở một nụ cười khiêu khích. Nhìn Nam Cung Việt bằng ánh mắt tóe lửa.

Nam Cung Việt thâm trầm nhìn hần, ánh mắt bắn ra tia lửa điện, khí thế ngút trời. Nhưng Mộ Dung Phong cũng đâu có kém, hần cũng là bậc đế vương chứ bộ, khí chất của hần so với Nam Cung Việt cũng là một chín một mười. Thành ra hai người hai bên, mỗi người nắm một cánh tay Uyên Nghi. Hai mắt tròn tròn, trắng dã nhìn nhau không chớp mắt.

Uyên Nghi hết nhìn sang Nam Cung Việt rồi lại nhìn sang Mộ Dung Phong, hai cái người này không có mỗi mắt sao trời ? Bỗng nhiên Uyên Nghi reo lên, phá tan cả bầu không khí căng thẳng.

" A, Mộ Dung Phong, người thua rồi, người chớp mắt trước, ha ha..."

Mộ Dung Phong và Nam Cung Việt nhất loạt ném cho Uyên Nghi một cái lườm cháy mặt. Vừa tức vừa buồn cười, giờ phút căng thẳng thế này mà nàng còn nghĩ bọn họ đang chơi trò đầu mắt sao ?

Những người xung quanh cũng nín cười, thờ dài một cái. Không khí căng thẳng thoáng chốc biến đâu mất tiêu. Nữ nhân này không biết nên nói là thơ

ngây hay ngu ngốc đây ?

" Buông ! " Nam Cung Việt đã dần mất kiên nhẫn.

" Chính ngươi mới phải buông nàng ra. " Mộ Dung Phong héch mặt lên nhìn Nam Cung Việt đầy khiêu khích.

" Ngươi ngang nhiên tranh giành nữ nhân của ta ? " Nam Cung Việt toàn thân phát ra sát khí, nắm chặt tay của Uyển Nghi kéo về phía mình. Tên Mộ Dung Phong này, bản thân hẳn là hoàng đế của Nguyệt quốc, vậy mà lại ra mặt tranh giành tiểu thiếp của hắn, hắn thật sự yêu nàng đến vậy sao ? Trước giờ hắn vẫn nổi tiếng phong lưu, chưa từng yêu nữ nhân nào thật lòng cả mà.

" Nữ nhân của ngươi ? " Mộ Dung Phong cười lạnh " Từ khi nàng đi theo ta thì nàng không còn là nữ nhân của ngươi nữa, nàng là nữ nhân của ta. "

" Aaaaaaaaaaaaa.....các ngươi cãi đủ chưa hả ? Muốn tấn nhau thì xông vào tấn nhau luôn đi. Lắm lời thế làm gì ? Bộ các người là đàn bà chắc. Ta đâu phải đồ vật để cho các ngươi kéo qua kéo lại. Đau chết ta rồi. "

Uyển Nghi đột nhiên hét ầm lên làm cho bàn tay của Nam Cung Việt và Mộ Dung Phong lập tức thả lỏng, nhìn những vết tay hằn đỏ trên làn da trắng nõn của cô, trong lòng không khỏi áy náy.

Chuyện đã đến nước này, chỉ còn có một cách giải quyết. Nam Cung Việt cũng không muốn đồng dài thêm nữa, nhón chân một cái, dùng khinh công bay xuống dưới lầu. Một cước đá văng hết tất cả bàn ghế xung quanh tạo không gian rộng rãi để tranh đấu. Phất đuôi áo ra sau, giống hệt động tác mà mấy anh soái ca trên phim hay làm.

Mộ Dung Phong cũng bay xuống dưới, uy phong không kém. A, một trận long tranh hổ đấu đây, rất đáng để ta xem á. Uyển Nghi xoa tay tiếc rẻ, nếu bây giờ mà có đồng người, cô chắc chắn sẽ bán vé kiếm tiền á.

Hai bên nhìn nhau thăm dò rồi xông vào nhau, anh một cước, tôi một cước, đánh đấm rất hăng. Nam Cung Việt giơ chân lên đá nhưng Mộ Dung Phong tránh được liền tung một đấm vào mặt Nam Cung Việt. Nam Cung Việt xoay người một cái, cú đấm sượt qua mặt, liền nắm lấy cổ tay của Mộ Dung Phong khóa lại, liền tiếp tung chiêu. Mộ Dung Phong dùng chân chặn lại, lại xông về phía Nam Cung Việt, thực lực có thể nói là ngang nhau, bất phân thắng bại.

Uyển Nghi nhìn hai người họ đánh nhau mà chảy nước miếng. Bình thường họ vốn đã soái lắm rồi, lúc đánh nhau trông lại càng đẹp rạng ngời. Một huấn luyện viên võ thuật như cô, nhìn thấy cảnh đánh nhau náo nhiệt này, đương nhiên máu nghề nghiệp lập tức nổi lên. Hơn nữa, võ công của họ không giống với thời hiện đại, động tác không theo quy luật nhưng rất mạnh mẽ và đẹp mắt. Cả hai người họ đều có võ công thâm hậu, vì vậy khiến cô cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Uyển Nghi thầm thở dài, nếu như lần này Mộ Dung Phong mà thắng, hắn sẽ đưa cô đi, như vậy không phải là cô tự ý bỏ trốn nữa, Nam Cung Việt sẽ không sát hại người của Dương gia. Nhưng nếu như vậy lòng tự trọng của Nam Cung Việt sẽ bị tổn hại rất nhiều. Một người lạnh lùng kiêu ngạo như hắn, liệu có chịu nổi sự dă kích này ? Còn nếu Mộ Dung Phong mà thua thì cô thảm rồi. Cả đời này cô đừng mong thoát khỏi phủ vương gia.

Khoan đã, nếu vậy thì đầu nhất thiết phải là Mộ Dung Phong, cô sẽ nhờ sự giúp đỡ của Từ Y ti ti, nhờ người của ti ấy dàn dựng một cảnh bắt cóc. Như vậy cô cũng sẽ không phải đi theo Mộ Dung Phong đến Nguyệt quốc nữa. Uyển Nghi vỗ đầu một cái. Chạy vào phòng lò từ dưới gối ra một cái pháo hiệu đốt lên. Từ trong ống trúc bắn ra một tia pháo giống như pháo sáng, nổ bụp trên bầu trời đêm rồi tan biến trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Giời ơi ! Viện binh đâu rồi

Ads Đốt xong pháo hiệu, Uyển Nghi thỏa mãn vỗ vỗ hai tay, đi xuống dưới lầu, kiếm một cái ghế để ngồi. Bàn ghế bị Nam Cung Việt đá ra để tạo khoảng trống đấm ra lộn xộn hết cả. Cô ngồi xuống một cái ghế ở gần cửa ra vào, chống tay lên cằm xem bọn họ đánh nhau. Quả nhiên là xem ở khoảng cách gần như vậy vẫn sướng mắt hơn. Uyển Nghi rung đùi, cười khoái trá, chờ " viện binh " của Từ Y đến giúp đỡ.

Chờ....

Chờ nữa....

Chờ mãi....

Mất hút....

Mồ hôi lấm tấm trên trán của Uyển Nghi, hu hu, sao càng chờ càng không thấy người đâu thế này ? Chẳng phải Từ Y ti ti đã nói rằng sẽ có người đến

giúp ta sao ? Lần này là ta có việc cần nhờ giúp đỡ, lần sau ta gặp nguy hiểm thì biết làm sao ? Làm ăn tắc trách thế này, đến lúc bị ám hại là sẽ chết chắc đó.

Nam Cung Việt và Mộ Dung Phong đánh nhau càng ngày càng hăng nhưng so ra thì Mộ Dung Phong vẫn thua kém một chút. Thời gian càng kéo dài, thực lực càng chênh lệch hơn. Nếu còn tiếp tục thì Mộ Dung Phong sẽ không ổn mất.

Quả nhiên những gì mà Uyển Nghi nghĩ không hề sai. Mộ Dung Phong bước chân lảo đảo lùi về phía sau, bất cẩn bị Nam Cung Việt đánh trúng một chưởng.

" Phụt "

Một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ sàn nhà.

Nam Cung Việt nâng cao cánh tay, định đánh Mộ Dung Phong một chưởng nữa. Hắn đã biết Mộ Dung Phong là hoàng đế của Nguyệt quốc, nếu có chuyện gì xảy ra sẽ gây ra sự bất hòa giữa hai nước, nhưng cục giận này, hắn không nuốt trôi được. Hơn nữa, hắn cũng không có ý định giết Mộ Dung Phong, chỉ là muốn dạy cho Mộ Dung Phong một bài học.

" Đứng "

Uyển Nghi vội lao tới, hai tay giang ngang chắn trước mặt Mộ Dung Phong, đôi mắt nhắm nghiền lại, chờ một chưởng giáng xuống người mình.

Đợi một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, Uyển Nghi mới mở hé mắt ra, thấy bàn tay của Nam Cung Việt sừng lại giữa không trung, dừng ngay trước mặt cô. Nam Cung Việt nhìn cô chăm chăm, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hành động của Uyển Nghi khiến cho Mộ Dung Phong vô cùng cảm động. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng ấm áp. Cuối cùng tấm chân tình của hắn cũng đã được báo đáp. (Oái, anh tưởng bỏ hơi bị sớm)

Còn Nam Cung Việt thì lại có cảm giác như bị một mũi kiếm đâm xuyên tim, đau thối. Nàng vì hắn ta mà không tiếc thân mình che chắn cho hắn sao ? Bàn tay của Nam Cung Việt từ từ thu về, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

" Tránh ra. "

" Không tránh ! Nam Cung Việt, ta sẽ ngoan ngoãn theo ngươi trở về, ngươi có thể vì ta mà tha cho hắn được không ? " Uyển Nghi vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn Nam Cung Việt với vẻ mặt van xin.

" Ha, ngươi dựa vào cái gì mà ra điều kiện với ta ? Ngày hôm nay ta có giết hắn hay không thì ngươi cũng sẽ phải theo ta trở về. Ngươi có tư cách nói ra câu đó sao ? " Nam Cung Việt nắm chặt tay thành nắm đấm, gân xanh nổi lên. Hừ, lại còn vì Mộ Dung Phong mà ra điều kiện với hắn. Trong mắt nàng coi hắn là cái gì ?

" Uyển Nghi, đủ rồi. Ta không đón hèn đến mức phải cầu xin sự tha mạng của hắn. " Mộ Dung Phong khẽ đẩy Uyển Nghi tránh ra, trên môi nở một nụ cười lạnh " Muốn ra tay thì cứ việc. "

Dẫu sao hắn cũng là bậc nam tử hán. Hắn không muốn phải chịu thua trước nam nhân này. Càng không muốn nhìn nàng vì hắn mà cầu xin Nam Cung Việt.

" Không được, Nam Cung Việt, ta nói thật đấy. Không phải vì ta có tình cảm với hắn mà làm như thế này đâu. Việc bỏ trốn là do ta nhờ hắn. Ta không muốn vì ta mà liên lụy tới hắn. Tính cách của ta vốn sòng phẳng, Mộ Dung Phong không có thù oán gì với ta, hơn nữa còn giúp đỡ ta. Tuy hắn là một tên biến thái xấu tính, nhưng thật ra hắn cũng là một người tốt. Ta không muốn vì ta mà hắn phải chết oan, như vậy có khác nào ta lấy oán báo ân. "

Uyển Nghi nói một hồi, không để ý thấy khuôn mặt ai đó đang dần dần tái đen lại. Sòng phẳng ? Không muốn liên lụy ? Lấy oán báo ân ? Câu nói của Uyển Nghi khiến cho tai hắn ù ù như có hàng vạn con ong vo ve bên cạnh. Rốt cuộc thì trong lòng nàng, hắn vẫn chẳng là gì cả.

Nam Cung Việt liếc nhìn Mộ Dung Phong, ném cho hắn cái nhìn trào phúng kèm với thương hại. Tấm tình trong lòng hắn cũng tốt hơn rất nhiều.

" Được. " Nam Cung Việt lạnh lùng nói, dẫu sao thì hắn cũng không muốn hai nước giao tranh, nếu giết Mộ Dung Phong sẽ chẳng có lợi gì cho hắn.

" Mộ Dung Phong, ngươi mau đi đi. " Uyển Nghi đẩy đẩy bả vai của Mộ Dung Phong nhưng hắn lại không hề nhúc nhích, lại nắm chặt lấy tay của cô.

" Nếu hôm nay ta có đi cũng nhất định phải mang nàng theo cùng. "

" Không được, ta không thể theo ngươi được, ta không muốn liên lụy tới ngươi. Hơn nữa, ta không đành lòng nhìn thấy người của Dương gia vì ta mà phải chết. Ngươi mau đi đi, ta sẽ theo Nam Cung Việt trở về. " Uyển Nghi cố gắng tay của Mộ Dung Phong ra nhưng không thể, đành tùy ý để mặc.

" Ta sẽ không đi mà không có nàng. " Mộ Dung Phong kiên định nói.

Trời ơi, cái tên nam nhân ngu ngốc này, đồ đầu heo, đầu bả đậu, não phẳng, không có óc, đàn độn....tức chết ta đi. Uổng công ta giả bộ thương tâm để khiến cho Nam Cung Việt cảm động, ngươi lại không biết điều, lì lợm đòi đưa ta theo. Ngươi mà không mau chóng biến khỏi đây, sau này ta có việc gì thì sao nhờ ngươi giúp đỡ được ? Cô tức giận đá cho Mộ Dung Phong một cái.

"Người có đi mau không ? Giờ người mà không đi, ta thề sau này sẽ không bao giờ nhìn mặt người nữa. "

Sự thay đổi đến chóng mặt của Uyển Nghi khiến cho mọi người khó thích nghi ngay lập tức, trên mặt đều hiện lên một tia quý dị. Sắc mặt của Mộ Dung Phong lại càng khó coi, bàn tay buông thõng xuống. Nhìn Uyển Nghi hồi lâu rồi mới không đành lòng mà rời đi.

Hắn thề, sẽ có ngày hắn trở lại tìm nàng, đưa nàng trở về lại bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cầu già đến rồi !

Ads " Còn luyến tiếc hắn sao ? " Nam Cung Việt thấy Uyển Nghi cứ ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Phong, trong lòng thập phần khó chịu. Nắm lấy tay Uyển Nghi, gấn từng chữ một.

" Nhảm nhí. " Uyển Nghi không buồn hất tay hắn ra, hắn không biết rằng, trên đời này người duy nhất mà cô luyến tiếc chính là hắn. " Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, đi về. Hỷ nhi, chúng ta đi thôi. " Haizz...chạy tới chạy lui, rốt cuộc vẫn phải chạy về ổ sói. Bây giờ, ta biết làm gì với trái tim khó bảo của mình đây ?

" Con tiện nhân kia đâu rồi. Mau lần ra đây cho ta. " Một giọng nói giận dữ vang lên, tiếp sau đó rất nhiều quan binh xông vào, vây kín khách điểm.

" Cha, chính là ả tiện nhân kia. Chính ả và tí ti của ả đã khiến con thành ra thế này. " Trần Di Dung một dáng vẻ hèn mọn bước lên phía trước, ngón tay trỏ run run chỉ vào Uyển Nghi. Lần này có cha hắn đỡ lưng, hắn còn sợ gì chứ ?

Trần Ngao theo hướng chỉ tay của Trần Di Dung nhìn về phía Uyển Nghi, xém chút nữa thì rớt nước miếng, trong mắt lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Uyển Nghi mặc một thân bạch y, dáng vẻ cao ngạo, thoát tục. Vừa nãy bị Mộ Dung Phong và Nam Cung Việt gây náo loạn nên cô cũng chưa kịp vấn tóc lên. Một suối tóc dài đen bóng, thả buông xo trên bờ vai, vài lọn tóc xòa trước ngực. Quần áo có đôi chút xộc xệch (Vì vừa nãy giờ trò với Việt ca ậy mà.) Trong vô cùng quyến rũ.

Trần Ngao là cha, đương nhiên cũng giống Trần Di Dung, trong nhà có rất nhiều thê thiếp. So về số lượng và chất lượng chỉ có hơn chứ không có kém. Tuy nhiên, thê thiếp của hắn chỉ toàn là một lũ gà mái không biết đẻ. Dù có cố gắng thế nào thì hắn cũng chỉ có thể sinh ra được một đứa con trai duy nhất. Hắn còn có ba người con gái nhưng một người thì đã chết đuối từ khi lên ba, một người thì bị điên, còn một người thì xấu ma chê quỷ hờn không ai thèm rước.

Hôm nay hắn đi dự tiệc của tri phủ huyện Chu Dương, được hắn dứt lót cho không ít. Trong lòng đang hả hê, ai dè khi trở về nhà thì lại nghe được chuyện động trời. Đứa con trai duy nhất của hắn bị người ta hại đến mức thê thảm. Nếu không phải như vậy, hắn nhất định nổi lòng tà tâm với Uyển Nghi mà bắt cô về làm thiếp của hắn.(Haizz, bất mục mà nữ này về làm thiếp coi chừng hối không kịp đó ==)

" Thì ra người là con chó già chuyên lợi dụng chức quyền áp bức bá tánh đây sao? Quả nhiên hai cha con giống nhau, khuôn mặt đều bi ỉm đê tiện như vậy. Không biết đường cút về cái ổ chó của các người mà an phận thủ thường. Còn dám đến tìm bổn tiểu thư đây sao ? Đừng là giống chó, không bị đánh không chịu được. " Uyển Nghi khoanh hai tay lại, đứng dựa vào người Nam Cung Việt, cười trào phúng.

Mọi người trong khách điểm nghe Uyển Nghi lớn tiếng chửi Trần Ngao, trong lòng hả hê nhưng không dám biểu lộ ra mặt. Đành cúi đầu nhìn xuống đất khề nín cười. Nam Cung Việt thì không kiêng nể gì, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ. Nữ nhân này, miệng lưỡi vẫn sắc bén như vậy, không thay đổi chút nào.

Trần Ngao tức giận đến tái mặt, diện cuồng gầm lên. " Con tiện nhân kia, người còn dám mắng ta ? Người đâu, mau bắt chúng lại cho ta. " Lần đầu tiên có người dám chửi.i thẳng vào mặt hắn như thế.

Nam Cung Việt nhũu mày, toàn thân tán ra hàn khí, hơi thở cũng đầy sự nguy hiểm. Thanh kiếm đeo bên hông lập tức rút ra. Hắn ta dám gọi nàng là tiện nhân hai lần ? Thật sự là đã động đến ổ kiến lửa rồi.

" Vô lễ, các người dám đụng vào vương gia và tiểu thiếp của người ? Các người không muốn sống nữa sao ? "

Hỷ nhi đột nhiên quát to lên một tiếng. Lúc trước vì phải chạy trốn nên Uyển Nghi không muốn để lộ thân phận, giờ Vương gia đã tới đón Uyển nghi về rồi, cô nghĩ bọn họ không cần phải tiếp tục che giấu nữa. Thiết nghĩ Vương gia và tiểu thư nhà cô thân phận cao quý, phận làm a hoàn như cô cần phải thay mặt họ lên tiếng.

Lời nói của Hỷ nhi khiến đám quan binh của Trần Ngao phải chùn bước, không dám manh động, đành quay sang nhìn Trần Ngao chờ lệnh. Khuôn mặt

Trần Ngao cũng thoáng biến sắc, thân thể khựng lại. Vương gia ? Con nha đầu này nói hần là Vương gia, còn ả tiện nhân kia là Vương phi ? Tứ vương gia và Ngũ vương gia đến giờ vẫn chưa có thành thân, chỉ có Nhị vương gia là có tới bốn người thiếp. Chẳng lẽ hần chính là Nhị vương gia nổi tiếng lạnh lùng, lãnh khốc, giết người không gớm tay sao ? Bèn liếc trộm Nam Cung Việt một cái, dò xét. Trên người Nam Cung Việt quả thực phát ra một loại khí chất vương giả, rất có thần thái của một vương gia.

Mọi người xung quanh cũng bị cái uy danh kia làm cho thất kinh. Lắm lét liếc trộm Nam Cung Việt. Không thể ngờ được hai người này lại có thân phận cao quý như vậy. Lại nói, vị tiểu thư kia chính là vị tiểu thiếp nổi tiếng mà bọn họ vẫn bàn luận sao? Thật sự là khiến cho bọn họ quá kinh ngạc rồi.

Nam Cung Việt vẫn lạnh lùng đứng yên một chỗ. Cây kiếm trên tay cũng kiên định không nhúc nhích. Đôi mắt hơi nheo lại, không ai đoán ra nổi hần đang nghĩ cái gì.

Uyển Nghi thì thông thả rồi, đứng dựa vào người Nam Cung Việt, thản nhiên đưa tay lên ngắm nghía, sau đó lại vuốt vuốt mái tóc như thể không thèm để ý chuyện gì đang xảy ra.

Bầu không khí im lặng, quý dị bao trùm khách điểm một lúc lâu. Đột nhiên Trần Ngao cười to một tiếng, phá vỡ bầu không khí.

"Ha ha ha, con nha đầu kia. Người tưởng có thể lừa được bốn quan sao ? Còn dám nói cái gì mà vương gia, vương phi ? Phì... có vị vương gia nào lại như hần chứ ? Bên người không có lấy một thị vệ, có khác gì đám du thủ du thực trên giang hồ. Người đâu, bọn chúng không những phạm pháp mà còn dám mạo danh vương gia. Bắt tất cả bọn chúng lại cho ta. "

Đám quan binh nghe lệnh liền hùng hổ xông tới, cây kiếm trên tay của Nam Cung Việt cũng xoay ra phía trước, chuẩn bị giao chiến. Dám nói hần mạo danh, lại còn du thủ du thực ? Đã vậy hần sẽ khiến cho bọn chúng chết không toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sự xuất hiện của Tề Dương

Ngay lúc hai bên chuẩn bị xông vào giáp lá cà, đột nhiên một toán quan binh khác kéo tới, vây chặt lấy quan binh của Trần Ngao. Nam Cung Việt thấy vậy liền thu kiếm lại, tra kiếm vào bao, hai tay chấp ra đằng sau, khôi phục lại thần thái uy nghiêm.

Uyển Nghi thì lại mặt nhăn mày nhu, cái đám người này ở đâu ra vậy ? Đang đến đoạn gay cấn mà. Nhìn qua thì có vẻ như không phải người của tên cầu già, có lẽ là quân của Nam Cung Việt. Binh lực hai bên chênh lệch quá lớn, xem ra là không cần đánh nhau rồi. Haizz...mất hứng.

Một nam nhân mặc y phục màu đen, khí chất uy phong凛冽, bước tới trước mặt Nam Cung Việt và Uyển Nghi, cung kính cúi đầu hành lễ.

"Tham kiến vương gia, tham kiến vương phi. Mạt tướng tới chậm, mong vương gia thứ tội. "

Nam Cung Việt hất tay một cái, trên mặt hiện lên ý cười. "Được rồi, Tề Dương, không cần quá đa lễ. " Vừa nãy khi nghe nhận được tin tức của Uyển Nghi, hần không ngại ngại nhiều mà phi ngựa đến đây ngay. Đến giờ Tề Dương mới đuổi kịp hần.

Uyển Nghi cũng mỉm cười "Tề tướng quân, nghe danh đã lâu giờ mới được gặp mặt, quả nhiên anh dũng hơn người. Cứ gọi ta là Dương chủ tử, hoặc gọi là Uyển Nghi cũng được. Ta chỉ là một tiểu thiếp của vương gia, không phải là chính thê, đừng gọi ta là vương phi. "

Uyển Nghi thăm đánh giá nam nhân này. Khuôn mặt góc cạnh cương nghị, ngũ quan cân đối, đường nét trên khuôn mặt hài hòa, so với Nam Cung Việt và Mộ Dung Phong không thua kém là bao. Một thân y phục màu đen càng làm nổi bật lên sự cứng rắn, mạnh mẽ. Nếu Nam Cung Việt đẹp trai theo kiểu lạnh lùng, lãnh khốc. Nam Cung Thiên là ôn hòa, dịu dàng. Mộ Dung Phong là nét đẹp lưỡng tính, mờ ảo thì hần chính là biểu tượng của sự mạnh mẽ, uy phong.

Đôi môi đột nhiên không cưỡng được mà nở ra một nụ cười. Tề Dương tuy là tướng quân của Di quốc, nhưng thực chất chính là cánh tay phải đắc lực của Nam Cung Việt. Hai người bọn họ mà ra trận thì chưa từng để thua, Di quốc được phồn vinh, no đủ như ngày nay cũng là nhờ công lao rất lớn của họ. Hơn nữa Tề Dương cũng là một soái ca có tiếng, được rất nhiều nữ nhân ngưỡng mộ, ôm vọng tưởng được làm tướng quân phu nhân.

Nam Cung Việt tuy có đẹp nhưng lại quá lạnh lùng tàn bạo nên nhiều người chỉ dám ôm mộng tương tư. Nam Cung Thiên thì lại quá nghiêm túc trong việc tìm kiếm nữ nhân. Cả thiên hạ ai chẳng biết hoàng đế của Di quốc vẫn đang tìm kiếm người con gái hoàn mĩ của hần. Hoàng đế của Nguyệt quốc cô chưa từng gặp qua nhưng nghe nói cũng rất đẹp trai, tuy nhiên lại quá phong lưu đa tình nên chỉ có thể làm tình nhân, không thể trở thành hoàng hậu. Vì thế Tề Dương nghiễm nhiên trở thành đối tượng được săn đón nhất của nữ nhân. Ai mà chẳng muốn có một phu quân tốt như hần ?

Nam Cung Nguyệt rất hay ca ngợi Tề Dương trước mặt cô, lần nào nhắc đến hần, khuôn mặt của Nam Cung Nguyệt cũng đều đỏ bừng, giọng nói chứa đầy sự ngưỡng mộ. Giờ tận mắt nhìn thấy Tề Dương, Uyển Nghi mới thầm nghĩ, người mà Nguyệt nhi thích, quả nhiên xứng đáng a.

Tề Dương nghe Uyển Nghi nói vậy cũng thoáng giật mình, ngoài nữ nhân đã chết từ năm năm trước, đây là lần đầu tiên hắn thấy vương gia lại hết lòng vì một nữ nhân như vậy. Thậm chí còn điều động rất nhiều binh mã chỉ để đi tìm nàng, chính vì vậy hắn đã nhất thời lỡ miệng gọi nàng là vương phi. Hắn đã quên mất vương gia đã từng tuyên bố rằng cả đời người chỉ có một vị vương phi duy nhất.

" Mặt tướng biết rõ. "

Vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp nụ cười của Uyển Nghi, trong lòng Tề Dương không khỏi thán phục. Hắn đã từng thấy qua nhiều nữ nhân, ba vị tiểu thiếp kia của vương gia hắn cũng đã từng gặp qua rồi nhưng không ai xinh đẹp bằng nữ nhân đang đứng trước mặt hắn. Không những thế, trên người nàng còn phát ra một thần thái cao quý, thoát tục, giống như một tiên nữ hạ phàm vậy.

" Tề Dương, lẽ ra chiếu theo luật cần phải đưa hắn về kinh xét xử, nhưng nay hắn dám mạo phạm bốn vương, lập tức giết không tha. " Nam Cung Việt lạnh lùng chỉ tay về phía Trần Ngao hạ lệnh.

Trần Ngao khi thấy quan binh xông vào, lại gọi Nam Cung Việt là vương gia, xác định rõ đây chính là nhị vương gia thì trong lòng liền kinh hãi không thôi. Bất cứ ai ở Di quốc, dù chỉ là đứa trẻ mới lên ba cũng biết rằng nhị vương gia là người như thế nào. Có thể đắc tội với bất cứ ai, kể cả hoàng thượng, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội với nhị vương gia. Toàn thân hắn run lấy bầy, cùng Trần Di Dung quỳ xuống, liên tục dập đầu.

" Xin vương gia tha mạng, hạ quan có mắt không trông, xin vương gia tha mạng. Tất cả mọi lỗi lầm đều do tên nghịch tử này gây ra, không liên quan đến hạ thần. Xin vương gia tha mạng. "

" Cha ! " Trần Di Dung như không tin vào tai mình, nhìn Trần Ngao hô to lên một tiếng nhưng Trần Ngao làm như không nghe thấy. Chỉ cần giữ được tính mạng của mình, hắn cần gì quan tâm đến những chuyện khác.

Nhìn bộ dạng hèn mọn của Trần Ngao, Uyển Nghi chỉ lạnh lùng ném cho hắn cái nhìn khinh bỉ. Hạng cầu như hắn, kể cả mạng của con trai mình cũng đem ra thí, vậy mà còn cầu xin tha mạng ? Cô cảm thấy ghê tởm, nhìn bán mặt của hắn chỉ muốn nôn ọe.

" Cầu quan đáng chết, dám động tới vương gia và vương phi. Người đâu, giết hết tất cả bọn chúng cho ta " Tề Dương tức giận chỉ vào đám quan binh của Trần Ngao, sau đó rút kiếm ra, đi tới trước mặt Trần Ngao và Trần Di Dung, muốn tự tay kết liễu chúng.

" Khoan đã. Đừng giết hắn. "

Nam Cung Việt nghe thấy Uyển Nghi bỗng dừng lên tiếng thì khẽ nhủ mày, hắn cảm thấy Uyển Nghi không phải là muốn xin tha cho Trần Ngao nhưng vẫn ra hiệu bảo Tề Dương dừng tay. Tề Dương thu kiếm lại nhìn Uyển Nghi chờ đợi. Trong lòng còn nghĩ rằng nữ nhân này sao quá nhân hậu, sao lại muốn xin tha cho tên cầu quan này chứ ? Chỉ có Hỷ nhi và những người trong khách điếm là nhìn nhau không nói gì, họ biết cô không muốn giết Trần Ngao là vì muốn hắn sống không bằng chết.

Trần Ngao sắc mặt xanh mét, vừa nghe thấy Uyển Nghi lên tiếng, nghĩ rằng cô muốn tha mạng cho mình, liền như người chết đuối vớ được cọc, bò lết đến trước mặt Uyển Nghi.

" Xin người tha mạng, xin tha mạng. "

Uyển Nghi ngồi xổm xuống trước mặt hắn, hai tay chống cằm, ra vẻ tự hỏi.

" Bây giờ mới cầu xin tha mạng, có phải là quá trễ rồi không ? Người nói xem, lúc người ức hiếp bá tánh, người có từng nghĩ qua cho họ không ? Người thân là quan nhưng lại như con một đực gỗ, vơ vét của dân, gây nên tội ác tày đình. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của cha con người là đã dám đụng đến ta. Người ta vẫn hay đồn Dương Uyển Nghi ta lương thiện, nhân hậu, nhưng người đã quên con trai người đã phải chịu hậu quả như thế nào rồi phải không ? Rất tiếc là bốn tiểu thư đây tuy rất nhân hậu nhưng lại không có thừa lòng tốt bụng để ban phát cho hạng chó thiên như người. "

Uyển Nghi càng nói càng hăng, càng nghĩ càng tức, giờ chân đá cho Trần Ngao một cái rồi quay sang nhìn Nam Cung Việt " Có thể giao hắn cho ta xử lí không ? "

Nam Cung Việt trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu " Được "

Chỉ chờ có câu nói ấy, Uyển Nghi liền lập tức ra lệnh. " Lột trần áo của cha con hắn ra, vẽ lên người một con rùa rồi bắt bọn chúng chạy mười vòng quanh thành, vừa chạy vừa hô lớn : Ta là con lợn khôn khiếp, là cầu ngu, cầu đần, là rùa đen, là tên biến thái bệnh hoạn, vô sỉ, đê tiện, hạ lưu..." Rồi quay sang nhìn đám quan binh của Trần Ngao đang đứng run rẩy một chỗ " Còn những người này đều là tuân theo ý chỉ mà làm, xem như không có tội, lập tức thả về, cấp cho mỗi người một trăm lượng bạc để mưu sinh. "

Uyển Nghi quay sang nhìn đám quan binh của Nam Cung Việt đang đứng ngây ngốc ở đó, có chút mất kiên nhẫn " Còn không mau thi hành "

Lúc này bọn họ mới sực tỉnh, vội vã làm theo lời Uyển Nghi nói, vừa làm vừa nín cười. Trên mặt của Nam Cung Việt cũng hiện lên một nụ cười, nữ nhân này quả nhiên luôn nghĩ ra những trò tình quái.

Đến khi hai họn họ bị lột áo, vẽ một con rùa đen to tướng lên bụng, Uyển Nghi liền đá cho mỗi tên một cái bắt chúng chạy. Sau đó quay sang nói với Tề Dương đang tùm tùm cười.

" Người đi đánh thức tất cả người dân trong thị trấn này dậy. Để cho bọn họ được chứng kiến cảnh những kẻ luôn đề đầu cười cổ họ phải cời trần chạy quanh thành. Còn nữa, đi tìm tất cả những người đã bị cha con hắn ức hiếp tới đây. "

" Dạ " Tề Dương không một chút chậm trễ liền thi hành theo lời của Uyển Nghi.

Bây giờ tuy là giữa mùa xuân nhưng trời vẫn còn lạnh, hơn nữa mấy ngày hôm nay trời lại đột ngột trở lạnh, giữa mùa xuân mà cứ như đang là mùa đông. Tuy nhiên sau khi chạy đủ mười vòng quanh thành, toàn thân của Trần Ngạo và Trần Di Dung đã ướt đầm mồ hôi, con rùa đen vẽ trên người cũng nhanh chóng bị mồ hôi làm trôi đi. Những người dân biết Trần Ngạo và Trần Di Dung đắc tội với vương gia, khó giữ được mạng sống, liền kéo đến rất nhiều để xem trò vui. Cũng không ai kiêng nể nữa mà bật cười thành tiếng.

Đến khi Trần Ngạo và Trần Di Dung chạy về tới khách điểm thì Uyển Nghi và Nam Cung Việt đang ngồi nhàn nhã uống trà, Hỷ nhi và Tề Dương đứng ở hai bên phụng bồi. Có rất nhiều người dân đang đứng xung quanh họ, đồng loạt ném cho cha con hán cái nhìn oán hận.

Trong lòng Trần Ngạo lập tức có một linh cảm không hay. Xong rồi, cả đời cẩn thận, đến hôm nay lại để xảy ra chuyện này. Lần này cha con hán khó sống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Ta là nữ nhân có tâm địa độc ác a

Ads Ngay lúc hai bên chuẩn bị xông vào giáp lá cà, đột nhiên một toán quan binh khác kéo tới, vây chặt lấy quan binh của Trần Ngạo. Nam Cung Việt thấy vậy liền thu kiếm lại, tra kiếm vào bao, hai tay chấp ra đằng sau, khôi phục lại thần thái uy nghiêm.

Uyển Nghi thì lại mặt nhăn mày nhu, cái đám người này ở đâu ra vậy ? Đang đến đoạn gay cấn mà. Nhìn qua thì có vẻ như không phải người của tên cậu già, có lẽ là quân của Nam Cung Việt. Binh lực hai bên chênh lệch quá lớn, xem ra là không cần đánh nhau rồi. Haizz...mất hứng.

Một nam nhân mặc y phục màu đen, khí chất uy phong凛冽, bước tới trước mặt Nam Cung Việt và Uyển Nghi, cung kính cúi đầu hành lễ.

" Tham kiến vương gia, tham kiến vương phi. Mặt tướng tới chậm, mong vương gia thứ tội. "

Nam Cung Việt hất tay một cái, trên mặt hiện lên ý cười. " Được rồi, Tề Dương, không cần quá đa lễ. " Vừa nãy khi nghe nhận được tin tức của Uyển Nghi, hán không nghĩ ngợi nhiều mà phi ngựa đến đây ngay. Đến giờ Tề Dương mới đuổi kịp hán.

Uyển Nghi cũng mỉm cười " Tề tướng quân, nghe danh đã lâu giờ mới được gặp mặt, quả nhiên anh dũng hơn người. Cứ gọi ta là Dương chủ tử, hoặc gọi là Uyển Nghi cũng được. Ta chỉ là một tiểu thiếp của vương gia, không phải là chính thê, đừng gọi ta là vương phi. "

Uyển Nghi thầm đánh giá nam nhân này. Khuôn mặt góc cạnh cương nghị, ngũ quan cân đối, đường nét trên khuôn mặt hài hòa, so với Nam Cung Việt và Mộ Dung Phong không thua kém là bao. Một thân y phục màu đen càng làm nổi bật lên sự cứng rắn, mạnh mẽ. Nếu Nam Cung Việt đẹp trai theo kiểu lạnh lùng, lãnh khốc. Nam Cung Thiên là ôn hòa, dịu dàng. Mộ Dung Phong là nét đẹp lưỡng tính, mờ ảo thì hán chính là biểu tượng của sự mạnh mẽ, uy phong.

Đôi môi đột nhiên không cưỡng được mà nở ra một nụ cười. Tề Dương tuy là tướng quân của Di quốc, nhưng thực chất chính là cánh tay phải đắc lực của Nam Cung Việt. Hai người bọn họ mà ra trận thì chưa từng để thua, Di quốc được phồn vinh, no đủ như ngày nay cũng là nhờ công lao rất lớn của họ. Hơn nữa Tề Dương cũng là một soái ca có tiếng, được rất nhiều nữ nhân ngưỡng mộ, ôm vọng tưởng được làm tướng quân phu nhân.

Nam Cung Việt tuy có đẹp nhưng lại quá lạnh lùng tàn bạo nên nhiều người chỉ dám ôm mộng tương tư. Nam Cung Thiên thì lại quá nghiêm túc trong việc tìm kiếm nữ nhân. Cả thiên hạ ai chẳng biết hoàng đế của Di quốc vẫn đang tìm kiếm người con gái hoàn mỹ của hán. Hoàng đế của Nguyệt quốc cô chưa từng gặp qua nhưng nghe nói cũng rất đẹp trai, tuy nhiên lại quá phong lưu đa tình nên chỉ có thể làm tình nhân, không thể trở thành hoàng hậu. Vì thế Tề Dương nghiễm nhiên trở thành đối tượng được săn đón nhất của nữ nhân. Ai mà chẳng muốn có một phu quân tốt như hán ?

Nam Cung Nguyệt rất hay ca ngợi Tề Dương trước mặt cô, lần nào nhắc đến hán, khuôn mặt của Nam Cung Nguyệt cũng đều đỏ bừng, giọng nói chứa đầy sự ngưỡng mộ. Giờ tận mắt nhìn thấy Tề Dương, Uyển Nghi mới thầm nghĩ, người mà Nguyệt nhi thích, quả nhiên xứng đáng a.

Tề Dương nghe Uyển Nghi nói vậy cũng thoáng giật mình, ngoài nữ nhân đã chết từ năm năm trước, đây là lần đầu tiên hán thấy vương gia lại hết lòng vì một nữ nhân như vậy. Thậm chí còn điều động rất nhiều binh mã chỉ để đi tìm nàng, chính vì vậy hán đã nhất thời lỡ miệng gọi nàng là vương phi. Hán đã quên mất vương gia đã từng tuyên bố rằng cả đời người chỉ có một vị vương phi duy nhất.

" Mặt tướng biết rõ. "

Vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp nụ cười của Uyển Nghi, trong lòng Tề Dương không khỏi thán phục. Hán đã từng thấy qua nhiều nữ nhân, ba vị tiểu thiếp kia của vương gia hán cũng đã từng gặp qua rồi nhưng không ai xinh đẹp bằng nữ nhân đang đứng trước mặt hán. Không những thế, trên người nàng còn phát ra một thần thái cao quý, thoát tục, giống như một tiên nữ hạ phàm vậy.

" Tề Dương, lẽ ra chiếu theo luật cần phải đưa hấn về kinh xét xử, nhưng nay hấn dám mạo phạm bổn vương, lập tức giết không tha. " Nam Cung Việt lạnh lùng chỉ tay về phía Trần Ngao hạ lệnh.

Trần Ngao khi thấy quan binh xông vào, lại gọi Nam Cung Việt là vương gia, xác định rõ đây chính là nhị vương gia thì trong lòng liền kinh hãi không thôi. Bất cứ ai ở Di quốc, dù chỉ là đứa trẻ mới lên ba cũng biết rằng nhị vương gia là người như thế nào. Có thể đắc tội với bất cứ ai, kể cả hoàng thượng, nhưng tuyệt đối không thể đắc tội với nhị vương gia. Toàn thân hấn run lẩy bẩy, cùng Trần Di Dung quỳ xuống, liên tục dập đầu.

" Xin vương gia tha mạng, hạ quan có mắt không trông, xin vương gia tha mạng. Tất cả mọi lỗi lầm đều do tên nghịch tử này gây ra, không liên quan đến hạ thần. Xin vương gia tha mạng. "

" Cha ! " Trần Di Dung như không tin vào tai mình, nhìn Trần Ngao hô to lên một tiếng nhưng Trần Ngao làm như không nghe thấy. Chỉ cần giữ được tính mạng của mình, hấn cần gì quan tâm đến những chuyện khác.

Nhìn bộ dạng hèn mọn của Trần Ngao, Uyển Nghi chỉ lạnh lùng ném cho hấn cái nhìn khinh bỉ. Hạng cầu như hấn, kể cả mạng của con trai mình cũng đem ra thí, vậy mà còn cầu xin tha mạng ? Cô cảm thấy ghê tởm, nhìn bản mặt của hấn chỉ muốn nôn ọe.

" Cầu quan đáng chết, dám động tới vương gia và vương phi. Người đâu, giết hết tất cả bọn chúng cho ta " Tề Dương tức giận chỉ vào đám quan binh của Trần Ngao, sau đó rút kiếm ra, đi tới trước mặt Trần Ngao và Trần Di Dung, muốn tự tay kết liễu chúng.

" Khoan đã. Đừng giết hấn. "

Nam Cung Việt nghe thấy Uyển Nghi bỗng đứng lên tiếng thì khẽ nhủ mảy, hấn cảm thấy Uyển Nghi không phải là muốn xin tha cho Trần Ngao nhưng vẫn ra hiệu bảo Tề Dương dừng tay. Tề Dương thu kiếm lại nhìn Uyển Nghi chờ đợi. Trong lòng còn nghĩ rằng nữ nhân này sao quá nhân hậu, sao lại muốn xin tha cho tên cầu quan này chứ ? Chỉ có Hỷ nhi và những người trong khách điếm là nhìn nhau không nói gì, họ biết cô không muốn giết Trần Ngao là vì muốn hấn sống không bằng chết.

Trần Ngao sắc mặt xanh mét, vừa nghe thấy Uyển Nghi lên tiếng, nghĩ rằng cô muốn tha mạng cho mình, liền như người chết đuối vớ được cọc, bò lết đến trước mặt Uyển Nghi.

" Xin người tha mạng, xin tha mạng. "

Uyển Nghi ngồi xôm xuống trước mặt hấn, hai tay chống cằm, ra vẻ tự hỏi.

" Bây giờ mới cầu xin tha mạng, có phải là quá trễ rồi không ? Người nói xem, lúc người ức hiếp bá tánh, người có từng nghĩ qua cho họ không ? Người thân là quan nhưng lại như con một đực gỗ, vơ vét của dân, gây nên tội ác tày đình. Sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của cha con người là đã dám đụng đến ta. Người ta vẫn hay đồn Dương Uyển Nghi ta lương thiện, nhân hậu, nhưng người đã quên con trai người đã phải chịu hậu quả như thế nào rồi phải không ? Rất tiếc là bổn tiểu thư đây tuy rất nhân hậu nhưng lại không có thừa lòng tốt bụng để ban phát cho hạng chó thien như người. "

Uyển Nghi càng nói càng hăng, càng nghĩ càng tức, giờ chân đá cho Trần Ngao một cái rồi quay sang nhìn Nam Cung Việt " Có thể giao hấn cho ta xử lí không ? "

Nam Cung Việt trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu " Được "

Chỉ chờ có câu nói ấy, Uyển Nghi liền lập tức ra lệnh. " Lột trần áo của cha con hấn ra, vẽ lên người một con rùa rồi bắt bọn chúng chạy mười vòng quanh thành, vừa chạy vừa hô lớn : Ta là con lợn khôn khiếp, là cầu ngừ, cầu đần, là rùa đen, là tên biến thái bệnh hoạn, vô sỉ, dê tiện, hạ lưu...." Rồi quay sang nhìn đám quan binh của Trần Ngao đang đứng run rẩy một chỗ " Còn những người này đều là tuân theo ý chỉ mà làm, xem như không có tội, lập tức thả về, cấp cho mỗi người một trăm lượng bạc để mưu sinh. "

Uyển Nghi quay sang nhìn đám quan binh của Nam Cung Việt đang đứng ngây ngốc ở đó, có chút mất kiên nhẫn " Còn không mau thi hành "

Lúc này bọn họ mới sực tỉnh, vội vã làm theo lời Uyển Nghi nói, vừa làm vừa nín cười. Trên mặt của Nam Cung Việt cũng hiện lên một nụ cười, nữ nhân này quả nhiên luôn nghĩ ra những trò tình quái.

Đến khi hai họn họ bị lột áo, vẽ một con rùa đen to tướng lên bụng, Uyển Nghi liền đá cho mỗi tên một cái bắt chúng chạy. Sau đó quay sang nói với Tề Dương đang tùm tùm cười.

" Người đi đánh thức tất cả người dân trong thị trấn này dậy. Để cho bọn họ được chứng kiến cảnh những kẻ luôn dè đầu cười cổ họ phải cúi trần chạy quanh thành. Còn nữa, đi tìm tất cả những người đã bị cha con hấn ức hiếp tới đây. "

" Dạ " Tề Dương không một chút chậm trễ liền thi hành theo lời của Uyển Nghi.

Bây giờ tuy là giữa mùa xuân nhưng trời vẫn còn lạnh, hơn nữa mấy ngày hôm nay trời lại đột ngột trở lạnh, giữa mùa xuân mà cứ như đang là mùa đông. Tuy nhiên sau khi chạy đủ mười vòng quanh thành, toàn thân của Trần Ngao và Trần Di Dung đã ướt đầm mồ hôi, con rùa đen vẽ trên người cũng nhanh chóng bị mồ hôi làm trôi đi. Những người dân biết Trần Ngao và Trần Di Dung đắc tội với vương gia, khó giữ được mạng sống, liền kéo đến rất nhiều để xem trò vui. Cũng không ai kiêng nể nữa mà bật cười thành tiếng.

Đến khi Trần Ngao và Trần Di Dung chạy về tới khách điếm thì Uyển Nghi và Nam Cung Việt đang ngồi nhàn nhã uống trà, Hỷ nhi và Tề Dương đứng ở

hai bên phụng bồi. Có rất nhiều người dân đang đứng xung quanh họ, đồng loạt ném cho cha con hắn cái nhìn oán hận.

Trong lòng Trần Ngao lập tức có một linh cảm không hay. Xong rồi, cả đời cẩn thận, đến hôm nay lại để xảy ra chuyện này. Lần này cha con hắn khó sống rồi. Uyển Nghi chậm rãi nhấp một ngụm trà, quay sang nói với những người đứng sau lưng.

" Mọi người nói thử xem, cha con hắn đã làm những gì với mọi người. "

" Để thần " Một lão bá tầm 70, 80 tuổi chậm rãi bước lên phía trước, khuôn mặt khắc khổ, thoáng chốc nước mắt đã rơi đầy mặt. " Thần sống đến tuổi này, chỉ có một đứa con gái làm chốn nương tựa. Hắn ta vì thấy con gái thần xinh đẹp nên đòi bắt nó về làm tiểu thiếp. Con gái thần trong lòng sớm đã có ý trung nhân nên cự tuyệt hắn....." Ông đưa tay quệt đi nước mắt trên mặt, bộ dạng vô cùng đau khổ "....ai dè hắn lợi dụng quyền thế, cưỡng ép con gái thần ngay trước mặt thần và ý trung nhân của nó. Sau đó hắn cho người giết chết chàng trai, chặt xác làm nhiều mảnh, quăng xuống sông cho cá ăn. Con gái thần vì không chịu nổi cú sốc nên đã tự vẫn. "

Lão bá kia vừa lui xuống, lập tức liền có một người khác đứng ra. " Còn thần, vốn là gia đình trong phủ của hắn, chỉ vì làm vỡ một cái chén mà bị hắn đánh năm trăm hèo, khiến cho thần suốt ba tháng cũng không thể đứng dậy. "

" Còn thần chỉ vì nhìn thấy tiểu thiếp của hắn một lần liền bị hắn nói là dâm đảng, liếc mắt đưa tình với tiểu thiếp của hắn. Sau đó hắn cho người móc mắt của thần. "

" Còn thần thì..."

Từng người, từng người đứng ra vạch tội cha con hắn. Càng lúc sự phẫn nộ càng lên cao. Đến khi người cuối cùng nói xong thì cơn giận của mọi người đều lên đến đỉnh điểm. Ai ai cũng nắm tay lại đầy thống hận.

Uyển Nghi nheo mắt nhìn, trong lòng vô cùng khó chịu. Cô cầm lấy một thanh chủy thủ nhỏ, đi đến trước mặt Trần Ngao, lướt con dao sắc lạnh qua bộ mặt đáng ghê tởm của hắn.

" Ngươi nghe rõ rồi chứ, đó là toàn bộ những tội ác mà ngươi đã gây nên. "

Trần Ngao và Trần Di Dung càng thêm run sợ, liên tục dập đầu, sau đó lại tự vả vào mặt mình.

" Chúng thần có tội, chúng thần khốn kiếp, xin người tha mạng cho chúng thần. "

" Tha mạng ? Yên tâm, ta vốn không có định giết các ngươi, nhưng các ngươi nghĩ xem, có biết bao nhiêu người bị các ngươi hại đến không sống nổi ? "

Uyển Nghi cười lạnh một tiếng khiến cho không khí trong khách điểm càng lúc càng trở nên áp lực, quý dĩ, ai cũng đổ mồ hôi lạnh rùng rùng. Ngay cả Tề Dương và Nam Cung Việt cũng thoáng run mình. Trong đôi mắt của cô, thoáng hiện lên một tia độc ác. Thanh chủy thủ trong tay lại tiếp tục lia qua, lia lại.

" Trước đây, ta có đọc qua một cách tra tấn rất hay...." Cô cố ý dừng lại một lúc, liếc nhìn khuôn mặt tái mét của bọn họ "....ngươi tưởng tượng xem. Đem trời một người thật chặt khiến cho hắn không thể cựa quậy được. Sau đó, từ từ thả hắn vào một chảo dầu đang sôi. Cảm giác ấy...."

Cứ nói được một câu, cô lại ngừng một lát, khiến hắn càng thêm run sợ.

"...đau đớn đến tận xương tủy, toàn thân bỏng rát tưởng chừng như có thể chết ngay được nhưng lại không thể chết. Ngươi nói thử xem, có phải là rất khổ sở không ? "

Uyển Nghi đưa cây chủy thủ lên, nhẹ nhàng liếm vào lưỡi dao, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Nhìn cô lúc này đáng sợ như một ác ma đến từ địa ngục. " Ta đã từng ăn qua thịt rắn, cá rắn, gà rắn, nhưng vẫn chưa từng được nếm thử món người rắn. Mùi vị có lẽ sẽ không tệ. "

Cô lại đem thanh chủy thủ sắc lạnh áp lên mặt hắn " Hay là, từ từ xẻo từng miếng, từng miếng thịt trên người ngươi, để ngươi chảy máu đến chết ? Hay đem ngươi đi lột da ? Để ngươi chịu đựng sự đau đớn xé nát tâm can ? Hay là mổ bụng ngươi, móc hết lục phủ ngũ tạng ra rồi cho chó ăn ? Hay là.... "

Trần Ngao và Trần Di Dung bị hù dọa đến mức mềm nhũn người, " bịch " một tiếng, liền ngất xỉu.

Uyển Nghi lại đá cho bọn hắn một cái, nghiêng răng nói " Vô dụng " Sau đó lại đưa thanh chủy thủ đặt vào tay Nam Cung Việt, vẻ nhảm chán " Cho ngươi, muốn xử lý thế nào thì tùy. Ta chơi chán rồi. " Lại nhàn nhã ngồi uống trà, không thèm để ý đến rất nhiều ánh mắt của mọi người đang nhìn mình.

Tề Dương kinh ngạc nhìn Uyển Nghi, hắn không thể tin được lại có một nữ nhân có thể nói ra những lời ác độc như thế. Ngay cả Từ Y nổi tiếng tàn bạo là thế cũng chỉ một kiếm chém chết chứ không như Uyển Nghi, nghĩ ra cách giày vò đầy đau đớn đến vậy. Hắn đi theo vương gia nhiều năm, sự tàn bạo của vương gia hắn đã thấy rõ, nhưng hắn không ngờ bên cạnh vương gia lại có một nữ nhân ác độc như nàng.

Nam Cung Việt sắc mặt cũng rất khó coi, hết nhìn thanh chủy thủ trong tay lại quay sang nhìn Uyển Nghi, trước đây hắn luôn nghĩ nàng chỉ là nghịch ngợm, hay bày trò giống như Nguyệt nhi. Hắn không thể tin được những lời độc ác này lại có thể được thốt ra từ miệng nàng. Hơn nữa, khi nói những điều này, khuôn mặt nàng lại không hề biến sắc. Chẳng lẽ hắn đã nhìn nhầm nàng? Nàng thực ra là người rất độc ác ?

Nam Cung Việt xoay xoay thanh chủy thủ trong tay, trước giờ hắn luôn hành động rất tàn bạo, lần này vì có mặt nàng nên hắn không muốn nàng phải hoảng sợ, mới định để cha con Trần Ngao chết một cách đơn giản. Nhưng nếu nàng đã nói ra những lời đó thì hắn cảm thấy không cần thiết phải nương

tay với chúng nữa, liền liếc nhìn Trần Ngạo, lạnh lùng ra lệnh.

" Thiên hán đề hán không thể làm hại nữ nhân nữa, cắt đứt gân tay gân chân của hán đề hán không thể đi lại, không thể đánh người. Móc mù hai mắt hán đề hán không thể nhìn thấy, cắt mũi hán đề hán sống cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ. Khắc lên người hán hai chữ tội nhân. Còn nữa, phái người giám sát cha con hán, đề bọn chúng tự kiếm sống nhưng không được để chúng chết đói hoặc tự sát, bắt chúng phải sống như vậy cả đời. "

" Hán ta sáng nay đã bị ta trừng phạt rồi, không cần trừng phạt thêm nữa. " Uyển Nghi chỉ tay về phía Trần Di Dung nói.

Quân của Nam Cung Việt vừa nghe lệnh đã không dám chậm trễ liền đem cha con hán lôi ra ngoài.

" Aaaaaaaaaa....."

Một tiếng thét đau đớn vang vọng trong không trung nghe vô cùng thảm thiết, Mùi máu tanh xộc thẳng vào trong khách điểm, nhưng không có một ai thoáng qua tia thương hại, ngược lại chỉ có sự hả hê kèm với tiếng vỗ tay. Toàn bộ những người có mặt ở đó đều quý xuồng, liên tục cảm ơn Nam Cung Việt và Uyển Nghi khiến Uyển Nghi cảm thấy rất bối rối.

Rời khỏi khách điểm, Uyển Nghi thông thả đi từng bước nhỏ phía trước, Nam Cung Việt và Tề Dương đi phía sau, Hỷ nhi cũng lẻo đẻo sau Nam Cung Việt và Tề Dương, cuối cùng là một tốp quan binh đi sau cùng. Trông như một đàn vịt đang đi kiếm ăn mà Uyển Nghi chính là vịt mẹ.

Uyển Nghi đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Nam Cung Việt và Tề Dương, thanh âm rất nhỏ, chỉ đủ để hai người nghe thấy.

" Có phải các ngươi nghĩ ta rất độc ác, rất nham hiểm không ? "

Nam Cung Việt và Tề Dương nhìn nhau không nói gì, chỉ bước nhanh tới phía trước, hai người đi hai bên Uyển Nghi. Quả thật trong lòng họ đang có ý nghĩ này.

" Thật ra..." Uyển Nghi ngập ngừng, ánh mắt nhìn xa xăm, trông cô có vẻ như đang rất mệt mỏi. ".....ta cũng không phải là người độc ác đâu, trước giờ bản thân ta luôn rất sòng phẳng, ai đối tốt với ta thì ta sẽ đối tốt với người đó. Còn ngược lại ta nhất định sẽ tìm cách trả thù. Cha con hán làm biết bao nhiêu việc xấu như vậy, nếu ta thương hại chúng thì ai sẽ thương hại những người dân tội nghiệp kia ? Cuộc sống này vốn không hề đơn giản. Nếu quá lương thiện thì sẽ bị áp bức, vì thế ta chỉ có thể trở nên mạnh mẽ, trở nên ác độc. Hoặc chỉ ít thì ta cũng phải thể hiện cho người khác thấy điều đó. Thật ra ta cũng chỉ như những nữ nhân khác, muốn có một gia đình bình thường, có một người phu quân yêu thương ta, một người có đủ khả năng che chở và bảo vệ cho ta cả đời. Ngày nào cũng phải đeo một tấm mặt nạ lên mặt để che giấu chính bản thân mình, ta cảm thấy thật sự rất mệt mỏi. "

Tâm sự giấu kín suốt 25 năm, lần đầu tiên Uyển Nghi kể cho người khác biết. Không ngờ sau khi có thể nói ra hết trong lòng lại nhẹ nhõm đến thế. Bị bỏ rơi từ khi mới sinh ra, cô được cô nhi viện nuôi dưỡng. Năm cô 10 tuổi, nhờ vào gương mặt xinh xắn, dễ thương từ khi còn nhỏ, cộng với một ít nước mắt và khả năng chém gió thành thần của mình, cô đã khiến cho những người trong trung tâm huấn luyện võ thuật cảm động, đồng ý dạy võ miễn phí cho cô.

Cô luôn luyện tập rất chăm chỉ để tự bảo vệ cho bản thân mình và để tiến thân. Sau 10 năm, cô trở thành huấn luyện viên, cũng đã nhận được những đồng lương đầu tiên. Cô đã chờ, chờ suốt 25 năm, chờ đến một ngày cha mẹ cô sẽ đến tìm cô, nhưng đổi lại chỉ có sự thất vọng.

Khi cô yêu Sở Hạo, cô đã tin rằng đó sẽ là người đem lại hạnh phúc cho cô, để cô có thể trở lại là một con người yếu đuối trước mặt hán. Nhưng rồi hán cũng giống như cha mẹ cô, bỏ cô mà đi, khiến cho cô phải khóc, khiến cho cô đau lòng. Đến khi cô xuyên không thì lại yêu một người sẽ không thể yêu mình, cô cảm thấy đau đớn, nhưng.....dù có cố gắng thế nào, trong tim cô cũng không thể quên được hình bóng của hán.

Uyển Nghi hít một hơi thật sâu, đem hết nước mắt sắp sửa trào ra ngoài nén vào trong lòng, không để nó rơi xuống.

Trong lòng Tề Dương chợt cảm thấy xúc động, giọng nói của cô tuy rất bình thản nhưng lại chứa đựng sự bi thương, cơ hồ như trong lòng cô đang run rẩy. Nữ nhân này vừa này thể hiện mình độc ác bao nhiêu thì bây giờ lại yếu đuối bấy nhiêu.

Nam Cung Việt trầm mặc không nói gì. Về bước binh ngang ngành thường ngày của cô, về quật cường của cô khi cô nói muốn rời xa hán. Về mặt độc ác của cô khi này. Tất cả đều thoáng hiện ra trong đầu hán. Nữ nhân này, lúc này trông rất yếu đuối, đáng người mỏng manh như sương khói, tưởng chừng như không thể đứng vững nữa nhưng gương mặt lại tỏ vẻ quật cường, cố gắng đè nén để không bật khóc. Trong lòng hán chợt cảm thấy đau nhói. Bàn tay to lớn của hán nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, năm ngón tay đan vào nhau. Ở bên tai cô thì thầm rất dịu dàng " Đi, ta đưa nàng về. "

Nam Cung Việt nhảy lên lưng ngựa rồi nhẹ nhàng kéo Uyển Nghi lên, để cô ngồi phía trước. Uyển Nghi dựa đầu vào lồng ngực to lớn của Nam Cung Việt, khẽ thở dài. Nước mắt đột nhiên rơi xuống. Tình cảm suốt ba năm của cô và Sở Hạo, cứ tưởng rằng cô sẽ không thể quên, ngày nào cũng sẽ nhớ tới hán, nhưng tại sao khi tới đây, cô lại dễ dàng quên hán như vậy ?

Còn Nam Cung Việt, tại sao cô lại phát hiện tình cảm mình dành cho hán ngày càng sâu đậm ? Tại sao cô lại không thể quên hán ? Mỗi lần hán ôm cô, ở trong vòng tay ấm áp của hán, cô lại cảm thấy rất yên bình, rất yếu đuối. Nếu như không phải vì chuyện năm năm trước, chắc chắn cô sẽ không bao giờ rời xa hán, sẽ luôn ở bên cạnh hán, yêu hán suốt đời. Đôi bàn tay nhỏ bé của cô vòng qua sau, ôm chặt lấy eo của Nam Cung Việt như sợ hán sẽ đột ngột biến mất, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ. Đến khi hơi ấm trên người hán hoàn toàn bao phủ lấy cơ thể của cô, cô mới an tâm nhắm mắt. Chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 38

Ads Uyển Nghi không hiểu Nam Cung Việt lên con điên gì mà cười ngơ không ngừng nghỉ, ngoài những lúc dùng bữa và đi vệ sinh ra thì đều là ngồi trên lưng ngựa hại cô đau mông muốn chết. Kể cả những lúc buồn ngủ cũng chỉ biết ôm chặt lấy hân, tựa đầu vào ngực hân mà ngủ, thành ra giấc mơ của cô cũng "rung rinh" như gặp phải động đất luôn. Hân chịu được, cô cũng có thể chịu được, nhưng người khác thì không chịu được nha. Tề Dương thể lực khỏe mạnh, đương nhiên cũng không có vấn đề gì nhưng Hỷ nhi và những binh sĩ kia thì chịu hết nổi. Cuối cùng thì chỉ có Nam Cung Việt đưa cô về trước, còn Tề Dương đưa Hỷ nhi về sau.

"A, khoan đã, vào hoàng cung một lát đi, ta muốn gặp mẫu hậu."

Vừa trở về tới kinh thành, Uyển Nghi đã kích động nắm lấy tay Nam Cung Việt. Cô bỏ đi đã mấy ngày rồi, mẫu hậu chắc chắn là rất lo lắng cho cô. Nam Cung Việt nghe tới hai chữ "mẫu hậu" trong lòng cảm thấy không thoải mái nhưng vẫn phải miễn cưỡng xoay ngựa, hướng về phía hoàng cung.

~~~~~

"Mẫu hậu" Uyển Nghi chạy ngay tới Ngọc Lộ cung, hô to một tiếng. Nam Cung Việt chán ghét phải gặp mặt Vương Ngọc thái hậu nên chỉ đứng ngoài.

Wang Ngọc thái hậu nằm trên tràng kỉ, một tay đỡ đầu, mắt nhắm nghiền lại dưỡng thần, nét mặt có phần tiều tụy. Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, bà mở to đôi mắt kinh ngạc. Kích động chạy đến ôm lấy Uyển Nghi, đôi mắt đã hơi ươn ướt.

"Uyển Nghi, cuối cùng con cũng đã trở về rồi. Mấy ngày nay con đã đi đâu vậy? Mẫu hậu rất nhớ con."

"Mẫu hậu, con xin lỗi người. Oa oa, sau này con sẽ không bỏ người mà đi nữa đâu." Uyển Nghi nghẹn ngào ôm chầm lấy Vương Ngọc thái hậu. Cô sẽ không bỏ người mẹ hiền dịu này nữa đâu a. Và lại, dù cô có muốn thì e rằng cả đời cũng không thể rời khỏi Nam Cung Việt được nữa, hân nhất định sẽ không để cô chạy thoát.

"Ngoan, như vậy là tốt rồi. Nào, để mẫu hậu xem con." Vương Ngọc thái hậu run run sờ sờ vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Nghi. Mấy ngày nay bà lo lắng cho cô đến không ăn không ngủ, cả người tiều tụy hân đi. Giờ thấy cô trở về an toàn bà mới yên tâm.

"Oa, mẫu hậu" Uyển Nghi lại định nhào lên ôm Vương Ngọc thái hậu một lần nữa thì bàn tay đã bị ai đó tóm lấy, lôi đi xềnh xệch.

"Oái, Này, Nam Cung Việt người làm cái trò gì thế hả?" Uyển Nghi lúc đầu là giật mình, sau đó đến bàng hoàng, cuối cùng là tức giận hét toáng lên.

"Nói chuyện xong rồi, đi" Nam Cung Việt chỉ lạnh lùng đáp, không thèm để ý đến khuôn mặt Uyển Nghi đang nhăn nhó cực kì khó coi.

"Cái gì mà xong? Ta mới nói với mẫu hậu được có một câu. Sao người lại có thể vô lí thế hả. Này, thả ra, này....." Tức chết, thật là tức chết cô mà.

"Bớt nói nhảm đi, người đã biết bà ta vẫn khỏe mạnh, bà ta cũng đã biết người đã trở về an toàn, vậy là được rồi, lẩm lõi làm gì?"

"Nói vậy mà cũng nói được hả. Bỏ ra, ta muốn ở lại với mẫu hậu mà, bỏ ra.....aaaaaaaaa....." Uyển Nghi tức giận nắm lấy vào lưng Nam Cung Việt nhưng lưng hân vạm vỡ, rắn chắc, đánh hân hân cũng chẳng thấy đau, ngược lại tay cô thì đau muốn chết. Bộ lưng hân làm bằng thép sao trời?

Nam Cung Việt không thèm đôi co nhiều với Uyển Nghi nữa, cứ kéo cô đi xềnh xệch, mặc cho cô huyên náo, la hét ầm ĩ cả hoàng cung.

Wang Ngọc thái hậu chỉ mỉm cười, bắc tay lên miệng làm loa gọi với theo "Uyển Nghi, sau này rảnh rồi nhớ đến thăm ta."

~~~~~

Nam Cung Thiên sai từng bước lớn đến Ngọc Lộ cung, phong thái bình thản, tiêu điều nhưng thực ra lại rất vội vã, trên mặt không giấu nổi sự nóng vội, khóe môi còn vương lại một nụ cười.

"Mẫu hậu, nhi thần nghe nói Uyển Nghi tới đây tìm người?"

"Đừng vậy, nhưng nó lại vừa bị Việt nhi kéo đi rồi." Vương Ngọc thái hậu mỉm cười đáp.

"Đi rồi?" Nam Cung Thiên ngạc nhiên, trong mắt thoáng một tia đau đớn và thất vọng, nhưng ngay lập tức đã khôi phục lại, không kịp để ai trông thấy.

"Đã làm phiền mẫu hậu rồi, nhi thần nghe thấy cô ấy đã trở về nên muốn ghé qua xem sao. Nếu cô ấy đã rời đi rồi thì nhi thần xin phép cáo lui. Mẫu hậu cứ tiếp tục nghỉ ngơi đi ạ." Nam Cung Thiên nở một nụ cười gượng gạo rồi chấp tay lui ra.

"Thiên nhi, nó vừa mới đi chưa được bao lâu, nếu con muốn gặp nó thì tới phủ vương gia tìm đi, giờ này chắc nó cũng đã về rồi." Vương Ngọc thái hậu

nhìn theo Nam Cung Thiên nhẹ giọng nói. Bà còn không hiểu đứa con mình sinh ra sao ?

"Nhi thần nghe nói cô ấy tới đây nên đến xem thôi, đầu sao thì mấy ngày hôm nay cả cấm vệ quân và binh lính đều bị điều động để đi tìm cô ấy. Nhi thần cũng sắp bị hoàng huynh bức đến phát điên luôn. Giờ cô ấy đã trở về thì hoàng huynh không cần lo lắng nữa, hơn nữa cũng có thể giúp nhi thần phê duyệt tâu chương rồi ha ha..." Nam Cung Thiên nở một nụ cười sáng lạn, tựa hồ như vô cùng thoải mái, đem hết mọi tâm sự giấu trong lòng. Xoay người rồi đi.

Vương Ngọc thái hậu khẽ thở dài, lẽ nào bà đã nghĩ quá nhiều rồi sao ?

Nam Cung Thiên trầm tư đi dạo trong ngự hoa viên, bàn tay khẽ mở hé ra, bên trong là một bông hoa đào được ép khô. Hắn ngửa mặt lên trời, khẽ thở dài một tiếng thông khổ. Hắn cứ nghĩ sẽ dễ quên được tình cảm trong lòng, sẽ có thể quên. Nhưng hắn lại không quên được nữ nhân cùng hắn đi dạo trong vườn đào ấy, hắn còn giúp nàng nhặt bông hoa vương trên đầu xuống.

Sau khi trở về, hắn đem bông hoa giấu trong lòng bàn tay đi ép khô, ngày đêm nâng giữ như báu vật. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, cả hơi thở thơm mùi hoa đào của nàng đều đi vào giấc mơ của hắn. Hắn nhận ra, dù không được gặp nàng nhưng tình cảm của hắn dành cho nàng ngày càng sâu đậm, không cách nào vứt bỏ.

Khi hắn nghe tin nàng mất tích, trong lòng hắn như có lửa đốt. Hắn muốn vứt bỏ tất cả, vứt bỏ đi nhiệm vụ của một hoàng đế phải làm để đi tìm nàng, nhưng, hắn đã không thể làm vậy. Vừa nghe tin nàng trở về, tâm trạng của hắn rất kích động, hắn gần như muốn bay đến Ngọc Lộ cung để được nhìn thấy nàng, được nghe tiếng cười vui vẻ của nàng. Chỉ một chút thôi cũng được, để tìm hắn đỡ đau. Nhưng nàng đã đi rồi, quá chóng vánh, hắn thậm chí còn chưa thể nhìn nàng lấy một lần.

Hắn là một hoàng đế, ngày nào xung quanh hắn cũng có rất nhiều mỹ nhân luôn tìm cách để lấy lòng hắn, nhưng đối với họ, hắn chỉ có sự chán ghét. Chỉ có nàng, một nữ nhân mạnh mẽ đã dám tát hoàng huynh của hắn, một nữ nhân đáng yêu đi cô vũ cho hắc y nhân muốn ám sát hắn, một nữ nhân nhí nhảnh nhảy cùng với Nguyệt nhi, một nữ nhân dịu dàng đi cùng hắn dưới tán hoa đào. Chỉ có nàng, khiến tim hắn rung động. Cũng chỉ có nàng, khiến tim hắn đau.

Hắn vẫn luôn đi tìm một nữ nhân có thể khiến hắn yêu, nhưng đến khi hắn tìm thấy nàng thì nàng lại không thể thuộc về hắn. Hắn hít một hơi thật sâu, cố gắng khôi phục về bình thường. Hắn phải quên, quên một người không thể ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Quá khứ của một tình yêu

Ads "A....Tên khốn Nam Cung Việt này, đồ độc tài, tha ta ra, sao ngươi lại bá đạo đến thế hả ? " Cái miệng của Uyển Nghi không sợ chết mà là hét liên hồi, cả đường phố đều bị tiếng hét của cô làm cho náo loạn. Đến khi mọi người kịp hoàn hồn lại thì chỉ còn nhìn thấy khói bụi mù mịt do vỏ ngựa để lại, tiếng xì xào cũng vang lên không ngớt.

Nhị tướng quân uy trấn thiên hạ lại có thể cùng nữ nhân cười đùa ngoài phố ? Không chỉ có vậy, nữ nhân kia lại còn luôn mồm chữ. ỉ mắng ? Aizzz...cũng thật là to gan nha.

Nam Cung Việt không đưa Uyển Nghi trở về phủ vương gia mà đưa cô đến một dòng sông mới dừng lại. Dòng sông vừa rộng vừa sâu, nước chảy cuộn cuộn, đỏ ngầu. Lỡ mà sẩy chân rơi xuống đó thì chắc chắn sẽ bị dòng nước nuốt gọn. Uyển Nghi lập tức im miệng, khóe miệng giật liên hồi. Hey, không phải chứ ? Lẽ nào vì cô bỏ trốn, hắn giận quá phát điên, định ném cô xuống sông làm mồi cho cá ?

Nam Cung Việt dường như không thèm để ý đến cô, sau khi đỡ cô xuống ngựa chỉ nhìn chằm chằm dòng sông trước mặt, bàn tay nắm chặt lại, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn tột cùng. Năm năm, đã năm năm rồi hắn mới trở lại nơi này.

"Đây là....nơi mà nàng ấy đã nhảy xuống " Giọng nói trầm thấp, run rẩy đầy thông khổ vang lên.

"Hả ? " Uyển Nghi ngẩn người ra, nhất thời không hiểu.

Nam Cung Việt xoay người lại nhìn Uyển Nghi, vẻ lạnh lùng, lãnh khốc thường ngày đã tan biến từ lúc nào. Bây giờ, trên gương mặt hắn chỉ là cô độc và đau khổ. Nhìn thấy hắn như vậy, Uyển Nghi không khỏi đau lòng, đưa tay lên, vuốt nhẹ hàng lông mày đang nhàu nát của hắn.

"Nguyệt nhi đã nói hết với ta rồi. " Nam Cung Nguyệt nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Uyển Nghi. Đôi mắt đen thâm trầm xoáy sâu vào tâm trí cô.

"Hả ? " Hắn đột nhiên đổi đề tài làm cho Uyển Nghi thích ứng không kịp, ngây ngốc đần mặt ra.

"Nàng yêu ta, phải không ? " Đôi mắt đen ấy lại nhìn cô chằm chằm, giọng nói lạnh lẽo nhưng lại chứa đựng ôn nhu.

Đùng.

Uyển Nghi cảm thấy đầu mình như nổ tung, cả người nóng rực, gương mặt cũng nhanh chóng chuyển sang màu đỏ au. Cô lúng túng rút tay về nhưng lại bị bàn tay của Nam Cung Việt nắm chặt hơn.

"Nói nhảm cái gì thế ? Ta....ta yêu người hời nào ? "

"Thật sao ? Uyển Nghi, đừng nói dối nữa, Nguyệt nhi đã nói hết cho ta nghe rồi, nếu không phải vậy, tại sao nàng lại muốn rời bỏ ta ?" Bàn tay Nam Cung Việt lại tăng thêm lực đạo, nhưng vẫn mang theo sự ôn nhu, sợ rằng sẽ làm cô đau.

"Ta....." Uyển Nghi nghẹn lời, Nguyệt nhi đáng chết này, năm lần bảy lượt bán đứng cô. Lần trước nói với mẫu hậu chuyện cô và Nam Cung Việt "hành sự" thì thôi đi, lần này lại dám đem chuyện này nói cho Nam Cung Việt biết. Sau này bảo cô làm sao đối mặt với hắn đây ?

Nam Cung Việt nhìn thân ảnh nhỏ bé trước mặt mình bối rối, cảm nhận nhìn xuống đất không dám ngẩng lên nhìn hắn, trong lòng cảm thấy nặng trĩu, khổ sở dài. Hắn buông bàn tay Uyển Nghi ra, đi tới một phiến đá ven bờ sông ngồi xuống, vỗ vỗ sang bên cạnh ý bảo Uyển Nghi ngồi cạnh hắn.

Uyển Nghi như người mộng du, vô thức đi đến bên Nam Cung Việt, hắn mỉm cười rồi kéo cô ngồi sát bên cạnh, hai vai chạm vào nhau.

"Cách đây năm năm, ta đã gặp nàng ấy. Nàng ấy tên Liễu Song Song." Nam Cung Việt bắt đầu kể lại chuyện của hắn năm năm trước, ánh mắt vô thức nhìn xa xăm vào nơi nào đó. Lần này Uyển Nghi đã biết được hắn muốn nói gì nên chỉ lặng yên nghe, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Nam Cung Việt, muốn truyền cho hắn chút hơi ấm.

"Nàng ấy vốn là một kĩ nữ của Tinh Xuân lâu, nhưng chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Một lần ta đi ngang qua Tinh Xuân lâu, vô tình thấy nàng ấy đang đứng trên lầu nhìn xuống. Khoảnh khắc khi bốn mắt chạm nhau, ta lập tức bị nàng ấy thu hút." Nam Cung Việt cười nhạt, nụ cười chất chứa đau thương. "Ta có phải rất buồn cười không ? Lại đi yêu một người từ cái nhìn đầu tiên."

"Không đâu, tình yêu là một điều rất kì diệu." Uyển Nghi nhẹ nhàng lắc đầu, chính bản thân cô cũng yêu Nam Cung Việt từ lúc nào không biết, cô hiểu cảm giác ấy trong lòng Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt lại nở một nụ cười tang thương, giọng nói nhàn nhạt như có như không lại tiếp tục cất lên:

"Từ sau lần đó, ngày nào ta cũng tới Tinh Xuân lâu để tìm nàng ấy. Lúc đầu nàng ấy cứ nghĩ ta cũng như những nam nhân khác tìm đến mua vui nên liên tục tránh mặt, cự tuyệt ta. Phải vất vả lắm, ta mới có thể khiến nàng tin vào tấm chân tình của mình. Ta rất yêu nàng ấy, ngày nào cũng muốn nhìn thấy nàng ấy, nghe thấy nàng gọi tên ta. Thậm chí ta còn cầu xin phụ hoàng ban hôn cho ta và nàng ấy. Phụ hoàng và bà ta nghe xong rất tức giận, mắng ta là đồ nghịch tử, còn cấm ta qua lại với nàng. Nói rằng việc ta yêu nàng ấy là làm tổn hại đến thanh danh của hoàng thất."

Uyển Nghi cơ hồ như có thể cảm nhận được sự tức giận của Nam Cung Việt, bàn tay nhỏ nhắn của cô khẽ run lên. Đối với cô mà nói, tình cảm là điều đáng quý trọng nhất. Lại nói dù có cảm đoán thì cũng không thể ngăn cản được tình cảm trong trái tim. Khi đã yêu thì thân phận không còn là cái gì cả. Trước giờ khi xem phim, cô luôn rất tức giận khi nhìn thấy các đôi tình nhân bị chia cách vì giàu nghèo. Chia tay nhau vì 4 chữ môn đăng hộ đối là điều ngớ ngẩn nhất. Cô sẽ không bao giờ rời xa người mình yêu chỉ vì thân phận và gia cảnh của mình.

"Ta yêu nàng ấy nhiều như vậy, ta đã quyết rằng bằng mọi giá sẽ cưới nàng ấy về làm vương phi của mình. Đối với ta, cái gì là danh dự hoàng thất đều không quan trọng, ta chỉ muốn được ở bên nàng ấy."

Đúng, đúng, làm tốt lắm, là đàn ông phải có khí phách như vậy.

"Cuối cùng, phụ hoàng và bà ta cũng đồng ý ban hôn cho ta và Song nhi. Khi biết điều đó, chúng ta đã hạnh phúc biết bao, chúng ta đắm chìm trong tình yêu mà không biết rằng có một điều khủng khiếp sắp xảy đến. Ngày chúng ta thành thân, khi ta đến Tinh Xuân lâu để đón nàng ấy thì nhận được một tin sét đánh, nàng ấy đã bị hãm y nhân bắt đi. Chúng ta đã đi khắp nơi để tìm nàng ấy, trong lòng ta lúc ấy rất đau, rất sợ hãi. Ta sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra. Khi ta tìm đến nơi này thì nhìn thấy nàng ấy gieo mình xuống sông. Ta đã gọi tên nàng ấy, đã chạy đến nhưng không kịp nữa. Thiên và Nguyệt nhi không cho ta nhảy xuống cứu nàng."

Bàn tay Nam Cung Việt nắm chặt lại, run rẩy.

"Sau này, chúng ta tra ra được, tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của bà ta." Nam Cung Việt cười một cách quỷ dị, chất chứa nỗi hận thù sâu đậm. Đáy mắt lóe lên một tia độc ác.

"Mẫu hậu ?" Uyển Nghi nhủ mảy, những lần trước đến thăm mẫu hậu cô đều không thể hiểu được chuyện gì đã từng xảy ra. Giờ thì cô đã biết nhưng trong lòng lại không thể tin, mẫu hậu lại có thể làm nên chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Cho ta một cơ hội

Ads " Đúng, chính là bà ta. "

" Có phải là đã có gì nhầm lẫn rồi không ? Liệu có phải có ai đó có tình vu oan cho mẫu hậu không ? Sao lại có thể như thế được. " Uyên Nghi lấp bắp, thanh âm rất nhỏ, cô sợ Nam Cung Việt sẽ giận cô.

Bàn tay Nam Cung Việt siết chặt khiến cho Uyên Nghi cảm thấy đau, hắn quay sang nhìn cô, cái nhìn như đến từ địa ngục. Nụ cười của hắn mang theo đau thương và sự thù hận.

" Nhầm lẫn ? Ngày đó ta cũng đã mong rằng đó chỉ là nhầm lẫn, ta không thể tin được đó là sự thật. Ha ha ha....." Nam Cung Việt cười gần từng tiếng, nụ cười điên dại. " Khi ta bắt được đám hắc y nhân đó, chúng ta đã dùng mọi loại cực hình để tra khảo nhưng cũng không thể làm chúng hé răng. Bọn chúng là người của Song Long hội, dù có phải chết, bọn chúng cũng sẽ không khai nửa lời. "

" Vậy thì tại sao có thể nói việc đó là do mẫu hậu làm chứ ? "

" Tra khảo không có tác dụng, chúng ta đành nghĩ cách khác. Sử dụng Độc Tâm, chỉ cần uống loại độc đó vào, người bị trúng độc sẽ lập tức trả lời mọi câu hỏi của ta. Những người trúng Độc Tâm tuyệt đối không có khả năng nói dối. Bọn chúng đã khai rằng, chính bà ta đã đứng sau tất cả mọi việc, bà ta không muốn ta lấy một kĩ nữ nên muốn hủy đi trình tiết của nàng, để nàng không còn mặt mũi để gặp ta. "

Một trận kí ức ủa về khiến tim Nam Cung Việt đau nhói, ngày đó tiếng hét của hắn vang vọng khắp đất trời, bi thương, phần uất, hận thù, bàng hoàng, day dứt.....Ngày hôm đó, hắn không cứu được người hắn yêu. Ngày hôm đó, hắn tận mắt thấy nàng vì hắn mà chết. Cũng chính ngày hôm đó, hắn nếm được mùi vị của sự phản bội. Từ bé hắn đã luôn ốm yếu, chính mẫu hậu là người luôn luôn quan tâm chăm sóc cho hắn, hắn đã vì bà mà ra sức rèn luyện, trở thành một người mạnh mẽ, uy dũng. Đối với hắn, mẫu hậu chính là người mà hắn yêu thương nhất. Tại sao ? Tại sao bà ta có thể đối xử với hắn như thế? Hắn hận bà không chỉ vì bà đã hại chết Song nhi của hắn mà còn bởi vì hắn thấy ghê tởm, hắn không thể tin người mà hắn luôn yêu thương, kính trọng lại có thể làm ra chuyện đó.

Đôi mắt của Uyên Nghi giờ phút này đã tràn ngập nước, cô vòng đôi bàn tay ra sau cổ Nam Cung Việt, ôm hắn thật chặt, tim đau thắt. Nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, ướt đầm vai áo của hắn. Nam Cung Việt thở dài, mắt phượng nhắm chặt đầy đau khổ, mày kiếm nhíu lại, bàn tay cũng vòng qua ôm thật chặt lấy eo của Uyên Nghi như sợ rằng cô sẽ biến mất giống như Song nhi của hắn năm đó. Năm năm yêu thương một người, ngay cả một danh phận chính thức hắn cũng không thể cho nàng. Năm năm, hắn sống trong đau khổ, đần vật, hắn vẫn nhớ nụ cười của nàng, nhớ cái ôm ấm áp của nàng, hắn vẫn luôn yêu nàng suốt năm năm.....

Ngày đó hắn mất nàng, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy, hắn thậm chí không còn được nhìn thấy nàng lần cuối. Nỗi đau của hắn cứ kéo dài, âm ỉ suốt năm năm. Từ lúc nào mà hắn đã trở thành con người khác, lãnh huyết, vô tình.....

Hắn đã thề rằng sẽ không lấy bất cứ ai làm nương tử của hắn nhưng phụ hoàng lại năm lần bảy lượt ép hắn thành thân. Hắn không có cách nào chối từ, nhưng hắn tuyệt đối không để bất cứ ai là vương phi, chỉ có Song nhi là người duy nhất có thể trở thành vương phi của hắn.Đàn bà chỉ là nơi để hắn phát tiết dục vọng, hắn vốn không để ai trong mắt.

Ngày hắn lấy Uyên Nghi, trong lòng hắn chỉ có thù hận, hắn biết nàng không có lỗi nhưng trong sâu thẳm tim hắn, hắn lại đổ hết tất cả trách nhiệm lên đầu nàng. Hắn căm hận nàng, hắn nhìn thấy nàng là lại có cảm tưởng như chính nàng đã giết Song nhi, chỉ vì nàng là người mà mẫu hậu của hắn yêu thương. Nhưng không ngờ nàng lại vì bà ta mà dám tát hắn một bạt tai. Nàng chỉ vì một con gián mà ôm hắn. Ở bên cạnh nàng, dục vọng của hắn không cách nào kiềm chế. Hắn đã vì nàng mà biết cười thêm một lần nữa, nụ cười thật lòng. Hắn đã không nhận ra, từ khi nàng xuất hiện, hắn đã cười rất nhiều.

Khi hắn tình cờ nghe nàng nói nàng muốn hắn huỷ nàng, tim hắn như bị ai bóp nghẹt, một nỗi đau vô hình len vào trái tim hắn. Lúc nàng bỏ đi, hắn tức giận, hắn chỉ muốn nàng ở bên cạnh hắn, hắn không chấp nhận được khi nghĩ rằng nàng đang ở bên cạnh nam nhân khác. Lúc Nguyệt nhi nói cho hắn biết, nàng rời xa hắn là vì nàng yêu hắn, vì nàng biết trong tim hắn có Song nhi. Hắn dường như không tin được. Nàng yêu hắn ? Nàng yêu hắn sao ? Hắn đã không biết rằng nàng đã phải chịu nhiều đau khổ như thế nào khi ở bên hắn. Hắn đã vì nàng mà điên cuồng tìm kiếm, suốt bốn ngày hắn không chợp mắt lấy một phút, hắn sợ rằng đó chỉ là một giấc mơ, sợ rằng nàng sẽ biến mất giống như Song nhi.....Nếu là người khác, hắn nhất định sẽ không để ý, sẽ để người đó ra đi, nhưng với nàng...hắn làm không được.

Nam Cung Việt nắm lấy hai bả vai của Uyên Nghi, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo vẫn còn vương nước mắt của cô.

" Uyên Nghi, cho đến lúc này ta vẫn còn yêu thương Song nhi, ta cũng không thể cho nàng danh phận vương phi. Nhưng, không hiểu sao khi nghe thấy Nguyệt nhi nói rằng nàng yêu ta, ta lại không muốn mất nàng. Ta muốn nàng luôn ở bên cạnh ta. Khi ở cạnh nàng, ta có những cảm giác rất lạ, ta cũng không hiểu tại sao, nhưng ta biết ta không muốn nàng rời xa ta. Uyên Nghi, liệu nàng có thể cho ta một cơ hội, để ta có thể quên đi Song nhi, để ta có thể làm lại một lần nữa. Để ta có thể yêu nàng. Chỉ cần nàng đứng rời xa ta, có được không ?"

Uyên Nghi ngược nhìn Nam Cung Việt, đôi mắt hắn chứa đựng sự thành khẩn, cô biết những lời hắn nói là sự thật. Bàn tay hắn giữ chặt lấy cô, như một đứa trẻ. Hắn thật sự có cảm giác với cô sao ? Hắn đã vì cô mà hao tâm tổn sức. Liệu cô có thể khiến hắn yêu cô không ? Uyên Nghi cụp mắt xuống, nhìn xuống hai bàn tay đang mân mê vạt áo của mình, nhẹ giọng nói.

" Không. "

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Quay trở về

Ads Trái tim Nam Cung Việt thoáng qua một cảm giác đau đớn, nàng không cần hẳn nữa sao ?

Uyển Nghi nhẹ nắm lấy bàn tay Nam Cung Việt, nhìn sâu vào mắt hắn.

" Nam Cung Việt, chàng không được phép quên. Song Song đã vì chàng mà chết, chàng không thể lãng quên cô ấy được. Chàng đã yêu cô ấy suốt năm năm, nếu chàng quên cô ấy chẳng phải là điều rất tàn nhẫn sao? Cho dù chàng có muốn quên nhưng liệu chàng có thể thật sự quên ? Chàng vẫn có thể nhớ đến Song nhi, chỉ cần trong lòng chàng không yêu nàng ấy nữa. Chỉ cần chàng đặt ta trong trái tim chàng là đủ. Chỉ trừ khi chàng không cần ta nữa, nếu không thì ta sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa, sẽ không bỏ trốn nữa đâu. "

Lông mày của Nam Cung Việt giãn ra, đưa tay kéo Uyển Nghi ôm vào lòng, vùi mặt vào mái tóc của nàng, tham lam tận hưởng mùi hương nhàn nhạt như mùi hoa đào. Mãi một lúc lâu sau không thấy Uyển Nghi động đậy, nhìn xuống thì nàng đã ngủ từ đời nào. Nam Cung Việt chỉ còn cách lắc đầu thở dài, không nghĩ tới trong tình trạng này mà nàng cũng ngủ được.

Người trong lòng hắn ngủ say như một con mèo nhỏ, thi thoảng lại dụi dụi đầu vào lồng ngực của hắn, chép chép cái miệng dính đầy nước miếng, tướng ngủ vô cùng xấu. Vậy mà không hiểu sao trong lòng Nam Cung Việt lại dâng lên một cổ xúc động, một luồng nhiệt lưu truyền từ bụng dưới lên khiến hắn vô cùng khó chịu, chỉ muốn lập tức đè nàng xuống, phong lưu một trận. Hắn phải cố gắng lắm mới có thể đè nén được dục vọng của mình, ôm nàng ngủ một cách vô cùng trong sáng.

Nam Cung Việt chống cằm lên đầu của Uyển Nghi, ánh mắt dừng xuống dòng sông đang chảy cuộn cuộn, khẽ lẩm bẩm.

" Song nhi, nếu có một ngày ta thực sự yêu Uyển Nghi, lúc ấy liệu nàng có tha thứ cho ta hay không? "

Đến chập tối, Uyển Nghi mới từ từ mở mắt. Aizzz...đây là đâu a ? Ấm áp quá đi.

" Tỉnh rồi sao ? "

Một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên từ trên đỉnh đầu khiến Uyển Nghi giật mình, nàng ngẩng đầu lên thì thấy Nam Cung Việt đang nhìn nàng rất chăm chú. Hắn cứ ôm nàng suốt như vậy sao. Khóe miệng Uyển Nghi khẽ nhếch lên, một cảm giác ấm áp chạy qua tim. Chỉ là cảm giác ấy chưa duy trì được bao lâu, mặt Uyển Nghi đã tái mét.

Trên áo bào màu trắng của hắn, khụ...có một khoảng màu trắng đục ở phía ngực. Aaaaaa.....mắt mặt, mắt mặt quá đi, nàng thật sự là muốn đập đầu vào gối tự tử mà.

Nam Cung Việt dường như đọc được suy nghĩ của nàng, nhún nhún vai, nhìn nàng cười tà mị.

" Xem ra bộ y phục này của ta chỉ còn cách bỏ đi. "

Uyển Nghi vừa xấu hổ vừa tức, cái tên trời đánh này, nàng chẳng qua chỉ là làm dính nước miếng trên y phục hắn thôi, có nhất thiết phải trêu chọc nàng thế không.

" Hai ngày nay chàng cũng đâu thèm thay bộ y phục đó đâu. Cũng đâu có sạch sẽ gì, lỗi tại chàng không gọi ta dậy. "

Nam Cung Việt nhìn bộ mặt đỏ bừng của Uyển Nghi, không nén nổi nụ cười.

" Aizz...có người ngủ đến độ chảy nước miếng lên y phục của ta mà còn chê ta ở bẩn sao ? Nghĩ lại thì, hai hôm nay nàng cũng đâu có thay y phục. Ít nhất thì lúc ta ngủ cũng không có chảy nước miếng. "

" Ta...." Uyển Nghi tức nghẹn họng, bùi môi xoay người rồi đi. Vừa mới đi được mấy bước đã bị vòng tay ấm áp của Nam Cung Việt kéo lên ngực.

Ngựa của họ đi qua đến đâu, nơi đó lập tức thành lập một hội nghị cấp cao, tiếng xì xào bàn tán vang lên không ngớt.

" Nhìn xem, kia là nhị vương gia đó sao ? "

" Ân, kia có phải là vị tiểu thiếp nổi tiếng đó không ? "

" Quả nhiên không phải tầm thường a. Khiến cho vương gia hao tâm tổn trí như thế.."

Blah....blah.....

P/s : TRUYỆN THÌ VIẾT FULL RÙI, NHƯNG CHƯA CÓ THỜI GIAN SỬA LẠI VÀ ĐĂNG HẾT LÊN, CÁC BẠN YÊN TÂM MÌNH SẼ ĐĂNG ĐỀU ĐẶN CHO ĐẾN FULL NHÉ

" Tiểu thư " Hỷ nhi nhìn thấy Nam Cung Việt và Uyển Nghi trở về, liền vội vàng ra đón. " Tiểu thư, người cùng vương gia không phải trở về trước sao? Sao đến giờ mới về ? "

" Có chút chuyện thôi. " Uyển Nghi mỉm cười nhìn Nam Cung Nguyệt đang nói chuyện với Tề Dương, ánh mắt còn lộ rõ vẻ si ngốc.

" Vương gia, thần đã đưa Hỷ nhi cô nương trở về, xin phép được cáo lui. " Tề Dương nhìn thấy Nam Cung Việt đã trở về liền lập tức chấp tay lại.

" Được. " Nam Cung Việt chỉ đáp gọn lòn một câu.

" Tề Tướng quân không ở lại đây dùng bữa sao ? " Nam Cung Nguyệt thấy Tề Dương muốn rời đi, trong lòng có chút mất mát. Hiếm khi cô mới được gặp hắn, mới nói chuyện không lâu hắn đã muốn đi rồi.

" Mặt tướng còn có việc quân, không tiện ở lại, mong công chúa xá tội. " Tề Dương khách sáo hành lễ với Nam Cung Nguyệt rồi không chờ nàng phản ứng đã lập tức chuồn mất.

Nam Cung Nguyệt quay sang nhìn Uyển Nghi, giọng nói chứa đựng ôn nhu cùng sùng hạnh.

" Ta trở về phòng phê duyệt tấu chương dùm Thiên đệ, nàng cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi. " Liền lấy tay xoa xoa đầu cô, mỉm cười rồi đi.

Uyển Nghi nhìn theo dáng lưng Nam Cung Việt, cười đến ngoác miệng, niềm hạnh phúc này, nàng quả thật không thể che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Uyển Nghi bị bệnh

Ads " Tì ti " Lúc này Nam Cung Nguyệt mới dời tầm mắt khỏi Tề Dương, nhào tới định ôm chầm lấy Uyển Nghi.

Cốp

" Ai ui da ! Đau quá hà, tì ti, sao lại cốc đầu người ta chứ ? " Nam Cung Nguyệt xoa xoa chỗ bị đau, vẻ mặt rõ là bất mãn.

" Còn dám nói ? Muội giỏi lắm, sao muội không bắc loa nói cho cả thiên hạ này biết ta yêu Nam Cung Việt luôn đi. Uống công ta tin tưởng muội, vậy mà muội lại bán đứng ta. " Uyển Nghi tức đến xì khói, lại giờ tay lên, không chút lưu tình, cốc cho Nam Cung Nguyệt cái nữa.

" Ai ui, tì đừng có cốc đầu muội nữa. Chẳng phải muội muốn tốt cho tì sao ? Tì xem, nếu muội mà không nói thì bây giờ hai người đầu có được như vậy. Thật là làm ơn mắc oán a. " Nam Cung Nguyệt phụng phịu nói. Nhìn thấy Uyển Nghi giờ tay lên, theo bản năng lùi về phía sau mấy bước.

" Muội còn dám nói sao ? Nếu như kết quả không phải như vậy mà là ngược lại thì sao ? Đến lúc đó hắn không những càng căm ghét ta mà ta còn không cách nào đối mặt với hắn nữa. Không, quan trọng là, muội chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả. Ta thật là bị muội hại cho tức chết rồi. Sau này không thèm để ý muội nữa. "

Uyển Nghi bày ra bộ mặt tức giận, ngẩng nguẩy lắc lắc cái mông, xoay người bỏ về phòng, bỏ lại một mình Nam Cung Nguyệt đứng ngẩn ra.

" Aizz,tì ti, muội biết sai rồi mà, đừng giận muội nữa được không. Tì mà giận muội thì muội biết chơi với ai đây ? Tì ti, sau này muội sẽ không dám nữa đâu aaaaa....."

Nam Cung Nguyệt hồi thần, vội vã đuổi theo Uyển Nghi. Trong đêm tối, hai thân ảnh nhỏ bé đuổi nhau chạy trời chết, hỗn loạn khắp cả vương phủ, tiếng cười đùa vang lên không dứt.

Sáng hôm sau, Nam Cung Nguyệt cao hứng chạy sang phòng Uyển Nghi, một mực kéo nàng rời giường, rù nàng cùng đi dạo hoa viên.

" Tì ti, sao sắc mặt của tì kém quá vậy ? Trong người không khỏe chỗ nào sao ? Có cần muội đi tìm đại phu tới không ? " Nam Cung Nguyệt nhìn khuôn

mặt nhợt nhạt của Uyển Nghi, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Uyển Nghi day day hai bên thái dương, mệt mỏi nói " Không cần đâu, trước giờ ti vẫn luôn rất khỏe mạnh, chưa từng ốm đau bao giờ, chẳng qua là hơi nhức đầu chút thôi. " Từ hôm qua nàng đã thấy hơi tức ngực, đến sáng ngủ dậy, không hiểu sao lại thấy đau đầu khủng khiếp, trí óc có chút mơ hồ. Trong người rất khó chịu, nhưng rõ ràng là không có sốt.

" Tí tí, thật không sao chứ ? " Nam Cung Nguyệt vẫn lo lắng.

" Ừm, quả thật không sao. "

Uyển Nghi mỉm cười trả lời, nàng không muốn để Nam Cung Nguyệt lo lắng. Có lẽ chỉ là đau đầu một chút, lát nữa sẽ khỏi. Nhưng lời vừa dứt, nàng lập tức cảm thấy choáng váng, trong đầu chỉ kịp nghĩ hai " không ổn ". Sau đó liền thấy trước mặt tối sầm, không nhận thức được nữa. Cả người vô lực ngã xuống.

Trong phòng của Uyển Nghi, Nam Cung Việt nắm lấy bàn tay của Uyển Nghi, đau lòng nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng. Ánh mắt sáng quắc quét về phía đại phu đang ngồi bắt mạch bên cạnh.

" Nàng bị làm sao ? "

Trần đại phu xem xét kĩ một lượt, sau đó mới run run chấp tay lại

" Bẩm vương gia, Dương chủ tử chỉ là bị cảm mạo thông thường, có lẽ mấy ngày nay tiết trời thay đổi nên mới bị khí lạnh nhiễm vào người, lại thêm bị phong hàn chạy vào tới phổi dẫn đến ngất xỉu. Cũng không có gì nghiêm trọng lắm, lão thần sẽ kê đơn thuốc, chỉ cần cho nàng uống đúng giờ là được. "

Vốn chỉ là bệnh nhẹ nhưng Trần đại phu lại bị khí thế bức người của Nam Cung Việt dọa đến phát run, khiến ông cảm thấy không phải đang chẩn bệnh cho một người bị cảm mạo mà là một người bị bệnh sắp chết vậy. Nếu cứu không nổi mạng của nàng thì mạng của ông cũng đi theo luôn.

" Đi ra ngoài. " Sự lo lắng trong lòng biến thành lửa giận, Nam Cung Việt lạnh lùng phun ra một câu ngắn gọn. Trần đại phu cũng rất thức thời liền biến mất, trên người đỏ đầy mồ hôi lạnh.

" Huynh, để muội đi sắc thuốc cho tí tí. " Nam Cung Nguyệt nghe Trần đại phu nói không có gì nghiêm trọng mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy Uyển Nghi đột nhiên ngất xỉu làm cô lo lắng chết đi được.

Nam Cung Việt liếc qua một cái, chỉ nhàn nhạt nói. " Ừm, muội đi đi, cẩn thận chút, đừng để bị bóng. "

" Muội biết rồi. Huynh nhớ chăm sóc tí ấy cẩn thận. " Nam Cung Nguyệt rất biết ý, trước khi đi còn kéo theo Hỷ nhi đi cùng, tạo không gian riêng cho hai người.

Nam Cung Việt nhìn sắc mặt tái nhợt của Uyển Nghi, trong lòng trĩu xuống. Hắn nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc mai vương trên má của Uyển Nghi ra sau tai, khẽ thở phào. Vừa nãy hắn mới duyệt xong đồng tấu chương của Nam Cung Thiên giao cho hắn, đang định đi nghỉ ngơi một chút thì thấy Nam Cung Nguyệt chạy vội tới, nói là nàng bị ngất xỉu ở hoa viên. Hắn không kịp suy nghĩ gì mà vội vàng lao đến đây ngay.

Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại khẩn trương đến thế, nhưng hắn có thể cảm nhận được dường như vị trí của nàng trong lòng hắn càng ngày càng quan trọng.

Khỏe miệng Nam Cung Việt lại chột nhếch lên đầy ôn nhu, từ khi nàng đến đây, mọi thứ thay đổi quá nhiều. Lúc đầu là khiến hắn căm ghét đến tận xương tủy, sau đó lại cùng Nguyệt nhi gây ra đủ thứ chuyện, khiến hắn hết đi từ bắt ngờ này lại đến bắt ngờ khác. Thành thân chưa đầy một tháng đã hồng hạnh xuất tường, khiến hắn phải một phen khô sở. Vậy mà không hiểu sao trong tâm hắn lại không hề có chút ác cảm, trái lại càng ngày càng thấy nàng đáng yêu.

Nàng giống như một làn gió xuân đem đến bầu không khí mới cho vương phủ, xua tan đi sự u ám lạnh lẽo cho nơi này. Các hạ nhân trong phủ cũng rất yêu quý nàng, thỉnh thoảng hắn vẫn vô tình nghe thấy họ ngợi ca nàng, nói nàng không những xinh đẹp lại còn tốt bụng, đáng yêu. Nàng cũng là người duy nhất có thể không chế muội muội bướng bỉnh của hắn, khiến muội ấy quý mến nàng đến vậy, lại còn vì nàng mà tình nguyện đi sắc thuốc. Nam Cung Nguyệt là công chúa, lại được nuông chiều từ nhỏ, tính cách thì bướng bỉnh, hay bày trò, nhiều lúc khiến cho hắn cũng phải đau đầu. Trước giờ vốn chưa từng đụng tay vào làm bất cứ thứ gì, hắn không thể tưởng tượng được bộ dạng của Nam Cung Nguyệt lúc sắc thuốc sẽ như thế nào.

" U " Uyển Nghi rên lên khe khẽ, một mảnh kí ức bỗng ùa về trong giấc mơ của nàng, chấp chôn, mờ ảo. Nàng nhìn thấy chính mình, nhìn thấy hình hài còn đỏ hồng bị người ta vứt bỏ trước cổng cô nhi viện. Nàng cố đuổi theo nhưng đôi chân không chịu nghe lời, dù cố gắng đến mấy cũng không cách nào nhấc lên nổi, trái lại nàng càng chạy lại càng xa bọn họ. Ngay cả mặt mũi cha mẹ mình thế nào nàng cũng không thể nhìn thấy, nàng chỉ có thể bất lực nhìn theo dáng lưng của họ, miệng không ngừng lầm bầm. " Tại sao ? Tại sao lại bỏ rơi con ? Tại sao lại không cần con ? "

Có lẽ con cảm mạo khiến Uyển Nghi trở nên yếu đuối, từng mảnh, từng mảnh kí ức trong cuộc đời nàng cứ thế ùa về khiến tim nàng co thắt lại, nàng thốn thức. Một dòng lệ nóng hổi lặng lẽ chảy dài xuống gò má.

Nam Cung Việt nhìn thấy Uyển Nghi đột nhiên rơi lệ thì bỗng giật mình, bàn tay mang theo sự dịu dàng đưa tới, định lau đi dòng nước mắt đang lăn dài trên mặt nàng thì đột nhiên nghe thấy nàng gọi khẽ:

" Sở Hạo. "

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đừng rời xa ta

Ads Bàn tay Nam Cung Việt dừng lại giữa không trung, cứng ngắc. Hắn vừa nghe thấy cái gì ? Có phải là hắn đã nghe nhầm không ? Nàng dám gọi tên nam nhân khác trước mặt hắn ?

" Sở Hạo. " Uyển Nghi lại rên lên khe khẽ, nước mắt lại chảy ra càng nhiều hơn. Lần này Nam Cung Việt xác định chắc chắn là hắn không có nghe nhầm. Nàng vừa khóc vừa gọi tên Sở Hạo. Sở Hạo là ai ? Tại sao nàng vừa khóc vừa gọi tên hắn trong giấc mơ. Bàn tay phải của hắn vẫn dừng lại bất động giữa không trung nhưng bàn tay trái đã sớm nắm lại thành quyền, khớp xương vang lên tiếng rắc rắc thanh thúy. Lửa giận trong lòng bốc cao, con ngươi đen tối sầm lại. Mặc kệ là nàng đang bệnh hay đang bị cái gì, hắn cũng phải dựng nàng dậy hỏi cho ra lẽ.

" Ừm " Uyển Nghi khẽ cự mình, những kí ức khi còn yêu Sở Hạo cứ ùa về tràn đầy trong tâm trí của nàng, đôi môi anh đào lại khẽ hé mở.

" Sở Hạo "

" Bùm ", đầu Nam Cung Việt như muốn nổ tung rồi, ngay lúc định nắm lấy bả vai của Uyển Nghi, dựng nàng dậy thì thấy Uyển Nghi mặt nhăn mày nhíu, khẽ lẩm bầm " Tên khốn khiếp Sở Hạo, ngươi là đồ khốn, đồ c.h.ó thiên...um...mm.khốn..."

Nam Cung Việt nghệt mặt ra, không tiêu hóa nổi sự việc vừa rồi. Nàng chứ.i tên nam nhân đó. Tại sao ? Sao vừa nãy hắn lại tức giận ? Hắn tức giận vì điều gì ? Sao trong lòng hắn lại thập phần khó chịu khi nghe nàng gọi tên nam nhân khác mà không phải là hắn ? Tại sao ? Tại sao ?

Hắn không thể hiểu nổi chính bản thân mình nữa, hắn điên rồi, điên mất rồi.

" Ừm. " Uyển Nghi nặng nề mở mắt, nhìn thấy bàn tay Nam Cung Việt bất động giữa không trung, ánh mắt như người mất hồn, biểu cảm vô cùng quái dị. Lại phát hiện thấy má mình ướt đầm, gò cằm cũng bị thấm ướt một mảng lớn, nàng đưa tay lên quẹt ngang mặt mình, không nghĩ rằng bản thân lại khóc khi nằm mơ.

Nam Cung Việt nhìn thấy Uyển Nghi tỉnh dậy mới hồi hồn, khuôn mặt bất giác thoáng qua chút phiếm hồng. Bàn tay vẫn không cách nào buông xuống, cứ lơ lửng trước mặt nàng.

Uyển Nghi nhìn về mặt bối rối của Nam Cung Việt, rồi lại nhìn xuống bàn tay hắn, đoán chừng có lẽ vừa nãy hắn định lau nước mắt cho nàng, nhưng lại không hiểu sao hắn lại cứ ngồi bất động như thế. Nàng vươn tay ra đón lấy bàn tay hắn, áp lên khuôn mặt mình.

Bàn tay to thon dài, thô ráp áp lên mặt khiến nàng cảm thấy ấm áp, nàng khẽ nhắm mắt, một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay hắn, thấm vào tận trái tim hắn.

Uyển Nghi tha thiết nhìn Nam Cung Việt, giọng nói nghẹn ngào, giống như đang van lơn, tha thiết cầu khẩn.

" Hứa với ta, sẽ không bao giờ rời xa ta. Hứa với ta, sẽ không bao giờ bỏ ta lại một mình. Ta không muốn mất chàng. " Nước mắt cứ thế lăn chã rơi xuống, đôi mắt như được bao phủ một tầng sương mù, càng tăng thêm vẻ mị hoặc. Giờ đây trông nàng vô cùng yếu đuối, như một hài tử cần được che chở. Cha mẹ nàng đã bỏ nàng mà đi, Sở Hạo cũng bỏ rơi nàng đi theo người khác, nàng không muốn người mà nàng yêu nhất cũng rời bỏ nàng.

" Được, ta sẽ không rời xa nàng. " Nam Cung Việt dễ dàng đưa ra lời hứa. Nhìn bộ dạng hiện giờ của nàng, hắn bỗng mềm lòng, bàn tay nhẹ nhàng áp lên trán Uyển Nghi. Ánh mắt chứa đựng sự hạnh phúc cùng ôn nhu.

" Nàng đang bệnh, nghỉ ngơi nhiều một chút. Ta sẽ không đi đâu cả, nàng cứ an tâm ngủ đi. "

Uyển Nghi nhìn thấy thái độ của Nam Cung Việt thì sững sốt, hai con mắt trở ra nhìn hắn không chớp. Trước giờ vẫn quen nhìn thấy một Nam Cung Việt độc tài, bá đạo, lạnh lùng. Giờ đây thấy hắn đột nhiên ân cần như vậy nàng có chút không quen.

" Nam Cung Việt, là ta bệnh hay là chàng bệnh ? Có phải chàng cũng bị sốt rồi không ? Sốt cao quá có thể biến chứng thành thần kinh sao ? "

Về mặt Nam Cung Việt lập tức tái đen như đất nòi, khuôn mặt nhăn nhó vặn vẹo trông vô cùng khó coi. Nhiệt độ trong phòng thoáng chốc giảm xuống, lạnh lẽo cực độ. Nàng như vậy là có ý gì đây ? Vừa nãy còn nắm tay hắn, muốn hắn đừng rời xa nàng. Hắn đối xử tốt với nàng thì nàng lại bảo hắn bị bệnh, bị thần kinh. Quả nhiên nàng không chọc tức hắn thì không được mà. Hừ, ôn nhu cái chó má gì, giờ đây đều bị hắn hung hăng giẫm đạp dưới chân hết.

" Ngủ ! "

Nam Cung Việt lạnh lùng phun ra một chữ, bá đạo ra lệnh cho Uyên Nghi. Nàng lập tức im re, kéo chăn lên trùm kín đầu, lại he hé kéo chăn ra nhìn hẩn. Phù, may quá a, nàng không có sốt đến mức mê sảng, cũng không có nằm mơ, Nam Cung Việt cũng hoàn toàn bình thường. Xem ra, vừa nãy nhất định là sốt cao quá sinh ra ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Không uống thuốc đâu

Ads "Tì tì, uống thuốc đi. " Nam Cung Nguyệt bê bát thuốc còn bốc khói vào phòng, trên mặt lấm lem khiến cho Uyên Nghi và Nam Cung Việt cùng phì cười.

"Cái gì thế? Có chuyện gì à?" Nam Cung Nguyệt đặt bát thuốc xuống bàn, ngây ngô hỏi.

"Ha ha ha....muội xem lại mặt của mình đi..ha ha...đen thui..ha ha..." Nhìn khuôn mặt trắng nõn của Nam Cung Nguyệt toàn vết than đen nhem, quệt ngang quệt dọc, Uyên Nghi cười đến gập cả bụng.

"Tì tì, người ta có lòng sắc thuốc cho tì, vậy mà tì lại còn cười người ta, không thèm quan tâm đến tì nữa, xí..." Nam Cung Nguyệt giậm chân bình bịch xuống sàn nhà, tức giận nguyền một cái thật dài rồi ngúng nguẩy ra ngoài.

"Được rồi, đừng cười nữa, uống thuốc đi. " Nam Cung Việt nghiêm mặt lại, cẩn thận đưa bát thuốc lên miệng thổi cho nguội bớt. Mùi thuốc ngai ngái xộc vào ngạt trần khứu giác của Uyên Nghi, nàng nhăn mặt lại, dùng tay bịt mũi, ngồi tránh xa hết mức có thể.

"Không uống đâu, ghê lắm!" Uyên Nghi rất ghét phải uống thuốc, dù là thuốc đông hay thuốc tây, mỗi lần uống vào nàng đều có cảm giác buồn nôn.

"Không uống sao khỏi bệnh được? Nàng có còn là con nít nữa đâu, uống đi. " Nam Cung Việt hơi nhíu mày, mắt phượng nheo lại, đưa thìa thuốc tới gần miệng Uyên Nghi.

Uyên Nghi nhất quyết không chịu há mồm, dùng chăn trùm kín đầu, lắc đầu nguầy nguậy.

"Không uống. "

"Uống. "

"Không uống. "

"Uống. "

"Không uống."

"Uống ngay." Nam Cung Việt mất hết kiên nhẫn, gầm lên.

"Nhất quyết không uống, chết cũng không uống, không uống, không uống....." Uyên Nghi cũng hét lên, một mực đem mình giấu vào trong chăn.

Sắc mặt Nam Cung Việt càng lúc càng khó coi, hắc tuyến chạy đầy mặt. Liền một hơi đem hết thuốc trong bát uống vào miệng, sau đó mạnh mẽ gạt chăn của Uyên Nghi ra, cúi đầu áp môi mình vào môi nàng.

Thứ chất lỏng màu đen sánh được Nam Cung Việt khéo léo đẩy hết sang miệng Uyên Nghi. Uyên Nghi tròn tròn mắt nhìn Nam Cung Việt, hai tay tức giận dùng sức đánh vào ngực Nam Cung Việt lại bị hẩn bắt được, khóa ra sau lưng.

"Oẹ, đáng quá. " Nam Cung Việt vừa thả Uyên Nghi ra, nàng liền lập tức le lưỡi, trong dạ dày trào lên cảm giác muốn ọe. Cũng không tự ý thức được, hành vi lúc này của mình có bao nhiêu sự đáng yêu, khiến người ta muốn cưng chiều.

Nam Cung Việt thỏa mãn nhìn bát thuốc trống không, dùng vẻ mặt đắc ý ném về phía Uyên Nghi. Nhìn thấy nàng tức giận, mặt đỏ bừng, tròn mắt lên lườm hẩn, trong lòng hẩn lại có cảm giác thoải mái. Lại nhìn thấy nàng liếm liếm đôi môi đỏ mọng, không tự chủ được lại tìm đến đôi môi nàng lần nữa.

Hai cánh môi mềm mại chạm nhẹ vào nhau, không cuồng nhiệt, suồng sã như những lúc trước mà chỉ có sự dịu dàng và hưởng thụ. Đầu lưỡi uyển chuyển của Nam Cung Việt khéo léo cạy hai hàm răng của Uyên Nghi, chọc ngoáy, càn quấy trong khoang miệng của nàng, dịu dàng mút mát mùi thuốc còn sót lại. Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng nồng nàn như muốn đem hai người hòa vào làm một.

Mãi một lúc lâu sau, khi Uyển Nghi cảm thấy không khí trong người sắp bị rút hết sạch. Nam Cung Việt mới thỏa mãn thả nàng ra, nhìn nàng cười xấu xa.

" Giờ thì ngọt chưa? "

Uyển Nghi xấu hổ, trừng mắt lườm Nam Cung Việt một cái, xoay người đem chăn trùm kín đầu, che giấu hai gò má đang đỏ như quả cà chua. Chỉ nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Nam Cung Việt vang lên sau lưng.

Uyển Nghi bị bệnh, Nam Cung Việt ở cạnh chăm sóc nàng cả ngày, không rời lấy nửa bước. Mấy lần Nam Cung Nguyệt đến thăm Uyển Nghi cũng đều bị Nam Cung Việt đuổi khéo. Đám hạ nhân trong phủ lại được dịp có chuyện bàn tán xôm tụ. Còn Mai phi, Huệ phi và Lan phi thì tức đến phát điên.

Những ánh nắng yếu ớt của sớm mai chiếu vào phòng, phủ trùm lên thân ảnh cao lớn của Nam Cung Việt, khiến toàn thân hắn như phát ra ánh hào quang, dịu dàng nhưng lại rực rỡ, nhìn hắn đẹp như một vị thần. Tiếng chim hót lanh lốt trong không trung báo hiệu một buổi sáng an lành thâm nhập vào trong ý thức của Uyển Nghi. Vừa mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên mà nàng nhìn thấy là khuôn mặt đẹp như tạc của Nam Cung Việt. Cả đêm hắn không ngủ để chăm sóc nàng.

" Dậy rồi. Có đỡ hơn chút nào không ? " Nam Cung Việt quan tâm hỏi Uyển Nghi, bàn tay lại đặt lên trán xem nàng đã hạ sốt chưa.

" Ừm, đỡ nhiều rồi. Trong người cũng không còn khó chịu nữa. " Uyển Nghi mỉm cười.

" Vậy thì ta yên tâm rồi, nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đi. Giờ ta phải lên triều. "

" Ừm, chàng đi đi. " Uyển Nghi lại mỉm cười đáp lại, hai người giống như một đôi vợ chồng son, nhìn nhau đắm đuối.

Uyển Nghi nhìn theo dáng lưng Nam Cung Việt, khoe miệng nhếch lên đầy hạnh phúc. Dáng đi của hắn hùng dũng, hiên ngang nhưng lại có vẻ hơi xiêu vẹo, hai mắt hiện lên một quầng thâm mờ mờ. Mái tóc đen phủ lên tấm lưng rắn chắc, vài sợi bay tán loạn trong không trung. Aizz..... tướng công của ta, thật là đẹp trai..

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đôi đầu

Ads " Tỉ tỉ. " Nam Cung Nguyệt chạy ào vào phòng như một cơn gió lốc. Ôm chặt lấy Uyển Nghi.

" Ax ax, Nguyệt nhi, bỏ ra....ax.....nghe sợ. " Uyển Nghi luống cuống hươ hai tay loạn cả lên. Thật là, mới sáng sớm đã đến ám sát nàng rồi.

" Hi hi, xin lỗi, tại cả ngày hôm qua hoàng huynh không cho muối vào, làm muối lo quá chừng. " Nam Cung Nguyệt buông Uyển Nghi ra, nghiêng đầu qua một bên, gãi gãi..

" Khụ...ta chỉ bị cảm mạo, đâu phải bệnh nặng sắp chết đâu mà muối với Nam Cung Việt cứ làm quá lên thế. Được rồi, ra ngoài dạo với ta một chút. Cả ngày chỉ nằm trong phòng. Ta sắp mốc lên rồi đây. " Uyển Nghi vuốt vuốt ngực, thờ hồng hộc. Tưởng đâu sắp bị Nam Cung Nguyệt ôm tới nghẹt thở rồi chứ.

" Tỉ tỉ, có được không. Tỉ mới bệnh dậy mà. Vẫn là nên ở trong phòng thì hơn. " Nam Cung Nguyệt lắc lắc đầu.

" Ta khỏe lắm. Chưa bệnh đến nỗi phải nằm liệt giường. Muối mà không đi thì ta đi một mình đó. " Uyển Nghi hất tung chăn lên. Thay một bộ y phục mới, khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng rồi kéo theo Nam Cung Nguyệt ra ngoài.

" Aizz zaaa....ta đói quá. " Uyển Nghi xoa xoa cái bụng. Sáng dậy đã ra ngoài, nàng quên mất là vẫn chưa có ăn sáng. " Sáng sớm mà không ăn gì, thế lực sẽ không được tốt, dễ bị ngứa xiu lắm đó. "

" Tỉ tỉ, muối biết tỉ sẽ như vậy nên sáng nay đã bảo Hỷ nhi đi chuẩn bị thức ăn cho tỉ rồi. Giờ muối ấy đang chờ ở Uyển đình đó. " Nam Cung Nguyệt khoác cánh tay Uyển Nghi, cười rạng rỡ.

Uyển Nghi sùng nịnh véo má Nam Cung Nguyệt một cái " Quả là muối muối tốt, hiểu ta nhất. "

" Aizz...Hy vọng hôm nay hoàng huynh sẽ không có ngủ gật ở trên triều a. " Nam Cung Nguyệt bỗng dưng thờ dài.

" Ngủ gật ? Sao thế ? " Chỉ là thức chăm sóc nàng có một đêm thôi, không đến mức như vậy chứ ?

" Tỉ không biết sao ? Hôm nọ lúc đưa Hỷ nhi về, Tề tướng quân có nói với muội, vì đi tìm tỉ mà hoàng huynh cười ngửa không nghỉ suốt bốn ngày bốn đêm, lại cười ngửa suốt bốn ngày ba đêm để đưa tỉ về. Sau khi trở về hoàng huynh lại phải giúp Thiên ca phê duyệt tấu chương, rồi lại thức khuya chăm sóc tỉ đó. Mười ngày rồi huynh ấy chưa có chợp mắt. "

" Cái gì ? " Tiếng hét của Uyển Nghi vang vọng khắp vương phủ. Mười ngày không ngủ ? Hắn không phải là người sao ? Trâu bò quá vậy. Dù gì đi chăng nữa cũng đâu cần hành xác bản thân như vậy chứ. Thảo nào trông hắn lại tiêu tụy như vậy.

Trong lòng Uyển Nghi vừa cảm thấy ấm áp, lại vừa có chút xót xa. Nam Cung Việt, hắn cũng chưa có yêu nàng, sao lại phải vì nàng mà chịu nhiều khổ cực như vậy.

" Tỉ tỉ. " Trong lúc Uyển Nghi đang miên man suy nghĩ thì Nam Cung Nguyệt bỗng giật giật tay áo của nàng, hất mặt về phía trước.

Mai phi, Huệ phi, Lan phi đang hùng hổ tiến về phía hai người. Sự tức giận khiến cho khuôn mặt họ trở nên vặn vẹo rất khó coi. Không còn sự xinh đẹp, cao quý như thường ngày nữa. Bây giờ ghen tuông đã hoàn toàn che lấp bản thân họ, khiến họ trông như những con quỷ dữ đến từ địa ngục.

Uyển Nghi dùng một tay che miệng, thì thầm vào tai Nam Cung Nguyệt " Nguyệt nhi, ta đi vắng nhiều ngày như vậy mà mấy bông hoa héo này vẫn không tươi lên được chút nào à ? "

" Tỉ tỉ, chẳng tươi lên chút nào, càng ngày càng héo, sắp thành hoa khô rồi. " Nam Cung Nguyệt cũng thì thầm.

Thôi vậy, Uyển Nghi nhún nhún vai. Nàng cũng không muốn gây hấn với họ nhiều. Cùng là nữ nhân với nhau, hà tất phải làm khó nhau. Nàng biết họ cũng là vì một chữ yêu mà sinh hận. Nàng đành nhún nhường một chút, khề khom người.

“ Chào các tỉ tỉ, muội đã trở về. “

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Ads \ Mai phi, Huệ phi, Lan phi thấy thái độ của Uyển Nghi đột nhiên thay đổi liền khựng lại. Đôi mắt của Huệ phi hơi nheo lại, nhìn Uyển Nghi dò xét như muốn xem nàng định giờ trò gì nhưng Uyển Nghi chỉ mỉm cười, nụ cười rạng rỡ không chút tạp niệm. Mai phi phát ông tay áo, cộc cằn nói.

" Đủ rồi, ngươi không phải mất công diễn kịch trước mặt bọn ta. Vương gia không có ở đây, ngươi không cần phải diễn màn kịch tí muội tình thâm đâu. "

Nhìn thấy thái độ của Mai phi, Uyển Nghi không những không tức giận mà lại còn mỉm cười.

" Mai tỉ, sao lại nói vậy. Chúng ta đều là người một nhà cả, hà tất phải làm khó nhau. Sau này chúng ta không gây hấn với nhau nữa, sống hòa bình không phải là sẽ tốt hơn sao ? "

Nam Cung Nguyệt đứng bên cạnh mà suýt ngất, da gà da vịt nổi khắp người, tỉ tỉ của cô đang muốn làm cái gì vậy ? Đột nhiên lại muốn chung sống hòa bình với ba bông hoa héo.

" Phi....Ai là người một nhà với ngươi, thứ đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ, hồng hạnh vượt tường đi câu dẫn người nam nhân khác như ngươi mà muốn đứng ngang hàng với bọn ta. Nói cho ngươi biết, ngươi đừng có mơ đi, ngươi suốt ngày vấy cái đuôi chó của mình đi theo vương gia thì cũng đừng vấy đuôi xu nịnh đi theo bọn ta, nhìn thấy ngươi là ta đã buồn nôn rồi. "

Huệ phi xô ra một tràng, cũng không thèm chú ý đến hình tượng cao quý thường ngày của mình, thường ngày giả nhân giả đức, nhu mì hiền thực trước mặt vương gia, giờ thì cũng đã lộ nguyên hình. Trước đây Huệ phi chính là người được vương gia sủng hạnh nhiều nhất, chỉ vì sự xuất hiện của Uyển Nghi mà hơn một tháng trời vương gia không thèm tới chỗ bọn họ. Sự ghen tị đã sớm găm nhăm trái tim nàng ta.

Hồ ly tinh ? Chó ? Uyển Nghi nheo mắt lại, toàn thân tỏa ra một luồng khí nguy hiểm. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nàng muốn sống hòa bình thì họ lại nằng nặc. Hừ, nếu đã vậy thì đừng trách nàng không khách khí.

" Huệ tỉ nói đúng lắm, muội đây hồng hạnh xuất tường muốn đi câu dẫn nam nhân. Ai dè vương gia lại vì muội mà hao tâm tổn sức như vậy. Kết quả là không những không câu dẫn được nam nhân mà lại còn bị vương gia bắt về. Sau này có lẽ muội cần phải học hỏi các tỉ một chút, để các tỉ chỉ giáo cho muội cần phải câu dẫn nam nhân như thế nào. "

Uyển Nghi dùng ống tay áo che miệng, lộ ra nụ cười khinh bạc.

"Người....." ba người bọn họ tức giận đến tái mặt, vương gia vì Uyển Nghi mà dốc sức tìm kiếm, điều đó đối với cả ba người bọn họ mà nói giống như một nhát kiếm đâm xuyên tim vậy. Bọn họ theo vương gia lâu như vậy cũng chưa từng được vương gia đối đãi như thế. Dù dễ thấy trong lòng vương gia Uyển Nghi quan trọng như thế nào. Nàng lại còn dám nói bọn họ giỏi câu dẫn nam nhân. Bàn tay của Huệ phi tức giận giơ cao lên, nhắm thẳng hướng mặt Uyển Nghi mà giáng xuống.

" Bốp "

Uyển Nghi dễ dàng bắt được tay của Huệ phi, lại nhanh tay tát cho nàng ta một cái này lửa. Huệ phi bị bắt ngờ, mặt vẹo hẳn sang một bên, đôi mắt tròn tròn như không thể tin được.

" Cái tát này.....là vì ngươi rượu mời không muốn uống, lại muốn uống rượu phạt, cố tình gây hấn với ta. "

" Bốp "

" Cái này là vì ngươi không biết thân biết phận, dám lên tiếng mắng ta. Ngươi nên biết muốn mắng người cũng phải xem lại người đó là ai. "

" Bốp "

" Còn cái tát này...." Uyển Nghi lạnh lùng nhếch môi lên ".....là vì ngươi dám giơ tay đánh ta. Lần trước vì ngươi mà Hỷ nhi phải chịu oan một cái tát, nay ta trả lại ngươi. Có phải cũng muốn giống như lần trước đi tìm vương gia xin phân xử không ? Nếu vậy thì đi mau một chút, ta muốn xem xem rốt cuộc là vương gia sẽ đứng về phía ngươi hay là đứng về phía ta. "

Lan phi và Mai phi đứng bên cạnh bị một màn bắt ngờ trước mắt dọa cho không thể nhúc nhích. Mồm cứ há hốc ra, cũng không kịp phản ứng. Nam Cung Nguyệt ở bên cạnh Uyển Nghi khẽ nhếch môi, cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Gậy ông đập lưng ông

Ads "Người....người..." Huệ phi xoa xoa hai má in năm dấu tay, tức giận chỉ về phía Uyển Nghi, miệng ú ớ không nói lên lời. Chợt nhìn thấy mấy người a hoàn đang đi tới gần, trong đáy mắt liền hiện lên vẻ giảo hoạt. Nàng ta nở ra một nụ cười oán độc. Sau đó nước mắt liền chảy như mưa, làm ra vẻ vô cùng ủy khuất.

" Dương Uyển Nghi, ngươi đừng cậy có vương gia che chở mà quá đáng. Cả ngươi và ta đều là những người hầu hạ cho vương gia, giờ ngươi vương gia sủng hạnh nhất chính là ngươi, tại sao ngươi vẫn còn muốn làm khó ta ? "

Ngay sau đó thân ảnh bé nhỏ liền nhắm hướng hồ nước nhảy tới. Hừ, Dương Uyển Nghi, nhìn ở góc độ này, chắc chắn những a hoàn kia sẽ nghĩ là nàng đây Huệ phi xuống. Đến lúc ấy, dù có sủng hạnh Uyển Nghi bao nhiêu thì vương gia cũng không thể dung túng cho nàng. Chỉ là....kế hoạch đã sớm phá sản vì Uyển Nghi đã nhanh tay nắm lấy tay Huệ phi, không cho nàng ta nhảy xuống.

" Muốn vu oan giá họa cho ta ? Còn non tay lắm, lần sau đừng sử dụng thủ đoạn trẻ con này, không có tác dụng đâu. " Uyển Nghi cười lạnh. Ngay lúc Huệ phi giả bộ khóc lóc, nàng đã đoán được Huệ phi muốn làm gì.

" Người....buông ra ! " Huệ phi thấy mục đích không đạt được, tức giận hất tay của Uyển Nghi ra.

" Á " Uyển Nghi tròn to hai mắt, không đề phòng kịp, thân hình loạn xạ ngã xuống nước.

" Ừm " Cả người nàng ngã xuống hồ nước lạnh lẽo, nước dưới hồ bắn lên, văng tung tóe.

" Ti ti, Huệ phi, ngươi làm cái trò gì vậy hả ? Gian kế không thực hiện được nên đẩy ti ti của ta xuống nước. Ngươi thật là thâm độc. " Nam Cung Nguyệt chỉ vào mặt Huệ phi, hét âm lên.

" Ta....ta không có..." Huệ phi tái xanh mặt, nàng ta chỉ là lỡ tay thôi, không ngờ Uyển Nghi lại rơi xuống nước, trong lòng vạn phần lo lắng. Chỉ có điều không phải là lo lắng cho Uyển Nghi mà là lo lắng cho bản thân sẽ bị vương gia xử phạt.

Nam Cung Nguyệt nhìn thấy Uyển Nghi rơi xuống nước thì vô cùng bất an, chợt nhớ rằng Uyển Nghi biết bơi nên đã có chút an tâm. Nhưng....đợi một lúc lâu vẫn không thấy Uyển Nghi trôi lên, trong lòng liền cảm thấy hốt hoảng.

" Buổi sáng chưa ăn gì, thể lực không tốt, sẽ dễ bị ngất xỉu lắm . " Lời nói của Uyển Nghi xẹt qua đầu Nam Cung Nguyệt. Không xong rồi, tí ti của cô vừa mới bệnh dậy, lại rơi xuống hồ nước lạnh như thế, có phải đã bị ngất xỉu rồi không ? Nam Cung Nguyệt nghĩ đến đây, mặt tái xanh tại.

" Người đâu, cứu....mau tới đây.....cứu mạng. " Nam Cung Nguyệt kinh hô, nước mắt lăn chã rơi xuống, vô cùng bất an. Tí ti, tí nhất định không được xảy ra chuyện gì đâu đấy, nhất định....

~~~~~

Uyển Nghi sắc mặt tái nhợt nằm dựa nửa người vào lồng ngực của Nam Cung Việt, dù đã thay y phục bị ướt ra nhưng mái tóc vẫn chưa kịp khô, bết dính, vài sợi lòa xòa dính ở trên má. Nam Cung Việt vén mấy sợi tóc mai của Uyển Nghi ra sau tai, sau đó ném một cái nhìn tàn khốc về phía ba người đang quỳ dưới sàn nhà.

" Các người giỏi lắm, thừa lúc bốn vương không có nhà thì giờ trò, các người không coi bốn vương ra gì có phải không ? "

Giọng nói lạnh lùng, âm lãnh nhưng mang theo sự tức giận không che giấu nổi. Đôi mắt vẫn những tia máu, trong con ngươi đen bùng bùng lửa giận.

" Vương gia, thần thiếp không phải cố ý, thần thiếp quả thực không cố ý..." Huệ phi nức nở, trên gương mặt tràn đầy nước mắt, bộ dạng run rẩy mềm yếu khiến người khác muốn che chở. Nhưng khi lọt vào mắt Nam Cung Việt thì chỉ có sự chán ghét cùng coi thường.

" Không cố ý ? Người nói người không cố ý ? Ai ai cũng nhìn thấy, lúc đó người chính là cố ý. Muốn tự nhảy xuống hồ vu oan giá họa cho tí ti của ta, ai dè bị tí ti ấy đoán ra được giữ tay người lại. Người tức giận đẩy tí ti ấy xuống hồ. " Nam Cung Nguyệt tức giận gầm lên, bàn tay trắng nõn nắm chặt lại nổi lên gân xanh. Nếu không phải vì có Nam Cung Việt đang ở đây, chắc chắn nàng sẽ xông vào, đánh, đánh, đánh, đánh.....Đánh cho đến khi họ không thể lết đi được nữa thì thôi, lúc đó sẽ chuyển sang đá.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nam Cung Việt nổi giận

Ads " Vương gia, thần thiếp quả thật không cố ý mà. Xin người hãy tin thần thiếp, vương gia, thần thiếp bị oan.." Huệ phi nước mắt lưng tròng, đối diện với con giận của Nam Cung Việt nàng chỉ còn biết cách khóc, hy vọng hắn sẽ mềm lòng. Nhưng nàng đã không biết rằng, trước giờ Nam Cung Việt ghét nhất chính là nhìn thấy nữ nhân khóc.

" Hoàng huynh, nàng ta rõ ràng là cố ý, lúc đó ngoài muội ra còn mấy a hoàn nữa cũng nhìn thấy nàng ta đẩy tí ti xuống. Huynh cứ cho người gọi họ đến đây hỏi cho ra lẽ là sẽ biết thực hư. "

" Đi tìm những người đó tới đây. " Nam Cung Việt nói vọng ra ngoài, bàn tay nắm lại nghe rắc rắc. Huệ phi, Mai phi và Lan phi khuôn mặt đã sớm trở nên trắng bệch vì sợ hãi. Huệ phi lại càng không thể ngờ được, muốn đề cho những a hoàn đó làm chứng cho nàng, giờ lại thành ra bằng chứng buộc tội nàng.

Chỉ một lát sau, bốn a hoàn bị đẩy vào, quỳ rạp trên mặt đất.

" Tham kiến vương gia. "

" Ngày hôm nay các người đã nhìn thấy những gì? nói "

" Việc này....." Bốn a hoàn quay sang nhìn nhau, sự việc ngày hôm nay bọn họ cũng không dám chắc lắm. Hơn nữa, họ cũng không dám nói, sợ đắc tội với Huệ phi, Mai phi, Lan phi nên cứ âm ừ, không người nào dám nói.

" Nói " Nam Cung Việt gầm lên, sắc mặt vô cùng đáng sợ khiến cho bốn nha hoàn giật nảy mình, mặt mày xanh mét. Họ thà đắc tội với ba người kia còn hơn là đắc tội với vương gia, hơn nữa, thường ngày Uyển Nghi đối xử với họ rất tốt, mỗi lần gặp họ đều cúi đầu chào, hoàn toàn không coi họ là kẻ dưới. Vì vậy một người lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, giọng nói run run.

" Bẩm vương gia, việc này chúng nô tì cũng không dám chắc lắm. Hôm nay chúng nô tì đang đem đồ đi giặt thì nhìn thấy Mai chủ tử, Lan chủ tử, Huệ chủ tử, Dương chủ tử và công chúa đang đứng bên hồ. Chúng nô tì nghe thấy Huệ chủ tử nói rằng Dương chủ tử muốn làm khó Huệ chủ tử. Sau đó không hiểu sao Dương chủ tử nắm lấy tay Huệ chủ tử, rồi Huệ chủ tử hất tay một cái, Dương chủ tử đứng không vững liền ngã xuống hồ. "

" Lời các người nói là thật ? "

" Bẩm, chúng nô tì không dám nói dối nửa lời. "

"Được rồi, lui ra cả đi. " Nam Cung Việt phát tay áo, ngay sau đó bốn a hoàn kia đều vội vã rời đi.

"Vương gia, thần thiếp thật sự không có, người không thể tin những gì họ nói được, Chính họ cũng bảo là không dám chắc. Vương gia, xin người hãy tin thần thiếp....." Huệ phi một khuôn mặt tràn đầy nước mắt, đôi mắt đỏ hoe. Lúc này trông nàng ta thực sự đáng thương.

"Người vẫn còn dám chối ? Người muốn nói rằng cả họ và ta đều nói dối phải không ? " Nam Cung Nguyệt tức giận chỉ tay vào Huệ phi.

"Đù rồi Nguyệt nhi. " Uyển Nghi nặng nề mở mắt, yếu ớt dựa vào người Nam Cung Việt, giọng nói thì thảo như có như không " Không có ai chứng kiến sự thật, ở đó cũng chỉ có muối. Muối thân thiết với ta như vậy, nói ra ai sẽ tin chứ ? Quên đi, không có chứng cứ nói gì cũng là vô dụng thôi. Ta cũng không muốn xảy ra bất hòa với họ, tha cho họ đi. " Sau đó lại ngất lịm đi.

Huệ phi tức giận gào rống lên, khuôn mặt vặn vẹo vô cùng khó coi.

"Dương Uyển Nghi, là người, chính người cố tình bày mưu hãm hại ta. Không ngờ người lại nham hiểm đến thế, còn bày ra bộ dạng mèo khóc chuột đó, người muốn diễn cho ai xem ? "

"Câm đi. " Nam Cung Việt gầm lên " Còn dám xảo biện ? Các người biết rõ ta chính là ghét nhất việc nữ nhân tranh sủng, đấu đá lẫn nhau. Các người không xem ta ra gì có phải không ? Người đầu, đưa Huệ phi, Lan phi và Mai phi tới Đạm Tinh Cư, trong vòng một năm không cho phép rời khỏi nửa bước. "

"Dạ " Ngay lập tức ba thị vệ xuất hiện, nắm lấy tay họ lôi đi. Mai phi và Lan phi thấy thế liền hốt hoảng kêu toáng lên.

"Vương gia, vương gia, chúng thần thiếp đâu có làm gì đâu. Tất cả đều là do một mình Huệ phi gây ra, không có liên quan đến chúng thần thiếp. " Vì có gì Huệ phi đẩy Dương Uyển Nghi xuống hồ mà họ lại phải chịu tội chung chứ ?

"Ba người các người là hợp lực lại ức hiếp ti ti của ta, còn oan ức cái gì nữa ? Không nói nhiều, lôi đi. " Nam Cung Nguyệt nhìn Mai phi và Lan phi bằng ánh mắt trào phúng, lạnh lùng ra lệnh. Nàng sẽ không cho phép bất cứ ai tổn thương đến ti ti của cô.

"Buông ra " Huệ phi mạnh mẽ hất tay thị vệ ra, nhìn Nam Cung Việt với vẻ ưu thương, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều. Khóe miệng nở ra nụ cười trào phúng.

"Vương gia, sự thật như thế nào chính người hiểu rõ. Thực chất người trừng phạt thần thiếp không phải là vì thần thiếp đã làm sai mà là vì thần thiếp đã làm sai với ai. Vương gia, nếu ngày hôm nay không phải là nàng ta ngã xuống nước mà là thần thiếp thì người có trừng phạt nàng ta như vậy không ? Ha ha ha....." Huệ phi cười lên đầy điên cuồng, tiếng cười sắc lạnh vang vọng trong không gian, khuôn mặt đầm nước mắt trở nên vặn vẹo khó coi. Trong mắt hàm chứa sự đau thương tột cùng, nàng nhìn hần, nhìn người nam nhân mà nàng hết mực yêu thương. "....Người sẽ không, đúng không ? Câu trả lời sẽ là không đúng không ? Vương gia, sao người lại có thể đối xử tàn nhẫn với thần thiếp như thế ? Vì sao thần thiếp phải đối chọi với nàng

ta, không phải là vì người sao? Người biết rõ tình cảm của thần thiếp dành cho người, năm năm qua dù ở bên cạnh người nhưng người vẫn chưa bao giờ đặt thần thiếp trong mắt. Thần thiếp cũng không oán giận nữa câu. Tại sao? Giờ người lại vì nàng ta mà đối xử với thần thiếp như thế? Tại sao ? " Huệ phi gào lên đầy bi thương, phẫn uất. Trong tim nàng, là đau, đau đến tận đáy lòng.

Những lời nói của Huệ phi khiến cho căn phòng rơi vào một mảnh yên lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc nức nở đầy đau đớn.

Khuôn mặt Nam Cung Việt tái đen, trong lòng nổi lên một cảm xúc hỗn tạp. Hần biết, hẳn Huệ phi là thật lòng yêu hần, hẳn biết những lời nàng nói là thật. Hần hiểu rõ suốt năm năm qua, Huệ phi đã vì hần mà cố gắng rất nhiều. Tuy bản thân nàng có chút ích kỷ, kiêu căng, lại có chút thủ đoạn, nhưng nàng luôn đối xử với hần rất tốt, mỗi khi gặp hần, nàng đều e lệ như một con mèo nhỏ. Hần biết đó là những cảm xúc thật của nàng, tuyệt nhiên không phải là diễn để cho hần xem, chính vì vậy nên trong ba tiểu thiếp của hần lúc đó, người mà hần sủng hạnh nhiều nhất chính là nàng.

Hần vô tình, hẳn lãnh khốc, hẳn vì Song nhi mà không để bất cứ nữ nhân nào trong lòng, nhưng hẳn lại vì thế mà phụ đi một tấm chân tình. Dù biết nàng yêu hần sâu đậm đến thế thì đối với nàng hẳn cũng chỉ có tôn trọng, tuyệt nhiên không có suy nghĩ nào khác. Nhưng là hẳn không thể chịu được khi nàng vì ghen tuông mà đánh mất chính mình như thế. Giống như mẫu hậu mà hẳn luôn kính trọng đã phản bội lại lòng tin của hần.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Trừng phạt

Ads Nhìn nữ nhân đang nằm trong vòng tay mình, lại nhìn đến nữ nhân đang quỳ rạp dưới đất, nước mắt ướt đầm một khoảng sàn lớn. Bàn tay Nam Cung Việt gắt gao nắm chặt lại. Lời đã nói ra không thể rút lại, hơn nữa hần chỉ có thể chọn một.

" Huệ phi, có phải ngươi đang thử thách tính kiên nhẫn của ta ? Ngươi cảm thấy một năm là chưa đủ sao ? Ta có thể cho ngươi thêm một năm để suy nghĩ về những điều mình đã làm "

Khuôn mặt Nam Cung Việt mang theo sự trào phúng cùng lạnh lùng. Biểu cảm không thay đổi, ngữ khí có phần khinh miệt và tức giận nhưng thực sự trong tâm hần đang rối loạn, hần thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Huệ phi.

Huệ phi nhìn hần, nước mắt đã ngừng rơi, nở một nụ cười yếu ớt. Nàng đã biết, người hần chọn không phải là nàng, không phải nàng, nàng biết. Nhưng tại sao ? Tại sao tìm nàng, vẫn đau đến thế.

" Lôi xuống " Nam Cung Việt quay mặt đi, lạnh lùng ra lệnh.

Ba thị vệ vì chuyện vừa rồi mà ngây ngẩn cả người, đứng im lặng một chỗ, đến khi nghe Nam Cung Việt ra lệnh mới sực tỉnh, lôi ba người đi. Huệ phi hát tay, lạnh lùng nói " Không cần, ta tự đi được. "

Tên thị vệ quay sang nhìn Nam Cung Việt chờ lệnh, thấy Nam Cung Việt khe khẽ gật đầu mới làm động tác mời, cung kính đi theo sau Huệ phi. Thực chất trước giờ hần không nghĩ Huệ phi lại có lúc như thế nên giây phút này đột nhiên hần có chút kính trọng nàng. Vì yêu mà sinh hận, mà trở nên ích kỉ, độc ác, đó là điều có thể khiến người ta cảm thông và thấu hiểu.

" Hoàng huynh, huynh chăm sóc tí tí, muội ra ngoài một chút. " Nam Cung Nguyệt vẫn yên lặng từ nãy tới giờ đột nhiên lên tiếng. Nam Cung Việt không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

Nam Cung Nguyệt lui ra ngoài, ra khỏi cửa phòng hai bước lại quay lại, đóng cửa phòng rồi lại quay đi.

Nam Cung Nguyệt ngồi lặng lẽ ở trong hoa viên, tay cầm một bông hoa cúc, dứt từng cánh, từng cánh một. Cho đến khi bông hoa trụi lủi, lại bẻ thêm một bông hoa cúc nữa, tiếp tục dứt. Dưới chân nàng toàn là xác cánh hoa.

Đầu nàng rối loạn, tâm nàng nặng trĩu. Nàng cứ nghĩ hần là nàng sẽ vui vẻ, sẽ hào hứng khi hoàng huynh trừng phạt ba người bọn họ, nhưng tại sao nàng lại không cảm nhận được sự vui thích, trái lại nàng lại cảm thấy khó chịu như thế? Ngay từ lúc Huệ phi được gả tới vương phủ, rồi sau đó là Lan phi, rồi Mai phi, nàng đã không có thiện cảm với họ. Vì trong tâm nàng nghĩ rằng những nữ nhân này chẳng qua cũng chỉ vì mê đắm thân phận vương gia và về ngoài tiêu sái của hoàng huynh mà thôi. Nàng không muốn nhìn thấy hoàng huynh của mình như miếng mồi bị thêm muối, vì vậy nàng luôn tìm cách làm khó họ, chọc cho họ nổi điên lên. Cũng chính vì thế nên lần đầu gặp mặt, nàng đã có hảo cảm với Uyển Nghi. Một nữ nhân có vẻ đẹp trong trẻo

như sương mai, một người trao cho cô nụ cười thuần khiết không nhiễm chút tà ý, người không cố sức lấy lòng, thậm chí còn tuyên bố rằng không quan tâm đến hoàng huynh của nàng. Là người vì yêu mà chấp nhận rời xa, là người khiến cho hoàng huynh của nàng thay đổi. Ngoài mẫu hậu ra, đó là nữ nhân duy nhất khiến nàng kính trọng và yêu mến. Nhưng, nàng không bao giờ có thể nghĩ rằng Huệ phi lại yêu hoàng huynh đến như thế. Lời nói đó có thể là giả nhưng ánh mắt bị thương đó, những giọt nước mắt đó, là thật. Một cơn gió thổi tới, thổi tung những cánh hoa dưới chân nàng, Nam Cung Nguyệt khẽ thở dài.

Đạm Tinh Cư.

Đạm Tinh Cư là một khu biệt viện nằm ở phía tây của Vương phủ, bình thường không có người ở. Huệ phi, Lan phi và Mai phi khi được đưa đến đây thì được xếp ở ba phòng riêng biệt. Có thể tự do đi lại nhưng không được phép bước ra khỏi Đạm Tinh Cư

" Huệ phi, ngươi lần ra đây cho ta " Mai phi và Lan phi tức giận gào to, đập cửa xông thẳng vào phòng của Huệ phi.

Huệ phi đứng bên cửa sổ, không quay đầu lại, ánh mắt nhìn xa xăm ra bên ngoài như đang đắm chiêu điều gì đó.

" Huệ phi, ngươi là đồ khôn, ngươi tưởng mình là thông minh lắm sao ? Muốn hại ả tiện nhân đó, rồi cuộc lại hại chính mình, còn kéo theo bọn ta phải chịu phạt cùng với ngươi. Tất cả là tại ngươi đã hại bọn ta ra nông nỗi này. Ngươi có nghe thấy không ? ả tiện nhân này. " Lan phi kéo giắt tay Huệ phi lại khiến Huệ phi phải quay đầu, nhưng khoảnh khắc nàng quay đầu lại khiến cho Lan phi và Mai phi rùng mình, một ánh mắt lạnh lẽo đến thấu xương đang nhìn họ chằm chằm.

" Bốp " Một tiếng động rất lớn vang lên, năm đầu tay đỏ ửng in trên gương mặt của Lan phi. Lan phi còn chưa kịp phản ứng, lập tức đã bị Huệ phi dùng một tay bốp cổ.

" Ngươi nói ai là tiện nhân ? Các ngươi nghĩ rằng các ngươi có thể ngang hành với ta sao ? Muốn nói gì thì nói ? Sau này không biết điều một chút thì cái mạng chó của các ngươi sẽ không giữ được đâu. " Huệ phi gia tăng lực đạo bàn tay, Lan phi bị ngạt thở, mặt dần dần xám ngoét, cổ sức gờ tay Huệ phi ra nhưng không được.

Khi Lan phi tưởng chừng như không thở nổi nữa, Huệ phi mới buông tay, đẩy mạnh một cái khiến Lan phi ngã trên sàn nhà, ho khụ khụ.

" Cút. " Huệ phi trừng mắt quát to một tiếng, Lan phi và Mai phi sợ hãi, lập cập chạy ra ngoài, không dám ngoái đầu lại. Về cơ bản, họ vẫn không phải là đối thủ của Huệ phi.

Huệ phi lại quay đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt dịu đi, chứa một tia phức tạp.

Nàng nhắm mắt, hồi tưởng lại lúc nàng gặp hần, người mà nàng dành trọn trái tim mình. Mười một năm trước, nàng gặp hần trong yến tiệc của triều đình. Lúc ấy nàng mới vừa tròn 13 tuổi. Tên thật của nàng là Lâm Nhã Cẩm, cha nàng là đại tướng quân Lâm Nguyên. Nàng yêu Nam Cung Việt ngay từ cái

nhìn đầu tiên. Người nam nhân mạnh mẽ, cương nghị ấy khiến cho trái tim thiếu nữ của nàng phải thổn thức. Mỗi lần được cha đưa đến tham dự yến tiệc của hoàng cung, ánh mắt nàng vẫn luôn tìm kiếm hắn. Thời gian dần trôi qua, nàng nhận ra mình yêu hắn sâu đậm, không có cách nào cứu chữa. Nàng vì hắn mà cố gắng trở thành tài nữ, nàng muốn trở thành một nữ nhân toàn vẹn, để hắn có thể chú ý đến nàng dù chỉ một phút. Nhưng nàng cũng chỉ như hàng ngàn người đứng đi qua cuộc đời hắn, ánh mắt của hắn chưa từng nhìn về phía nàng. Sáu năm sau, hắn tròn 20 tuổi, trở thành một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất. Nàng cũng trở thành một thiếu nữ 19 tuổi, xinh đẹp như hoa. Ở tuổi của nàng, những nữ nhân khác sớm đã yên bề gia thất, biết bao nhiêu người ngó ý, cha mẹ nàng cũng vì nàng mà lo lắng không thôi, nhưng nàng nhất quyết không chịu thành thân mà vẫn cứ ôm một mối tình đơn phương suốt sáu năm

Khi hắn yêu một nữ tử thanh lâu, tim nàng như muốn vỡ vụn. Hắn hạnh phúc bên người hắn yêu, nhưng hắn lại không biết rằng có một nữ nhân vì hắn mà khóc sưng cả mắt.

Khi nữ tử thanh lâu đó chết, hắn đau khổ đến điên cuồng, tim nàng cũng đau. Hắn uống rượu, nàng chỉ dám ngồi ở xa nhìn hắn. Hắn dầm mưa, nàng cũng vì hắn mà dầm mưa. Nàng vì hắn mà đau lòng.

Hoàng thượng ban hôn nàng cho hắn, hắn chỉ đồng ý nạp nàng làm thiếp. Đêm tân hôn, cái nàng nhận được chỉ là ánh mắt lạnh lùng của hắn. Hắn đặt cho nàng cái tên mới, gọi nàng là Huệ phi. Từ đó, nàng quên đi cái tên Lâm Nhã Cầm, trở thành Huệ phi của hắn. Thời gian trôi qua, phụ thân và mẫu thân của nàng qua đời, trên đời này, nàng chỉ còn lại mình hắn.

Lần lượt sau đó đến Lan phi và Mai phi được hoàng thượng ban hôn, nàng cũng không bận tâm, vì nàng biết trong tim hắn không có họ. Năm năm, suốt năm năm liền, trong tim hắn vẫn chỉ có một người đã chết. Nàng không có cách nào xóa nhòa đi hình ảnh của người đó trong lòng hắn. Nàng chỉ có thể đợi, chỉ có thể mong rằng tâm chân tình của mình sẽ làm hắn cảm động. Nhưng nàng vẫn không thể bước chân vào cuộc đời hắn. Hắn không bao giờ ngoảnh đầu nhìn lại để biết rằng, có một nữ nhân vẫn luôn si ngốc chờ đợi tình yêu của hắn.

Khi Dương Uyển Nghi xuất hiện, tim nàng đột nhiên cảm thấy bất an. Nàng nhìn thấy hắn vì Dương Uyển Nghi mà cười, cách hắn đối xử với Dương Uyển Nghi cũng khác hẳn cách đối xử với nàng. Nàng không muốn, nhưng nàng vẫn ghen. Sự ghen tị gặm nhấm trái tim nàng, Dương Uyển Nghi đến nay mới chỉ 15 tuổi, còn nàng thì đã 24. Nàng không thể còn có vẻ trẻ trung xinh đẹp như một thiếu nữ 15, nàng cũng không biết cách làm hắn cười, nàng biết mình đã thua. Tại sao, tình cảm của nàng dành cho hắn suốt 11 năm lại không thể bằng một nữ tử thanh lâu hắn mới gặp lần đầu, lại không bằng một tiểu thiếp mới xuất hiện được hơn một tháng ?

Một dòng nước mắt nóng hổi lặng lẽ rơi xuống, từng giọt, từng giọt rơi xuống đất, vỡ tan, tựa như trái tim của nàng. Tim nàng đau đớn như có ai bóp nát, khuôn mặt nàng chất chứa đầy bi thương. Nàng nhàn nhạt lầm bầm

"Chàng có biết chàng tàn nhẫn với thiếp lắm không ? Tại sao chàng chưa từng một lần đón nhận tâm chân tình của thiếp ? Tại sao thiếp vẫn ngu ngốc đến thế ? Vẫn yêu chàng."

~~~~~

Nam Cung Việt nhìn Uyển Nghi, sắc mặt nhợt nhạt, lông mày nhíu lại. Bàn tay to lớn thon dài của hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Đừng đụng vào tiểu nhân

Ads "Nàng còn muốn giả vờ ngủ đến bao giờ nữa? Người đầu đã đi cả rồi, mau dậy đi."

Nam Cung Việt vừa dứt lời, người nằm trên giường lập tức tung chăn, ngồi bật dậy với tốc độ ánh sáng.

"Ây...chàng không thể bớt thông minh hơn một chút sao? Mất hứng."

"Nàng đó, một ngày không gây chuyện thì không chịu được sao ?" Nam Cung Việt thờ dãi.

"Ta vốn dĩ cũng không muốn gây hấn với họ nữa, ta thật sự muốn chung sống hòa bình với họ, tại họ không biết điều, thích gây sự với ta. Người ta nói có thể đắc tội với một trăm quân tử cũng đừng nên đắc tội với một tiểu nhân, đáng tiếc...ta đây chính là tiểu nhân a" Uyển Nghi nhún vai.

"Vậy nàng vui không ?" Nam Cung Việt nhìn Uyển Nghi, ánh mắt thâm trầm.

Uyển Nghi ôm gối, co người ngồi dựa vào Nam Cung Việt "Lẽ ra là sẽ vui, nếu như ta không nghe thấy những lời nói đó của Huệ phi. Ta cảm thấy bản thân mình có lỗi....." Uyển Nghi trầm mặc một lúc, nhàn nhạt nói "Huệ phi, nàng ấy rất yêu chàng."

"Ta biết."

"Chàng lúc nào thì biết ta giả vờ ? " Uyên Nghi chuyển đề tài.

"Ta còn không hiểu tính cách của nàng nữa sao ? Dù nàng đang bị bệnh thì cũng không phải là người dễ dàng chấp nhận để họ ức hiếp, càng không thể bị Huệ phi đẩy xuống nước. " Nam Cung Nguyệt lại thở dài. Vòng tay qua ôm Uyên Nghi vào lòng.

"Ừm." Uyên Nghi khẽ gật đầu, ngược mắt lên nhìn hắn. "Nếu một ngày nào đó, chàng lại gặp một người nào đó khiến chàng thích hơn ta, vậy chàng có đối xử với ta giống như đối xử với Huệ phi không ? "

Nam Cung Việt hơi bất ngờ trước câu hỏi của Uyên Nghi, thoáng chốc liền không kịp phản ứng. Hắn trầm ngâm một lúc rồi mới mở miệng.

"Ta....."

Lời còn chưa kịp nói ra, Uyên Nghi đã đưa ngón tay lên đặt trên môi hắn. "Được rồi, đừng nói nữa, ta không muốn nghe. " Nàng muốn nghe, nhưng nàng lại sợ, nàng sợ câu trả lời của hắn. "Một năm, chàng có nghĩ hình phạt như vậy là quá nặng không ? "

"Có thể, nhưng ta nghĩ như vậy sẽ tốt cho họ, nhất là với Huệ phi, ta biết nàng ấy yêu ta, nhưng ta lại không thể đáp lại trái tim nàng ấy. Hy vọng một năm đủ để nàng ấy quên đi một người vô tình như ta. Hơn nữa, phạt nặng như vậy thì sau này bọn họ sẽ không dám ức hiếp nàng nữa. " Nam Cung Việt ôm Uyên Nghi chặt hơn, gục đầu vào hõm vai của nàng.

Uyên Nghi nhếch môi, cười nhạt. "Năm năm cũng không khiến chàng quên đi Song Song, chàng nghĩ một năm có thể khiến Huệ phi quên chàng? "

Thân hình của Nam Cung Việt bỗng cứng ngắc, hắn không thể nói được gì.

"Quên đi. " Uyên Nghi thở dài, nằm xuống, vỗ vỗ xuống giường. "Ta nghe Nguyệt nhi nói chàng đã vì ta mà mấy ngày không ngủ rồi, ngủ một chút đi. " Uyên Nghi dịu dàng nhìn Nam Cung Việt, ánh mắt thoáng chút u buồn.

Nam Cung Việt nhẹ nhàng tháo giày, xốc một bên chân lên, nằm xuống bên cạnh Uyên Nghi, vòng tay qua ôm chặt nàng vào lòng, cảm nhận hơi ấm của nàng. Rất nhanh, giấc ngủ đã chập chồn tìm đến.

Khi Uyên Nghi tỉnh giấc, Nam Cung Việt vẫn đang say ngủ. Uyên Nghi mỉm cười ngắm nhìn hắn.

"Nam Cung Việt. " Uyên Nghi gọi khẽ.

"Nam Cung Việt. " Tiếp tục gọi.

"Nam Cung Việt, đừng giả vờ ngủ nữa, chàng dậy rồi đúng không ? " Không có động tĩnh. Thực sự ngủ say đến vậy sao ? Uyên Nghi mỉm cười, hắn đã vất vả vì nàng rồi.

~~~~~  
"Uyên Nghi " Nhìn sang bên cạnh đã trống không, chỉ còn vương lại chút hơi ấm. Nam Cung Việt gãi gãi đầu, chưa bao giờ hắn ngủ ngon đến thế, hắn đã ngủ bao lâu rồi ?

Nhẹ nhàng xỏ giày vào, Nam Cung Việt tiêu sái bước ra ngoài. Hắn nghĩ có lẽ nàng đang ở hoa viên cùng với Nguyệt nhi, liền tới đó tìm nàng.

"Tham kiến vương....."

"Xoảng. "

"Phụt. " Sau tiếng đồ vỡ là tiếng phì cười, a hoàn vừa trông thấy hắn đành cố hành lễ thật nhanh rồi chạy mất dạng, không kịp để hắn phản ứng.

"Tham....."

"Phụt. " Người sau thậm chí còn không kịp nói hết câu.

"Phụt. " Người tiếp theo nữa thì phì cười trước khi kịp nói.

Suốt từ nãy tới giờ, tất cả những người nhìn thấy hắn đều có một phản ứng như nhau, đều mang một vẻ mặt ẩn nhẫn nín cười. Không ổn, chắc chắn có điều gì đó không ổn. Nhưng không ổn ở chỗ nào, hắn không thể biết. Chỉ đến khi hắn nhìn thấy hình ảnh của chính bản thân mình dưới hồ sen, hắn mới có thể hiểu. Máu nóng bốc lên đầu, hắn gào to đầy tức giận.

"Đương ! Uyên ! Nghi....."

Đương Uyên Nghi ngồi ở hoa viên cùng với Hỷ nhi và Nam Cung Nguyệt, đột nhiên lại ngoáy ngoáy tai. "Aizzz...ngứa tai quá, có ai đang mắng ta a. "

"Tỉ tỉ, bộ tỉ làm điều gì thất đức hay sao mà phải lo có người mắng tỉ ? " Nam Cung Nguyệt cười đùa.

"Không có, không có a. Trước giờ ta vẫn luôn hiền lành, nhân đức, phúc hậu, từ bi....chưa từng làm hại ai a. Chẳng qua....." Còn chưa nói xong đã thấy Nam Cung Việt từ đằng xa hùng hổ bước tới. Uyển Nghi hoảng hốt kêu to. "Không ổn, ác ma đến rồi ! Chạy ! "

Sau đó liền kéo theo Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi chạy đi.

" Tiểu thư, có chuyện gì vậy ? Cái gì mà ác ma ? Tại sao chúng ta lại phải chạy ? " Hỷ nhi bị Uyển Nghi kéo theo, vừa chạy vừa thở hổn hển.

" Phải đó a tí tí, sao tự dưng...." Nam Cung Nguyệt cũng thắc mắc. Đang định quay đầu lại nhìn thì Nam Cung Việt đã dùng khing công bay đến trước mặt bọn họ. Ba người bị mất đà, đâm sầm vào người Nam Cung Việt, ngã bịch xuống đất.

" Ai ui da " Nam Cung Nguyệt xoa xoa cái mông bị đau, vừa ngẩng đầu lên nhìn thì....

" Phụt...Ha ha ha ha....Hoàng huynh...ha ha...mặt...mặt....mặt huynh....ha ha ha ha ha ha ha ha.....Hèn chi mà tí tí phải bỏ chạy.....ha ha....." Nam Cung Nguyệt cười không dứt, khả năng ngôn ngữ cũng rối loạn. Chỉ còn cách ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất.

Hỷ nhi nhìn thấy Nam Cung Việt cũng không nhịn nổi, bùm miệng cười.

Uyển Nghi cũng nhìn Nam Cung Việt cười méo mó.

Nam Cung Việt nhìn thấy Nam Cung Nguyệt cười như điên thì lại càng tức giận, mặt như con tắc kè hoa, hết tái xám, rồi lại xanh lè, cuối cùng là đỏ gay vì giận dữ. Nhìn người trước mặt mà nghiêng răng ken két.

" Nàng dám....Dương Uyển Nghi....." Tiếng hét vang chấn địa cầu, chim chóc bay tán loạn, người người kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Trò đùa của Uyển Nghi

Ads Người nào đó đã nhân lúc Nam Cung Việt ngủ say để giờ trò. Khuôn mặt tuần mĩ không chút tí vết của Nam Cung Việt giờ đây được trát một lớp phấn dày cộp, trắng xóa. Lông mày vẽ vừa đậm, vừa to, trông như hai con sâu róm, lại còn bên cao bên thấp. Môi tô son đỏ chót, lem cả lên trên và xuống dưới cằm. Hai bên má có hai vòng tròn đỏ, đỉnh đầu được cắm một bông mẩu đơn. Giữa trán lại còn được ưu ái một chữ " ngọc " rõ to. Nhìn vào " dung nhan " của hân lúc này, chỉ có thể hình dung chính xác bằng ba từ : QUỲ KINH DỊ. " Người nào đó " đã tạo ra tác phẩm để đời này, không ai khác chính là Uyển Nghi.

" Hi, Chào buổi chiều, ha ha a... buổi...buổi chiều tốt lành. " Uyển Nghi cứng đờ người, vẩy vẩy tay, khoe miệng giật liên hồi.

Không phản ứng, chỉ có tiếng nghiêng răng vang lên.

" A ha ha ha...Tại ta thấy chàng ngủ say quá nên mới định thử xem có phải chàng giả vờ không ấy mà...a ha ha...bình tĩnh, bình tĩnh ha. Có gì từ từ nói. " Uyển Nghi xoa xoa hai tay, lùi dần lùi dần về phía sau. Oa, sát khí, nàng cảm nhận được sát khí a. Đồng đất cấp 12 rồi, bão tới rồi, oa oa...

Nam Cung Việt không nói không rằng, kéo Uyển Nghi tới đình thưởng hoa gần đó. Để nàng nằm trên đùi mình, ánh mắt sắc lém.

Oa, không phải chứ ? Nàng từng này tuổi rồi mà còn để người ta đánh thế này sao ?

" Oa oa, Nguyệt nhi, muội còn nằm đó cười nữa sao ? Tối cứu tí a. " Uyển Nghi kêu gào thảm thiết.

" Tí tí, Gây ra chuyện tày trời như vậy, tí bảo muội cứu tí kiểu gì ? Có gan làm phải có gan chịu nha. Tí chịu khó đi, tí nữa muội sẽ giúp tí bôi thuốc. Oa ha ha ha....." Nam Cung Việt tiếp tục ôm bụng cười, cười chảy cả nước mắt, rõ ràng là đang cười trên nỗi đau khổ của người khác.

" Oa, Nguyệt nhi đáng ghét, còn dám nói tí muội tốt, oa oa. Nam Cung Việt, có gì từ từ nói a, chàng đi rửa mặt đi đã. " Uyển Nghi ra sức giãy dụa. Đi đi, đi rửa mặt đi để nàng còn trốn.

" Đều đã bị hạ nhân trong phủ nhìn thấy hết rồi, đi rửa mặt còn có ích sao ? Nàng muốn nhân cơ hội bỏ trốn phải không ? " Nam Cung Việt cười lạnh, giọng nói càng tăng thêm sát khí.

" Aaaaa....không muốn, không muốn đâu. Phản đối bạo lực. " Uyển Nghi kêu toáng lên, giãy dụa không ngừng. Hu hu đáng ghét, sao lần nào nàng cũng không thoát khỏi vòng tay của nam nhân này được ? Người ta không muốn mông bị nở hoa đâu.

" Phản đối vô hiệu ! " Bốn từ đơn giản, nhẹ nhàng được phun ra nhưng lại nặng tựa ngàn cân. Bàn tay thon dài giơ lên cao.

" Ai ui da.....đau quá, hu hu hu, đau a.....hu hu hu.....aaaaaaaaaaaa....." Uyên Nghi la hét chói lói, tay chân quơ loạn xạ ngẫu.

" Ta còn chưa có đánh, nằng kêu la cái gì ? " Bàn tay Nam Cung Việt dừng lại giữa không trung.

" Kêu trước đỡ đau. Aaaaaaaaaaaaa....." Tiếp tục kêu la thảm thiết.

" Vậy sao ? " Nam Cung Việt nhếch môi. Bàn tay không lưu tình đánh xuống.

" Bốp "

" Oa aaaa..... Đau quá, Oa hu hu.... Nam Cung Việt đáng ghét, đau chết đi....oa oa "

" Bốp "

" Oa oa oa, ta sai, ta sai lắm rồi. Oa oa, ta sai rồi. " Cái gì chứ, bị hấn đánh vào mông còn đau hơn chấn thương lúc luyện võ ? Là do hấn hay là do cái cơ thể yếu đuối này, đáng hận, đáng hận a.

" Biết sai rồi sao ? " Nam Cung Việt nheo mắt, bàn tay dừng lại.

" Đúng thế, ta sai rồi, là ta sai rồi. Kêu trước chẳng đỡ đau chút nào cả. Oa oa oa..."

" Cái gì ? " Nam Cung Việt rít lên, trán nổi đầy gân xanh, hắc tuyến chạy kín mặt.

" Bốp " Lại một cái vào mông nữa.

Trong lúc Nam Cung Việt đang xử phạt Uyên Nghi, lại không ngờ có ba vị khách không mời mà tới.

" Oa ha ha ha..... hoàng huynh.....mặt huynh...ha ha ha..... " Nam Cung Thiên, Nam Cung Vũ, Nam Cung Trần đến cùng một lúc. Nhìn thấy bộ dạng của Nam Cung Việt thì phá lên cười.

Nam Cung Thiên thường ngày thanh tao, nho nhã, giờ đây ôm bụng cười ngặt nghẽo, cây chiết phiến trong tay rơi xuống đất. " Ha ha ha.....hoàng huynh, mặt của huynh.....ha ha....Uyên Nghi, khá lắm....ha ha ha... " Vừa nhìn qua hấn đã biết đây là do ai làm rồi. Chỉ có nằng mới đủ gan để tỏ vẻ lên mặt hoàng huynh của hấn.

" Hoàng huynh, có phải huynh chán làm vương gia rồi, muốn chuyển qua làm kép hát không ? Ha ha ha...." Nam Cung Vũ cười ha hả, Nam Cung Trần thì ra sức cào cào vào cây cột đình, cười đến mức cả người run lẩy bẩy.

Mặt Nam Cung Việt tái đen, hóa đá.

Uyên Nghi hai tay nâng cằm, làm ra vẻ tiếu rẻ nhưng trong lòng lại mỉm cười khoái trá. " Aizzzz.....ta đã bảo chàng nên đi rửa mặt đi rồi mà không nghe. "

Nam Cung Việt liền lập tức buông Uyên Nghi ra, biến mất không chút dấu vết, bỏ lại tiếng cười kinh thiên động địa đằng sau.

~~~~~  
" Vũ, đệ còn muốn cười đến bao giờ nữa ? " Nam Cung Việt khuôn mặt méo mó khó coi, ngồi ở chính giữa, trừng mắt nhìn Nam Cung Vũ. Nam Cung Vũ biết điều nín cười. Ánh mắt sắc lém của Nam Cung Việt lại liếc về phía ai đó.

" Nam Cung Việt, đừng giận nữa mà, nha, nha. Người ta chỉ đùa chút thôi. Nha, đừng giận nữa ha. " Uyên Nghi nắm tay áo Nam Cung Việt lắc qua lắc lại. Nũng nịu chớp chớp hàng mi cong vút, đôi mắt long lanh mê người, hắc hắc, với nam nhân, không có gì tốt hơn mỹ nhân kế a.

Nam Cung Việt hất tay, khó chịu nói " Không cần dùng cái trò trẻ con ấy nữa, vô ích thôi. "

Mỹ nhân kế thất bại, Uyên Nghi bĩu môi, chun mũi, lè lưỡi làm mặt quỷ. " Được rồi, không làm thì không làm. Ta mới có 15 tuổi, ta đương nhiên là trẻ con, còn chàng đã 25 rồi, đã là lão già khó tính rồi. "

" Nằng...." Nam Cung Việt còn chưa nói xong, Uyên Nghi đã tinh nghịch chạy biến mất.

" Lão già khó tính ? Cái này nghe hay đấy. " Nam Cung Thiên gật gù, ra vẻ tán thưởng.

Nam Cung Việt lại trừng mắt nhìn, Nam Cung Thiên chỉ nhún vai thần nhiên, vân đạm phong khinh " Hoàng huynh, ánh mắt đó của huynh đệ đã nhìn quen rồi. Không có tác dụng nữa đâu. Chỉ có điều, được nhìn thấy một bộ dạng của hoàng huynh như vậy, có bị lườm cũng đáng a. " Nam Cung Thiên dài giọng chế giễu.

" Thiên, có phải đệ quá nhàn rồi, lo không có việc gì làm không ? Ta có thể trả lại hết chỗ tấu chương cho đệ. " Nam Cung Việt ném cho Nam Cung Thiên ánh mắt dịu dàng toàn lòng trắng. Hai bàn tay siết chặt vào nhau, khớp xương kêu lên răng rắc.

"Được rồi, được rồi, đệ không nói nữa." Nam Cung Thiên lập tức xua xua tay. Huynh đệ hấn thủ túc tình thâm, đối xử với nhau rất tốt, hơn nữa không ai tham vọng vương vị, chỉ muốn sống một cuộc sống tự do tự tại. Thái tử qua đời từ khi còn nhỏ, chỉ còn lại năm huynh muội bọn hấn. Phụ hoàng lại đem vương vị giao cho hấn, hấn cơ bản cũng là một vị vua tốt, biết lo nghĩ cho dân chúng. Nhưng ngày nào cũng phải phê duyệt rất nhiều tấu chương. Hấn gần như không có thời gian cho riêng mình. Hơn nữa hấn cơ bản là không đủ tài năng, mưu lược như Nam Cung Việt nên hấn thường đem phần lớn tấu chương giao cho Nam Cung Việt xử lý. Vì vậy Nam Cung Việt luôn lấy điều đó ra uy hiếp hấn, tội tệ là lần nào cách đó cũng có hiệu quả. Cứ nhắc đến tấu chương là hấn im như thóc.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Niềm vui bất ngờ

Ads "Nhưng mà hoàng huynh. Đệ vẫn không hiểu được, tại sao nàng ấy lại có thể vẽ bậy lên mặt huynh như thế mà huynh lại không phát hiện ra? Đó chẳng phải là một điều bất khả thi sao?" Nam Cung Thiên xoa xoa cằm, về mặt đâm chiêu.

"Chẳng phải đều là do nàng ấy và đệ hại sao?" Nam Cung Việt gắt.

"Tại đệ? Liên quan gì tới đệ chứ?" Nam Cung Thiên chỉ ngón trỏ vào mình, ngạc nhiên.

"Vì việc nàng ấy bỏ đi khiến cho ta mấy ngày đều không ngừng tìm kiếm. Đưa được nàng trở về thì lại phải giúp đệ phê duyệt tấu chương. Tưởng đã được nghỉ ngơi rồi thì nàng ấy lại bị bệnh khiến ta phải thức đêm chăm sóc. Biết bao chuyện cứ xảy ra, khiến ta không có chút thời gian nghỉ ngơi. Nếu không ta đâu có ngủ say đến mức để cho nàng giờ trở như thế." Nam Cung Việt bực bội nhăn trán, một màn vừa rồi khiến hấn không thể hạ hỏa nổi.

"Chuyện đấy mà cũng đổ lỗi cho đệ được sao? Huynh thật là vô lý quá đi. Đó là do huynh quá nóng lòng đi tìm Uyển Nghi, đến mức không thèm nghỉ ngơi. Liên quan gì tới đệ chứ?" Nam Cung Thiên đập đập cây chiết phiến vào lòng bàn tay, thờ dãi đầy bất mãn.

"Ha ha ha, hoàng huynh, quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, trên chữ sắc còn có một con dao. Chỉ có điều, vì một mỹ nhân như vậy mà chịu khổ cũng đáng lắm, đáng lắm. Huống hồ, hoàng tẩu lại là người đáng yêu như vậy." Nam Cung Trần sáng khoái cười to.

Nam Cung Việt lại ném ánh mắt bắn ra tia lửa điện cho Nam Cung Trần. Nam Cung Trần liền lập tức ngó lơ qua chỗ khác. "A ha ha...hôm nay trời rất là đẹp a, ha ha...trời xanh mây trắng, rất đẹp..." Nam Cung Trần thừa hiểu ánh mắt đó có nghĩa là nếu biết điều thì hãy im miệng lại. Haizz...tuy nói là huynh đệ bọn họ tình như thủ túc nhưng một khi hoàng huynh của hấn đã nổi điên lên thì không biết sẽ dùng cách gì để trừng phạt hấn. Hồi hấn lên bảy, chỉ vì lỡ làm hỏng món đồ chơi mà hoàng huynh hấn yêu thích mà "được" xuống hồ "tắm" vào giữa tháng mười hai. Kể từ đó, hấn hết dám đụng tới hoàng huynh của mình luôn. Càng lớn lên, hoàng huynh hấn càng tàn bạo, chẳng phải tự nhiên mà hoàng huynh hấn được gọi là "Lãnh huyết chi

trương". Tốt nhất là không nên đắc tội, không nên đắc tội a...

"Muốn nói chuyện tới bao giờ đây, bữa tối đã làm xong rồi, mau tới ăn đi." Uyển Nghi thập thò ngó đầu vào, giờ tay lên ngoắc ngoắc. Bốn người cũng đồng loạt đứng dậy, tiêu sái bước ra ngoài. Uyển Nghi nuốt nước bọt, quả đúng là tập đoàn mỹ nam, chẳng khác gì F4 cổ trang. Không, còn đẹp hơn thế cả tí lần ấy chứ.

~~~~~
"Nào, tới đây, tới đây. Hôm nay ta đặc biệt vào bếp làm cơm đây. Mau ăn đi, đồ ăn ta làm rất ngon đấy." Uyển Nghi hồ hởi quảng cáo, nhìn thành quả của mình trên bàn, trong lòng vô cùng hạnh diện.

"Oa, trông ngon quá. Hoàng tẩu, tẩu biết nấu ăn sao?" Nam Cung Vũ xoa xoa tay, hít hà mùi thơm đang lan tỏa. Hấn đã ăn không ít sơn hào hải vị, được nấu từ những đầu bếp giỏi nhất. Vậy mà khi nhìn thấy những món ăn bình dị này, trong bụng vẫn sôi lên ừng ực. Hấn cảm thấy rất đói, rất thèm những món ăn ngon lành đang bày ra trước mặt.

"Tất nhiên, không những biết nấu mà ta còn nấu rất ngon nữa." Uyển Nghi hếch mặt tự hào, quay sang nhìn Nam Cung Việt "Sao hả, có phải thấy ta rất tài giỏi, rất ngưỡng mộ ta đúng không? Chẳng chưa từng được ăn đồ ăn do ta nấu đúng không? Lần này cho chàng một cơ hội mở rộng tầm mắt, oa ha ha ha..."

"Đã từng ăn rồi." Nam Cung Việt hờ hững đáp.

"Hả, ăn rồi? Bao giờ?" Uyển Nghi tròn tròn mắt, đập bàn đứng dậy.

"Tí tí, là lần đầu tiên muội gặp tí đó. Muội đã đem bánh bao của tí cho hoàng huynh ăn." Nam Cung Nguyệt nhanh nhẩu trả lời.

"À, ra là vậy. Mà thôi, không quan trọng, một cái bánh bao không thể so với những món ăn này được, mau ăn đi. " Uyên Nghi hào sảng gấp cho mỗi người một miếng thức ăn, cười đến sáng lạn.

Đội mãi không thấy ai động đũa, Uyên Nghi nhú mày " Sao vậy, sao mọi người không ăn? "

" Khụ....tí tí. " Nam Cung Nguyệt đằng hắng, nhìn về phía một cái bát.

Uyên Nghi cũng nhìn theo, nàng gấp thức ăn cho tất cả mọi người, chỉ duy nhất một người là không. Nam Cung Việt cũng nhìn chằm chằm vào bát của mình, rồi lại nhìn Uyên Nghi, mắt phượng nheo lại tỏ vẻ không vừa ý.

" Nhìn cái gì chứ ? Bộ chàng là con nít à ? Không biết tự gấp thức ăn lấy sao ? " Uyên Nghi thân nhiên quay mặt đi, không thèm để tâm đến sắc mặt Nam Cung Việt.

" Ấy da, hoàng huynh yêu quý, để đệ gấp cho huynh. " Nam Cung Thiên thấy vậy cười cười, trêu đùa gấp một miếng thức ăn bỏ vào bát của Nam Cung Việt.

" Hoàng huynh, ăn miếng này đi nè. " Nam Cung Nguyệt cũng hưởng ứng.

" Hoàng huynh, của đệ nữa. " Nam Cung Vũ cũng gấp thức ăn cho Nam Cung Việt.

" Cả của đệ nữa. " Nam Cung Trần cũng không đứng ngoài cuộc.

Mỗi người gấp một miếng, lại một miếng, thoáng chốc, bát của Nam Cung Việt đã đầy ứ thức ăn. Uyên Nghi nhìn cảnh tượng trước mắt, khẽ mỉm cười. Sau đó, nụ cười lại tắt ngấm, thay vào đó là một bộ mặt trầm ngâm.

" Tí tí, sao thế ? " Nam Cung Nguyệt huých vào người Uyên Nghi

" Không có gì, ta chỉ thấy mọi người rất hạnh phúc. " Uyên Nghi cụp mắt, dùng đũa ngoáy ngoáy cái bát của mình.

" Hừm ? " Trên mặt ai nấy đều tỏ ra mù mờ, không hiểu nàng đang nói gì.

" Ta không có huynh muội, cha mẹ ta lại mất sớm như vậy. Nhìn thấy mọi người sống hòa thuận, vui vẻ với nhau như vậy, ta cảm thấy rất ngưỡng mộ. " Uyên Nghi cười buồn, ở thế giới này, nàng cũng có cha mẹ, nhưng đó lại không phải cha mẹ nàng, nàng cũng chưa từng được nhìn thấy họ, chưa từng cảm nhận được hơi ấm của một gia đình. Ít ra cũng còn hơn trước đây, nàng thậm chí còn không biết cha mẹ mình là ai. Ở cô nhi viện cũng có nhiều đứa trẻ bị bỏ rơi như nàng, nhưng không giống như những cô nhi viện mà nàng đã từng xem trên tivi. Cô nhi viện mà nàng ở chính xác là một nơi để những bậc cha mẹ vứt bỏ con cái của mình. Nơi đó luôn bao trùm một màu sắc u ám, những đứa trẻ đều mang trong mình một tâm sự, tự giấu mình vào vỏ ốc

của bản thân, không bao giờ cởi mở với người khác. Những đứa trẻ nào hiếu động hoặc tinh nhanh một chút thì lại sớm được người khác nhận nuôi, vì vậy trong cô nhi viện chỉ còn lại những đứa trẻ tự kỉ. Nàng tuy không bị tự kỉ, nhưng lại không được nhân nuôi, có lẽ bởi bản tính của nàng từ nhỏ đã mạnh mẽ, không được đáng yêu như những đứa trẻ khác cùng trang lứa.

" Tí tí, tí còn có muội, có mẫu hậu. Tí đừng buồn nữa, tất cả mọi người ở đây đều là gia đình của tí, mọi người đều rất yêu quý tí. " Nam Cung Nguyệt xúc động ôm chầm lấy Uyên Nghi. Nam Cung Việt không nói gì, chỉ lặng lẽ nắm lấy tay nàng.

" Ta không buồn, chỉ là có chút ngưỡng mộ thôi. Hiện giờ ta rất hạnh phúc, mọi người không cần lo lắng cho ta. Không nói nữa, thức ăn nguội hết bây giờ. Nào, mau ăn đi. " Uyên Nghi mỉm cười.

" Nào, không nhắc tới chuyện buồn nữa, Uyên Nghi, nàng cũng ăn đi. " Nam Cung Thiên dịu dàng gấp một miếng thức ăn bỏ vào bát của Uyên Nghi, mỉm cười ôn nhu.

Uyên Nghi còn chưa kịp cảm đũa lên thì Nam Cung Việt đã đưa đũa qua, gấp lấy miếng thức ăn trong bát của nàng, bỏ vào miệng mình, nuốt chửng. Nam Cung Thiên giả bộ thờ dài " Aizzz.....Hoàng huynh à, huynh cũng đừng nên ăn dấm chua lộ liễu như vậy chứ. "

" Ta....."

" Uy, Nam Cung Việt, chàng yêu Nam Cung Thiên tới vậy sao ? Ghen với ta ? Aizzz....ta thật có lỗi quá. " Uyên Nghi lập tức cướp lời, cũng giả bộ âm thầm.

" Nàng....."

Nam Cung Thiên thấy vậy cũng hòa theo " Uy, hoàng huynh à, như vậy không được đâu a. Đệ là đệ đệ tốt của huynh, như vậy không có hay lắm. "

Nam Cung Vũ, Nam Cung Trần và Nam Cung Nguyệt cúi đầu ăn, trong lòng cười thầm.

Nam Cung Việt lờm Uyên Nghi rồi lại trừng mắt nhìn Nam Cung Thiên. " Bớt nói nhảm đi, ta chỉ là muốn nhắc nhở đệ. Dù gì thì nàng ấy cũng là hoàng tẩu của đệ, đệ nên chú ý tới cách hành xử của mình một chút. Hơn nữa, đệ không thấy cách gọi của mình là quá sỗ sàng sao ? Không có chút phép tắc gì cả, thân là hoàng đế mà có thể phát ngôn bừa bãi như vậy sao ? "

Nam Cung Thiên nhún vai " Hoàng huynh, huynh đừng quên đệ là hoàng thượng, Uyển Nghi đúng là hoàng tẩu của đệ. Nhưng chúng ta chính là huynh đệ một nhà, trước giờ vốn không phân biệt thân phận . Hơn nữa chính nàng ấy cũng muốn đệ gọi như vậy, đệ gọi như vậy cũng đâu có gì là sai ? Sao huynh không chịu thừa nhận là huynh không muốn nhìn thấy đệ quá thân mật với nàng ấy nên mới làm vậy ? "

" Ta không có " Nam Cung Việt cau có.

" Thích bỏ xừ mà cứ giả bộ. " Uyển Nghi lăm lăm, nhưng thanh âm thì đủ để cho mọi người nghe thấy. Nam Cung Nguyệt nuốt chút nữa thì sặc com.

" Nàng..... " Mặt Nam Cung Việt càng ngày càng đen. Aaaaaa....hắn muốn mắng người, hắn muốn đánh người, đánh cho đến khi biến thành đầu heo. Hắn muốn đại khai sát giới, muốn giết người a.....

" U " Uyển Nghi đột nhiên bịt miệng, một cảm giác chua chua từ bụng trào lên, không cách nào kiềm chế được. " Oe " Nàng liền vội đứng bật dậy, chạy đến gốc cây gần nhất, nôn thốc nôn tháo.

Nam Cung Việt buông đũa, khẽ nhíu mày. Bước tới bên cạnh Uyển Nghi, ân cần vỗ lưng cho cô.

" Tỉ tỉ, sao vậy ? " Nam Cung Nguyệt cùng với Nam Cung Thiên, Nam Cung Vũ và Nam Cung Trần vội chạy đến.

" Không sao, không sao, ta hơi buồn nôn chút thôi. " Uyển Nghi xoa xoa tay.

Nam Cung Nguyệt bỗng dưng như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên reo lên đầy vui sướng " Tỉ tỉ, chẳng lẽ.....tỉ tỉ, liệu có phải là tỉ đã mang thai rồi không ? "

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Ta mang thai rồi sao ?

Ads " Cái gì ? " Uyển Nghi mở to mắt nhìn Nam Cung Việt, không tin nổi, lắp bắp hỏi lại " Muội nói ta đã mang thai ? "

" Chắc chắn là như vậy rồi, tỉ tỉ, để muội đi tìm đại phu, chờ muội chút, muội sẽ về ngay thôi. " Nam Cung Nguyệt kích động chạy đi mất. Vừa chạy vừa nhảy nhót điên cuồng.

" Tiểu thư, thật tốt quá, chúc mừng tiểu thư, chúc mừng vương gia. " Hỷ nhi mỉm cười mà nước mắt lưng tròng. Nàng thật sự đang rất cao hứng a, rốt cuộc thì tiểu thư nhà nàng cũng đã có tin vui rồi.

" Hoàng huynh, hoàng tẩu, chúc mừng, chúc mừng...." Nam Cung Vũ và Nam Cung Trần vui mừng vỗ tay lại. Nam Cung Việt có tới ba tiểu thiếp rồi nhưng chưa ai có tin vui. Giờ đây Uyển Nghi mang thai, quả thật là một tin mừng.

" Hoàng huynh, chúc mừng huynh. " Nam Cung Thiên cười híp cả mắt, cố che giấu nội tâm đang chấn động. Hắn đã quyết định từ bỏ, nhưng khi nghe thấy tin này, trong lòng hắn vẫn không sao tránh khỏi đau đớn.

Uyển Nghi ngây ngốc đứng im, không nói lên lời. Đôi bàn tay run run, nhẹ nhàng đặt lên bụng. Nàng có thai rồi, trong bụng nàng có hài tử của hắn rồi, nàng sắp được làm mẹ rồi. Hài tử, hài tử của nàng.....Trong lòng Uyển Nghi trào lên một cảm giác xúc động mãnh liệt, nước mắt cứ thế trào ra. Cách đây một tháng nàng còn chưa hề nghĩ đến việc thành thân. Vậy mà bây giờ nàng không những có một phu quân hoàn mỹ như Nam Cung Việt, nàng lại còn sắp được làm mẹ sao ? Hài tử của nàng, con của nàng, nàng chắc chắn sẽ yêu thương nó, sủng nịnh nó, sẽ cho nó một cuộc sống hạnh phúc nhất, sẽ không để nó phải chịu đựng những gì mà nàng đã phải chịu.

" Nam Cung Việt, hình như ta đã mang thai. " Uyển Nghi ngược mắt nhìn Nam Cung Việt cũng đang đứng ngây ngốc bên cạnh, bàn tay hắn vẫn cứng đờ đặt trên lưng nàng.

Gật đầu.

" Ta vui lắm, cuối cùng thì ta cũng đã mang trong mình cốt nhục của chàng rồi. "

Lại gật đầu.

" Chàng có vui không ? "

Tiếp tục gật đầu.

" Chàng sẽ yêu thương nó chứ ? "

Gật đầu lia lịa.

Não hấn đã hóa đá rồi.

Uyển Nghi mỉm cười, rót nước mát, mặc kệ ba nam nhân đang đứng bên cạnh, ôm chầm lấy Nam Cung Việt. Hạnh phúc, hiện giờ nàng đang rất hạnh phúc. Nam Cung Việt cũng nở một nụ cười hạnh phúc, sủng nịnh vòng tay qua ôm lấy Uyển Nghi. Một cảnh tình thương mến thương này khiến cho ba nam nhân độc thân bên cạnh phải một phen đỏ mặt.

Thích, thích, thích, thích.....

Tim Uyển Nghi đập mạnh như muốn nổ tung, nhìn Trần thái y đang bắt mạch cho mình, vẻ mặt chờ đợi.

Nam Cung Nguyệt không nhịn nổi, hồ hởi hỏi : " Sao rồi ? Trần thái y, sao rồi, sao rồi..."

Nam Cung Thiên đứng bên cạnh nhắc nhở : " Nguyệt nhi, mọii bình tĩnh đã, để yên cho Trần thái y bắt mạch. "

Trần thái y sau một hồi bắt mạch, day day hai bên thái dương đứng dậy, lập tức năm người cùng sấn sổ xông đến, nắm cái miệng cùng cắn liền thanh " Sao rồi ? Sao rồi ? " Hỷ nhi ngai thân phận a hoàn của mình, chỉ dám giữ bình tĩnh, đứng bên cạnh chờ đợi.

" Ax, bình tĩnh , hoàng thượng, các vị vương gia, công chúa bình tĩnh, bình tĩnh...." Trần thái y bị vây quanh, chèn ép, suýt chút thì ngã.

Mọi người liền tản ra, Trần thái y vuốt mồ hôi, kéo dân cổ áo một chút " Khụ, vương gia, khiến người phải thất vọng rồi, phu nhân không có thai. "

" Cái gì ? " Bảy cái miệng lập tức hô cùng một câu.

" Vậy.....vậy...cái..cái gì..sao lại ? " Uyển Nghi lắp bắp, chức năng ngôn ngữ gần như tê liệt. Còn mặt Nam Cung Việt thì càng lúc càng đen, càng lúc càng đen. Những người còn lại, mỗi người một vẻ mặt, nhưng đều có một điểm chung là méo mó khó coi.

" Khụ, vương gia, phu nhân chẳng qua là do ăn quá nhiều, dẫn đến đầy bụng, buồn nôn, hoàn toàn không phải có thai. " Trần thái y vuốt mồ hôi lạnh.

" Người lui xuống đi. " Nam Cung Việt lạnh lùng nói, ngữ điệu mang theo hàn khí, khiến người ta không rét mà run. Sắc mặt hấn giờ vô cùng tệ, ánh mắt vẫn đỏ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

Trần thái y nghe thấy vậy liền nhanh chóng thu dọn đồ nghề, biến mất nhanh hết sức có thể. Ông hoàn toàn không muốn ở lại căn phòng có khí thế bức người như thế này.

Nam Cung Việt mặt chạy đầy hắc tuyến, trán nổi gân xanh, ánh mắt nhìn Uyển Nghi phát ra tia lửa điện. Sao hấn có thể quên, hôm qua nàng bị bệnh cũng có mời đại phu tới khám chứ, nếu nàng quả thực đã mang thai, có lí nào lại không nhận ra ? Ở chung với nàng lâu như vậy, hấn đã bị nữ nhân này làm cho hồ đồ rồi. Hấn nghĩ rằng, gần từng chữ một " Trước khi nấu ăn, nàng đã ăn những gì ? "

" Ta...ta...." Uyển Nghi ấp úng không nói lên lời, mặt từ tái mét sang trắng bệch, cuối cùng là trở về đỏ như tôm luộc.

Hỷ nhi đứng bên cạnh, chậm rãi trả lời " Hai đĩa bánh quế hoa, năm đĩa bánh phù dung, tám cái bánh bao, bảy xâu kẹo hồ lô ngào đường, một tô hủ tiếu, hai nải chuối, bốn cái bánh nướng nhân thịt. Bẩm vương gia, toàn bộ chính là như vậy. "

Năm người họ nghe thấy mà choáng váng, một đám quạ đen bay ào ào qua đầu. Nam Cung Thiên, Nam Cung Trần, Nam Cung Vũ, chỉ còn biết lắc đầu thờ dài. Nam Cung Nguyệt mặc dù đã biết trước nhưng vẫn cảm thấy bị sốc. Nam Cung Việt thì quá tức giận đến nỗi thở phì phì, rống lên như lợn bị chọc tiết.

" Ăn nhiều như vậy, bộ nàng là heo hay sao hả ? "

Uyển Nghi âm ức, khóc không ra nước mắt " Chàng dữ dần cái gì chứ ? Đâu phải chỉ mình chàng thất vọng đâu. Ta mới là người đau buồn nhất đây nè, oa hu hu hu...." Nàng vui đầu vào chấn, kêu gào vô cùng thảm thiết. Oa oa...nàng đúng là ngốc mà, uống công nàng đã mong chờ như vậy.

Nam Cung Thiên, Nam Cung Vũ, Nam Cung Trần đồng loạt thờ dài, tìm cách đánh bài chuẩn " Hoàng huynh, bọn đệ về đây, khi nào rảnh sẽ lại đến thăm huynh. "

Ra khỏi cửa, Nam Cung Vũ kéo kéo tay áo của Nam Cung Thiên " Nhị huynh, ăn xong đã rồi hãy đi. Đệ vẫn còn chưa có ăn gì a. " Hấn có thể không cần quyền lực, địa vị, có thể không có nữ nhân, nhưng mà hấn không bao giờ có thể bỏ qua đồ ăn ngon a.

Nam Cung Thiên phì cười, kéo theo Nam Cung Trần và Nam Cung Vũ tới trù phòng, xử lí hết chỗ đồ ăn.

Nam Cung Nguyệt cũng nhìn Uyển Nghi chán nản, vỗ vỗ vai Nam Cung Việt, nói thầm " Hoàng huynh, mọii cũng biến đây. Huynh tìm cách an ủi tí tí đi, dẫu sao tí ấy cũng bị một phen mừng hụt, giờ tí ấy đang thất vọng lắm. "

Nam Cung Nguyệt vội vàng kéo Hỷ nhi chạy đi mất, trong phòng chỉ còn lại hai người và một mảnh yên lặng. Mà một người thì đứng chôn chân giữa phòng, một người thì cuốn mình kín mít trong chăn như kén tằm. Hồi lâu sau, Nam Cung Việt khẽ thở dài, đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh con sâu Uyên Nghi đang giấu mình trong chăn.

" Thát vọng ? "

Đội mồi cũng không có người trả lời, trong chăn chỉ truyền ra tiếng thút thít. Nam Cung Việt kéo chăn của Uyên Nghi ra, nhìn thấy mắt nàng đang ngân ngấn nước, bỗng cảm thấy mềm lòng.

Uyên Nghi mếu máo " Ta đã rất mong chờ, ta đã mong sẽ đem lại hạnh phúc cho đứa nhỏ, sẽ cùng chàng yêu thương nó. Chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc, vậy mà....oa oa oa....ta đúng là ngốc mà. "

Trong lòng Nam Cung Việt cảm thấy xúc động, thân hình cao lớn phủ lên trên người Uyên Nghi, găm găm vành tai của nàng, mờ ám nói " Không sao, cố gắng chút là được. "

" Hà ? " Uyên Nghi nhất thời không tiêu hóa được lời của Nam Cung Việt. Bàn tay to lớn của Nam Cung Việt từ lúc nào đã luồn vào trong áo, xoa bóp phần đầy đặn của nàng. Uyên Nghi luống cuống đẩy Nam Cung Việt ra, mặt đỏ bừng " Không được, bây giờ vẫn chưa có tới hân hạnh. " Thời cổ đại thường dùng bữa sớm, trời mới chập tối là đã ăn rồi. Hôm nay nàng lại nấu cơm sớm, nên ngoài trời vẫn còn rất sáng.

" Ai quy định phải đến tối mới được làm ? " Nam Cung Việt không đứng đắn trả lời, hơi thở nóng rực phả vào tai Uyên Nghi.

" A...không được a...cửa còn chưa có đóng " Uyên Nghi hơi hốt hoảng, theo bản năng né tránh Nam Cung Việt, nhưng những động tác chống đỡ của nàng dường như là vô lực, lại càng khiến cho thú tính của ai đó nổi lên càng mạnh.

" Không cần thiết " Nam Cung Việt nhàn nhạt trả lời, đầu lưỡi mềm mại uyển chuyển ngao du trên cái cổ trắng ngần của Uyên Nghi, trêu chọc, liếm láp, khiến cho toàn thân Uyên Nghi nóng như phát sốt.

" Chàng lên con điên gì vậy ? Sẽ có người nhìn thấy đó ? Lại nói có người đột ngột đi vào thì sao ? Ta không có muốn mọi người được một phen rửa mắt miễn phí đâu a. " Bàn tay lại vô lực chống đỡ trên ngực Nam Cung Việt, không ổn, nàng sắp không chống đỡ nổi rồi.

" Kè nào dám ? Ta sẽ khiến hân chết một cách đau đớn. " Nam Cung Việt kiên định trả lời, bàn tay với ra, kéo nhẹ một cái, màn giường phủ xuống che đi hai thân ảnh đang chìm trong dục hỏa.

Ở một góc nào đấy của vương phủ.

Nam Cung Nguyệt hai tay chống nạnh, đứng trước toàn bộ hạ nhân trong phủ, bộ dạng vô cùng nghiêm túc. " Đã nghe rõ chưa, tuyệt đối không ai được bén mảng đến Dương viện (nơi ở của Uyên Nghi) , còn các người nữa, bao vây toàn bộ khu vực Dương viện, không được để bất cứ ai vào phá đám, dù chỉ là một con ruồi. Nếu đã nghe rõ thì lập tức chấp hành. "

Mọi người mím môi cười, đồng loạt hô một tiếng " Rõ "

Nam Cung Nguyệt gạt đầu hài lòng, nở một nụ cười mờ ám, hoàng huynh à, muội chỉ giúp huynh được như vậy thôi, còn lại huynh tự cố gắng lấy thôi oa ha ha ha.....

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nỗ lực có hài tử

Ads Trong phòng, một mảnh nóng bỏng

Bàn tay Nam Cung Việt buông lỏng, đỡ lấy hông của Uyên Nghi. Đôi môi hân lần tìm đến đôi môi anh đào của nàng, nhẹ nhàng lướt qua như chuẩn chuẩn lướt nước. Một bàn tay nhẹ nhàng tháo thắt lưng của Uyên Nghi, lẳng lẽ luồn vào trong lớp áo, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ mềm mại, bắp đùi cũng không nhàn rồi, dụi không ngừng.

Tiếng thở dốc dồn dập, gió nhẹ đưa hương hoa phiêu lãng, màn lụa đỏ lay động khẽ khàng, nhẹ vỗ về mép chăn găm, sắc đỏ say lòng. Đang lúc thờ hờn hên lại nghĩ thấy mùi thơm dịu nhẹ tỏa ra từ người Uyên Nghi, Nam Cung Việt lại không kiềm chế được, hít sâu mấy hơi, thấy hai má nàng ửng hồng, mắt khép hờ, môi hé mở như một đóa hoa. Hân cúi đầu hôn mạnh mẽ, ngẫu nhiên đôi môi của nàng, hung hăng mút chặt, dùng lưỡi quấy đảo không ngừng. Uyên Nghi thả lỏng hơn một chút, vươn đầu lưỡi lướt qua môi Nam Cung Việt rồi lại nhanh chóng rút trở về. Nam Cung Việt không chịu nổi sự dụ dỗ, dùng lưỡi đuổi theo, môi lưỡi hai người dây dưa quấn quýt nồng nhiệt như lửa.

Nụ hôn ngày một sâu hơn, tay Nam Cung Việt không ngừng chạy trên người Uyển Nghi, ngón tay mang theo nốt chai dày mòn trơn từng tác thịt. Ánh mắt ngày càng sâu mang theo nồng đậm ham muốn, ngón tay chậm rãi rời đi, dừng ở bụng khẽ vuốt ve tỉ mỉ. Bàn tay Nam Cung Việt như mang theo lửa, đi tới đâu thiêu đốt cơ thể Uyển Nghi tới đó, không một động tác nào dư thừa, khiến cho Uyển Nghi dễ dàng nổi lên ham muốn. Uyển Nghi rên rỉ ra tiếng, Nam Cung Việt thấy nàng không kháng cự, vươn tay ôm eo nàng, tay lại lần mò xoa nắn khắp cơ thể nàng, nhãn thần mờ mịt, hô hấp nặng nề.

Dưới sự khiêu khích của Nam Cung Việt, Uyển Nghi cuối cùng cũng bị kích thích, để mặc đối phương xoa nắn

Uyển Nghi nằm dưới thân Nam Cung Việt, cánh tay nờn nà vòng ra sau ôm lấy eo hắn, hô hấp dồn dập, lồng ngực mềm mại phập phồng. Nam Cung Việt có thể cảm giác được đầu ngực Uyển Nghi nhấp nhô đụng chạm, tạo ra từng cơn khoái cảm. Lông mày Nam Cung Việt nhíu lại, đôi mắt chứa đầy dục vọng mãnh liệt, trán vã mồ hôi, từng giọt, từng giọt mồ hôi trong suốt chậm chậm chảy dọc theo cơ thể hắn, rơi trên cơ thể trắng nõn nà của Uyển Nghi. Uyển Nghi vươn đầu lưỡi, liếm liếm môi, tim đập loạn nhịp, miệng đắng lưỡi khô, ham muốn dâng trào. Nam Cung Việt cúi đầu, ngậm lấy một nụ hoa, vừa liếm vừa mút, vừa treu chọc, vừa kích thích khiến Uyển Nghi rên lên đầy khoái cảm.

Nam Cung Việt cảm thấy bụng dưới như có lửa đốt, vật thô cứng giữa hai chân hắn càng lúc càng to, càng lúc càng bành trướng. Vừa cứng rắn, vừa nóng bỏng, ma sát giữa hai bắp đùi của Uyển Nghi khiến nàng đỏ cả mặt. Khuôn mặt Uyển Nghi ửng hồng, ánh mắt mê ly như mời gọi. Cô họng Nam Cung Việt khô khốc, hắn nuốt nước bọt, môi mỏng kề sát vành tai Uyển Nghi, hơi thở nam tính phả vào mặt nàng. Đầu lưỡi giống như con rắn, liếm mát khắp người Uyển Nghi, để lại trên cơ thể nàng vô số dấu hôn ngân.

Bàn tay Nam Cung Việt lại tiếp tục lần lần xuống dưới, thò vào trong lớp váy, nhẹ nhàng vuốt ve, chạm vào mảnh đất thần bí, ngón tay nguy hiểm trở nên lưu luyến chân chừ. Như có như không, vừa như cố tình, vừa như vô ý đụng chạm, vuốt ve, sau đó hai ngón tay đâm sâu vào tiểu huyết của Uyển Nghi, khuấy đảo không ngừng khiến nàng nhạy cảm đến cong cả người.

Dưới ánh nến, có hai bóng người dán chặt lấy nhau, tìm đập thỉnh thình. Một người vã mồ hôi như tắm, không tự chủ nảy sinh ham muốn. Một người bị dục hỏa thiêu đốt đến mức cảm thấy vô lực, mềm nhũn như bông, miệng bật ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, để mặc cho đối phương hành sự.

Đến khi Nam Cung Việt cảm thấy ngón tay mình đã ướt át mới thỏa mãn rút tay ra. Kéo chân Uyển Nghi vòng qua eo hắn, đỡ lấy hông nàng, không cho cự tuyệt, chậm chạp mà có lực đi vào.

"A...." Uyển Nghi rên lên một tiếng, vừa như thống khổ, vừa như vui thích khiến cho Nam Cung Việt càng nảy sinh ham muốn mãnh liệt. Cái cảm giác bị bao quanh thật chặt khiến hắn mê muội muốn chết. Động tác phía dưới ngày càng mãnh liệt hơn, lực độ cường đại khiến cho Uyển Nghi một trận co giật, thân thể của nàng vì có quá nhiều vui thích mà run rẩy. Nam Cung Việt không chỉ không có ngừng, ngược lại so với vừa rồi càng thêm động thân cuồng bạo hơn, tiến công có tiết tấu ở dải đất mềm mại đó.

Uyển Nghi rên lên khe khẽ, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt đỏ bừng. Nam Cung Việt càng lúc càng mãnh liệt khiến cho nàng có chút hít thở không thông, hô hấp khó khăn. Một hồi lâu sau, Nam Cung Việt gào lên một tiếng thỏa mãn, đem toàn bộ mầm mống cực nóng gieo vào trong người nàng, sau đó mới hài lòng rút ra khỏi cơ thể của nàng.

Uyển Nghi vừa được giải thoát, vội vàng hít mấy ngụm không khí. Tưởng rằng đã xong, ai dè ngay sau đó Nam Cung Việt lại tiếp tục ôm lấy nàng, đi vào một lần nữa. Cứ thế, một lần, lại một lần, Uyển Nghi bị Nam Cung Việt ăn đến kiệt sức, nắm ngón tay cào cấu trên lưng hắn, thở hồng hộc.

"Ah.... Ừm...a.. Nam Cung Việt....dừng...dừng lại...."

"Chẳng phải đã nói sẽ cố gắng một chút sao ? Nếu không sẽ không thể sớm gặp hài tử. "

"Không cần, ta không cần nữa, a ô ô....Ta sẽ kiệt sức mà chết mất. "

"Uyển Nghi, chuyên tâm một chút, đừng nháo. " Nam Cung Việt chỉ bình thản trả lời, tiếp tục dùng sức. Mỗi lần ở bên cạnh nàng hắn đều không khống chế được dục vọng của mình, luôn ham muốn nàng rất nhiều, rất nhiều lần. "Nàng không có chết được đâu mà lo "

"Ô ô ô....Nam Cung Việt đáng chết, mau dừng lại...oa ô ô ô " Nước mắt ứa khuất rơi xuống, ta khóc, ta khóc cho mà coi, ô ô ô....

Động tác của Nam Cung Việt dừng lại, hắn khẽ nhíu mày, vươn đầu lưỡi liếm khô những giọt nước mắt trên mặt Uyển Nghi.

"Ngoan, đừng khóc. "

Càng khóc to hơn "Ô ô ô....chàng khi dễ ta..."

"Ta không có khi dễ nàng. " Bối rối thở dài.

"Còn dám nói không ? Ô ô ô...." Khóc càng lúc càng nhiều, miệng càng lúc càng gào to.

"Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa. " Tiếp tục thở dài, bắt đầu rút ra khỏi người nàng.

"Sau này không được ép ta nhiều lần như vậy. " Uyển Nghi thút thít.

"Được. "

"Không có sự cho phép của ta thì không được chạm vào ta. "

"....."

" Trả lời đi. "

" Không được. "

Oa oa oa, ta khóc, ta nháo, ta kêu gào, oa oa oa....

Nam Cung Việt cúi đầu xuống hôn môi Uyển Nghi, chặn họng nàng lại. " Ta có thể kiềm chế bản thân không đòi hỏi quá nhiều nhưng không cho phép nàng từ chối ta, ta muốn nàng, đó là quyền lợi của ta. " Bàn tay lại không đứng đắn vuốt ve bộ ngực tròn đầy. " Và lại, nàng có dám nói với ta rằng nàng không muốn ? "

Mặt Uyển Nghi đỏ bừng, tức giận đâm vào ngực Nam Cung Việt, liền bị hắn bắt lấy tay, đưa lên miệng, liếm liếm như con chó nhỏ. Mặt Uyển Nghi càng đỏ hơn, màu đỏ lan rộng tới tận mang tai, toàn thân như có điện giật, vội vàng rút tay về. Đáng chết, sao hắn lại quấy rầy đến thế ?

Nam Cung Việt khẽ nhếch môi, nở ra nụ cười nửa miệng quen thuộc, ở bên tai Uyển Nghi mờ ám nói " Sao ? Nàng có dám nói nàng không muốn ta ? Có dám bảo rằng nàng không vui thích. " Sau đó lại cắn cắn, gặm gặm vành tai của nàng.

Toàn thân Uyển Nghi đỏ như tôm luộc, ho khan hai tiếng, lí nhí " Khụ...cũng không phải là không thích "

" Hừ ? " Nam Cung Việt giả bộ như không nghe thấy, ghé sát tai lại gần Uyển Nghi.

" Khụ...cũng có chút chút...." Càng nói càng nhỏ, càng nói càng nhỏ a.

" Hừ ? " Vẫn tiếp tục giả vờ không nghe thấy.

" Aaaaaa.... Rất thích, là rất thích được chưa ? Nhưng mà ta không có muốn nhiều như vậy, sẽ kiệt sức mà chết. " Uyển Nghi mắc cỡ gào lên, loại cảm giác đó quả thật có thể đưa người ta tới tận cùng vui sướng.

Nam Cung Việt cười một tiếng thực vui vẻ, đem Uyển Nghi ôm chặt vào lòng, áp cằm lên đỉnh đầu của nàng. " Đói không ? "

" Hơi hơi. "

" Vậy ngủ chút đi, lát ta kêu người đem đồ ăn qua cho nàng. "

" Không cần đâu, mệt lắm, giờ ta chỉ muốn ngủ. " Uyển Nghi ngáp dài một cái, vòng tay qua ôm eo Nam Cung Việt, dụi đầu vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lìm dìm nhắm mắt. Nhưng đột nhiên lại bừng tỉnh, ngược đầu lên nhìn hắn " Phải rồi, ta có chuyện muốn nói với chàng. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Thân phận thật sự

Ads " Chuyện gì ? " Nam Cung Việt nhàn nhạt trả lời, mắt vẫn không thèm mở ra.

" Ta không phải là Dương Uyển Nghi. "

" Cái gì ? " Nam Cung Việt mở to mắt ngạc nhiên. Nàng nói nàng không phải Dương Uyển Nghi ? Sao lại có thể như vậy ? Từ sau lần biết nàng biết nấu ăn, hắn cảm thấy có chút nghi ngờ nên đã cho người đi điều tra, nàng đích thực là Dương Uyển Nghi, vậy tại sao lúc này nàng lại nói là không phải ? Chẳng lẽ Dương Uyển Nghi đã tìm một người thay thế. Không, cho dù có tìm người thay thế thì cũng không thể tìm được một người có diện mạo giống hệt như vậy được. Mà khuôn mặt của nàng thì lại hoàn toàn không phải là dịch dung, vậy có nghĩa là sao ? Hắn hoàn toàn không hiểu.

" Không, phải nói là ta đích thực đúng là Dương Uyển Nghi, nhưng ta cũng không phải là Dương Uyển Nghi. " Uyển Nghi sửa lời.

" Hừ ? " Nam Cung Việt lại càng mù mờ không hiểu.

" Aizzz...biết giải thích thế nào cho chàng hiểu bây giờ ? " Uyển Nghi vò đầu bứt tai, lúc mới xuyên không đến đây, chính nàng cũng không thể tin được chuyện này, giờ giải thích cho Nam Cung Việt lại càng rắc rối hơn.

" Nói thế nào bây giờ nhỉ ? Chàng có biết thế nào là tá thi hoàn hồn không ? "

" Tá thi hoàn hồn ? Chưa từng nghe qua. " Nam Cung Việt lắc đầu.

" Thật ra ta cũng không có hiểu lắm, đại loại chính là thể xác của người này, nhưng mà linh hồn lại là của người khác.

" Vậy nên...? " Nam Cung Việt nhún mày. Chẳng lẽ nàng muốn nói nàng chính là một trường hợp như vậy. Loại chuyện này có thể xảy ra sao ?

" Um, thi chính là thân xác này là của Dương Uyển Nghi, nhưng linh hồn lại là của ta. " Uyển Nghi gãi đầu gãi tai, chuyện này nói ra đến chính bản thân nàng cũng cảm thấy thật hoang đường.

" Vậy nàng rốt cuộc là ai ? "

" Ta cũng tên là Dương Uyển Nghi, nhưng thời đại ta sống cách thời đại của chàng rất xa, triều đại của chàng ta chưa từng đọc qua trong sử sách nên ta cũng không biết là cách bao nhiêu năm nữa. Ở thời của ta sống, mọi thứ hiện đại và phát triển hơn thời đại này nhiều. Năm nay ta cũng đã 25 tuổi rồi, còn nữa, ta sinh ra vốn là một cô nhi. Ta hoàn toàn không phải là tài nữ Dương Uyển Nghi mới 15 tuổi_ con gái của Dương đại thừa tướng gì gì đó. Ta chính là bị tai nạn, lẽ ra là đã chết, nhưng không hiểu sao ta lại xuyên không đến đây nữa. "

" Vậy nên hôm nay nàng mới nói là ngưỡng mộ bọn ta ? " Nam Cung Việt cúi nhìn nàng.

" Um, đúng vậy. Ta vừa mới sinh ra đã bị cha mẹ bỏ rơi rồi. Suốt 25 năm, ta chưa từng cảm nhận được cảm giác ấm áp của gia đình. Suốt 25 năm, chỉ có một mình ta cô độc, chỉ đến khi xuyên không tới đây, gặp được chàng và mọi người, ta mới biết thế nào là hạnh phúc. " Uyển Nghi cụp mi nói, nước mắt đột nhiên rơi xuống, nàng cũng đã từng biết đến hạnh phúc, cũng đã từng ấm áp khi ở bên cạnh Sở Hạo nhưng niềm hạnh phúc ấy lại không trọn vẹn, rốt cuộc thì hắn cũng rời bỏ nàng.

Nam Cung Việt chợt nhớ tới lúc Uyển Nghi bị bệnh, lúc đó nàng đã nói trong nước mắt " Tại sao ? Tại sao lại bỏ rơi con ? Tại sao lại không cần con ? " Câu nói đó đến giờ hắn vẫn còn nhớ, hắn vẫn luôn thắc mắc không hiểu vì sao lúc đó nàng lại nói như vậy, thì ra, nàng là một cô nhi. Hắn đau lòng ôm chặt lấy nàng, hôn khẽ lên mi mắt của nàng, nhẹ nhàng nói " Ta tin nàng "

" Thật không ? Chàng tin ta sao ? " Uyển Nghi ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn hắn.

" Um, bất luận nàng nói gì, ta đều tin. " Nam Cung Việt khẽ thở dài, ôn nhu vuốt mái tóc đen nhánh của Uyển Nghi.

" Vậy ta sẽ nói cho chàng biết một bí mật nữa " Uyển Nghi cười sáng lạn, vẻ mặt vô cùng hào hứng.

" Bí mật gì ? " Nam Cung Việt tò mò hỏi.

" Ta không phải nữ nhân. "

" Hà ? "

" Ta vốn là nam nhân, nhưng ta lại rất thích mặc váy, thích trang điểm và để tóc dài giống như nữ nhân. "

" "

" Ta không cho mọi người coi ta là nam nhân, ta bắt mọi người phải coi ta là nữ nhân. Còn nữa, tuy thân thể ta là nam nhưng ta lại không yêu nữ nhân, ta chỉ yêu nam nhân. Không ngờ khi xuyên không đến đây ta lại nhập vào thân xác của nữ nhân a. "

"....."

Mặt Nam Cung Việt tái đen " Uyển Nghi, ta sai lầm rồi. Ta rút lại lời nói vừa rồi, sau này sẽ không nên tin những gì nàng nói nữa. "

" Hắc hắc..." Uyển Nghi cười thực vui vẻ, dựa đầu vào ngực Nam Cung Việt, vẽ vẽ vài vòng tròn lên ngực hắn " Chuyện tá thi hoàn hồn là thật đấy "

" Ta biết. " Nam Cung Việt trả lời không chút do dự " Nhưng chuyện sau đó thì chắc chắn không phải là thật. "

" Hắc hắc. " Uyển Nghi thỏa mãn dụi dụi đầu vào ngực Nam Cung Việt, ôm hắn thật chặt. " Chàng biết không, ta rất thích ôm chàng, rất ấm áp, rất thoải mái, khiến ta có cảm giác được che chở. "

Nam Cung Việt mỉm cười, ghé sát miệng vào tai Uyển Nghi " Có muốn ấm thêm chút nữa không? "

" Hử ? " Uyển Nghi không hiểu, mù mờ nhìn hắn.

" Vận động một chút sẽ ấm hơn. " Nam Cung Việt không đứng đắn nói.

" A....không cần, ta không cần a. " Uyển Nghi vội vàng lùi ra xa, theo bản năng lấy tay che ngực.

" Ha ha ha....." Nam Cung Việt cười lớn, kéo Uyển Nghi ôm lại vào lòng " Trêu nàng chút thôi, nàng che cái gì chứ ? Trên người nàng còn có chỗ nào ta chưa thấy qua ? "

" Xi...." Uyên Nghi bĩu môi " Còn có lục phủ ngũ tạng của ta đó, chàng có muốn mổ bụng ta lôi ra coi không ? "

" Ha ha ha...." Nam Cung Việt cười sảng khoái, dụi dụi đầu vào hõm vai của Uyên Nghi.

" Chàng xem, lúc nào cũng cười vui vẻ như thế này có phải tốt hơn không ? " Uyên Nghi xoa xoa mặt Nam Cung Việt, cười thỏa mãn. Lúc hấn cười rộ lên như thế này trông lại càng soái a.

" A... phải rồi. " Uyên Nghi chợt nhớ ra điều gì đó, đột nhiên la lên " Chàng nói cho ta biết, tại sao hôm đó chàng có thể tìm được ta ? Nói mau ! "

" Chuyện gì ? " Nam Cung Việt thực hiện chính sách ba không : không nghe, không thấy, không biết.

" Đừng giả vờ " Uyên Nghi rít qua kẽ răng " Chàng nói xem, làm thế nào chàng biết ta ở khách điểm đó mà đến tìm ? "

Nam Cung Việt bắt đầu dĩ thờ dài " Được rồi, ta nói cho nàng biết, nhưng nàng phải hứa với ta, sau khi nghe xong không được nổi giận. "

" Ta hứa. " Uyên Nghi khẳng định chắc nịch, nhìn Nam Cung Việt đầy mong chờ. Nàng muốn biết tại sao hấn lại thần thông quảng đại đến thế, có thể dễ dàng tìm ra nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Bí mật hé lộ

Ads " Là Tử Y nói cho ta biết. " Nam Cung Việt nhắm mắt, nhàn nhạt trả lời.

" Cái gì ? " Uyên Nghi kêu lên một tiếng kinh thiên động địa khiến cho Nam Cung Việt không chịu được phải bịt tai lại. " Tí tí nói cho chàng biết ? Sao lại có thể như vậy ? Tí tí bán đứng muội ? " Uyên Nghi đưa tay vuốt vuốt ngực, bình tĩnh, bình tĩnh, nàng đã hứa sẽ không tức giận. Nhưng mà.....aaaaaaa.....tí tí của nàng lại đi bán đứng nàng, chuyện như thế này bảo nàng không tức giận sao được ?

" Nàng đừng trách Tử Y, cô ấy cũng không muốn bán đứng nàng, nhưng mà trên đời này chỉ duy nhất có ta là cô ấy không thể phản bội." Nam Cung Việt nhìn Uyên Nghi, ánh mắt có chút bối rối.

" Hừ ? " Duy nhất chỉ có hấn ? Uyên Nghi nheo nheo mắt nhìn Nam Cung Việt, hấn nói thế nghĩ là sao ? Chẳng phải Tử Y tí tí là người lạnh lùng, không thích giao thiệp sao ? Nay lại vì hấn mà sẵn sàng bán đứng muội muội. Chẳng lẽ.....chẳng lẽ.....bọn họ có gian tình ?

Nam Cung Việt dường như đoán được Uyên Nghi đang nghĩ gì, khẽ nhún mày " Bọn ta không giống như nàng nghĩ đâu. "

" Vậy thì là vì tại sao ? Nói, chàng với tí tí của thiếp rốt cuộc là có quan hệ gì ? " Uyên Nghi tức giận nheo một cái vào bắp tay Nam Cung Việt, hừ hừ, nàng không thể tức giận tí tí, vậy thì đổ hết lên đầu hấn.

" Tử Y là thuộc hạ thân tín của ta. " Nam Cung Việt vòng hai tay ra gối sau đầu, nhìn thẳng lên trên.

" Hừ ? Tí ấy là thuộc hạ của chàng từ bao giờ thế ? Ai cũng biết tí ấy là người tiêu điều tự tại, nhận tiền hành sự, từ lúc nào lại trở thành thuộc hạ dưới trướng của chàng ? "

" Cô ấy cũng giống nàng, là một cô nhi. "

" A " Uyên Nghi sững sờ.

" Hồi nhỏ, cô ấy bị người ra đánh đập, khinh rẻ, còn bị người ta bán vào thanh lâu "

" Thật vậy sao ? " Thì ra, hồi nhỏ tí ấy lại phải chịu nhiều khổ cực như vậy, so với tí ấy, nàng còn may mắn chán.

Nam Cung Việt khẽ gật đầu " Ừm, đúng vậy. Ta thấy cô ấy đáng thương nên đã chuộc thân cho cô ấy, lúc đó cả ta và cô ấy đều rất nhỏ. " Nam Cung Việt trầm ngâm một chút " Sau đó, ta đưa cô ấy trở về phủ, cô ấy trở thành a hoàn của ta. Ta và cô ấy bằng tuổi nhau nên cô ấy cũng như bằng hữu của ta vậy. Đến năm cô ấy mười năm tuổi, cô ấy rời khỏi vương phủ, trở thành đệ tử của môn chủ Dịch Độc môn. Môn chủ Dịch Độc môn là người rất cổ quái, thuộc hạ của ông ta rất nhiều nhưng ông ta lại không bao giờ thu nhận đệ tử. Ta không biết bằng cách nào mà Tử Y có thể khiến ông ta thay đổi ý định. Ngày đó, khi nghe tin môn chủ Dịch Độc môn thu nhận Tử Y là đệ tử, giới giang hồ được một phen chấn động. "

" Tử Y tí tí quả thực là người tài giỏi. " Uyên Nghi thâm thán phục.

" Ừm, sau khi môn chủ Dịch Độc môn qua đời, Tử Y trở thành môn chủ của Dịch Độc môn, uy trấn giang hồ. Y thuật cao siêu không ai sánh bằng, võ công cũng thuộc vào loại thượng thừa, nhưng giỏi nhất vẫn là khả năng dùng độc. Sau khi trở thành môn chủ, cô ấy có quay lại tìm ta, nói rằng ơn nghĩa của ta, cô ấy không thể nào quên, nguyện làm thuộc hạ dưới trướng của ta. Bình thường, ta vẫn để cô ấy vẫn tự do làm những điều mình muốn, chỉ đến khi có việc cần ta mới tìm cô ấy. Ngoài Tề Dương ra, Tử Y chính là thuộc hạ thân tín nhất, là cánh tay phải đắc lực nhất của ta. Lúc phát hiện nàng bỏ trốn, ta có sai cho cô ấy đi tìm nàng, nhưng cô ấy lại không hề hay biết người ta muốn tìm lại là muội muội của cô ấy. Mãi đến khi nghe nàng

nói chuyện, cô ấy mới nhận ra nên liền lập tức báo tin cho ta ngay. "

" Ừm, thì ra là vậy. " Uyển Nghi dụi dụi đầu vào ngực Nam Cung Việt, hờn dỗi " Nhưng mà ta vẫn không thể tha thứ được, tí ấy lại có thể bán đứng ta như thế. Phòng đi ngira lại, rốt cuộc lại bị hai người thân tín nhất đâm cho một phát sau lưng, hết Nguyệt nhi lại đến tí tỉ, sau này chắc ta không thể tin tưởng vào ai được nữa. "

Nam Cung Việt thở hắt ra, hết cách " Đừng nói như vậy, Nguyệt nhi và Tử Y đều là vì muốn tốt cho nàng. Nếu không phải do nàng bỏ trốn thì đâu có chuyện gì xảy ra. "

Uyển Nghi bĩu môi không nói gì, trầm ngâm một lúc rồi lại do dự hỏi " Nam Cung Việt, chàng nghĩ xem, Tử Y tí tỉ hết lòng vì chàng như vậy. Có khi nào tí ấy cũng có cảm tình với chàng không ? "

" Ta cũng đã từng nghĩ đến chuyện đó. Nhưng sau nghĩ lại mới thấy chuyện đó là không thể, nàng nghĩ xem, nếu cô ấy có tình cảm với ta thì tại sao không ở lại bên cạnh ta ? Năm đó, ta và cô ấy là bằng hữu thân thiết, đối với ta cô ấy vừa là bằng hữu, vừa như muội muội, cô ấy cũng vậy. Tử Y yêu thích cuộc sống tự do phóng khoáng, không dễ bán thân trời buộc với bất cứ ai, hơn nữa ta có thể cảm nhận được cô ấy không có tình cảm với ta. " Nam Cung Việt nhu nhu cái mũi, khẳng định nói.

" Ừm " Uyển Nghi ngáp dài một cái, không quan tâm nữa, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nam Cung Việt ân cần kéo chăn qua phủ qua vai của Uyển Nghi, bàn tay già tăng lực đạo, ôm chặt nàng hơn. Cũng dần dần nhắm mắt...

Đình thường hoa.

Nam Cung Nguyệt ngồi vắt một chân lên ghế, thong thả cắn hạt dưa, vừa ăn vừa cười khoái trá.

" Hỷ nhi, người nói xem, giờ họ đã " chế tạo " hài tử thành công chưa ? "

Hỷ nhi quả nhiên là hình mẫu điển hình của nữ nhân cổ đại, vừa nghe Nam Cung Nguyệt nói vậy, khuôn mặt đã lập tức đỏ bừng " Công chúa, người nói chuyện kì quá. Vả lại, cái này làm sao nó tí tỉ biết được. "

" Ha ha ha..." Nam Cung Nguyệt cười lớn, vỗ vỗ vai Hỷ nhi " Hỷ nhi, người ngại ngần cái gì chứ. Chuyện tốt như vậy, chẳng phải chúng ta nên thay tí tỉ cao hứng sao ? "

Hỷ nhi bối rối mỉm cười " Công chúa nói đúng, Hỷ nhi cũng cảm thấy vui thay cho tiểu thư. " Trải qua bao nhiêu khó khăn như vậy, có được hạnh phúc như hiện tại quả thực không dễ dàng.

Nam Cung Nguyệt chống hai tay lên cằm, đôi mắt mơ màng " Aizzz...thật ngưỡng mộ tí tỉ quá đi, không biết đến bao giờ ta mới được như tí ấy, có một phu quân tốt, yêu thương ta. "

Hỷ nhi dùng tay áo che miệng, cười khúc khích " Công chúa là đang nói đến Tề Dương tướng quân phải không ? "

Nam Cung Nguyệt thoáng đỏ mặt nhưng lại không chút che giấu, mỉm cười nói " Đúng vậy, ta thích chàng đã từ lâu lắm rồi. " Nhưng nụ cười trên môi lại vụt tắt, thay vào đó là vẻ buồn man mác. Nam Cung Nguyệt khẽ thở dài " Nhưng mà chàng ấy lúc nào cũng lạnh lùng, chẳng hề quan tâm tới ta, hình như đối với chàng, ta chẳng là gì cả. "

Hỷ nhi vội an ủi " Công chúa, người nói gì vậy. Có lẽ tướng quân chưa nhận ra tình cảm của người đối với ngài ấy mà thôi. Công chúa là một nữ nhân tốt như vậy. Sao ngài ấy có thể không thích được chứ ? " Trong đầu Hỷ nhi thoáng hiện ra hình ảnh một nam nhân uy dũng, tướng mạo hơn người. Khuôn mặt tuy mang một vẻ lạnh lùng khó gần nhưng lại hàm chứa dịu dàng cùng ôn nhu. Mấy ngày Tề Dương đưa nàng trở về, họ cũng có nói chuyện vài câu. Hỷ nhi có thể cảm nhận được nam nhân này quả là một người rất tốt, là bậc chính nhân quân tử.

" Hỷ nhi, người không cần an ủi ta đâu. Nhưng người cũng đừng lo, ta sẽ không bỏ cuộc đâu. " Nam Cung Nguyệt cười rạng rỡ, khôi phục vẻ vui tươi, lại tiếp tục cắn hạt dưa. Thình thoảng lại đùa nghịch ném vài hạt về phía Hỷ nhi. Tiếng cười vang rộn cả một góc phủ.

~~~~~

Uyển Nghi nặng nề mở mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là khuôn mặt cực kì soái của Nam Cung Việt đang say ngủ. Aaaaa....suýt chút nữa là nàng rót nước miến rồi. Nhìn hán ngủ thật là vạn phần soái a, đẹp hơn lúc tỉnh táo rất nhiều. Lông mi dày cong vút, sống mũi cao thẳng tắp, đôi lông mày cương nghị giãn ra, không còn nhíu chặt như lúc thức, mang theo một vẻ ôn nhu, hiền hòa. Môi mỏng đỏ như trái anh đào. Aaaaaa....có ai nói hán là nữ nhân nàng cũng tin.

Nam Cung Việt mở mắt, nhìn thấy nữ nhân trước mặt đang ngáy ngốc nhìn hán thì mỉm cười, ôm ngang eo nàng, khàn khàn hỏi " Dậy rồi ? "

" Ừm " Uyên Nghi thỏa mãn, dụi dụi đầu vào lồng ngực của Nam Cung Việt, hỏi bằng quơ " Không lên triều sao ? "

" Hôm nay ta không muốn đi . Đói rồi phải không ? Dậy đi, tới trù phòng ăn sáng. "

" Một lát, không đi đâu. Mọi hôm Hỷ nhi vẫn mang thức ăn vào phòng cho ta mà. Chàng mau lên triều đi. Thân là vương gia, tuyệt đối không thể trốn việc a. " Uyên Nghi che miệng, ngáp một cái.

" Vậy cũng được. Ngủ thêm một chút đi. " Nam Cung Việt mỉm cười, ân cần mặc lại y phục cho Uyên Nghi, chu đáo chỉnh từng nếp quần áo cho nàng, sau đó mới tự mình mặc y phục, tiêu sái rời đi.

Nam Cung Việt ngồi trầm ngâm tại thư phòng, trước mặt là một chồng tấu chương cao ngất. Hắn chán nản vuốt tâm mi, Nam Cung Thiên_ đệ đệ tốt của hắn, ngay sau khi bãi triều liền nhét cho hắn một đồng tấu chương, còn bản thân thì nhàn nhã thưởng trà ở ngự hoa viên. Nam Cung Việt buồn bực vứt một tập tấu chương lên bàn, nhay nhay hai bên thái dương, chẳng trách cứ nhắc đến tấu chương là Nam Cung Thiên lại như đựng phải lửa vậy. Đột nhiên, trong ánh mắt Nam Cung Việt lóe lên một tia cười quỷ dị, bởi vì, hắn đã nhìn thấy.....

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sự trêu chọc của Nam Cung Việt

Ads Uyên Nghi thông dong dạo mát ở hoa viên, tiết trời đã sắp chuyển sang mùa hạ, nàng quả thực đang rất háo hức nhìn thấy những bông hoa sen nở rộ trên mặt hồ. Hoa sen chính là loại hoa nàng thích nhất, tuy sống ở trong bùn nhưng lại mang một vẻ đẹp thanh cao thoát tục, hình ảnh một bờ hồ toàn những bông sen màu hồng phấn chen lẫn với những phiến lá màu xanh, quả thực là một bức tranh tuyệt mỹ.

Uyên Nghi chợt mỉm cười, nhìn thấy bóng dáng của một nam nhân tuyệt mỹ đang đi về phía nàng. Nàng đã bắt đầu tưởng tượng về hình ảnh hắn đang đứng trước hồ sen, tà áo phiêu dạt bay bay theo làn gió, mái tóc đen mượt như mực bay nhẹ nhẹ, một vài sợi vương trên gò má hắn. Ánh nắng bao phủ toàn thân hắn khiến hắn như đang tỏa sáng, nụ cười chói lọi, rạng rỡ. Oa, quả thực là rất soái a.

Nam Cung Việt đi tới trước mặt Uyên Nghi, nở một nụ cười ôn nhu tới mức khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

" Uyên Nghi, xòe tay ra đi, ta có cái này cho nàng. "

Uyên Nghi nghe Nam Cung Việt nói vậy thì có chút ngạc nhiên nhưng vẫn ngây thơ xòe tay ra, cười hi hi. Đâu ngờ rằng, đằng sau nụ cười của Nam Cung Việt là một thứ khiến nàng sợ chết khiếp.

Nam Cung Việt thả nắm tay ra, trong tay Uyên Nghi là một cái gì đó màu nâu nâu, nhỏ nhỏ, có tám chân ngo ngoáy và hai cái râu dài _ nổi ám ảnh của nàng.

" Áaaaaaa..... " Uyên Nghi hét lớn một tiếng long trời lở đất, tay chân quơ loạn xạ, hai mắt nhắm tịt. Hai tay không để ý đẩy về phía trước, đẩy luôn cả ai đó xuống hồ.

" Ừm " Nam Cung Việt không ngờ tới Uyên Nghi sẽ có phản ứng mãnh liệt đến vậy, không có chút đề phòng, liền ngã ngay xuống hồ nước lạnh ngắt.

Uyên Nghi vẫn không biết mình vừa gây ra chuyện gì, vừa hét ầm lên, vừa giãy giụa không ngừng. Chạy loạn đến gốc cây gần đó, bàn tay ra sức chùi chùi vào thân cây. A, thật đáng sợ, thật kinh tởm, aaaaaa....ta chùi, ta chùi, chùi thật sạch.

" Dương Uyên Nghi !!!! " Nam Cung Việt găm lên, đây đã là lần thứ hai nàng cho hắn " tắm hồ ". Vừa nãy nhìn thấy con gián này ngo ngoáy ở góc phòng, hắn liền bắt lấy đem cho nàng. Vốn dĩ định trêu chọc nàng, ai dè chính hắn lại là người phải gánh hậu quả.

Uyên Nghi hai tay hai chân bám chặt lấy thân cây, miệng méo mếu, khóc không ra nước mắt " Hu hu...hức....chàng tức giận cái gì?...Hức...ta...hức...mới là người phải giận chứ...Hức....Chàng đáng ghét...hức...hu hu hu....Đã biết rõ ta sợ gián mà còn đem ra dọa ta....hức....oa oa...đáng sợ quá....oa oa oa...."

Nam Cung Việt mặt mày nhăn nhó, lớt thướt đi lên, toàn thân ướt sũng. Cái này đều là tự làm tự chịu a.

Vài hạ nhân đi ngang qua, nhìn thấy Nam Cung Việt ướt như chuột lột thì không khỏi ngạc nhiên, nhưng quay ra nhìn thấy Uyên Nghi đang ôm cây thì về mặt như vỡ lẽ. A, đã hiểu, đã hiểu a.

"Đi chuẩn bị nước tắm. " Nam Cung Việt quay sang gắt lên khiến bọn họ chạy biến không chút dấu vết. Hắn thề, sau này tuyệt đối không trêu chọc nàng nữa, có khi không thành công mà chính mình lại phải hứng chịu.

Nhìn về phía gốc cây, thấy người nào đó vẫn mếu máo nhìn hắn, hắn cố nén lửa giận, đi tới nắm tay nàng kéo xềnh xệch.

"Aaaaa...phản đối bạo lực.." Uyển Nghi hốt hoảng kêu toáng lên.

"....."

"Aaaaaaa....đáng ghét, là chàng sai trước mà....."

"....."

Trở về phòng, nước tắm đã được chuẩn bị sẵn sàng, bốc hơi nóng nghi ngút. Nam Cung Việt dùng chân đá một phát, cánh cửa đóng lại, liền đem tay Uyển Nghi thả ra, tự cời y phục của chính mình.

"Uy, chàng làm cái trò gì vậy ? " Uyển Nghi hai mắt mở to ngạc nhiên, nhìn quần áo trên người hắn càng lúc càng ít, càng lúc càng ít. Không kìm nổi vội xoay người đi trước khi hắn kịp nude 100%

"Đương nhiên là đi tắm. Nàng hại ta ướt sũng như vậy, chẳng lẽ cứ để thế sao ? " Nam Cung Việt nhíu mày, ồm một cái nhảy vào thùng tắm.

"A ! Vậy chàng cứ thông thả tắm, ta ra ngoài. " Uyển Nghi lập tức đánh bài chuẩn, vừa định đi ra ngoài thì bàn tay đã bị Nam Cung Việt gắt gao giữ lấy. Hắn nhét vào tay nàng một cái khăn, mắt nhắm lại, bình thản nói.

"Giúp ta tắm rửa. "

Uyển Nghi đứng ngây ngốc một lúc mới phản ứng "Gi chi ? Chàng đâu phải trẻ con a. Tự mình tắm đi. "

Nam Cung Việt giương mắt nhìn Uyển Nghi, mắt phượng hơi nheo lại "Nhìn cũng đã nhìn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, cũng đã từng ăn qua rồi. Nàng ngại ngần cái gì chứ? "

"Xi " Uyển Nghi nguyền dài một cái, nhìn Nam Cung Việt đầy bất mãn. Cho xin đi, nàng đã 25 tuổi rồi, đâu còn bé bỏng gì nữa, nàng cũng chẳng phải nữ nhân ưa then thùng đến vậy. Chỉ là nàng không muốn nhìn thấy bộ mặt đắc ý của Nam Cung Việt nếu nàng tắm cho hắn thôi. Hơn nữa, có một sự thật mà nàng luôn che giấu, đó là nàng cũng là một sắc nữ. Nhìn thấy Nam Cung Việt sặc xi như thế này, lại còn lau tới lau lui trên người hắn. Nàng sợ rằng sẽ bị chảy máu mũi a, đến lúc đó chẳng phải nàng sẽ rất mất mặt sao ?

"Không tắm rửa giúp ta cũng được. " Nam Cung Việt đột nhiên lên tiếng, Uyển Nghi nghe thấy vậy như mở cờ trong bụng, nhưng còn chưa kịp mừng rỡ thì đã bị hắn kéo mạnh một phát, ngã vào trong bồn.

"Phi " Uyển Nghi phun nước ở trong miệng mình ra, tức giận thở phì phì "Chàng làm cái trò gì thế ? "

"Nàng không tắm giúp ta, vậy để ta tắm cho nàng. " Nam Cung Nguyệt ở bên tai Uyển Nghi mờ ám nói nhỏ, giọng nói trầm khàn quyến rũ đến mê người.

Uyển Nghi mặt đỏ bừng, thầm cảm thấy may mắn vì sinh ra là nữ nhân. Nếu nàng là nam nhân thì chắc giờ này cái vật mà "ai cũng biết là gì đấy " nhất định sẽ không không chế được mà bành trướng lên. Lúc đó nàng quả thực sẽ rất mất mặt.

"Ta không cần, chàng đi mà tắm một mình đi. " Uyển Nghi bất mãn kêu lên.

Nam Cung Việt không thèm đếm xỉa đến sự phản đối của Uyển Nghi. Bàn tay hắn lướt trên da thịt nàng, từ từ trút bỏ đi lớp quần áo ngăn cách, nhẹ nhàng cầm lấy khăn, ôn nhu lau từng tấc da thịt của nàng.

Mặt Uyển Nghi càng lúc càng đỏ, hơi thở của hắn phả trên cổ nàng, bàn tay hắn lướt trên cơ thể nàng, cảm giác hai cơ thể trần trụi tiếp xúc với nhau trong một bồn tắm nhỏ hẹp và cả nhiệt độ của nước khiến cho nàng cảm thấy ngày càng nóng hơn. Nàng cảm thấy bản thân mình khó mà khống chế được, liền lập tức giẫy dụa, muốn thoát ra khỏi vòng tay hắn.

"A....Uyển Nghi...Đừng động " Nam Cung Việt căng thẳng kêu lên, hạ thân vốn dĩ có thể khống chế được, giờ lại vì sự ma sát của Uyển Nghi mà căng cứng.

Uyển Nghi lập tức im thin thít, không dám nhúc nhích, cái vật mới vừa rồi còn mềm nhũn, giờ đang vô cùng, vô cùng bành trướng, cứng rắn, nóng bỏng áp vào đùi nàng. Vật đó càng lúc càng "trưởng thành " đã đạt đến mức cực đại, quả là quá lớn đi.

Dù Uyển Nghi đã không còn ngờ ngáy nhưng đối với ai đó thì hành động đó vẫn là quá muộn. Hắn đã đạt đến giới hạn của sự chịu đựng rồi. Bàn tay hắn mạnh mẽ nhấc bổng Uyển Nghi lên, rời khỏi bồn tắm, hướng về phía chiếc giường rộng lớn. Nhỏ giọng nói với Uyển Nghi "Cái này là do nàng đã câu dẫn ta. Tự trách bản thân mình đi. "

"Chàng vô lý vừa thôi. Rõ ràng là do chàng biến thái, không kiềm chế được mình. Ta câu dẫn chàng cái gì chứ ? " Uyển Nghi tức giận mắng Nam Cung Việt, đâm thùm thụp vào ngực hắn. "Buông ta xuống "

" Không buông, ta đã nói rồi, ta không cho phép nàng từ chối ta " Nam Cung Việt dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể đè lên người Uyển Nghi.

Sói đói vuốt móng, ăn gọn thỏ non đang run rẩy, oa ha ha ha.....

Nam Cung Việt đáng chết, Nam Cung Việt khôn khiếp, Nam Cung Việt

##\$%\$&.....Còn nói cái gì mà không ép buộc nàng quá nhiều, cuối cùng cũng chỉ là gió thổi mây bay. Ngày hôm qua, nàng bị hấn ăn đến vô lực, hại nàng buổi sáng toàn thân mềm nhũn không thể đứng vững, hạ thân run rẩy, đau nhức. Khó khăn lắm mới có thể gắng gượng đi lại bình thường được vậy mà..... Nam Cung Việt thú tính nổi lên, không cách nào kiềm chế dục vọng, gặm nàng sạch trơn hết lần này qua lần khác, mà người nào đó vì bị lên lên xuống xuống nhiều quá mà đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Oa oa oa oa....ta thật là đáng thương a.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Dịu dàng

Ads " A...ân...không phải chỗ đó "

" Chỗ này ? "

" Không phải, xuống dưới chút nữa "

" Đây sao ? "

" Gần tới rồi, xuống chút nữa thôi... a...a....đúng là chỗ đó...dùng sức một chút..."

" Thế này được chưa ? "

" A..ân..đúng là như vậy....thực thoải mái....."

Uyển Nghi lim dim đôi mắt, thỏa mãn tận hưởng sự khoái cảm đang truyền đến, toàn thân tê dại như có dòng điện chạy qua. Nam Cung Việt ở trên người Uyển Nghi, vàng trán lấm tấm mồ hôi, đang cố gắng dùng sức.

" Rầm" Cửa phòng bị đập tung, Nam Cung Nguyệt sốt sắng chạy vào " Hoàng huynh, tí tí mất tích rồi, ớ... "

Nam Cung Nguyệt chạy thẳng vào phòng, vừa kịp phun ra một câu, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức đứng hình. Cả Nam Cung Việt và Uyển Nghi đang quay lưng lại phía nàng, đều đang trong tình trạng lơ đãng

" A, xin lỗi, hai người cứ tiếp tục đi, muội không làm phiền nữa. Ha ha.. "

Nam Cung Nguyệt lập cập đóng cửa lại, chạy biến mất, mặt đỏ như quả cà chua, tim đập chân run. Aizzz....vừa nãy tới nàng phòng Uyển Nghi, tìm đi tìm lại cũng không thấy đâu, khắp vương phủ tuyệt nhiên không thấy bóng dáng. Nàng cứ tưởng tí tí của nàng mất tích rồi chứ. Ai mà ngờ đâu hoàng huynh yêu dấu của nàng lại mang tí tí của nàng về phòng mà âu yếm chứ. Trước đây, mỗi khi có nhu cầu, hoàng huynh cũng trực tiếp tới phòng của người đó, chưa có từng đưa nữ nhân nào vào phòng để làm chuyện đó a. Nếu không thì nàng cũng đâu có hiểu nhầm là tí tí của nàng mất tích chứ.

" Thật không hay chút nào, may là muội ấy không xông vào lúc chúng ta...." Uyển Nghi nhăn nhó khổ sở. May là cả nàng và Nam Cung Việt đều đang quay lưng lại, hơn nữa cũng có kéo chăn qua phủ kín nửa người, nếu không thì....Aizz...nàng quả thật không dám nghĩ tiếp nữa.

" Càng ngày càng vô phép tắc. Thật không ra gì nữa rồi. " Nam Cung Việt bực dọc nhăn trán.

" Có lẽ nên tìm cho muội ấy một phu quân. Thành thân rồi sẽ chín chắn hơn. " Uyển Nghi đề xuất ý kiến.

" Không được. "

" Tại sao ? " Nàng mới chỉ nói thể thôi, đâu cần phản đối nhanh như vậy chứ.

Nam Cung Việt nằm xuống bên cạnh Uyển Nghi, hai tay gối sau đầu. " Ta lại còn không biết nàng muốn nói gì sao ? Nàng đang muốn bảo ta tác hợp cho Nguyệt nhi với Tề Dương đúng không ? "

"Chàng biết ? " Uyên Nghi ngồi bật dậy, kinh ngạc hỏi. Sao cái gì hần cũng biết vậy ? Sao hần lại biết Nguyệt nhi thích Tề Dương chứ ?

"Ta là hoàng huynh của nó, chẳng lẽ lại không biết sao ? "

"Nếu đã biết thì sao chàng lại không tác hợp cho họ chứ ? Tề Dương là người tốt, địa vị cũng không thấp, vậy thì tại sao chàng lại không đồng ý ? "

"Vì ta cảm thấy Tề Dương không có cảm tình với Nguyệt nhi, đối với hần mà nói, có lẽ Nguyệt nhi chỉ như muối muối. Tề Dương là huynh đệ tốt của ta, ta tôn trọng ý kiến của hần. Không thể vì Nguyệt nhi mà ép buộc hần được." Nam Cung Việt lười biếng nhắm mắt lại.

Uyên Nghi bĩu môi chán nản, thôi vậy, đành phải để Nguyệt nhi tự thân vận động thôi. Nàng không tin một người đáng yêu như Nguyệt nhi lại không thể khiến Tề Dương rung động. Nhìn sang bên cạnh thấy Nam Cung Việt đang nhắm mắt, hơi thở đều đặn, Uyên Nghi lại lay lay người hần. "Dậy, dậy đi. Tiếp tục mát xa, chàng không được bỏ dở như vậy a. "

Nam Cung Việt không thèm mở mắt, đưa tay kéo Uyên Nghi nằm xuống "Ngủ đi "

"Không ngủ được, giờ toàn thân ta đều đau nhức cả. Đây là do chàng hại cả, mau dậy mát xa cho ta đi. " Uyên Nghi ngoi dậy khỏi vòng tay của Nam Cung Việt, lại tiếp tục lắc lắc. Uyên Nghi bị hần ăn quá nhiều, toàn thân như bị rút hết sức lực, nàng bắt hần phải mát xa cho nàng để "bồi thường ". Nguyệt nhi xông vào phá ngang, hần cũng định nhân cơ hội mà trốn việc luôn, đâu có dễ như thế.

Nam Cung Việt bất đắc dĩ trở dậy, tiếp tục mát xa cho Uyên Nghi. Haizz...từ lúc nào mà hần lại mất hết phong độ, để cho nàng tùy ý sai bảo thế này ?

~~~~~
"Tỉ tỉ " Nam Cung Nguyệt đang cùng Hỷ nhi ngồi nhàn nhã cắn hạt dưa, vừa nhìn thấy Uyên Nghi đi tới thì thực vui vẻ cười hề hề.

Uyên Nghi lườm Nam Cung Nguyệt một cái nhưng trên mặt lại hoàn toàn mang ý cười. Quay sang mỉm cười dịu dàng với Hỷ nhi "Hỷ nhi, em lui ra ngoài một chút đi, ta có việc muốn nói với Nguyệt nhi. "

Hỷ nhi thoáng chút ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng lui xuống. Nam Cung Nguyệt ngược mắt nhìn Uyên Nghi, tò mò hỏi "Tỉ tỉ, có chuyện gì vậy ? Sao lại không thể để Hỷ nhi biết ? "

Uyên Nghi ngồi xuống bên cạnh, nghiêm túc nhìn sâu vào mắt Nam Cung Nguyệt. Uyên Nghi bắt đầu kể lại, về việc tá thi hoàn hôn, và rất nhiều chuyện mà nàng không kể cho Nam Cung Việt biết, về cuộc đời nàng, về con người nàng, những điều mà nàng trải qua suốt 25 năm và cả về Sở Hạo.

Biểu tình trên mặt Nam Cung Nguyệt biến đổi liên tục theo lời kể của Uyên Nghi, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó đến kinh hoàng, rồi lại chuyển sang hứng thú, rồi lại đến bất mãn, thương cảm, cuối cùng là trầm ngâm.

"Tỉ tỉ, chuyện tỉ vừa kể thật khó tin. " Chống cằm thờ dài.

"Ta biết " Cũng chống cằm thờ dài.

"Vì vậy nên tỉ mới không muốn cho Hỷ nhi biết. " Nam Cung Nguyệt giương mắt nhìn Uyên Nghi.

"Đúng vậy. Hỷ nhi đã theo hầu Dương Uyên Nghi bao lâu nay, đột nhiên cô ấy phát hiện ra ta vốn không phải tiểu thư của cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy hoang mang và cảm thấy xa cách, khó mà thích nghi được, thôi thì cứ để cô ấy nghĩ rằng sau khi đập đầu tự vẫn, tính cách của ta đã thay đổi đi. Nguyệt nhi, chuyện này ta chỉ kể cho một mình muội và Nam Cung Việt biết thôi. Đừng phụ lòng tin của ta lần nữa đấy nhé. " Uyên Nghi không an tâm dặn dò, mặc dù nàng nghĩ rằng dù có nói ra cũng chẳng ai tin đâu nhưng có lẽ không đề lộ ra sẽ tốt hơn.

"Tỉ tỉ yên tâm, muội đảm bảo với tỉ, sẽ không hé môi kể cho bất cứ ai. " Nam Cung Nguyệt giơ tay lên, quả quyết thề. Uyên Nghi một tay chống cằm, một tay bóc hạt dưa đưa lên miệng cắn, thôi thì vẫn phải tin tưởng vào cái miệng bà tám của Nam Cung Nguyệt một lần nữa. Thật ra nàng vẫn có thể như bình thường, vẫn có thể coi mình là Dương Uyên Nghi 15 tuổi, nhưng mà không hiểu sao nàng vẫn muốn nói sự thật cho Nam Cung Việt và Nam Cung Nguyệt biết. Nàng muốn họ chấp nhận con người nàng, một người không hề hoàn hảo như họ vẫn nghĩ. Cũng may là nàng xuyên không trước khi Dương Uyên Nghi thành thân nên người mà họ tiếp xúc trong khoảng thời gian qua chính là bản thân nàng nên cũng dễ chấp nhận.

Uyên Nghi khề thờ dài, nhưng mà còn Hỷ nhi, nàng biết phải làm sao đây ? Nàng quả thực muốn nói cho Hỷ nhi biết nhưng mà nàng lại sợ, lại sợ Hỷ nhi sẽ xa cách với nàng. Hỷ nhi luôn đối tốt với nàng như vậy, luôn quan tâm đến nàng như vậy, đối với nàng, Hỷ nhi cũng như người thân vậy. Nếu như Hỷ nhi xa cách với nàng, nàng quả thực sẽ rất buồn, sẽ không thể chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Nữ nhân thích bày trò

Ads Uyển Nghi phì cười vỗ hạt dưa trên người xuống đất, sáng khoái đứng dậy. " Đói rồi, đi ăn thôi. "

Chuyện của nàng, không nói cho Hỷ nhi biết thì tốt hơn. Chỉ mình Nam Cung Việt và Nguyệt nhi biết là đủ rồi.

Uyển Nghi kéo Nam Cung Nguyệt đi theo mình, đi tới chỗ Hỷ nhi đang đứng cách đó không xa lắm, liền kéo cả Hỷ nhi theo cùng. Vừa đi vừa hát, cười vang đầy vui vẻ.

" Cốc cốc cốc "

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào, Nam Cung Việt buông bản tấu chương đang cầm trên tay, hơi thả lỏng người dựa vào ghế.

" Ai ? "

" Nương tử xinh đẹp, dịu dàng, đáng yêu, thông minh, dễ mến của chàng đây. " Một giọng nói trong trẻo vang lên.

" Có sao ? Ta chỉ có một tiểu thiếp ngọc ngà, hung dữ, hay bày trò thôi. " Nam Cung Việt vuốt vuốt sống mũi, cười đùa.

" A " Ngoài cửa khẽ vang lên tiếng cười khúc khích " Ta nhầm phòng a, xin lỗi. " Uyển Nghi mỉm cười, xoay người lại, giả vờ rời đi, nhưng cửa phòng đã nhanh chóng mở ra. Người trong phòng xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời buổi sáng, đẹp rạng rỡ như một vị thần. Vòng tay mạnh mẽ, rắn chắc vòng qua eo nàng, kéo nàng ôm vào lòng khiến cho đồ trên tay nàng suýt chút thì rơi xuống.

" Cái gì vậy ? " Nam Cung Việt bên tai của Uyển Nghi hỏi nhỏ, phả hơi nóng vào vành tai nàng. Hai người vẫn đứng trước cửa phòng, duy trì tư thế ôm cực ái muội.

" Chàng nhìn mà không biết sao ? " Uyển Nghi rời khỏi vòng tay của hắn, kéo hắn vào phòng, cẩn thận đóng cửa lại. Ấn hắn ngồi xuống ghế, đặt tách trà trước mặt hắn. Nam Cung Việt nhấc chén lên, đưa lên mũi ngửi ngửi. Nước trà màu vàng sánh nổi bật trong chén bạch ngọc, phía trên nổi lên mấy cánh hoa cúc, mùi trà thơm bốc lên kích thích khứu giác của hắn.

" Thơm quá. " Nam Cung Việt hài lòng cảm thán.

Uyển Nghi mỉm cười rạng rỡ, hào hứng nói " Thơm lắm đúng không ? Hôm qua nhìn thấy chàng cứ đưa tay vuốt họng, ta nghĩ chàng bị đau họng nên hôm nay đặc biệt làm tách trà này cho chàng. Trà hoa cúc có rất nhiều tác dụng có lợi cho cơ thể. Giúp thanh nhiệt giải độc, làm sáng mắt, giúp tinh thần sáng khoái, giảm ho, ngừa viêm họng, đặc biệt rất tốt cho những người hay ngồi làm việc như chàng. "

Nam Cung Việt nhìn Uyển Nghi, rồi lại nhìn tách trà trong tay, quả thật là hôm qua họng hắn có chút đau, hơi khó chịu, ngứa ngứa ở cổ. Không ngờ nàng lại phát hiện ra. Trong tim hắn như có một dòng nước ấm áp chảy qua, nàng để ý tới từng chi tiết nhỏ của hắn như vậy khiến hắn cảm thấy rất cảm động. Hắn đưa tách trà lên môi, nhấp một ngụm nhỏ, vị ngọt dịu xen lẫn chút đắng của trà lan tỏa trong miệng hắn, trôi tuột xuống cổ họng khiến hắn cảm thấy sáng khoái. Hắn hài lòng uống một ngụm to hơn.

" À " Uyển Nghi đột nhiên à lên một tiếng " Trà hoa cúc còn có tác dụng chống lại sự rối loạn kinh nguyệt nữa "

" Phụt " Ngụm trà trong miệng Nam Cung Việt lập tức được đất mẹ chào đón, Nam Cung Việt bị sặc, mặt đỏ gay, vuốt ngực ho khụ khụ.

" Aizz da, ta đâu có nói tới chàng đâu mà phản ứng dữ vậy ? Bộ chàng là nữ nhân sao ? " Uyển Nghi cười khoái trá, đưa tay vỗ vỗ sau lưng Nam Cung Việt.

" Khụ khụ khụ....." Nam Cung Việt ho sặc sụa không ngừng, mãi lâu sau mới ngừng lại được, trừng mắt nhìn Uyển Nghi, bức bối uống một hơi hết tách trà.

Uyển Nghi nhìn tách trà không còn lại một giọt, cảm thấy vô cùng hài lòng, xoa xoa đầu Nam Cung Việt như xoa đầu một tiểu hài tử. " Ngoan. "

Nam Cung Việt bức bối nhăn trán, gạt tay Uyển Nghi ra " Nàng làm gì vậy ? Ta không phải con chó nhỏ đâu đấy ? "

" Ha ha ha " Uyển Nghi cười thực vui vẻ, tiếp tục vò đầu Nam Cung Việt cho đến khi đầu hắn rối tinh rối mù, rồi nhân lúc hắn chưa nổi điên lên vội cầm khay trà chạy biến mất.

Nam Cung Việt không bắt kịp Uyển Nghi đang chạy đi, phền muộn chỉnh trang lại đầu tóc, nhăn trán. Quả thực là một nữ nhân thích bày trò.

" Tiểu thư, hôm nay người có chuyện gì vui sao ? " Hỷ nhi vừa đặt đĩa bánh đủ màu lên bàn, vừa cười cười hỏi Uyển Nghi.

" Phải đó, từ nãy tới giờ tí cứ cười tùm tùm suốt, có chuyện gì vui kể cho muội nghe đi. " Nam Cung Nguyệt nhón một miếng bánh, bỏ tọt vào mồm, vừa

nhai nhồm nhoàm vừa hỏi.

" Uyên Nghi một tay chống cằm, một tay lấy bánh, cắn một miếng nhỏ, sau đó mới thông thả trả lời " Không có gì, chỉ là ta vừa mới làm một tách trà cho Nam Cung Việt uống. "

" Chỉ có vậy ? " Nam Cung Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

" Đúng, chỉ có vậy. " Uyên Nghi gật đầu, mỉm cười.

" Vậy mà muội còn tưởng tí gặp chuyện gì vui chứ. Hóa ra chỉ là một màn tình cảm của hai người. " Nam Cung Nguyệt dẩu môi " Tí giờ vui rồi, phu thê mặn nồng, sợ người khác không biết, còn phải khoe ra lúc này bản thân đang rất hạnh phúc. "

" Ha ha, nha đầu này..." Uyên Nghi vui vẻ cốc đầu Nam Cung Nguyệt " Thôi, ta chuẩn đây, ra ngoài một chút cho thư thái, Hỷ nhi, đi thôi. " Uyên Nghi đứng dậy, kéo Hỷ nhi đi theo.

" Tí tí, muội cũng đi. " Nam Cung Nguyệt đứng dậy, chạy theo Uyên Nghi.

" Thôi, muội ở lại đi, nếu không lát nữa không được xem cảnh hay. " Uyên Nghi mỉm cười, nháy mắt với Nam Cung Nguyệt một cái rồi kéo Hỷ nhi đi thật nhanh, để lại trên mặt Hỷ nhi và Nam Cung Nguyệt một dấu hỏi to đùng.

Nam Cung Nguyệt gãi gãi đầu, buồn bực quay trở về bàn, tí tí của nàng đi chơi không cho nàng đi theo à. Còn nói chuyện vui cái gì? Ở lại đây thì có trò gì vui ?

" Oa, lâu lắm mới được ra ngoài, thoải mái quá, lúc nào cũng chết dí trong phủ thật buồn muốn chết, hôm nay ta phải đi chơi cho đã mới được. " Uyên Nghi đứng trước cửa phủ vương gia, dang rộng hai tay, hít thở không khí trong lành, cười sáng khoái. Nam Cung Việt đã đồng ý để nàng được tự do ra vào phủ vương gia, sau này nàng có thể ra ngoài chơi đùa thoải mái, miễn là không bỏ trốn hoặc gây chuyện là được.

" Tiểu thư, vừa nãy người nói vậy là có ý gì vậy. " Hỷ nhi tò mò quay sang hỏi Uyên Nghi.

Uyên Nghi nở một nụ cười bí hiểm, ghé sát tai Hỷ nhi nói nhỏ điều gì đó, Hỷ nhi nghe xong, há hốc mồm, sau đó lắc lắc đầu thờ dãi " Tiểu thư, người không bày trò không chịu được sao ? Thật là....."

" Được rồi, được rồi, Hỷ nhi, em cứ như bà cô già vậy. Đừng để ý nhiều như vậy, sống trên đời là phải biết tìm niềm vui cho mình, không thể quá khô cứng. Xem ra ta phải tìm kiếm một nam nhân thật tốt để gả em đi thôi, nếu không em sẽ càng ngày càng khó tính. " Uyên Nghi mỉm cười tinh nghịch, huých tay vào người Hỷ nhi.

Hỷ nhi đỏ mặt, nguyệt nguyệt nói " Tiểu thư, người nói gì vậy. Với lại, Hỷ nhi còn chưa muốn thành thân, Hỷ nhi muốn ở lại bên cạnh hầu hạ tiểu thư. "

" Em định hầu hạ ta cả đời sao ? Hơn nữa, lúc này em mạnh miệng vậy thôi, không chừng đến khi tìm được ý trung nhân rồi sẽ sớm quên mất tiểu thư như ta. "

" Hỷ nhi không có. "

" Được rồi, không nói nữa, chúng ta ra ngoài là để đi chơi cơ mà, cứ chơi đùa thỏa thích đi đã, chuyện thành thân của em để nói sau cũng được. " Uyên Nghi nháy mắt tinh nghịch, kéo Hỷ nhi đi.

Nam Cung Nguyệt ở lại phủ, buồn bực cắn hạt dưa, đi qua đi lại một hồi, sờ chỗ này, sờ chỗ kia, cuối cùng chán nản lại ngồi xuống cắn hạt dưa. Chán chết, chán chết đi. Bỗng nàng đột nhiên giật mình khi nghe thấy một tiếng găm thét đây gần đấy.

" Dương ! Uyên ! Nghi....."

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Gặp gỡ

Ads " Ấc ặc " Nam Cung Nguyệt lập tức bị sặc hạt dưa, hạt dưa mắc ngang cổ họng khiến nàng vô cùng khổ sở, nước mắt chảy ra, nhưng nàng lại không thể ngừng được cười. Vừa nãy tí tí nói là mang trà cho hoàng huynh, trà. Còn tưởng là ân ái mặn nồng, hóa ra tách trà đó là cốc ý sao ? Nhìn mặt hoàng huynh lúc này là nàng đủ biết rồi, trong tách trà đó chắc chắn có bỏ thêm mật ong. Trong phủ vương gia, không ai là không biết rằng hoàng huynh của nàng bị dị ứng với mật ong. Dù chỉ là một chút thôi cũng sẽ khiến toàn thân nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy vô cùng. Không vẽ bậy lên mặt được thì tí tí lại dùng cách khác. Ôi, chết cười. Từ khi có tí tí, nàng lúc nào cũng được cười vui vẻ à.

Nam Cung Việt thấy Nam Cung Nguyệt cười rử cả người thì càng bức mình. Toàn thân hần ngứa ngáy, mẩn đỏ nổi khắp người, khó chịu vô cùng. Vừa nãy tới phòng nàng thì không thấy nàng đâu, hần cứ nghĩ nàng đang ở cùng Nam Cung Nguyệt, ai dè khi tới đây lại chỉ nhìn thấy một mình Nam Cung Nguyệt đang cắn hạt dưa. Hần tức giận, gằn giọng, giọng nói như của ác ma dưới địa ngục truyền đến.

"Nguyệt nhi, nàng ấy đâu rồi?"

"Tí ấy á? Chuẩn rồi, tí ấy đâu có ngốc đến mức ở lại đây chờ huynh đến trừng phạt tí ấy chứ." Nam Cung Nguyệt cười hóm hỉnh trả lời. Tuy là không thể tránh được cả đời, nhưng mà tránh được lúc nào hay lúc ấy a.

Một đám quạ đen bay ào ào qua đầu, mặt Nam Cung Việt đen lại, hần rít qua kẽ răng, gằn lên. "Uyển Nghi, nàng có giỏi thì đi luôn đi. Nàng mà dám trở lại xem ta xử nàng thế nào. Nàng về đây, nàng dám về đây, ta cho móng nàng nở hoa luôn. Aaaaaaaaaaaaa....."

Chim chóc bay tán loạn, toàn bộ vương phủ chấn động, người người đều không rét mà run, da gà da vịt nổi đầy người. Aaaaa.....ác ma đã hồi sinh rồi.

"Aizz za....lỗ tai ngứa quá, có người đang chửi i ta a.." Uyển Nghi ngoáy ngoáy tai, sau đó lại hất xi thêm mấy cái. Bảo đảm có người đang nhắc đến nàng.

"Có lẽ là vương gia. Ai bảo tiểu thư chơi ác vậy làm chi." Hỷ nhi nhỏ giọng nói, buông một câu băng quơ

"Đáng đời, ai bảo hần..." Uyển Nghi bĩu môi, ngáp ngừng một chút rồi im luôn. Hừ hừ...ai bảo hần tinh lực quá độ, đòi hỏi nàng quá mức khiến nàng mệt chết đi được. Nếu không thì nàng đã hào hào yêu thương hần rồi. Chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ của nàng với hần thôi.

"Nè Hỷ nhi, đằng kia có chuyện gì thế?" Uyển Nghi tò mò chỉ tay về phía đằng trước. Một đám đông quây vòng trong vòng ngoài, vô cùng náo nhiệt, ầm ĩ cả một khu chợ. Không có tiếng chiêng trống, cũng không có tiếng vỗ tay rầm rộ, xem ra không phải là mả võ kiếm tiền, cũng không phải gánh xiếc dạo. Vậy thì là cái gì?

"Em cũng không biết nữa." Hỷ nhi mờ mịt lắc đầu. Nàng cùng tiểu thư đứng cùng một chỗ, tiểu thư không biết thì bảo nàng làm sao biết đây?

"Vậy qua đó xem thử đi." Uyển Nghi hăng hái kéo theo Hỷ nhi chạy lon ton tới đám đông ồn ào. Khi tới gần, nàng mới phát hiện ra đám đông này tập trung toàn nữ nhân. Lớn tuổi có, nhỏ tuổi có, đẹp có, xấu cũng có, thanh cao có, phàm tục có. Nói chung là có đủ loại người.

Uyển Nghi rẽ đám đông chen vào, nhìn thấy một gã nam nhân có khuôn mặt như đồ tể đang đứng cạnh một nam nhân vô cùng đẹp. Uyển Nghi nhìn một lượt từ trên xuống, ngẫm đánh giá. Hần mặc một thân hắc y, nước da ngăm ngăm, cơ thể rắn chắc khỏe mạnh, khuôn mặt đẹp như tạc. Toàn thân hần tỏa ra một khí thế bất phàm. Từ khi xuyên không đến đây, nàng gặp biết bao là người đẹp, hằng ngày lại ở bên cạnh một người tiêu sái anh tuấn như Nam Cung Việt nên đã không còn cảm thấy choáng váng trước soái ca nữa, đã miễn dịch rồi. Nhìn sang bên cạnh, tất cả những nữ nhân xung quanh nàng đều đang nhìn nam nhân này với ánh mắt thêm muốn, như thể đang hận không thể xông vào xé rách y phục của nam nhân đó. Haizzz... quá nhiên thời đại nào cũng

có đại sắc nữ a.

Gã "đồ tể" đứng bên cạnh húng hắng vài tiếng rồi bắt đầu mở lời.

"E hèm....Thưa các vị phu nhân. Chắc các vị đều đã biết, xưa nay Dạ Ảnh chỉ bán mình một đêm. Nhưng ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, các vị sẽ có cơ hội mua hần về, phục vụ cho các vị cả đời. Đây là một cơ hội hiếm có, ngàn năm có một. Ai trả giá cao nhất sẽ có cơ hội có được trang nam tử tuấn tú này. Giá khởi điểm là năm trăm lượng bạc. Nào, xin các vị phu nhân trả giá."

Sặc....Cái gì? Một đêm? Mua người? Trả giá? Ôi mẹ ơi. Thật không thể thích ứng nổi với cái vụ mua bán kĩ nam này. Có một vài nam nhân đi ngang qua nhìn vào đám đông sôi nổi, chỉ trỏ, bàn tán, ra vẻ khinh bỉ. Còn những nữ nhân đứng đây thì lại không hề quan tâm, chỉ nhìn con mồi với cặp mắt háu đói. Có lẽ những người này nếu không phải là dân phụ thì cũng là quả phụ thiếu hơi đàn ông, còn có cả những nữ nhân ước chừng chỉ bằng tuổi nàng, một số người thì lại có vẻ như là tiểu thư nhà quyền quý, những người này thì chắc chắn là sắc nữ rồi. Aizzz...Uyển Nghi đâu biết rằng, đâu phải ai cũng có may mắn có được một soái ca tốt như Nam Cung Việt. Vì thế Dạ Ảnh chính là cực phẩm nhân gian. họ có thể mua hần bằng tiền,

chứ không phải dạng có tiếng không có miếng, nhìn được nhưng không ăn được giống Nam Cung Thiên, Mộ Dung Phong hay Tề Dương. Hôn nữa...khụ....kĩ năng trên giường của Dạ Ảnh quả thực quá tốt, chỉ cần có thể cùng hần một lần, chắc chắn sẽ không thể nào quên, sẽ trầm luân không thể dứt ra được. Vì thế, những nữ nhân ở đây đều không thêm đề ý đến những chuyện khác, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, bằng mọi giá phải mua được hần. (Uyển Nghi: * Khều khều * Nè, nói vậy thì khả năng của hần với Nam Cung Việt thì bên nào hơn. Lila: Khụ...nói chung là mấy anh soái ca trong truyện này năng lực đều ngang nhau. Nhưng vì Nam Cung Việt là nam chính nên sẽ nổi trội hơn về mọi mặt, kể cả...khụ...chuyện đó.....Cả khả năng biến thái ừng là

nổi trội nhất, hơn hần Mộ Dung Phong luôn. Còn nữa, không được hỏi vấn đề nhạy cảm, không thì các tỉ muội lại nói ta BT. Uyển Nghi: Hừ! Đều là người viết ra cả mả. BT. Lila: E hèm...hôm nay trời đẹp a.)

"Bảy trăm lượng" Một nữ nhân mặc hồng y nhanh chóng trả giá.

"Tám trăm lượng" Một lão nương liền trả giá cao hơn.

"Chín trăm"

" Một ngàn lượng "

" Một ngàn hai trăm lượng "

.....

Cuộc trả giá càng lúc càng sôi nổi, ai cũng muốn có được cục phẩm nhân gian này. Không tiếc lời ra giá.

Uyển Nghi khề thờ dài, ở thời đại này, giá trị của con người thật sự quá rẻ mạt. Nàng chợt nhớ đến Hỷ nhi cũng có từng nói với nàng rằng Hỷ nhi cũng là được bán đến Dương gia làm a hoàn cho nàng. Nếu ngày đó, Hỷ nhi không phải được bán đến Dương gia mà rơi vào tay một kẻ không ra gì thì không biết hiện giờ Hỷ nhi sẽ như thế nào. Uyển Nghi nhàn nhạt liếc nhìn qua " mớ hàng " đang đứng trước mặt, đôi lông mày anh tuấn của hân khẽ nhíu lại, ánh mắt thâm trầm, u tối. Bàn tay khẽ nắm lại, nổi lên gân xanh, vẻ mặt bất nhẫn, mang một xúc cảm khó hiểu. Trong con ngươi đen lóe lên một tia phức tạp, nhưng lại nhanh chóng che dấu đi. Uyển Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, bên cạnh nàng, tiếng đầu giá vẫn không ngừng vang lên.

" Một ngàn lượng vàng "

Một giọng nói trong trẻo, thánh thót đột nhiên vang lên, đánh gãy sự ồn ào. Những nữ nhân đang cuồng nhiệt ra giá đều khựng lại, quay sang nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói. Dạ Ảnh vốn đang khẽ cúi đầu cũng kinh ngạc ngẩng lên, nhìn về phía nữ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ vừa bỏ ra một ngàn lượng vàng ra mua hân.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mua người

Ads Tên nam nhân có khuôn mặt như đồ tể nghe thấy chữ một ngàn lượng vàng thì hai mắt lập tức phát sáng. Trong khi đó Hỷ nhi lại cả kinh giật giật tay áo của Uyển Nghi. Uyển Nghi bình thản đề tay của Hỷ nhi xuống, lặp lại một lần nữa.

" Một ngàn lượng vàng "

" Vị phu nhân này quả nhiên sáng suốt. Dạ Ảnh không những có gương mặt tuyệt mỹ mà công phu trên giường của hân cũng vô cùng tuyệt vời đấy. " Gã nam nhân xoa xoa hai lòng bàn tay, cười dâm dăng. Nhưng ngay lập tức bị ánh mắt lạnh như băng của Uyển Nghi quét qua khiến hân run rẩy cả người.

" Nếu không muốn đầu lia khỏi cổ thì câm cái miệng chó của ngươi vào. " Nàng là người như thế nào chứ ? Nàng mà lại mua Dạ Ảnh về để làm ấm giường sao ? Hừ hừ...cái tên không biết trời cao đất dày này.

" Dạ dạ, tiểu nhân thật có mắt không trông, xin phu nhân thứ lỗi. " Tên buôn nô lệ vừa luôn miệng xin lỗi vừa lấy tay tự vả nhẹ vào mặt mình. Nhưng trong lòng lại dấy lên một tia trào phúng. Hừ, cái loại dâm phụ đến đây mua kĩ nam mà còn ra vẻ thanh cao cái gì ? Nhưng mà hân vẫn là không thể nói ra. Nàng là khách hàng, hơn nữa lại trả giá cao như vậy, hân tuyệt đối không thể làm phật lòng nàng.

Uyển Nghi không kiên nhẫn nói " Có bán không ? "

" A, có, có. " Tên buôn người nghe thấy Uyển Nghi nhắc nhở mới giật mình bừng tỉnh, vội vàng gật đầu lia lịa. Từ nãy tới giờ không thấy ai trả giá cao hơn, hơn nữa, một nghìn lượng vàng là giá quá hời với hân rồi.

" Tốt, Hỷ nhi, mau trả tiền, chúng ta đưa hân đi " Uyển Nghi nhìn về phía Dạ Ảnh, quay sang nói với Hỷ nhi.

Hỷ nhi vừa định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên có một giọng nói cắt ngang lời nàng.

" Khoan đã, ta trả một ngàn hai trăm lượng. Dạ Ảnh là của ta. " Nữ nhân mặc hồng y vừa nãy trả giá đầu tiên đứng lên trước mặt Uyển Nghi, mím môi nói. Nàng ta vốn là con gái của một thương nhân giàu có trong kinh thành. Tuy là mua một kĩ nam về với giá một ngàn hai trăm lượng thì có hơi quá nhưng bản tính bướng bỉnh, ngang ngược khiến nàng không chịu để miếng mồi ngon vụt qua trước mắt như vậy.

Tên buôn người nghe thấy thế thì lại hướng ánh mắt xu nịnh sang nữ nhân mặc hồng y.

" Ba ngàn lượng. " Uyển Nghi bình thản nói. Ánh mắt kiên định không hề suy chuyển.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm. Vừa không tin nổi, lại vừa tò mò không biết nữ nhân này là ai, lại có thể dễ dàng bỏ ra ba ngàn lượng vàng chỉ để mua một kĩ nam. Nữ nhân mặc hồng y thấy số tiền vượt quá khả năng của mình chỉ biết oán hận trong lòng, nhìn Dạ Ảnh với con mắt tiếc rẻ.

" Tiểu thư " Hỷ nhi khổ sở thì thầm bên tai Uyển Nghi " Tiểu thư, chúng ta...chúng ta không có mang theo ngân lượng. "

" Hà ? " Uyển Nghi chấn động nhìn Hỷ nhi, kinh hồn lấp bắp " Sao...sao lại như thế được ? "

" Tiểu thư, vừa nãy người kéo em đi vội quá, em đâu có kịp mang theo ngân lượng đâu. Chắc chắn là tiểu thư cũng không có mang theo đúng không ? " Hỷ nhi khẽ thì thào.

Quả nhiên, quả nhiên là nàng không có mang theo a, thường thì mỗi khi ra ngoài, Hỷ nhi đều có chuẩn bị ngân lượng mang theo. Ai ngờ hôm nay lại.....Giờ thì biết tính sao đây ?

Tuy là họ đã có nói nhỏ với nhau, nhưng tất nhiên là những người xung quanh đều không bỏ lỡ từ nào. Tên buôn người vừa nghe thấy ba ngàn lượng vàng không thể đến tay hắn thì lập tức nổi giận, liền trở mặt ngay tức khắc.

" Hừ, không có tiền ? Không có tiền mà dám tới đây mua người, lại còn dám trả giá cao như vậy. Các ngươi dám đùa giỡn với lão gia đây sao ? Mau rút cho lão gia còn làm ăn. "

Hắn mạnh tay đẩy một cái, Uyển Nghi bị bất ngờ nên không chống đỡ kịp, lao đảo suýt ngã. Ngay lúc đấy, một bàn tay to lớn ầm ập kịp thời đỡ lấy nàng. Dạ Ảnh chăm chú nhìn nàng, ánh mắt thực quan tâm " Phu nhân không sao chứ ? "

" Ân, ta không sao. Cảm ơn người. " Uyển Nghi khẽ gật đầu, bình tĩnh đứng thẳng người dậy.

Nữ nhân mặc hồng y nhìn thấy thế thì trong lòng khó chịu, khuôn mặt vặn vẹo rất khó coi, bước tới trước giựt tay của Dạ Ảnh ra khỏi người Uyển Nghi. Năm lấy tay Dạ Ảnh, hếch mặt lên đầy kiêu ngạo.

" A không có tiền trả, vậy thì Dạ Ảnh sẽ thuộc về ta. " Sau đó lấy ra từ ống tay áo một tờ ngân phiếu.

" Vâng, vâng, tất nhiên là như vậy, Dạ Ảnh đã thuộc về tiểu thư. " Tên buôn người xun xoe gơ hai bàn tay ra, định nhận lấy tờ ngân phiếu. Nhưng mà hắn lại không được như ý vì ngay lúc đó Uyển Nghi đã giữ lấy bàn tay của hồng y nữ tử.

" Ai nói ta không có tiền trả ? " Uyển Nghi trầm giọng nói, con ngươi đen trầm mặc quý dị, trong thanh âm mang theo hương vị nguy hiểm, khắp người tỏa ra hàn khí khiến người khác rét lạnh. Haizz...cái này có lẽ là do ở cạnh Nam Cung Việt nên cũng học hỏi được ít nhiều khí thế giết người của hắn a.

Hồng y nữ tử bị khí thế của Uyển Nghi dọa đến run bắn người, nhưng vẫn hếch mặt lên " Hừ, ngươi vẫn còn mạnh miệng ? Mọi người đều nghe thấy hết cả rồi, mau buông tay ra, ta phải đưa hắn về. "

Uyển Nghi nheo mắt lại, cười đến vân đạm phong khinh " Ta nói là không có mang theo tiền, chứ không có nói là không có tiền trả " Uyển Nghi vừa cười cười nhưng trong đáy mắt lại không ánh lên ý cười, quay sang nhìn tên buôn người. " Hôm nay chẳng qua là đi quá vội, quên mất không mang theo ngân lượng. Người đi theo ta trở về phủ vương gia lấy ngân lượng. Ba ngàn lượng, ta sẽ trả ngươi không thiếu một cắc. "

Phủ vương gia ? Mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc. Nàng ta vừa nói phủ vương gia ? Có a hoàn theo hầu, vậy thân phận nữ nhân này cũng không phải nhỏ. Tứ vương gia, Ngũ vương gia đều chưa thành thân, chỉ còn có nhị vương gia. Công chúa ? Không phải, họ đã từng nhìn thấy rồi. Huệ phi ? Mai phi ? Lan phi ? Cũng không luôn, ai mà lại không biết mặt họ chứ ? Chỉ còn lại một người. Chẳng lẽ....chẳng lẽ chính là vị tiểu thiếp nổi danh như cồn đây sao ? Dương Uyển Nghi, con gái của Dương đại thừa tướng ? Tiểu thiếp thứ tư của nhị vương gia ? Người khiến cho nhị vương gia phải hao tổn tâm tư ? Người duy nhất dám chống lại đại ma vương của Di quốc ? Người khiến cho " Lanh huyết chi vương " biết nỡ nộ cười? Choáng váng, thật là choáng váng a.....

Mà không cần đến danh hiệu tiểu thiếp của nhị vương gia, chỉ cần uy danh con gái của Dương đại thừa tướng cũng đã đủ để khiến người khác phải kính nể, kiêng dè rồi. Ở Di quốc, ba người có quyền lực tối cao nhất chính là nhị vương gia, hoàng thượng và Dương đại thừa tướng. Dương đại thừa tướng được cao vọng trọng, thanh khiết liêm minh, thương dân như con, được người yêu mến. Dương Uyển Nghi là tài nữ, lại là con gái độc nhất của Dương đại thừa tướng, được Dương đại thừa tướng quý như bảo vật, được giờ chưa từng để nàng xuất đầu lộ diện trước dân chúng. Sau khi thành thân rồi nàng lại càng không được ra ngoài, vì vậy không ai biết được mặt mũi nàng như thế nào cũng là điều dễ hiểu.

Nguyên một đám người cứ đứng đờ ra như tượng gỗ, trong đầu suy nghĩ tộn tộn đầu tộn đầu khiến cho Uyển Nghi cảm thấy sốt ruột. Nàng không nhịn được, khẽ cau mày lại.

" Sao ? Ngươi có muốn đi lấy ngân lượng hay không đây ? Hay ngươi đang nghĩ ta gạt ngươi ? "

Tên buôn người gãi gãi đầu, băn khoăn không biết có nên tin hay không ? Hmm...Ba ngàn lượng không phải số tiền nhỏ, thiết nghĩ cũng chẳng có ai dám mạo danh tiểu thiếp của nhị vương gia. Nếu hắn tin thì cũng sẽ không mất gì.

" Được, nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi dám lừa ta, lão gia đây sẽ không để ngươi sống yên ổn. "

" Ta cũng nói cho ngươi biết... " Uyển Nghi trừng mắt cảnh cáo " Nếu ngươi còn dám ăn nói bất kính với ta một lần nữa, ta sẽ không để ngươi sống yên ổn. " Sau đó nàng còn bồi thêm một nụ cười quý dị, đầy sự uy hiếp.

Tên buôn người bị ánh mắt của Uyển Nghi dọa cho sợ hãi, im luôn. Lặng lẽ đi theo sau Uyển Nghi. Hồng y nữ tử nhìn thấy Dạ Ảnh một lần nữa vụt qua tay mình lại tức giận không thôi. Nhưng lòng hiếu kỳ nổi lên khiến nàng ta tò mò muốn đi theo Uyển Nghi xem thực hư thế nào. Hơn nữa, nhị vương gia là niềm ao ước của biết bao nữ nhân, nàng cũng đã đem lòng ngưỡng mộ từ lâu vì vậy nàng ta cũng lảng nhảng đi theo sau Uyển Nghi. Mà không chỉ

có hai người họ, rất nhiều người hiếu kì muốn xem sự thật nàng có phải tiểu thiếp của nhị vương gia hay không. Bao gồm cả những người vừa tham gia đấu giá, những người nam nhân đi ngang qua nghe biết được sự việc, và cả những người không biết chuyện gì đang xảy ra, đơn giản là thấy nhiều người kéonhau đi thành một hàng như vậy thì tự giác đi theo thôi. Thành ra càng lúc càng đông, người từ khắp nơi ùn ùn kéo đến đi theo bọn họ tới phủ vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Dạ Ảnh

Ads " Phu nhân " Dạ Ảnh đi bên cạnh Uyển Nghi, do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng ngập ngừng lên tiếng " Tại sao người lại muốn mua tiểu nhân ? "

Dạ Ảnh không thể hiểu được, tiểu thiếp của vương gia, vậy thì sao lại cần mua một kĩ nam ? Chẳng lẽ lại không được vương gia sủng hạnh ? Không thể, như vậy thì sao có thể khiến cho vương gia coi trọng như vậy chứ? Nếu không phải mua về để làm ấm giường thì rốt cục thì mua về để làm gì ? Hắn cũng nghĩ tới rất nhiều nguyên do khác nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không thỏa đáng, vì vậy chỉ còn cách trực tiếp hỏi.

" Thấy người đẹp trai thì mua " Uyển Nghi chỉ thần nhiên trả lời.

" Hà ? " Dạ Ảnh không có tính tới nguyên do này, vì thế hắn cảm thấy choáng váng, thực choáng váng a.

" Gì ? Bọn họ mua người chẳng phải cũng vì lí do này sao ? Người ngạc nhiên gì chứ ? " Uyển Nghi nhướn mi nhìn Dạ Ảnh.

""

Sai lầm, hắn đã sai lầm rồi. Hắn những tưởng rằng nữ nhân này vốn dĩ bằng thanh ngọc khiết, thì ra cũng chỉ giống như những nữ nhân khác mà thôi. Hắn đã đặt niềm tin vào nhầm người rồi.

" Thật ra, vừa nãy tuy người không biểu lộ nhiều, nhưng ta vẫn cảm thấy người vốn dĩ không hề có chút tự nguyện. Một nam nhân như người, chắc hẳn lòng tự trọng không hề nhỏ, làm một kĩ nam không phải là điều người muốn, đúng không ? Và lại ta không thể nào chấp nhận được việc đem con người ra mua bán như vậy, người chứ có phải động vật đâu? Người là một con người, hơn nữa lại là một nam nhân, sao có thể đứng giữa đường giữa chợ cho nữ nhân mặc sức trả giá chứ? Như vậy thì còn đâu là tôn nghiêm của một nam nhân. Chỉ bằng bỏ ra một số tiền lớn mua người về cho rồi. Vừa có ích cho bản thân vừa không phải nhìn cảnh chương tai gai mắt như vậy lại vừa có thể cứu người ra khỏi bể sâu bể khổ nữa. Nói xem, có phải là ta rất tốt bụng không ? " Uyển Nghi xoắn xoắn một lọn tóc nhỏ, tự hào nói.

""

Hắn không có nhìn nhầm người rồi, nữ nhân này quả thực hiểu thấu tâm tư của hắn. Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, tâm hắn đã rung động rồi. Một chủ nhân tốt như vậy ? Hắn còn mong đợi gì nữa chứ ? Nếu là vì nàng, hắn cam tâm tình nguyện làm vật ấm giường cả đời cho nàng cũng được. Giờ đây hắn đã có thể thoát khỏi cuộc sống u ám trong quá khứ được rồi, ở bên cạnh nàng, hắn nhất định sẽ hạnh phúc. Dạ Ảnh khẽ mỉm cười, nụ cười ấm áp, đủ sức làm tan chảy trái tim của hàng triệu nữ nhân. Hắn là một tổ hợp của sự hoàn hảo. Lúc bình thường, hắn có vẻ lạnh lùng, cao ngạo của Nam Cung Việt, lúc cười lộ lên thì lại mang vẻ ôn nhu, ấm áp của Nam Cung Thiên. Quả thực là lam nhan họa thủy. Tuy hắn không thể sánh bằng Nam Cung Việt và Nam Cung Thiên, nhưng cũng là một chín một mười, hơn nữa bản thân hắn cũng có một loại khí chất riêng biệt, khiến người ta hết mực sùng bái.

" Ta xem người cũng là người có khí khái nam nhi, vì có gì mà lại phải làm cái nghề này chứ hả ? " Uyển Nghi vỗ vỗ vào vai Dạ Ảnh, thực quan tâm hỏi.

" Tiểu nhân không phải tên là Dạ Ảnh, tên thật của tiểu nhân là Doãn Tắc. Năm tiểu nhân tròn năm tuổi thì cha mẹ tiểu nhân đều qua đời vì bệnh dịch. Cậu mợ của tiểu nhân sợ tốn tiền nuôi thêm một miệng ăn liền đem bán tiểu nhân cho người đàn ông kia, hắn ta tên là Đại Dững. Tên Đại Dững này nuôi tiểu nhân, đào tạo tiểu nhân thành một kĩ nam bậc nhất, còn bỏ ra rất nhiều tiền thuê người về dạy dỗ cầm, kì, thi, họa và cả võ công cho tiểu nhân. Khi cảm thấy tiểu nhân đã trở nên có giá, hắn ta đem bán tiểu nhân, sau đó lại dùng số tiền đó để đào tạo nên một kĩ nam khác. " Doãn Tắc cay đắng kể lại số phận của mình, mi kiếm nhủ chặt, nắm tay nắm lại. Suốt bao năm nay, hắn chịu đựng biết bao sự nhục nhã. Hắn không được coi như một con người mà giống như một con chó quý dưới chân chủ, tùy ý cho họ sai bảo. Cuộc sống của hắn không có sự tôn nghiêm và tự do, hắn chỉ có thể chấp nhận và chịu đựng.

" Ra vậy, vậy từ nay ta sẽ gọi người là Doãn Tắc nhé. Tên do cha mẹ đặt cho, dù xấu hay đẹp cũng rất trân quý. Uhm...Nhưng có điều ta không hiểu, võ công thì ta có thể hiểu được nhưng cầm, kì, thi, họa nghĩa là sao ? Người là nam nhân, sao lại phải học mấy thứ đó chứ ? Còn nữa, nếu người biết võ công, sao lại không bỏ trốn, đi tìm tự do cho bản thân ? "

" Từ nhỏ, tiểu nhân đã trốn đi rất nhiều lần rồi nhưng đều bị Đại Dững bắt lại được. Hắn sợ để lại sẹo nên không dám đánh đập tiểu nhân, vì vậy hắn cho tiểu nhân uống Bạch Cốt Tán, cứ mỗi tháng lại phát độc một lần, nếu không có thuốc giải thì sẽ đau đớn vô cùng, giống như có hàng ngàn con côn trùng gặm nhấm cơ thể. Hắn còn đem muối muối kết nghĩa của tiểu nhân ra đe dọa, vì vậy, từ đó tiểu nhân đã không còn có ý định bỏ trốn nữa. " Doãn Tắc cup mi, buồn bã nói.

"Uhm...Nhưng tại sao hấn lại muốn bán người đi, lúc này chẳng phải người rất có giá không, cứ để người bán mình một đêm như trước chẳng phải sẽ thu được nhiều lợi hơn là đem bán người đi sao ? "

"Phu nhân, kĩ nam dù có xuất sắc đến mấy thì cũng chỉ có một khoảng thời gian hoàng kim mà thôi. Hiện giờ hấn phải tranh thủ lúc tiểu nhân được giá thì đem bán, lấy tiền để đào tạo một kĩ nam trẻ đẹp hơn. Đợi vài năm nữa khi tiểu nhân không còn giá trị nữa, lúc ấy mới đem bán thì sẽ không có ai mua. Như vậy hấn sẽ lỗ nặng mất." Doãn Tắc ân cần giảng giải.

"À, ra là vậy. " Uyển Nghi khẽ gật gù. Nàng cảm thấy thật may mắn vì hôm nay đã ra ngoài, nếu không thì nàng sẽ không thể mua được một gia nhân tốt, Doãn Tắc cũng sẽ không có cuộc sống yên ổn.

"Tiểu thư...." Hỷ nhi giật giật ống tay áo của Uyển Nghi "...Việc tiểu thư làm là rất tốt, nhưng mà có hơi không thích hợp vào thời điểm này. Giờ chắc vương gia đang giận lắm, tiểu thư lại dẫn Doãn Tắc công tử về phủ, không sợ vương gia sẽ nổi điên lên sao ? "

"Ây zaaaa..." Uyển Nghi vỗ trán, nhăn nhó "Ta quên mất hấn, em không nhắc thì ta đã cho hấn vào dĩ vãng rồi. "

Doãn Tắc không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng nghe lời của Hỷ nhi và Uyển Nghi nói, hấn cơ bản có thể hiểu được, vương gia đang tức giận chuyện gì đó. Trong lòng hấn có chút lo lắng "Phu nhân, có chuyện gì đã xảy ra vậy? Có khi nào vương gia vì giận quá mà không nhận phu nhân không ? "

"Gọi ta là tiểu thư, phu nhân nghe già quá đi. " Uyển Nghi nhún mày, vỗ cái bốp vào vai Doãn Tắc. " Hơn nữa, người nên nhớ, ta nói rằng ta không có mang tiền, chứ không có nói là không có tiền. Người cho rằng ta là ai chứ? Chẳng lẽ không có nổi ba ngàn lượng để trả sao ? Hấn giận? kẹ hấn. Hấn không nhận ta ? ta thách hấn đấy. Ày, dù sao lúc bỏ mặt ong vào trà của hấn ta cũng đã chấp nhận trước hình phạt rồi. Hấn không nhận ta, ta với người tới Di Hồng Viện kiếm tiền, lúc đó xem ai mất mặt cho biết. " Uyển Nghi bướng bỉnh bấu môi, người khác nhìn vào lúc này chỉ thấy nàng thập phần đáng yêu.

"Tiểu thư, người nhớ lấy lời người nói đấy nhé. Lát nữa người đừng có hối hận, không ai cứu nổi người đâu. " Hỷ nhi lãnh đạm nói. Aizzz...sao Uyển Nghi lại cảm thấy Hỷ nhi càng ngày càng giống bà cô già thế nhỉ ?

"Ây, sẽ không, sao ta lại có thể hối hận chứ ? Tuyệt đối không. " Trong khi Uyển Nghi đang ba hoa, hươ tay hươ chân thì Hỷ nhi chỉ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, ngón tay thon dài khẽ nhấc lên, chỉ về phía trước. Mãi nói chuyện, họ không để ý tới đã trở về phủ vương gia. Mà lúc này, một thân ảnh cao ngát, quen thuộc đang đứng trước cửa phủ, hai tay khoanh lại, đôi mắt đen thâm trầm nhú chặt, đầy uy hiếp.

Uyển Nghi theo bản năng lùi về phía sau, hic...đáng sợ a.

Nam Cung Việt lạnh lùng quét mắt khắp một lượt, sau đó khước môi nhếch lên thành một nụ cười. Toàn bộ nữ nhân nhìn thấy đều rụng tim là tả, lạnh nhưng soái, hấn đẹp như một bức tranh hoàn mỹ nhất của tạo hóa. Lúc này trong đầu họ đã hoàn toàn quên mất Doãn Tắc là ai, hoàn toàn mê đắm trong nụ cười mặt ngọt chết ruồi của vị vương gia uy trấn thiên hạ. Chỉ có một người là run như cây sậy, mồ hôi lạnh liên tục rơi xuống. Ôi mẹ ời, hấn cười, lại còn cười thực ngọt ngào, thực ôn nhu, lần này nàng chết chắc rồi.

Hỷ nhi tùm tùm cười, khẽ huých vào tay Uyển Nghi. "Tiểu thư, khí thế ban nãy của người đâu rồi ? Người đừng nói là người hối hận rồi nha. "

Uyển Nghi giận dữ lườm Hỷ nhi một cái "Hỷ nhi, giờ em còn dám trêu ta nữa hả. Ta không có hối hận, ngàn vạn lần không hối hận. Em mau đem tiền ra trả cho người ta đi. "

Hỷ nhi che miệng cười khúc khích, chạy vào trong phủ lấy tiền. Uyển Nghi khổ sở đối mặt với Nam Cung Việt, hai bàn tay không ngừng mân mê vạt áo.

"Không ngờ tiểu thiếp của ta lại có bản lĩnh như thế. Đi dạo một buổi lại có thể mang về rất nhiều người. " Nam Cung Việt lên tiếng, chất giọng trầm ấm như nước chảy, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời tỏa sáng, trông hấn càng lúc càng..... đáng sợ.

Sau lưng nàng, tất cả mọi người đều mất chữ A, mồm chữ O. Thì ra nữ nhân này thật sự là tiểu thiếp của vương gia, không chỉ vậy, vương gia lại vì nàng mà cười, một nụ cười vô cùng, vô cùng, vô cùng ôn nhu. Thật sự ngưỡng mộ nàng quá đi.

Uyển Nghi ngoái đầu lại nhìn. Ôi cha mẹ ời, từ lúc nào mà có lắm người thế này. Không những vậy, khung cảnh sau lưng nàng lại vô cùng quái dị. Nam nhân thì chung một cặp mắt ngưỡng mộ, nữ nhân thì đều là một mảnh si mê, nàng tưởng như mắt họ sắp biến thành hình trái tim hết rồi. Uyển Nghi mếu máo, lạch bạch chạy tới bên cạnh Nam Cung Việt. Nở một nụ cười xu nịnh ngọt ngào, thầm oán trách bản thân mình không có chút khí phách chút nào. Nhưng...giờ này nhìn hấn rất đáng sợ a, nếu nàng không tỏ vẻ biết điều một chút thì thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Ads Nam Cung Việt không nói gì, chỉ im lặng nhìn Uyên Nghi, sau đó tầm mắt nhanh chóng dời về phía Doãn Tắc. Bốn mắt nhìn nhau không chớp, một bên lạnh đến thấu xương, một bên lại vô cùng bình thản.

Nam Cung Việt: Nhìn, ánh mắt tóe lửa.

Doãn Tắc: Nhìn lại, ánh mắt ánh lên ý cười.

Nam Cung Việt: Tiếp tục nhìn, tia lửa điện bắn ra xẹt xẹt.

Doãn Tắc: Tiếp tục nhìn lại, ánh mắt không chút thay đổi.

Nam Cung Việt: Vẫn tiếp tục nhìn, sấm sét giăng đầy trời, mây đen phủ kín đầu, khuôn mặt đen đến mức nhìn không ra cảm xúc, con ngươi vẫn lên tia máu, hai mắt nhìn chằm chằm như muốn rót ra ngoài.

Doãn Tắc : Cũng vẫn tiếp tục nhìn lại, ánh mắt bình thản, thái độ hờ hững, vẫn đậm phong khinh.

Uyên Nghi nhìn Doãn Tắc đến lác cả mắt, không thể ngờ hẳn lại có thể bình thản đối đầu với Nam Cung Việt như vậy. Ngay cả nàng vốn là một kẻ coi trời bằng vung, cũng phải có lúc biết sợ hãi. Vậy mà hẳn lại có thể thản nhiên như không có gì. Thật ngưỡng mộ quá đi.

Doãn Tắc vốn là một con người như vậy, tính cách bí hiểm, khó đoán. Có lúc trầm mặc, có lúc ôn nhu, có lúc lại mạnh mẽ, nhưng về cơ bản hẳn là một người khá nóng tính và không ưa nữ nhân cho lắm. Sở dĩ hẳn không ưa nữ nhân là vì khoảng thời gian làm kỹ nam, hẳn đã phải hầu hạ biết bao nữ nhân, hẳn cảm thấy nhục nhã, những nữ nhân đó không hề coi hẳn là một con người mà chỉ đơn giản là thêm khát cơ thể của hẳn mà thôi. Chính vì vậy nên ngay từ lần đầu nhìn thấy Uyên Nghi, hẳn đã thấy rung động trước vẻ thanh khiết dịu dàng của nàng. (Sao ai cũng bị vẻ ngoài của Nghi tỷ đánh lừa thế nhỉ O_O) Hẳn vốn dĩ không còn gì để mất, nên hẳn cũng không sợ điều gì, trên thế giới này, có lẽ chỉ có duy nhất một điều khiến hẳn sợ hãi, đó là mất đi những người mà hẳn yêu thương. Vì thế nên ngoài mặt hẳn không hề có chút nao núng trước Nam Cung Việt nhưng thật ra trong lòng hẳn cũng có chút e ngại nam nhân này. Trên người Nam Cung Việt tỏa ra một cỗ hàn khí đầy uy lực khiến hẳn cũng có chút run sợ.

Mọi người thầm nghĩ * Oa, quả thực một đôi trời sinh a ! (Uyên Nghi: Sặc, nhìn thế quái nào ra một đôi trời sinh vậy trời ? Đùa nhau đấy à ? Nam Cung Việt là của ta, là của ta. Chỉ có ta mới là một đôi trời sinh với hẳn a....)

Hai tên thị vệ đứng canh cửa thì toàn thân lạnh toát, mồ hôi chảy ròng ròng. Vương gia bình thường đã đủ đáng sợ lắm rồi, lúc này lại càng đáng sợ hơn nữa, thật khó thân cho phận tôi tớ bọn hắn.

Hỷ nhi vừa mới đem ngân phiếu ra, nhìn thấy tình cảnh đó thì không nén nổi cười, đành cúi gằm mặt xuống, cố nén cười đến mức nội thương. Đại Dĩnh sau khi nhận lấy chi phiếu liền lăm nhăm đếm rồi gạt đầu hải lòng.

" Tốt, đủ ba ngàn lượng vàng, phu nhân quả là hào phóng ".

Sau đó hẳn móc từ trong ngực áo đưa ra một viên thuốc đưa cho Doãn Tắc. Doãn Tắc chậm rãi đưa tay ra, mỗi động tác nhắc tay nhắc chân đều vô cùng ưu tú, thanh nhã, quả không hổ là người được đào tạo kỹ lưỡng. Doãn Tắc cầm lấy viên thuốc giải, chậm rãi nuốt xuống, hoàn toàn không để Nam Cung Việt vào mắt. Nhìn thấy thái độ đó của Doãn Tắc, Nam Cung Việt lại càng tức điên, lại thêm một đám người đứng ngoài xem chuyện hay đang đồng tai nghe ngóng nữa. Một ánh mắt lạnh lẽo, đáng sợ như của ác ma từ địa ngục truyền tới, mọi người đều thót hết cả tim, lông mao

trên người đều dựng ngược cả lên, mọi người lăm lét nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng lui hết. Chỉ chưa đầy hai phút, trước cửa vương phủ liền vắng lặng như tờ, ngay cả một con cún cũng không dám mon men lại gần. Uyên Nghi thầm kinh sợ trong lòng, giờ thì nàng đã tin ánh mắt quả thực có thể dùng để giết người.

Ánh mắt càng lúc càng sâu, lửa giận càng lúc càng bốc cao, mặt càng lúc càng đen. Doãn Tắc thì đã hoàn toàn không thèm để ý đến Nam Cung Việt nữa, quay sang nhìn Uyên Nghi với ánh mắt vô cùng triu mến. Hu, sao càng ngày Uyên Nghi càng thấy lạnh thế này ? Nàng cảm thấy như tia lửa điện sắp bắn tới chỗ mình rồi. Rón rén lại gần Nam Cung Việt, ngẩng đầu lên nhìn hẳn. Oa, sắc mặt vô cùng khó coi.

Uyên Nghi thò một ngón tay trở ra, chọt chọt vào tay Nam Cung Việt. Oh, không phản ứng.

Chuyển qua chọt chọt vào lưng hẳn, vẫn không có phản ứng.

Lại chọt chọt vào hông hẳn, bộ không có máu buồn sao ?

Tiếp tục chọt chọt vào má hẳn, vẫn đứng yên. Hey, không phải là tức giận quá đâm ra liệt não rồi chứ ?

Lúc Uyên Nghi đang định chuyển hướng sang chọt lên ngực hẳn thì bàn tay đã bị Nam Cung Việt bắt lấy. Uyên Nghi cảm thấy chọt dạ giống như bản thân vừa làm chuyện gì xấu xa vậy.

Nam Cung Việt lúi xệch xệch Uyên Nghi vào trong phủ, đẩy nàng dựa người vào một cây cột, hai tay hẳn chống hai bên, không cho nàng cơ hội chạy thoát. Khuôn mặt giận dữ, ánh mắt mờ mịt, sát khí liên tục phóng ra, hơi thở nam tính giận dữ phả lên khuôn mặt nàng. Nam Cung Việt nghiêng răng, gằn từng tiếng một.

" Hẳn ! Là ! Ai ? "

Uyển Nghi cười méo xẹo, nuốt một miếng nước bọt, lấp bắp trả lời.

" Hần....hần là một...một kĩ nam....Ta...ta mới mua về "

" Cái gì ? " Mức thanh âm của Nam Cung Việt đột nhiên tăng vọt, khuôn mặt càng lúc càng vặn vẹo khó coi. Ôi mẹ ơi, hẳn lại còn cười nữa, nụ cười nửa miệng quen thuộc, vô cùng, vô cùng đáng sợ a.....

" Không ngờ tới tiêu thiếp của ta lại là người như vậy, nếu nàng cảm thấy công phu của ta vẫn chưa được tốt, thì đêm nay ta đây sẵn sàng phụng bồi. Hà cớ gì phải đi mua một kĩ nam về làm ấm giường ? " Nam Cung Việt nhếch mép cười, giọng điệu trào phúng. Qua một giây, khuôn mặt lại lập tức thay đổi sắc thái còn nhanh hơn cả giấy quỳ, trừng mắt nhìn Uyển Nghi " Uyển Nghi, lá gan của nàng càng ngày càng lớn rồi đấy. "

Uyển Nghi mếu máo, khóc không ra nước mắt " Ta không có.... "

" Tỷ tỷ, tỷ về rồi sao? Muội ở lại phủ buồn quá đi. " Một thanh âm trong trẻo đột ngột vang lên, cắt đứt bầu không khí. Uyển Nghi nhìn Nam Cung Nguyệt đang lạch bạch chạy đến (khiếp, làm như vịt á) mà trong lòng hồ reo mừng rỡ " Nguyệt nhi, đến đúng lúc lắm a. Muội chắc chắn là thiên sứ thượng đế phái xuống phủ hộ cho ta. Ta yêu muội nhất trên đời, mau lại nói giúp ta, nếu không thì bảo đảm tăng băng ngàn năm này sẽ đề chết ta, đề chết ta, đem ta băm nhỏ làm nhân bánh. "

Vừa lúc đó, Hỷ nhi dẫn theo Doãn Tắc tiến vào. Bước chân của Nam Cung Nguyệt dừng lại, nhìn Doãn Tắc một lượt từ đầu đến chân, sau đó lại nhìn ngược lại một lượt từ chân đến đầu " Hỷ nhi, ai vậy ? "

Hỷ nhi và Uyển Nghi còn đang ú ớ chưa kịp trả lời thì Nam Cung Việt đã lạnh lùng lên tiếng, giọng điệu vô cùng mỉa mai " Tỷ tỷ tốt của muội vừa mới dùng ba ngàn lượng vàng mua về. Là một kĩ nam. " Lúc nói tới hai từ " kĩ nam " Nam Cung Việt còn cố ý nhấn mạnh.

" Kĩ nam ? Ba ngàn lượng ? " Nam Cung Nguyệt há hốc mồm. Trước giờ nàng chưa từng thấy ai đi mua người mà lại trả tới ba ngàn lượng vàng. Một nô lệ dù có giá đến mấy thì cũng chỉ tới mức hai ngàn lượng bạc mà thôi. Tên kĩ nam này có giá tới vậy sao ? Nam Cung Nguyệt bật cười ha ha " Tỷ tỷ, quả nhiên là tỷ tỷ của muội, rất có bản lĩnh. Dẫn nam nhân khác về nhà, hơn nữa lại còn là một kĩ nam. Ha ha ha, không ngờ ngoài chiêu bỏ mặt ong, tỷ lại còn có cả chiêu này nữa. Lần này hoàng huynh không tức chết mới là lạ. Được lắm, rất được. "

Cả bốn người lập tức có chung một sắc thái biểu cảm. Trong đầu liền hiện lên những suy nghĩ khác nhau nhưng đều nhắm về một người.

Uyển Nghi : Sai lầm, ta sai lầm rồi. Đây không phải là một thiên sứ, đây chính là một tiểu ác ma. Một tiểu ác ma được Diêm Vương phái đến hại chết ta, hại chết ta aaaaaa....

Nam Cung Việt : Nha đầu này, càng ngày càng giống người nào đó, chán sống rồi.

Doãn Tắc : Người này có phải là nữ nhân không vậy ? Gọi vương gia là hoàng huynh, vậy cư nhiên chính là công chúa. Công chúa mà như thế này sao ?

Hỷ nhi : Tiểu thư, giờ thì tốt rồi, lần này người chết chắc. Công chúa, hỷ nhi cũng thật phục người luôn.

Nam Cung Nguyệt dường như không nhìn thấy bốn người đang trong tình trạng hóa đá, vẫn liến thoắng không ngừng.

" Tỷ tỷ, có nằm mơ muội cũng không nghĩ tỷ lại cho hoàng huynh của muội cảm sùng một cách công khai như vậy. Hắc hắc hắc.....Lần này hoàng huynh của muội bị thất sủng rồi, ha ha..."

" Nguyệt nhi !!! " Cả Nam Cung Việt và Uyển Nghi cùng đồng thanh gầm lên. Uyển Nghi còn tức giận ném một ánh mắt cho Nam Cung Nguyệt mang ý cảnh cáo: tốt nhất là muội im miệng đi cho ta

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiêu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Nỗi đau khổ của Doãn Tắc và Nam Cung Nguyệt

Ads Nam Cung Nguyệt nhìn thấy Uyển Nghi đang nhìn mình vô cùng " âu yếm " thì chột dạ, lập tức im miệng, quay mặt qua chỗ Doãn Tắc, khẽ hỏi.

" Nè, vậy người tên là gì ? "

Doãn Tắc nở một nụ cười nghề nghiệp, nhẹ nhàng trả lời " Tiểu nhân tên là Doãn Tắc. " Nữ nhân thường thích mẫu người nam nhân ôn nhu, vì vậy hẳn đã sớm hình thành thói quen giả vờ ôn nhu trước mặt người khác rồi.

" Dâm tặc* ? " Nam Cung Nguyệt tròn tròn mắt, cười phá lên, hoàn toàn không để ý tới hình tượng của mình " Người tên là dâm tặc ? Ha ha ha.... Ôi

trời ơi, một cái tên ...ha ha ha... vô cùng độc đáo...ha ha ha "

Doãn Tắc tái đen mặt lại, nữ nhân đáng chết này, lại dám nói hắn là dâm tặc. Nàng ta tưởng rằng mình là công chúa thì có thể muốn nói gì thì nói sao ? Có thể thân nhiên nhục mạ người khác như vậy sao ? Cái tên của hắn có thể khiến nhiều người có suy nghĩ như vậy, nhưng chưa ai từng nói thẳng trước mặt hắn.

Ba người còn lại sắc mặt cũng không khá hơn Doãn Tắc là mấy, Uyển Nghi nhú mày, gầm gừ " Nguyệt nhi, chớ nói linh tinh. Hôm nay muội lắm lời quá rồi đấy, không được xuyên tạc tên người khác như vậy. "

Thật ra lúc Doãn Tắc nói ra tên của mình, nàng cũng suýt chút nữa bật cười, thảo nào mà Đại Dũng lại đổi tên hắn thành Dạ Ảnh. Nhưng mà tên do cha mẹ đặt ra, tuyệt đối không nên chê cười, vậy mà nha đầu này chẳng hề biết giữ ý tứ chút nào, không những trêu chọc tên hắn, lại còn thân nhiên cười trước mặt hắn.

Nam Cung Nguyệt lập tức im luôn. Haizz...cũng không biết hôm nay nàng bị làm sao mà lắm mồm thế không biết, có khi nào là vì này giờ ở trong phủ hoài chán quá nên đâm ra đầu óc có chút không bình thường? Lời nói chưa qua bộ não kiểm duyệt đã trôi thẳng xuống mồm ?

" Nam Cung Việt " Uyển Nghi bày ra bộ dạng nhõng nhẽo mà đến chính nàng cũng cảm thấy buồn nôn ra, lắc lắc ống tay áo của Nam Cung Việt " Hic, không phải ta có ý gì đâu a, chẳng qua là đi dạo thấy người ta đang rao bán hắn. Chẳng nói xem, ta hiền lành, lương thiện như thế này, làm sao có thể nhẫn tâm nhìn thấy một con người bị chà đạp đến thế thảm như thế. Vì vậy nên ta mới mua hắn về thôi mà, chẳng xem, tuy hắn không bằng chàng nhưng cũng rất tài giỏi (lại còn rất đẹp trai nữa, nhưng những lời này có đánh chết nàng cũng không dám nói ra), có thể để hắn làm gia nhân trong phủ. Đi mà, Doãn Tắc rất là đáng thương a. "

Nam Cung Việt còn chưa lên tiếng thì Nam Cung Nguyệt đã nhanh chóng chen mồm vào " Tỷ tỷ, như vậy cũng đâu cần bỏ ra tới ba ngàn lượng mà mua chứ? Bộ tỷ cứ ra ngoài đường, nhìn thấy con chó, con mèo đáng thương nào đó cũng sẽ tha hết về nhà sao ? "

Doãn Tắc tức giận đến xém xiu, nữ nhân này lại đi so sánh hắn với chó mèo, quả thực quá đáng mà. Doãn Tắc nắm chặt tay lại, cố nén ý nghĩ kích động muốn giết chết nữ nhân này.

Uyển Nghi quát mắt nhìn Nam Cung Nguyệt khiến nàng run sợ rụt cổ lại, vội vã sửa lời. " Ày, nhưng mà hoàng huynh nè, đầu sao cũng đã tốn ba ngàn lượng, cũng không nên bỏ phí ha. Để hắn ở lại làm gia nhân cũng được....."

Nam Cung Việt quay qua lờm Nam Cung Nguyệt, Nam Cung Nguyệt lại lắp bắp sửa lời " Nhưng....nhưng mà hình như cũng...cũng không tốt lắm.... đầu sao...."

Nhìn thấy ánh mắt của Uyển Nghi, Nam Cung Nguyệt lại chuyển hướng " Nhưng mà để hắn lại cũng không sao, có thêm một gia nhân cũng không phải là chuyện tốt "

Cả bốn người: Tiểu nhân ba phải, thật chẳng có chút khí khái.

Nam Cung Việt " Vậy nghĩ là muội đồng ý để cho hắn ở lại ? "

Nam Cung Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt của hoàng huynh nhìn nàng lúc này đủ để giết chết nàng mấy mươi lần rồi, sao nàng dám nói có chứ.

" Nguyệt nhi, vậy nghĩ là muội nghĩ ta không nên dẫn Doãn Tắc về " Uyển Nghi vô cùng nhẹ nhàng hỏi, nhưng giọng nói lại đủ khiến cho người khác không rét mà run.

Nam Cung Nguyệt không còn cách nào khác, lại tiếp tục lắc đầu, lắc đến chóng cả mặt. O mà tại sao nàng lại phải sợ nhỉ ? Chẳng phải trước giờ cũng hay bày trò trêu chọc hoàng huynh sao? Chuyện này cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là có thêm một gia nhân có xuất thân kĩ nam. Thôi đi, quyết định dứt khoát cho xong, là tỷ muội thì phải có chút nghĩa khí một chút (Thế huynh muội thì không nên có nghĩa khí à = _ =)

" Hoàng huynh, hay là thôi đi. Cũng đâu phải là chuyện gì to tát, để hắn ở lại cũng đâu có sao. Huynh nghĩ xem, những lúc huynh không có trong phủ, muội có thể ở bên tỷ tỷ, lúc chúng ta đều không có trong phủ thì hắn cũng có thể thay thế chúng ta làm tỷ tỷ vui...."

" Muội im đi cho chúng ta " Nam Cung Việt và Uyển Nghi đều đồng thanh.

Uyển Nghi: Nguyệt nhi, muội đang giúp ta hay đang giết ta? Cái gì mà thay thế chúng ta làm tỷ tỷ vui ? Như thế có khác gì bảo chúng ta có điều mờ ám. Muội đúng là cái đồ vô tâm, vô tình, vô dụng. Từ hồi quen biết muội tới giờ chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả. Kể chuyện giữa ta và Nam Cung Việt với mẫu hậu. Nói tình cảm của ta với Nam Cung Việt, giờ lại như vậy nữa. Muội muốn hại chết ta mới hài lòng phải không ?

Doãn Tắc: Kiểm chế, kiểm chế, kiểm chế aaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Hỷ nhi : Công chúa cũng uống nhầm trà hoa cúc pha mật ong của tiểu thư rồi sao ?

Nam Cung Việt : "....."

Nam Cung Nguyệt thầm than khóc trong lòng, lát nữa chắc chắn cả hai người sẽ cho nàng chết không toàn thây. Nàng thật là ngốc quá mà, nói linh tinh gì thế. Bình thường nàng có thể này đâu, đều tại cái tên Doãn Tắc kia. Phải rồi, nếu không vì sự xuất hiện của hắn thì sẽ không xảy ra chuyện. Còn nữa, hôm nay nàng ăn nói lung tung như vậy, nhất định là do bị hắn ám (Sao đồ tội vô lí thế tỷ = _ =)

"Tóm lại..." Uyển Nghi lên tiếng "...ta đã mua Doãn Tắc về thì sẽ tuyệt đối không đuổi hắn đi. Ta hiểu cảm giác bị vứt bỏ đau khổ như thế nào. Giữa ta và hắn cũng trong sáng, tuyệt đối không có điều gì mờ ám nên chàng không cần phải lo lắng. Cứ quyết định vậy đi, từ bây giờ hắn sẽ ở lại trong phủ làm gia nhân. "

"Nàng muốn chết à ?.... " Nam Cung Việt bắt lấy tay Uyển Nghi, xiết chặt "...Nàng nghĩ gì mà dám tự tiện quyết định chuyện đó hả ? Nàng nghĩ ta sẽ đồng ý để hắn ở lại bên cạnh nàng, ngày ngày hầu hạ nàng sao ? Nàng xem ta là cái gì hả ? "

"Hờ ? " Uyển Nghi tròn to mắt, tự chỉ vào mình " Ai nói ta sẽ để hắn hầu hạ ta ? "

"Hả ? " Cả bốn người cùng đồng thanh.

"Tỷ tỷ, tỷ mua hắn về không phải để làm gia nhân hầu hạ tỷ, vậy thì để cho ai ? " Nam Cung Nguyệt chớp chớp đôi mắt to tròn.

"Đương nhiên là cho muội. " Uyển Nghi vô cùng thân nhiên đáp, giống như thể đây là chuyện đương nhiên phải thế.

"Cái gì ? " Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc vô cùng ăn ý kêu lên.

"Tỷ tỷ, tỷ đang nói cái gì vậy ? Muội không cần người hầu hạ, không cần gia nhân gì gì đó, nếu có cần thì cũng không cần tên dâm tặc nhà hắn. Còn nữa, hắn là nam nhân. " Nam Cung Nguyệt tức giận, phùng má, phụng phịu nói. Trước đây, nàng cũng có vài a hoàn theo hầu, nhưng rốt cuộc thì đều không chịu nổi tính khí của nàng mà đến tìm hoàng huynh khóc lóc xin chuyển qua làm việc khác. Thậm chí còn nguyện làm công việc nặng nhọc của nam nhân còn hơn là tiếp tục hầu hạ nàng. Không phải vì nàng quá đáng hay xấu tính gì đâu, chẳng qua nàng ghét họ ngày nào cũng bám theo nàng giống như cái đuôi. Liên tục nhắc nhở nàng rằng nàng là công chúa, rằng phải giữ gìn hình tượng, rằng không được làm cái này, không được làm cái kia, khiến cho nàng chẳng có chút tự do. Chính vì vậy nên nàng mới tìm đủ cách gây khó dễ cho họ, khiến họ không chịu nổi phải đến cầu xin hoàng huynh. Vì thế mà từ lâu lắm rồi nàng không có ai theo hầu, chỉ thỉnh thoảng sẽ có người đến giúp nàng mặc y phục vào buổi sáng, hoặc nàng sai cái gì thì làm cái nấy thôi. Giờ lại còn bảo cái tên nam nhân này đi hầu hạ nàng. Đùa gì chứ, chẳng hiểu sao ngay từ lần gặp đầu tiên nàng đã không ưa hắn rồi. Hơn nữa, nếu Tề Dương mà biết được chuyện này thì sẽ nghĩ cái gì đây chứ ? (Chẳng nghĩ gì cả, huynh ấy đâu có thèm quan tâm tới tỷ đâu chứ.)

"Công chúa, xin nói rõ ràng cho, tiểu nhân tên là Doãn Tắc, không phải là dâm tặc..." Doãn Tắc nhìn Nam Cung Nguyệt, nghiêng răng nhún mạnh hai chữ Doãn Tắc. Đùa gì chứ ? Cứ ngỡ sẽ gặp được chủ tử tốt, vậy mà bây giờ lại phải hầu hạ cô công chúa xấu tính, khó chiều này là sao? Chính hắn mới không cần. Hắn chỉ muốn ở bên cạnh Uyển Nghi, hầu hạ nàng. Hắn muốn nàng là chủ nhân của hắn. "Chủ nhân, từ khi người bỏ tiền ra mua Doãn Tắc thì người đã là chủ nhân của Doãn Tắc rồi. Doãn Tắc cũng không muốn hầu hạ công chúa, xin cho Doãn Tắc được ở lại bên cạnh hầu hạ chủ nhân. "

"Ê ê ê... Ngươi nói cái gì hả. Được hầu hạ bốn công chúa đây là phước ba đời nhà ngươi rồi. Ngươi không có tư cách nói không nha, chỉ có ta mới có quyền nói câu đó thôi. Chính là ta không cần ngươi, chứ không phải là ngươi không cần ta. " Nam Cung Nguyệt chống nạnh bắt mồm nói. Tuy hắn nói không muốn hầu hạ nàng cũng là điều nàng mong muốn nhưng khi nghe hắn nói ra nàng lại thấy khó chịu. Một công chúa như nàng mà lại để một tên kỹ nam như hắn nói vậy sao ? Thật là tổn thương đến sự tôn nghiêm của nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Quyết định của Uyển Nghi

Ads Doãn Tắc không nói thêm điều gì, chỉ nhếch mép cười khinh thường khiến cho Nam Cung Nguyệt giận sôi máu. Thế này còn quá đáng hơn là hắn nói thẳng ra "Ê ê... ai mà thèm người như cô chứ ? "

Hắn im, im, im.

Nàng tức, tức, tức.

Uyển Nghi nhìn Doãn Tắc và Nam Cung Nguyệt găm ghè với nhau, như thể sắp xông vào xé xác nhau, liền lên tiếng "Đủ rồi, không cho phép hai người phản đối. Doãn Tắc, nếu ngươi thực sự coi ta là chủ nhân của ngươi, nếu ngươi thực sự tôn trọng ta thì hãy nghe lời ta, ta giao muội muội quý báu của ta cho ngươi đây. " Sau đó, Uyển Nghi quay sang nhìn Nam Cung Nguyệt đe dọa "Đã bao lâu nay muội không có người theo hầu rồi. Doãn Tắc cô võ công, có thể bảo hộ cho muội, hắn cũng có thể làm rất nhiều việc khác nữa. Đây coi như là món quà ta tặng cho muội, tất cả cũng chỉ là muốn tốt cho muội thôi, nếu muội dám từ chối.....hừ, sau này đừng có gọi ta là tỷ tỷ nữa. "

"Tỷ tỷ/ Chủ nhân " Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc cùng bắt mồm kêu lên. Nam Cung Nguyệt thì tức đến độ muốn xỉ khói. Cái gì mà muốn tốt cho nàng chứ ? Rõ ràng là vì sợ hoàng huynh tức giận nên đổ hết lên đầu nàng. Thật quá đáng, thật tức chết nàng mà.

Nam Cung Việt im lặng này giờ, rốt cục cũng nheo mắt lại, buông lời vàng ngọc "Không được, Nguyệt nhi là công chúa, sao lại có thể để một tên nam nhân hầu hạ ? Chuyện này ta nhất quyết không đồng ý. Không cần thiết phải bàn nữa. "

Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc cùng ra sức gặt đầu như gĩa tỏi.

Hoàng huynh yêu dấu, muội yêu huynh nhất, không uống công muội thương huynh như vậy. Nam Cung Việt chỉ còn thiếu mỗi nước nhảy căng lên nữa thôi.

" Cũng được " Uyển Nghi gặt gù " Vậy Doãn Tắc, từ mai người sẽ theo hầu hạ ta. "

Nam Cung Việt:" Doãn Tắc, từ mai người ở căn phòng bên cạnh phòng của Nguyệt nhi để tiện hầu hạ. Ta sẽ bảo quản gia thu dọn phòng cho người. "

Nam Cung Nguyệt/Doãn Tắc : "....."

Nam Cung Nguyệt: Hoàng huynh, huynh nữ bán đứng muội muội của mình nhanh như vậy sao ?

Doãn Tắc: Đòi mình thăm rồi. Quả nhiên, muốn đòi anh hùng vẫn không qua được ải mỹ nhân.

Hỷ nhi: Vẫn là tiểu thư lợi hại.

" Được rồi, vậy cứ quyết định thế đi " Uyển Nghi cười toét miệng, giờ ngón tay cái lên tỏ vẻ hài lòng.

Nam Cung Nguyệt âm ức quay sang lườm Doãn Tắc một cái cháy mắt, dậm dậm bỏ đi, còn dậm chân rất mạnh khiến cho phát ra tiếng bịch bịch. Hừ, ta sẽ hành hạ người, hành hạ người, hành hạ người chết đi.

Doãn Tắc vô cùng đau khổ lẻo đẻo theo sau Nam Cung Nguyệt, hẳn nhất định là có thù với nữ nhân này từ kiếp trước rồi. Chủ nhân, chủ nhân thật là nhẫn tâm.

" Xong " Uyển Nghi hứng chí đập đập hai tay vào nhau, hoàn toàn không phát hiện ra một luồng khí lạnh quý dị bất thường từ sau lưng truyền đến.

" Xong rồi sao ? " Nam Cung Việt khoanh hai tay trước ngực, nhếch mép cười. Nhờ vào tách trà " nồng nàn yêu thương " của nàng mà toàn thân hắn nổi mẩn đỏ, ngứa ngáy không chịu được, hẳn đã phải trát biết bao nhiêu dược liệu lên người mới đỡ. Vậy mà nàng không những không có chút hối hận, lại đem về phủ một kĩ nam, khiến cho mọi chuyện rối tung lên. Giờ lại chỉ nói một câu " xong rồi " là có thể giải quyết mọi việc sao ? Suy nghĩ quá đơn giản rồi.

" Ặc " Uyển Nghi sờn cả da gà, lè lưỡi một cái, co chân lên định chạy, nhưng mà đã nhanh chóng bị Nam Cung Việt ôm eo chặt cứng.

" Muốn chạy đi đâu ? " Nam Cung Việt hừ mũi, sau đó vác Uyển Nghi lên vai như một bao gạo đi về phòng. Uyển Nghi hốt hoảng, không ngừng giãy dụa, còn dậm thình thịch vào lưng Nam Cung Việt nhưng vô ích. Nam Cung Việt sắc mặt không đổi, bàn chân vẫn băng băng đi về phía trước.

Không lâu sau đó, từ khu Dương viện vang lên những tiếng la hét vô cùng thảm thiết.

" Ai ui... Nam Cung Việt, chàng là đồ vũ phu...."

" Oái, Nam Cung Việt, ta biết sai rồi, đừng đánh nữa...."

" Aaaaaa....đau....Nam Cung Việt đáng ghét, đừng đánh nữa...ngày mai ta sẽ không ngồi ghế nổi mất "

" Oa oa oa...Nam Cung Việt chết tiệt, tối nay chàng ngủ dưới đất đi....oa oa oa...đau chết ta rồi. "

Đến tối, cả vương phủ lại nghe thấy những tiếng la hét còn thảm thiết hơn.

" Đáng ghét, chàng xuống dưới đất mà ngủ...."

" Không cho, không cho nằm, chàng đi xuống dưới đất đi, xuống mau...."

" Nam Cung Việt, chàng có nghe rõ không hả? xuống dưới đất nằm hoặc trở về phòng chàng...."

" Đi ra kia....Đừng có chạm vào ta....."

Nhưng đó cũng chỉ là tiếng la hét, sự việc xảy ra như thế nào chưa cần bàn tới, bởi vì ở một nơi khác của vương phủ, có một người còn thê thảm hơn thế nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhật kí ngày đầu làm hạ nhân của Doãn Tắc

Ads " Doãn Tắc....." Nam Cung Nguyệt ngồi trong phòng, nhón nha cắn hạt dưa, lớn tiếng gọi hạ nhân mới của nàng Doãn Tắc.

" Công chúa có gì sai bảo. " Doãn Tắc mắt chưa đầy hai giây đã có mặt trong phòng, đầu hơi cúi xuống, bày ra một bộ dạng vô cùng cung kính. Dù gì đi nữa thì giờ đây Nam Cung Nguyệt cũng là chủ nhân của hắn, lại còn là công chúa nữa. Hơn nữa, Uyển Nghi đã giao phó Nam Cung Nguyệt cho hắn, dù là Uyển Nghi cố tình đẩy hắn vào địa ngục nhưng suy cho cùng thì hắn không thể phụ lòng của nàng được. Vì nàng, hắn có thể chấp nhận chịu đựng, trở thành một hạ nhân " ngoan ngoãn ", tận tụy hết lòng.

Nam Cung Nguyệt sững sờ trước việc thay đổi thái độ đột ngột của Doãn Tắc, nắm hạt dưa trên tay rơi là tả xuống đất. Nàng cứ tưởng tượng rằng, Doãn Tắc cũng sẽ giống như nàng, mang một tâm trạng vô cùng khó chịu, hằm hằm bước vào như thể muốn ăn tươi nuốt sống nàng, không ngờ hắn lại giống như một con cún cụp đuôi, đứng ngoan ngoãn trước mặt nàng. Như vậy, khiến nàng nhất thời không tiêu hóa nổi a.

" Khụ " Nam Cung Nguyệt ho khan một tiếng, chỉ tay về phía mộc dũng (thùng chứa nước tắm), hắt mặt lên ra lệnh cho Doãn Tắc. " Đi lấy nước tắm cho ta đi. "

" Vâng, thưa công chúa, tiểu nhân sẽ đi chuẩn bị ngay. " Doãn Tắc cung kính cúi đầu, nhanh chóng đi chuẩn bị nước tắm.

Nam Cung Nguyệt thiếu chút nữa thì té ngã rồi. Kinh khủng, thật kinh khủng a. Toàn thân nàng đều nổi hết cả da gà lên rồi. Cái tên này tự xưng bị sao thế ? Ân nhâm độc được, choáng váng rồi sao? Đã thế...Ta hành hạ cho ngươi chết, xem ngươi chịu đựng được bao lâu.

" Công chúa, nước tắm chuẩn bị xong rồi. " Doãn Tắc quả nhiên sức dài vai rộng, chỉ trong thời gian ngắn đã đổ đầy thùng nước tắm, lại tiếp tục làm động tác cung kính trước mặt Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt buông nắm hạt dưa trong tay xuống, đi tới bên mộc dũng, dùng tay khỏa nước.

" Không được, lạnh thế này bảo ta làm sao tắm đây ? Đổ thêm nước nóng vào đi "

10 phút sau....

" Công chúa, đã đổ thêm nước tắm vào rồi. "

" Aizz za...Nóng quá, muốn luộc chín ta sao ? Đổ thêm nước lạnh vào đi. "

20 phút sau....

" Công chúa, đã đổ thêm nước lạnh vào rồi. "

" Bây giờ lại lạnh quá mất rồi, ngươi không biết pha nước tắm thế nào cho vừa sao ? "

30 phút sau.....

" Công chúa, nước tắm vừa rồi. "

" Ừm, tốt lắm, nhưng mà đổ thêm nhiều nước vào quá, nước đã đầy rồi. Nếu ta mà bước vào thùng, nước nhất định sẽ tràn ra ngoài, đổ bớt nước đi đi. "

" Dạ, thưa công chúa. "

n phút sau.....

" Công chúa, đã xong rồi, người có thể đi tắm rồi. "

" Tiếc quá, trong lúc ngươi đi đổ bớt nước thì nước đã bị nguội mất rồi, vẫn là nên thêm chút nước nóng thì hơn. "

n phút sau.....

" Công chúa, lần này không nóng cũng không lạnh, không quá đầy cũng không quá vơi, nước vô cùng trong không bắn một chút nào, cánh hoa hồng cũng rắc đầy rồi, người đã có thể hài lòng chưa ? " Doãn Tắc rít qua kẽ răng, dù trên gương mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh nhưng đã thở không ra hơi, lưng áo ướt đầm mồ hôi, lồng ngực nhấp nhô lên xuống mạnh mẽ theo nhịp thở.

" Aizz za...." Nam Cung Nguyệt đột nhiên nhăn nhó, vỗ vỗ trán " Ta quên mất, sáng nay ta đã tắm rồi. Aizzz...thật là...sao ta lại mau quên thế chứ ? Thôi, ta không cần tắm nữa đâu. Ngươi....mang nước đi đổ đi. "

Doãn Tắc : "....."

Khoảnh khắc đó, trong đầu Doãn Tắc đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ bồng bột : thật muốn ném nữ nhân này xuống hồ.

Nhưng...bi kịch của Doãn Tắc vẫn chưa dừng lại ở đó.

" Tỳ tỳ nói người có võ công, có thể bảo hộ cho ta. Ấy, tốt lắm, ta rất sợ ma, cũng rất sợ thích khách, vì vậy, để tiện bảo hộ cho ta. Đêm nay người hãy.....ngủ ngoài cửa đi. "

Doãn Tắc : "....."

Vậy là đêm đó, người trong vương phủ không chỉ được một màn nghe Uyển Nghi " hát " miễn phí mà còn được xem phim do Doãn Tắc đóng. Tuy tiết trời đã chớm vào hè nhưng vẫn là ngày nóng đêm lạnh, thành ra đêm đó mọi người nhìn thấy Doãn Tắc ngồi ôm đầu gối ngủ trước cửa phòng của Nam Cung Nguyệt, hứng chịu sương gió, co ro như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi. Mà phía trong phòng, đại ác ma của chúng ta thì vô cùng thỏa mãn vui đầu trong chăn ấm đệm êm, khoe miệng còn nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ.

Một nam nhân tuấn tú phi phạm như Doãn Tắc, lúc này chỉ có thể dùng hai từ " thảm hại " để hình dung.

~~~~~

Uyển Nghi một tay chống cằm, một tay bóc hạt dưa ăn, đôi mắt xa xăm nhìn về phía trước. Thật chán a.

" Tỳ tỳ, sao trông tỳ chán chường quá vậy " Nam Cung Nguyệt nhảy bổ tới trước mặt Uyển Nghi, hoàn toàn không để ý tới cái gì gọi là thực nữ.

Uyển Nghi chỉ nhân nhặt liếc Nam Cung Nguyệt một cái, không trả lời. Xuyên không, ngoài việc tìm được một tướng công tốt, một muội muội tốt, một mẫu thân tốt, một bằng hữu tốt, một a hoàn tốt, một đệ phu tốt, một gia thế tốt, một cuộc sống tốt, một nơi ở tốt, một hạ nhân tốt thì chẳng có gì tốt cả. * ôi mẹ ơi, nhiều thế này mà tỳ ấy còn kêu * Ngày ngày chỉ quanh đi quẩn lại trong phủ, sờ sờ chỗ này một tí, sờ sờ chỗ kia một tí, hết ngắm hoa xong lại ngắm cá, ngắm cá chán thì chuyển qua ngắm người, ngắm người đã rồi thì lại ngắm trời, ngắm đất, ngắm kiến bò....Không mấy tính, không truyện tranh, không tiểu thuyết, không trò chơi....Vô vị, quá vô vị. Chẳng trách Nam Cung Việt suốt ngày đem năng ra ôn tập bài thể dục nam nữ ra làm thú vui. Aizz.....

" Tỳ tỳ, hôm qua muội nghe thấy hết rồi đấy nhé. Kết quả thế nào ? Có đuổi được hoàng huynh của muội xuống đất nằm không ? " Nam Cung Nguyệt nhìn Uyển Nghi, cười gian manh, vô cùng hào hứng hỏi. Thật không tưởng tượng được cảnh hoàng huynh của nàng nằm ngủ dưới đất như thế nào.

Bàn tay đang chống cằm của Uyển Nghi liền bị trượt xuống, nàng suýt chút nữa thì ngã. Khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng một cách vô cùng đáng nghi. Uyển Nghi không trả lời Nam Cung Nguyệt, đột nhiên đứng dậy chạy mất dạng, để mặc Hỷ nhi và Nam Cung Nguyệt ngơ ngác nhìn nhau.

" Tỳ tỳ đột nhiên làm sao vậy ? " Nam Cung Nguyệt khó hiểu hỏi Hỷ nhi.

" Hỷ nhi cũng không biết nữa. " Hỷ nhi cũng mờ mịt lắc đầu.

" Có khi nào là vì bị hoàng huynh ta đánh cho một trận, đến tối lại không có cách nào đuổi hoàng huynh của ta xuống đất nên hổ thẹn mà chạy mất chăng ? " Nam Cung Nguyệt chống cằm cười. Lời vừa nói ra, lập tức đã có người trả lời suy đoán của nàng.

" Đêm qua, ta thực sự đã nằm ngủ dưới đất. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nương tử dữ dần

Ads " Tham kiến vương gia. "

" Đứng lên đi. " Nam Cung Việt phát ổng tay áo, ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Nguyệt, nhẹ nhàng cầm tách trà lên uống một ngụm nhỏ.

" Hoàng huynh, huynh vừa nói cái gì cơ ? Hình như muội nghe nhầm cái gì đó thì phải. " Nam Cung Nguyệt nheo mắt nhìn Nam Cung Việt. Gì chứ, hoàng huynh của nàng mà chịu ngủ dưới đất sao ?

" Muội không có nghe nhầm đâu, hôm qua đúng là ta ngủ dưới đất. " Nam Cung Việt bình thản đưa một hạt dưa lên miệng, cắn tách một cái. Dáng vẻ giống như chẳng có chuyện gì to lớn xảy ra.

Nam Cung Nguyệt tròn tròn mắt, sau đó thì bật cười ha hả.

"Oa ha ha ha....Tỷ tỷ thật là lợi hại, không ngờ tỷ ấy lại có thể thật sự bắt huynh ngủ dưới đất. "

Nam Cung Việt nhếch miệng cười, một nụ cười chứa đầy ẩn ý " Phải, cảm giác.....cũng không tệ lắm, rất mới lạ. "

Miệng Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi lập tức há to đến mức có thể nhét vừa một quả táo. Nam Cung Việt, nhị vương gia, mà lại chịu ngủ dưới đất, lại còn nói cảm giác không tệ. Không phải là bị khí lạnh nhiễm vào đầu dẫn tới hỏng não rồi chứ ?

Nam Cung Việt dường như hiểu được Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi đang nghĩ gì, chỉ nhếch mép cười không nói, trầm tĩnh uống trà. Đêm qua, quả thực là hắn có ngủ dưới sàn, nhưng mà.....khụ....cũng không phải là ngủ một mình.

"Hoàng huynh này. " Nam Cung Nguyệt giật giật tay áo Nam Cung Việt. "Hôm qua, huynh như vậy là không được đâu nha. Dầu sao cũng chỉ là bỏ vào trà của huynh một chút mật ong, dẫn theo một tên đám tặc về nhà, cũng không phải là chuyện lớn lắm. Mặc dù muội đã sớm biết huynh là một tên nam nhân tồi tệ, hạ lưu, vô sỉ, lạnh lùng, ngay cả nữ nhân cũng không tha....."

"Hừ ? " Nam Cung Việt nheo mắt nhìn Nam Cung Nguyệt, ném cho nàng một ánh mắt có lực sát thương vô cùng lớn.

"Khụ...Muội nói, huynh không nên đánh tỷ tỷ thế thảm như vậy. " Nam Cung Nguyệt cười hề hề, cái miệng tự động nhích ra xa khỏi chỗ ngồi của Nam Cung Việt. "Huynh như vậy, thật đúng là vũ phu đó. Tội nghiệp tỷ tỷ quá đi. "

"Muội cảm thấy nàng ấy đáng thương như vậy sao ? "

Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi gật gật đầu. Trong lòng Hỷ nhi còn có chút xót xa. Dầu sao thì tiểu thư nhà nàng từ nhỏ đã được cha mẹ yêu thương, cưng chiều, chưa từng bị mắng lấy nửa câu chứ đừng nói là đánh.

Nam Cung Việt vén ống tay áo lên, để lộ ra mấy vết răng cắn in hằn trên bắp tay. Có một vết còn sâu hoắm, đỏ đỏ.....

"Hôm qua, vừa đánh nàng ấy được một cái, nàng ấy đã kêu ầm lên như lợn bị chọc tiết. Sau đó liền nhào qua nắm lấy tay ta, cắn lấy cắn để, vừa cắn vừa la hét vô cùng thảm. " Nam Cung Việt kéo tay áo xuống, cảm tách trà nhấp một ngụm như để trôi đi cơn tức "Giờ thì hay rồi, trong phủ ai cũng nghĩ ta ức hiếp nàng ấy. "

Nam Cung Nguyệt/Hỷ nhi : "....."

"Hoàng huynh, thật ủy khuất cho huynh quá rồi. " Nam Cung Nguyệt vỗ vỗ vai Nam Cung Việt, ra vẻ thông cảm nhưng trong lòng thì lại đang nín cười đến mức nội thương. "Ai bảo huynh xui xẻo, đi rước một con hồ cái về làm nương tử chứ ? "

Nam Cung Việt búng nhẹ vào trán của Nam Cung Nguyệt một cái "Còn muội thì nhận một con hồ cái làm tỷ tỷ. "

Nam Cung Việt day day hai bên thái dương, thờ dài.

"Hừ, rõ ràng người bị hại là ta, vậy mà giờ lại thành ta ức hiếp nàng ấy. Ta mà vũ phu thì nàng ấy là đồ vũ thê. "

"Ừa, muội tưởng như vậy phải gọi là vũ nữ ? " Nam Cung Nguyệt vô cùng "ngây thơ " hỏi. * vì Uyển Nghi là nữ nên tỷ ấy mới cố tình nói lái ra như thế đó mà ^^ *

Nam Cung Việt/Hỷ nhi : "....."

"Nhưng mà....." Nam Cung Nguyệt chống cằm, trong mắt ngập tràn ý cười. " Chẳng phải từ khi "con hồ cái " đó tới đây, cuộc sống của huynh muội chúng ta rất là vui vẻ sao ? "

"Đúng vậy. " Nam Cung Việt cũng khẽ nở một nụ cười sùng sịnh, chính hắn cũng không phát hiện ra trong nụ cười của mình chứa đựng biết bao ôn nhu. Đã lâu lắm rồi, hắn không thấy cuộc sống của mình lại vui vẻ và hạnh phúc đến thế. Chưa bao giờ hắn gặp qua một nữ nhân giống nàng, có thể khiến người ta say, khiến người ta mê đắm. Nàng giống như một bông hoa nồng đậm hương thơm, quyến rũ đến mức khó tin. Nàng tỏa sáng bởi chính cá tính và nhân cách của mình, thu hút những người xung quanh nàng, khiến cho họ không thể cưỡng lại được ham muốn được ở bên cạnh nàng.

~~~~~  
Bịch, bịch, bịch, bịch.....

Uyển Nghi vừa đi vừa giậm chân bịch bịch, xoay một vòng, rồi lại xoay một vòng, xoay đến khi chóng mặt lại bịch bịch dậm chân đi. Nam Cung Nguyệt đáng ghét, tự dưng sao lại nhắc đến chuyện đó chứ? Ai nha, đáng ghét, người ta đã không muốn nhớ lại rồi mà. Đêm qua ra sức quấy đạp, bắt Nam Cung Việt phải xuống đất nằm. Rốt cuộc thì nàng cũng thành công được một nửa. Bởi vì hắn xuống đất nằm, nhưng lại kéo nàng xuống theo cùng. Lại còn viện cớ sàn nhà lạnh, bắt nàng cùng hắn lăn lộn cả đêm. Đến sáng nay khi hắn đi thiết triều, nàng mới lồm cồm bò lên giường, đi đánh cờ với Chu Công đến tận chiều mới dậy. Trâu bò, đúng là đồ trâu bò. Nam Cung Việt thối, Nam Cung Việt chết tiệt, mặc dù nàng đã 25 tuổi rồi, nhưng mà cái thân thể này mới chỉ có 15 tuổi thôi đó. Thật đúng là không chịu nổi mà, nếu bây giờ là ở thời hiện đại, nàng sẽ đi tố cáo hắn tội cưỡng bức trẻ em, cho hắn ngồi bóc lịch thì nàng mới hả dạ. Đợi đến hôm nào hắn ngủ say, nàng lên " cắt "của hắn cho mà xem

(LiLa: Ấy đừng tỷ ơi.

Nam Cung Việt: Cắt ta chứ cắt ngươi đầu mà ngươi tiếc.

LiLa: Muội tiếc thay cho huynh mà, phong độ ngời ngời thế mà thành thái giám sao được.

Nam Cung Việt: Yên tâm, nàng ấy sẽ không dám, mà nếu có dám thì người hối hận cũng là nàng ấy thôi.

LiLa: À* đã hiểu * hắc hắc...)

Uyển Nghi vừa đi vừa vò đầu bứt tóc, khi nàng đi ngang qua hậu viện, đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng, vô cùng thê thảm.

Doãn Tắc đang cầm trên tay một cây gỗ, đập, đập, đập, ra sức đập, vừa đập vừa tưởng tượng ra khuôn mặt của Nam Cung Nguyệt. Đầu sắp sửa xi khối. Hắn.....đang giặt quần áo.

Lúc này Nam Cung Nguyệt không có ở bên cạnh hắn, vì vậy hắn thỏa sức thể hiện sự bất mãn của mình, trút hết lên đồng quần áo của nàng. Sáng sớm bắt hắn đi thay nước rửa mặt đến hơn chục lần, sau đó lại mở tủ ra, chọn lấy vài bộ để mặc, còn lại thì trút hết cho hắn, bắt hắn đi giặt. Nam Cung Nguyệt là công chúa, vì vậy nên đương nhiên có rất nhiều quần áo. Doãn Tắc ôm đầy một bụng oán khí cùng với đồng quần áo của Nam Cung Nguyệt đến phòng giặt để giặt. Vốn dĩ là những người ở đó đều không được giúp hắn giặt, nhưng lại rảnh rỗi đến mức ngồi nhìn hắn chăm chăm khiến hắn ngượng chín cả người, đành phải lờ đồng quần áo tới hậu viện để giặt. Việc giặt quần áo, hắn cũng đã từng được rèn luyện (Ặc, cái tên Đại Dũng kia định huấn luyện huynh thành đầu tiên của thảo sao

—

) nhưng mà nhiều đến vậy, giặt hết cũng là một điều khó khăn. Hơn nữa, tuy đã từng được huấn luyện qua, nhưng một nam nhân như hắn, đối diện với việc giặt đồ cũng có chút e ngại.

" Đập chết, đập chết ngươi. " Doãn Tắc không ngừng nguyên rửa, sau đó liền ném cái áo đáng thương sang một bên, thò tay vào trong chậu lấy thêm một cái áo khác ra giặt. Bàn tay hắn bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, khuôn mặt dần dần tái mét, sau đó lại từ từ, từ từ chuyển sang màu đỏ. Bởi vì, thứ mà hắn đang cầm, chính là một.....cái yếm. Một cái yếm thêu hoa màu đỏ, vô cùng bắt mắt, vô cùng khiêu khích. Mặt Doãn Tắc càng lúc càng đỏ, đỏ hơn cả cái yếm hắn đang cầm trên tay, có cảm tưởng như máu sắp bắn ra từ mặt hắn đến nơi rồi. Khụ, khi còn làm kỹ nam, hắn cũng đã quan hệ với không ít nữ nhân, nhưng mà.....Haizz....đầu sao thì hắn cũng không phải là người mặt dày. Đối diện với " cái thứ " này, hắn biết làm sao đây.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Đồng minh

Ads Doãn Tắc: "

#^%*&*#%\$....."

Chết tiệt, chết tiệt, hắn muốn băm vằm à nữ nhân đó ra làm trăm mảnh.

" Để ta giặt cho " Một giọng nói vang lên sau lưng Doãn Tắc khiến hắn giật mình quay người lại. Uyển Nghi đang cười ngọt ngào với hắn, nụ cười ám áp như ánh nắng ban mai. Nam Cung Nguyệt là đại ma đầu đến phá hỏng cuộc đời hắn, còn nàng chính là thần tiên đến cứu rỗi cuộc đời hắn. Khi hắn còn chưa kịp phản ứng thì Uyển Nghi đã đến ngồi bên cạnh hắn, cầm lấy chiếc yếm trong tay hắn.

" Chủ nhân, để tiểu nhân giặt cho. Sao lại có thể để chủ nhân giặt đồ thay cho tiểu nhân được chứ ? " Lúc này Doãn Tắc mới giật mình bừng tỉnh, định giặt lại cái yếm trong tay Uyển Nghi, nhưng Uyển Nghi đã nhanh tay đưa ra xa, không cho hắn có cơ hội chạm vào.

" Được rồi, được rồi, để ta giặt cho, ngươi ngồi nghỉ chút đi. " Uyển Nghi nhìn Doãn Tắc mỉm cười, bàn tay nhỏ bé linh hoạt bắt đầu giặt đồ. Trước đây nàng vẫn thường làm những việc này mà, từ khi xuyên không tới đây, Hỷ nhi không cho nàng làm những công việc này nên đã lâu rồi nàng cũng không có sờ tới. Giờ giúp đỡ hắn một chút cũng đâu có sao.

" Chủ nhân, tiểu nhân không thể để người làm việc này được. Hơn nữa, nếu để vương gia nhìn thấy thì sẽ không hay đâu."

" Ngươi yên tâm, nếu vương gia nhìn thấy, ta tự khắc sẽ biết phải nói gì. Ta sẽ không để ngươi bị liên lụy đâu. Một nam nhân như ngươi, cho dù có biết thì việc giặt đồ cũng đâu phải dễ dàng. Hơn nữa, ngươi chắc chắn rằng bản thân mình muốn giặt thứ này chứ ? " Uyển Nghi gơ cái yếm lên, lắc lắc trước mặt Doãn Tắc, cười ma mãnh. Quả nhiên, khuôn mặt Doãn Tắc lập tức đỏ bừng, quả là một " nữ nhân " ưa thẹn thùng.

" Là Nguyệt nhi bắt ngươi làm việc này đúng không? "

Doãn Tắc không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

"Biết ngay mà. Oái, tay nguoi....."

Uyển Nghi đột nhiên bắt lấy tay Doãn Tắc, bàn tay hần lạnh ngắt, tấy đỏ, nhăn nheo vì phải ngâm trong nước quá lâu. Uyển Nghi nhìn đôi bàn tay của Doãn Tắc mà trong lòng có chút xót xa, bàn tay nàng khẽ xoa xoa lên mu bàn tay hần. Nhiệt độ từ tay nàng truyền sang tay Doãn Tắc khiến cho tay hần dần ấm hơn, ấm cả trái tim hần. Hần nhìn nàng, mỉm cười hạnh phúc, thì ra đã từ lâu hần không biết rằng hạnh phúc lại đơn giản và nhỏ nhoi đến vậy. Vài sợi tóc mai rơi trên khuôn mặt Uyển Nghi, ánh nắng bao trùm lên cơ thể nhỏ bé, Doãn Tắc cảm thấy nàng xinh đẹp như một tiên nữ vậy. Giờ phút này, trong lòng hần bỗng có một suy nghĩ không yên phận: hần yêu nàng. Dù hần biết, nàng là tiểu thiếp của vương gia, là chủ nhân của hần, nhưng hần vẫn có

quyền lưu giữ tình cảm trong tim, vẫn được phép yêu đơn phương nàng chứ ? Hần không hiểu, thực sự không hiểu, tại sao mình hần lại có thể dễ dàng yêu nàng, nhưng chỉ vì một cái nắm tay này, hần đã thề với lòng sẽ sẵn sàng làm tất cả vì nàng, thậm chí có thể vì nàng mà chết.

"Nguoi giặt đồ được lâu chưa ? "

Uyển Nghi khẽ nhú mày, buông bàn tay Doãn Tắc ra khiến cho lòng hần có một chút hụt hẫng, khẽ trả lời. " Từ đầu giờ tỵ đến giờ. "

"Đầu giờ tỵ ? " Uyển Nghi tròn mắt lên nhìn Doãn Tắc. Đầu giờ tỵ nghĩa là khoảng mười giờ sáng, bây giờ đã là giờ mùi rồi, hần...hần giặt đồ được khoảng 5, 6 tiếng rồi, trời ạ.

"Nha đầu này, thật là.....Doãn Tắc, nguoi đừng để bụng nha. Thật ra bản tính của Nguyệt nhi cũng rất hiền lành, lương thiện, chẳng qua là vì không muốn có người đi theo hầu hạ, đánh mất sự tự do nên mới có tình gây khó dễ cho nguoi thôi. Dầu sao thì nó cũng mới chỉ có 14 tuổi, tính tình vẫn còn trẻ con, nghịch ngợm, không hiểu chuyện đời nên mới hành xử như vậy, nguoi đừng chấp nhặt với nó, có được không ? "

"Chủ nhân, tiểu nhân không để bụng đâu, cũng không chấp nhặt với công chúa, nguoi yên tâm đi. " Doãn Tắc cụp mắt, tay mân mê một cái áo. Chỉ cần là lời nàng nói, bất cứ điều gì hần cũng nghe.

"Nhưng mà.....hì hì...ta nói nguoi đừng chấp nhặt nó, nhưng cũng không có bảo nguoi không được trả đũa nó, sau này nếu nó còn có tình làm khó dễ cho nguoi, nguoi cứ tìm cách chơi xỏ lại là được mà. Yên tâm, ta sẽ "bảo kê " cho nguoi. "

"Dạ, tiểu nhân nhớ rồi. "

Hai người nhìn nhau, cười thực vui vẻ.

"Được rồi, không giặt nữa. " Uyển Nghi buông cái yếm trên tay, chống đùi đứng dậy. "Đi, ta với nguoi đem cái đồng này tới phòng giặt. "

Doãn Tắc tỏ ý muốn bê một mình, nhưng Uyển Nghi lại không chịu, nhất quyết đòi bê một chậu, Doãn Tắc không còn cách nào khác, đành chiều theo ý nàng. Hai người, một chậu lớn, một chậu nhỏ, khệ nệ bê tới phòng giặt.

"Nè, mọi người, mau lại giặt đồng quần áo này giùm Doãn Tắc đi. " Uyển Nghi đặt chậu quần áo xuống, lớn tiếng nói.

"Dương chủ tử, chuyện này...." Mọi người âm ờ nhìn nhau, không dám. Sáng nay công chúa đã ra lệnh không ai được phép giúp đỡ Doãn Tắc, vì vậy mấy nữ nhân trong phủ dù thèm chết đi được cái vẻ đẹp trai của hần thì cũng không dám lại gần. Giờ lại bảo họ giúp đỡ Doãn Tắc, nếu công chúa biết chuyện chắc chắn sẽ trách phạt họ.

Uyển Nghi quét mắt nhìn một lượt, nhìn thấy có vẻ không ai muốn đứng ra giúp đỡ, bất đắc dĩ thở dài. "Thôi vậy, để ta giặt "

"Áy, Dương chủ tử, để chúng tiểu nhân làm cho. "

"Phải đó, loại chuyện này sao có thể để Dương chủ tử làm chứ? Người và Doãn Tắc công tử cứ ngồi một bên nghỉ ngơi đi ạ "

Mọi người lập tức nhao nhao lên, "giành giặt " lấy hai chậu quần áo của Doãn Tắc và Uyển Nghi. Ở vương phủ này, vương gia là lớn nhất, công chúa lớn thứ nhì. Nhưng đó chỉ là trước đây thôi, dạo gần đây, ai mà chẳng biết, Uyển Nghi chính là người lớn nhất ? Từ khi vị tứ tiểu thiếp này về phủ, thứ bậc trong phủ đã hoàn toàn đảo lộn rồi. Tuy đôi khi cũng bị vương gia khắc chế, nhưng chỉ dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì cũng đủ biết hiện giờ vị tứ tiểu thiếp này có địa vị như thế nào rồi. Ai dám để cho nàng đi làm cái công việc của hạ nhân này chứ ? Chán sống rồi sao ? Nếu vương gia mà biết được, không mất đầu mới là chuyện lạ đó.

"Được, làm phiền mọi người vậy " Uyển Nghi mỉm cười, sau đó quay sang nói với Doãn Tắc "Nguoi tìm chỗ nào ngồi nghỉ đi. "

"Dạ. "

Nhiều người cùng tham gia, tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn, chỉ một loáng đã giặt xong hết toàn bộ quần áo, phơi đầy ngoài sân. Doãn Tắc vô cùng thỏa mãn trở về phòng trong con mắt soi mói, nghi ngờ của Nam Cung Nguyệt.

~~~~~  
"Tỷ tỷ. " Nam Cung Nguyệt giậm chân bình bịch, chạy ào vào phòng của Uyển Nghi.

" Chuyện gì ? " Uyển Nghi chậm rãi hóp một ngụm trà, không thêm ngẩng đầu lên.

" Sao tỷ lại giúp hắn ? " Nam Cung Nguyệt giận dữ đập chân xuống sàn nhà.

" Tỷ chẳng hiểu muội đang nói gì cả."

" Tỷ đừng có giả bộ, tại sao tỷ lại giúp đỡ cái tên Dâm Tặc chết tiệt đó chứ ? "

" Nguyệt nhi, đừng ăn nói lung tung thế. Tên do cha mẹ đặt, tuyệt đối không thể nói bừa. Còn nữa, muội mới là người ức hiếp hắn, đừng nói như thể muội mới là người bị hại như vậy. Doãn Tắc dù gì cũng là nam nhân, hơn nữa hắn cũng không có ý muốn gây hấn với muội, sao muội lại cứ phải gây khó dễ cho hắn. Muội bắt hắn giặt đồ cho muội thì coi như không nói gì đi, nhưng cũng đâu cần bắt hắn giặt nhiều đồ như vậy. Muội bắt hắn giặt đồ suốt mấy canh giờ, khiến cho tay hắn phỏng đỏ hết lên, trong lòng muội không áy náy chút nào sao ? "

" Muội....." Nam Cung Nguyệt cúi mặt, mân mê tay áo. Thật ra nàng cũng có áy náy chứ, nàng đâu phải người độc ác, vô cảm, nhưng...

" Ta hiểu suy nghĩ của muội, nhưng Doãn Tắc là do ta mua về. Tuy giờ hắn hầu hạ muội, nhưng ta vẫn là chủ nhân của hắn. Vì vậy muội đừng cố công hành hạ hắn, sẽ không có chuyện hắn rời khỏi phủ đâu. Hai người đó, tìm cách mà chung sống hòa thuận với nhau đi. "

Uyển Nghi lạnh lùng ra tới hậu thư, Nam Cung Nguyệt chẳng còn cách nào khác, đành phải âm ức nghe lời. Nhưng.....nếu ngoan ngoãn nghe lời như vậy thì không phải là cá tính của nàng rồi. Vì vậy, tuy không ức hiếp Doãn Tắc nữa, nhưng nàng vẫn sẽ có quyền chơi xỏ hắn một chút chứ ? Mà Doãn Tắc sau khi được Uyển Nghi khích lệ thì cũng không kiêng nể Nam Cung Nguyệt nhiều như trước, đã bắt đầu công khai chống đối. Vì vậy, tuy ngoài mặt là đối xử với nhau một cách tử tế, nhưng đằng sau lại là một cuộc chiến ngầm không khoan nhượng. Ví dụ như, số lần Doãn Tắc " quan tâm " bê thức ăn đến cho Nam Cung Nguyệt sẽ nhiều hơn, đương nhiên là trong thức ăn sẽ có thêm một số dị vật không nên có, chẳng hạn như : bột ớt, muối, cát, thuốc xỏ, đôi khi còn là.....nước miếng của hắn nhỏ vào. * Eo.* Và tất nhiên, Nam Cung Nguyệt cũng chẳng ngu ngốc mà nhét những thứ đó vào mồm, nếu không phải là lén đồ đi thì cũng là bắt Doãn Tắc ăn trước. Nhưng thỉnh thoảng vẫn bị Doãn Tắc lừa, khiến cho nàng bị tiêu chảy suốt cả đêm. Doãn Tắc thì cũng chẳng vui vẻ mấy, nhiều khi nửa đêm bị Nam Cung Nguyệt dựng dậy, bắt đi mua kẹo hồ lô. Nửa đêm thì đào đâu ra kẹo hồ lô cơ chứ ? Đợi đến khi Doãn Tắc khổ cực mua về được thì ai đó chỉ phán một câu không ăn nữa rồi lên giường ngủ say khiến hắn tức đến độ xì khói. Lúc rửa chân thì chắc chắn Nam Cung Nguyệt sẽ " lỡ chân " vẩy hết nước lên mặt hắn, hoặc không thì sẽ cho người bắt chuột thả đầy giường ngủ của hắn, khiến hắn mấy đêm liền không ngủ được vì trong chăn có rắn.

Vì vậy, Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc, nếu không gặp thì thôi, còn nếu đã chạm mặt nhau thì nhất định sẽ xông vào găm gè, kèn cựa nhau, cãi nhau ỏm cù tòi hoặc không thì cũng là " ăn cần " hỏi thăm mười tám đời tổ tông của nhau, khiến cho cả vương phủ đều âm ỉ huyền não không khác gì ngày hội. Mọi người chỉ còn cách tránh xa mỗi lần nhìn thấy họ giáp mặt nhau, khề lắc đầu vì đôi oan gia trời sinh này.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nhìn thấy hết rồi

Ads Doãn Tắc thả mình trong bồn tắm, thư thả nhắm mắt. Mấy ngày liền, cứ gặp mặt Nam Cung Nguyệt là lại đấu khẩu với nàng ta, từ lúc nào mà hắn trở nên lăm chuyen như thế chứ ? Lại còn đi chấp nhặt với một nữ nhân, nhưng mà ai bảo nàng ta đáng ghét như thế cơ chứ ? Nhưng mà...có lẽ hắn cũng nên hòa giải với nàng ta, cứ suốt ngày cãi cọ như thế này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì. Hơn nữa tới ngày cứ phải đề phòng, sợ bị người ta chơi xấu, quả thực rất mệt mỏi. Ngay lúc Doãn Tắc hạ quyết tâm sẽ không đối địch với Nam Cung Nguyệt nữa, chống tay vào thành bồn tắm đứng dậy thì...

" Rầm "

Cửa phòng bị đá tung, Nam Cung Nguyệt liền xông vào.

" Doãn Tắc, ớ..."

1 giây....

2 giây....

3 giây....

" Aaaa.... người...người làm cái trò gì thế hả ? " Doãn Tắc vội hụp người xuống bồn tắm, nhưng....còn có ích gì ? Đều đã bị nhìn thấy cả rồi.

" Người kêu la cái gì chứ ? Ta nhìn người chứ người đâu có nhìn ta ? Người nên kêu lên là ta mới phải, người đâu có bị thiệt miếng nào chứ ? Trước kia người làm kĩ nam, hẳn là cũng " lẩn lộn " với rất nhiều nữ nhân rồi, còn bày ra cái bộ dạng xấu hổ đó làm gì ? "

"Chuyện đó và chuyện này đâu có giống nhau chứ ? Ngươi...ngươi không biết xấu hổ là cái gì sao ? " Ở đâu ra cái loại nữ nhân tùy tiện xông vào phòng nam nhân như vậy chứ ? Lại còn....lại còn....

"Rách việc, ta còn chưa ngại, ngươi ngại cái gì chứ ? Bộ ngươi là nữ nhân sao ? Cái thân hình cò là ấy của ngươi, có cho ta cũng không thêm " Nam Cung Nguyệt nhú mày, khẽ gắt lên.

"Ngươi.....ngươi....." Doãn Tắc tức đến nghẹn họng, ứ ở không nói lên lời.

"Ngươi cái gì mà ngươi. Ngươi làm như ta muốn cưỡng bức ngươi không bằng. "

"Haizz.....Nam Cung Việt, chàng nhìn thấy chưa? Vậy mà chàng còn lo lắng Doãn Tắc sẽ giở trò với Nguyệt nhi. Giờ thì sao ? Nha đầu này còn chưa cưỡng bức con nhà người ta là may rồi đấy. "

Giọng nói quen thuộc của Uyển Nghi đột nhiên vang lên, khiến cho Doãn Tắc và Nam Cung Nguyệt cùng giật mình quay lại. Uyển Nghi đứng dựa bên cạnh Nam Cung Việt, nụ cười mờ ám như có như không. Còn Nam Cung Việt thì khỏi nói rồi, sắc mặt tái xám, trông vô cùng khó coi. Hỷ nhi thì bụng hai tay che kín mặt, nhưng vẫn để lộ ra hai vành tai đỏ ửng.

Doãn Tắc từ từ, từ từ chìm cả người xuống nước. Thanh danh của hắn, đã bị hủy hoại rồi. Lại để cho nhiều người như vậy nhìn thấy bản thân đang ở trong tình trạng này. Sau này hắn làm sao còn mặt mũi nào để gặp chủ nhân đây ? Tại sao lúc đó hắn lại có ý nghĩ ngu ngốc muốn hòa giải với nàng ta chứ ? Sai lầm, hắn đã sai lầm rồi. Hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho nàng ta. Aaaaaa.....

"Được rồi, chúng ta không làm phiền họ nữa. Mau đi thôi. " Uyển Nghi nén cười, kéo tay Nam Cung Việt và Hỷ nhi rời khỏi. Khi đã đi được một quãng xa, Uyển Nghi liền phì cười. Vốn dĩ chỉ là tình cờ đi ngang qua, ai dè lại được nhìn thấy một màn thú vị như vậy. Đặc sắc, vô cùng đặc sắc, oa ha ha ha.....

"Không thể chấp nhận tình trạng này được nữa. Không thể để Doãn Tắc tiếp tục hàu hạ Nguyệt nhi được nữa. Nhìn cái cảnh vừa rồi thì biết, còn ra cái thể thống gì nữa. " Nam Cung Việt tức giận nói.

"Vậy cũng được, để Hỷ nhi qua hàu hạ Nguyệt nhi, còn Doãn Tắc qua hàu hạ ta. "

"Nàng dám sao ? Đừng có giở trò uy hiếp ta, ta không để tình trạng này tiếp tục nữa. Từ ngày mai, bảo quản gia sắp xếp cho hắn một công việc khác, hoặc không thì đưa hắn đến doanh trại, chịu sự huấn luyện của Tề Dương cũng được. "

"Chàng bình tĩnh đi, đừng có hờ tít là đòi đuổi hắn đi chứ. Ta không hề có ý uy hiếp chàng, nhưng mà chàng nghĩ xem, chẳng phải từ hồi Doãn Tắc đến đây, Nguyệt nhi rất vui vẻ sao ? Tuy là suốt ngày đầu đuôi, tìm cách chơi xỏ nhau, nhưng đó cũng là một thứ niềm vui, cũng giống như ta hay trêu chọc chàng vậy. Những người hầu trước đây đều vì không chịu được tính khí của Nguyệt nhi nên lần lượt chạy hết, chỉ có Doãn Tắc là có thể duy trì được lâu như vậy, lại còn có thể đầu đuôi với Nguyệt nhi nữa. Hai người họ là khắc tinh của nhau, vì vậy chỉ có Doãn Tắc mới có thể trị được Nguyệt nhi thôi. Hơn nữa, đang suốt ngày cãi nhau như vậy, đột nhiên đuổi Doãn Tắc đi không chừng Nguyệt nhi sẽ cảm thấy buồn đó. Và lại, vừa này chàng cũng nhìn thấy còn gì, hình như chính Nguyệt nhi mới là người xông vào phòng của Doãn Tắc chứ không phải Doãn Tắc xông vào phòng của Nguyệt nhi. Hắn cơ bản là không có lỗi, trái lại còn phải chịu thiệt thòi là đáng khác. Hơn nữa, tuy là gặp phải cảnh tượng như vậy nhưng cùng lắm thì Nguyệt nhi cũng chỉ nhìn thấy vai của Doãn Tắc thôi, cũng chẳng có gì to tát lắm. "

Vì Uyển Nghi và Nam Cung Việt tình cờ đi ngang qua, lúc đó Doãn Tắc đã hụp sâu xuống nên cũng tưởng rằng Nam Cung Nguyệt chỉ nhìn thấy vai của Doãn Tắc mà không biết rằng những gì Nam Cung Nguyệt nhìn thấy nhiều hơn một bờ vai rất nhiều.

"Nhưng..." Nam Cung Việt còn có chút lưỡng lự, không biết nên xử trí thế nào thì Uyển Nghi lại kéo tay hắn làm nũng.

"Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nữa, ta có chuyện muốn nói với chàng đây. "

"Chuyện gì ? "

Uyển Nghi quay sang nhìn Hỷ nhi, không tiện để lộ chuyện mình xuyên không nên đành phải ghé tai Nam Cung Việt nói thầm.

"Chẳng phải nói Dương Uyển Nghi là tài nữ nổi tiếng trong kinh thành sao ? Mà ta thì lại không được như vậy, vì vậy ta muốn hỏi chàng liệu có thể tìm người đến dạy ta không ? "

Nam Cung Việt suy nghĩ một chút ngẫm thấy rằng đầu sao thì học hỏi thêm cũng là một điều tốt, vì vậy liền gật đầu đồng ý.

Trong khi đó Nam Cung Nguyệt thấy người đã đi từ lâu mà Doãn Tắc vẫn chúi đầu trong bồn tắm không chịu ngẩng lên thì có chút bực mình, liền gắt lên.

"Đù chưa hả, mau tắm nhanh lên rồi đi chuẩn bị ngựa và thức ăn cho ta, hôm nay ta muốn ra ngoài. "

Sau đó liền xoay người ra ngoài, còn không quên đóng cửa một cái thật mạnh.

Phòng của Nam Cung Nguyệt ở ngay sát phòng của Doãn Tắc, vì vậy chỉ cần 2, 3 bước là Nam Cung Nguyệt đã về đến phòng của mình. Nàng vào phòng, đóng chặt cửa, lúc này hai bàn chân dường như đã vô lực, không thể chống đỡ nổi sức nặng của cơ thể, liền khụy xuống. Nàng ngồi phịch ngay chỗ cửa phòng, hai tay ôm lấy đầu.

Ôi trời ơi, nàng đã làm gì thế này, chết mất thôi. Tại sao.....tại sao.....hắn lại nhè ngay lúc nàng xông vào phòng mà tắm chứ ? Lại còn....lại còn...ai nha....nàng nhìn thấy hết rồi. Bảo nàng biết làm sao đây ? Vừa này để tránh cho bản thân mình mất mặt nên nàng phải phải nói cứng vậy thôi, chứ thật ra thì lúc đó trống ngực nàng đánh liên hồi, hai mắt gần như muốn lòi ra ngoài,nàng phải cố gắng lắm mới có thể giả vờ bình thản trước mặt hắn, còn bây giờ.....Aaaaaa.....chết mất, chết mất thôi. Mặc dù trước đây nàng cũng từng có lần đi rình trộm Tề Dương tắm nhưng Tề Dương lại vô cùng cảnh giác, thành ra nàng chưa có nhìn thấy qua lần nào cả. Bây giờ nhìn thấy hàng thật giá thật, mà lại không phải là của Tề Dương nữa.....Aaaaaa.....nàng biết làm sao đây ? Lại còn.....tại sao.....hơn nữa...ai nha...tại sao lúc đó nàng lại còn cảm thấy Doãn Tắc rất là.....quyến rũ chứ hả ? Điên mất, nàng điên mất rồi. Nam Cung Nguyệt tự đánh vào đầu mình, trong lòng không ngừng gào thét, Nam Cung Nguyệt, nguoi là đồ đàn, nguoi đi chết đi, đi chết đi.....aaaaa.....

Nam Cung Nguyệt không ngừng tự xỉ vả bản thân mình ở trong phòng, không hay biết rằng phòng bên cạnh có một người cũng đang xỉ vả nàng nhiều y như thế.

Nam Cung Nguyệt vừa rời khỏi phòng thì Doãn Tắc đã lập tức nhảy ra khỏi bồn tắm, đóng chặt cửa, vớ lấy quần áo mặc vội vào. Thảm nguyện rửa cái đồ sắc nữ chết tiệt Nam Cung Nguyệt kia.

Sau khi mặc quần áo chỉnh tề, Doãn Tắc mới dám mở cửa, lên lút khó nghiêng ra ngoài rồi chạy biến đi chuẩn bị ngựa. Nếu lúc này mà gặp mặt Nam Cung Nguyệt, hắn không dám chắc là sẽ không xảy ra 3 tình huống sau đây:

Một là bối rối, đỏ mặt, sau đó thì chạy mất, không dám nhìn mặt nàng ta.

Hai là kích động quá mức, xông đến bóp cổ nàng ta.

Ba....cũng là tình huống tệ hại nhất mà hắn có thể nghĩ ra, khụ.....không chừng...không chừng..khí nhìn thấy hắn, nàng ta sẽ như sói đói vồ mồi, xông vào, cường gian hắn trước mặt bản dân thiên hạ.

Chính vì 3 lí do đó mà sau khi chuẩn bị ngựa xong, Doãn Tắc cứ mãi lưỡng lự, không dám đi gọi Nam Cung Nguyệt. Nam Cung Nguyệt vì chờ quá lâu, mất kiên nhẫn, liền chủ động tới chuồng ngựa tìm hắn thì thấy hắn đang đi đi lại lại, vẻ mặt như người mất hồn.

"Này, nguoi đang làm cái gì thế ? Đã chuẩn bị ngựa xong chưa ? " Nam Cung Nguyệt cố hết sức khiến cho mặt dày thêm một tầng nữa, làm ra vẻ thần nhiên như không có chuyện gì hồi hắn.

"A....xong rồi." Doãn Tắc giật mình quay đầu lại, bối rối nhìn Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt đối diện với ánh mắt của Doãn Tắc thì có chút mất tự nhiên, ho khan hai tiếng, nhảy lên ngựa, che giấu khuôn mặt đang dần đỏ lên của mình. Nhìn xuống thấy Doãn Tắc vẫn đang tần ngần đứng đó, nàng lại không nhịn được gắt lên.

"Còn đứng đó làm gì ? Có đi không ? "

"A!! Có, có. " Doãn Tắc nhảy lên ngựa, chạy phía trước Nam Cung Nguyệt không dám quay đầu lại, cả khuôn mặt đều đỏ như tôm luộc.Trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này, đúng là đồ mặt dày.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Dạo chơi

Ads " Aaaaa.....cứu mạng, cứu mạng a....."

"Gâu, gâu, gâu, gâu....."

"Aaaa....cứu, bớ nguoi ta, cứu....con cậu khôn khiếp kia, ta có làm gì nguoi đâu chứ ? Cứu mạng...."

"Gâu, gâu, gâu, gâu, gâu...."

Ở giữa vườn quýt, một nữ tử vừa chạy vừa la hét không ngừng, chạy phía trước là nàng là một nam nhân mặc lam y, vừa chạy vừa cầm giận nữ nhân ngu ngốc ở đằng sau chàng. Đuổi theo hai nguoi là một con chó rất lớn, bộ dạng vô cùng hung dữ. Hai nguoi một chó, ai cũng chạy hết tốc lực, cả chó, cả nữ nhân đều không ngừng gáy ồn ào, huyền não, chó sủa, nguoi la, ầm ĩ cả một buổi trưa vắng.

Khó khăn lắm, hai nguoi mới chạy tới nơi buộc ngựa, nhanh chóng leo lên, cười ngựa chạy mất. Con chó đuổi theo không kịp, chỉ còn biết ầm ức nhìn theo, sủa ăng ăng liên hồi.

"Học...học...học....mệt...mệt chết mất...con chó khôn khiếp...lại...học...hung dữ như vậy. Ai làm gì nó đâu cơ chứ ? Học....học...đúng là...học...cái đồ cầu...chẳng có chút thủ tính nào cả...học...học...mệt chết ta đi..." Nam Cung Nguyệt vừa cười ngửa, vừa thờ hồng học, vừa không ngừng than vãn.

"Ngươi còn nói nữa...học...học...chẳng phải do ngươi trộm quýt nhà người ta sao ? Nó là chó canh vườn...học...nhìn thấy người trộm quýt....đương nhiên sẽ đuổi theo. " Doãn Tắc cũng mệt không kém, mồ hôi chảy ròng ròng, tức giận quay sang nhìn Nam Cung Nguyệt, gắt lên.

"Ta ăn trộm hồi nào chứ hả? Ta chẳng qua chỉ là xin tạm vài quả thôi, có chết ai ? Ta có đặt tiền ở dưới gốc cây đào hoàng cơ mà, là do con chó đó không có lí lẽ, đâu phải lỗi của ta chứ. "

"Như vậy không phải là ăn trộm thì là cái gì ? Con chó nó biết thế nào là tiền, thế nào là lí lẽ sao ? Ngươi.....thậm chí còn không bằng nó nữa."

"Ngươi.....đồ chết tiệt, ngươi dám đem ta so sánh với một con chó ? Lại còn nói ta không bằng nó, ngươi chán sống rồi hả ? Chính ngươi mới không bằng nó ấy, ngươi có võ công, sao lại không đánh nổi nó, để nó

đuổi vắt giò lên cổ thế kia. Tỷ tỷ bảo ngươi đi theo hầu hạ, bảo vệ ta cơ mà, vậy mà ngươi lại bỏ rơi ta để chạy trước một mình, chẳng có chút khí khái nam nhi gì cả. "

"Võ công của ta là để hộ thân, để đánh nhau với người, không phải để đánh nhau với chó. Đánh nhau với người thì sẽ có quy luật, sẽ có chiêu thức, còn con chó đó chỉ biết cắn loạn thì ta biết đánh kiểu gì ? Hơn

nữa, rằng người cũng không sắc nhọn như răng chó. Họa là do ngươi gây ra, việc gì ta phải chịu thay ngươi chứ ? Ai chân dài thì chạy trước, ai gây họa thì tự giác đưa móng ra cho nó cắn. Ngươi nói khó khăn lắm vương gia mới đồng ý cho ngươi ra ngoài chơi một ngày, nói rằng phải tranh thủ chơi cho đã, rồi xông vào

phòng ta lúc ta đang tắm, bắt ta chuẩn bị ngựa và đồ ăn. Giờ thì sao đây ? Cái gọi là "chơi cho đã " mà ngươi nói chính là đi ăn trộm đây hả ? Trên đời này có vị công chúa nào lại như ngươi không chứ hả ? "

"Ngươi..." Nam Cung Nguyệt vốn đã cố quên việc đáng xấu hổ kia đi, vậy mà Doãn Tắc lại vô tình nhắc lại, khiến cho khuôn mặt Nam Cung Nguyệt liền đỏ bừng, vừa tức lại vừa xấu hổ. Nàng liền nhào người ra,

tóm lấy cánh tay Doãn Tắc, cắn mạnh.

"A....ngươi làm cái gì vậy hả ? " Doãn Tắc bị bất ngờ, không kịp tránh, bị Nam Cung Nguyệt cắn cho một cái rõ đau.

"Ngươi không có não để nghĩ hay là không có mắt để nhìn. Ta vừa cắn ngươi đó. Còn dám nói xấu ta nữa, ta sẽ cắn cho ngươi chết luôn. " Nam Cung Nguyệt hếch mặt lên, nhìn Doãn Tắc đầy thách thức.

Doãn Tắc vừa xoa xoa vết răng cắn, vừa lườm Nam Cung Nguyệt

"Hừ, bảo ngươi không bằng câu là cắn có sai, chẳng có lí do gì cũng lên cơn điên cắn người được. "

"Có người sao ? Ta đây chính là vừa cắn chó. "

"Ngươi.....hừ, chó cắn người, người cắn chó hay chó

cắn chó thì cũng đều như vậy cả thôi, chẳng lấy gì làm đẹp mặt cả. " Doãn Tắc cũng không vừa, cũng hếch mặt lên thách thức. Hừ, hần mà là chó thì ai độ cũng chẳng về vang. Chó cắn người? đương nhiên nàng sẽ làm chó. Người cắn chó ? nàng chắc chắn sẽ làm người, nhưng có ai là con người mà lại đi cắn chó ? quá

chẳng bằng con chó sao ? Chó cắn chó ? Thôi khỏi nói đi, dù hần có là chó thì nàng cũng là chó không hơn. Rốt cuộc đều là nàng mất mặt cả.

Nam Cung Nguyệt tức đến nghẹn họng, cả hai người cứ ta một câu, ngươi một câu, cãi nhau ỏm tỏi suốt cả quãng đường.

~~~~~
"Oa ha ha ha.....Doãn Tắc, Doãn Tắc, ta muốn ăn bánh nướng Kim Hoa. "

"Aaaaa....Doãn Tắc, ta muốn ăn mì vằn thắn. "

"Doãn Tắc, ngươi nhìn kia, ở bên kia có một gánh xiếc."

Nam Cung Nguyệt hiếm khi được ra ngoài, vì vậy mỗi lần được ra ngoài chơi đều rất phấn khích, thân ảnh nhỏ bé cứ thoát qua thoát lại, chạy tới chỗ này, chạy tới chỗ kia, miệng không ngừng gọi Doãn Tắc, Doãn Tắc, khiến cho hần chóng hết cả mặt. Hết cách, ai bảo hần là người cầm ngân lượng chứ ?

Nam Cung Nguyệt kéo Doãn Tắc tới một quầy hàng bán sơn phấn, hào hứng cầm một hộp sơn lên ngắm nghía.

"Công chúa, sơn của thần vừa đẹp, vừa tốt, công chúa hãy mua một hộp về dùng đi " Hiếm khi gặp được khách quý, người bán hàng ra sức đơn đả

chào mời.

Nam Cung Nguyệt không nói gì, chỉ khẽ gạt đầu, quét một ít son vào đầu ngón tay rồi....quay sang nhìn Doãn Tắc.

"Người định làm cái trò gì thế hả ? " Doãn Tắc nhìn thấy Nam Cung Nguyệt sắp sửa đưa tay tới gần mặt mình thì liền lùi lại, gạt tay Nam Cung Nguyệt ra.

"Đứng yên nào, để ta thử màu son này một chút. "

Nam Cung Nguyệt cười xòa, bàn tay lại tiếp tục nhắm thẳng mặt Doãn Tắc mà tấn công.

"Người bị điên à ? Người tự đi mà thử đi. " Doãn Tắc nhắm mắt, lại gạt tay Nam Cung Nguyệt ra. Đùa gì chứ ? Bảo một nam nhân như hắn đi thử son, nói không chừng, lát nữa lại bắt hắn mặc thử váy nữa cũng nên.

"Thôi mà, đứng yên đi, thử một chút thì có chết ai ? Ta hoàn toàn không có ý trêu chọc người đâu, chẳng qua là ta mà tự mình thử thì sẽ không nhìn thấy, vì vậy mới nhờ người một chút, đứng yên đi, người cứ ngo ngoáy như vậy, ta làm sao thoa được. "

"Chẳng phải có gương ở đây sao ? Ờ....này...."

Nam Cung Nguyệt nắm lấy tay Doãn Tắc, không cho hắn tránh né nữa, ngón tay thon dài miết trên đôi môi hắn, thoa lên một lớp son mỏng. Bờ môi của Doãn Tắc vô cùng mềm mại, lúc ngón tay của Nam Cung Nguyệt mon trón trên cánh môi hắn bỗng nhiên có cảm giác giống như có dòng điện chạy dọc cơ thể. Nam Cung Nguyệt đột nhiên đỏ mặt, vội rút tay về. Mặt Doãn Tắc cũng bắt gặp đỏ lên, cảm giác mềm mại của ngón tay Nam Cung Nguyệt vẫn còn vương trên môi hắn, cùng với cảm giác đĩnh đĩnh của son môi khiến hắn

cảm thấy không được tự nhiên. Doãn Tắc khẽ liếm vành môi của mình, động tác ấy vô tình lại lọt vào mắt Nam Cung Nguyệt, khiến mặt nàng vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn, Doãn Tắc không hề hay biết rằng, hành động vô cùng nhỏ ấy của hắn lại chứa đựng biết bao sự quyến rũ. Khoảnh khắc đó, cả Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc đều có chung một suy nghĩ "Bờ môi/ngón tay của hắn/cô ta thật mềm mại. "

"Công chúa, người thấy sao? Son môi của thần rất đẹp phải không ? Người có muốn mua một hộp không ? "

Người bán hàng không nhận ra sự thay đổi của Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc, vẫn vô cùng cao hứng, cười hề hề, chắc hẳn lần này sẽ bán được hàng với giá cao. Ai dè Nam Cung Nguyệt lại quay sang lườm hắn, đặt mạnh hộp son xuống bàn.

"Mua, mua cái gì mà mua ? Loại son đều thế này mà cũng dám bán cho bốn công chúa sao ? Người không muốn sống nữa à ? "

Sau khi mắng đã đời, Nam Cung Nguyệt giậm chân bỏ đi, Doãn Tắc cũng lau hết vết son trên miệng, bắt đầu đi đuổi theo nàng, bỏ lại người bán hàng tội nghiệp với vẻ mặt vô cùng oan ức và khó hiểu, chẳng rõ chuyện gì vừa xảy ra.

"Này, người lại làm sao nữa thế, tự đứng lại đi mắng người ta, đúng là đồ ngang ngược không biết lí lẽ. " Doãn Tắc đuổi kịp Nam Cung Nguyệt, bắt đầu lên giọng cằn nhằn. Nhưng dường như Nam Cung Nguyệt không hề nghe thấy, chỉ cúi mặt trầm ngâm, mãi một lúc sau mới ngẩng đầu lên.

"Chẳng vì cái gì cả, ta không muốn chơi nữa, trở về phủ thôi. " Sau đó lại lầm lũi cúi mặt xuống không nói câu nào, dáng vẻ vô cùng ủ dột khiến cho Doãn Tắc vô cùng ngạc nhiên.

Nam Cung Nguyệt vừa đi vừa thả hồn, lúc này trong lòng nàng vô cùng rối bời, Nam Cung Nguyệt ơi là Nam Cung Nguyệt, người bị làm sao vậy hả? Điên mất, điên mất rồi. Hừ, chắc chắn là do hậu quả của việc nhìn thấy hắn khỏa thân ngày hôm nay đây mà. Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, thật đau đầu, tất cả đều là do tên Doãn Tắc chết tiệt đáng nguyên rủa kia, hại nàng suy nghĩ lung tung. Xem ra nàng cần phải đi rửa mặt mới được. Rửa mặt, phải rồi, nhất định phải rửa mặt thôi. Đạo này lúc nào cũng ở bên cạnh tỷ tỷ nên đã lâu không có đi rình trộm Tề Dương tắm, hắc hắc, đêm nay nàng nhất định trèo tường trốn ra ngoài, hắc hắc, Tề Dương, hãy đợi ta. Nghĩ đến đây, tâm trạng của nàng lập tức liền trở nên vui vẻ, liền cười một cách vô cùng đáng sợ.

Ở phủ tướng quân, Tề Dương đang chăm chú nghiên cứu binh thư, bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, vô cùng lạnh, trong lòng lại có cảm giác không lành. Hắn liền thở dài, xem ra vài ngày tới phải rời khỏi phủ một thời gian rồi. Mà Doãn Tắc đang đi sau lưng Nam Cung Nguyệt thì cũng có cảm giác không khác Tề Dương là mấy, bởi vì đột nhiên nghe thấy điệu cười mờ ám đầy man rợ của Nam Cung Nguyệt mà lại không hiểu nàng đang nghĩ cái gì, toàn thân hắn bắt gặp nổi da gà, nữ nhân này....thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Kế hoạch đào tạo tài nữ

Ads Uyển Nghi sau khi được Nam Cung Việt chấp thuận, vô cùng hăm hở bước vào khóa huấn luyện, đào tạo chính bản thân mình trở thành một tài nữ. Hy nhĩ lúc đầu khi biết chuyện vô cùng ngạc nhiên, nhưng chỉ một câu nói "mất trí nhớ" của Uyển Nghi, mọi nghi ngờ đều bị đánh tan hết. Mà Nam Cung Nguyệt sau khi trèo tường tới phủ tướng quân với ý đồ đen tối là nhìn trộm Tề Dương tắm, nhưng đã bất thành vì ngay trong ngày hôm đó Tề Dương đã lên đường du sơn ngoạn thủy không biết tới khi nào mới trở về thì cũng vô cùng tình nguyện giúp sức Uyển Nghi trở thành một tài nữ. Gia tộc Nam Cung là gia tộc hoàng thất, đương nhiên luận về tài nghệ cùng võ công đều không thua kém ai, không cần mời người tới dạy cũng có thể trực tiếp chỉ giáo cho

Uyển Nghi được.

Nếu có ai phát hiện ái nữ của Dương đại thừa tướng Dương Uyển Nghi thực chất chỉ là thùng rỗng kêu to, vốn dĩ không phải là một tài nữ thì chẳng phải sẽ rất mất mặt sao. Dù đích thực Dương Uyển Nghi là một tài nữ, nhưng.....nàng cơ bản đâu phải nàng ta. Vì vậy Uyển Nghi trong lòng hừng hực quyết tâm, cầm, kì, thi, họa, thêu thùa, múa hát, năng nhất đỉnh phải thật thông tuệ, để khiến cho bản thân và cả Nam Cung Việt sau này khỏi phải mất mặt.

Thứ nhất: Họa.

Cái này khỏi đi, tài năng hội họa của nàng, ngay từ thời cấp sách đi học đã nức tiếng khắp trường, ai lại chưa từng nghe qua. Đến thời cấp 2 còn nổi danh hơn, thậm chí đến cô giáo dạy hội họa của trường cũng phải kéo riêng nàng ra một góc mà cảm thán. "Uyển Nghi, . cô sẽ đặc cách cho em để qua môn này mà không cần vẽ. Chỉ cần em sau này không cần vẽ tranh nữa, tranh của em là một sự xúc phạm đến nghệ thuật, làm phá hỏng nền hội họa nước nhà, làm tổn thương đến lòng yêu nghệ của cô. "= _

Thứ hai: Kì

Cái này là do Nam Cung Nguyệt chỉ dạy cho nàng. Tuy bình thường có chút ham chơi, nhưng thực ra Nam Cung Nguyệt cũng là một nữ nhân tài hoa, về kì nghệ nàng cũng có thể được xem là bậc cao thủ. Kết quả, chỉ sau nửa buổi, Nam Cung Nguyệt một phát đập vỡ bàn cờ, lần đầu tiên lộ khí xung thiên với Uyển Nghi "Sau này nếu tỷ còn dám đến tìm muội chơi cờ, thì đừng bao giờ gọi muội là muội muội nữa. Thật tức chết mà. " Please!!! Trước giờ nàng chỉ biết chơi mỗi cờ caro thôi mà, cái môn cờ vây này nàng quả thực không nuốt nổi. Bất quá cũng chỉ là đi lại một trăm lẻ mấy lần thôi mà, có cần làm dữ đến thế không? > _

Thứ ba: Thi

Ai nha....cái này....hắc hắc...đích thân Nam Cung Việt sẽ chỉ dạy cho nàng, hắc hắc, phu quân của nàng...Quả nhiên dễ chịu hơn so với khi học chơi cờ cùng Nguyệt nhi. Thân thể hai người kề sát bên nhau, hơi thở nồng ấm hòa hợp, Nam Cung Việt lại vô cùng ôn nhu chỉ dạy cho nàng. Oa....quả thực là vô cùng lãng mạn nha. Tuy Uyển Nghi nhiều lần hay bày trò chêu chọc Nam Cung Việt nhưng nàng cũng chỉ là một nữ nhân, nhiều khi cũng dịu dàng, hiền thực, cũng mơ mộng, lãng mạn lắm chứ. Vì vậy, có lúc nàng mãi mê ngắm Nam Cung Việt đàm luận văn thơ cho nàng nghe mà lại không để lọt tai chữ nào. Cũng chỉ sau nửa ngày, nàng vô cùng hào hứng đọc những bài thơ tự làm cho Nam Cung Việt nghe. Nam Cung Việt ngồi trầm ngâm, vô cùng chăm chú lắng nghe. Sau khi Uyển Nghi đọc xong liền nhìn nàng cười thực ôn nhu

"Uyển Nghi, theo ta thấy.....nàng nên bỏ cuộc đi. "

_

Sau đó, còn bồi thêm một câu khiến nàng sượng chút nữa thì học máu.

"Xem ra....việc trên giường của nàng giỏi hơn việc làm thơ nhiều. Ta nghĩ có lẽ chúng ta nên hào hào "bàn luận" một chút. "

Sau đó, đại lang sói Nam Cung Việt không thèm chờ thỏ con đồng ý đã liền đem nàng đặt dưới thân, kịch liệt "bàn luận" ngay tại thư phòng.

Sau lần đó, Nam Cung Nguyệt được dịp cười đến sái cả quai hàm vì lần đầu tiên thấy có người học thơ mà cả tuần sau đó cũng không dậy khỏi giường nổi. Cũng sau ngày đó, Uyển Nghi không ngần ngại mà cho thơ ca vào danh sách đen của mình, thề rằng cả đời này cũng không bao giờ học làm thơ hay ngâm thơ nữa.

Thứ tư: Cầm

Cái này, chẹp chẹp, nàng vốn dĩ yêu thích môn này, vì vậy dù bằng bất cứ giá nào cũng quyết tâm phải học bằng được mà người chỉ dạy cho nàng lại chính là Doãn Tắc. Vì vậy, dù tiếng đàn của nàng quả thực là ma âm xuyên óc, là âm thanh địa ngục của chốn trần gian thì Doãn Tắc vẫn rất vui vẻ mà tận tình chỉ dạy cho nàng. Dù sao thì được ở bên cạnh nàng cũng còn tốt hơn chán so với việc phải ở bên cạnh đại ma nữ Nam Cung Nguyệt. Có thể nói, đây chính là khoảnh khắc hạnh phúc hiếm hoi trong ngày của hắn.

Cũng còn may mắn là nhờ vào sự quyết tâm không ngừng nghỉ của cả Doãn Tắc, cộng với sự đam mê ngút trời của Uyển Nghi mà khả năng chơi đàn của Uyển Nghi càng ngày càng khá lên, có thể đạt tới mức siêu việt. Đây quả là một tin tức đáng mừng đối với Uyển Nghi và với cả.....lỗ tai của mọi người trong vương phủ.

Thứ năm thứ sáu: Thêu thùa, múa.

Có lẽ Hy nhĩ chính là người may mắn và thành thạo nhất, vì trước giờ Uyển Nghi thường hay phải tự làm mọi việc trong nhà nên việc khâu vá không thể làm khó được nàng. Chính vì thế nên nàng học thêu thùa rất nhanh, rất tốt, Hy nhĩ không cần tốn nhiều công sức chỉ dạy. Về việc học múa cũng vậy, nàng cảm thấy múa và võ có sự liên quan, học múa cũng như học võ vậy, chỉ khác chăng học múa thì động tác mềm mại, thướt tha, uyển chuyển, có tiết tấu. Không hề gì, nàng học vô cùng nhanh. Chính vì vậy nên ba người còn lại cảm thấy Hy nhĩ vô cùng may mắn, không bị Uyển Nghi lấy việc học hỏi mà

thực chất là tra tấn tinh thần ra hành hạ đến thảm thương.

Sau một khoảng thời gian vô cùng vất vả, rốt cuộc thì nàng cũng đã có thể thông tuệ ít nhất ba thứ là đánh đàn, múa hát và thêu thùa, như vậy dù có người hỏi đến thì cũng có thể tự hào khoa tài nghệ ra rồi.

"Haizz...như vậy xem như công sức cố gắng của tỷ cũng không uổng phí đi. " Nam Cung Nguyệt cầm một cái bánh nhét vào mồm, nhai nhồm nhoàm " Tỷ tỷ, mấy cái khác tỷ dở thì không nói nhưng tài nghệ nấu ăn thì đúng là hạng nhất đó."

"Đừng cần miêng to như vậy, cũng đừng có vừa nhai vừa nói. Là nữ nhân thì phải biết giữ ý tứ một chút chứ, đừng thô lỗ quá như vậy. "

"Tỷ nói người mà không biết nghĩ đến mình, chỉ có mấy tỷ muối với nhau, cần gì câu nệ tiểu tiết. Hơn nữa, ít nhất thì muối cũng không ăn ngày năm bữa, mỗi bữa ăn cả tấn thức ăn như tỷ, hừ....."

"Muối.....aizz....thật là.....lúc đầu mới gặp, ta còn tưởng muối hiền lành, đáng yêu, dễ thương, ai ngờ muối lại nghịch ngợm, lắm điều, đáng ghét đến như vậy. "

"Phải, lúc đầu muối cũng tưởng tỷ là người xinh đẹp, hiền lành, dễ mến, ai dè tỷ cũng là người ăn lấn, nói nhiều, hay bày trò như vậy. " Nam Cung Nguyệt bĩu môi.

Uyển Nghi cốc đầu Nam Cung Nguyệt, liếc xéo một cái.

"Nha đầu này giỏi thật, giờ còn dám trả treo với tỷ. Đây, đây, đừng có mà ăn nữa, cái này tỷ làm cho Nam Cung Việt mà, muối ăn hết rồi thì chàng ấy ăn bằng cái gì ? " Uyển Nghi nhào người qua, định cướp lại miếng bánh trên tay Nam Cung Nguyệt nhưng Nam Cung Nguyệt đã nhanh chóng nhét cả miếng bánh vào mồm.

"Ở đâu ra cái kiểu trọng huynh khinh muội vậy ? Tỷ làm nhiều bánh như vậy, lo gì hết chứ ? Mà hoàng huynh cũng không ăn đâu, để muối ăn hết cho. " Nam Cung Nguyệt xử lý xong cái bánh, bàn tay lại hướng tới đĩa bánh, cướp thêm một cái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Sinh thần

Ads "Đây, bỏ ngay xuống cho tỷ. "

"Ây.....tỷ tỷ này, keo kiệt. Sắp tới ngày sinh thần của muội rồi, có mấy cái bánh mà cũng tiếc với muội sao ? "

"Hả ? Sinh thần ? Sắp tới ngày sinh thần của muội rồi sao ? " Uyển Nghi kinh ngạc há hốc mồm, quên luôn cả việc đòi lại bánh, cũng không để ý tới việc Nam Cung Nguyệt đang "tàn sát " đĩa bánh với tốc độ vô cùng thần tốc.

"Phải, còn 5 ngày nữa là tới ngày sinh thần của muội. Tỷ thật là vô tâm quá đi, chẳng để ý tới muội gì cả. " Nam Cung Nguyệt hậm hực dẩu môi.

"Muội có bao giờ nói cho ta biết đâu, ta còn chưa giận muội vì đã không nói cho ta biết thì thôi. " Uyển Nghi lại cốc đầu Nam Cung Nguyệt thêm cái nữa, quay sang hỏi Hỷ nhi " Phải rồi, Hỷ nhi, ta cũng chưa biết ngày sinh thần của em, bao giờ thì tới vậy. "

"Ngày sinh thần của em.....trùng với ngày sinh thần của công chúa. " Hỷ nhi cúi đầu, bối rối nói. Chính nàng cũng không ngờ tới, ngày sinh thần của mình lại trùng với ngày sinh thần của công chúa.

"Hả, thật không ? Ha ha, không ngờ ta với muội lại có cùng ngày sinh. Được, hay là hôm đó chúng ta cùng tổ chức ngày sinh thần đi. " Nam Cung Nguyệt vỗ tay xuống mặt bàn, vô cùng khoái chí.

"Không...không thể...sao lại có thể như vậy được...em nào dám cùng công chúa....." Hỷ nhi cuống quýt xoa tay, lắp bắp.

"Em đừng nói vậy, trước giờ ta vẫn là người không phân biệt địa vị. Em cũng giống như muội muội của ta vậy. Cùng tổ chức sinh thần với em, ta thấy rất vui, có gì mà phải lo. " Nam Cung Nguyệt vỗ vỗ vai Hỷ nhi trấn an.

"Phải đó, năm ngày nữa, buổi sáng thì có hoàng thượng, các vị vương gia tới mừng rồi. Vậy để tới buổi tối, chúng ta cùng mừng sinh thần cho 2 người nha. " Uyển Nghi cũng cười vui vẻ, vỗ vai Hỷ nhi.

"Vậy.....Hy nhi cung kính không bằng tuân mệnh. " Hy nhi cúi đầu, mỉm cười hạnh phúc, đáy mắt long lanh. Cuộc đời này của nàng, thật may mắn vì đã gặp được những người tốt như vậy.

" Phải rồi, năm ngày nữa Nguyệt nhi sẽ tròn 14 tuổi nhĩ, Hy nhi, em thì sao ? " Trước giờ Uyên Nghi chưa từng hỏi qua tuổi của Hy nhi, lúc mới xuyên không tới đây, Hy nhi đã từng nói rằng nàng sinh vào mùa xuân, vừa tròn 15 tuổi là lập tức thành thân với Nam Cung Việt ngay, lúc ấy vì chuyện thành thân nên nàng quên mất không hỏi Hy nhi bao nhiêu tuổi, Hy nhi đã từng nói rằng đã theo nàng được mười mấy năm rồi, vậy chắc là cũng phải được khoảng 12, 13 tuổi rồi nhĩ.

" Tiểu thư, năm nay Hy nhi vừa tròn 18 tuổi. "

" Phụt. "

" Ấc, ặc."

Uyên Nghi bị sắc trà, còn Nam Cung Nguyệt thì ghen bánh, không hện mà cùng đồng thanh kêu lên.

" Cái gì ? Mười tám tuổi ? "

Uyên Nghi lau vết nước trà đọng trên miệng, không tin được. Lúc nào Hy nhi cũng xưng hô em, em, làm nàng tưởng rằng Hy nhi nhỏ tuổi hơn nàng chứ.

Nam Cung Nguyệt cũng khó khăn nuốt một ngụm trà cho trôi đi miếng bánh mắc ở cổ họng.

" 18 tuổi? Ôi trời, vậy mà trước giờ muội vẫn cứ nghĩ tỷ nhỏ tuổi hơn muội. Khụ khụ....làm muội suýt ghen chết rồi. "

" Chuyện đó đâu quan trọng đâu, em chỉ là một nha hoàn thôi. Mọi người muốn gọi như thế nào cũng được mà. " Hy nhi bói rồi gãi đầu, cũng đâu phải chuyện gì quan trọng, sao phải phản ứng dữ vậy chứ ?

" Không được, tỷ lớn tuổi hơn muội, từ nay muội sẽ gọi tỷ là tỷ tỷ. Chứ cứ xưng hô như trước sao được. " Nam Cung Nguyệt xua tay lia lịa.

" Haizz...thôi, cứ để Nguyệt nhi gọi như vậy đi. Còn ta vẫn gọi em như trước nha, đột nhiên thay đổi cách xưng hô, ta không quen. " Sự thật thì nàng đã 25 tuổi rồi, gọi như vậy cũng không sao, và lại quả thật là nàng đã quen với cách xưng hô như hiện giờ rồi.

Hy nhi không nói thêm câu nào nữa, chỉ mỉm cười.

" Phải rồi, tỷ tỷ, lần trước....." Nam Cung Nguyệt bỗng nhiên mỉm cười đầy mờ ám. " Lần trước học thơ ca cùng hoàng huynh, rốt cuộc thi đã xảy ra chuyện gì vậy ?"

" Phụt "

Uyên Nghi tiếp tục sắc trà lần thứ hai. Khuôn mặt dần đỏ bừng, nàng im lặng không nói gì.

" Tỷ tỷ, cho tới bây giờ, muội vẫn không hiểu, rốt cuộc hôm đó hai người ở trong phòng học cái gì, tại sao lại có thể khiến tỷ một tuần cũng không có rời giường được. " Nam Cung Nguyệt tiếp tục trêu hẹo, nụ cười càng lúc càng sâu.

" Nguyệt nhi, chọn đi. " Uyên Nghi sắc mặt sa sầm, khóe miệng nhếch lên thành một đường cong vô cùng quỷ dị.

" Chọn cái gì ? " Nam Cung Nguyệt nhú mày không hiểu, đột nhiên bảo nàng chọn, chọn cái gì, và lại rõ ràng là đang nói đến chuyện khác cơ mà.

" Muốn chôn ở đâu ? Ta nhất định sẽ lo liệu chu toàn cho muội. " Bàn tay Uyên Nghi nắm chặt lại, khớp xương kêu rắc rắc vô cùng tinh tế.

" Ha ha..ha....không dám, không dám làm phiền tới tỷ tỷ phải lo liệu cho muội...ha..ha...muội, muội chợt nhớ ra có việc phải làm, muội đi trước. " Nam Cung Nguyệt mặt mày tái mét, cười cứng đờ, nhanh chân chạy đi mất, trước khi chạy đi còn không quên lấy thêm một cái bánh.

" Hừ. " Uyên Nghi liếc nhìn bóng dáng đang dần mất hút của Nam Cung Nguyệt, hừ mũi. Đến khi quay lại nhìn cái đĩa trước mặt thì liền lộ khí xung thiên " A.....đĩa bánh của ta.....Nha đầu đáng chết này, vậy mà còn dám nói không ăn nhiều. " Đĩa bánh nàng khổ công làm suốt cả buổi sáng, vậy mà Nam Cung Nguyệt lại lợi dụng lúc nàng không để ý mà lén hết. A, thật tức chết mà.

" Có chuyện gì thế ? " Nam Cung Việt chấp tay sau lưng đi tới, nghe thấy tiếng hét kinh thiên động địa của Uyên Nghi thì không khỏi thắc mắc.

Uyên Nghi tức giận quay lại lườm Nam Cung Việt, đáng chết, đáng chết, chỉ tại hấn mà nàng bị người khác chê cười. Cũng tại hấn mà nàng bị phân tâm, khiến cho công sức cả buổi sáng của nàng đều nằm gọn trong bụng Nam Cung Việt, vốn là muốn làm bánh cho hấn ăn, còn bây giờ, nàng chỉ muốn nhai đầu hấn. Uyên Nghi tức giận dậm chân bình bịch đi đến trước mặt Nam Cung Việt, nhấc lên cao, hung hăng dẫm mạnh xuống.

" A " Nam Cung Việt ôm lấy bàn chân đáng thương của mình, nét mặt ngờ nghệch, không hiểu nổi bản thân đã chọc Uyên Nghi cái gì khiến cho nàng nổi giận.

Uyên Nghi lại tiếp tục lườm Nam Cung Việt thêm một lần nữa, ngúng nguẩy bỏ đi.

Trên mặt Nam Cung Việt hiện lên một dấu hỏi to đùng, vô tội quay sang nhìn Hỷ nhi " Nàng ấy bị làm sao vậy ? Ta đã chọc giận nàng ấy cái gì sao ? "

Hỷ nhi mím môi cố nín nhịn, nhưng trong mắt lại ngập tràn ý cười. " Vương gia, nô tỳ cũng không biết. "

" Hay là nàng ấy tới kì nguyệt sự ? " Nam Cung Việt gãi gãi đầu, mò mẫm phỏng đoán. Nữ nhân tới ngày này thường hay giận dữ không có lí do a. (nguyệt sự : là cái việc mà nữ nhân nào cũng phải trải qua mỗi tháng một lần ấy)

Hỷ nhi : "....."

Nguy hiểm, nguy hiểm, Hỷ nhi xém chút nữa thì phì cười rồi. Nàng quả thực thấy buồn cười, một vương gia thét ra lửa, mưa ra khói, một người mà chỉ cần nhắc đến cũng khiến người khác phải giật mình kinh sợ cũng có lúc đáng yêu như vậy. Đôi khi nàng cũng không hiểu nổi vương gia và tiểu thư nhà mình nữa, lúc thì là tiểu thư nhà mình sợ vương gia một phép, lúc thì lại thấy vương gia khép nép như con mèo nhỏ trước tiểu thư nhà nàng. Nhưng nàng phát hiện ra, có đôi lúc, vương gia cũng rất dễ thương a.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Sao nàng không hiểu lòng ta ?

Ads " Dương chủ tử, Dương chủ tử, quả thực là không được đâu. "

Trong ngự hoa viên, một thái giám đã có tuổi đang ra sức đuổi theo Uyển Nghi, liều mạng ngăn cản.

" Ta đã nói rồi, ta sẽ không làm liên lụy tới người đâu, đừng có cản trở ta nữa được không ? "

Uyển Nghi nhủ mảy, bắt đầu đi thở dài, bàn chân vẫn tiếp tục băng băng tiến về phía trước.

" Bà cô của tôi ơi, thật sự là không được đâu, dù cho người có là hoàng tẩu của hoàng thượng thì cũng không thể làm như vậy, như vậy là khi quân phạm thượng đấy. Tiểu nhân sẽ bị hoàng thượng trừng phạt mất, khẩn cầu người, có thể để lúc khác được không ? "

Lý công công về mặt khổ sở, tựa như sắp khóc tới nơi. Mỗi khi hoàng thượng mệt mỏi, đều đến ngự hoa viên mặc võng nghỉ ngơi, những lúc này phạm là ai cũng không dám tới quấy rầy. Vậy mà vị tiểu thiếp này cứ cố sống cố chết xông tới, đòi dưng hoàng thượng đấy. Để cho người khác tới quấy nhiễu giấc ngủ của hoàng thượng, hẳn nhất định sẽ chết đó.

" Người phiền quá đi, ta đã nói ta sẽ không làm liên lụy tới người, nếu hoàng thượng trách phạt thì sẽ trách phạt một mình ta thôi, người đừng có ngăn cản ta nữa. "

Uyển Nghi bỏ ngoài tai lời ngăn cản của Lý công công, lửa giận trong lòng nàng còn chưa có tan, không gặp được Nam Cung Thiên, nàng nhất quyết sẽ không về.

Dưới tán cây, một nam tử mặc hoàng y, làn da trắng tựa sứ, nét mặt hòa hảo, thánh thiện như một thiên thần, hàng mi dài khép lại, dung nhan tuấn mỹ đến độ khiến người khác phải mặt đỏ chân run. Quả nhiên là một kiệt tác của tạo hóa.

Uyển Nghi trong phút chốc ngây ngẩn cả người, khuôn mặt lúc ngủ của Nam Cung Thiên quả thực rất đẹp, ngay cả khi ngủ, trên người hắn vẫn toát lên thần thái uy nghiêm của bậc đế vương nhưng cũng không che dấu nổi sự ôn nhu, nhã nhặn vốn có. Tán lá khẽ động, một vài chiếc lá mỏng manh rơi xuống, tạo nên một khung cảnh tuyệt mỹ. Nếu Nam Cung Việt là hiện thân của chiến thần thì chắc chắn không có gì hợp với Nam Cung Thiên hơn là hình tượng thiên sứ.

Uyển Nghi mãi mê ngắm Nam Cung Thiên đến mức suýt thì quên mục đích khiến nàng đến đây. Còn Lý công công đứng bên cạnh thì không ngừng run rẩy, mồ hôi toát ra như tắm, cái thân già này của hắn sắp ngã quỵ vì sợ hãi rồi.

Một cơn gió ủa qua, cuốn theo mái tóc của Uyển Nghi tung bay. Lúc này nàng mới nhớ ra mục đích chính của mình, háng giọng một tiếng, rồi lấy hết hơi sức, hét lên một tiếng thật to.

" Nam ! Cung ! Thiên~ "

" Oái! " Nam Cung Thiên đang chìm sâu trong mộng đẹp, đột nhiên bị tiếng hét kinh hồn gọi bật dậy. Luống cuống đến mức ngã bịch xuống đất. Nam Cung Thiên lồm cồm bò dậy, chân mày nhíu chặt, đang định mắng cho kẻ to gan dám đánh thức hắn thì nhận ra " kẻ to gan " vừa rồi chính là người mà hắn ngày đêm mong nhớ.

" Hoàng thượng tha tội, hoàng thượng tha tội. Thần đã cố gắng ngăn cản nhưng....."

Lý công công vội quỳ sụp xuống đất, dập đầu lia lịa. Lần này hoàng thượng sẽ giết hẳn mất thôi.

Nam Cung Thiên nở một nụ cười ôn nhu nhìn Uyển Nghi, cố tình lơ đãng của Lý công công, bàn chân còn lún lút đá nhẹ vào người Lý công công, ý bảo mau lui xuống. Lý công công hiểu ý, mừng như bắt được vàng, vội lún lút lui dần, lui dần xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy mất hút. Dựa theo thái độ của hoàng thượng vừa rồi, hẳn biết là cái mạng nhỏ của hắn vẫn còn được giữ lại rồi.

" Xin lỗi, đột nhiên lại tới quấy rầy người thế này. " Uyển Nghi cúi mặt mân mê vạt áo. Vừa nãy vì giận dữ nên nàng có hơi thất thố, đến khi nhìn thấy Nam Cung Thiên vì bị nàng dọa mà ngã từ trên võng xuống thì trong lòng có chút ngại ngùng.

" Không sao, không sao. Ta chộp mắt đã lâu rồi, cũng đang định thức dậy, nàng đến tìm ta có việc gì vậy ? "

Nam Cung Thiên nói dối không ngượng mồm, vừa nói vừa tự sỉ vả mình thật không có chút khí khái. Cả ngày chôn chân trong thư phòng, vừa mới tới đây chộp mắt được một chút đã bị dựng dậy, còn nói là chộp mắt đã lâu, hẳn sắp mệt chết rồi thì có. Haizz.....chỉ cần được gặp nàng, bảo hắn không ăn không ngủ ba ngày ba đêm hẳn cũng chịu. Có đôi lúc nhớ thương nàng, thật muốn đến vương phủ tìm nàng, nhưng là.....hắn lấy lý do gì tới thăm nàng ? Nàng là hoàng tẩu của hắn, hắn không được phép quên, hơn nữa hắn cũng sợ, sợ phải nhìn thấy nàng hạnh phúc bên cạnh hoàng huynh, sợ rằng bản thân hắn sẽ không thể chịu nổi. Cảm

giác chôn dấu tâm tư tận sâu trong tim như thế này, thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

" A, phải rồi. " Uyển Nghi nhớ ra, kích động túm lấy cổ áo của Nam Cung Thiên " Là chuyện tấu chương. "

" Tấu chương ? Ta đã phê duyệt xong rồi. "

Nam Cung Thiên khó hiểu nhìn Uyển Nghi, hắn đã phê duyệt xong đồng tấu chương phiên phúc đó rồi mới dám tới đây nghỉ ngơi a. Nàng ấy ở trong vương phủ, sao có thể biết được chuyện phê duyệt tấu chương ở trong cung của hắn. Hơn nữa, từ lúc nào mà nàng ấy lại quan tâm tới việc đó vậy ?

" Ta không phải có ý đó. " Uyển Nghi gắt lên " Ta muốn người, một là giao cho hắn thật nhiều tấu chương để hắn không có thời gian tới làm phiền ta, hai là giao cho hắn ít tấu chương thôi, để dù hắn có làm phiền ta thì ban ngày cũng sẽ có thời gian rảnh để dẫn ta đi chơi. "

Hắn ở đây không ai khác ngoài Nam Cung Việt. Một ngày của hắn, sáng thì thiết triều, sau khi thiết triều thì sẽ là chôn chân ở thư phòng giúp Nam Cung Thiên phê duyệt tấu chương, hoàn toàn không có thời gian để tâm đến nàng, khiến nàng cả ngày buồn chán trong vương phủ, nhưng hề cứ đếm đến lại hóa thân thành đại sắc lang tới tìm nàng làm phiền.

Nam Cung Thiên lúc đầu vốn dĩ không hiểu, nhưng khi nghe thấy Uyển Nghi nói tới " ban ngày rảnh rồi ", chớp mắt liền hiểu ra vấn đề. Hắn nở một nụ cười, vẫn là nụ cười ôn nhu như nước, nhưng trong đó lại bao hàm sự thê lương. Làm phiền, làm phiền vào ban đêm ? Vậy thì còn có thể là chuyện gì ? Hắn nhìn Uyển Nghi vẫn một bộ mặt bất mãn, nàng lại không biết rằng bản thân đã lỡ lời, dễ dàng để cho hắn đoán được hàm ý trong lời nói.

" Giảm bớt tấu chương ? Không được. Như vậy chẳng phải ta sẽ tự rước thêm nợ vào người sao ? Thêm tấu chương ? Hoàng huynh sẽ giết ta chết đó. Hơn nữa nếu hoàng huynh không muốn, thì ta cũng đâu có cách nào bắt ép. Huynh ấy có thể vứt tấu chương sang một bên không thèm phê duyệt mà. "

Nam Cung Thiên phe phẩy quạt, cố che giấu sự bi thương trong đáy mắt, lại bày ra một bộ dạng bốn cợt, tỏ vẻ như bản thân đang rất vui.

" A.....Phải rồi, sao ta lại không nghĩ ra nhỉ ? Ngốc quá. " Uyển Nghi ôm đầu oán hận. Tức chết đi được, không có cách nào khác sao ?

" Uyển Nghi, nàng.....và hoàng huynh.....hạnh phúc chứ. " Nam Cung Thiên ngập ngừng, vô thức hỏi.

Uyển Nghi bất ngờ, ngập ngừng một chút rồi khẽ gật đầu. Tuy Nam Cung Việt không có nhiều thời gian rảnh giành cho nàng, nhưng mỗi khi rảnh rồi đều cùng nàng đi dạo, ở bên cạnh nàng, làm nàng vui. Hơn nữa, cho dù không có những việc đó thì ở bên cạnh người mình yêu, đối với nàng đã là một loại hạnh phúc lớn lao nhất, dù thỉnh thoảng hắn luôn đòi hỏi quá độ, nhưng.....nàng vẫn là yêu hắn, yêu hắn vô hạn, chỉ cần được bên cạnh hắn thì nàng sẽ vô cùng hạnh phúc.

Trái tim Nam Cung Thiên thoáng nhói đau, hắn nở một nụ cười khổ, đã biết trước câu trả lời, tại sao vẫn ngu ngốc hỏi. Càng quan tâm tới nàng, tim hắn càng đau. Hắn muốn nhìn thấy nàng hạnh phúc, muốn nàng luôn cười thực vui vẻ, nhưng hắn lại càng mong rằng, niềm hạnh phúc đó là do hắn đem đến cho nàng chứ không phải là một ai khác.

" Phải rồi, Nam Cungà quên, hoàng thượng. "

" Gọi ta Nam Cung Thiên được rồi. " Nam Cung Thiên ngắt lời Uyển Nghi, trên đời này không có mấy ai dám gọi thẳng tên hắn, cũng không ai được phép gọi thẳng tên hắn, nàng, chính là nữ nhân duy nhất.

" Được, tốt, gọi hoàng thượng thật khó nghe quá đi. Gọi thẳng tên thế này có phải dễ chịu hơn không. " Uyển Nghi vỗ vỗ vai Nam Cung Thiên, cười vui vẻ. Nàng biết gọi thẳng tên hoàng thượng chính là khi quân phạm thượng, là không nên, nhưng gọi hoàng thượng khiến nàng cảm thấy thực xa cách, hơn nữa Nam Cung Thiên lại là người không câu nệ tiểu tiết, vì vậy nên nàng cũng không ngần ngại gọi thẳng tên hắn.

" Nam Cung Thiên, ta nói huynh nghe nè. Ta rất khâm phục con người huynh, bản thân là bậc cửu ngũ chí tôn, vậy mà lại không lập hậu cung, lại còn lập lời thề sẽ chỉ có một thê tử. Tính cách lại ôn nhu, hiền lành, người nam nhân tốt như vậy, quả là thế gian khó tìm. " Uyển Nghi cười sáng lạn, không ngừng ngợi ca Nam Cung Thiên, khiến cho hắn bay đến tận mây xanh, trong lòng lâng lâng hạnh phúc.

" Nhưng huynh ngày nào cũng ở trong hoàng cung, làm thế nào biết có nữ nhân tốt để yêu a. Hay là vậy đi, tỷ tỷ ta tuy quen tính phiêu bạt giang hồ, nhưng chung quy cũng là một nữ nhân tốt, hơn nữa còn là một đại mỹ nhân a. " Uyển Nghi khoa khoa tay kể lể, không nhận ra sắc mặt của Nam Cung Thiên đã thành một mảnh đen.

" Vì vậy ? " Nam Cung Thiên khẽ nhếch khóe môi, vẻ mặt ôn nhu thường ngày đã hoàn toàn biến mất. Khuôn mặt hắn tái xanh, tràn đầy nộ khí cùng thê lương. Bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt lại.

" Vì vậy a, ta chính là muốn làm mai cho huynh cùng với tỷ tỷ của ta, thế nào ? Ta nghĩ hai người rất hợp với nhau a. " Ừm, hai thân bạch y đứng cạnh nhau, quả nhiên là sẽ hợp. Một người lạnh lùng như tỷ tỷ chắc sẽ thích người ôn nhu chung tình như Nam Cung Thiên.

Mặt Nam Cung Thiên càng lúc càng biến sắc, bàn tay nắm càng lúc càng chặt. Hắn hít sâu một hơi, cố lấy lại bình tĩnh, nở nụ cười.

" Hữu ý chi bằng vô tình? Nếu có duyên ắt sẽ đến được với nhau. Ta còn không vội, nàng lo cái gì chứ ? " Nam Cung Thiên ôn nhu vuốt mái tóc của Uyển Nghi, động tác bao hàm sự sủng nịnh và cả nỗi đau xé lòng

" Cảm ơn nàng đã quan tâm tới ta, nhưng ta vẫn muốn tự mình tìm thấy một nương tử xứng đáng, một người khiến ta yêu. " Hắn vốn dĩ đã tìm thấy rồi, nhưng hắn và nàng, lại không có duyên.

" Ừm. " Uyển Nghi khẽ gật đầu " Thế thì thôi vậy, được rồi, không làm phiền huynh nghỉ ngơi nữa. Ta đi tìm mẫu hậu trò chuyện đây. "

" Được, không tiễn. "

Nam Cung Thiên gật đầu, nhìn bóng Uyển Nghi dần đi xa. Những chiếc lá rơi dưới chân hắn, một cơn gió thổi ngang qua cuốn theo đám lá bay, khiến cho tim hắn đau nhói. Hắn xoay lưng lại, đập một cước vào gốc cây, thanh âm không giấu nổi sự tức giận.

" Rung cây mạnh như vậy, ngươi muốn cái cây này trụ hết lá sao ? Lá rơi quá nhanh, ảnh hưởng đến tâm trạng của trẫm, từ mai ngươi phụ trách đi đốt đèn trong cung. "

Một tiểu thái giám đứng sau gốc cây run rẩy đi ra, méo mào dập đầu tuân mệnh rồi chạy biến. Hoàng thượng, hoàng thượng nổi tiếng ôn nhu tại sao lại đột nhiên tức giận tới vậy a. Thật là oan uổng cho hắn quá đi, trước giờ hắn phụ trách việc tạo dựng phong cảnh cho hoàng thượng, có bao giờ khiến hoàng thượng phát ý đầu cơ chứ.

Nam Cung Thiên vẫn chưa xả hết cơn giận, bàn tay nắm lại thành quyền, đâm mạnh vào thân cây, thân cây đáng thương liền in hằn dấu tay sâu hoắm, lá rụng là tả.

Nam Cung Thiên ngồi xuống vũng, hai tay đan vào nhau chống lên trán, nở một nụ cười khổ. Nàng đâu biết rằng, nàng mới chính là người mà hắn yêu nhất, là người mà hắn ngày đêm mong nhớ, là người hắn muốn kết tóc se duyên. Hắn muốn nàng, muốn mỗi sáng thức dậy, người mà hắn nhìn thấy chính là nàng, muốn thành thân cùng nàng, muốn nàng trở thành nương tử của hắn, trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ. Vậy mà.....nàng không những không nhận ra tình cảm của hắn, lại còn trước mặt hắn, muốn mai mối hắn cùng nữ nhân khác. Hắn thở dài, nàng đâu biết rằng, những lúc ở bên cạnh nàng, hắn vô cùng hạnh phúc nhưng cũng vô cùng đau khổ chứ. Đôi môi hắn khẽ run run, lắm lắm.

" Uyển Nghi, nàng ác lắm có biết không ? Sao nàng.....không chịu hiểu lòng ta. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sinh thần

Ads Năm ngày trời qua chỉ trong chớp mắt. Tới ngày sinh thần của Nam Cung Nguyệt, tất cả mọi người trong vương phủ đều tất bật chạy qua chạy lại, xôn xao, tán loạn. Cả Nam Cung Việt và Nam Cung Nguyệt trước giờ đều không thích tổ chức quá cầu kỳ, quá ồn ào, vì vậy mỗi năm tới ngày sinh thần đều chỉ có hoàng thượng Nam Cung Thiên, tứ vương gia Nam Cung Vũ, ngũ vương gia Nam Cung Trần tới tham gia. Tuy nói là như vậy nhưng tốt xấu gì Nam Cung Nguyệt cũng là công chúa duy nhất của hoàng thất, là muội muội nhỏ đáng yêu, là muội muội cưng của tất cả bọn hắn. Vì vậy nên ngày lễ sinh thần của nàng không thể quá xuê xoa, ít nhất thì cũng phải trang trọng, chu tất hơn so với lễ sinh thần của Nam Cung Việt.

Aizz.....Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt ngồi chống cằm, ngắm mấy nữ nhân hươ tay, hươ chân, múa qua múa lại. Mấy bậc nam nhân nhà ta thì chén tạc chén thù, hết nói chuyện chính trị rồi lại đến chuyện thiên hạ, xem ra còn nhiều chuyện hơn nữ nhân bọn họ nữa. Chán chết đi được, chẳng có chút sáng tạo nào hết, chẳng phải giống hệt lễ sinh thần của Nam Cung Việt sao? Chẳng qua là trang trí đẹp hơn một chút, đồ ăn nhiều hơn một chút, còn lại thì vẫn là uống rượu, xem múa hát, tán gẫu, chấm hết. Nhàm chán.

Kết quả là, tới giữa bữa tiệc, cả Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi đều lén trốn về phòng, ôm chăn đi gặp chu công đánh cờ. (ngụ á =.=)

Buổi tối, Uyên Nghi cùng Nam Cung Nguyệt cùng hẹn nhau tới Thương Hoa các, tổ chức một bữa tiệc nhỏ mừng ngày lễ sinh thần. Ngoài 3 nhân vật chính là Uyên Nghi, Hỷ nhi, Nam Cung Nguyệt, còn có cả Doãn Tắc và a hoàn hầu cận bên cạnh Nam Cung Việt, đồng thời cũng là tỷ muội thân thiết của Hỷ nhi _ Vũ Điệp.

" Nào, dzô....." Uyên Nghi hào hứng nâng cốc lên.

" Tỷ tỷ, dzô là cái gì vậy ? " Nam Cung Nguyệt cũng nâng cốc lên theo, mờ mịt hỏi.

" Aizz.....ha ha....Ta nói lộn, cạn ly. Chúc cho Hỷ nhi và Nguyệt nhi thêm tuổi mới. "

" Được, cạn ly. " Mọi người vô cùng hào hứng cùng ly với nhau. Tất cả rượu đều được thay bằng trà, vì vậy dù có uống bao nhiêu cũng không sợ bị say.

" Nhân tiện, chúc cho hai muội sớm lập gia thất, tìm được một phu quân tốt. " Uyên Nghi tủm tỉm cười nói, còn không quên hướng về phía Hỷ nhi và Nam Cung Nguyệt nháy mắt một cái.

" Tỷ tỷ/ Tiểu thư " Cả Nam Cung Nguyệt và Hỷ Nhi đều thẹn thùng kêu lên, khiến cho Uyên Nghi bật cười khanh khách.

" Mà Nguyệt nhi này, sao hôm nay Nam Cung Thiên cứ tránh mặt ta vậy nhỉ ? " Uyên Nghi nhấp một ngụm trà, quay sang hỏi Nam Cung Nguyệt.

" Có sao ? " Nam Cung Nguyệt với tay lấy một cái bánh, hờ hững hỏi.

" Có mà, hôm nay hắn cứ giữ khoảng cách với ta, nhìn thấy ta thì lập tức quay mặt đi, vậy là sao nhỉ? Hắn giận ta điều gì sao? "

" Muội không biết, cũng không để ý, có lẽ tỷ đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Hơn nữa, sao tỷ phải chú ý đến cách nhìn nhận của nam nhân khác ? Tỷ chỉ cần yêu và nhìn một mình hoàng huynh của muội là được rồi. " Nam Cung Nguyệt nhìn thẳng Uyên Nghi, trong lòng có chút tâm đắc, mình nói quá là hay đi.

Uyên Nghi vuốt vuốt mái tóc, không nói gì. Đương nhiên là nàng chỉ yêu mình Nam Cung Việt, nhưng một cô nhi như nàng, vốn dĩ luôn để ý tới cảm nhận của người khác, luôn muốn người khác yêu mến mình. Hơn nữa, thường ngày Nam Cung Thiên luôn rất yêu mến, đối xử hòa nhã với nàng, nay đột nhiên lại tránh mặt, không khỏi khiến nàng cảm thấy hụt hẫng.

" Được rồi, tỷ đừng nghĩ nhiều quá đi, hôm nay là ngày sinh thần của muội và Hỷ nhi, tỷ đừng suy nghĩ về những chuyện khác được không? Còn nữa, quà của muội đâu ? " Nam Cung Nguyệt xoe tay, giương đôi mắt tròn xoe nhìn Uyên Nghi.

" Không có " Uyên Nghi thần nhiên

" Sao lại không có chứ? " Nam Cung Nguyệt phụng phịu.

" Aizz.....chúng ta đều là tỷ muội cả, có cần so đo tới vậy không? Ngày hôm nay ta đã vất vả cả buổi trong bếp để chuẩn bị bữa tiệc này rồi còn gì. "

" Sao tỷ không chịu thừa nhận luôn là tỷ keo kiệt đi, xì....." "

Nam Cung Nguyệt liếc dài một cái, quay qua nhìn thì thấy Doãn Tắc đang tặng Hỷ nhi một chiếc vòng ngọc, tuy không phải là loại thượng hạng, nhưng nhìn qua cũng có thể thấy không phải là loại rẻ tiền. Hỷ nhi bối rối một lúc rồi mới dám đưa tay ra nhận. Nam Cung Nguyệt nhìn thấy vậy cũng đưa tay ra, nhìn Doãn Tắc đầy chờ đợi.

" Không có. " Doãn Tắc cũng vô cùng thần nhiên đáp.

" Lại không có ? " Nam Cung Nguyệt kêu lên bất mãn " Mấy người cũng thật là keo kiệt đi, thiên vị quá, sao Hỷ nhi có quà mà ta lại không có chứ ? "

" Tỷ nghĩ....." Uyên Nghi mỉm cười, ngừng lại một chút, nhìn Doãn Tắc đầy ẩn ý ".....người ta là muốn lấy thân báo đáp. "

" Phụt "

Nam Cung Nguyệt buồn bực đưa tách trà lên miệng uống, vừa nghe thấy Uyên Nghi nói vậy lập tức quay đầu sang một bên, phun hết toàn bộ số trà trong miệng. " Tình cờ " là, Nam Cung Nguyệt lại quay đầu sang đúng chỗ Doãn Tắc đang ngồi, vì vậy Doãn Tắc vô cùng vinh hạnh được " rửa mặt " bằng nước trà. Nước chảy trên khuôn mặt tuấn tú của hắn, rơi từng giọt, từng giọt xuống mặt đất.

" Đa tạ công chúa đã thưởng trà. " Doãn Tắc nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nói từng chữ một.

" Muội thật là....." Uyên Nghi thờ dài, Vũ Điệp ngồi bên cạnh thấy vậy liền đưa khăn tay cho Doãn Tắc lau mặt. "muội là công chúa, vật phẩm trân quý nào mà chưa từng thấy qua? Có thiếu thốn cái gì đâu, sao phải bất mãn đến thế chứ ? "

" Thôi đi, muội cũng không cần thật, nói chơi vậy thôi. " Nam Cung Nguyệt nhấp một ngụm trà, cảm thấy hơi buồn bực, nàng quả thật là không cần quà, chỉ là muốn chút thành ý, vậy cũng không được sao? Hôm nay là ngày sinh thần của Hỷ nhi, nhưng cũng là ngày sinh thần của nàng mà.

Mọi người quay sang nhìn đáng vẻ ủ rũ của Nam Cung Nguyệt, rồi lại quay sang nhìn nhau, khẽ mỉm cười. Chỉ vài tích tắc sau, những tiếng nổ lớn lần lượt vang lên, trên bầu trời đêm xuất hiện những chùm pháo hoa đủ màu. Nam Cung Nguyệt ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời, lại quay sang nhìn mọi người,

thấy mọi người đang mỉm cười nhìn mình thì không khỏi xúc động, trái tim như có một dòng nước ấm áp chảy qua, khoe mắt rung rung, nghẹn ngào nói không nên lời.

" Giờ thì vui rồi chứ, tiểu nha đầu ? " Uyển Nghi nhẹ gõ đầu Nam Cung Nguyệt, mỉm cười.

Nam Cung Nguyệt gật gật đầu, mỉm cười mãn nguyện.

" Ủa, mà tỷ không gọi hoàng huynh tới hả? " Nam Cung Nguyệt lau lau khoe miệng, quay sang hỏi Uyển Nghi.

" Không, kệ hần đi, hôm nay hần uống rượu chè chén đủ rồi. Mà giờ tỷ cũng chẳng biết hần đang ở đâu nữa. " Uyển Nghi bình thản nhấp một ngụm trà. Đột nhiên, một giọng nói trầm ôn vang lên trong bóng tối.

" Mở tiệc mà không gọi ta sao? "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sự xuất hiện bất ngờ

Ads Mọi người bị giọng nói đột ngột làm cho bất ngờ, vội xoay người lại. Một bạch y nữ tử đứng chìm trong bóng tối, mái tóc dài phiêu tán trong không khí, ngũ quan tinh xảo, sắc nét. Một thanh bạch ngọc kiếm giắt bên hông, nụ cười mang theo chút lạnh lùng. Một màu trắng nổi bật giữa đêm đen, nhưng không mang lại cho người khác cảm giác ma quái, quý dị mà ngược lại khiến cho mọi người có cảm giác như một tiên tử hạ phàm vậy.

" Tỷ tỷ. " Uyển Nghi mừng rỡ kêu lên, chạy vội đến nắm chặt lấy đôi bàn tay của Từ Y.

" Có hoan nghênh ta không? " Từ Y mỉm cười dịu dàng, giống như Nam Cung Việt, Từ Y chỉ có thể có vẻ mặt này khi đứng trước Uyển Nghi mà thôi. Lúc này, nàng không còn là Từ Y lãnh huyết vô tình nữa, nàng chỉ là một người tỷ tỷ hiền dịu mà thôi.

" Hoan nghênh, đương nhiên là hoan nghênh, tỷ mau lại đây. " Uyển Nghi mừng rỡ kéo Từ Y ngồi xuống giữa nàng và Nam Cung Nguyệt, trên mặt rạng rỡ ý cười.

" Chuyện lần trước, có giận tỷ không? " Từ Y cười nhẹ.

Uyển Nghi vuốt vuốt mái tóc, thấp giọng nói " Giận chứ, đương nhiên là giận. Không ngờ là tỷ lại bán đứng muội, nhưng muội biết tỷ làm vậy là muốn tốt cho muội, với lại Nam Cung Việt cũng kể cho muội nghe chuyện của tỷ rồi. "

" Tỷ tỷ, đây có phải là Từ Y tỷ tỷ mà Tỷ hay nhắc đến không. " Nam Cung Nguyệt kéo kéo áo Uyển Nghi, phấn khích hỏi.

" Ừm, đúng vậy, giới thiệu với mọi người, đây là tỷ tỷ kết nghĩa của ta, Từ Y tỷ tỷ. "

" Từ Y tỷ tỷ, muội có thể trở thành muội muội kết nghĩa của tỷ được không? " Nam Cung Nguyệt nhìn Từ Y, ánh mắt mong chờ.

Từ Y có chút bối rối, dờ khóc dờ cười. Việc nàng trở thành tỷ tỷ của Uyển Nghi đã trở thành việc bất đắc dĩ rồi, giờ lại trở thành tỷ tỷ của Nam Cung Nguyệt thì có hơi.....Dẫu sao thì nàng cũng là thuộc hạ của vương gia mà Nam Cung Nguyệt lại là muội muội của vương gia, Uyển Nghi là tiểu thiếp của vương gia. Giờ nàng trở thành tỷ tỷ của cả hai người họ, vậy giữa nàng và vương gia sẽ trở thành cái mối quan hệ gì đây?

" Được không vậy? Từ Y tỷ tỷ. " Nam Cung Nguyệt thấy Từ Y trầm ngâm hồi lâu mà không trả lời liền kéo tay áo Từ Y nũng nịu.

" Được, được thôi. " Từ Y cười mà miệng méo xệch. Vương gia, thần không phải là cố ý muốn treo cao lên ngồi ngang hàng với vương gia đâu a.

" Hay quá. " Nam Cung Nguyệt reo lên, không chút khách khí mà ôm chầm lấy Từ Y. Từ Y mỉm cười, có thêm một muội muội hoạt bát như vậy cũng tốt lắm chứ.

Từ Y, Uyển Nghi, Nam Cung Nguyệt ngồi cạnh nhau, Uyển Nghi thì mang trong mình sự dịu dàng, thanh thoát. Từ Y thì lại có nét đẹp sắc sảo, lạnh lùng, còn Nam Cung Nguyệt thì lại hoạt bát đáng yêu, mỗi người mang một vẻ đẹp, tạo nên một bức tranh hoàn hảo.

Doãn Tắc lén nhìn Từ Y, thầm thán phục trong lòng, quả nhiên là tỷ tỷ của chủ nhân, không những đẹp mà còn rất có khí chất. Hai người ngồi cạnh nhau, đẹp như hai tiên nữ, đương nhiên là ngoại trừ cái kẻ đáng ghét ngồi bên cạnh kia.

Nam Cung Nguyệt bất giác thấy Doãn Tắc nhìn Từ Y liền ném cho hần một cái nhìn " Tưởng thế nào, hóa ra cũng chỉ là loại đàn ông háo sắc. "

Doãn Tắc thấy vậy, cũng dùng ánh mắt ngăm trao đổi với Nam Cung Nguyệt "Thì sao chứ? Người ta xinh đẹp thì ta nhìn không được sao? Còn hơn là ai đó, chỉ cần nhìn qua là đêm về sẽ gặp ác mộng rồi. "

Doãn Tắc và Nam Cung Nguyệt, hai người đối diện nhau, trừng qua trừng lại, liên tục cãi nhau bằng ánh mắt. Từ Y thấy vậy, khẽ nhúm mày, cũng quay sang trao đổi ánh mắt với Uyển Nghi "Hai đứa nó có chuyện gì thế? "

"Chuyện tuổi trẻ ấy mà. " Uyển Nghi cười gian, nháy mắt trao đổi với Từ Y.

Từ Y gật gù, ra vẻ "À, thì ra là vậy. " Sau đó nhếch mép cười.

Hỷ nhi và Vũ Điệp, nhìn qua nhìn lại, thấy hai đôi trước mặt không ngừng trao đổi ánh mắt với nhau mà không hiểu gì. Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc thì liên tục trừng nhau, tia lửa điện không ngừng bắn ra tứ phía, còn có thể ngửi thấy mùi khét lạn tỏa trong không khí. (chém T____T)

Còn Uyển Nghi và Từ Y thì lại cười hết sức gian tà, không khí cũng vô cùng ám muội, thỉnh thoảng lại nháy mắt với nhau 1 cái. Có ai nói cho họ biết, chuyện gì đang xảy ra không?

"Khụ khụ " Hỷ nhi bối rối ho khan 2 tiếng phá vỡ sự im lặng và cả màn " đấu mắt " của bốn người.

Nam Cung Nguyệt không thèm bận tâm tới Doãn Tắc nữa, ngay lập tức quay sang phía Uyển Nghi phát huy khả năng bà tám.

"Phải rồi, tỷ tỷ, bao giờ tỷ mới có hài tử cho muội ẵm đây? "

"Tỷ không biết. " Uyển Nghi nhún vai. Thời đại này chưa có các biện pháp tránh thai, nếu có thì cũng rất có hại cho cơ thể. Nhưng nàng vốn cũng đâu có tránh thai chứ? Tại sao đến giờ vẫn chưa có?

"Không phải chứ? Ngày nào hai người cũng nồng nhiệt vậy mà...ừm.....ừm. "

"Nha đầu chết tiệt này, chuyện đó mà cũng nói bô bô như vậy được hả? Muội lo da mặt ta còn chưa đủ mỏng sao? "

Uyển Nghi đỏ mặt tía tai bịt miệng Nam Cung Nguyệt lại. Chuyện chăn gối vợ chồng của họ đâu phải không ai biết nhưng mà nói ra vẫn thật là khiến nàng ngượng ngùng a.

Doãn Tắc, Hỷ nhi, Vũ Điệp mỗi người quay mặt về một hướng, nín cười đến mức nội thương. Từ Y cũng tùm tùm cười.

"Tỷ tỷ, hay là hoàng huynh làm nhiều nhưng làm không được tốt? Có thể nào bình thường chỉ là phô trương thanh thế không? " Nam Cung Nguyệt gỡ được bàn tay của Uyển Nghi ra, lại tiếp tục hỏi dồn.

"Không....không có....." Uyển Nghi đỏ mặt, mãi mới lắp bắp nên lời.

"Nói cũng đúng, nếu không tỷ cũng không thăm đến mức mấy lần xuống giường không nổi. " Nam Cung Nguyệt không chút kiêng nể, mặt không đỏ, tim không đập, nói ra mà không biết ngượng.

"Hay là vương gia có bệnh gì khó nói, ta có thể tìm cách giúp đỡ a. " Từ Y nghiêm túc nói. Không chỉ có khả năng dùng độc mà y thuật của nàng cũng thuộc bậc nhất trong thiên hạ.

"Ý kiến hay đó tỷ, muội cũng nghĩ hoàng huynh chắc chắn có bệnh kín a. " Nam Cung Nguyệt thoát khỏi " móng vuốt " của Uyển Nghi, cũng làm ra một bộ dạng đăm chiêu.

Uyển Nghi cũng vuốt vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc.

"Phải đó, muội nghĩ chắc chắn là "nồng nọc " của hần bị teo hết rồi, nếu không cũng là chạy hết lên não cũng nên. " Phải, chắc chắn chính là như vậy, nếu không thì hần cũng không có tinh lực dồi dào đến vậy, nhất định là do "nồng nọc " chạy hết lên não nên trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến XXOO. Chính vì vậy nàng mới bao phen khổ sở như vậy a~

"Nồng nọc? Tỷ tỷ, hoàng huynh đâu có nuôi ếch nhái? " Nam Cung Nguyệt ngây ngô hỏi.

"Phải, sao nồng nọc có thể chạy lên não người được? " Từ Y cũng nhúm mày, mò mịt hỏi.

"Hắc hắc....." Uyển Nghi cúi đầu cười gian, nàng chính là nói ẩn ý a, "nồng nọc " ở đây cũng không có phải là nồng nọc thật.

"Ừa, Doãn Tắc, Hỷ nhi, Điệp nhi, sao này giờ ba người không nói gì? Nhìn xem, sao sắc mặt lại kì quái thế kia? " Uyển Nghi nhìn ba người trước mặt, thắc mắc. Mà quái, sao từ này tới giờ cứ cảm thấy lạnh lạnh?

Doãn Tắc, Hỷ nhi, Vũ Điệp quay qua nhìn nhau, vô cùng ấn ý phun ra một câu "nhẹ tựa lông hồng "

"Vương gia đứng ở phía sau. "

Chương 76: Nói xấu người khác rất vui phải không?

Ads Uyển Nghi, Tử Y, Nam Cung Nguyệt giật mình quay phắt người lại. Quả nhiên Nam Cung Việt đang đứng ở sau lưng, sắc mặt khó coi, hệt như ác ma đến từ địa ngục. Nam Cung Việt đứng khoanh hai tay, mặc một thân nam phục màu huyết dụ, ánh mắt sáng quắc trong bóng tối, nụ cười nửa miệng quen thuộc vô cùng quỷ dị. Thực đáng sợ a~

"Nói xấu người khác vui lắm phải không?"

Nam Cung Việt nhếch miệng cười khẩy. Một đám người trốn hẩn ra đây bày tiệc, còn nhân lúc hẩn không có mặt mà nói xấu hẩn, đau nhất là nói chuyện gì không nói lại nói hẩn có loại bệnh "khó nói". Nếu là chuyện khác hẩn có thể rộng lượng cho qua, nhưng một thân nam nhân như hẩn mà lại bị nghi ngờ về phương diện ấy, thật sự là một điều si nhục.

Tử Y, Uyển Nghi, Nam Cung Nguyệt quả nhiên không hện mà cùng lắc đầu nguây nguây, thôi xong, quả này chắc chắn tiêu đời rồi.

"Nguyệt nhi. " Nam Cung Việt lạnh lùng nhìn quét qua một lượt, trước tiên là hướng đến Nam Cung Nguyệt.

"Đạ....đạ...hoàng...hoàng...huynh có gì muốn....muốn nói ạ?" Nam Cung Nguyệt cười hề hề, lấp bắp.

"Xem ra, muội có vẻ rất am hiểu về chuyện này, thậm chí cũng không quan tâm tới thân phận của mình, nói mà không hề suy nghĩ. "

"Hoàng huynh, muội biết lỗi rồi. " Nam Cung Nguyệt cúi thấp đầu hết mức có thể, ủ rũ nói, hy vọng đáng vẻ đáng thương của mình có thể khiến Nam Cung Việt mềm lòng mà khoan hồng cho nàng.

"Tử Y. " Nam Cung Việt tiếp tục nhìn đến Tử Y.

Tử Y hít một ngụm khí lạnh, cố gắng nở ra một nụ cười. Nàng đây chính là trời không sợ, đất không sợ, đến Diêm Vương nàng cũng không để vào mắt, nhưng chính là, trên đời này nàng chỉ sợ mỗi chủ nhân của nàng.

"Vương gia, thần xin lắng nghe. "

"Lâu rồi mới thấy ngươi trở về, không nghĩ tới việc đầu tiên ngươi muốn làm lại là chữa bệnh cho ta. Xem ra ngươi là đang muốn đem bản vương ra thử tài y thuật của mình phải không?"

"Vương gia, thần không dám " Tử Y làm một bộ dạng cung kính, vô cùng thành tâm hối lỗi.

"Còn nàng. " Ánh mắt của Nam Cung Việt dừng lại ở phía Uyển Nghi đang vén váy lên lút bô trốn.

"Ha ha.....chàng....ha ha....chàng có việc gì sao? Xin lỗi a....đột nhiên ta nhớ ra có việc cần làm. Ta...ta đi trước ha....hẹn gặp lại. "

Uyển Nghi cười gượng hai tiếng rồi ôm váy chạy như điên, nhưng quái, sao chạy mãi mà cánh vạt vẫn không thay đổi nhỉ? Mà hình như cổ áo bị vướng cái gì a. Uyển Nghi xoay người lại, nguyên lai chính là Nam Cung Việt đang túm lấy cổ áo nàng. Khốn, hèn gì chạy hoài không được.

"Uyển Nghi, nàng có vẻ rất quan tâm, cũng như nghi ngờ về chuyện này nhỉ. Ta nghĩ chúng ta nên trở về phòng, hảo hảo bàn luận một phen xem sao, cũng là nên cố gắng một chút. Nàng vốn quá "lười nhác " rồi, xem ra ta nên dạy dỗ lại nàng một chút, để nàng có thể "chăm chỉ " hơn mới được. "

Sau đó, Nam Cung Việt liền đem Uyển Nghi đang ngây ngốc vác lên vai trở về phòng, đương nhiên là phớt lờ đi tiếng hét tru tréo kinh thiên động địa của "ai đó ".

"Aaaaaaaa.....Nam Cung Việt chết tiệt, Nam Cung Việt lưu manh, Nam Cung Việt khốn kiếp, đồ dâm dê đê tiện này, mau thả ta ra....."

"Hu hu hu.....Ta biết sai rồi, không cần dùng cách này trừng phạt. Ách, thật sự không cần bàn luận đâu mà, chàng thật sự là rất tốt, rất tốt, tình lực dồi dào, mạnh mẽ vô song....."

"Đồ khốn này, chàng mau thả ta xuống, tại sao lần nào cũng là trừng phạt như vậy? Chàng là đồ biến thái, thần kinh, thả ta xuống.....hu u....."

Chỉ đến khi tiếng la hét dần khuất xa, năm người còn ngồi lại mới len lén đưa tay lên quạt mồ hôi. Vừa nãy, thực sự là rất đáng sợ, rất căng thẳng a~

"Đôi phu thê nhà này, mỗi lần "động phòng " là cả phủ đều biết " Nam Cung Nguyệt cảm thán.

" Ai bảo giọng của tiểu thư to thế chứ? Lần nào cũng như thế sợ người khác không biết mình và vương gia sắp.....vậy. " Hỷ nhi cũng đỏ mặt chêm lời.

" Vì mọi người mà hy sinh thân mình, muội muội à, công lao này tỷ nhất định không quên. Xem ra, phải một thời gian dài nữa ta mới được quay trở về đây rồi. " Từ Y thở dài.

" Dương chủ tử, bảo trọng a~ " Vũ Điệp chỉ có cách thăm cầu nguyện.

" May mà vừa nãy ba người bọn ta không có nói gì. "

Doãn Tắc cảm thấy thật may mắn, may là bọn họ ngồi ở phía đối diện, nên mới có thể nhìn thấy vương gia. Nam Cung Nguyệt là công chúa, Từ Y lại phiêu bạt muôn nơi. Chỉ có bọn họ là phận tôi tớ, không đi được, cũng không tránh nổi trách phạt.

" Aizz....." Năm tiếng thở dài ai oán nhất loạt vang lên.

" Này, cá cược không ? " Nam Cung Nguyệt bỗng nhiên đề nghị.

" Cá gì ? " Bốn người còn lại đồng thanh.

Nam Cung Nguyệt mỉm cười ranh ma, đập tờ ngân phiếu hai ngàn lượng lên mặt bàn.

" Ta cược lần này tỷ tỷ phải mất tới ba ngày mới có thể xuống giường. "

" Phụt " Mặt đất vô cùng vinh hạnh được " uống trà " cùng một lúc. Sau đó tiếng ho khan liên tục vang lên.

" Được, vậy ta cược một tuần " Từ Y sau một hồi ho khan mới có thể phục hồi sự bình tĩnh, mỉm cười, đặt lên bàn một tờ ngân phiếu năm ngàn lượng.

" Ta không tham gia. "

Doãn Tắc nhấp một ngụm trà, mặt đỏ gay vì sắc. Đùa gì chứ? Cô ta có phải công chúa không vậy? Chuyện đó mà cũng đem ra cá cược được. Thật tội nghiệp cho chủ nhân của hân.

" Nô tì chỉ là người hầu, không có nhiều tiền, nô tì cược hai trăm lượng, hai tuần. " Vũ Điệp cũng mỉm cười tham gia.

" Một tháng. " Hỷ nhi lúc này mới đỏ mặt, bẽn lẽn, đặt lên mặt bàn ba trăm lượng.

" Aya, tại sao ta không nghĩ tới chứ? Hỷ nhi, quả nhiên ngươi là cao tay nhất. "

Nam Cung Nguyệt đập bàn tán thưởng. Hỷ nhi cười hì hì, ngượng ngùng gãi đầu.

Kết quả?

Đương nhiên ngân lượng thuộc về Hỷ nhi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tín vật

Ads Nam Cung Việt đứng dưới một gốc cây lớn trong phủ, có chút sốt ruột. Uyển Nghi hẹn hân ở đây, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy nàng đâu cả. Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?

Sau ngày sinh thân của Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi, Uyển Nghi quả thực nằm ôm gối oán hận suốt một tháng. Đương nhiên, toàn bộ số tiền cược lớn thuận lợi rơi gọn vào túi của Hỷ nhi. Từ Y thì lại phiêu bạt không hẹn ngày trở lại. Cũng đồng nghĩa với việc Nam Cung Việt bị cầm dục tới một tháng, và phải lắng nghe " ai đó " c.h.ử.i rửa tròn một tháng, nhiều đến nổi hắt hơi liên tục.

Liệu có phải vì thế nên nàng mới cố tình hẹn hân rồi cho hân leo cây không?

Ngay lúc Nam Cung Việt sốt ruột muốn phát điên lên thì mới thấy Uyển Nghi đi tới, bàn tay trái đang nắm chặt lại như đang cầm cái gì đó.

" Chàng xòe tay ra đi " Uyển Nghi đột ngột nói.

Nam Cung Việt xòe tay ra, giống như một đứa trẻ đang chờ chia kẹo. Uyên Nghi mỉm cười rồi thả hai vật gì nhỏ nhỏ vào tay hắn. Lúc nàng thả tay ra thì hắn mới nhận ra đó là hai chiếc nhẫn bạc, được làm rất tỉ mỉ, tinh xảo. Hai chiếc nhẫn, lóe lên dưới ánh nắng mặt trời, một to, một nhỏ, trên nhẫn còn được khắc những kí tự rất lạ mà hắn chưa thấy bao giờ.

"Đây là....."

"Đây là nhẫn cưới. Ở nơi của ta, khi kết hôn, vợ chồng sẽ trao nhau nhẫn cưới. Tuy rằng ở đây không có lễ đường, cũng không có làm lễ trước chúa, nhưng ta vẫn muốn được đeo nhẫn cưới với chàng."

"Kết hôn? Vợ chồng? Lễ đường?" Nam Cung Việt mờ mịt, không hiểu.

"Chính là thành thân, phu thê, lễ đường là nơi tổ chức lễ thành thân" Uyên Nghi mỉm cười.

"Ừm. Những kí tự này là gì đây?" Nam Cung Việt chỉ vào những kí tự được khắc trên mặt hai chiếc nhẫn.

"Không phải kí tự đâu. Đây là chữ."

"Chữ? Thật vô lý, ta đây tài học không dám nói là cao, nhưng không có chữ nào là không biết. Đây là cái chữ quý gì chứ?" Nam Cung Việt thốt lên.

"Đây là tiếng anh, đương nhiên chàng không biết rồi. Chữ này là chữ I Love You, có nghĩa là ta yêu chàng, chàng yêu ta."

"Ta yêu nàng là ta yêu nàng chứ? Sao ta yêu nàng lại là ai lớp du? Hơn nữa sao một từ đó lại vừa là ta yêu nàng, vừa là nàng yêu ta được?" Nam Cung Việt vẫn tiếp tục thắc mắc.

"Aizz....chàng không hiểu được đâu, biết ý nghĩa của nó là được rồi." Uyên Nghi lắc đầu cười khổ sở, nền giáo giục thời này với thời hiện đại khác nhau, bảo nàng làm sao giải thích chứ?

"Ồ." Nam Cung Việt gật gật đầu, lấy chiếc nhẫn to hơn, định đeo vào ngón giữa bàn tay phải thì bị Uyên Nghi cản lại.

"Ấy, không phải ngón đó, đeo vào ngón này này." Uyên Nghi cầm lấy chiếc nhẫn, cẩn thận đeo vào ngón áp út cho Nam Cung Việt.

"Đeo ngón nào chẳng được."

"Nhất định phải đeo ngón này, chỉ có ngón áp út là có tĩnh mạch chạy thẳng tới tim, đeo nhẫn ở ngón áp út chính là thể hiện cho một đôi đã kết tóc se duyên. Còn nữa chàng để hai bàn tay đối diện, gập ngón giữa lại và áp sát vào nhau rồi cho hai bàn tay mở ra nhưng các ngón còn lại chống vào nhau ở đầu mút ngón. Chàng thấy không? Các ngón cái, trỏ, út đều dễ dàng tách ra nhưng riêng hai ngón áp út lại không thể rời." Uyên Nghi mỉm cười, giảng giải cho Nam Cung Việt.

"Ngón tay cái tượng trưng cho cha mẹ, ngón tay trỏ tượng trưng cho huynh đệ, muội muội, ngón giữa là chính bản thân chàng, ngón áp út tượng trưng cho thê tử của chàng, và ngón út tượng trưng cho hài tử của chàng."

Khi úp hai bàn tay như thế này, chàng sẽ thấy chỉ có ngón áp út là không thể tách nhau ra được. Đó là bởi cha mẹ chàng không thể sống suốt đời với bạn. Huynh đệ, muội muội của chàng cũng sẽ lập gia thất và sẽ rời xa chàng. Cuối cùng hài tử bạn cũng vậy, chúng sẽ tạo dựng cuộc sống của riêng mình chứ không thể sống cùng chàng mãi mãi.

Còn với ngón áp út thì lại không thể tách rời chúng ra khỏi nhau. Đó là vì chàng cùng với thê tử của chàng, cũng chính là ta được số phận mang đến với nhau để hòa quyện, gắn bó không thể tách rời suốt cả cuộc đời, cho dù cuộc sống của chúng ta có trải qua bao thăng trầm, ngọt đắng đến thế nào đi nữa."

Nam Cung Việt im lặng để Uyên Nghi đeo nhẫn cho hắn, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười. Cảm giác của hắn đối với Uyên Nghi đến giờ vẫn chưa dám nói là yêu. Nhưng càng ngày, cảm xúc của hắn đối với nàng ngày càng mãnh liệt. Hắn rất muốn nói, rất muốn tin rằng hắn yêu nàng, nhưng trong tim hắn vẫn còn vướng mắc, không dám thừa nhận.

Hắn ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay, mỉm cười. Trong lòng trào dâng cảm giác ấm áp và hạnh phúc. Uyên Nghi hài lòng ngắm thành quả của mình trên tay Nam Cung Việt, cặp nhẫn này là nàng đích thân vẽ mẫu rồi đặt làm ở tiệm kim hoàn nổi tiếng nhất kinh thành, quả nhiên, vô cùng đẹp.

"Chàng đeo cho ta." Uyên Nghi xòe tay, mỉm cười.

Nam Cung Việt cũng mỉm cười đeo nhẫn cho Uyên Nghi. Sau đó đan năm ngón tay vào tay nàng, cặp nhẫn lấp lánh dưới ánh mặt trời, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ, hạnh phúc.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, từ trên tán cây, những cánh hoa nhẹ nhàng bay xuống, vương trên mái tóc và y phục, tạo nên một khung cảnh vô cùng thơ mộng. Dưới tán cây, hai người tay trong tay, ánh mắt nồng đậm tình ý, cánh hoa bay rợp trời. Quả thực, vô cùng bắt mắt.

"Đói không? Ta bảo trù phòng làm chút điểm tâm cho nàng ăn." Nam Cung Việt sủng nịnh nheo cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu của Uyên Nghi.

"Được." Uyên Nghi mỉm cười, khoác cánh tay Nam Cung Việt đi về hướng trù phòng "Nè, chàng nghĩ coi, sau này nếu Nguyệt nhi đi hẹn hò thì chúng ta có nên giúp đỡ như vậy không?"

"Nàng nghĩ ta mà lại đi làm mấy trò dư hơi như vậy sao? Hoa hồng, hoa cúc, hoa lan, hoa thược dược, hoa mẫu đơn.....Một cái cây mà lại mọc ra tung đầy loại hoa sao? Loại chuyện này mà nó cũng nghĩ ra được. "

Uyển Nghi chỉ còn biết cách lắc đầu cười.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Oan gia trời sinh

Ads Uyển Nghi và Nam Cung Việt tay trong tay tới trừ phòng thường thức bữa ăn tình yêu, còn ở trên cây, có ba người đang ngồi ôm ba cái giò không.

" Công chúa, em đã bảo cách này không hay đâu mà. " Hỷ nhi cười gượng.

" Không hay là không hay thế nào ? Em không thấy là không khí rất tốt sao? Nhờ có ta nên mới được vậy đó. "

" Nhưng có quá phô trương không vậy. Em đã nói là chỉ nên lấy một loại hoa thôi, lấy nhiều loại như vậy làm gì? Thật phá hoại phong cảnh quá "

" Không sao, càng nhiều càng đẹp. Không sao, không sao " Nam Cung Nguyệt vỗ ngực tự hào.

" Người đứng là rồi hơi. "

Doãn Tắc nhăn nhó nhảy từ trên chạc cây xuống, tiện tay đập luôn cái giò xuống đất. Mới sáng sớm đã bắt hán đi vòng quanh khắp vương phủ để..... hái hoa. Rồi giờ lại bắt hán ngồi trên cây rải cánh hoa. Hầu hạ nàng ta hoài, nói không chừng hán sẽ sớm biết thành một tên thái giám chẳng có chút khí khái nam nhi.

" Người chẳng biết gì cả. Đây gọi là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, gặp chuyện tình yêu ra tay giúp đỡ. Loại người khô khan như ngươi, có nói ngươi cũng không thể hiểu được. Thôi, ta đây đại nhân đại lượng không chấp với kẻ tiểu nhân như ngươi. Không nói nhiều nữa, mau đưa ta xuống. "

" Ngươi tự đi mà xuống. "

Doãn Tắc hừ lạnh, cười giễu cợt.

" Được, là ngươi nói đấy nhé. "

Nam Cung Nguyệt thân nhiên nói, sau đó.....nhảy từ trên cây xuống. Doãn Tắc không ngờ tới tình huống này, theo phản xạ tự nhiên liền hoảng hốt đưa tay ra đỡ. Thân hình bé nhỏ, mềm mại của Nam Cung Nguyệt nằm gọn trong vòng tay mạnh mẽ rắn chắc của Doãn Tắc. Mùi hương hoa dịu nhẹ thoang thoảng vẫn vút bên cánh mũi hán. Trái tim hán đập rộn ràng, khuôn mặt cũng bắt giắc đỏ lên.

" Này, bỏ....bỏ ta xuống. "

Nam Cung Nguyệt vốn cứ nghĩ Doãn Tắc sẽ bỏ mặc, không thèm đưa tay ra đỡ. Không ngờ lại phát sinh ra loại chuyện này. Lúc này....hán....hán rõ ràng là đang ầm nằng, vì vậy khuôn mặt nàng cũng trở nên đỏ bừng, luống cuống nói.

Doãn Tắc nghe thấy Nam Cung Nguyệt nói vậy thì sực bừng tỉnh, lập tức thả Nam Cung Nguyệt xuống theo nghĩa đen. Thành ra Nam Cung Nguyệt lập tức rơi cái bịch xuống đất.

" Ai ui da~ Doãn Tắc chết tiệt, ngươi thả ta xuống như vậy đó à? Cái đồ chết tiệt vũ phu nhà ngươi, đau chết ta rồi. "

Nam Cung Nguyệt xoa xoa cái mông ca thán. Doãn Tắc cũng thẹn quá mà sùng cồ luôn.

" Hừ, tại ngươi mà thôi. Nếu ta mà không đỡ ngươi thì ngươi còn ngã đau hơn nữa. Còn không biết cảm ơn ta thì thôi. "

" Cái đồ chết tiệt nhà ngươi, ai mượn ngươi đỡ ta chứ hả? Cái đồ đáng ghét. "

" Công..... "

" Ngươi mới là cái đồ đáng ghét, ở đâu ra cái loại nữ nhân như ngươi chứ? "

" Doãn..... "

" Ở đâu ra? Ta chính là từ trong bụng mẹ chui ra, người thì chẳng thể chắc. Thân phận ta cao quý hơn người, một tên nô tài như người lấy tư cách gì nói ta chứ? Người đừng có quên ta chính là chủ nhân của người. "

" Bây..... "

" Chủ nhân thực sự của ta chính là Dương chủ tử, không phải người. Công chúa thì sao? Chẳng qua là được sinh ra tốt hơn ta một chút, có gì mà hống hách chứ? "

" Hai người có nghe ta nói không? "

" Ta sao hả? Người là cái đồ đáng ghét. Ta đây có thể nào cũng hơn hẳn cái đồ đáng ghét nhà người. "

Hỷ nhi ngồi trên cây, dờ khóc dờ mếu. Hai người phía dưới đang hăng say cãi nhau, căn bản là không có thêm đề ý tới nàng. Làm sao đây? Nàng sợ độ cao, nhưng lại không thể xuống. Mà nàng lại không thể nhảy xuống giống như công chúa vì nàng biết chắc sẽ không có ai đỡ nàng.

" Có chuyện gì mà âm ỉ vậy? "

Một giọng nam trầm cùng với tiếng cười nhẹ vang lên. Nam Cung Nguyệt vừa nghe thấy giọng nói thân quen đó đã lập tức im bặt, hai bàn tay mân mê vạt áo, mặt cúi xuống, ửng đỏ, trên môi không giấu được một nụ cười.

" Công chúa có chuyện gì vậy? Sao lại cãi nhau với người ta thế? "

Tề Dương bước đến bên cạnh Nam Cung Nguyệt, nở một nụ cười ấm áp. Nam Cung Nguyệt vẫn cúi gằm mặt xuống, e thẹn gọi khẽ.

" Tề Dương ca ca. "

" Công chúa, vì thần đã nói rồi, xin người đừng gọi như thế. Người là công chúa, thần chỉ là bậc bề tôi. Công chúa gọi thần hai tiếng ca ca, thần thật không dám nhận. "

Tề Dương khẽ mỉm cười, còn Nam Cung Nguyệt thì vẫn mân mê vạt áo, im lặng, nhưng gương mặt thì càng lúc càng đỏ.

Doãn Tắc hết nhìn Tề Dương rồi lại nhìn Nam Cung Nguyệt, nhíu mày. Nữ nhân trước mặt hắn lúc nào cũng giương nanh múa vuốt như một con hổ cái, nhưng khi đứng trước mặt kẻ lạ hoặc này thì lại nhu mì, hiền thực giống như một con mèo nhỏ, rốt cuộc thì hắn ta là ai?

Doãn Tắc không hiểu tại sao, nhưng trong lòng hắn lúc ấy đột trào dâng nên một cảm giác rất khó chịu, trong lòng hắn như nhói khó tả. Hắn thật sự không muốn nhìn thấy một Nam Cung Nguyệt như thế trước mặt nam nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Xao xuyên

Ads " Tề Dương ca ca hôm nay tới đây có chuyện gì vậy? " Một lúc lâu sau Nam Cung Nguyệt mới bẽn lẽn hỏi.

" A, phải rồi, thần quên mất. " Tề Dương vỗ vỗ trán " Thần cùng hoàng thượng tới tìm vương gia có chút chuyện, hoàng thượng đã tới tìm vương gia trước rồi. Thần ra đây tìm công chúa để mọi người cùng bàn bạc xem sao? "

" Có chuyện gì à? "

Nam Cung Nguyệt tò mò hỏi.

" Ừm, dạo này ở trong kinh thành có xảy ra một số chuyện, chúng ta cùng đến thư phòng đi rồi mọi người cùng nói. "

Tề Dương mỉm cười, một nụ cười tỏa nắng. Nam Cung Nguyệt thẹn thùng, đỏ mặt chạy đi trước, vừa chạy vừa xoa xoa

hai gò má ửng đỏ của mình. Doãn Tắc thấy vậy cũng đi theo Nam Cung Nguyệt, khi đi qua Tề Dương liền nheo mắt nhìn Tề Dương một cái. Ánh mắt sắc lẹm, tàn mát ra một loại không khí nguy hiểm nhưng chính hắn cũng không phát hiện ra điều đó. Không hiểu sao, hắn cảm thấy không ưa tên nam nhân này. Nhìn cái cách mà Nam Cung Nguyệt e thẹn đỏ mặt trước hắn, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tề Dương vuốt nhẹ sống mũi, cười cười. Thật không hiểu hắn đã tạo nên tội nghiệt gì mà lại khiến cho người ta nhìn mình với ánh mắt thù địch ngay từ lần

gặp đầu tiên như thế? Nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng hắn bật cười, có lẽ, hắn đã hiểu được lí do của cái nhìn ấy.

Tề Dương đang định xoay người đi theo về thư phòng của

trương gia, nhưng đột nhiên, như một loại quán tính, hắn ngừng đầu. Một nữ nhân mặc y phục của nhà hoàn, đang ngồi trên một cành cây to, mắt nhắm chặt, hai tay ôm chặt lấy thân cây, bộ dạng có chút hài hước. Tề Dương khẽ mỉm cười.

" Hỷ nhi cô nương, cô đang làm gì ở trên đó vậy? "

" Tề Dương tướng quân. "

Hỷ nhi nghe thấy tiếng gọi đột ngột, giật mình đến suýt ngã luôn xuống đất. Khi nàng lấy hết can đảm mở hé mắt ra nhìn xuống dưới thì nhìn thấy một gương mặt cương nghị đang nhìn mình mỉm cười. Sự bối rối cũng không che lấp nỗi sợ hãi, nàng meo méo.

" Nô tì.....vừa nãy có việc cùng công chúa trèo lên đây, giờ....giờ nô tì không xuống được. "

Tề Dương trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi ngừng đầu nói với Hỷ nhi.

" Hỷ nhi cô nương, đành đắc tội với cô nương một chút rồi. "

Chưa kịp để Hỷ nhi đồng ý hay thắc mắc, Tề Dương đã nhún chân một cái, dùng khinh công bay lên, ôm lấy eo của Hỷ nhi rồi đưa nàng xuống đất. Khuôn mặt Hỷ nhi đỏ bừng vì ngượng, Tề Dương cũng bối rối gãi đầu.

" Thật xin lỗi, vì bất đắc dĩ nên..... "

" Không sao ạ, nô tì phải cảm ơn tướng quân mới đúng. "

Cả Tề Dương và Hỷ nhi đều ngượng đến nỗi cúi gằm mặt xuống đất, không dám ngừng đầu lên nhìn đối phương. Vì một câu " Nam nữ thụ thụ bất thân " mà hai người họ đều cảm thấy bối rối. Mãi một lúc lâu sau, Tề Dương mới mở miệng, phá tan sự im lặng.

" Phải rồi, chẳng hay tên họ của Hỷ nhi cô nương là.....? Tại vì ta thấy mọi người vẫn gọi là Hỷ nhi nên cũng gọi vậy nhưng cái tên này thật có chút..... "

Thật có chút thân mật quá rồi, mặc dù Tề Dương rất muốn gọi nàng như vậy, nhưng có vẻ như không hợp với lễ tiết cho lắm. Hắn sợ rằng Hỷ nhi sẽ không hài lòng, cảm thấy hắn quá thất thố.

" Nô tì tên là Can Hỷ, nhưng mọi người vẫn thường gọi nô tì là Hỷ nhi. Tướng quân cứ gọi như vậy cũng được. "

Hỷ nhi e thẹn mỉm cười, trên mặt thoáng một mảnh hồng nhát.

" Phải rồi, không phải tướng quân có việc cần làm sao? "

" A " Tề Dương nghe Hỷ nhi nói vậy thì giật mình vỗ trán một cái " Ta quên mất, mau đi thôi. "

Tề Dương nắm lấy tay Hỷ nhi kéo đi, Hỷ nhi nhìn thấy vậy thì đỏ bừng mặt, vội rút tay về.

" Thật xin lỗi, ta quên mất. "

Bàn tay của Tề Dương phút chốc mất đi sự ấm áp, mềm mại, khiến cho lòng hắn cảm thấy trống trải. Nhưng rất nhanh đã khôi phục thần thái bình thường, cười hời hợt.

" Không sao ạ. "

Hỷ nhi bối rối trả lời, khoảnh khắc hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, toàn thân nàng như có một luồng điện chạy qua, khiến trái tim nàng đập liên hồi.

" Vậy chúng ta đi chứ? "

Tề Dương vuốt nhẹ sống mũi, cười cười.

" Vâng ạ. "

Hỷ nhi thẹn thùng cúi đầu, nhẹ bước bên cạnh Tề Dương. Khoảnh khắc này, cả hai người đều cảm thấy trong lòng ấm áp, và cũng đồng thời nhận ra một thứ cảm giác khác lạ đang dần nảy sinh trong trái tim.

Chương 80: Mồi nhử

Ads Khi Hỷ nhi cùng Tề Dương có mặt ở thư phòng thì mọi người đã có mặt đầy đủ, và tất cả đang hướng về phía họ bằng một ánh nhìn kì quái. Hỷ nhi xấu hổ đến nổi đỏ bừng mặt, chỉ có Tề Dương là vẫn giữ vẻ thản nhiên.

"Thần xin lỗi, Hỷ nhi cô nương bị bỏ quên trên cây nên thần phải đưa nàng ấy xuống, vì vậy mới đến muộn một chút."

Vừa nghe xong, Uyển Nghi lập tức quay sang lờm Nam Cung Nguyệt, còn Nam Cung Nguyệt thì bối rối gãi đầu.

"Nguyệt nhi, muội không biết là Hỷ nhi sợ độ cao sao? Đã lôi muội ấy lên cây thì thôi lại còn bỏ rơi muội ấy lại nữa."

"Tỷ tỷ, muội xin lỗi, lúc đó muội quên mất, tất cả cũng tại cái tên chết tiệt này đã cãi nhau với muội khiến muội sợ hãi."

Nam Cung Nguyệt vô cùng hối lỗi cúi thấp đầu, miệng chu ra rất oan ức. Doãn Tắc tức đến nghẹn họng mà không nói được gì, không chỉ bởi vì ở đây đang có rất nhiều người mà còn vì hắn đã hết lời để nói với nữ nhân này rồi. Rõ ràng là nàng ta cãi nhau với hắn trước, hơn nữa, nếu có trách thì phải tự trách bản thân mình mà muội tên nam nhân chết tiệt kia chứ sao lại đổ hết lỗi lên đầu hắn?

"Thôi, tiểu thư, em không sao, người đừng trách công chúa nữa. Chẳng phải mọi người có chuyện quan trọng cần bàn sao?"

Hỷ nhi xua tay, cười cầu hòa, đến bên cạnh Uyển Nghi đứng.

"Được rồi, nếu đã đến đông đủ rồi thì vào chuyện chính đi." Nam Cung Thiên lên tiếng, giọng nói trầm thấp, nghiêm túc, mang đầy phong thái của một vị quân vương. "Hoàng huynh, chắc huynh có nghe nói tới những vụ mất tích trong kinh thành gần đây chứ?"

"Chuyện lớn như vậy, sao ta có thể không biết? Trong buổi thiết triều lần trước cũng đã có tấu sớ nói về việc này rồi. Lúc đó chẳng phải đệ cũng đã cho người đi điều tra rồi sao?"

Nam Cung Việt khẽ nhíu mày.

"Đúng là như vậy, nhưng đã hơn một tháng rồi mà đến giờ vẫn chưa truy ra thủ phạm, trong khi đó số người bị mất tích vẫn ngày càng tăng lên. Hơn nữa những người bị mất tích đều là những thiếu nữ trẻ đẹp, hiện tại mọi người dân trong kinh thành đều đang rất hoang mang. Một quốc vương như đệ không thể không lo lắng."

"Không biết kẻ nào to gan đến như vậy? Dám làm loạn ngay dưới chân thiên tử? Làm ra cái loại chuyện này chắc chắn là chỉ có một loại người."

Uyển Nghi bắt bình. Đối tượng bị bắt cóc đều là những thiếu nữ trẻ đẹp, vậy thì kẻ bắt cóc chính là một tên hái hoa tặc dám dâm dê dẽ tiện rồi, nghĩ đến đó là đã thấy sôi máu. Trong đời, nàng ghét nhất là hạng người như thế.

"Đúng như Uyển Nghi đã nói đấy, đến giờ các thiếu nữ bị bắt cóc vẫn chưa rõ tung tích. Thân là hoàng thượng, đệ không thể để sự việc này tiếp diễn thêm được nữa. Nên đệ muốn tới đây đề bàn bạc với huynh."

Nam Cung Thiên gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, không khí trong thư phòng ngưng trọng, vô cùng nặng nề. Ngay cả hít thở cũng không thông.

"Vậy bây giờ đệ định làm thế nào?"

Nam Cung Việt im lặng hồi lâu mới lên tiếng, chất giọng trầm khàn nam tính vang lên, xóa tan sự căng thẳng trong phòng.

"Đệ nghĩ, có lẽ chúng ta nên giăng ra một cái bẫy."

"Nói nhanh gọn là chúng ta cần sử dụng một mỹ nhân để làm mồi nhử, như tên hái hoa tặc đó tới bắt, sau đó bám theo hắn, tìm tới tận sào huyệt của hắn đúng không?"

Uyển Nghi nhanh nhẩu cướp lời, chẳng phải trên phim vẫn thường như vậy sao?

"Thông minh lắm." Nam Cung Thiên mỉm cười, ánh mắt triu mến hướng về phía Uyển Nghi.

"Vậy chúng ta tìm đâu ra mồi nhử bây giờ? Đệ đã tìm ra ai chưa?"

Nam Cung Việt xoa xoa cái cằm nhăn nhó của mình, hỏi một câu không được thông minh cho lắm.

Trong phòng lập tức rơi vào im lặng, mọi người lặng lẽ nhìn Nam Cung Việt một cách lén lút, sau đó lại quét ánh mắt về phía Uyển Nghi. Uyển Nghi đủ thông minh để thấu hiểu ánh mắt của mọi người, nàng thờ dãi một hồi, bàn tay nắm chặt lại đầy kiên định, vô cùng khẳng khái nói.

"Được, ta đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Kĩ viện

Ads Đinh Hương các.

Nơi ăn chơi xa hoa bậc nhất trong kinh thành, là chốn mua hương bán phấn nổi tiếng nhất, bất cứ ai trong kinh thành cũng biết đến danh tiếng của Đinh Hương các. Ngày thường Đinh Hương các vốn đã là nơi ồn ào, nhộn nhịp, ngày hôm nay lại càng thêm xôn xao vì sự xuất hiện bí ẩn của một mỹ nhân mới đến.

"Này, có nghe nói gì không? Hôm nay ở Đinh Hương các sẽ xuất hiện người mới."

"Đương nhiên là có nghe, nếu không hôm nay ta đâu có tốn 100 lượng để trả phí vào cửa chứ. Tốt nhất là người mới đến không nên làm bôn lão gia đây thất vọng, nếu không thì....."

"Nghe nói bà chủ Đinh Hương các đã phải tốn rất nhiều ngân lượng để mời mỹ nhân này tới đây. Nàng ta chỉ bán nghệ chứ không bán thân, còn nữa, ta nghe những người khác nói cô nương này chính là bậc giai nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành. Việc bà chủ cho thu phí vào cửa hôm nay chẳng phải đã chứng minh rõ điều đó sao?"

"Bla...bla....."

Vô số lời bàn tán xôn xao liên tục vang lên, nhưng vẫn chưa có một ai dám chắc chắn về dung mạo của nữ nhân kia, chỉ còn cách im lặng chờ đợi. Mà ở phía trên lầu hai, phía trong cùng, có một đám người đang lặng lẽ dõi theo mọi diễn biến đang xảy ra. Tuy đã ngồi trong một góc, nhưng vẫn không thể tránh được những cái nhìn ngưỡng mộ, mê mẩn của các cô nương trong Đinh Hương các đang ô ạt bản tới.

"Hoàng...lộn, nhị ca, chúng ta có nên kiếm chỗ khác ngồi không?" Một "nam nhân" mặc lam y, thân hình mảnh mai, nét mặt thanh tú, nhỏ giọng nói với người ngồi bên cạnh.

"Ta nghĩ không ăn thua đâu."

Nam nhân mặc lam y liền lập tức gật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nói cũng phải, với một bàn tập hợp toàn những người có nhan sắc nổi bật như vậy thì muốn không gây chú ý cũng khó.

"Các vị."

Một giọng nói thánh thót dễ nghe vang lên, dập tắt sự ồn ào, cả Đinh Hương các rơi vào im lặng. Bà chủ Đinh Hương các dịu dàng uyển chuyển bước ra chính giữa đài, mỉm cười nhìn xung quanh một lượt. Bà chủ Đinh Hương các tuổi đời vẫn còn rất trẻ, lấy nghệ danh là Tử Đinh Hương, quả thực như tên gọi, là một mỹ nhân tuyệt sắc, giống như những bông hoa Đinh Hương đang đến kì khoe sắc, giọng nói của nàng lại ngọt ngào dễ nghe, nên càng khiến cho con người ta say. Đinh Hương các trở nên phát đạt như ngày nay, phần lớn là nhờ vào Tử Đinh Hương.

"Chắc các vị đều đã nghe nói tới việc ngày hôm nay Đinh Hương các sẽ có một cô nương mới tới chứ? Đây là viên minh châu quý giá mà ta đã tốn rất nhiều ngân lượng mới mời về được. Đặc biệt, cô nương này chỉ bán nghệ chứ không bán thân, vì vậy thỉnh các vị thượng khách tới đây ngày hôm nay đừng làm việc gì quá giới hạn. Bây giờ, mời mọi người gấp gờ hoa khôi mới của Đinh Hương các chúng tôi_Như Hoa cô nương."

Tử Đinh Hương giờ bàn tay mảnh dẻ của mình, hướng về sau tấm màn nhung. Chỉ vài giây sau, một nữ nhân mặc tử y xuất hiện sau tấm màn nhung, đường nét khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp, đôi môi mím lại, tăng thêm vẻ thơ ngây, e thẹn. Dáng người cao ráo, lại vận một thân tử y nên lại càng thập phần quyến rũ, quả nhiên là giai nhân tuyệt sắc. Nét đẹp của nàng khiến tất cả mọi người trong Đinh Hương các phải ô lên cảm thán.

"Nhìn xem, cô nương này đẹp quá."

"Phải, quả là đáng đồng tiền, nhưng cô nương này ăn mặc kín đáo quá, nếu có thể gọi cảm hơn chút nữa thì hay hơn."

"Ta lại nghĩ như vậy hay hơn, nhìn xem, cô nương này rất khác với những cô nương khác. Kín đáo như vậy lại càng khiến người ta có cảm giác thoát tục, phi phàm, rất giống với tiên nữ."

Vô số lời bàn luận vang lên, Đinh Hương các lại tiếp tục ồn ào, sôi nổi, chỉ có những người ngồi bên góc trái trên tầng hai là vẫn im lặng quan sát tình hình. Để thực hiện kế hoạch này, bọn họ đã phải đi rêu rao khắp nơi, tung lời đồn về nhan sắc của "Như Hoa". Đối tượng bị bắt cóc đều là những thiếu nữ trẻ đẹp, không phân biệt tầng lớp giai cấp, từ những người con gái của các gia đình nghèo cho đến những thiên kim tiểu thư của các gia đình phú hộ

hay những kĩ nữ chỉ bán nghệ chứ không bán thân. Một người xinh đẹp nổi tiếng như Như Hoa, không lí nào lại không dụ dỗ được tên hái hoa tặc kia chui đầu vào bẫy.

Tiếng ồn ào cứ vang lên không dứt, mọi người xôn xao bàn tán, có những tên nam nhân không sợ thất thố, cứ nhìn chăm chăm vào Như Hoa mà chảy nước miếng khiến cho nàng phải dùng khăn sa che mặt lại, khuôn mặt đỏ như gấc chín. Trong lúc mọi người không chú ý, một tên nam nhân đứng gần trung đài đã giương móng vuốt của mình, vuốt ve cặp mông tròn mẩy của Như Hoa.

Như Hoa giật bản mình, toàn thân như có luồng điện chạy ngang qua, ghê tởm vô cùng. Nàng quay phắt người lại, cố kiềm nén ánh nhìn hung dữ của chính mình.

"Ai da...Đại gia, ngài hư quá, người ta đây là bán nghệ chứ không bán thân."

"Phụt..."

Một tiếng động vô cùng, vô cùng lớn vang lên, lý do chính là cả sáu người đang ngồi trên tầng hai đều không hên mà gặp, nhất loạt phun trà trong miệng xuống đất. Có vài người cúi gằm mặt xuống bàn, hai tay ôm bụng, toàn thân run lẩy bẩy vì cười, mấy người còn lại thì cố ngồi nghiêm trang, nhưng vẫn không che giấu được khoe miệng đang nhếch lên.

"Nguyệt...à...tam đệ, tứ đệ, hai người đừng có cười nữa."

"Nhưng...nhưng...ha ha ha...."

Nam Cung Nguyệt cố gắng nín cười, khụy tay hích hích sang người bên cạnh, ngầm bảo đừng cười nữa. Nhưng sao có thể kìm được chứ? Đây là lần đầu tiên nàng thấy "Như Hoa" nói chuyện bằng cái giọng nhào nhọt như vậy.

Tất nhiên, dù đã ngồi trong góc nhưng bọn họ vẫn không thể thoát khỏi tầm mắt của Như Hoa được, nàng nhìn lên mấy người đang cố nín cười đến mức nội thương mà trào dâng lửa giận. Từ Đình Hương nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, ánh mắt quét về phía tên háo sắc kia, môi vẫn nở nụ cười nhưng ánh mắt thì đã lạnh đi vài phần.

"Ném hẳn ra ngoài, sau này không được để hẳn bước chân vào Đình Hương các của ta."

Ngay lập tức, một vài người cao lớn khỏe mạnh xuất hiện, túm cổ tên vừa sờ mông Như Hoa tống ra ngoài cửa, mặc cho hắn kêu la ầm ĩ. Tuy rằng như vậy nhưng vẫn không đủ để dập tắt lửa giận trong lòng Như Hoa, nàng nắm chặt bàn tay, gân xanh nổi lên. Nàng thề, sau khi bắt được tên hái hoa tặc này, nàng sẽ đánh cho hắn tơi tả, sẽ đánh cho hắn thành cái đầu heo, sẽ bẻ xương lóc thịt hắn, khiến hắn sống không bằng chết. Còn cái đám người ngồi trên kia xem chuyện vui, nàng sẽ không tha cho người nào hết. Lúc này, tâm trí của nàng tự động quay trở lại những chuyện đã xảy ra ngày hôm qua...

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ta không đồng ý

Ads "Ta không đồng ý chuyện này" Nam Cung Việt hét lên đầy giận dữ.

"Chàng ồn ào quá đấy, không đồng ý cũng không được, chúng ta cần mỗi như cho kế hoạch lần này. Ta đã đồng ý rồi, chàng muốn phản đối cũng vô dụng thôi."

"Nàng tự coi mình là cái gì thế hả? Ta đã nói không đồng ý là không đồng ý, nhất quyết không."

Nam Cung Việt hét lên, vô cùng tức giận.

"Chắc, chàng đừng như vậy nữa được không? Cứ kích động như vậy hoài sao ta trang điểm được? Chúng ta là đang làm việc có ích cho quốc gia, cứu rỗi cho những cô gái đáng thương, chàng đừng có ích kỷ như vậy có được không?"

Uyển Nghi thở dài một tiếng, bàn tay vẫn tiếp tục thoa một lớp phấn mỏng.

"Nhưng tại sao? Tại sao cứ nhất thiết phải là ta mới được hả?"

Nam Cung Việt tức giận đập bàn đứng dậy, khiến cho những thứ trên mặt bàn rơi xuống đất loảng xoảng. Uyển Nghi thấy thế chỉ cười hi hi.

"Ày, đừng tức giận vậy chứ, chàng là bậc nam nhi đại trượng phu, thiết nghĩ đừng nên để bụng quá, suy đi tính lại vẫn chỉ có mình chàng là thích hợp nhất thôi. Ta tuy cũng có chút võ công, nhưng cũng chỉ là loại mèo cào, Nam Cung Nguyệt lại là muội muội của chàng, cũng không thể để muội ấy gặp nguy

hiểm chứ. "

Uyển Nghi vỗ vỗ vai Nam Cung Việt, ra về cảm thông.

" Vậy cũng đâu nhất thiết phải là ta hả? Cho dù nhất thiết phải giả làm nữ nhân đi chẳng nữa thì vẫn còn có ba người kia cơ mà "

Nam Cung Việt chỉ tay về phía Nam Cung Thiên, Doãn Tắc và Tề Dương đang đứng bụm miệng cười ở một góc. Nam Cung Thiên vừa thấy Nam Cung Việt chỉ tay về phía mình thì lập tức vừa cười vừa xua tay từ chối.

" Không được đâu hoàng huynh, đệ là hoàng thượng, không thể làm việc này được. "

" Doãn Tắc là kĩ nam nổi tiếng trong kinh thành, sẽ dễ bị phát hiện ra lắm, không được đâu. "

Doãn Tắc còn chưa kịp từ chối thì Nam Cung Nguyệt đã mở lời thay.

Nam Cung Việt vừa hướng ánh mắt tới người cuối cùng thì Tề Dương đã kịp lùi ra xa, trên mặt vẫn là một nụ cười điềm tĩnh.

" Thần không đủ sắc đẹp để thực hiện nhiệm vụ " cao cả " này đâu, vương gia, xin hãy lấy đại cục làm trọng. "

Nam Cung Việt vừa nhìn về phía Hỷ nhi lập tức đã nhận được cái lườm cháy mắt của Uyển Nghi, ý nói là " chàng dám thử bảo vệ tỷ muội tốt của ta đi xem? "

" Aizz...hết cách rồi, tuy chàng rất có phong thái nam nhi nhưng bình thường chàng quá đáng sợ, không ai dám nhìn thẳng vào chàng cả, có lẽ sẽ không dễ bị phát hiện, vai u thịt bắp thì mặc quần áo kín đáo chút che đi, tốt nhất là có nhiều ren một chút. Chịu khó chút đi, mọi người nhất định sẽ rất cảm tạ chàng. "

Uyển Nghi vỗ vỗ vai Nam Cung Việt làm ra vẻ cảm thông, nhưng khoe môi thì lại giật giật liên hồi vì cố nín cười.

" Các người...các người rõ ràng là cố tình lợi dụng cơ hội chơi ta. Ta không cần biết, các người muốn làm gì thì làm, ta không làm, nhất quyết không làm "

Nam Cung Việt tức giận đến mức mặt mũi đỏ gay, hắc tuyến chạy đầy mặt, trong không khí như có tia sét đánh ngang qua. Rốt cuộc, Uyển Nghi cũng đành bỏ cuộc, thờ dài.

" Đành vậy, để ta đi cùng được, Nguyệt nhi, mau lại đây trang điểm phụ tỷ. "

Nam Cung Việt vừa nghe vậy, mày kiếm khẽ nhủ lại, trong lòng như có tảng đá đè nặng, rất bất an, rất khó chịu. Khi Uyển Nghi đang định ngồi xuống bàn trang điểm thì đã bị ai đó chiếm mất ghế. Nam Cung Việt ngồi khoanh tay trước bàn trang điểm, vẻ mặt vô cùng bất mãn. Ánh mắt tròn tròn của mọi người xoay về phía hắn khiến hắn khó chịu. Hắn bực mình gắt lên.

" Nhìn cái gì? Không mau trang điểm nốt đi? Để cái gương mặt như thế này làm sao dụ thủ phạm vào bẫy được. "

Mọi người bị phát ngôn của Nam Cung Việt làm cho bị sốc, ngo ngắc mắt một hồi thì mới hiểu ra, cứ tùm tùm cười. Tề Dương còn không sợ chết mà buông một câu mát mẻ.

" Quả nhiên là anh hùng không thể qua ải mỹ nhân. "

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi đã hoàn thành một tác phẩm suất sắc. Môi đỏ, má hồng, da trắng mịn màng, ngũ quan thanh tú, áo ren tím kín cổ để che giấu cơ bắp và thân hình vạm vỡ. Nam Cung Việt hoàn toàn biến thành một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, lấy tên giả là Như Hoa. Ai cũng hí hửng, và cũng âm thầm cười một cách rất gian tà. Chỉ có duy nhất một người là khó chịu và đáng tội nghiệp.

Suốt bao nhiêu năm, lần đầu tiên khuôn mặt anh tuấn của hắn phải đắp lên một lớp phấn dày như vậy, vô cùng khó chịu, y phục của nữ nhân thì lại vô cùng rườm rà, diêm dúa, lông mày bị tia mỏng để có gương mặt thanh tú. Nhưng, điểm tệ hại nhất là, cả hai tay và hai chân của hắn đều bị Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi đè ra....cạo sạch lông. Được rồi, hắn thừa nhận, giờ hắn chẳng khác gì một con heo bị làm thịt chuẩn bị được đem ra chợ bán. Nếu để ai đó biết được chuyện này, mặt mũi hắn biết để vào đâu chứ? Ông trời ơi, thật là bị thảm a~

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cố nhân

Ads " Hừ, chẳng qua cũng chỉ là một kỹ nữ mà thôi, ta không tin là nàng ta không cần tiền. Mau ra giá đi, bốn đại gia sẽ mua nàng. "

Một giọng nói hống hách vang lên, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Một nam nhân mặc lam y, có gương mặt cũng khá tuấn tú, nhưng lại vô cùng kهن kiêu, đang phe phẩy chiếc quạt cầm trên tay.

" Ủa, hoàng...à quên, nhị ca, kia chẳng phải là quý tử của Trần Lâm đại nhân_ Trần Sở Hà sao? "

Tề Dương khẽ nhủ mảy, quay sang nói với Nam Cung Thiên. Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt cũng nhướn người về phía trước " hóng hót ". Ngay khi nhìn rõ khuôn mặt ấy, không khí xung quanh Uyển Nghi gần như đông cứng lại, trái tim nàng như có một luồng điện chạy qua. Khuôn mặt ấy, khuôn mặt thân quen ấy, dù có qua bao nhiêu lâu, dù có hóa thành than, nàng cũng không sao quên được. Nàng rốt cuộc đã có duyên nợ gì với hắn chứ? Tại sao đã xuyên không tới đây rồi, nàng vẫn gặp lại gương mặt này?

Trần Sở Hà? ngay cả cái tên cũng tương đồng như vậy. Trái tim nàng thất lại, nàng cảm thấy vô cùng khó chịu. Đã lâu như vậy không gặp, nàng tưởng rằng nàng sẽ không thể nhớ tới hắn nữa, sẽ không thể có chút cảm giác gì với hắn nữa chứ? Dù rằng khuôn mặt ấy giống đến như vậy, nhưng hắn cũng đâu phải Sở Hạo? Sở Hạo khi ở bên cạnh nàng luôn là một bộ dạng ôn nhu, dịu dàng. Hoàn toàn không phải gương mặt kiêu ngạo, đều giả như vậy.

Nam Cung Nguyệt nhận ra sự khác lạ trong phản ứng của Uyển Nghi, liền ghé sát vào người Uyển Nghi hỏi nhỏ.

" Chuyện gì vậy tỷ? "

" Hắn ta giống hệt Sở Hạo. "

Uyển Nghi cũng ghé tai Nam Cung Nguyệt nói nhỏ. Nam Cung Nguyệt nghe thấy vậy khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nàng đương nhiên không thể quên cái tên Sở Hạo này, đây chính là lý do chính khiến cho tỷ tỷ của nàng xuyên không tới đây. Tuy rằng vô cùng phi lý, nhưng nàng lại tin rằng đó là sự thật. Đến giờ nàng vẫn không biết phải nên biết ơn hay bất bình với người tên là Sở Hạo ấy nữa. Hắn làm cho tỷ tỷ của nàng đau khổ, nhưng chẳng phải chính hắn đã đem đến cho nàng và hoàng huynh của nàng một tiền tử tốt sao? Nếu hoàng huynh mà biết cái tên Trần Sở Hà kia không những có cái tên tương tự, mà còn có gương mặt giống hệt Sở Hạo thì không hiểu hắn sẽ bị hoàng huynh đánh thê thảm đến mức nào nữa.

" Trần công tử...." Từ Đình Hương nở một nụ cười nghề nghiệp, nhẹ nhàng nói " chẳng phải Đình Hương đã nói rồi sao? Như Hoa cô nương đây chỉ bán nghệ chứ không bán thân. "

" Từ Đình Hương, nàng làm trong nghề này đã lâu, không phải là không biết. Nàng có muốn kiếm tiền thì bốn đại gia đây sẵn sàng mở túi, nhưng nếu như nàng không muốn, ta đây cũng không ngần ngại đập vỡ bát com của nàng. Nàng đừng quên, nàng kiếm được nhiều tiền nhất từ ai, và nàng cũng đừng quên ta là ai. Chỉ cần ta khẽ ho một tiếng, Đình Hương các này của nàng cũng có thể sập. Chẳng qua cũng chỉ là một kỹ nữ, ra về cao quý cái gì chứ? Muốn bao nhiêu tiền mau nói, bốn đại gia đây sẽ cho nàng ta trở thành phu nhân của ta, tha hồ được sống trong vinh hoa, phú quý. "

Trần Sở Hà hếch mặt, đuôi mày khẽ nhướn lên, ra giọng bề trên.

" Trần công tử...."

Từ Đình Hương chưa kịp mở lời thì Nam Cung Việt đã mở lời trước. Hắn đứng trên trung đài nhìn xuống, cái nhìn cao ngạo, lạnh lùng, dù khoác trên mình bộ y phục nữ nhân cũng không giấu đi được khí chất cao quý của hắn.

" Công tử là người cao quý, Như Hoa không dám trèo cao. Như Hoa đây cũng là nữ nhân có lễ tiết, có gia giáo, chẳng qua vì gia đình lâm nạn, Như Hoa phải tha hương cầu thực đến kinh thành nên mới phả sa chân vào kỹ viện. Nhưng Như Hoa vẫn biết thế nào là trong sạch, thế nào là tự trọng.

Như Hoa sẵn sàng đem lời ca tiếng hát bán cho khắp thiên hạ, nhưng tuyệt đối không đem bán rẻ chính bản thân mình. Trần đại nhân là người thanh khiết liêm minh, là một vị quan tốt, há có thể chấp nhận để quý tử của mình thú một kỹ nữ về làm thê tử sao? Như Hoa khuyên công tử nên từ bỏ ý nghĩ đó đi thì hơn. Xin phép, Như Hoa thất lễ. "

Nói xong, chưa kịp để ai phản ứng, Nam Cung Việt đã nhấc váy bỏ đi, để lại những tên nam nhân háo sắc vẫn còn ngẩn ngơ tiếc rẻ bóng hồng vừa đi ngang trước mắt. Trần Sở Hà nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia sáng gian xảo rồi vụt tắt, hắn phẩy ống tay áo, kéo theo đám tùy tùng hộ thân rời đi. Uyển Nghi thấy Nam Cung Việt đã bỏ đi, cũng quay sang nói với mọi người.

" Chúng ta cũng trở về phòng thôi. Ngày hôm nay tới đây là được rồi, giờ chỉ cần chờ đợi thôi. "

Mọi người khẽ gật đầu, kéo nhau trở về phòng.

Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt và Hỷ nhi bên trái gian phòng của Nam Cung Việt, Nam Cung Thiên, Doãn Tác cùng Tề Dương thì ở gian phòng phí bên phải. Phía đầu giường ngủ của Nam Cung Việt còn có một hệ thống báo động mật do Uyển Nghi lắp, chỉ cần khẽ kéo một đầu dây giấu dưới gối là chuông ở phòng Uyển Nghi và Nam Cung Thiên sẽ lập tức reo. Lúc đó, bọn họ sẽ sẵn sàng thức dậy để bám theo kẻ bất cóc.

Bằng hữu

Nam Cung Việt tức giận trở về phòng đã được chuẩn bị sẵn cho " Như Hoa cô nương ", nói rộng bộ y phục nữ nhân, một chân vắt lên chiếc ghế bên cạnh, một chân co trên ghế, rót một chén trà uống cho trôi đi cơn tức.

Từ Đình Hương nhẹ nhàng mở cửa phòng, nhìn thấy bộ dạng của Nam Cung Việt thì khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

"Vương gia, nếu mọi người mà nhìn thấy bộ dạng của "Như Hoa " lúc này, chắc sẽ vỡ mộng chết mất. "

Từ Đình Hương mỉm cười với Nam Cung Việt, tự rót lấy một chén trà cho mình, vô cùng tao nhã đưa lên miệng uống. Nam Cung Việt liếc mắt nhìn Từ Đình Hương, không nói gì, chỉ khẽ hừ mũi một cái rồi lại tiếp tục uống trà. Mãi một lúc lâu sau mới mở lời.

" Không cần xa cách thế, cứ gọi ta như trước là được rồi. "

" Ta sợ mọi người biết được ta dám xưng hô bất kính với vương gia, sợ rằng lúc đó ta sẽ không giữ nổi cái đầu này mất. Ta vẫn còn trẻ trung xinh đẹp lắm, ta còn phải kiếm thật nhiều tiền, còn phải lấy một phu quân tốt nữa. "

Từ Đình Hương nháy mắt, cười bông đùa. Tỷ muội tốt của nàng không còn là vương phi nữa, nàng lấy tư cách gì để cư xử với hần như trước? Những lời này nàng chỉ nghĩ trong lòng, không dám nói ra.

" Khắp kinh thành này ai mà không biết nàng là bằng hữu của ta, huống hồ lúc này ta lại không phải là vương gia. "

Từ Đình Hương trước kia vốn là kĩ nữ của Tinh Xuân lâu, cũng là tỷ muội tốt của Liễu Song Song, khi hần còn yêu Liễu Song Song đã quen được nàng. Hần yêu mến nàng bởi cách hành xử khôn khéo và tính cách phóng khoáng, chân thành của nàng. Từ Đình Hương, Tề Dương và Từ Y chính là số ít những người được hần coi là bằng hữu. Nhưng chỉ duy nhất Từ Đình Hương là được quyền không cần gọi hần là vương gia.

" Cô nương ấy chính là tiểu thiếp nổi tiếng của huynh đó sao? Quả nhiên rất xinh đẹp, dù đã cài nam trang nhưng vẫn không che giấu nổi nhan sắc. Rất...ừm...đáng yêu, hoạt bát. Nàng ấy rất hợp đôi với huynh. "

Từ Đình Hương khẽ vuốt nhẹ mái tóc, mỉm cười. Nàng cảm thấy Uyển Nghi và Song Song mỗi người đều một vẻ riêng biệt, nhưng có thể thay đổi được trái tim của Nam Cung Việt thì thật là kì tích. Nàng còn nghe nói sau khi Uyển Nghi đến phủ vương gia đã gây nên đủ thứ chuyện, đến Nam Cung Việt cũng đành chịu thua.

" Ừm " Nam Cung Việt nhớ đến nụ cười rạng rỡ của Uyển Nghi, cũng mỉm cười, tâm trạng đã khá hơn nhiều, Từ Đình Hương là tỷ muội tốt của Liễu Song Song, mà cả hai đều không muốn nhắc lại chuyện đau lòng nên Nam Cung Việt tìm cách chuyển đề tài. " Nghe nói muội sắp thành thân? "

" Huynh biết rồi sao? Đầu tháng sau muội sẽ thành thân, là hoàng thượng của Kim quốc đấy, thấy muội giỏi không? Muội sẽ trở thành hoàng hậu của Kim quốc đấy. "

Từ Đình Hương vẫn mỉm cười, nhưng trong đáy mắt lại thoáng chứa một tia u buồn, phức tạp. Nam Cung Việt kinh ngạc nhìn Từ Đình Hương, như thể không tin vào điều mình vừa nghe thấy.

" Đình Hương, muội..... "

" Muội biết... " Từ Đình Hương cắt lời Nam Cung Việt, nở một nụ cười gương gao " ...nhưng muội yêu huynh ấy. Dù cho người huynh ấy yêu không phải chỉ có mình muội, dù cho huynh ấy có lừa dối muội hay làm muội đau lòng thì muội vẫn muốn ở bên huynh ấy. Muội yêu huynh ấy, yêu bằng cả trái tim mình, muội chấp nhận tất cả, chỉ cần huynh ấy cần muội. Huynh cũng đừng quá lo lắng, muội sẽ sống thật hạnh phúc. "

Từ Đình Hương ngồi thẳng người dậy, nhìn vào mắt Nam Cung Việt nói một cách thẳng thắn. Nàng biết những gì mà Nam Cung Việt đang lo lắng. Hoàng đế của Kim quốc có ba phi tần trong hậu cung, đến giờ vẫn chưa lập hậu. Sau khi nàng được gả đến Kim quốc, nàng sẽ được phong làm hoàng hậu. Nhưng nàng vốn chẳng cần cái phong hiệu đó. Nhưng...hoàng đế của Kim quốc vốn là người rất cổ quái. Hần là người đa nhân cách, một lạnh lùng, một tàn nhẫn, một trẻ con, một chín chắn, và một nhân cách thật sự của hần, tập hợp đủ những cá tính của ba nhân cách kia, lúc thì chín chắn, điềm đạm, lúc lại tàn nhẫn, lạnh lùng, nhưng cũng có những lúc lại rất trẻ con.

Mỗi nhân cách lại có một tên gọi. Người mà nàng yêu, chính là nhân cách thật sự của hần. Nghe nói trước đây hần bị mắc một lời nguyện nên mới sinh ra thêm ba nhân cách nữa. Tuy nhiên, với mỗi nhân cách, hần lại yêu một nữ nhân khác, còn là yêu rất thật lòng, vì vậy hần thường xuyên làm tổn thương những nữ nhân yêu thương hần, trong đó có nàng. Huống hồ, sau khi trở thành hoàng hậu, nàng còn phải đối mặt với sự tranh đấu chốn hậu cung. Tuy rằng nàng đủ mạnh mẽ để đối mặt với những phi tần của hần, nhưng nàng không dám đảm bảo rằng nàng có thể đủ mạnh mẽ để nhìn hần ân ái bên cạnh nữ nhân khác. Việc Nam Cung Việt lo lắng cho nàng cũng là điều dễ hiểu.

" Hãy sống thật hạnh phúc nhé. "

Nam Cung Việt hiểu tính cách của Từ Đình Hương, nàng dám yêu, dám hận, một khi đã yêu là sẽ làm tất cả cho người mình yêu. Nàng cũng giống hần như năm năm về trước, cuồng nhiệt và bùng nổ, nên hần chỉ có thể thành tâm chúc nàng hạnh phúc, hy vọng rằng hoàng đế Kim quốc sẽ có thể yêu thương nàng giống như nàng đã yêu hần ta.

" Ừm, cảm ơn huynh. Thôi, không làm phiền huynh nữa, huynh nghỉ ngơi một chút đi, muội ra ngoài đây. "

Từ Đình Hương mỉm cười với Nam Cung Việt rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Khi đóng cửa phòng, ánh mắt nàng vô tình quét qua một góc hành lang, ở đó có một gấu áo thò ra ngoài. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp.

Chương 84: Ăn dấm chua

Ads Nam Cung Việt ngồi yên lặng trong phòng, bình thần uống trà, thử thách lòng kiên nhẫn. Một khoảng thời gian dài trôi qua, cuối cùng hẳn là người mất kiên nhẫn trước, đành lên tiếng.

"Đừng thập thò ngoài đây hoài không thấy mồi sao? Có chuyện gì muốn nói thì vào đi. "

Uyển Nghi lưỡng lự một hồi, cuối cùng đành cẩn thận nhìn ngang ngó dọc xem có ai nhìn thấy không. Sau khi chắc chắn không có ai ở gần mới lén lút chui vào phòng Nam Cung Việt. Nếu để ai đó nhìn thấy một "nam nhân" vào phòng của "Nữ Hoa" thì kế hoạch sẽ hỏng bét mất. Nàng hùng hổ đến đứng trước mặt Nam Cung Việt.

Cái tên này, không những "ăn vụng" sau lưng nàng mà còn dám trưng cái bộ mặt vênh váo đó cho nàng xem, nhìn cái bản mặt hắc lúc này, nàng quả thực rất...ngứa răng, rất muốn cạp cho hắn một phát. Vì thế, nàng hung hăng nắm lấy tay hắn, cạp một nhát vào cổ tay hắn. Nam Cung Việt chỉ mỉm cười, để yên cho nàng cắn, tay hắn toàn cơ bắp, nàng cắn chỉ tổ đau răng nàng, còn hắn lại chẳng mấy may sứt mẻ gì. Uyển Nghi thấy cái mặt Nam Cung Việt vẫn nhon nhon lên thì bực tức buông tay hắn ra, lừ mắt nhìn hắn.

"Vừa nãy hai người trong phòng nói chuyện gì? "

Khi vừa đến đây, thấy hai người có quen biết nàng đã thấy nghi rồi mà, vừa nãy lại lén lút thậm thụt bên trong phòng nói chuyện gì đó, lại còn huynh muội muội muội nghe rất thân thiết. Nàng đứng rình nghe bên ngoài mà muốn sôi máu. Nam Cung Việt không trả lời, cười cười rồi kéo Uyển Nghi ngồi vào lòng mình. Hít hít mùi hương trên người Uyển Nghi.

"Sao trong phòng lại có mùi chua thế nhỉ? Uyển Nghi, hình như là phát ra từ người nàng. "

Uyển Nghi bị nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận, mặt đỏ bừng bừng, trừng mắt nhìn Nam Cung Việt.

"Đừng...đừng có nói bậy bạ. Ai thêm ghen chứ? "

Nam Cung Việt cười cười.

"Hình như ta chưa từng có nói nàng đang ghen. Là chính nàng tự mình thừa nhận. "

Uyển Nghi tức đến nghẹn họng, không phản bác lại được, định nhay xuống khỏi lòng hắn nhưng không được vì eo đã bị vòng tay mạnh mẽ của hắn, chi còn cách trừng mắt nhìn hắn.

"Ta và muội ấy không có gì cả, chúng ta chỉ là bằng hữu tốt thôi. Hơn nữa, nàng ấy sắp thành thân rồi, nàng đừng lo lắng. "

Nam Cung Việt gục đầu vào hõm vai của Uyển Nghi, thấp giọng nói, nhẹ hít hà hương thơm đặc trưng trên người nàng. Lời nói và hành động của hắn giống như một dòng nước ấm áp, xoa dịu trái tim nàng. Nàng vòng tay qua ôm lấy hắn.

"Sao chàng lại chấp nhận trở thành mồi nhử cho kế hoạch này? Lúc đó chàng hoàn toàn có thể từ chối cơ mà. Chàng không sợ mất mặt khi phải làm việc này sao? "

Nam Cung Việt chỉ im lặng, Uyển Nghi chờ mãi mà vẫn không nghe thấy câu trả lời, khi nàng chờ đợi đến phát chán, tưởng chừng như sắp ngủ gục thì mới nghe thấy giọng nói của hắn trầm thấp vang lên.

"Dù là gì đi nữa thì ta cũng không muốn nàng mạo hiểm. Ta không muốn nàng xảy ra bất cứ chuyện gì. "

Uyển Nghi cảm động, sống mũi cay cay, khóe mắt đỏ hoe. Nàng vòng tay ôm Nam Cung Việt thật chặt, dịu dàng nói.

"Nam Cung Việt, cảm ơn chàng, cảm ơn. "

Giây phút ấy, nàng càng cảm thấy yêu thương hắn tha thiết. Một người nam nhân như hắn lại vì nàng mà chấp nhận làm chuyện này, nàng còn mong đợi gì hơn nữa chứ. Nàng sẽ không bao giờ bày trò chọc phá hắn nữa, nàng sẽ yêu thương hắn, đối xử thật tốt với hắn, sẽ yêu hắn thật nhiều, thật nhiều...

"Nếu đã biết ơn ta đến vậy....." Nam Cung Việt cạ cạ sống mũi của mình vào cằm cổ trắng ngần của Uyển Nghi, nói bằng chất giọng trầm khàn quyến rũ đặc trưng của mình. "...Vậy thì có nên ngoan ngoãn đền ơn một chút không? " Cùng lúc đó bàn tay của hắn cũng không yên vị mà lướt trên đôi ngực căng tròn của Uyển Nghi.

Uyển Nghi đương nhiên hiểu được ý đồ đen tối của Nam Cung Việt, đỏ bừng mặt, giữ lấy bàn tay của Nam Cung Việt, trừng mắt nhìn hắn.

"Chàng lại giờ trò lưu manh gì thế? Đừng có quên chúng ta đang phải làm gì."

Nam Cung Việt vẫn cười cười, bàn tay vẫn làm loạn.

"Không sao, chỉ cần kín đáo một chút là được, mọi người sẽ không biết đâu. Chỉ cần nàng không quá to tiếng.

Nói xong còn đen tối nháy mắt một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Mặc bầy

Ads Uyển Nghi đỏ mặt, hất tay Nam Cung Việt ra, nghiêng răng nói.

"Cái đồ lưu manh, háo sắc chết tiệt nhà chàng. Tự đi mà xử lý đi."

Uyển Nghi lườm Nam Cung Việt đến cháy mặt, rồi đỏ mặt bạch bạch chạy ra ngoài, để lại mình hấn ngơ ngác với dấu hòi to đùng trên mặt "Tự xử lý? tự xử lý kiểu gì chứ?"

Nửa đêm, khi màn đêm bao phủ không gian. Một ống trúc nhỏ cắm qua khung cửa sổ giấy phòng của Nam Cung Việt, một làn khói mỏng nhẹ bay vào, mang theo một hương thơm dịu nhẹ. Nam Cung Việt lập tức mở mắt, nín thở, đồng thời lén kéo cơ quan mật ở dưới gối, lập tức tiếng chuông ở phòng của Uyển Nghi và Nam Cung Thiên đồng thời vang lên.

Một bóng đen bí ẩn lén vào phòng của Nam Cung Việt, sau khi chắc chắn Như Hoa đã ngủ say, hấn liền ngoắc tay ra phía ngoài, lập tức liền có thêm ba, bốn hắc y nhân khác lén vào phòng. Bọn chúng nhẹ nhàng đưa "Như Hoa" đi mà không hay biết rằng Nam Cung Việt vốn không hề ngủ say, và đã có một số người đang dõi theo bọn chúng.

"Nguyệt nhi, muội cùng với Hỷ nhi trở về phủ vương gia đi, việc này nguy hiểm lắm, muội không nên theo thì hơn. Tề Dương, huynh mau đi triệu tập binh lính đuổi theo. Ta, hoàng thượng và Doãn Tắc sẽ bám theo bọn chúng." Uyển Nghi phân phó.

"Tỷ tỷ, muội cũng muốn đi, muội sẽ không làm cản chân mọi người đâu mà." Nam Cung Nguyệt mè nheo.

"Không được, muội cùng Hỷ nhi trở về đi. Chúng ta đi thôi." Uyển Nghi quả quyết.

Sau khi thống nhất ý kiến, Tề Dương trở về kêu binh lính, Uyển Nghi cùng Doãn Tắc và Nam Cung Thiên đuổi theo bọn hắc y nhân, Nam Cung Nguyệt đưa Hỷ nhi trở về phủ vương gia.

Nam Cung Việt đã liên tục rải bột vàng suốt quãng đường đi để làm dấu, vì vậy việc đuổi theo cũng không quá khó khăn. Nam Cung Việt bị đưa vào một căn phòng lớn, đám hắc y nhân đặt hấn nằm ngay ngắn lên giường rồi lặng lẽ rút ra ngoài. Nam Cung Việt khẽ nhòm người dậy, thận trọng quan sát xung quanh, đây là một căn phòng vô cùng rộng lớn và sang trọng, căn phòng này cho thấy chủ nhân của nó là một người rất có quyền thế. Khi đang chăm chú quan sát xung quanh thì nghe thấy tiếng bước chân, hấn liền vội nằm xuống, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say. Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, một bóng người cao lớn bước vào phòng, tiến đến gần giường nằm của Nam Cung Việt.

"Hừ, cứ ra vẻ thanh cao đi, rốt cuộc cũng là hạng kỹ nữ mà thôi. Cuối cùng thì cũng phải rơi vào tay bọn đại gia đây."

Một giọng nói khinh mạn vang lên. Đến lúc này thì Nam Cung Việt đã xác định được rõ ràng rồi. Trần Sở Hà_con trai của lễ bộ thượng thư Trần Lâm.

Trần Sở Hà nhếch miệng cười, bắt đầu cởi áo ngoài, chuẩn bị leo lên giường thưởng thức "mỹ vị".

Chỉ có một điều hấn không ngờ tới là, ngay khi hấn mon men đến gần giường thì đã bị một cổ lực mạnh đánh tới, đẩy hấn ra xa, cả người đập vào tường rất đau đớn. Không chỉ vậy, người mà hấn tưởng chừng đã bị hạ được ngủ say lại đang vô cùng hung hăng nhảy xuống, đâm đập hấn liên tiếp. Hấn bị một nữ tử thanh lâu hành hạ đến vô cùng thảm thương a~

Khi Uyển Nghi, Nam Cung Thiên cùng Doãn Tắc đập cửa xông vào, người trong phòng đã bị đánh đến thê thảm, ngay cả khả năng kêu cứu cũng không còn. Nam Cung Việt hoàn toàn không dùng đến nội lực, chỉ đơn giản là dùng sức mạnh, đánh cho đến khi Trần Sở Hà thành một cái đầu heo sưng húp. Nhìn thấy cảnh ấy, cổ họng Uyển Nghi như nghẹn lại, lồng ngực như có gì đó thắt chặt. Nàng vội vàng chạy đến ôm chặt lấy cánh tay Nam Cung Việt.

"Đủ rồi, Nam Cung Việt, đừng đánh nữa."

Nam Cung Việt dừng tay, neho mắt nhìn Uyển Nghi, Uyển Nghi tiến lại gần phía Trần Sở Hà đang lăn lộn rên rỉ dưới đất, trong lòng trào dâng một nỗi

xúc động mãnh liệt. Ngay khi nhìn thấy gương mặt này, trong đầu nàng đã tâm niệm ý nghĩ này. Nàng rất muốn...rất muốn...

Uyển Nghi càng ngày càng tiến đến gần Trần Sở Hà trong khi Nam Cung Việt, Nam Cung Thiên và Doãn Tắc đang neho mảy nhìn về phía nàng. Tiếp đó, bàn chân ngà ngọc của nàng từ từ nhấc lên...đạp liên tiếp vào người Trần Sở Hà.

"Ta đánh, ta đánh, ta đánh chết cái đồ chết tiệt nhà ngươi. Đồ khốn khiếp này, dù ở thời đại nào cũng thối nát như vậy, đúng là một kẻ không ra gì."

Đúng vậy, ngay khi được nhìn lại khuôn mặt này, nàng đã muốn tấn cho hắn một trận rồi. Lẽ ra trước khi xuyên không đến đây, nàng nên thiên cái tên Sở Hạo chết tiệt kia, rồi lại xuyên không về đây, hành hạ cái tên có gương mặt giống hệt hắn mới đúng.

Nam Cung Thiên, Nam Cung Việt và Doãn Tắc bị tình cảnh trước mặt dọa đến không tiêu hóa nổi. Đây...đây là tình huống gì đây? Sao đột nhiên sự việc lại tiến triển đến mức này chứ? Sao đột nhiên Uyển Nghi lại trở nên "quá khích" đến như vậy? Còn nữa, sao nàng lại giống như có huyết hải thâm thù với hắn vậy chứ? ra tay mạnh như vậy? Ba người đàn ông chờ đợi trong một lúc lâu, mãi sau đó mới kịp hoàn hồn, Nam Cung Thiên là người phản ứng nhanh nhất, liền chạy đến túm lấy Uyển Nghi.

"Đủ rồi, Uyển Nghi, nàng mà còn đánh nữa sẽ gây ra án mạng đó. Chúng ta còn phải đưa hắn về triều xử tội nữa."

Khi Tề Dương đưa quân đến thì mọi việc đã xong xuôi, kẻ đầu xỏ bị đánh đến mức không ra hình thù, căn bản là không có cần đến quân lính của hắn.

"Tên chết tiệt kia, ban đêm ban mặt lại dám cả gan đi bắt cóc hoàng hoa khuê nữ. Ngươi cậy quyền cậy thế muốn làm gì thì làm sao?"

Uyển Nghi đập bàn, vô cùng hung dữ hết lớn. Nam Cung Thiên, Nam Cung Việt, Doãn Tắc, Tề Dương cùng rất nhiều binh lính đứng hai bên làm nền, thật vô cùng bắt mắt, đến nỗi chẳng ai biết đâu là hoàng thượng, đâu là vương gia nữa, chỉ biết có một nữ nhân đang "thăng đường xử án". Nam Cung Thiên thì dở khóc dở cười, lẽ ra đây phải là việc của hắn mới đúng chứ?

"Vương phi tha mạng, vương gia tha mạng, tiểu nhân biết tội rồi."

Trần Sở Hà quỳ dưới đất, run như cây sậy, liên tục dập đầu bái lạy. Hắn đâu ngờ rằng một lần ham sắc một cành hoa có thể đem lại họa lớn đến thế? Lúc này Trần Lâm đại nhân cũng đã được truyền đến, thân hình già nua suy yếu cũng run rẩy.

"Xin hoàng thượng, xin vương gia cùng vương phi thứ tội cho đứa con trai của lão thần. Sở Hà còn non trẻ, không hiểu chuyện đời nên mới đắc tội đến vương gia, tất cả là do lão thần không biết dạy con, xin hoàng thượng, vương gia cùng vương phi trách phạt."

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Trần Lâm trở nên khô sờ, méo mó, dập đầu trước ba người. Cũng phải thôi, Trần Sở Hà là đứa con độc tôn của ông, hơn nữa lại là con của thê tử mà ông yêu nhất, đương nhiên là ông quý trọng đứa con này như bảo bối. Xét thấy Trần Lâm là quan lớn trong triều, cũng là một vị quan thanh liêm, tốt bụng, vì nước, vì dân, hơn nữa Trần Sở Hà cũng đã bị đánh đủ rồi nên Uyển Nghi cũng không muốn làm căng nữa, mở cho hắn một đường lui.

"Được, chỉ cần ngươi mau thả hết những thiếu nữ mà ngươi đã bắt cóc, thì chúng ta có thể nhắm mắt bỏ qua cho ngươi lần này."

Đương nhiên là với điều kiện là phải còn nguyên vẹn, nguyên kiện, chứ nếu đã bị hắn làm tàn đời hoa thì nàng nhất định thiên hắn. Tuy nhiên, Trần Sở Hà lại vô cùng ngờ ngác ngước lên nhìn nàng.

"Bẩm vương phi, các thiếu nữ nào ạ?"

"Còn dám chối?"

Uyển Nghi đập bàn rầm một tiếng thật lớn, trừng mắt nhìn Trần Sở Hà. Cái con heo này, đưa đến nỗi nước sôi rồi mà vẫn còn dám kêu. Quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Trần Sở Hà giật bắn người, run rẩy dập đầu.

"Vương phi minh chứng, tiểu nhân quả thực không biết. Ngày hôm nay vì ham mê nhan sắc của "Như Hoa" cô nương nên mới tìm cách bắt nàng về, tuyệt đối không bắt thêm ai khác. Oan quá, vương phi, tiểu nhân thực sự không có làm."

Uyển Nghi, Nam Cung Việt, Nam Cung Thiên cùng Doãn Tắc quay sang nhìn nhau sửng sốt. Thế này là thế nào? Không phải hắn, vậy kẻ gây ra hàng loạt vụ mất tích bí ẩn này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Lộ mặt

A A A B

"Cứ nghĩ chúng ta đã có thể giải quyết được rồi, vậy mà kẻ bắt cóc lại là kẻ khác. "

Nam Cung Thiên nhủ mảy cảm thán. Vì không bắt được hung thủ nên mọi người trước hết đành kéo nhau về phủ vương gia trước. Đêm đã khuya nhưng vì sự việc vừa xảy ra nên vẫn chưa có ai ngủ được, tất cả mọi người đều đang quây quần trong thư phòng của Nam Cung Việt. Một đám người cứ đứng bàn luận hết cách này đến cách khác mà vẫn không có một cách nào khả quan. Cuối cùng đến gần sáng, mọi người lại quyết định trở về với phương án cũ, tiếp tục dùng Nam Cung Việt làm mồi nhử.

"Tướng quân, tiểu nhân có việc cần bẩm báo. "

"Vào đi. "

Một viên tiểu tướng đi vào phòng, quỳ một chân xuống nền nhà.

"Bẩm tướng quân, tất cả những thiếu nữ bị bắt cóc đã trở về rồi. "

"Cái gì ??? "

Mấy cái miệng cùng đồng thanh hét toáng lên, chuyện hoang đường gì thế này?

"Rốt cuộc chuyện là thế nào? Há? Há? "

Uyển Nghi kích động xông đến túm chặt lấy vai viên tiểu quan lắc lắc, khiến cho anh ta xây xẩm cả mặt mày.

"Bẩm...khỏi bẩm vương phi, tiểu nhân không biết. Chỉ là thần nhận được tin báo rằng các thiếu nữ bị biến mất một cách bí ẩn đã trở về nhà an toàn. Nhưng lại không chịu nói rằng mình đã bị ai bắt cóc, cũng không nói là mình đã bị bắt đến đâu. "

"Chuyện quái quỷ gì thế này? "

Uyển Nghi buông viên tiểu tướng ra, mù mờ không hiểu nổi.

"Có lẽ là kế hoạch của chúng ta đã bị bại lộ rồi, thế nên thủ phạm mới thả những thiếu nữ đó về. "

Nam Cung Việt nhủ mảy phỏng đoán.

"Chết tiết, chết tiết, chết tiết, cái tên đó đúng là đồ khốn khiếp. Hại đời con gái nhà người ta rồi phải không trách nhiệm. Ta mà tóm được hắn, ta sẽ không tha cho hắn, ta sẽ đánh hắn đến bầm dập, đúng là loại đàn ông không ra gì. "

Uyển Nghi tức tối, lớn tiếng mắng c.h.ữ.i, không hề biết rằng có người ngồi trên mái nhà mém té ngã vì giọng điệu chua ngoa của nàng.

"Bảo bối, thật oan ức cho ta quá. Lâu lắm rồi không gặp lại, nàng có cần phải mạt sát ta nặng nề đến vậy không? "

Một giọng nói nam nhân vang lên phía trên mái nhà, cái giọng điệu quen thuộc mang chút cợt nhả này, không ai khác, chính là Mộ Dung Phong. Mọi người lập tức chạy ra ngoài, nhìn lên mái nhà thì thấy Mộ Dung Phong đang ngồi vắt vẻo trên đó. Vẫn là cái bộ dạng phong lưu đa tình đó.

"Mộ Dung Phong? " Uyển Nghi kinh ngạc kêu lên "Ngươi trở về từ khi nào vậy? Thương tích lần trước của ngươi sao rồi? Sao ngươi lại ngồi trên mái nhà? Sao ngươi ngồi trên đó mà bọn ta lại không phát hiện ra? Sao ngươi lại nói như vậy? Ngươi là kẻ đã bắt cóc những thiếu nữ kia sao? "

"Từ từ đã nào, nàng hỏi như vậy làm sao ta kịp trả lời chứ? " Mộ Dung Phong nhảy từ trên mái nhà xuống, ngoáy ngoáy tai " Còn nữa, ta muốn tự thanh minh cho mình, ta không có bắt cóc các thiếu nữ đó. "

Mộ Dung Phong? Ngay khi nghe thấy cái tên này, tất cả mọi người đều sững sốt, định lên tiếng hỏi thì đã bị Nam Cung Việt ngăn lại, chỉ có một người vẫn đang vô tư túm áo Mộ Dung Phong lắc lắc không ngừng.

"Vậy câu nói đó ý nghĩa là sao? Ta đang ***** tên bắt cóc đó, ngươi nói vậy không phải đã thừa nhận rằng mình là kẻ bắt cóc sao? "

"Thì đúng là những thiếu nữ đó mất tích là tại ta, nhưng không phải là do ta bắt cóc. "

"Vậy là sao ? "

Lại đồng thanh ngạc nhiên cùng một lúc.

"Oan cho ta lắm, là bọn họ tự động đi theo ta chứ bộ. " Mộ Dung Phong gãi gãi đầu, bộ dạng rõ là oan ức.

"Hử?"

Mọi người bị câu nói của Mộ Dung Phong làm cho choáng váng, khóe miệng giật giật liên tục như bị trúng gió. Thì ra nguyên nhân sự việc chính là vài hôm trước, khi Mộ Dung Phong xuất hiện ở kinh thành đã làm trái tim của biết bao thiếu nữ phải xiêu vẹo. Vì không ai biết rõ danh tính của Mộ Dung Phong nên nàng nào cũng ấp ủ một mơ ước "bé nhỏ" là có thể thành thân cùng với hắn. Thế nên đã có không ít người nửa đêm bỏ nhà bám theo Mộ Dung Phong, bám dính hắn như keo không chịu buông. Sau khi sự việc trở nên ồn ào, Mộ Dung Phong đã phải tốn rất nhiều công sức để khuyên nhủ họ trở về. Đương nhiên là hắn không hề đụng đến bọn họ, vì giờ đây trong lòng hắn đã có Uyển Nghi rồi.

Sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Uyển Nghi thở dài đưa tay day day thái dương. Chẳng phải nữ nhân cổ đại rất ngoan hiền, thục nữ sao? Tại sao lại có chuyện bỏ nhà đi theo trai thế này? Thật sự khiến người khác quá kinh ngạc rồi.

"Vậy người tới đây làm gì?"

Nam Cung Việt đứng chắn trước mặt Uyển Nghi, nhìn Mộ Dung Phong bằng ánh mắt cảnh giác.

"Có gì đâu, chẳng qua chỉ là ta nhớ bảo bối của ta, muốn tới thăm chút cũng không được sao?"

Mộ Dung Phong cọt nhả trả lời, nháy mắt với Uyển Nghi một cái.

"Nàng không phải...."

"Ta không phải bảo bối của người, Mộ Dung Phong chết tiệt, còn dám kêu ta là bảo bối nữa ta sẽ không tha cho người."

Uyển Nghi chống nạnh, hét ầm lên, cắt đứt cả lời nói của Nam Cung Việt. Mộ Dung Phong thấy thế chỉ cười cười.

"Được rồi, đừng nóng, ta phải đi đây, ngày khác gặp lại."

Sau đó, Mộ Dung Phong nhắm thẳng vào trán Uyển Nghi, định hôn một cái, ai dè Nam Cung Việt đã nhanh tay ôm Uyển Nghi vào lòng, hơi xoay người, thành ra nụ hôn của Mộ Dung Phong lại dừng lại ở...trên má Nam Cung Việt. Mộ Dung Phong thấy hụt hẫng cũng chỉ cười, cố ý trêu chọc.

"A, ta cứ tưởng sao chứ, hóa ra là này giờ nhị vương gia đang ghen. Thật không ngờ ngài lại có hứng thú với nam nhân, tiếc quá, ta không có hứng với ngài, thật đã làm ngài thất vọng rồi. Ta đi đây, hẹn gặp lại."

Khi Mộ Dung Phong đã dùng khinh công bay đi mất, Uyển Nghi mới quay sang nhìn Nam Cung Việt với ánh mắt ngờ ngác.

"Nam Cung Việt, chàng yêu thầm Mộ Dung Phong từ bao giờ thế?"

"Dương. Uyển. Nghi !!!!!!! " Tiếng hét chấn động trời cao, chắc chắn, thật hổ thẹn cho uy danh của nhị vương gia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tâm tư lay chuyển

Ads Sau vụ mất tích của các thiếu nữ, kinh thành lại trở nên yên ổn. Sau một hồi nấn nỉ i ôi kèm lẫn đe dọa, uy hiếp, cuối cùng Uyển Nghi cũng thuyết phục được Nam Cung Việt đồng ý cho ra ngoài dạo chơi. Đương nhiên là cái giá phải trả cũng không nhỏ chút nào, nói một cách đơn giản là đem thân ra trao đổi a~

"Hy nhi cô nương."

Tề Dương cất tiếng gọi khi nhìn thấy Hy nhi đang khoan thai mua đồ.

"Tề Dương tướng quân." Hy nhi cũng mỉm cười đáp lại.

"Hy nhi cô nương đi đâu vậy? Sao lại ra ngoài có một mình?" Tề Dương trêu mếu nhìn Hy nhi.

"Nô tì cùng tiểu thư và công chúa ra ngoài, nô tì đi trước mua một số đồ cần dùng cho tiểu thư."

"Thì ra vậy. Sao tiểu thư nhà cô đã trở thành tiểu thiếp của vương gia rồi mà cô vẫn xưng hô như vậy chứ?"

"Nô tì đi theo tiểu thư đã mười mấy năm, đã quen với cách gọi này, nhất thời không sửa đổi được, hơn nữa tiểu thư cũng muốn nô tì xưng hô như vậy nên..."

Hỷ nhi mỉm cười, dịu dàng trả lời, nụ cười ấy mang theo sự ấm áp, thanh thoát, trong trẻo. Giống như một tia nắng nhẹ, len lỏi vào trái tim của Tề Dương, khiến tim hắn nhộn nhạo lên những cảm giác khác lạ. Dù hắn là người được rất nhiều thiếu nữ theo đuổi và mơ ước, nhưng một con người không kham như hắn trước giờ chỉ biết tới binh thư và chiến sự, đâu có biết tới cảm giác yêu thương hay nhớ nhung một ai đó. Chỉ đến khi gặp nữ nhân này, trái tim của hắn mới thay đổi, hắn có những cảm xúc vô cùng khác lạ mà chính hắn cũng không thể gọi tên. Chẳng lẽ đây chính là cái cảm xúc gọi là yêu mà công chúa suốt ngày nói với hắn?

Trong lúc Hỷ nhi và Tề Dương nói chuyện ở một nơi, thì một nơi khác, Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt đang nhàn tản cước bộ, thong thả ngắm nhìn xung quanh.

"Nguyệt nhi, Doãn Tắc đâu rồi? Sao hôm nay không thấy hắn đi cùng? "

Uyển Nghi mân mê một cái khánh, quay qua hỏi Nam Cung Nguyệt.

"Muội cũng không biết, sáng nay hắn nói muốn ra ngoài làm gì đó. Thấy hắn nài nỉ quyết liệt quá, muội cũng không muốn mang tiếng là hà khắc nên đồng ý thả hắn đi một hôm. "

Nam Cung Nguyệt thần nhiên đáp, cúi đầu ngắm nghía một cái khánh hình con bướm.

"À, ra vậy. " Uyển Nghi gật gù " Cũng phải thôi, hèn hò với một người xinh đẹp như vậy, đương nhiên là sống chết cũng phải đi rồi. "

"Hả, tỷ nói cái gì? "

Nam Cung Nguyệt buông cái khánh trên tay xuống, khó hiểu nhìn Uyển Nghi. Uyển Nghi không nói gì, chỉ im lặng hất mặt về một phía. Ở cách nơi họ đứng không xa, Doãn Tắc và một nữ nhân đang đứng trước một gian hàng bán đồ trang sức, cười nói vô cùng thân mật và vui vẻ, hoàn toàn không phát hiện ra hai người đang đứng gần.

"Ngọc nhi, muội thấy vòng ngọc này thế nào. Sắc ngọc rất sáng, màu cũng rất đẹp, nhìn xem, rất hợp với muội. "

Doãn Tắc cầm một chiếc vòng ngọc tròn, đưa tới trước mặt nữ nhân đứng bên cạnh, nữ nhân tên Ngọc nhi đó nhận lấy vòng ngọc, mỉm cười rất ngọt ngào.

"Doãn Tắc ca ca, huynh thật khéo chọn, rất đẹp. "

"Đúng là đẹp thật, ông chủ, ta lấy cái này. "

Chiếc vòng ngọc trên tay Mỹ Ngọc lập tức bị giật lấy, Nam Cung Nguyệt hươ hươ chiếc vòng trước mặt ông chủ. Mỹ Ngọc bị bắt ngờ, cứ đứng ngơ ngác nhìn Nam Cung Nguyệt, còn Doãn Tắc thì cảm thấy vô cùng bức bối.

"Này, Nam Cung Nguyệt, cô ở đâu nhảy ra thế? Lại đi lấy của người ta, chiếc vòng này bọn ta đã chọn rồi mà. "

"Ai trả tiền trước thì nó là của người ấy. "

Nam Cung Nguyệt bướng bỉnh lấy ra một thỏi bạc đặt trước mặt ông chủ. Sau đó liền quay sang hất mặt thách thức với Doãn Tắc.

"Cô..."

"Doãn Tắc ca ca, thôi đi, công chúa thích cái vòng đó thì để công chúa lấy đi, chúng ta lấy cái khác là được mà. "

Mỹ Ngọc mỉm cười, kéo kéo tay áo Doãn Tắc, hành động đó lọt vào mắt Nam Cung Nguyệt lại trở thành sự thách thức. Không hiểu sao, ngay từ khi nhìn thấy Doãn Tắc cùng nữ nhân này nói cười rất vui vẻ nàng đã cảm thấy rất khó chịu rồi. Bây giờ lại còn lòi lòi, kéo kéo, thực sự...rất đáng ghét.

"Ông chủ, ta lấy toàn bộ hàng của ông, lát nữa ông hãy đem tất cả chỗ này đến phủ vương gia cho bản công chúa. "

Nam Cung Nguyệt cầm một tờ ngân phiếu, đập lên mặt bàn. Doãn Tắc thấy vậy thì càng bức mình, hắn không thể chịu nổi, sao trên đời này lại có nữ nhân như vậy chứ?

"Cô quá đáng vừa thôi, sao trên đời này lại có người ngang ngược như cô chứ? Nữ nhân mà như vậy sao? "

"Thì sao? Người có quyền gì mà chất vấn ta? Ta là công chúa, ta có quyền ngang ngược đó, thì sao nào? "

Doãn Tắc nghẹn họng, tức không nói nên lời. Cái gì chứ? Ngay cả lí do để ngang ngược của nàng ta cũng ngang ngược như vậy. Doãn Tắc hừ mũi, tức giận kéo tay Mỹ Ngọc đi, hoàn toàn không thèm để tâm tới Nam Cung Nguyệt nữa.

Nam Cung Nguyệt nhìn thấy cảnh Doãn Tắc nắm tay Mỹ Ngọc bước đi, chợt cảm thấy sống mũi cay cay, trong tim có cảm giác nhói đau rất khó chịu. Nàng xoay người về hướng ngược lại, cầm đầu bước đi. Càng bước càng nhanh, càng bước càng thấy ấm ức, lại có chút đau lòng. Khóe mắt hoe đỏ, cay xè, nước mắt cũng tự nhiên rơi xuống, không cách nào kìm được. Nam Cung Nguyệt mạnh mẽ gạt nước mắt, nhưng nước mắt lại cứ tiếp tục rơi mãi không ngừng, gương mặt cũng dần đỏ gấc. Nàng cảm thấy thốn thốn, cảm thấy đau, và cũng cảm thấy bất an. Nàng sợ, sợ cái cảm giác này...

" A "

Nam Cung Nguyệt đâm phải một người, nàng ngược mắt lên nhìn, gương mặt ướt đẫm nước mắt.

" Công chúa, người sao vậy? "

Tề Dương và Hỷ nhi cùng đồng thanh. Nam Cung Nguyệt vừa nhìn thấy Tề Dương thì liền ôm chặt lấy hắn, òa khóc.

" Tề Dương ca ca, ta yêu huynh, ta thực sự rất yêu huynh, người ta yêu chỉ có mình huynh thôi, ta đã yêu huynh từ lâu lắm rồi, Tề Dương ca ca, ta thực sự rất yêu huynh. "

Nam Cung Nguyệt càng nói càng khóc to hơn, càng ôm chặt lấy Tề Dương hơn. Người đi đường tò mò nhìn hai người bọn họ, chi chi trò trò, xì xầm bàn tán với nhau điều gì đó. Nhưng Tề Dương chẳng hề quan tâm, hắn chỉ đang nghĩ tới cảm giác của người đứng bên cạnh hắn.

" Công...công chúa...điều đó thần biết, xin người buông thần ra đi ạ...nơi này...đông...đông người..."

Nam Cung Nguyệt vẫn không hề để ý, cứ ôm chặt lấy Tề Dương mà khóc, một nỗi đau len lỏi trong trái tim nàng, không cách nào xua đi được.

Hỷ nhi nhìn hai người, khẽ mỉm cười, nhưng chính nàng cũng đang thấy đau, nàng khẽ lắc đầu. " Hỷ nhi, người đang nghĩ gì thế? Tề Dương tướng quân là người công chúa yêu, sao người có thể có suy nghĩ không an phận như vậy chứ? Dù là tướng quân hay công chúa, người cũng không thể nào sánh bằng được. "

Uyển Nghi đứng ở đằng xa, lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt, khẽ nhún vai " Haizz...chuyện của họ chỉ có thể để chính họ tự giải quyết thôi. Chỉ người trong cuộc mới hiểu mình muốn gì. Tóm lại...không liên quan đến mình. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Cầu thân

Ads Sau lần ở ngoài chợ, Nam Cung Nguyệt cứ giam mình trong phòng không chịu ra ngoài, cũng không chịu gặp ai, khiến cho mọi người lo lắng. Doãn Tắc cũng cảm thấy bồn chồn không yên nhưng hắn không hiểu tại sao Nam Cung Nguyệt lại như vậy, chẳng lẽ là do hắn cãi nhau với nàng? Nhưng mà hắn cũng nhất quyết không thể xuống nước được, và lại, sao Nam Cung Nguyệt có thể chỉ vì cãi nhau với hắn mà như vậy chứ? Có lẽ chỉ là do hắn tự mình đa tình thôi.

" Uyển Nghi, ta nhất định phải lôi cô con nhóc này ra coi nó bị làm sao. "

Nam Cung Việt nhíu mày, gõ gõ lên bàn trà. Uyển Nghi chỉ mỉm cười, rót cho hắn một chén trà nóng, rồi ngồi xuống bên cạnh.

" Chẳng cứ mặc kệ nó đi, để nó được yên tĩnh một mình. Nó mới chỉ là một đứa trẻ non nớt, cũng có những điều cần phải suy nghĩ, có vậy thì mới trưởng thành được. "

" Nhưng thực sự không sao chứ? "

" Chẳng đừng lo lắng. " Uyển Nghi mỉm cười trấn an. Cuối cùng thì Nam Cung Việt cũng chịu nghe lời Uyển Nghi, không quá bận tâm đến Nam Cung Nguyệt nữa, nhưng vẫn nhắc nhở gia nhân coi sóc Nam Cung Nguyệt thật cẩn thận.

Sau khi giam mình trong phòng suốt ba ngày, cuối cùng Nam Cung Nguyệt cũng chịu ra ngoài, tỏ ra vô cùng vui vẻ, mỗi khi có ai định nhắc lại, hay hỏi nàng thì nàng lại lảng sang chuyện khác, vì vậy cũng không có ai nhắc lại nữa. Mọi chuyện lẽ ra sẽ tiếp tục bình yên như trước, nếu như vài ngày sau đó Tề Dương không đến tìm Uyển Nghi.

" Tướng quân đến tìm ta có việc gì? "

Uyển Nghi nhấp một ngụm trà, ánh nhìn xoáy sâu vào Tề Dương. Tại sao hôm nay hắn lại đến tìm nàng? Chẳng lẽ....

Tề Dương liếc nhìn Hỷ nhi, rồi lại nhìn Uyển Nghi, bàn tay hắn nắm chặt lại, cương nghị nhìn Uyển Nghi.

" Hôm nay thần đến đây, là muốn cầu xin Dương chủ tử cho phép thần được lấy Hỷ nhi cô nương làm thê tử. "

" Xoảng "

Bình trà trên tay Hỷ nhi rơi xuống đất, vỡ vụn. Nàng hoang mang nhìn Tề Dương, không tin nổi vào những gì tai mình vừa nghe thấy. Sao chuyện này có thể xảy ra chứ? Sao tướng quân lại có thể muốn lấy một a hoàn như nàng làm vợ? Không thể nào, có phải nàng đang trong cơn ác mộng không? Tướng quân là người mà công chúa yêu, nàng không thể...

" Có thể người sẽ cho là thần đang nói xằng bậy, nhưng thần có thể đảm bảo rằng, thần rất yêu Hỷ nhi, thần có thể đem lại hạnh phúc cho nàng ấy. Tuy rằng chỉ gặp Hỷ nhi vài lần, nhưng nàng ấy mang lại cho thần những cảm giác khác lạ mà không ai có thể mang lại. Mong người có thể tác thành cho thần và Hỷ nhi. "

Uyển Nghi im lặng không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào Tề Dương, ánh mắt chứa đựng một tia phức tạp. Nàng khẽ liếc qua Hỷ nhi, tuy ngoài mặt thì Hỷ nhi vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng hai bàn tay nắm chặt sau lưng lại đang run lên, những ngón tay cũng dần chuyển sang trắng bệch. Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Uyển Nghi thờ dài.

" Hỷ nhi tuy mang thân phận a hoàn, nhưng thực chất lại chẳng khác gì tỷ muội tốt của ta. Ta không muốn áp đặt cho muội ấy bất cứ điều gì. Hạnh phúc của muội ấy nên để muội ấy nắm giữ, vậy mọi chuyện hãy để muội ấy tự quyết định đi. "

Thật khó xử, Uyển Nghi đã biết trước ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, chỉ là nàng không thể ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Nam Cung Nguyệt chỉ vừa mới bình ổn tâm trí, nếu để muội ấy biết được, muội ấy sẽ ra sao đây?

Tề Dương nhìn Hỷ nhi, ánh mắt chứa đầy nhu tình. Hỷ nhi bối rối né tránh ánh mắt ấy, trong tim nàng, là niềm hạnh phúc xen lẫn với nỗi đau xé lòng. Được tiểu thư và công chúa coi trọng, được Tề Dương yêu thương, đối với nàng, đó đã là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi, nàng sao dám trèo cao nữa chứ?

" Tướng quân" Hỷ nhi lựa chọn cách đối mặt, nhìn thẳng vào Tề Dương, cố che giấu giọng nói run rẩy và một trái tim đau " Hỷ nhi vinh hạnh được tướng quân yêu thương, nhưng đối với tướng quân, Hỷ nhi không có chút cảm giác nào cả. Có lẽ tướng quân chỉ là đang ngộ nhận tình cảm của ngài đối với Hỷ nhi mà thôi, nó tin rằng tướng quân sẽ sớm nhận ra rằng ai mới là người ngài yêu thực sự. Thực xin lỗi, Hỷ nhi không có cái phúc phận được trở thành tướng quân phu nhân. "

" Hỷ nhi, nàng..."

" Tề Dương, " Uyển Nghi cắt ngang lời Tề Dương " Ngươi biết rằng Nguyệt nhi rất yêu thương ngươi, đúng không? "

" Thần..." Tề Dương cúi mặt, khó khăn nói " Cái đó thần biết. "

Nam Cung Nguyệt lúc nào cũng đi theo sau hắn, nói rằng rất yêu hắn, hôm nọ lại công khai bày tỏ với hắn giữa chốn đông người, sao hắn lại không biết được cơ chứ?

" Ngươi cũng biết nếu ngươi cầu thân Hỷ nhi thì sẽ làm tổn thương Nguyệt nhi? " Uyển Nghi tiếp tục chất vấn Tề Dương, ánh mắt lạnh như băng.

" Cái đó...thần cũng biết. Nhưng thần thật sự chỉ coi công chúa như muội muội của mình mà thôi, hoàn toàn không có ý gì khác. Người mà thần yêu là Hỷ nhi. "

" Vừa rồi tướng quân cũng đã nghe câu trả lời của Hỷ nhi rồi đấy, muội ấy không đồng ý, xin mời tướng quân về cho. " Uyển Nghi khoát tay, lạnh lùng tiễn khách.

" Nhưng..."

" Thử lỗi, không tiễn. "

Tề Dương không còn cách nào khác, hắn quay sang nhìn Hỷ nhi, ánh nhìn đau đớn. Hỷ nhi quay mặt sang hướng khác, tránh né cái nhìn của hắn, bàn tay nắm chặt lại, trắng bệch.

" Vậy Tề Dương xin phép cáo lui. "

Tề Dương chấp hai tay cáo biệt, rồi xoay người bước đi. Khi cánh cửa vừa khép lại, Hỷ nhi gần như khụy xuống, nước mắt cứ thế mà vô thức rơi xuống. Uyển Nghi đỡ Hỷ nhi, ôm chặt lấy nàng.

" Nha đầu ngốc, chẳng phải muội rất yêu Tề Dương sao? Tại sao lại từ chối chứ? " Uyển Nghi thờ dài.

" Tiểu thư, tiểu thư biết sao? " Hỷ nhi ngược nhìn Uyển Nghi, gương mặt đầm nước mắt.

" Sao ta lại không biết chứ? Nếu được ta cũng rất muốn tác thành cho muội và hắn. Nhưng Nguyệt nhi...haizz...ta chỉ còn cách để cho muội lựa chọn, đã làm khó cho muội rồi. "

Hỷ nhi không nói gì, cứ thế ôm Uyển Nghi mà khóc, một lúc lâu sau mới thút thít lên tiếng.

" Muội.... yêu Tề Dương, nhưng.... muội... không thể phụ lòng công chúa, muội...muội không thể thành thân với huynh ấy được. "

" Cạch "

Một tiếng động vang lên bên ngoài cửa phòng, Uyên Nghi và Hỷ nhi vội vàng lao nhanh ra mở cửa thì nhìn thấy Nam Cung Nguyệt đang đứng đó, chết sững

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Sao ta không sớm nhận ra?

Ads "Nguyệt nhi. " Uyên Nghi bối rối kêu lên.

Nam Cung Nguyệt đứng chết sững trước cửa phòng Uyên Nghi, đôi môi run rẩy nói không lên lời, gương mặt trắng bệch như tượng sáp, lồng ngực đau như muốn vỡ tung, cổ họng như nghẹn đắng lại. Điều nàng vừa nghe thấy là thật sao?

Uyên Nghi và Hỷ nhi đều không biết phải nói gì, chỉ hoảng hốt nhìn chăm chăm vào Nam Cung Nguyệt, một hồi lâu sau, phải khó khăn lắm Nam Cung Nguyệt mới có thể lên tiếng, giọng nói nghẹn đắng, khan khan.

"Tỷ tỷ, muội đến tìm tỷ nói chuyện, nhưng đột nhiên muội nhớ ra còn có chuyện cần làm, muội đi đây. "

Nam Cung Nguyệt cắn môi, xoay người bỏ chạy, Hỷ nhi hoảng hốt định đuổi theo thì đã bị Uyên Nghi túm tay kéo lại.

"Đừng đuổi theo, để cho nó được yên tĩnh một chút. "

"Nhưng..."

Hỷ nhi hoảng hốt, ánh mắt mong lung nhìn Uyên Nghi. Uyên Nghi khẽ gật đầu, khẳng định.

"Đừng lo, tỷ tin nó sẽ không sao đâu. "

Uyên Nghi nhìn theo bóng dáng Nam Cung Nguyệt đang xa dần, nén một tiếng thở dài. Nguyệt nhi à, liệu muội có nhận ra người muội thực sự yêu? Nàng chỉ sợ nếu như tâm tư của Nam Cung Nguyệt quá cố chấp, vậy....

Nam Cung Nguyệt chạy mà không có định hướng, chạy đến một hoa viên nhỏ trong phủ vương gia thì ngồi thụp xuống, đôi chân vô lực, mềm nhũn. Nước mắt chảy dài trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Tim nàng nhói đau. Thì ra, bấy lâu nay nàng đã không nhận ra rằng người mà Tề Dương yêu là Hỷ nhi. Tại sao nàng lại ngốc nghếch như vậy chứ? Nàng khóc, nước mắt cứ rơi mãi, nhạt nhòa, mặn chát.

Tại sao? Tại sao vậy? Trong đầu nàng thoáng hiện lên hình ảnh Tề Dương ở bên cạnh Hỷ nhi, phải rồi, tại sao lâu nay nàng không nhận ra? Tề Dương ca bên cạnh Hỷ nhi có một nụ cười ôn nhu như thế? Trong một thoáng, hình ảnh Doãn Tắc cùng nữ nhân xa lạ hôm trước chợt lướt qua trong đầu nàng, nàng chột giật mình, cũng chột cảm thấy nhói trong tim, tại sao nàng lại nhớ tới hắn?

"Công chúa, cô sao vậy? "

Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía trên đỉnh đầu Nam Cung Nguyệt, nàng giật mình quay đầu lại, thấy Doãn Tắc đang cúi đầu nhìn mình. Nam Cung Nguyệt bối rối lau đi gương mặt đầm nước mắt của mình, quay mặt đi tránh ánh nhìn của Doãn Tắc.

Doãn Tắc nhìn thấy Nam Cung Nguyệt như vậy thì sững sờ. Vừa nãy thấy nàng ngồi đây, hắn còn tưởng nàng đang làm gì, hoặc là bị đau chân, không ngờ khi hắn đến gần hỏi nàng thì lại phát hiện ra nàng đang khóc. Gương mặt ấy, ánh mắt ấy, chất chứa sự đau thương. Trong tâm khảm của hắn, Nam Cung Nguyệt luôn là người bướng bỉnh, ngang ngạnh, hay cười, thích bày trò chọc phá, và là người rất mạnh mẽ. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng yếu đuối như vậy.

Doãn Tắc loay hoay một hồi lâu, mới tìm thấy một chiếc khăn tay. Hắn nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh Nam Cung Nguyệt, xoay mặt nàng sang đối diện với hắn. Nam Cung Nguyệt ngạc nhiên trở mặt ra nhìn Doãn Tắc khiến hắn có chút bối rối. Bàn tay to lớn của hắn khẽ nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng lau sạch khuôn mặt của nàng.

"Nữ nhân khi khóc sẽ không đẹp, mặt cô vốn đã xấu lắm rồi, đừng khiến cho mình càng xấu hơn nữa chứ. "

Nam Cung Nguyệt nhìn Doãn Tắc, ánh mắt như phủ bởi một màn sương mù, mắt phượng dần dần nhuốm nước, nước mắt lại rơi xuống như mưa. Nam Cung Nguyệt lại khóc to hơn.

Doãn Tắc thấy Nam Cung Nguyệt bất chợt bật khóc thì giật mình, luống cuống chân tay.

" Ê, này...sao...tự dừng lại khóc chứ? Được rồi, được rồi, ta xin lỗi, là ta sai. Ta không nên chê cô xấu xí, sau này ta cũng không chê cô xấu xí nữa đâu. Đừng có khóc nữa. Trời ơi! Ta xin cô đấy, đừng có khóc nữa được không? "

Trên đời này, Doãn Tắc sợ nhất là đối diện với nữ nhân đang khóc, hơn nữa, khi nhìn thấy Nam Cung Nguyệt khóc, trong lòng hẳn lại chột trào dâng một nỗi đau nói không nên lời.

Nam Cung Nguyệt cứ thế túm chặt lấy áo Doãn Tắc mà khóc, khóc như một đứa trẻ. Doãn Tắc cứ thế im lặng để cho nàng khóc, bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc đen dài của nàng.

Cho tới khi đôi mắt sưng đỏ, Nam Cung Nguyệt mới ngừng khóc, ngủ thiếp đi trong vòng tay của Doãn Tắc. Doãn Tắc khẽ khàng bế Nam Cung Nguyệt trở về phòng, ân cần đắp chăn cho nàng. Hắn nhẹ gạt những sợi tóc mai biết dính nước mắt trên má nàng ra sau mang tai. Lặng yên nhìn ngắm gương mặt đã ửng đỏ vì khóc nhiều của nàng.

Trái tim Doãn Tắc như chùng xuống, đau nhói. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng như vậy, nàng rốt cuộc là vì chuyện gì mà khóc. Khóc tới nỗi sưng hết cả mắt lên thế này...

Đêm xuống, phủ vương gia chìm trong yên lặng. Nam Cung Nguyệt tỉnh dậy trong căn phòng tối đen như mực, không một ánh nến. Nàng tới bên bàn trà, thấp nền lên, tự soi mình trong gương. Đôi mắt đã không còn sưng nhiều nữa, bên đầu giường của nàng còn có một thau nước sạch, có lẽ trong lúc nàng ngủ, Doãn Tắc đã chườm cho nàng.

Nam Cung Nguyệt cụp mắt, nhìn xuống bàn chân đang đi đi trên nền nhà, một hồi lâu liền đứng lên, hướng tới phòng ăn.

" Đói quá à, ăn chưa vậy? "

Nam Cung Nguyệt chạy vào trong phòng ăn, nở một nụ cười rạng rỡ. Uyển Nghi và Nam Cung Việt đã ngồi sẵn vào bàn, nhìn thấy nàng, biểu tình trên gương mặt Uyển Nghi và Hỷ nhi chột trở nên cứng nhắc. Nam Cung Việt không nhận ra không khí khác lạ trong phòng, mỉm cười với Nam Cung Việt.

" Nha đầu này làm gì mà đến bây giờ mới chịu lộ mặt ra? Ta còn đang định cho người tới tìm muội.

" Hi hi hi, muội mãi chơi quá, quên luôn cả cái bụng đói. Ăn thôi, muội đói lắm rồi. "

Nam Cung Nguyệt tự nhiên ngồi sang bên cạnh Uyển Nghi, vẻ mặt tươi cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

" Nguyệt nhi..." Uyển Nghi ngập ngừng.

" Hừm? Sao mọi người còn không ăn đi, để muội ăn một mình vậy sao? Nào nào, mau ăn đi, ăn đi. "

Nam Cung Nguyệt khua khoảng chân tay, liền cầm đũa lên gấp rất nhiệt tình. Còn gấp một gấp thức ăn cho Uyển Nghi, nhưng lại tránh ánh nhìn của Uyển Nghi, không dám đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đối diện tâm tư

Ads Nửa đêm, Hỷ nhi trần trọc với những suy tư ngổn ngang trong tâm trí, xoay sở một hồi cũng không ngủ được. Cuối cùng, nàng khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng, ra ngoài đi dạo. Nửa đêm, trong phủ vương gia trở nên vô cùng yên tĩnh, không ồn ào náo nhiệt như ban ngày. Hỷ nhi nhắm mắt, khẽ hít một hơi dài, hồi tưởng lại quãng thời gian đã qua. Trước đây, Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt thường hay bày trò chọc phá Nam Cung Việt, hoặc nếu không cũng sẽ làm cái gì đó, khiến cho cả phủ vương gia trở nên ồn ào náo nhiệt, chó chạy gà bay. Nhưng dạo gần đây, vì nàng mà không khí trong phủ trở nên trầm lặng, u ám.

Nàng đau, thực sự đau, đứng giữa hai ngã lựa chọn, nàng biết phải làm sao để chu toàn? Người nàng yêu cũng yêu nàng, nhưng đó vốn là người không thể thuộc về nàng. Cả hai, đều đã yêu nhầm người. Hỷ nhi ngửa mặt lên trời, muốn ngăn không cho nước mắt chảy xuống, nhưng vẫn không sao ngăn được giọt nước mặn chát ấm nóng đang từ từ lăn trên gương mặt nàng. Nàng nức nở, đau đớn, tại sao, tại sao lại là người ấy?

" Hỷ nhi. "

Trong bóng tối, một giọng nam nhân trầm ấm mà quen thuộc vang lên, khiến Hỷ nhi giật mình quay đi, vội vàng lau đi những giọt nước vương trên khóe mắt. Sau đó, nàng hít sâu một hơi, mỉm cười quay lại đối diện với người nam nhân đã quấy nhiễu trái tim nàng bấy lâu nay.

" Tướng quân, đã khuya như vậy rồi, sao người lại xuất hiện ở đây? "

Tề Dương nhìn Hỷ nhi, ánh mắt thâm trầm chứa đầy nhu tình. Thật lâu sau, Tề Dương mới mở miệng.

"Ta muốn đến tìm nàng. Ta đã đứng ở trước cửa phòng nàng rất lâu rồi. Vừa nãy thấy nàng đi ra ngoài này nên ta cũng ra theo."

Hỷ nhi kinh ngạc nhìn Tề Dương, đôi môi mấp máy.

"Ngài điên rồi sao? Dù ngài có là tướng quân đi chăng nữa thì việc đột nhập vào phủ vương gia lúc nửa đêm thế này vẫn là trọng tội đấy."

"Ta biết." Tề Dương thấp giọng, giọng nói của hắn như thoảng qua trong hư vô, như một làn gió khẽ lướt qua rồi biến mất "Nhưng ta chỉ muốn biết tâm ý thật sự của nàng. Hỷ nhi, nàng yêu ta, đúng không?"

"Tướng quân, ngài điên rồi."

Hỷ nhi cắn môi, cố bước qua Tề Dương thật nhanh, nàng muốn che giấu, che dấu một trái tim yếu đuối đang run rẩy. Nhưng bàn tay nàng bị một bàn tay to lớn, mạnh mẽ bắt lấy, kéo nàng quay về đối mặt với thực tại.

"Nói đi, Hỷ nhi, nàng yêu ta, đúng không? Tại sao phải trốn tránh ta? Ta biết, nàng làm như vậy tất cả là vì lo nghĩ cho công chúa. Nhưng nàng có từng nghĩ qua chưa? Nàng làm như vậy sẽ khiến ta đau lòng đến nhường nào. Chính bản thân nàng cũng sẽ đau, và công chúa sẽ là người tổn thương nhiều nhất. Nàng nghĩ rằng nàng rời xa ta thì ta sẽ đến bên công chúa sao? Nếu ta thực sự có ý với công chúa thì ta đã ở bên công chúa từ lâu rồi. Dù nàng không chịu chấp nhận ta thì người ta yêu cũng vẫn là nàng. Trên thế gian này, người khiến ta yêu chỉ có mình nàng. Tại sao nàng cứ phải cố chấp từ chối ta?"

"Nô tì..."

Hỷ nhi lúng túng, nghẹn ngào, nước mắt cũng vô thức rơi xuống. Nàng hiểu, nàng hiểu chứ. Nhưng nàng...nàng biết phải làm sao? Nếu như nàng có thể chọn lựa, nàng hoàn toàn không muốn đẩy bản thân vào tình thế này.

"Hỷ nhi." Tề Dương nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má Hỷ nhi mà cảm thấy đau lòng, bàn tay khẽ dùng lực, kéo nàng vào lòng, ôm gọn thân hình nhỏ bé của nàng trong vòng tay rắn chắc.

"Khụ, e hèm...Lần sau nếu muốn tình tứ thì tìm chỗ nào kín đáo chút nha, đừng có đứng ở đây."

Một giọng nói đột ngột vang lên khiến Tề Dương và Hỷ nhi giật mình, vội buông nhau ra. Họ quay lại nhìn thì thấy Nam Cung Nguyệt đang đứng nhìn họ, nở nụ cười tinh nghịch.

"Hai cái người này thật đáng ghét không? Người ta vừa mới thất tình, đang rầu muốn chết mà hai người còn ở đây ôm ôm ấp áp được hả? Lẽ ra phải giam mình trong phòng mười ngày mười đêm và hối hận về những điều mình đang làm chứ."

"Công chúa." Tề Dương và Hỷ nhi đều lúng túng, không biết phải nói điều gì.

Nam Cung Nguyệt nhìn hai Tề Dương và Hỷ nhi, cười hì hì.

"E hèm, muội nghe nói là có kẻ gan to không sợ chết, dám đột nhập vào phủ vương gia lúc nửa đêm nên tận tay đến bắt gian."

"Công chúa." Hai người không hẹn mà cùng đỏ mặt đồng thanh, không biết phải nói gì.

"Tề Dương ca ca, Hỷ nhi tỷ tỷ tuy là a hoàn của Uyển Nghi tỷ tỷ, nhưng tỷ ấy cũng là tỷ tỷ mà muội yêu quý đấy. Sau này không được làm tỷ ấy khóc như hôm nay nữa đâu đấy. Thành thân với tỷ ấy rồi là phải hết mực thương yêu tỷ ấy nghe rõ chưa?"

Nam Cung Nguyệt xáp lại gần Tề Dương, ngón tay dí dí lên ngực hắn, mỉm cười, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa sự đe dọa.

"Công chúa."

Tề Dương nghe những gì mà Nam Cung Nguyệt nói, mừng rỡ kêu lên. Còn Hỷ nhi thì vẫn đứng ngây ngốc một chỗ, hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào. Đây...đây là công chúa đang tác thành cho bọn họ sao?

Nam Cung Nguyệt mỉm cười, xoay người, đưa tay lên vẫy vẫy.

"Thôi, muội trở về phòng ngủ đây, thật là mệt chết đi được. Có muốn tâm tình gì thì kín đáo một chút, nhanh nhanh lên nhé, để thị vệ bắt được là không hay đâu."

Tề Dương nhìn theo bóng dáng Nam Cung Nguyệt dần khuất xa, mỉm cười dịu dàng nắm lấy tay Hỷ nhi. Thật tốt quá rồi.

Nam Cung Nguyệt trở về, đóng chặt cửa phòng. Đôi bàn chân vô lực khuỵu xuống. Nàng ôm đầu gối, gục đầu xuống mà khóc. Đêm nay, nàng không cách nào ngủ được, đành thức dậy đi dạo cho khuây khỏa. Không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng Tề Dương và Hỷ nhi đang ôm nhau. Dù trong lòng đau đớn nhưng nàng vẫn phải mỉm cười tác hợp cho hai người. Bởi vì đúng như Tề Dương nói, dù không ở bên Hỷ nhi thì trái tim của Tề Dương cũng không thể thuộc về nàng. Bởi vì nàng quá ích kỉ chỉ biết nghĩ đến cảm nghĩ của bản thân mà không hề nghĩ cho hai người họ.

Nàng ngira cổ dựa vào cửa, nước mắt lăn dài, đôi môi anh đào khẽ lẩm bẩm.

" Tề Dương ca ca, Hỷ nhi tỷ tỷ, chúc hai người hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hỷ sự

Ads Sau khi xác định rõ Nam Cung Nguyệt thực sự có ý tác thành cho mình và Hỷ nhi. Vài ngày sau đó, Tề Dương liền đem lễ vật tới cầu thân. Sự việc tướng quân của Di quốc yêu một a hoàn được lan truyền đi rất nhanh, gây nên chấn động lớn cho mọi người. Đặc biệt hơn cả, a hoàn đó lại là a hoàn thân cận của Dương Uyển Nghi_vì tiểu thiếp nổi danh của nhị vương gia, vì thế sự việc càng lúc càng được thổi phồng. Có người nói, tiểu thiếp của vương gia lợi dụng quyền hạn, ép buộc tướng quân phải lấy một a hoàn, tướng quân liều chết phản đối, nhưng vì lòng trung nghĩa quân thần, vẫn phải ngậm đắng nuốt cay rước một a hoàn về làm chính thất phu nhân. Nhưng cả Di quốc này ai mà chẳng biết công chúa có cảm tình với tướng quân? Vì vậy, những lời đồn đại độc địa khác lại càng có dịp được thêm dè nên.

Nhiều người cho rằng, Dương Uyển Nghi chính là một con hồ ly tinh, quyến rũ vương gia, khiến cho người thần hồn điên đảo, vì vậy nên mới không nề tình huynh muội, ép người trong mộng của công chúa phải lấy một a hoàn theo lời xúi bẩy của Uyển Nghi. Lại có người nói, công chúa vì quá đau buồn mà nhốt mình trong phòng không ăn không uống suốt mấy ngày, đau lòng không thôi, mà vương gia vẫn là một mực vô tình. Aizz...thật là hồng nhan họa thủy. Không cần biết thực hư thế nào, nhưng vẫn gây xôn xao cho rất nhiều người, từ đầu đường đến cuối hẻm, đâu đâu cũng thấy những lời đồn địa không hay. Nam nhân thì tiếc thương cho một người đầu đội trời, chân đạp đất, vậy mà vẫn phải cúi đầu trước cường quyền. Nữ nhân thì khóc than cho một con người tài hoa anh dũng, vậy mà lại phải lấy một nương tử có thân phận thấp kém, khiến cho trái tim thiếu nữ mộng manh của họ tan nát.

Chỉ đến thẳng một ngày, Uyển Nghi, Tề Dương, Hỷ nhi cùng Nam Cung Nguyệt ra ngoài sắm đồ cưới và của hồi môn cho Hỷ nhi. Bốn người đi cùng với nhau thực vui vẻ, Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi cười liên hồi, Tề Dương và Hỷ nhi thì nắm tay nhau, liên tục trao về nhau những ánh nhìn vô cùng tình cảm thì mọi lời đồn đại mới biến mất. Hơn nữa, tuy Hỷ nhi không phải là bậc quốc sắc thiên hương, nhưng lại có nét đẹp dịu dàng, trong trẻo, càng nhìn càng thấy cuốn hút, lại có vẻ được coi trọng nên không ai còn có thêm ý kiến gì nữa. Nhưng sự việc này vẫn là khiến cho các thiếu nữ trong kinh thành đau lòng không thôi, đối tượng thích hợp nhất để thành thân giờ cũng đã yên bề gia thất, bọn họ còn gì để mà mơ mộng nữa đây?

Sau khi Tề Dương đem sính lễ đến cầu thân Hỷ nhi, lúc ấy Nam Cung Việt mới biết chuyện, vì vậy trong lòng có phần khó chịu. Hóa ra đó chính là nguyên do mà Nam Cung Nguyệt mấy ngày nay trốn trong phòng không chịu ra, lúc nào cũng như người mất hồn. Thậm chí, hắn còn có ý định ngăn cản hôn lễ này. Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi phải khuyên can mãi, con giận của Nam Cung Việt mới nguôi đi. Thật ra thì hắn cũng đã sớm biết Tề Dương không yêu Nam Cung Nguyệt, chỉ là không ngờ rằng người mà Tề Dương yêu lại là Hỷ nhi. Hơn nữa, thân làm hoàng huynh như hắn, vậy mà lại không hề biết chuyện gì, bảo làm sao hắn có thể bình tâm?

Chỉ vài ngày sau đó, hôn lễ của Hỷ nhi lập tức được tiến hành. Tuy chỉ là một a hoàn, nhưng hôn lễ của Hỷ nhi và Tề Dương vẫn vô cùng long trọng. Khắp vương phủ treo đèn kết hoa rực rỡ, ngập trong sắc đỏ, gia nhân trong phủ bận rộn đi lại tấp nập, khách khứa đến chúc mừng nhiều vô kể. Hỷ nhi nhìn Nam Cung Nguyệt đang trang điểm cho mình, còn Uyển Nghi thì đang bận rộn sắp xếp của hồi môn thì không khỏi cảm động, rom róm nước mắt.

" Ô kìa, hôm nay là ngày vui, phải cười lên chứ, sao lại khóc nhè thế kia? "

Uyển Nghi đang bận rộn, đột nhiên ngẩng đầu lên thì bắt gặp vẻ mặt của Hỷ nhi, liền mỉm cười dịu dàng. Hỷ nhi nghẹn ngào không biết nói gì, cứ mức nhìn Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt.

" Thôi nào, thôi nào. " Uyển Nghi dịu dàng ôm lấy Hỷ nhi, vỗ vỗ lên lưng nàng. " Muội đã mười tám tuổi rồi, đâu còn là trẻ con nữa. Ngày hôm nay muội lập gia thất rồi, đừng mít ướt như vậy nữa. Hỷ nhi, muội là muội muội tốt của ta, muội nhất định phải cùng Tề Dương sống thật hạnh phúc đấy nhé. "

Aizz...cũng phải nói một điều rằng, Uyển Nghi không ngờ là ở cái thời đại này, Hỷ nhi còn lớn tuổi hơn cả nàng, nhưng sự thực thì nàng cũng đã 25 tuổi rồi, gọi một câu muội muội cũng không có gì là quá đáng. Nếu Hỷ nhi mà nhỏ tuổi hơn cả nàng, bảo đảm rằng nàng nhất định sẽ phản đối hôn sự này.

Nam Cung Nguyệt nhìn Uyển Nghi ôm lấy Hỷ nhi, cũng mỉm cười dang tay ôm chầm lấy hai người.

" Phải đó Hỷ nhi tỷ tỷ, tỷ nhất định phải sống thật hạnh phúc, đừng làm uổng phí công mai mối của muội. Lát nữa còn phải nhớ cho muội một hồng bao lì xì thật to đó nha, không nhờ muội thì không có mối lương duyên tốt như vậy đâu. "

" Cái con nha đầu này. " Uyển Nghi dí dí tay lên trán của Nam Cung Nguyệt, trách yêu " Muội còn chưa đưa hồng bao mừng người ta, còn bắt người ta phải đưa hồng bao ngược lại nữa sao? "

" Ui, sao chứ? Tỷ ấy thành thân thì phải đưa hồng bao cho muội mới đúng chứ. " Nam Cung Nguyệt ôm trán, bắt mắt bừa bãi.

Hỷ nhi nhìn Nam Cung Nguyệt vs Uyển Nghi, phì cười. Vòng tay qua ôm hai người họ thật chặt.

"Quãng thời gian ở bên cạnh tiểu thư và công chúa, Hỷ nhi sẽ không bao giờ quên, ngày hôm nay Hỷ nhi xuất giá, nhưng tình cảm chúng ta sẽ không phai nhạt. Hỷ nhi sẽ thường xuyên về thăm mọi người. "

"Ê này, thường xuyên về thăm có được không ta? "

Uyển Nghi chụm đầu nói nhỏ với Nam Cung Nguyệt.

"Hình như không được nha, vậy chẳng phải là Tề Dương ca ca sẽ bất mãn sao? "

Nam Cung Nguyệt cũng thì thầm.

"Chắc, thành thân rồi mà còn chạy về đây, không chừng là sẽ khiến cho Tề Dương dục cầu bất mãn nha. "

"Nói chí phải, huynh ấy mạnh mẽ tráng kiện như vậy cơ mà. "

"Công chúa, tiểu thư. "

Hỷ nhi đỏ mặt kêu lên, hai cái người này, rõ ràng là cố tình nói chuyện để nàng nghe được.

"Hê hê hê....."

Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt cùng quay đầu lại, cười gian, rồi lại ôm chặt lấy Hỷ nhi lần nữa. Ba người cứ tình thương mến thương như vậy mà ôm nhau, cho đến khi kiệu hoa của Tề Dương dừng lại trước cổng mới chịu buông nhau ra. Hỷ nhi bước chân lên kiệu, kiệu hoa lắc lư theo từng nhịp đập của con tim. Kể từ ngày hôm nay, Tề Dương chính là phu quân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Ads Nhìn Tề Dương bãi đường cùng Hỷ nhi với một nụ cười hạnh phúc trên môi, trong lòng Nam Cung Nguyệt trào dâng một cảm giác ghen ngào. Nụ cười ấy, nàng chưa từng được nhìn thấy khi Tề Dương ở bên nàng.

Trong lúc mọi người nâng ly chúc mừng và bắt đầu nhập tiệc. Nam Cung Nguyệt lén bỏ ra ngoài, tìm một nơi yên tĩnh cho riêng mình. Nàng trốn đến trúc lâm, một rừng trúc nhỏ ở ngoại viện phía nam phủ tướng quân. Trước đây, nàng vẫn hay ngồi ở một góc nhỏ, say mê ngắm nhìn Tề Dương cùng hoàng huynh của nàng luyện võ. Tình cảm của nàng càng ngày càng lớn dần, nàng không ngăn ngại bày tỏ điều đó cho tất cả mọi người cùng biết. Nhưng sau tất cả mọi cố gắng và nỗ lực của nàng, Tề Dương vẫn chỉ coi nàng như một muội muội bé nhỏ không hơn. Là quận chúa của một nước, lại là người được cưng chiều nhất, ngay từ nhỏ nàng đã dễ dàng có được mọi thứ nàng muốn. Duy chỉ có trái tim của một người là nàng không cách nào có được.

Nàng nhìn những chiếc lá trúc nhẹ nhàng chao nghiêng trong gió, trái tim nàng se lại; cảnh còn, nhưng người đã không còn như xưa nữa rồi. Trái tim nàng thổn thức, nàng khóc, những giọt nước mắt trong suốt như pha lê lăn dài trên gương mặt xinh đẹp. Nàng dùng cả hai tay bịt chặt lấy miệng, cố nén tiếng nấc nghẹn. Nàng cuộn tròn người lại, đôi vai nhỏ bé run lên không ngừng.

Tiếng bước chân đạp trên thảm lá nhẹ nhàng vang lên, dần dần tiến đến gần chỗ nàng, người đó ngồi xuống bên cạnh nàng, nhưng nàng chẳng thèm để ý, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

"Đau lòng đến thế sao? "

Giọng nói quen thuộc của Doãn Tắc vang lên bên tai nàng, nhưng lại mang theo chút khác lạ, dường như dịu dàng hơn, trầm lắng hơn, xen lẫn vào đó là sự hờn ghen. Nam Cung Nguyệt vẫn im lặng, lúc này đây, người mà nàng không muốn gặp nhất chính là hắn.

"Đừng khóc nữa, hắn không đáng, nàng không cần vì hắn mà đau lòng đến vậy. "

Doãn Tắc đau lòng nhìn Nam Cung Nguyệt, tim hắn cảm thấy như bị ai bóp nghẹt, hắn không muốn nhìn thấy Nam Cung Nguyệt vì một nam nhân khác mà đau lòng đến vậy. Đến lúc này, hắn đã nhận ra, hắn yêu nàng. Từ bao giờ? Hắn không biết. Nhưng hắn chắc chắn một điều rằng hắn đã yêu nàng từ rất lâu, rất lâu rồi, chỉ là hắn không nhận ra thôi.

Nam Cung Nguyệt thổn thức, nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Doãn Tắc, đôi mắt đỏ hoe, mọng nước.

"Ta..không có đau lòng..không...là có đau lòng...nhưng..lại không phải vì huynh ấy..."

Câu nói của Nam Cung Nguyệt khiến cho Doãn Tắc thực sự sững sờ, nếu không phải vì hấn thì vì cái gì? Tại sao lại khóc lóc, đau lòng đến vậy?

"Chính vì ta...không hề đau lòng vì huynh ấy...nên ta mới cảm thấy...đau lòng. "

Nam Cung Nguyệt tiếp tục thồn thức, giọng nói nghẹn ngào, đứt quãng. Câu nói ấy như ném Doãn Tắc vào một mê hồn trận, khiến hấn không thể nhận thức được những gì mà Nam Cung Nguyệt đang nói. Nam Cung Nguyệt nhìn xa xăm về phía trước, nơi có một mảng kí ức tươi đẹp của nàng, giọng nói nhẹ như gió.

"Ta vốn luôn nghĩ, ta yêu Tề Dương, yêu rất nhiều. Ta cứ nghĩ huynh ấy lấy một ai khác không phải ta, ta sẽ đau lòng lắm, sẽ đau đến không thể chịu được. Nhưng tại sao...? Tại sao..ta lại cảm thấy nhẹ nhõm...? Tại sao ta lại không đau như ta tưởng? Tình cảm suốt bao nhiêu năm của ta, chẳng lẽ lại hồi hột như vậy sao? Ta thật là một kẻ đáng khinh bỉ. "

Giây phút nàng phát hiện ra Tề Dương yêu Hỷ nhi, giây phút nhìn thấy người mình yêu thành thân cùng người khác, nàng không những không đau lòng mà lại có một cảm giác nhẹ nhõm. Nàng cảm thấy có chút vui mừng cho hai người họ, lại thấy bản thân mình như trút bỏ được gánh nặng, nàng không đau, lúc ấy tâm tư của nàng chỉ nghĩ tới một người. Phải, những lúc ấy, trong đầu nàng chỉ tràn ngập hình ảnh của Doãn Tắc. Nàng không thể chấp nhận được điều đó, càng không thể tha thứ cho chính bản thân mình. Người nàng yêu rõ ràng là Tề Dương cơ mà, đáng ra nàng phải đau khổ, nhưng tại sao tâm trí nàng lại nghĩ về nam nhân khác? Nàng không thể chịu được, không thể chấp nhận được.

Những giọt nước mắt mà nàng đã rơi trong bao ngày qua, dường như chỉ là chút xót xa, chút luyến tiếc cho mối tình đầu. Là sự thồn thức khi ngỡ rằng đã đánh mất đi người mình yêu thương nhất, là mặc cảm tội lỗi vì trái tim không đi theo ý mình.

Có lẽ, nàng không yêu người ấy nhiều như nàng vẫn tưởng...

Doãn Tắc nhìn gương mặt của Nam Cung Nguyệt, nhìn thật sâu. Gương mặt non nớt ngây thơ, lúc nào cũng cười hi hi đầy tình nghịch. Đôi mắt sáng long lanh như pha lê đen lúc nào cũng rạng rỡ. Một tâm hồn trong sáng, chưa từng trải sự đời. Một thái độ ngang ngạnh, thích bắt bẻ, thích trêu chọc người khác. Đâu rồi, tất cả những điều đó biến đâu mất rồi? Trong mắt hấn, giờ nàng như một người khác. Nàng dường như đã trưởng thành hơn, đã chín chắn hơn, không còn trẻ con xốc nổi như trước nữa. Ở nàng dường như có thêm một sức hút mới, một sự cảm dỗ mới. Những câu nàng nói, hấn hiểu mà cũng không hiểu. Nhưng nhìn thấy nàng khóc lóc đau lòng như vậy, hấn quả thực không chịu nổi.

"Đừng khóc nữa. "

Doãn Tắc lên tiếng, giọng nói có chút bá đạo, như đang ra lệnh cho Nam Cung Nguyệt. Cùng lúc đó, hai tay hấn nắm lấy bờ vai mảnh dẻ của nàng, khẽ dùng sức kéo nàng lại gần hấn. Đôi môi ấm nóng phủ lên đôi môi anh đào mềm mại, ngọt ngào của Nam Cung Nguyệt.

Trong khoảnh khắc đó, Nam Cung Nguyệt nhất thời choáng váng. Lần đầu tiên trong đời, nàng nếm trải hương vị của nụ hôn. Mùi hương nam tính đặc trưng, trầm thoảng mà mạnh mẽ xộc vào mũi nàng, vẩn vút lấy tâm trí của nàng. Đôi môi ấm nóng như nuốt gọn lấy đôi môi nàng. Ô ô...lưỡi..lưỡi của hấn lợi dụng chui vào miệng nàng, giống như một con rắn nhỏ ướt át, càn quét trong khoang miệng của nàng.

Nam Cung Nguyệt không biết phải phản ứng ra sao. Lần đầu tiên hôn một ai đó, nhưng mắt nàng lại mở to đầy kinh ngạc. Nàng cũng không biết phải làm sao để đáp lại, chỉ biết để mặc cho kĩ thuật hôn đầy điêu luyện của Doãn Tắc dẫn dắt. Đôi tay nàng lơ lửng giữa không trung, cứ lơ ra trước ngực mà không biết phải làm gì. Trí não của nàng dường như không hoạt động nữa. Trong đầu nàng chỉ có một màu trắng xóa, không nghĩ được bất cứ điều gì.

Doãn Tắc như chìm trong một khoảng không gian khác, đầy mê muội và cảm dỗ. Đôi môi mềm ngọt của Nam Cung Nguyệt giống như một loại thuốc độc, khiến hấn không cách nào dứt ra được, trái tim hấn đập mạnh, hấn chỉ muốn ôm nàng thật chặt, hôn nàng thật lâu, không muốn buông nàng ra nữa.

Sau một hồi choáng váng, Nam Cung Nguyệt mới hoàn hồn. Nàng dồn hết sức đẩy Doãn Tắc ra. Doãn Tắc đang chìm đắm trong sự mê muội, nhất thời không đề ý, bị Nam Cung Nguyệt đẩy ngã xuống đất.

Hấn ngạc nhiên nhìn Nam Cung Nguyệt đang ra sức chùi miệng của mình, mạnh đến nỗi tưởng chừng như có thể rách đôi môi đến nơi. Trái tim hấn đau như bị một con dao cứa vào, hôn hấn khiến nàng chán ghét đến vậy sao?

Nam Cung Nguyệt òa khóc, chạy vụt đi. Doãn Tắc cười nhạt chống người ngồi dựa vào thân trúc. Hấn cố gượng cười, nhưng nụ cười của hấn lúc này thật khó coi. Hấn đã ngồi đó rất lâu, cho tới khi màn đêm buông xuống, khi khách khứa đã tan cuộc vui.

Sau khi trở về từ phủ tướng quân, Nam Cung Nguyệt tiếp tục giam mình trong phòng không chịu ra. Chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra với nàng, tất cả mọi người đều nghĩ rằng nàng vẫn còn đau buồn vì chuyện của Tề Dương. Nam Cung Việt cùng Uyển Nghi có ý định tới an ủi nàng, nhưng chỉ vừa đứng ngoài cửa phòng đã bị Nam Cung Nguyệt hét âm lên đuổi đi. Dù không biết đã xảy ra điều gì, nhưng cả Nam Cung Việt và Uyển Nghi đều có thể nhận ra rằng Nam Cung Nguyệt không phải đang đau buồn vì chuyện của Tề Dương mà là đang tức giận điều gì đó. Thông qua thái độ gay gắt của Nam Cung Nguyệt, dường như nàng đã gặp phải điều gì đó rất khủng khiếp. Nhưng điều đó là gì? Cả Nam Cung Việt và Uyển Nghi đều không thể đoán ra được.

CÒN NỮA

Đến ngày thứ hai, Doãn Tắc bỏ qua lòng tự trọng và vết thương lòng vì bị Nam Cung Nguyệt đẩy ngã để đến xin lỗi Nam Cung Nguyệt. Sau khi suy nghĩ thấu đáo, hấn nhận ra hấn đã hành xử quá thô lỗ. Hấn đã bị cảm xúc của mình che mờ mắt và đã hành động quá nóng vội. Điều đó khiến Nam Cung Nguyệt tức giận và bị tổn thương. Vì vậy, hấn nghĩ mình cần phải đến xin lỗi Nam Cung Nguyệt.

" Nguyệt nhi. "

Doãn Tắc đứng trước cửa phòng Nam Cung Nguyệt, gõ cửa hai cái, nhưng trong phòng vẫn im lặng, không hề có tiếng đáp lại. Nàng vẫn còn giận hờn nhiều như vậy sao?

" Ta đến để xin lỗi nàng. Lúc đó ta đã không kiềm chế được cảm xúc của mình nên đã mạo phạm đến nàng, khiến nàng giận. Bởi vì ta đã nhận ra quá muộn rằng ta yêu nàng, vì ta đã ngu ngốc không nghĩ đến cảm nhận của nàng mà làm ra chuyện đó. Nguyệt nhi là ta có lỗi, tha lỗi cho ta được không? Nguyệt nhi, nếu nàng đã tha lỗi cho ta thì hãy ra đây gặp ta đi. "

Lời lẽ của Doãn Tắc khẩn thiết, chân thành, đó là tiếng nói xuất phát từ chính trái tim hắn. Nhưng chờ một lúc vẫn không thấy Nam Cung Nguyệt ra ngoài, tim Doãn Tắc như chùng xuống. Hắn buồn bã quay người đi, dáng lưng đầy cô độc.

" Cách. Kẹtttt..... "

Tiếng mở cửa vang lên sau lưng Doãn Tắc, hắn mừng rỡ xoay người lại và... Nam Cung Nguyệt với vẻ mặt đờ đàng sát khí đứng trước mặt hắn, trên tay là một cây rìu vô cùng sắc bén.

" Tên khốn chết tiệt, nguoi chết đi cho taaa..... "

Doãn Tắc mi mắt không động, chân không rời, ánh mắt trầm buồn nhìn Nam Cung Nguyệt.

" Nếu như giết ta mà có thể làm nàng hả giận, vậy thì nàng hãy ra tay đi. "

Nhưng sự thật thì...

" A a a a..... cứu ta với. "

" Tên khốn kia, nguoi đứng lại cho ta. Đồ chết tiệt nhà nguoi, Nguyệt nhi là cái tên mà nguoi có thể tự tiện gọi được sao? Ta là người mà nguoi có thể tùy tiện chạm vào được sao? "

Doãn Tắc cứ cắm đầu chạy thục mạng. Đùa gì chứ? Ai lại ngu đến mức đó? Đứng lại để mất mạng à? Hắn không muốn dùng võ công với Nam Cung Nguyệt, vì vậy hắn chỉ có cách duy nhất là bỏ chạy thôi. Hơn nữa, có lẽ việc đuổi theo hắn sẽ giúp cho Nam Cung Nguyệt bớt giận phần nào. Tuy nhiên, thật sự là quá mất mặt cho hắn đi.

" Cứu mạng...bớ người ta...giết người..."

" Đứng lại, nguoi đứng lại cho ta, aaa..... "

Uyển Nghi cùng Nam Cung Việt đang uống trà ở trung đình, chợt nghe thấy tiếng huyên náo. Ngẩng đầu lên thì thấy cảnh tượng vô cùng kinh hoàng,

Doãn Tắc vừa chạy thục mạng khắp vương phủ, vừa luôn miệng kêu cứu. Đằng sau lưng là Nam Cung Nguyệt đang vác rìu đuổi theo, miệng la hét ầm ĩ. Thật là kinh thiên động địa! Doãn Tắc chạy vào trung đình, Nam Cung Nguyệt vác rìu đuổi theo, hai người cứ ta đuổi nguoi, nguoi trốn ta quanh bàn trà, gào thét ầm ĩ. Cuối cùng, Nam Cung Việt và Uyển Nghi chịu không nổi, đứng lên tóm lấy Nam Cung Nguyệt, giật cây rìu trên tay nàng xuống.

" Tỷ tỷ, hoàng huynh, mau bỏ muối ra, muối phải giết chết hắn! A, tên khốn kia, không được chạy! "

Doãn Tắc thấy Nam Cung Nguyệt đã bị tóm thì nhanh chân chạy biến mất, Nam Cung Nguyệt thì giãy giụa không ngừng, muốn đuổi theo nhưng lại bị Nam Cung Việt tóm chặt lấy eo, không cách nào nhúc nhích.

" Được rồi, muối bình tĩnh lại chút đi, có gì từ từ nói, muối nhìn lại bản thân mình lúc này xem, có còn ra thể thống gì nữa không? "

Nam Cung Việt nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng, bàn tay lại gia tăng lực đạo, giữ chặt lấy Nam Cung Nguyệt, không cho nàng vùng chạy đi. Bình thường, Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc hay gây lộn, đây đã là điều không lạ. Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Nam Cung Nguyệt kích động như vậy. Giữa bọn họ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đây? Nam Cung Nguyệt giãy giụa một lúc, rồi dần trầm xuống, mặt cúi gằm, đứng im như một bức tượng, không nói một tiếng nào.

" Nguyệt nhi! "

Nam Cung Việt thấy Nam Cung Nguyệt ngoan ngoãn rồi thì nói lỏng tay ra một chút, nhưng lại có chút hơi lạ khi nàng cứ cúi gằm mặt xuống, liếc nghiêng đầu gọi Nam Cung Nguyệt. Một giọt nước nóng hổi rơi xuống mu bàn tay hắn khiến hắn hốt hoảng, vội buông Nam Cung Nguyệt ra. Tóm lấy vai Nam Cung Nguyệt lắc nhẹ.

" Nguyệt nhi, muối sao thế? "

" Oa...Hoàng huynh đáng ghét, hoàng huynh không thương muối, muối ghét huynh. "

Nam Cung Nguyệt òa lên khóc rồi chạy vụt đi, làm cho Nam Cung Việt và Uyển Nghi cứ trở mắt nhìn nhau.

" Ta...ta..."

Nam Cung Việt lấp bắp, tay hết chỉ về hướng Nam Cung Nguyệt vừa chạy đi, lại chỉ về phía mình, mãi không nói nên lời. Rốt cuộc hấn đã làm gì chứ? Tự dưng sao lại mắng hấn?

" Đừng lo! " Uyển Nghi vỗ nhẹ vai Nam Cung Việt " Để ta nói chuyện với nó cho, chàng cứ yên tâm, chắc cũng không có việc gì to tát đâu. "

Nam Cung Việt gật gật đầu, cùng là nữ nhân, dễ nói chuyện với nhau hơn. Tuy hấn là hoàng huynh của Nam Cung Nguyệt nhưng vẫn có những việc hấn không quản được. Hôn nữa, xét ra thì Uyển Nghi còn thân với Nam Cung Nguyệt nhiều hơn hấn. Chứ hấn mà động tay vào vụ này, chỉ sợ chẳng làm ăn được gì mà còn bung bét hết.

" Được, vậy trông cậy cả vào nàng đấy. "

Uyển Nghi mỉm cười, đi tới phòng Nam Cung Nguyệt. Chỉ khổ cho ai đó, lâu lâu mới có dịp cùng Uyển Nghi nhàn nhã ngồi uống trà, thưởng hoa, vậy mà lại bị quấy đến bất nháo, ngay cả hoa trong vườn cũng bị dẫm đạp đến nát tươm hết rồi. Aizz..

" Cộc cộc cộc..."

Tiếng gõ cửa vang lên, nhưng bên trong vẫn im lặng, có vẻ như Nam Cung Nguyệt cũng không có ý định mở cửa, vì vậy Uyển Nghi tự động mở cửa bước vào. Nam Cung Nguyệt đang nằm úp sấp trên giường, ngay cả giày cũng không thềm cởi ra.

" Nguyệt nhi. " Uyển Nghi lay lay vai Nam Cung Nguyệt. " Nằm sấp sẽ bị bẹp ngực đó. "

Nam Cung Nguyệt nằm xoay người lại, túm chăn phủ kín mặt, giống như một con sâu đang cố trốn mình vào kén.

" Doãn Tắc đã làm gì muội vậy? "

" ... "

" Con nhóc này, ngay cả tỷ muội cũng không muốn nói sao? Có tin sau này tỷ sẽ không bao giờ để ý tới muội nữa không? " Uyển Nghi đập bốp vào vai Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt kéo chăn ra khỏi mặt, nhăn nhó. Tâm trạng của nàng đang không được tốt mà.

" Rốt cuộc là có chuyện gì? "

Uyển Nghi ôn tồn hỏi thăm, nhưng thật ra thì nàng cũng đã đoán được phần nào rồi.

" Tỷ tỷ..." Nam Cung Nguyệt méu máo " Hấn dám cưỡng hôn muội. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Ads Uyển Nghi cảm thấy hơi sững sờ, chuyện này nằm ngoài tầm dự đoán của nàng, nàng không ngờ là Doãn Tắc lại hành động nhanh như vậy. Xem ra nàng cần phải đánh giá lại bản lĩnh của hấn rồi.

" Nhưng...nhưng...hức..." Nam Cung Nguyệt nức nở " Tệ hại hơn là...muội lại cảm thấy rất thích, rất hưởng thụ nụ hôn đó. Muội...oa oa oa..."

Nam Cung Nguyệt lại tiếp tục xoay người nằm sấp xuống, trùm chăn kín đầu, miệng liên tục rên rì.

" Trời ạ! Thật là...Vậy là vì thẹn quá hóa giận nên muội mới đòi đuổi giết người ta hả? "

Uyển Nghi thật không biết phải nói gì nữa. Thật đau đầu với cô nhóc này.

" Oa oa oa... muội không thể chấp nhận được, không thể chịu được, không thể nào chịu được chuyện này. "

Uyển Nghi dịu dàng vuốt mái tóc của Nam Cung Nguyệt, giọng nói ôn tồn, nhẹ nhàng.

" Điều khiến muội không thể chấp nhận được là vì muội đã rung động vì một người khác phải không? "

Nam Cung Nguyệt im lặng, không nói gì, cũng không nhúc nhích, vì vậy Uyển Nghi tiếp tục nói tiếp những điều mình đang nghĩ.

" Thật ra muội cũng nhận ra rồi phải không? Muội yêu Doãn Tắc, chỉ là thường ngày hai người hay đấu khẩu với nhau nên muội mới không nhận ra đúng không? Tình cảm của muội với Tề Dương trước đây chỉ giống như một sự ngưỡng mộ. Vì vậy nên muội không thể chấp nhận được khi nghĩ rằng mình là một kẻ phản bội, tỷ nói đúng chứ? "

" ... "

" Thôi nào, Nguyệt nhi, muội hãy nghĩ thoáng hơn một chút đi. Điều này chẳng phải sẽ tốt cho tất cả mọi người sao? Hơn nữa muội hãy nghĩ lại đi, muội đối xử với Doãn Tắc như vậy chẳng phải rất tội nghiệp cho hắn sao? "

" Tỷ tỷ..." Nam Cung Nguyệt òa khóc, ôm chầm lấy Uyển Nghi " Nhưng mà...nhưng mà...tình cảm của muội...muội thật là một kẻ tồi tệ, là một kẻ chẳng ra gì...Muội...hu hu..."

Nam Cung Nguyệt cứ ôm chặt lấy Uyển Nghi mà khóc, khóc đến ướt đầm cả vai áo của Uyển Nghi. Uyển Nghi nhẹ nhàng vỗ về an ủi nàng. Từ bỏ mối tình đầu không phải là một điều dễ dàng, huống chi Nam Cung Nguyệt lại là một nữ tử chưa từng trải sự đời. Phải rất lâu sau, Nam Cung Nguyệt mới ngừng khóc, rồi dần là đi, ngủ say trong vòng tay của Uyển Nghi.

Chập tối, Uyển Nghi nhẹ nhàng xốc lại chăn, gạt mấy sợi tóc mai ra sau mang tai cho Nam Cung Nguyệt, Uyển Nghi thăm thò dài, muội muội của nàng đã lớn rồi.

Uyển Nghi trở về phòng của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Vừa thấp nền lên nàng đã giật mình khi nhìn thấy Nam Cung Việt đang nửa nằm nửa ngồi trên giường.

" Chàng muốn dọa chết ta sao? Giật hết cả mình. "

Uyển Nghi đưa tay vuốt vuốt ngực, đôi lông mày nhíu chặt lại. Nam Cung Việt thả người nằm xoài trên giường, hai tay thoải mái gối ra sau gáy, nhìn nàng cười bông đùa.

" Không làm gì khuất tất thì có gì mà phải lo sợ? "

" Chàng nói chuyện thật ngớ ngẩn. " Uyển Nghi bĩu môi, ngồi xuống trước bàn phấn trang điểm, từ từ gỡ bỏ từng chiếc trâm cài tóc. " Hôm nay ta mệt lắm, chàng trở về phòng mình mà ngủ đi. "

Nam Cung Việt nhắm mắt lại, nhàn nhả nói " Đầu óc nàng thật là đen tối, ta chỉ là muốn ôm nương tử của mình ngủ một đêm thì có gì lạ chứ? "

Uyển Nghi phụng phịu bĩu môi, nhưng một tiếng nương tử của hắn khiến nàng cảm thấy ngọt ngào muốn chết. Nàng tới bên cạnh giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Nam Cung Việt. Nam Cung Việt mở mắt, xoay người ôm trọn thân hình nhỏ bé của Uyển Nghi vào lòng.

" Đã ăn gì chưa? " Nam Cung Việt nhẹ giọng quan tâm Uyển Nghi.

" Chưa, cũng không muốn ăn. Nguyệt nhi đã ngủ say, ta đã sai người chuẩn bị thức ăn cho nó lúc nó tỉnh dậy rồi, còn chàng? " Uyển Nghi dụi dụi vào lồng ngực rắn chắc của Nam Cung Việt, tìm cho mình chút hơi ấm.

" Chưa có, muốn ăn nàng được không? " Nam Cung Việt cọt nhả.

Uyển Nghi đập vào ngực của Nam Cung Việt, lườm hắn một cái " Chàng nghiêm túc một chút được không hả? "

Nam Cung Việt vui mặt vào hõm cổ của Uyển Nghi, thì thầm bằng chất giọng trầm ấm nam tính của mình " Lát ta sẽ kêu người mang đồ ăn tới. Nguyệt nhi thế nào rồi? "

" Chàng không nên quan tâm nhiều, đợi khi mọi việc đã ổn định thì chàng sẽ biết thôi. "

" Muốn ngủ một chút không? " Nam Cung Việt hất mấy lọn tóc trên vai Uyển Nghi ra sau, dịu dàng xoa xoa lưng nàng.

" Ân. "

Uyển Nghi khẽ gật đầu, vùi đầu vào ngực Nam Cung Việt, đôi mi dài cụp xuống, dần chìm vào giấc ngủ. Nam Cung Việt cũng mỉm cười, kéo chăn lên đắp kín người Uyển Nghi rồi cũng nhắm mắt lại. Ánh trăng khuya len lỏi vào những khe cửa, soi bóng hình một đôi phu thê đang chìm trong giấc ngủ tịch mịch.

...

Sáng sớm, tại Nguyệt viện.

Nam Cung Nguyệt miệng ngậm một nhánh cỏ, thần thờ ngồi trước cửa phòng, ánh mắt xa xăm, chốc chốc lại thờ dài một tiếng. Tất cả hạ nhân đi qua

đều không nên nổi tò mò mà liếc trộm một cái. Rốt cuộc là quận chúa của bọn họ hôm nay bị làm sao vậy?

Nam Cung Nguyệt cúi đầu, nhặt một cành cây, nghịch nghịch với một đám kiến đang tha mồi về tổ dưới chân nàng. Hôm qua, Doãn Tắc không về phòng, phòng hai người vốn dĩ cạnh nhau, hẳn trở về nàng nhất định phải biết. Nhưng mà...hắn lại không về, hẳn đã đi đâu cả đêm. Hơn nữa, tuy đã nghĩ thông suốt, nhưng giờ phải đối mặt với hắn thì nàng biết phải làm sao?

Nam Cung Nguyệt càng ngồi lại càng nghĩ, càng nghĩ lại càng rối, càng nghĩ càng nhức đầu, còng cò ngâm trong miệng nàng đã bị nàng cắn dập từ lúc nào chẳng biết.

Đang trong lúc Nam Cung Nguyệt không biết phải làm thế nào, một đôi hài đen đã lướt qua trước mặt nàng. Nàng vội ngẩng đầu lên, thấy Doãn Tắc đang lao đảo trở về phòng, gương mặt tiêu tụy, hẳn thậm chí còn không thèm nhìn nàng lấy một cái.

Nam Cung Nguyệt lật đặt đứng dậy, chưa kịp chạy theo Doãn Tắc thì cánh cửa phòng hắn đã lạnh lùng khép lại. Nàng đứng thẫn thờ trước cửa phòng, cánh tay cứ giơ lên rồi lại hạ xuống biết bao nhiêu lần. Nàng cảm thấy hụt hẫng, thì ra bị người ta lạnh nhạt, phớt lờ lại khó chịu đến như vậy.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc là nàng không chịu nổi nữa, liền đẩy cửa xông vào. Chỉ có điều nàng không ngờ tới là một cảnh tượng vô cùng kinh hoàng đang diễn ra trước mắt nàng. Doãn Tắc đang...thay áo.

Nam Cung Nguyệt mặt đỏ bừng, vội xoay người đóng chặt cửa lại, sau đó cứ nhìn trân trân vào cánh cửa, không dám quay mặt lại, miệng lắp bắp.

"Ta...ta chưa có nhìn thấy cái gì hết."

Tuy miệng thì là nói cứng như vậy, nhưng cũng chỉ là nói dối mà thôi. Dù nàng đã quay đi thật nhanh thì thân hình rắn chắc trắng kiện ấy vẫn không thể lọt khỏi tầm mắt. Nếu nói là không nhìn thấy có họa chăng là người mù. Mặc dù không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng mà vòm ngực rắn chắc cùng với cơ bắp cuộn cuộn của hắn vẫn khiến người ta phải đỏ mặt, chân run, Nam Cung Nguyệt luống cuống không biết phải làm gì, cứ chăm chăm nhìn vào cửa phòng không chớp mắt.

Doãn Tắc nhìn dáng lưng của Nam Cung Nguyệt, khẽ nhếch môi cười nhạt.

"Lần trước thì là xông vào phòng lúc ta đang tắm, lần này thì là lúc ta đang thay đồ. Quận chúa cao quý của chúng ta có sở thích thật khác người."

Nam Cung Nguyệt tức điên lên. Hắn nói cái gì vậy chứ? Nàng chỉ là vô ý thôi mà, đâu ai thèm nhìn trộm hắn chứ? Bị nàng đuổi đánh một lần thì trở mặt nhanh hơn trở bàn tay như vậy sao? Dùng những câu nói châm chọc như vậy để nói với nàng?

"Ta...ta có chuyện muốn nói với người."

Nam Cung Nguyệt nắm chặt nắm tay, lớn tiếng nói với ra sau. Nhưng đáp lại chỉ là giọng nói hờ hững của Doãn Tắc.

"Ta thì chẳng có gì muốn nói với cô cả, và ta cũng không muốn nghe. Ta mệt lắm, cô ra ngoài đi. Nếu cô không sợ bị người ta dị nghị thì cứ việc ở lại."

Doãn Tắc uể oải tháo giày, thả người xuống giường nằm, nhắm mắt, sắc thần lộ rõ vẻ mệt mỏi, bất cần. Nam Cung Nguyệt bực mình xoay phắt người lại, bịch bịch đi tới bên giường của Doãn Tắc, ngồi nép ở mép giường. Nàng túm lấy cổ áo hắn, rành rọt gằn từng chữ một.

"Chẳng phải người nói người yêu ta sao? Giờ lại dùng thái độ này để nói với ta. Thật ra tất cả những gì người đã nói chỉ là nói dối?"

"Ta không nói dối." Doãn Tắc lười biếng mở mắt, ánh nhìn nhàn nhạt quét qua gương mặt Nam Cung Nguyệt. Lạnh lùng gạt tay của nàng ra "Nhưng ta đã nghĩ thông suốt rồi. Sao cứ phải cố níu kéo một người vốn chẳng yêu mình? Còn nữa, thân phận của ta là gì chứ? Chỉ là một kĩ nam, ha ha ha...Ta có tư cách để nói yêu quận chúa có thân phận cao quý sao? Thỉnh quận chúa trở về phòng, tiểu nhân còn phải nghỉ ngơi."

Nam Cung Nguyệt âm ỉ nhìn Doãn Tắc, nhưng hắn vẫn dùng một ánh mắt lạnh lùng nhìn trả lại nàng. Nàng cảm thấy mắt mình cay xè, tưởng chừng như sắp khóc đến nơi. Hai bàn tay nàng túm lấy cổ áo hắn thật chặt, gằn như hét lên với hắn.

"Ai cho phép người từ bỏ? Người coi ta là cái gì chứ hả? Là thứ đồ chơi cho người tùy nghi đùa giỡn sao? Nói yêu là yêu, nói bỏ là bỏ? Cái đồ khốn hỗn đản nhà người, đồ chết tiệt, đồ bội bạc, đồ...đồ..."

Nam Cung Nguyệt ức đến nghẹn họng, nước mắt âm ỉ vô thức rơi xuống. Doãn Tắc nhìn Nam Cung Nguyệt, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười. Ngón tay hắn nhẹ nhàng lướt qua gò má của Nam Cung Nguyệt, lau đi những giọt nước mắt.

"Nguyệt nhi, cuối cùng thì nàng cũng chịu thừa nhận nàng yêu ta rồi, phải không?"

Nam Cung Nguyệt chớp chớp đôi mi còn vương nước mắt, trân trân nhìn Doãn Tắc. Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là nộ thí xung khiến, nàng hét vào mặt hắn, tay đâm bình bịch vào ngực hắn.

"Chàng lừa ta?"

"Ta không có lừa nàng." Doãn Tắc cười cười, bắt lấy tay Nam Cung Nguyệt "Ta thực sự đã từng có ý định từ bỏ. Chỉ là ta không đành lòng. Vì ở đây..." Doãn Tắc cầm tay Nam Cung Nguyệt đặt vào phía bên ngực trái của mình, siết nhẹ lấy bàn tay nàng "...chỉ có hình ảnh của nàng."

Nam Cung Nguyệt đỏ mặt, luống cuống rút tay ra, nhưng Doãn Tắc đã nắm chặt lấy tay nàng không buông. Nam Cung Nguyệt chỉ còn cách cúi mặt, trên má còn vương hai vệt ửng hồng.

"Được rồi, giờ thì về phòng đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút, cả đêm qua ta đã không ngủ rồi." Doãn Tắc cười cười, buông tay của Nam Cung Nguyệt ra.

"Ân." Nam Cung Nguyệt cười ngượng ngịu, bạch bạch chạy đi. Trên mặt không giấu nổi nét cười. Tuy nhiên, chưa kịp mở cửa phòng thì Doãn Tắc đã gọi giật nàng lại.

"Nguyệt nhi."

"Ân?"

"Ta chỉ là một kĩ nam."

Nam Cung Nguyệt hiểu được ý tứ của Doãn Tắc, khẳng khái nói "Vậy thì ta thà không làm quận chúa." Nói xong, nàng mở cửa phòng bước ra ngoài, về u sầu ngưng trọng trên gương mặt.

Mà lúc đó, ở trong phòng, Uyển Nghi đã kể xong toàn bộ đầu đuôi sự việc cho Nam Cung Việt nghe. Điều này thực sự khiến Nam Cung Việt choáng váng, không cách nào thích ứng kịp. Hắn day day trán một hồi lâu, cuối cùng đành đứng dậy nói với Uyển Nghi.

"Đi, chúng ta phải vào cung một chuyến."

Ngọc Lộ cung.

Vương Ngọc thái hậu nửa nằm nửa ngồi trên tràng kỉ, lấy tay chống đầu, mắt nhắm nghiền. Nam Cung Thiên ngồi ở mé bên trái, còn Nam Cung Việt và Uyển Nghi ngồi phía bên tay phải. Nam Cung Thiên trầm tư gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, giữa một không gian yên tĩnh như vậy, tiếng động từ mặt bàn dễ dàng vang vọng khắp căn phòng.

"Thiên nhi." Vương Ngọc thái hậu khẽ mở mắt, nhẹ nhàng gọi "Con nghĩ xem, nên giải quyết chuyện này như thế nào?"

Nam Cung Thiên vẫn gõ đều đều lên mặt bàn, một lúc sau mới từ tốn đáp lại.

"Nhi thần cũng chưa biết nên làm thế nào. Việc Tề Dương là tướng quân mà lại đi lấy một a hoàn đã gây xôn xao lắm rồi, tuy nhiên Tề Dương chỉ là một tướng quân nên chuyện cũng không có gì to tát. Nhưng Nguyệt nhi... aizz... nhi thần không phải bài trừ gì thân phận của Doãn Tắc. Nhưng thân là quận chúa mà lại đi yêu một kĩ nam thì sẽ khiến thiên hạ dị nghị."

"Chính vì vậy nên ta mới kêu con nghĩ cách. Ta giờ không muốn quan tâm đến thân phận hay địa vị gì nữa. Ta chỉ muốn hài nhi của ta được sống vui vẻ, hạnh phúc."

"Hừ." Nam Cung Việt khẽ cười nhạt, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Vương Ngọc thái hậu "Nói thì hay lắm. Mẫu hậu, người đừng quên, ngày xưa ai là người ngăn cản nhi thần và Song nhi nhất?"

Vương Ngọc thái hậu tái mặt nhìn Nam Cung Việt, nghẹn ngào.

"Chính là vì lỗi lầm ngày ấy, nên giờ ta mới tình ngộ. Ta thực sự không hề muốn con phải chịu nhiều đau khổ, ảm ức như vậy."

Sau sự việc lần đó, bà hối hận vô cùng. Nam Cung Việt là hài nhi thương yêu bà nhất cũng ngoảnh mặt với bà. Người làm mẹ như bà sao có thể chịu nổi?

"Đù rồi." Uyển Nghi khẽ nắm lấy tay Nam Cung Việt lắc nhẹ. "Hôm nay chúng ta đến đây là để bàn về chuyện của Nguyệt nhi, không phải đến để ôn chuyện xưa cũ."

Nàng nhìn Nam Cung Việt, nhưng Nam Cung Việt vẫn một ánh nhìn thẳng phía trước, gương mặt lãnh đạm, không biểu lộ bất cứ điều gì. Tim nàng nhói đau, nhưng nàng biết làm gì chứ? Chính nàng là người đã khuyên hắn không được phép quên.

"Hay là thế này đi." Nam Cung Thiên đột nhiên lên tiếng "Chúng ta tổ chức ném tú cầu kén rể cho Nguyệt nhi đi, được không? Nếu Doãn Tắc bắt được tú cầu thì là do duyên số, không ai có thể dị nghị được nữa."

"Không được." Uyển Nghi lập tức gạt phắt đi "Việc này ta cũng có nghĩ qua rồi, nhưng không được khả thi cho lắm, nếu không phải là Doãn tắc mà là một ai đó bắt được thì sao đây? Hay là thế này đi, Doãn Tắc cũng có chút võ công, huynh có thể đề bạt Doãn Tắc vào chức phó tướng quân dưới trướng của Tề Dương được không? Khi hắn lập công có thể tùy đó mà khen thưởng."

"Cách này cũng không được." Nam Cung Thiên lắc đầu "Di quốc của chúng ta đang trong thời kì thái bình thịnh trị, không có giặc ngoại xâm thì lấy đâu ra cơ hội đề bạt lập công? Hơn nữa, muốn được trở thành phó tướng thì cũng cần một quá trình rèn luyện và lập công. Đầu phải muốn phong tước là được, đột ngột như vậy, các binh sĩ sẽ bất mãn, không tốt."

"Thôi thế này đi." Vương Ngọc thái hậu lên tiếng "Tạm thời để hắn tới tú khổ quân học tập, một thời gian sau, nếu có tiến bộ thì có thể cân nhắc thăng

chức, nếu hần có thể dự thi cùng các sĩ tử khác và đỗ trạng nguyên thì càng tốt. "

Ba người cùng suy nghĩ một lúc, thấy cũng hợp tình hợp lý, liền gật đầu tán đồng. Uyển Nghi cùng Nam Cung Việt trở về phủ vương gia. Nam Cung Thiên lại tiếp tục trở về phòng phê duyệt tấu chương.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Ads Uyển Nghi uể oải ngủ nướng tới muộn mới thức dậy. Nàng dụi mắt, lười nhác vươn vai một cái, sau đó bước xuống giường, che miệng ngáp.

" Hỷ nhi, ta đói quá, em lấy đồ ăn cho ta chưa? "

Cửa phòng khẽ khàng mở ra, một nữ nhân mặc trang phục a hoàn màu hồng phấn tươi cười bước vào, trên tay cầm một khay điểm tâm sáng.

" Dương chủ tử, người đã dậy rồi sao? "

Uyển Nghi nheo nheo mắt nhìn Vũ Điệp, rồi khẽ cốc một cái vào đầu mình. Đã mấy ngày rồi mà nàng vẫn chưa quen được với việc thiếu vắng Hỷ nhi. Dẫu sao cũng đã ở chung với nhau lâu như vậy, khó mà tránh được cảm giác trống vắng.

" Dương chủ tử, người mau làm vệ sinh cá nhân đi rồi còn dùng bữa sáng nữa. "

Vũ Điệp cười cười, chuẩn bị phục trang cho Uyển Nghi. Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Uyển Nghi lại bần nhón lấy một miếng điểm tâm bỏ vào miệng.

" Điệp nhi, không cần gọi như vậy đâu. Em cũng giống Hỷ nhi gọi ta là tiểu thư là được rồi. "

" Sao có thể được chứ? Dương chủ tử, Điệp nhi không dám gọi như vậy đâu. Hỷ nhi đã hầu hạ người từ bé nên quen gọi như vậy rồi, sao Điệp nhi dám gọi người như vậy chứ? "

Vũ Điệp vội lắc đầu lia lịa. Tốt xấu gì Uyển Nghi cũng là chủ tử của nàng, là người được vương gia sủng ái nhất. Nếu nàng có gì thất thố, chỉ sợ vương gia sẽ trách phạt. Hầu hạ vương gia lâu như vậy rồi, tính khí của vương gia như thế nào dẫu phải nàng không biết.

Uyển Nghi mỉm cười, dịu dàng nắm lấy tay Vũ Điệp " Đừng lo, giờ em đâu còn là a hoàn của vương gia nữa, giờ em là người của ta cơ mà. Đừng lo, lão già đó sẽ không trách phạt em đâu. "

Vũ Điệp nuốt nửa thì phì cười. Quả nhiên là Dương chủ tử, trên thế gian này, ngoài nàng ra chắc chẳng ai dám gọi vương gia là lão già. Uyển Nghi nhìn Vũ Điệp bằng ánh mắt chờ mong, phần khích thích giục.

" Nào, mau gọi một tiếng tiểu thư đi. "

Vũ Điệp nhìn ánh mắt long lanh của Uyển Nghi, cuối cùng cũng nhịn không nổi, tùm tùm cười.

" Tiểu thư. "

" Ngoan, giỏi lắm. "

Uyển Nghi bật cười, xoa xoa đầu Vũ Điệp. Vũ Điệp năm nay mới chỉ bằng tuổi Nam Cung Nguyệt, tính tình lại có vẻ trẻ con, đáng yêu. Nếu so với Hỷ nhi thì là mỗi người một vẻ, nhưng bất quá cũng đều là những người đáng yêu cả.

Dùng bữa sáng xong, Uyển Nghi cùng Vũ Điệp tới trung đình. Lúc này Nam Cung Việt, Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc đã ngồi sẵn ở đó thưởng trà ngắm hoa.

Sáng hôm nay, cả vương phủ được một phen kinh ngạc. Đồi oan gia Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc, không những không cãi vã, bất hòa. Ngược lại còn vô cùng mặn nồng, thăm thiết. Thực sự là khiến người ta khó thích nghi.

" Giờ này mới thức dậy sao? Nữ nhân lười nhác này. "

Nam Cung Việt nhìn Uyển Nghi cười. Nàng liếc mắt lờm hẩn một cái rồi ngồi xuống bên cạnh. Nam Cung Việt đưa cho nàng một chén trà, nàng nhận lấy, hớp một ngụm rồi nhìn đôi uyên ương mới trước mặt mình. Tình chàng ý thiếp, ân ái mặn nồng, thật khiến người ngoài phải nổi da gà. Quả nhiên là khi yêu thì thấy thực bình thường, nhưng chứng kiến những hành động tương tự của người khác thì thật gai mắt đi.

" Doãn Tắc, người nên sớm chuẩn bị tư trang đi. Hết ngày hôm nay, người sẽ không ở đây nữa. "

Nam Cung Việt trầm tĩnh đặt chén trà xuống, nói với Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc.

Nam Cung Nguyệt và Doãn Tắc đang tươi cười hớn hở, bị một câu nói của Nam Cung Việt làm cho choáng váng, Nam Cung Nguyệt ngơ ngàng nhìn Nam Cung Việt.

" Hoàng huynh, huynh nói thế là sao? Sao huynh lại đuổi Doãn Tắc đi chứ? "

" Đâu ai muốn đuổi Doãn Tắc của muội đi chứ. " Uyển Nghi liếc Nam Cung Nguyệt " Chỉ là hiện giờ Doãn Tắc sắp phải tới tứ khổ quán học tập các vị văn nhân nho sĩ ở đó, không thể ở mãi trong phủ vương gia được. Hoàng thượng đã cấp phủ đệ cho Doãn Tắc rồi, cũng gần đây thôi, muội không cần phải lo lắng nhiều đâu. "

" Nhưng mà..."

Nam Cung Nguyệt nhìn Doãn Tắc phụng phịu, nhưng hắn lại chỉ mỉm cười, chỉ cần được phép yêu Nam Cung Nguyệt, đối với hắn đã là hạnh phúc rồi, một kĩ nam như hắn đâu dám hy vọng gì cao xa hơn nữa.

Nam Cung Việt và Uyển Nghi chỉ bình thần uống trà, nhìn nhau cười. Thật ra Uyển Nghi không tán đồng việc cho Nam Cung Nguyệt kết hôn sớm cho lắm, vì tuy rằng ở thời đại này, việc kết hôn sớm không phải là chuyện lạ mà còn là lẽ đương nhiên, nhưng một người mang tư tưởng hiện đại như nàng thì khó mà chấp nhận một cách dễ dàng. Nếu không phải vì Hỷ nhi đã đủ mười tám tuổi thì nàng nhất quyết không để Hỷ nhi lấy Tề Dương sớm như vậy.

.....

Sau khi Doãn Tắc rời khỏi phủ vương gia, hắn chuyển tới một phủ đệ nhỏ, nếu so với phủ vương gia, phủ đệ của hắn chẳng là gì, nhưng nếu so với thường dân bá tánh, nơi ở của hắn cũng quá khang trang rộng rãi rồi. Tuy nói là gần, nhưng thực ra lại không hẳn là như vậy, vì thực chất, phủ đệ của hắn nằm ngay sát phủ vương gia, vì vậy Nam Cung Nguyệt thường đi qua đi lại giữa phủ vương gia và phủ của Doãn Tắc chẳng mấy khó khăn.

Thấm thoát cũng tới mùa đông. Những bông tuyết trắng xóa dần rơi xuống, mỗi lúc ngày một dày, vương trên mái nhà, những tán cây và lan rộng khắp cả mặt đường. Mùa đông tới, cũng là lúc mọi người tất bật chuẩn bị cho ngày sinh thần của Nam Cung Thiên. Tuy rằng sinh thần của Nam Cung Thiên vào tháng mười hai, nhưng là ngày sinh thần của hoàng đế nên không thể qua loa đại khái được, vì vậy nên trong cung đã bắt đầu chuẩn bị mọi thứ từ tháng mười.

Ngày sinh thần của Nam Cung Thiên, không chỉ có những người trong hoàng tộc, mà cả hoàng thân quốc thích của các nước lân bang cũng tới dự. Uyển Nghi, Nam Cung Việt cùng Nam Cung Nguyệt tới hoàng cung để dự lễ. Hồng mai nở đỏ rực hai hàng, những dải lụa đỏ được cột lên cành cây bay phất phơ trong gió, cung điện được trang hoàng long lẫy, giăng đèn kết hoa. Màu đỏ của đèn lồng, của hồng mai pha trộn với màu trắng tinh khôi của tuyết tạo nên một cảnh đẹp huyền ảo như chốn bồng lai. Ngày hôm nay, Nam Cung Nguyệt mặc một bộ váy màu thiên thanh, tóc vấn giản đơn, trông thanh thoát như một tiểu tiên nữ. Uyển Nghi mặc một bộ y phục màu đỏ, điểm xuyết những bông hoa nhỏ ở đuôi váy. Mái tóc được vấn lên một nửa, một nửa thả buông so trên bờ vai, giống một bông hồng mai nở rực rỡ trong tuyết. Khi ba người bọn họ cùng xuất hiện, tất cả mọi người đều không hẹn mà nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn si mê.

" Vương gia. "

Một tiểu thái giám kính cẩn lại gần Nam Cung Việt, chấp tay nói nhỏ với hắn điều gì đó. Nam Cung Việt chăm chú lắng nghe, sau đó khẽ gật đầu rồi quay sang nói với Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt.

" Ta đi lo liệu chút việc, đừng có chạy lung tung đấy. Nếu ngại chờ thì có thể tới bàn tiệc ngồi trước cũng được. "

Nam Cung Việt rời khỏi, nhưng Uyển Nghi và Nam Cung Việt không vội rời đi mà còn nán lại xem các tiểu thái giám xếp đặt bàn tiệc.

Một lúc sau, giữa đám đông những người đến dự tiệc, có một giọng nói quen thuộc vang lên.

" Bảo bối. "

Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi quay lại, trước mắt họ là một khuôn mặt vô cùng quen thuộc đang cười cợt nhả. Hai người cùng đồng thanh kêu lên.

" Mộ Dung Phong. "

Uyển Nghi kêu lên, chạy lại gần chỗ Mộ Dung Phong.

" Mộ Dung Phong. Sao người lại ở đây? Á, còn nữa, sao người dám mặc hoàng y? (áo vàng) Người muốn chết sao? Màu vàng chỉ được dành riêng cho hoàng thượng thôi. "

Mộ Dung Phong bụm miệng cười, thì ra nữ nhân ngốc nghếch này vẫn không hề hay biết sự thật về thân phận của hắn. Ngay khi hắn còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói khác đã vang lên.

" Nữ nhân vô lễ, người mà người đang nói chuyện chính là hoàng đế của Nguyệt quốc đấy. Ai cho phép người nói chuyện với người như vậy? "

Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt đều bị bất ngờ vì người vừa mới dùng khinh công bay xuống. Tuy rằng điều hắn vừa nói rằng Mộ Dung Phong là hoàng đế của Nguyệt quốc thật khiến bọn họ kinh ngạc, nhưng bản thân hắn lại khiến người khác còn kinh ngạc hơn. Người nam nhân tùy tùng của Mộ Dung Phong mặc một thân bạch y, đi giày trắng, mái tóc màu trắng. Không chỉ vậy, đôi mắt của hắn có màu bạc và làn da của hắn thì trắng tới mức khó tin. Hắn đẹp, nhưng vẻ đẹp của hắn hết sức ma mị và không khỏi khiến người khác cảm thấy có phần quái đản.

Mộ Dung Phong cảm chiết phiến, gõ gõ vào đầu mình. Cười gượng với tùy tùng của mình.

"Bạch Nhan, ngươi có thể thôi phá đám ta đi được không. Khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi ngươi để đi ngao du thiên hạ, sao ngươi đã lại xuất hiện rồi? Mau trở về nhà ôm ấp nương tử xinh đẹp của ngươi đi."

"Hoàng thượng, một mình người ở ngoài rất nguy hiểm. Sao thần có thể không lo lắng được chứ? Trách nhiệm của thần là bảo vệ sự an nguy của người. Lần trước để lạc mất người là do hạ thần tắc trách. Thần nhất quyết không để việc này xảy ra lần nữa đâu."

Bạch Nhan chấp tay trả lời, gương mặt vẫn lạnh như tiền không thay đổi. Mộ Dung Phong day day trán, hết cách với tên thuộc hạ cứng đầu. Thật là...lúc nào cũng đi theo hắn, bộ hắn là tiểu nương tử của Bạch Nhan hay sao chứ?

Uyển Nghi nhìn Bạch Nhan, trầm nghĩ, lạ trời, hắn có ra ngoài đường vào cái thời tiết này không chừng người ta sẽ không nhìn thấy, con nếu là vào mùa nóng, sẽ khiến người ta tưởng là ma không biết chừng. Đột nhiên trong đầu nàng thoáng qua một suy nghĩ, lên kêu lên.

"A, nương tử của ngươi có phải tên là Hắc Diện, toàn thân mặc màu đen, tóc đen óng mượt, xinh đẹp tuyệt trần phải không?"

Ngay khi Uyển Nghi vừa dứt lời, cả Bạch Nhan và Mộ Dung Phong đều đồng thanh.

"Ngươi quen nương tử ta sao? / Nàng biết nương tử hắn sao?"

"Phụt...ha ha ha..."

Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt phì cười, ôm lấy nhau mà cười đến run cả người.

"A ha ha ha...Nguyệt nhi, không ngờ tỷ đoán đúng, ha ha ha ha...đôi phu thê đen trắng, Bạch Nhan đi với Hắc Diện, ha ha ha ha..."

Bạch Nhan biết mình bị trêu chọc, tức giận đến tái xám cả mặt. Càng khiến hắn điên ruột hơn nữa là chủ nhân của hắn_ Mộ Dung Phong cũng đang ôm bụng cười.

Hoàng đế của Nguyệt quốc, tiểu thiếp của vương gia, quận chúa và cả một nam nhân tuân dặt đều tụ họp ở một chỗ, hơn nữa lại cười lớn đến mức nghiêng ngả, vì vậy khiến cho tất cả mọi người cùng chú ý. Cười hồi lâu, cuối cùng Mộ Dung Phong đành kho han hai tiếng, tùm tùm nhìn Uyển Nghi.

"Bảo bối, lâu rồi không gặp, nàng vẫn chẳng thay đổi gì."

"Đã nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải là bảo bối của ngươi." Uyển Nghi nhấn nhá "Ngươi còn dám gọi ta là bảo bối thì đừng trách ta."

"Bảo bối, sao nàng có thể vô tình như vậy? Tình cảm của chúng ta mặn nồng, thăm thiết biết bao, sao nàng có thể rũ bỏ nhanh như vậy chứ?"

"Im ngay, ta với ngươi mặn nồng, thăm thiết hỏi nào hả? Đừng có ăn không nói có."

Uyển Nghi tức giận, mặt đỏ phừng phừng. Tên chết tiệt này, lần nào gặp mặt cũng chọc cho nàng tức chết.

"Bảo bối, sao nàng có thể nói như vậy? Nhìn đã nhìn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, lần trước nàng còn bóp...úm..."

"Im ngay." Uyển Nghi hai tay bịt chặt miệng Mộ Dung Phong, mắt long lên "Ngươi còn dám nói bấy nữa, ta sẽ không bao giờ nhìn mặt ngươi nữa đâu."

Mộ Dung Phong cười híp cả mắt, nhìn Uyển Nghi vừa tức vừa thẹn đến đỏ cả mặt, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khoái trá.

"Hoàng đế Nguyệt quốc thật là có nhã hứng, lại đi dành thời gian để nói chuyện với nương tử của ta."

Giọng nói âm lãnh của Nam Cung Việt vang lên khiến Uyển Nghi giật nảy mình, vội rút tay lại, gương mặt nhấn nhá, thăm trách Mộ Dung Phong, là tại hắn hại chết nàng rồi. Lúc đó, sắc mặt của Mộ Dung Phong cũng tệ không kém. Vì hắn nhận ra cách gọi của Nam Cung Việt đối với Uyển Nghi đã thay đổi rồi. Không phải là "tiểu thiếp" mà là "nương tử".

Uyển Nghi nhìn Nam Cung Việt, đôi mắt long lanh, môi hơi dẩu ra, vẻ mặt hời hợt. Nam Cung Việt liếc xéo nàng một cái, rồi trực tiếp bỏ qua Mộ Dung Phong, nắm lấy tay Uyển Nghi, nói với Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt.

"Đến giờ nhập tiệc rồi, chúng ta đi thôi."

Nói dứt lời, Nam Cung Việt kéo Uyển Nghi đi. Nam Cung Nguyệt xoay người nhìn Mộ Dung Phong, tùm tùm cười rồi chạy theo Nam Cung Việt và Uyển Nghi. Mộ Dung Phong nhìn theo ba người bọn họ, ánh mắt tối lại, rất nhanh sau đó liền trở lại bình thường, phe phẩy chiết phiến, từ tốn đi đến chỗ

ngôi của mình.

Ngày sinh thần của hoàng đế quả nhiên sẽ khác. Đông vui và nhộn nhịp, khách tới dự cũng toàn là những người có vai vế. Hoàng cung được trang hoàng long lẫy, những tiết mục được dàn dựng công phu. Nhưng Uyển Nghi vốn chẳng hề để ý đến những điều đó, điều duy nhất mà nàng làm, chính là cầm đầu vào ăn đồ ăn thức uống trước mặt. Đến nỗi Nam Cung Nguyệt phải lén thò tay xuống dưới bàn nhéo cho Uyển Nghi một cái.

Khi bữa tiệc diễn ra được một lúc lâu, Uyển Nghi bỗng đứng dậy, mỉm cười.

"Hoàng thượng, hôm nay là ngày vui của hoàng thượng. Uyển Nghi xin mạn phép tặng hoàng thượng một tiết mục. Chẳng hay hoàng thượng có nhã hứng hay không?"

"Được chứ, hoàng tâu, xin người cứ tự nhiên."

Nam Cung Thiên mỉm cười nhìn Uyển Nghi. Hắn còn nhớ, Uyển Nghi có giọng hát rất hay.

Uyển Nghi uyển chuyển đứng dậy trong con mắt mê mẩn của mọi người. Nàng khoan thai tiến đến gần cây đàn tranh. Những ngón tay nàng lướt nhẹ trên dây đàn, những tiếng đàn thánh thót vang lên.

Mỗi nữ nhân là một đóa hoa

Đều có một thời xuân sắc ngọc ngà

Chờ đợi một thời khắc

Mà nở rộ khoe sắc.

....

Thiếp nguyện làm nữ nhân như hoa

Có một thời như ngọc như hoa

Tiền kiếp được tình lang bảo vệ

Kiếp này vẫn có thể tương phùng trong vườn hoa...

Uyển Nghi vừa hát vừa gửi trao ánh mắt thâm tình cho Nam Cung Việt. Nam Cung Việt cũng mỉm cười nhìn Uyển Nghi. Người ngoài vốn chẳng để ý, chỉ chú tâm nghe tiếng hát, duy chỉ có Mộ Dung Phong và Nam Cung Thiên là nhận thấy. Nam Cung Thiên vẫn duy trì nụ cười ôn nhu vốn có. Còn Mộ Dung Phong thì ánh mắt tối đi, tưởng chừng như có thể giết người đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Ads Sau khi Uyển Nghi hát xong, tiếng vỗ tay vang lên từ tứ phía. Ai cũng tán thưởng. Nam Cung Thiên cũng mỉm cười đứng dậy.

"Tuyệt lắm, hoàng tâu, quả nhiên là tài nữ nổi danh."

Uyển Nghi mỉm cười với Nam Cung Thiên, đề có được ngày hôm nay, nàng đã tốn bao công sức luyện tập, quả không bỏ công chút nào. Tuy nhiên, câu nói sau đó của Nam Cung Thiên khiến nụ cười của Uyển Nghi trở nên cứng nhắc.

"Nhưng hoàng tâu à, trong ngày sinh thần của hoàng đế, mà lại đi hát ca khúc này. Hơn nữa lại liên tục mất đưa mảy liếc với hoàng huynh. Vậy thì thần đệ thật sự không hiểu, bài hát này là dành cho thần đệ hay tặng hoàng huynh đây?"

Nam Cung Thiên cứ nhìn Uyển Nghi mà tủm tỉm cười. Mọi người vì câu nói của Nam Cung Thiên mà cũng cười ồ, khiến cho Uyển Nghi đỏ mặt tía tai vì ngượng. Nam Cung Việt thì vẫn bình thản uống rượu, tỏ vẻ không quan tâm, trong khi Uyển Nghi thì lửa giận bốc cao, Nam Cung Thiên đáng ghét này, hắn học được cái thói treu chọc nàng từ hồi nào vậy chứ?

Trên đường trở về, Uyển Nghi cứ không ngừng cầu nhàu về việc bị Nam Cung Thiên làm bề mặt. Nhưng Nam Cung Việt và Nam Cung Nguyệt lại không nói gì, cứ cười tủm tỉm mà thôi. Nhưng kì lạ nhất là Mộ Dung Phong, Uyển Nghi cứ tưởng rằng hắn sẽ tiếp tục đeo bám, làm phiền nàng, không

ngờ khi tàn tiệc, hần chỉ nhìn nàng nháy mắt một cái rồi mỉm cười, sau đó là cùng Bạch Nhan rời khỏi, khiến nàng cảm thấy có chút lạ lẫm. Nhưng rồi nàng không nghĩ nhiều nữa, nam nhân duy nhất mà nàng nên quan tâm là người nàng yêu, là phu quân của nàng _ Nam Cung Việt.

Chiều tà, ánh mặt trời dần trở nên mờ nhạt hơn, những tia nắng ấm áp hiếm hoi trong ngày cũng dần biến mất. Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, những cơn gió lạnh cắt da cắt thịt mạnh mẽ thổi qua, một khung trời trắng toát tuyết là tuyết. Uyển Nghi đầu đội mũ lông trắng, khoác áo khoác lông chồn, hai tay nhét trong đồ ủ ấm tay, cùng Nam Cung Nguyệt lạch bạch dẫm chân trên tuyết. Một cơn gió mạnh thổi qua, làn gió tuyết tạt vào mặt lạnh ngắt. Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt túm lấy nhau, rụt cổ lại vì lạnh.

Lúc đó, một thân ảnh mờ nhạt xuất hiện trong màn tuyết, vạt áo màu tím mờ ảo bay trong làn gió lạnh. Huệ Phi tay cầm một chiếc ô để che tuyết, nhưng điều đó chẳng giúp ích được gì, gió tạt mạnh khiến cho thân hình mảnh mai của Huệ Phi chao đảo, cây dù cầm trên tay cũng bị tạt về một phía, gương mặt nàng tái đi vì lạnh.

"Tuyết rơi nhiều như vậy, sao còn ra ngoài?" Huệ Phi cất giọng hỏi.

"Vừa có ra ngoài một chút, nhưng tuyết rơi nhiều quá nên cũng đang định trở về phòng. Còn cô, sao lại ra đây?"

"Lâu rồi không được ra ngoài nên mới ra đây thôi, cũng đang muốn quay về. Trời lạnh lắm, có muốn tới chỗ của ta sưởi ấm một chút không? Đợi lát nữa tuyết ngừng rơi rồi hãy trở về phòng."

Huệ Phi nói xong thì quay lưng lại đi ngay, không để cho Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt phản ứng. Hai người nhìn nhau rồi lật đật đi theo Huệ Phi.

Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt lập cập cởi áo khoác, treo lên trên giá để đồ ở sát cửa, sau đó mau chóng đóng chặt cửa cho gió tuyết không lùa vào. Trong phòng tràn ngập mùi trầm hương, cảm giác ấm áp khác hẳn với không khí lạnh giá bên ngoài khiến Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt cảm thấy vô cùng thoải mái. Huệ Phi đến bên bàn rót hai ly trà nóng đưa cho Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi, hai người nhấp một ngụm rồi giữ trong tay để ủ ấm. Huệ Phi cũng ngồi xuống, tự rót cho mình một chén trà. Không gian trở nên trầm mặc, một hồi lâu sau, Huệ Phi mới lên tiếng.

"Cảm ơn cô."

"Không có gì."

Uyển Nghi khách sáo đáp lại, ngày hôm nay, trên đường trở về phủ, Uyển Nghi đã nói với Nam Cung Việt, không nên nhốt ba người Huệ Phi, Lan phi, Mai phi trong Đạm Tinh cư nữa, bản thân nàng thấy mình cũng có lỗi, hơn nữa, cũng đã được gần một năm rồi, sớm vài tháng cũng không phải vấn đề. Nam Cung Việt cuối cùng cũng đồng ý, ba người bọn họ lập tức được trở về nơi ở của mình. Mai phi và Lan phi vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng dọn dẹp tư trang rồi trở về biệt viện của mình từ lâu, nhưng Huệ Phi lại chưa động tay vào bất cứ thứ gì, dường như nàng muốn ở lại đây.

Không gian xung quanh lại chìm vào im lặng, Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi cầm cúi uống trà, không dám ngẩng đầu lên. Huệ Phi ngượng ngập nói tiếp.

"Tại sao lại làm vậy?"

"Trong chuyện này, một phần lỗi cũng là ở ta." Uyển Nghi cúi đầu, chậm rãi đáp.

"Không thể trách ai được." Huệ Phi cười nhẹ "Lúc đó là do ta muốn hại cô trước, chỉ là...người tính cũng không bằng trời tính, hại người mà lại thành hại mình."

Uyển Nghi tủm tỉm cười, không nói gì. Nam Cung Nguyệt thì vẫn cầm đầu với cái cốc, dù trà đã hết từ lâu. Không phải nàng không muốn nói, chỉ là nàng không biết phải nói gì. Huệ Phi nhìn thấy thế liền mỉm cười, tiếp tục rót thêm trà cho Nam Cung Nguyệt.

"Ta vốn dĩ chẳng hề muốn làm khó ai, chỉ là...ta đã yêu vương gia từ lâu như vậy nên ta chẳng dễ gì chấp nhận được việc người sủng ái một ai khác." Huệ Phi mỉm cười, mi mắt sụp xuống, trầm buồn.

"Ta biết." Uyển Nghi khẽ đáp, nàng đương nhiên là biết chứ.

Huệ Phi đột nhiên nắm lấy tay Uyển Nghi "Chúng ta có thể ngừng đấu đá nhau được không? Sau chuyện lần đó, ta đã muốn từ bỏ rồi. Vương gia không hề yêu thương ta, cố níu kéo chỉ càng khiến ta thêm đau lòng."

Khóe mắt của nàng long lanh, nàng khẽ khịt mũi rồi nhanh chóng quay mặt đi, che giấu sự xúc động. Uyển Nghi cũng khẽ nắm lấy tay nàng, ánh mắt thương cảm.

"Được, đương nhiên là được."

Nam Cung Nguyệt cũng đặt tay lên đôi tay đang nắm lấy nhau của hai người, le lưỡi cười nghịch ngợm.

"Muội cũng vậy."

Ba người nhìn nhau, bật cười. Đúng lúc ấy, cửa phòng mở ra, gió lạnh lùa vào khiến tay ba người bắt gặp nắm chặt hơn. Nam Cung Việt đứng ở cửa phòng, nhìn thấy ba người đang nắm tay nhau thì có chút ngạc nhiên. Còn ba người thì đều nhìn Nam Cung Việt rồi cười.

"Được rồi, bọn ta về đây, hai người cứ tự nhiên nói chuyện đi. "

Uyển Nghi đứng dậy, kéo tay Nam Cung Nguyệt theo, nhanh chóng rời khỏi Đạm Tinh cư. Nàng biết, chẳng tự nhiên mà Nam Cung Việt lại đến đây. Vì vậy nàng liền kéo theo Nam Cung Nguyệt tránh mặt khỏi nơi đó. Trong phòng, chỉ còn lại Nam Cung Việt và Huệ Phi.

Huệ Phi trầm mặc cúi đầu, không dám nhìn Nam Cung Việt, nàng xoay người lại, đưa lưng về phía hắn, nàng không dám đối mặt với hắn. Nam Cung Việt nhẹ nhàng khép cửa lại, hắn ngửi thấy hương hoa nhài thoảng nhẹ trong không khí. Đây là mùi trầm hương hắn thích nhất, Huệ Phi vẫn luôn như vậy, luôn để tâm hắn thích gì, là người hiểu rất rõ sở thích của hắn. Tâm hắn trầm xuống, hắn thật sự không muốn phụ lòng một người như vậy. Hắn đến bên bàn, rót hai tách trà, nhìn Huệ Phi bằng ánh mắt dịu dàng.

"Nhã Cẩm, lại đây ngồi đi. "

Huệ Phi xoay người lại, trái tim chấn động, đôi mắt cuối cùng cũng không kìm được mà rom rớm nước mắt. Nàng vẫn cứ đứng bất động, đôi mắt mở to, trân trối nhìn Nam Cung Việt. Từ khi thành thân đến giờ, hắn chưa từng gọi tên nàng. Nhìn thấy nàng vẫn cứ đứng yên như vậy, Nam Cung Việt lại lên tiếng lần nữa.

"Lại đây đi. "

Huệ Phi khịt mũi, cố nén cơn xúc động. Nàng ngồi xuống ghế, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên, cứ cúi gằm mặt xuống nhìn đôi bàn tay mình.

"Sao nàng vẫn ở lại đây? Không về Huệ viện sao? "

"Ở đây một thời gian, thiếp đã quen rồi. Ở đây tuy không lớn và tiện nghi như ở Huệ viện nhưng cũng tốt lắm. Hơn nữa, Huệ viện rộng quá, thiếp cảm thấy có chút cô đơn. "

Huệ Phi vẫn cúi đầu, giọng nói trầm buồn. Nam Cung Việt hơi cúi đầu nhìn Huệ Phi.

"Ta xin lỗi. "

Huệ Phi ngẩng đầu nhìn Nam Cung Việt, đôi mắt ưu tư, nàng đứng dậy mở cửa sổ, gió lùa vào phòng lạnh buốt. Tuy tuyết đã ngừng rơi, nhưng không khí ngoài trời vẫn lạnh, lạnh như chính trái tim của nàng vậy. Nàng cần một chút lạnh giá để làm nguôi cái đau mình, để quên đi cái cảm giác đau đớn đang ngự trị trong tim. Tuy rằng điều đó chẳng giúp ích được mấy và nước mắt nàng đã bắt đầu tuôn rơi.

"Xin lỗi, từ đầu đến cuối, những gì người dành cho thiếp vẫn chỉ là một lời xin lỗi. Thiếp vốn không cần điều đó, người biết mà. Một lời xin lỗi có thể bù đắp cho từng ấy năm yêu người sao? Thân thiếp vốn chưa từng trách người, chỉ vì đã lỡ yêu người nên thiếp mới ghen. Năm năm ở bên cạnh người, người chưa từng cười với thiếp, chưa từng vì thiếp mà trở nên dịu dàng. Dù thiếp có cố gắng đến mấy, có làm gì đi nữa, người cũng không yêu thiếp. Trong tim người vẫn luôn có hình bóng của một người đã chết, kể cả khi người đã quên, người vẫn chấp nhận đem trái tim mình trao cho một người con gái khác, không phải là thiếp. Dù biết là vậy, thiếp vẫn chỉ mong được ở bên cạnh người, chỉ mong được nhìn thấy người. Thiếp cũng là con người, tình yêu của thiếp cũng đáng được trân trọng, nhưng trong mắt người, thiếp chẳng là gì cả..."

Huệ Phi nức nở, nàng bung hai tay lên mặt mà khóc, nước mắt cứ thế nóng hổi rơi xuống lòng bàn tay nàng. Trái tim nàng đau đến nghẹt thở, nàng tự trách mình, tại sao nàng lại yêu người này? Tại sao lại hết lòng yêu một người chẳng hề yêu mình?

Nam Cung Việt tới gần Huệ Phi, đặt hai tay lên bờ vai đang run rẩy của nàng.

"Nhã Cẩm. "

Hắn biết thời gian qua nàng đã phải chịu khổ, nhưng đâu dễ gì để điều khiển được trái tim. Chính hắn cũng không hiểu vì sao hắn lại rung động trước Uyển Nghi, nhưng quả thật, chính hắn cũng không biết phải đối mặt với tình cảm của mình như thế nào.

Huệ Phi xoay người lại, ôm chặt lấy Nam Cung Việt, một tay đâm vào ngực hắn, khóc òa như một đứa trẻ.

"Vương gia, người tàn nhẫn lắm, tàn nhẫn lắm, tại sao lại đối xử với thiếp như thế? Người tàn nhẫn lắm. "

Huệ Phi nức nở khóc trong vòng tay Nam Cung Việt. Đôi tay hắn lơ lửng ngang hông, rồi do dự ôm lấy Huệ Phi. Lần đầu tiên trong đời, nàng cảm nhận được cái ôm dịu dàng của hắn.

Thời gian thấm thoát trôi, một mùa mới lại đến. Sau khi ăn tết nguyên tiêu xong, mọi người lại thành thoi như trước. Một hôm, khi đang ngồi thưởng hoa ở trung đình, Nam Cung Nguyệt bỗng nhiên quay sang nói với Uyển Nghi.

"Tỷ tỷ, sắp đến sinh thần của tỷ rồi, tỷ muốn quà gì? "

"Hừm? Sinh thần của tỷ? " Uyển Nghi neho neho mắt, ngạc nhiên nhìn Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Việt ngồi bên cạnh chen ngang nhắc nhở "Đến ngày sinh thần của nàng mà nàng cũng quên được sao? Đúng là nữ nhân ngốc. "

Thấy Uyển Nghi cứ chớp chớp mắt nhìn mình, lúc này Nam Cung Việt và Nam Cung Nguyệt mới chợt nhớ ra. Trong phút chốc, bọn họ đã quên mất Uyển Nghi không phải là người của triều đại này, hơn nữa, nàng chỉ là một cô nhi, nên đương nhiên nàng hoàn toàn không biết ngày sinh thần của mình là

ngày nào.

Vũ Điệp và Huệ Phi thấy không khí bỗng trở nên trầm mặc thì có hơi ngơ ngác. Huệ Phi quay sang kéo kéo tay áo Nam Cung Việt.

"Vương gia, vậy người nhớ ngày sinh thần của thiếp chứ? "

".... "

Nam Cung Việt im lặng, không nói gì. Huệ Phi bĩu môi phụng phịu.

"Vương gia, phân biệt đối xử quá đi, người thật là quá đáng. "

Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt cũng liếc xéo Nam Cung Việt. Uyển Nghi còn đặc biệt nhìn Nam Cung Việt với ánh mắt khinh thường "Chàng cũng có hơn gì thiếp mà dám phát ngôn tầm bậy hả? "

Nam Cung Việt cười xòa "Ta đùa chút thôi mà. Sinh thần của nàng sao ta không nhớ chứ? Nói mới nhớ, hình như chúng ta chưa từng tổ chức sinh thần cho nàng đúng không? Năm nay ta sẽ sai người chuẩn bị, nhưng cũng phải bảy tháng nữa đúng không? "

Huệ Phi tay chống cằm, chớp chớp mắt nhìn Nam Cung Việt. "Người nói rõ một chút đi xem nào, chính xác thì là vào ngày bao nhiêu? "

"Ta..." Nam Cung Việt áp úng cả nửa ngày cũng không nói được. Cuối cùng là bị ba người Uyển Nghi, Huệ Phi, Nam Cung Nguyệt ném cho một ánh mắt khinh thường, sau đó cả ba người bỏ đi, để lại mình hần bơ vơ một mình. Vũ Điệp do dự nhìn hần một lúc, cuối cùng vẫn chạy theo Uyển Nghi, một con gió lạnh thoảng qua, hần thật là quá cô đơn đi.

Rất nhanh đã tới ngày sinh thần của Uyển Nghi. Vì nàng là một cô nhi, không biết ngày sinh thần của mình là ngày nào nên quyết định lấy ngày sinh thần này làm ngày sinh thần của mình luôn.

Tuy vậy, nhưng Uyển Nghi lại không thích ồn ào, vì vậy nên nàng không muốn mọi người tổ chức lễ sinh thần cho mình, dù nàng chưa từng được ai tổ chức cho mình. Ngày hôm đó, Nam Cung Thiên sai người mang tặng nàng một cây trâm phượng bằng bạch ngọc, vô cùng đẹp và tinh xảo, Nam Cung Nguyệt tặng cho nàng một chiếc vòng ngọc phi thúy, và Huệ Phi tặng nàng những túi trầm hương cao cấp nhất, có tác dụng giúp làm thư giãn. Chỉ riêng Nam Cung Việt là không thấy đã động gì. Đến chiều, khi Uyển Nghi đang tung tăng dạo chơi ngoài vườn, đột nhiên Nam Cung Việt đi tới, kéo nàng lên ngựa rồi phóng đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Ads Sau một hồi cười trên lưng ngựa, cuối cùng Nam Cung Việt mới chịu ghim cương lại. Trước khi đi, Nam Cung Việt đã bịt mắt Uyển Nghi lại bằng một chiếc khăn màu đen, khi vừa xuống ngựa, Uyển Nghi đã hấp tấp tháo tấm vải bịt mắt xuống. Trước mắt nàng là một cánh đồng hoa màu thiên thanh trải ngút tầm mắt.

Uyển Nghi há hốc mồm trước cảnh tượng tuyệt vời trước mắt, nàng quay sang nhìn Nam Cung Việt, chớp chớp mắt cảm động. Nam Cung Việt chỉ mỉm cười, ngồi xuống thăm hoa rồi kéo Uyển Nghi ngồi vào lòng mình. Hai người tay trong tay ngắm cảnh đẹp trước mắt, cứ im lặng bên nhau thật lâu.

"Uyển Nghi. "Đột nhiên Nam Cung Việt khẽ gọi.

"Hửm? "

"Cảnh ở đây rất đẹp phải không? "

"Àn. "Uyển Nghi khẽ gật đầu.

"Ở trước khung cảnh thế này, ta quả thực rất muốn cùng nàng lăn lộn. "

Uyển Nghi đen mặt, dấm vào ngực Nam Cung Việt. "Cái đồ dâm tặc đáng ghét này, đầu chàng không thể nghĩ ra cái gì khác sao? "

Nam Cung Việt bật cười, lại vòng tay qua ôm lấy Uyển Nghi tiếp. Dần dần, Uyển Nghi cũng ngủ thiếp đi trong vòng tay của Nam Cung Việt.

Đến chiều, Uyển Nghi cảm nhận được bụng mình đang sôi lên, nàng dụi dụi mắt tỉnh dậy, thấy Nam Cung Việt cũng đang gà gât. Nam Cung Việt thấy động liền tỉnh táo trở lại, mỉm cười với Uyển Nghi.

" Nam Cung Việt, quả thật nơi này rất đẹp nhưng quá nhàm chán đi. " Uyển Nghi che miệng ngáp, mỉm cười.

" Ừm, ta chỉ là thỉnh thoảng cũng muốn cùng nàng ra ngoài du ngoạn một chút. " Nam Cung Việt cọ cọ vào hõm cổ của Uyển Nghi. Đúng lúc ấy một tiếng " ọc ọc " vang lên vô cùng lớn khiến Uyển Nghi đỏ bừng cả mặt.

Nam Cung Việt bật cười, buông Uyển Nghi ra, đi tới tháo một cái túi da nhỏ treo trên yên ngựa. Hắn mở túi ra, bên trong là mấy cái bánh bao. Nam Cung Việt không ăn mà đưa bánh cho Uyển Nghi, nàng cầm lấy, cắn một miếng to.

" Óa, cái bánh này còn sống này, nhân vừa mặn lại vừa nát. Sao hôm nay trù phòng lại làm tệ thế này? "

Uyển Nghi cứ mãi cắn nhai mà không để ý thấy mặt Doãn Tắc càng lúc càng đen, càng lúc càng đen. Đến khi nàng dứt lời thì mặt Doãn Tắc đã đen hơn cả đất nổi rồi.

" Nam Cung Việt, chàng sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy? "

Nam Cung Việt vẫn đen mặt nhìn Uyển Nghi. Nàng chớp chớp mắt mấy cái, đột nhiên giật mình, nhìn xuống cái bánh đang cầm trên tay, rồi lại ngẩng lên nhìn hắn, ngáp ngừng hỏi.

" Cái...cái này...không phải là do chàng làm đấy chứ? "

Nam Cung Việt sắc mặt dịu đi một chút, nhưng vẫn không trả lời, như vậy đủ để Uyển Nghi biết điều nàng vừa hỏi chính là sự thật rồi. Nàng ha ha cười khan hai tiếng.

" Ha..ha ha...Thật ra nếu nhai kĩ cũng ngon lắm, ừm...rất độc đáo. "

Nam Cung Việt giật lấy cái bánh trên tay Uyển Nghi xuống, sắc mặt vô cùng xấu.

" Đừng ăn nữa. "

Uyển Nghi nhào người qua, lại giật lấy cái bánh trên tay Nam Cung Việt, lựa lấy chỗ bánh chín mà ăn.

" Là tự tay chàng làm cho ta, sao không ăn được chứ? Đây là quả sinh thần của ta đúng không? "

Nam Cung Việt khẽ gật đầu, Uyển Nghi mỉm cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Một vương gia như hắn, lại tự tay vào bếp nấu ăn cho nàng, không cần nói nàng cũng tưởng tượng được cảnh tượng sẽ thế nào. Tuy rằng kết quả không được hoàn mỹ, nhưng cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

" Sao chàng lại làm bánh bao để làm quà tặng cho ta? "

" Nguyệt nhi nói nên tự tay làm điều gì đó ý nghĩa, vì vậy ta mới nghĩ nên làm bánh bao cho nàng. Vì bánh bao là món ăn đầu tiên do nàng làm mà ta được ăn. "

Nam Cung Việt ngáp ngừng đáp. Sáng nay, hắn đã phải lên lút dậy thật sớm, nhờ trù nương ở trù phòng dạy hắn cách làm. Sau đó vì sĩ diện, nên hắn chỉ nghe qua cách làm rồi đuổi trù nương ra ngoài, chính vì không có ai chỉ bảo một cách rõ ràng nên mới làm ra những cái bánh nửa sống nửa chín như thế này. Mặt mặt hơn là sáng nay Nam Cung Nguyệt vô tình đi qua trù phòng, nhìn thấy hắn đang loay hoay với đồng bột mì, lúng túng thôi bếp đã ôm bụng cười ngặt nghèo khiến hắn đỏ mặt tía tai vì ngượng.

Uyển Nghi cảm động, rướn người lên, hôn một cái vào má Nam Cung Việt, rồi ôm chầm lấy hắn, sống mũi cay cay. Nam Cung Việt cũng mãn nguyện ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Uyển Nghi cảm lấy đôi tay to lớn ấm áp của hắn, đan năm ngón tay thanh mảnh của mình vào tay hắn.

" Chúng ta sẽ mãi mãi không bao giờ rời xa nhau nhé. "

" Ân, ta sẽ không bao giờ buông tay nàng. " Nam Cung Việt dụi đầu vào hõm cổ của Uyển Nghi, dịu dàng trả lời.

Chiều tà, ánh nắng dần tắt, một vài tia nắng vương lại trên thảm hoa. Chân trời màu cam nhạt đầy huyền ảo, tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ.

Khi sắc trời đã tối dần, Uyển Nghi cùng Nam Cung Việt trở về phủ vương gia. Hai người vừa đi vừa nắm tay vô cùng tình cảm, hoàn toàn không nhận ra ánh mắt kì quái của những người trong vương phủ.

Sau khi bước chân vào sảnh đường, lúc này, cả hai người đều rơi vào trạng thái sững sờ. Hai bàn tay đan vào nhau lập tức bị tách rời. Uyển Nghi thần thờ nhìn xuống bàn tay đang chơi với giữa không trung của mình, cảm giác như bị ai đó lấy mất trái tim rồi quăng mạnh xuống đất. Lời hứa sẽ mãi mãi không buông tay, giờ đây lại bị phá vỡ một cách dễ dàng và nhanh chóng đến như vậy.

Nam Cung Nguyệt đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn của Nam Cung Việt. Cách đây một canh giờ, chính nàng cũng có chung một cảm giác giống hắn.

Nam Cung Việt dường như vẫn chưa thể tin vào mắt mình, người mà hắn nhớ mong suốt năm năm, người tưởng chừng như đã chết từ năm năm trước giờ lại xuất hiện trước mặt hắn. Vừa nhìn thấy nàng, bàn tay hắn đã vô thức buông bàn tay Uyển Nghi ra, trong mắt hắn, giờ chỉ còn mình Liễu Song

Song. Liễu Song Song mặc lam y, tóc vấn cao, bộ dạng thanh nhã, yếu điệu, đang ngồi trên ghế giữa sảnh đường nhìn hần mỉm cười. Cái nắm tay đầy thần tình vừa rồi, nàng có nhìn thấy, nhưng vẫn tỏ vẻ bình thản như không có gì. Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, đến trước mặt Nam Cung Việt.

" Nam Cung Việt, ta trở về rồi. "

.....

Uyển Nghi ngồi lặng trong phòng, ánh nến lập lờ, chớp chồn nhảy múa, làm bóng nàng đổ dài trên vách tường, lay động. Nàng chống cằm, nhớ về nữ nhân đã nhìn thấy chiều nay. Chỉ dựa vào thái độ của Nam Cung Việt và Nam Cung Nguyệt đã đủ để nàng hiểu, người đó chính là Liễu Song Song. Da trắng, môi hồng đào chúm chím, rèm mi cong phủ trên một đôi mắt to, sáng long lanh, đáng người yếu điệu, thướt tha. Toàn thân toát lên một loại khí chất thanh nhã. Liễu Song Song là một người đẹp, nhưng không phải là một người đẹp đơn thuần. Vì gương mặt ấy, đáng người ấy, nàng đã nhìn thấy suốt hai mươi năm năm. Đúng vậy, Liễu Song Song giống hệt nàng lúc chưa xuyên không.

Trên đời sao lại tồn tại một sự trùng hợp đến như vậy? Nàng xuyên không về đây, nhập vào thân xác của một nữ nhân có cái tên giống hệt nàng. Và giờ đây, một nữ nhân khác mang gương mặt giống hệt nàng xuất hiện. Như vậy, liệu có thể coi Nam Cung Việt đã yêu nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên? Sao ông trời lại trở trêu như vậy, giờ nàng không biết phải làm sao, càng không biết đối mặt với bọn họ như thế nào, nếu như Nam Cung Việt từ bỏ nàng, tiếp tục ở bên cạnh Liễu Song Song...Không, không thể đâu, hần đã hứa với nàng, đã hứa với nàng rồi mà.

Sau khi gặp lại Liễu Song Song, Nam Cung Việt cùng nàng ta nói chuyện trong thư phòng thật lâu, còn nàng mang tâm trạng thấp thỏm trở về phòng. Tim nàng đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân run lên, lạnh toát, nàng sợ, sợ Nam Cung Việt sẽ không còn cần nàng nữa. Lúc nàng còn đang chìm trong suy nghĩ mông lung thì Nam Cung Việt và Liễu Song Song đã cùng nhau bước vào phòng, đôi bàn tay nắm chặt, giống hệt như lúc chiều hần đã nắm lấy tay nàng. Hạnh phúc mong manh tựa như sương khói, thê non hẹn biển chỉ như gió thoảng mây trôi. Lần đầu tiên đón một ngày lễ sinh thân, cũng là lễ sinh thân tồi tệ nhất trong cuộc đời nàng.

" Uyển Nghi. " Nam Cung Việt ngập ngừng mở lời " Ta...ta đã quyết định sẽ quay lại với Song nhi, xin lỗi nàng. "

Ở bên cạnh, Liễu Song Song khoát tay Nam Cung Việt hết sức tự nhiên, nhếch mép cười; lần đầu tiên trong đời, Uyển Nghi cảm thấy căm ghét gương mặt mình đến thế. Sau đó hai người không thèm để tâm đến sắc mặt của Uyển Nghi, quay lưng rời khỏi phòng. Uyển Nghi cảm thấy thế giới xung quanh mình như đổ vỡ, nước mắt nàng tuôn ra giàn giụa, nàng run rẩy, hấp tấp đuổi theo hai người họ.

" Nam Cung Việt, Nam Cung Việt, chàng đã hứa sẽ mãi mãi nắm tay ta, chàng đã hứa cơ mà. Ta có thể chịu đựng tất cả, chỉ xin chàng đừng rời xa ta. "

" Uyển Nghi, xin lỗi, ta sẽ sai người sắp xếp một phủ đệ riêng cho nàng ở. Nàng...đừng quá đau lòng vì ta. "

Nam Cung Việt đau đớn nhìn nàng, hần làm sao quên được nữ nhân đã khiến cho hần rung động. Nhưng...người hần yêu nhất là Liễu Song Song, hần sao có thể làm khác, giờ người hần yêu đã trở về rồi. Trên đời này, hần đã phụ lòng nàng và Huệ Phi. Hai nữ nhân đã yêu và hy sinh rất nhiều vì hần.

" Ha ha ha ha..." Uyển Nghi cười lớn như điên dại " Thì ra, đến cuối cùng ta vẫn chỉ là người bị bỏ rơi, ha...ha ha ha ha...Trên thế gian này chẳng ai cần ta, chẳng ai cần. Những lời người nói với ta cũng chỉ là dối trá..ha ha ha..."

Uyển Nghi nước mắt tuôn rơi, một tiếng sấm nổ vang, chớp rạch ngang trời, từng hạt mưa lớn rơi xuống như trút nước. Nàng lao đảo, chạy ra khỏi vương phủ giữa màn mưa mịt mù, để lại sau lưng tiếng gọi hốt hoảng của Nam Cung Việt.

Nam Cung Việt, hần không cần nàng, hần đã không cần nàng nữa rồi.

Giữa đêm đen, Uyển Nghi chạy không định hướng, nàng khóc, khóc mãi, không nhận ra một chiếc xe ngựa đang lao về phía mình.

" Rầm. "

Uyển Nghi ngã văng xuống mặt đất, một dòng máu đỏ chảy xuống từ trên trán nàng, hòa vào nước mưa, loang lổ.

...

Khi Uyển Nghi tỉnh dậy, nàng thấy mình đang nằm trong bệnh viện, ở bên cạnh giường bệnh là Sở Hạo với khuôn mặt tràn đầy lo lắng. Sở Hạo nắm chặt lấy tay Uyển Nghi, nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay nàng.

" Ôn trời, Uyển Nghi, rốt cuộc thì em cũng tỉnh dậy rồi, em làm anh sợ quá. Anh xin lỗi, xin lỗi em. "

Uyển Nghi mở to đôi mắt vô hồn, lắp bắp hỏi.

" Nam Cung Việt đâu? Sao ta lại ở đây? "

" Uyển Nghi, em đang nói cái gì vậy? Em cảm thấy chỗ nào không khỏe sao? "

Uyển Nghi nhìn Sở Hạo, lại nhìn quanh cảnh xung quanh, hơn một tháng, nàng đã ở Di quốc hơn một năm, giờ lại trở thành hơn một tháng hôn mê ư? Không thể, không thể nào? Cảm giác đó, cảm giác đau nhói ở tim đó, những gì nàng trải qua không thể là một giấc mơ.

" Giây phút nhìn thấy em nằm bất động trên mặt đất, anh mới nhận ra anh yêu em và cần em đến nhường nào. Uyển Nghi, hãy tha lỗi cho anh, anh sẽ

không bao giờ làm em phải đau lòng nữa. Em đã hôn mê hơn một tháng rồi, em không biết anh lo lắng cho em đến dường nào đâu."

Cái siết tay thật chặt, giọng nói run rẩy chứa đựng thâm tình, một đôi mắt chan chứa lo âu, nhưng Uyên Nghi chẳng hề để tâm đến những điều đó. Nàng chỉ cảm thấy đau, chẳng lẽ tất cả chỉ là một giấc mộng? Hay nàng đã trở về nơi vốn thuộc về nàng?

Bác sĩ nói nàng bị chấn thương mạnh ở đầu nên đã hôn mê trong một thời gian dài, những gì nàng đã trải qua chỉ là một giấc mơ dài, nàng đang nằm lẫn giữa mơ và thực. Nhưng nàng không tin, nàng biết rõ hơn ai hết, những gì đã xảy ra là sự thực, nàng thực sự đã từng sinh sống ở Di quốc. Nàng bàng hoàng, gào lên trong vô vọng.

"Không, không phải như thế, đó không phải là sự thật. Ta muốn trở về, ta muốn trở về...Ta muốn về Di quốc, về lại bên Nam Cung Việt..."

Thế nhưng...cả đời này...nàng cũng không bao giờ có thể trở về Di quốc được nữa...

Tại Di quốc, sau khi Uyên Nghi biến mất, lịch sử lập tức thay đổi. Liễu Song Song từ một kĩ nữ trở thành con gái nuôi của Dương thừa tướng, là người được chỉ định ban hôn cho Nam Cung Việt. Doãn Tắc trở thành bạn thanh mai trúc mã của Nam Cung Nguyệt, được Vương Ngọc thái hậu vô cùng yêu mến. Hỷ nghi là a hoàn của Liễu Song Song, đã có tiếng sét ái tình với Tề Dương ngay từ lần gặp đầu tiên. Mộ Dung Phong vẫn là kẻ phong lưu đa tình, và Nam Cung Thiên mãi mãi cũng không lí giải được tại sao mình lại trân trọng nàng niu một bông hoa đào ép khô.

Tất cả mọi người đều có một cuộc sống mới hạnh phúc, chỉ còn lại mình nàng cô độc. Chẳng còn ai nhớ đến sự tồn tại của một nữ nhân đã từng xuất hiện trong cuộc đời của họ...

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Ads "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Uyên Nghi tỷ tỷ. "

Tiếng gọi của Nam Cung Nguyệt kéo Uyên Nghi trở về với thực tại. Nàng giật mình mở mắt, thấy Nam Cung Nguyệt và Huệ Phi đã vào phòng từ bao giờ, đang lo lắng nhìn mình, còn gương mặt nàng thì đã đầm nước mắt. Mãi suy nghĩ, nàng tự về ra một viên cánh đen tối, khiến chính bản thân mình bật khóc từ lúc nào, nếu Nam Cung Nguyệt mà không lay gọi nàng, chắc nàng sẽ đau khổ đến chết đi mất. Nàng lấy tay gạt nước mắt, gương cười nhìn hai người.

"Nguyệt nhi, tỷ tỷ. "

"Tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì mà khóc thảm thương như vậy. Tỷ đừng đau lòng quá, bình tĩnh chút đi. "

Nam Cung Nguyệt lo lắng nắm chặt lấy tay của Uyên Nghi. Huệ Phi cũng vỗ vai nàng an ủi.

"Nguyệt nhi nói đúng đấy, muội đừng suy nghĩ nhiều quá. "

Uyên Nghi mỉm cười, mi mắt sụp xuống.

"Chuyện gì đến sẽ đến, nếu hấn thực sự muốn bên cạnh nàng ấy, ta cũng không thể tránh khỏi. "

Uyên Nghi thản nhiên trả lời, nhưng cơ thể lại không kìm được mà run rẩy. Thật sự, nàng cũng rất sợ.

"Thôi, hai người trở về đi, đừng lo cho muội, muội không sao. "

Uyên Nghi đứng dậy tiễn khách, không để cho Huệ Phi và Nam Cung Nguyệt phản đối đã đẩy họ ra ngoài. Huệ Phi và Nam Cung Nguyệt đứng ngoài cửa, lo lắng nhìn nhau, lòng thầm hỏi thực sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Uyên Nghi thối tất nệm, leo lên giường nằm. Nghĩ lại một màn tượng tượng vừa rồi khiến nàng rung mình. Sao nàng lại tượng tượng ra một kết cục bi thảm đến như vậy chứ? Kết quả là trần trọc cả đêm cũng không ngủ được, Nam Cung Việt cũng không hề tới tìm nàng. Nghe nói, đêm đó Liễu Song Song được Nam Cung Việt sắp xếp cho ở gian phòng đã bỏ không của Huệ Phi. Hấn cũng không tới đó ngủ mà ngủ tại phòng mình.

Sáng hôm sau, Uyên Nghi rời khỏi phòng mình từ sớm. Nàng không ngủ được nên muốn ra ngoài đi dạo. Chỉ không ngờ rằng có hai người còn xuất hiện ở trung đình sớm hơn cả nàng.

Nam Cung Việt và Liễu Song Song đang đứng ở trung đình. Uyên Nghi vừa nhìn thấy họ, bàn chân bắt giắc di chuyển, đến núp sau một gốc cây gần đó. Sau khi đã an vị trốn đằng sau gốc cây, đột nhiên Uyên Nghi mới bắt đầu cảm thấy mình thật ngớ ngẩn. Tại sao nàng phải lẩn trốn cơ chứ? Nàng có làm

điều gì khuấy tất đâu? Nàng nên bình thân đối diện với bọn họ mới phải. Nàng đứng thẳng người, ưỡn ngực, chuẩn bị kháng khái bước ra thì Liễu Song Song đã lên tiếng, khiến cho nàng lại một lần nữa núp vào sau gốc cây.

" Nam Cung Việt, đến giờ chàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Chàng nói đi, chàng còn yêu ta nữa không? "

" Ta..."

Nam Cung Việt ngập ngừng, nếu là cách đây một năm, hắn sẽ lập tức trả lời là có. Nhưng...kể từ khi Uyển Nghi xuất hiện, hắn đã không thể dễ dàng nói như vậy nữa. Uyển Nghi nấp kín sau gốc cây, tim đập thình thịch. Nàng thật sự muốn nghe câu trả lời của hắn, còn ngập ngừng, nghĩa là hắn vẫn còn tình cảm với nàng phải không?

" Ta hiểu rồi, cũng đã năm năm rồi, chàng không còn yêu ta nữa cũng là chuyện đương nhiên. Xin lỗi, ta sẽ không làm phiền đến cuộc sống của chàng nữa. "

Liễu Song Song nhìn đáng vẻ bối rối của Nam Cung Việt, nhếch môi cười nhạt, sau đó liền quay người bỏ đi. Nam Cung Việt thấy vậy liền hấp tấp kéo Liễu Song Song lại, ôm chặt lấy nàng, lấp bắp.

" Không, đừng rời bỏ ta một lần nữa. Cầu xin nàng, cách đây năm năm, trái tim ta đã chết một lần rồi, đừng để ta phải trải qua nỗi đau mất nàng một lần nữa. Trên thế gian này, người ta yêu nhất là nàng, ta sẽ không để nàng rời xa ta một lần nữa đâu. "

Một màn trước mắt khiến cho Uyển Nghi chấn động, toàn thân mềm nhũn, nàng ngồi sụp xuống, khóc như mưa. Thật là con mẹ nó máu chó, những lời tình tứ hắn nói với nàng đều là giả dối cả. Cái gì mà mãi mãi không rời xa, cái gì mà không bao giờ buông tay? Dối trá, đều là dối trá cả. Hắn coi nàng là cái gì chứ? Thú vui tiêu khiển cho hắn lúc buồn chán sao? Ha ha ha, thật đốn mạt.

Uyển Nghi lao đảo đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi. Nam Cung Việt vẫn không hề hay biết rằng nàng đã chứng kiến tất cả. Và chính bản thân nàng cũng không hay biết rằng, có một đôi mắt phượng hẹp dài đang dõi theo nàng cùng với một nụ cười nửa miệng.

...

" Hoàng huynh đã nói vậy thật sao? Sao huynh ấy có thể nói ra những lời vô tình tồi tệ như vậy được chứ? "

Buổi chiều, Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt cùng đi dạo trong phủ, sau khi nghe Uyển Nghi kể lại mọi chuyện đã chứng kiến sáng nay, Nam Cung Nguyệt cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Còn Uyển Nghi chỉ nhếch mép cười nhạt.

" Tàn nhẫn với tỷ, nhưng lại không đối với nàng ta. "

Nam Cung Nguyệt bối rối không biết phải nói gì, thật ra nếu là trước đây thì quả thật là dễ xử, nhưng hiện giờ...Chính nàng cũng trải qua tình cảnh như vậy, thiết nghĩ bản thân nàng không có tư cách để phê phán. Điều khiến nàng vô cùng bất ngờ là Liễu Song Song lại mang dung mạo giống hệt Uyển Nghi, trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến vậy sao? Trước đây, Trần Sở Hà có gương mặt giống hệt Sở Hạo, giờ lại đến Liễu Song Song. Nói vậy có phải ở thế giới của Uyển Nghi cũng sẽ có một người mang dung mạo giống hệt nàng hoặc hoàng huynh của nàng không?

" Hôm qua muội đã nghe ngóng rồi, nghe nói, sau khi rơi xuống nước, Song Song tỷ tỷ đã bị bắt tỉnh, sau khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong lều của một tộc người nấn châu. Họ nói rằng năm đó, họ có tới Di quốc tính chuyện làm ăn, thấy Song Song tỷ tỷ trôi dạt trên sông nên đã cứu lên. Sau khi vớt lên được, thân thể tỷ ấy đã lạnh ngắt, trắng bệch rồi. Không hiểu sao, sau một canh giờ, thân thể lại trở nên hồng hào, ấm áp. Sau đó, tỷ ấy đã sống cùng với họ, đến ngày hôm qua mới trở lại Di quốc. "

" Vậy thì tại sao năm năm trước nàng ta không trở về? Tại sao sau năm năm mới quay lại đây?"

" Muội cũng không biết nữa. "

" Ừm "

Hai người chậm rãi bước đi, chẳng ai nói thêm gì nữa. Đàng xa, một thân ảnh yếu điệu, mặc y phục màu thiên thanh chậm rãi đi tới. Uyển Nghi khẽ nhíu mi, nhìn người trước mặt bằng ánh mắt lạnh lùng. Liễu Song Song cũng không kém cạnh, mắt phượng quét một tia nhìn nhàn nhạt qua người Uyển Nghi, cánh môi mỏng khẽ nhếch lên, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

Liễu Song Song đứng trước mặt Uyển Nghi và Nam Cung Nguyệt. Uyển Nghi không thèm để tâm, chán nản lách sang bên cạnh thì Liễu Song Song lại nhích sang đứng chắn trước mặt nàng. Uyển Nghi tức giận ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Liễu Song Song.

" Cô có ý gì đây? "

Liễu Song Song mỉm cười.

" Ý gì đâu, chỉ là muốn chào hỏi một chút. "

" Chào hỏi? " Uyển Nghi nhếch mép cười khinh bỉ " Đây là thái độ của một người muốn chào hỏi sao? "

Liễu Song Song cúi đầu cười nhạt " Đương nhiên rồi, là do cô gay gắt quá thôi. Ta vốn không phải người nhỏ nhen, không ngại để phu quân mình có

thêm một tiểu thiếp, muốn chào hỏi một chút có gì là sai. "

" Cô..."

Uyển Nghi nhìn thái độ khinh mạn của Liễu Song Song mà tức đến run người. Bàn tay thanh mảnh giờ cao, giáng một cái tát mạnh mẽ vào gương mặt của Liễu Song Song. Cái tát mạnh đến nỗi khiến nàng ta ngã xuống, đập đầu vào tảng đá, làm rách một mảnh da đầu, máu cứ thế tuôn xối xả.

" Tỷ tỷ. " Nam Cung Nguyệt hốt hoảng kêu lên, không rõ là kêu nàng hay kêu Liễu Song Song.

" Nàng làm cái gì thế hả? "

Tiếng hét thất thanh vang lên mang theo sự tức giận vô hạn. Nam Cung Việt chạy vội tới, đỡ lấy Liễu Song Song. Hắn nhìn dòng máu đỏ tuôn chảy trên trán Liễu Song Song mà cảm thấy đau lòng. Hắn tức giận, trừng mắt nhìn Uyển Nghi đang lạnh lùng nhếch mép cười.

" Chẳng phải chàng đã chứng kiến hết rồi sao? Ta tát cô ta, cô ta ngã, vậy thôi. "

Uyển Nghi nhếch mép cười khinh mạn, lạnh lùng nhìn kẻ vẫn còn đầu gối tay ấp cùng nàng cách đây ít ngày.

" Nàng..."

Liễu Song Song lấy tay áo bịt vết thương trên đầu, một tay giật giật gấu áo của Nam Cung Việt.

" Thôi, bỏ qua đi, ta không sao, đắp thuốc vào là khỏi thôi. Không cần làm to chuyện. "

" Đừng có giả vờ mè nheo khóc chuột, trò này ta diễn đã quá quen rồi. "

Uyển Nghi chỉ tay vào mặt Liễu Song Song quát lớn. Điều đó khiến ngọn lửa giận đang dần dịu đi trong lòng Nam Cung Việt lại bùng cháy mạnh mẽ. Hắn trừng mắt nhìn nàng, con mắt vẫn đỏ những tia máu.

" Nàng quá quái vừa thôi, bản thân đã làm sai không chịu thừa nhận thì thôi, đừng có thấy Song Song hiền lành mà được nước lấn tới. "

" Hiền lành? Ha, là giả nhân giả nghĩa thì có. Đây đâu phải lần đầu chàng được chứng kiến một màn kịch như vậy, trò này ta cũng đã từng diễn qua, còn rất quen thuộc nữa kia. "

" Nàng thôi đi, Song Song không có giống nàng. " Nam Cung Việt quát âm lên, mặc cho Liễu Song Song đang khuyên can.

" Khác sao? Khác chỗ nào? À, đương nhiên là khác, cô ta được yêu, còn ta thì không, cô ta là vương phi, còn ta chỉ là tiểu thiếp. Cô ta diễn giỏi hơn ta.. " Uyển Nghi hừ mũi " Và cũng dễ tiện hơn. "

" Câm ngay. " Câu nói như giọt nước làm tràn ly, Nam Cung Việt tức giận đến run người, bàn tay nắm lại nổi lên những đường gân xanh. Lâu lắm rồi hắn không cảm thấy tức giận như vậy. Hắn rít qua kẽ răng. " Nàng cắt khỏi đây cho ta. Từ giờ phút này, ta chính thức hừ nàng, mau cắt khỏi đây. "

Lời nói thốt ra trong cơn nóng giận không thể rút lại, dù bản thân hắn còn giận nhưng những gì bản thân mình nói vẫn khiến hắn giật mình. Hắn...hắn thực sự không muốn nói câu này, bản thân hắn vì giận mà đánh mất đi lý trí rồi. Dù là thế, lời đã nói sao có thể xem như chưa từng thốt ra, hắn không thể rút lại câu nói ấy, và bản thân hắn, cũng còn giận dữ rất nhiều.

" Hoàng huynh. " Nam Cung Nguyệt dường như không tin vào những gì mình nghe thấy, trở mắt nhìn Nam Cung Việt.

" Cút? " Uyển Nghi bật cười, nụ cười xen lẫn sự cay đắng và chua chát " Có phải nhị vương gia cao cao tại thượng của chúng ta đã quên mất điều gì hay không? Ta tuy chỉ là tiểu thiếp nhưng cũng là được cưới hỏi, được rước về phủ đảng hoàng, hôn lễ này cũng là do tiên đế ban hôn. Dám hỏi ta đã làm sai cái gì để ngài hừ ta? Chẳng phải chính ngài đã nói, hôn sự do tiên đế ban hôn, không phải nói bỏ là bỏ sao? "

" Hồng hạnh vượt tường, cùng nam nhân khác bỏ trốn. Ghen tuông vô lối, gây tổn hại đến người khác. Từng đó lý do đủ để ta hừ nàng chưa? Có là hôn sự của tiên đế ban cho giờ ta cũng chẳng màng. "

" Ha, được, lời ngài nói đương nhiên là chấp nhận được. Được, ta cút, ta đây chờ đợi một bức hừ thư từ ngài. "

Tìm Uyển Nghi co rút một trận, đau đến nghẹt thở. Trước đây, nàng hồng hạnh vượt tường không phải là vì hắn sao? Ghen tuông vô lối không phải là vì hắn sao? Ha ha ha...Tất cả là vì hắn, để đổi lại là một chữ "cút".

Uyển Nghi cười lạnh, xoay người bước trở về phòng. Nam Cung Nguyệt vẫn còn choáng váng vì những chuyện đã xảy ra, mãi hồi lâu mới sức tỉnh, lật đật chạy theo Uyển Nghi. Chạy về đến phòng đã thấy nàng đang thu dọn tư trang.

" Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy. " Nam Cung Nguyệt chạy đến giằng lấy bọc tay nải của Uyển Nghi, không cho nàng tiếp tục. Uyển Nghi ngẩng đầu lên nhìn, cái nhìn nhàn nhạt, lạnh lẽo.

" Nguyệt nhi, mau trả lại cho tỷ. "

" Không cho, muội không cho. " Nam Cung Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt tuôn như suối.

" Hẳn hừ ta rồi, ta ở lại đây làm gì? Nếu muội muốn, phủ thừa tướng luôn mở rộng cửa đón muội. Còn bây giờ, để yên cho ta đi. "

Nam Cung Nguyệt sút sùi đưa trả gói đồ cho Uyển Nghi, nghẹn ngào gạt nước mắt.

" Tỷ... Vừa này...là tỷ cố ý? "

Bàn tay của Uyển Nghi khựng lại, nàng mỉm cười.

" Đúng vậy. Hẳn vẫn là quyết định chọn nàng ta chứ không phải ta. Tình nghĩa giữa ta và hẳn đã hết rồi. "

" Tỷ tỷ."

" Đừng nói nữa. " Uyển Nghi nhắm nghiền mắt lại, đau đớn. Làm gì đây khi trái tim kia đã không còn thuộc về mình? Nó đã chệch hướng trụ trên một người khác. Còn trái tim nàng thì sao? Ai sẽ trả lại cho nàng đây?

Đứng trước cửa phủ, Nam Cung Nguyệt nắm chặt lấy tay Uyển Nghi, nghẹn ngào.

" Tỷ...tỷ...muội...tỷ...sẽ...nhất...định...thăm.muội. "

Uyển Nghi bật cười, đưa tay gạt nước mắt cho Nam Cung Nguyệt.

" Đồ ngốc này, nói năng lộn xộn hết cả. Trờ vào đi, không cần tiễn tỷ nữa. "

Uyển Nghi quay đầu nhìn lại vương phủ. Nơi đây, nàng đã gắn bó suốt hơn một năm trời, là nơi chôn dấu biết bao kỉ niệm. Liệu..nàng có thể đem hết tất cả những kỉ niệm cùng tình yêu dành cho hẳn không? Có thể hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98

Ads " Nguyệt nhi, sự việc là như thế nào vậy? "

Nam Cung Thiên sốt sắng hỏi Nam Cung Nguyệt. Mới sáng sớm, tin đồn Uyển Nghi bị hừ đã lan ra khắp Di quốc, người người bàn tán, nhà nhà bàn tán, không ai là không biết. Tin đồn truyền tới tận hoàng cung, Vương Ngọc thái hậu vì quá sốc mà suýt nữa đổ bệnh, còn hẳn, chỉ vừa tan triều đã lập tức tới đây tìm hiểu rõ ngọn ngành.

Sau khi nghe Nam Cung Nguyệt kể lại đầu đuôi câu chuyện, Nam Cung Thiên cảm thấy choáng váng như bị ai đó giáng một chưởng thật mạnh. Liễu Song Song...Liễu Song Song đã trở về rồi? Còn Uyển Nghi của hẳn...à không, không phải của hẳn, Uyển Nghi, nàng ấy bị hừ? Hoàng huynh của hẳn, sao lại có thể tàn nhẫn vô tình đến như vậy chứ? Nàng ấy đã hy sinh vì huynh ấy biết bao nhiêu, sao huynh ấy lại có thể làm một việc mà quỷ thần khó dung như vậy chứ?

Nam Cung Thiên lão đảo trở về, chưa đi tới cửa phủ, hẳn đã gặp Liễu Song Song đang khoan thai đi tới. Liễu Song Song nhìn thấy hẳn liền nhún mình hành lễ.

" Hoàng thượng cát tường. "

"Miễn lễ. "

Nam Cung Thiên day day trán, phát tay áo miễn lễ. Trước đây, Liễu Song Song là nữ nhân hoàng huynh hẳn yêu nhất, cũng có thể xem như là hoàng tẩu của hẳn, vì vậy trong lòng hẳn cũng có sự yêu mến nhất định dành cho nàng, nhưng giờ đây, khi trong lòng hẳn có Uyển Nghi, hẳn nào có thể...haizz..

" Hoàng thượng, người đến tìm vương gia sao? Vương gia đang ở trong thư phòng. "

Liễu Song Song mỉm cười nhìn Nam Cung Thiên, nụ cười hiền lành, dịu dàng mà hẳn vẫn thường hay thấy. Nam Cung Thiên lại tiếp tục day trán, nén một tiếng thở dài.

" Ta không đến tìm hoàng huynh. Liễu Song Song, ta có thể nói chuyện với nàng một chút không? "

" Với thần? "

Liễu Song Song nhú mi không hiểu, đầu hơi nghiêng về 1 bên, trầm tư. Sau đó nàng nhoẻn cười, kính cẩn cúi mình.

" Vậy...kính mời hoàng thượng. "

....

Huệ viện.

Nam Cung Thiên gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, nhìn Liễu Song Song đang tỉ mỉ châm trà. Có nhiều việc, khi nghĩ thì dễ dàng lắm, nhưng khi nói ra thì thật khó khăn, giống như việc mà hắn sắp làm. Hướng hồ, chuyện này vốn chẳng hề liên quan đến hắn. Liễu Song Song hoàn thành việc châm trà, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với hắn, mỉm cười.

" Chẳng hay hoàng thượng có điều gì muốn chỉ giáo? Song Song xin rửa tai lắng nghe. "

" Ta...ta muốn nàng...hãy từ bỏ hoàng huynh của ta. "

Liễu Song Song thoáng chút ngạc nhiên, sau đó lại mỉm cười, đuôi mắt cong cong tạo thành đường cong lưỡi liềm, nhưng đáy mắt lại chứa đựng sự lạnh lùng. Miệng cười, nhưng ý cười lại không chạm đến ánh mắt, một nụ cười chứa đựng tâm cơ.

" Hoàng thượng, xin thứ cho Song Song vô phép. Dám hỏi hoàng thượng lấy tư cách gì để nói với Song Song điều này? Nếu người nói chuyện với Song Song bằng tư cách quân thần, vậy thì dù Song Song có muốn khước từ cũng không được, sẽ là phạm tội khi quân. Người là hoàng thượng, Song Song chỉ là bậc bề tôi, nào dám kháng lệnh. Nhưng nếu người nói chuyện với Song Song với thân phận của tâu tử và hoàng đệ, vậy thì Song Song xin nói thẳng, người không có đủ tư cách. Ngày đó, tuy Song Song chưa chính thức thành hôn với vương gia, nhưng thân phận của Song Song, chẳng ai có thể phủ nhận. Vương gia còn chưa muốn bỏ rơi Song Song, vậy thì hà cớ gì mà người lại phải lên tiếng? "

" Ta..."

" Hoàng thượng, người yêu Dương Uyển Nghi phải không? "

" Ta...nói vậy...sao ta có thể yêu tâu tử của mình, nàng đừng có xàm ngôn. "

Nam Cung Thiên lúng túng, mày kiếm nhú lại. Những điều ấy không thể che mắt được Liễu Song Song, nàng nhếch mép.

" Hoàng thượng, người quá cao thượng rồi. Chấp nhận để người mình yêu hạnh phúc bên cạnh người khác sao? Điều đó Song Song không làm được. Người có biết tại sao sau năm năm, Song Song mới tìm về đây không? "

" Vì sao? "

" Chỉ đơn giản vì Song Song đã không còn nơi để về. Nếu vẫn còn có một người còn đem lòng yêu thương Song Song thì tại sao lại không tự cho mình một cơ hội. Hoàng thượng à, tình yêu, vốn là phải tranh đấu, nếu cứ làm một kẻ nhút nhát mãi thì sao có thể nắm được hạnh phúc trong tay. Trong tình yêu tay ba, vốn dĩ chẳng phân biệt ai đến trước, đến sau. Người nào được yêu ít hơn, người đó chính là người thứ ba. "

Trên đường trở về hoàng cung, câu nói của Liễu Song Song cứ mãi ám ảnh trong tâm trí của Nam Cung Thiên. Liệu hắn có thể...có thể một lần vì chính bản thân mình, có thể hy vọng sẽ dành được tình yêu của Uyển Nghi không? Trước khi rời khỏi phủ vương gia, Liễu Song Song đã có một câu dành cho hắn.

" Hoàng thượng, nếu không một lần dám làm tất cả vì tình yêu của mình. Vậy thì sẽ có ngày người phải hối hận. "

Long nhãn nhắm nghiền, Nam Cung Thiên thả người dựa vào ghế dựa trên xe ngựa. Hối hận, hắn sẽ hối hận sao? Hắn...phải làm sao đây?

...

Phủ thừa tướng.

Uyển Nghi ngồi thần thờ trước hồ nuôi cá, tay cầm một nắm thức ăn, lơ đãng ném tất cả xuống hồ, lại bốc một nắm lớn, lại ném, cứ lặp đi lặp lại một cách vô thức. Vũ Điệp không nhìn được thờ dài, tiến tới giật lấy xô đựng thức ăn cho cá trên tay Uyển Nghi.

" Tiểu thư, người cứ liên tục rắc thức ăn xuống hồ như vậy, ngày mai xác cá sẽ nổi trắng mặt hồ đó. Bọn chúng sẽ bị bội thực mà chết đó. "

Uyển Nghi thần thờ nhìn Vũ Điệp, sau đó ngồi thần ra. Đúng lúc đó Uyển Nghi cùng Huệ Phi như gió lốc chạy vào, gương mặt hốt hoảng, tái mét.

" Tỷ tỷ/ Uyển Nghi. "

Uyển Nghi cùng Vũ Điệp giật mình quay lại, ngơ ngác nhìn Huệ Phi và Nam Cung Nguyệt đang thở không ra hơi.

" Tỷ tỷ, Huệ Phi và Mai phi chết rồi. " Nam Cung Nguyệt lấp bắp.

" Nói linh tinh. " Huệ Phi cốc đầu Nam Cung Nguyệt, vội vàng đính chính " Lan phi và Mai phi đã chết rồi. "

Uyển Nghi lập tức đứng bật dậy, kinh hoàng.

" Sao lại có chuyện như vậy? "

" Muội cũng không biết nữa. " Nam Cung Nguyệt lắc đầu nguầy nguậy. " Hôm nay khi a hoàn tới phòng họ thì phát hiện ra hai người bọn họ đã bị đầu độc chết rồi. "

Uyển Nghi nhủ mi, hai người họ bị đầu độc chết. Rốt cuộc là ai đã làm việc này và tại sao lại làm như vậy? Mai phi và Lan phi tuy là con người nhỏ mọn, đáng ghét, nhưng cũng đâu đến nỗi phải lấy mạng họ.

" Tỷ tỷ... " Nam Cung Nguyệt ngập ngừng phỏng đoán " Có phải là Liễu Song Song không? "

" Liễu Song Song? " Uyển Nghi nhíu mày hồ nghi " Tại sao nàng ta lại phải làm như vậy chứ? "

" Chắc chắn là như vậy rồi. Sau khi tìm cách đuổi tỷ đi, nàng ta chỉ việc loại bỏ hai chứng ngại vật là Lan phi và Mai phi đi nữa thôi. Tỷ là người hoàng huynh quý trọng nhất, đương nhiên nàng ta sẽ không dám hại chết tỷ mà chỉ có thể đuổi tỷ đi mà thôi. Còn Lan phi và Mai phi, cái chết của họ chẳng là cái gì với hoàng huynh cả. "

" Nguyệt nhi, không được đoán bừa. " Huệ Phi lắc đầu " Đừng vô duyên vô cớ mà đổ tội cho người ta. Hôn nữa, nếu thật sự là như muội nói, vậy tại sao tỷ lại không bị đầu độc chứ? "

" Đương nhiên là không rồi, vì hiện tại tỷ không còn màng đến chuyện tranh sủng nữa, đương nhiên sẽ không phải là mục tiêu của nàng ta. "

Nam Cung Nguyệt khẳng định. Uyển Nghi vẫn nhắm mắt trầm ngâm suy nghĩ, nhàn nhạt trả lời.

" Không có bằng chứng thì tạm thời đừng đổ tội cho người khác. Hôn nữa...những chuyện bên cạnh hần, giờ vốn chẳng liên quan gì đến tỷ. "

Uyển Nghi phát tay áo đứng dậy, không phải là nàng không quan tâm, đối với cái chết đột ngột của Lan phi và Mai phi, nàng cũng có chút tò mò. Nhưng...nàng và hần còn có quan hệ gì nữa? Đây là việc nàng có thể quản hay sao? Tình nghĩa giữa nàng và hần đã hết. Đến với nhau chỉ bởi quan hệ thể xác, để đến cuối cùng nhận một chữ " cút " mà ra đi. Một chữ đơn giản này, khiến tâm nàng đau như bị ai xé nát, nỗi đau đó cứ quặn lại trong tâm trí, khó có thể xóa nhòa.

" Hai người cứ trở về đi đã, nhớ cẩn thận. "

Uyển Nghi mỉm cười, dịu dàng nắm lấy tay Nam Cung Nguyệt và Huệ Phi, vỗ vỗ nhẹ vào mu bàn tay của họ. Hai người quay sang nhìn nhau, sau đó khẽ thở dài gật đầu.

Sau khi rời khỏi phủ thừa tướng, Nam Cung Nguyệt không trở về phủ và ghé vào phủ đệ của Doãn Tắc, vì vậy Huệ Phi trở về trước một mình. Doãn Tắc đang ngồi đọc sách, đột nhiên một thân ảnh nhỏ bé nhanh chóng phi vào, ôm chầm lấy hần.

" Nguyệt nhi? "

" Doãn Tắc. "

" Bình tĩnh chút nào. " Doãn Tắc hơi đẩy người Nam Cung Nguyệt ra, chỉnh lại tư thế cho cả hai người sao cho thoải mái, rồi ôm lấy vòng eo thon gọn của Nam Cung Nguyệt, gối cằm lên đỉnh đầu của nàng.

" Ta biết nàng sẽ đến tìm ta mà. Ta có nghe qua tin đồn rồi, nào, kể rõ ta nghe. "

Nam Cung Nguyệt sụt sùi dụi mặt vào ngực Doãn Tắc, kể hết mọi sự tình, kể cả việc Lan phi và Mai phi bị đầu độc chết nữa. Doãn Tắc nghe xong, trầm ngâm nghĩ ngợi, hần cảm thấy, việc này sẽ không chỉ dừng lại tại đây, mà rất có thể sẽ tiếp tục tiếp diễn. Nhưng hần không dám nói ra, sợ Nam Cung Nguyệt lo lắng. Vì vậy hần chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về Nam Cung Nguyệt, khuyên bảo nàng đừng suy nghĩ quá nhiều.

" Không thể để sự việc tiếp tục tiếp diễn như vậy được. Ta phải tìm cách để hai người đó hàn gắn, không thể cứ tiếp tục như vậy được. "

Nam Cung Nguyệt quệt mặt, quyết tâm nói. Nhưng Doãn Tắc chỉ nhàn nhạt nhìn nàng.

" Nàng định giúp họ hàn gắn bằng cách nào? Hôn nữa, nàng có chắc như vậy sẽ là tốt? Nàng không sợ sau khi trở về phủ vương gia, tiểu thư sẽ bị tiểu nhân ám hại sao? "

Nam Cung Nguyệt nghe Doãn Tắc nói vậy, mặt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, môi dưới hơi dẩu ra, chán nản. Doãn Tắc xoa xoa đầu Nam Cung Nguyệt, cưng chiều nói.

" Ngoan, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. "

" Ừm "

Nam Cung Nguyệt nhẹ gật đầu, ngoan ngoãn nép vào ngực Doãn Tắc như một con chim nhỏ. Hắn mỉm cười sùng nịnh, ôm nàng thật lâu.

Về phần Huệ Phi, sau khi trở về phủ, lúc đi qua cầu bắc ngang hồ cá, nàng thấy Liễu Song Song cũng đang khoan thai dạo bước. Bất cứ ai trong phủ nhìn thấy nàng cũng kính cẩn cúi đầu, sợ làm phật ý nàng sẽ khiến vương gia trách tội. Dầu sao cũng vì nàng mà vương gia không chút lưu tình đuổi Uyển Nghi đi, bọn họ đương nhiên không dám sơ suất.

Huệ Phi neho neho mắt nhìn Liễu Song Song, lúc Liễu Song Song đi lướt qua nàng, nàng xoay người nói với theo, giọng nói nhỏ nhưng cương quyết, đủ để cho Liễu Song Song nghe thấy.

" Ta khuyên ngươi, nên dừng ngay những việc làm dơ bẩn này lại. "

Bước chân Liễu Song Song khựng lại, nàng xoay người, mỉm cười.

" Ta không hiểu ngươi đang nói gì? "

" Có hiểu hay không tự ngươi biết. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, Uyển Nghi là người có vị trí rất quan trọng trong lòng vương gia, không phải là người mà ngươi có thể dễ dàng đụng tới giống như Lan phi và Mai phi. Nếu dám đụng đến tý muội thân thiết của ta..." Huệ Phi hừ mũi " Dù ngươi có là ai, ta cũng quyết không tha. "

Liễu Song Song bật cười, dùng ống tay áo che miệng, tiếng cười khê khàng nhưng giòn giã.

" Nói thì hay lắm, chẳng phải ngươi cũng chỉ là một bại tướng dưới tay Uyển Nghi sao? "

" Ngươi..."

" Trước khi muốn đe dọa ai đó, hãy xem lại bản thân mình có thể làm được những gì đi đã. "

Liễu Song Song cười, nhưng đôi mắt đã dần trở nên lạnh lùng. Nàng xoay người bước đi một cách kiêu ngạo, môi mông khê nhếch tạo thành một nụ cười nửa miệng. Huệ Phi đứng đằng sau, nhìn thái độ ngạo nghễ của Liễu Song Song mà không khỏi bức tức, bàn tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt đau nhói.

Liễu Song Song bước càng xa, nụ cười càng nhạt dần, đôi mắt lạnh như băng giá mùa đông, trong đáy mắt thoáng một tia sáng, rồi sau đó rất nhanh liền biến mất không chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Ads Sau cái chết của Lan phi và Mai phi, vương phủ tổ chức tang lễ khá long trọng cho cả hai người, vì dầu sao họ cũng có xuất thân từ gia đình quyền quý. Trong dân gian cũng có nhiều lời đồn đại, bàn tán không hay về cái chết của họ, nhưng ai cũng sợ vạ miệng nên lời đồn cũng nhanh chóng chìm xuống. Liễu Song Song vẫn nhàn nhả sống trong vương phủ, vì hôn sự trước đây của nàng và Nam Cung Việt vẫn chưa thực sự hoàn thành. Vì vậy cả hai người đã chọn ngày lành để thành thân lại một lần nữa. Tuy rằng Liễu Song Song đã phát hiện ra Nam Cung Việt đang lưỡng lự với quyết định của mình, nhưng điều đó cũng chẳng làm nàng bận tâm nhiều. Chỉ có Huệ Phi và Nam Cung Nguyệt là tỏ thái độ hằn học thấy rõ mỗi lần nhìn thấy Liễu Song Song.

Một ngày cuối tháng ba, khi nổi nhớ trong lòng Uyển Nghi đã phần nào nguôi ngoai, Nam Cung Thiên đột nhiên tới phủ thừa tướng tìm nàng.

" Hôm nay hoàng thượng tới tìm thần chẳng hay là có việc gì? " Uyển Nghi khách sáo hỏi.

Nam Cung Thiên nhìn nàng, khê lắc đầu.

" Uyển Nghi, không cần khách sáo như vậy, cứ xử sự với ta như trước kia là được rồi. "

Uyển Nghi hơi cúi đầu, cười buồn, giống như lúc trước ư? E rằng nàng không có được phúc phận đó. Có những thứ khi đã tan vỡ sẽ hoàn toàn không thể hàn gắn được nữa. Giờ nàng không còn nói chuyện với tư cách là tần tử và hoàng đệ, mà là thần tử nói chuyện với đức quân vương của mình.

Uyển Nghi xoay người, nhìn chăm chăm xuống mặt hồ, tóc dài phiêu tán, hồng y nhẹ nhàng bay như một cánh hoa mỏng manh. Dáng lưng của nàng nhỏ bé, cô độc, ánh dương chiếu thẳng vào nàng, bao bọc lấy cơ thể nhỏ bé, khiến cho nàng giống như đang tỏa ra ánh hào quang chói mắt.

Nam Cung Thiên nhìn dáng lưng của Uyển Nghi, lòng đau nhói, mày kiếm khẽ nhíu. Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy nàng cô đơn như vậy, lãnh đạm, thờ ơ. Hắn nhớ, nàng có một nụ cười rất rực rỡ, một nụ cười chói lòa và tươi sáng như ánh mặt trời, nụ cười vô lo và trong sáng, mỗi khi nhìn thấy nụ cười của nàng, tinh thần hắn lại trở nên phấn chấn hơn rất nhiều. Uyển Nghi trong tâm trí hắn là người hay đùa nghịch, lém lỉnh và thông minh, nàng cũng giống như Nam Cung Nguyệt, muội muội của hắn, rất đáng yêu và nghịch ngợm. Nhưng...giờ nàng giống như một người hoàn toàn khác. Từ ánh mắt, tới thái độ đều tỏ ra lãnh đạm, lạnh lùng, nụ cười cũng đã không còn rạng rỡ. Hắn cảm thấy hoàng huynh của hắn như đã hủy hoại một con người, lại là người hắn yêu, làm sao hắn có thể chịu nổi chứ?

Nam Cung Thiên thờ dãi, bước tới gần Uyển Nghi, nắm lấy hai bờ vai mảnh dẻ của nàng, xoay người nàng lại đối diện với mình.

"Uyển Nghi, hứa với ta, đừng bao giờ nói với ta những điều tương tự như vậy. Dù nàng và hoàng huynh của ta không còn quan hệ, thì nàng vẫn là bằng hữu của ta. Hiểu chứ?"

Uyển Nghi hơi ngạc nhiên nhìn Nam Cung Thiên, lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt hắn mãnh liệt và cương quyết như vậy. Môi mòng của nàng khẽ nhếch, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nàng mím môi, khẽ gật đầu.

Nam Cung Thiên hài lòng, mỉm cười buông nàng ra, dịu dàng xoa xoa đầu nàng. Uyển Nghi có hơi chút ngượng ngùng nhìn nụ cười của hắn, một nụ cười ôn nhu, nhẹ nhàng như gió xuân, đây mới là thái độ thường thấy của hắn.

"Vậy...huynh đến tìm ta có việc gì."

Uyển Nghi ngượng ngùng né tránh ánh mắt của Nam Cung Thiên, khẽ xoay người thoát khỏi bàn tay của hắn. Nam Cung Thiên không cảm thấy phật ý cho lắm, hắn dịu dàng nhìn Uyển Nghi.

"Trung tuần tháng sau là lễ sinh thần của mẫu hậu, trong cung đã bắt đầu chuẩn bị rồi, ta đến mời nàng, tới ngày đó liệu có thể đến tham dự không?"

"Ta liệu có tư cách để đến không?" Uyển Nghi hơi hơi ngước mắt, e dè hỏi Nam Cung Thiên, khiến hắn bật cười.

"Sao lại không? Tốt xấu gì nàng cũng là ái nữ của Dương thừa tướng, cũng là người được mẫu hậu sủng ái nhất, sao lại không có tư cách chứ?"

"Vậy...loại chuyện này chỉ cần sai người mang thiệp tới là được thôi mà."

"Ta muốn đích thân đến mời nàng. Hơn nữa...ta cũng muốn gặp nàng."

Nam Cung Thiên dịu dàng nhìn Uyển Nghi, ánh mắt chứa đựng tình cảm mãnh liệt, như xoáy sâu vào tâm trí Uyển Nghi, khiến nàng cảm thấy bối rối, nàng xoay người tránh ánh nhìn của hắn, nhưng vẫn có cảm giác lưng mình gai lạnh. Lần đầu tiên nàng thấy hắn kì lạ đến như vậy.

"Được...được rồi, ta nhất định sẽ đến."

"Được, ta chờ nàng."

Khi Nam Cung Thiên đã đi khỏi, Uyển Nghi cảm thấy chân mình mềm nhũn, không cách nào chống đỡ nổi cơ thể, liền ngồi sụp xuống. Nàng đưa tay lên giữ chặt lồng ngực của mình, cố đè nén, không cho trái tim mình run rẩy. Nàng cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt kì lạ của hắn. Nàng đang trốn tránh, trốn tránh ánh mắt mãnh liệt ấy.

Ngày sinh thần của Vương Ngọc thái hậu, Uyển Nghi dậy thật sớm. Nàng mở cửa sổ, đón nhận làn gió sớm mai phả vào mặt. Cửa phòng "cách" một tiếng mở ra, Vũ Điệp bê một chậu nước vào, đặt trên bàn.

"Tiểu thư đã dậy rồi sao? Hôm nay người dậy sớm thật đấy." Hôm nào nàng cũng phải gọi khản cả cổ, Uyển Nghi mới chịu dậy làm nàng mệt muốn chết.

Uyển Nghi xoay người, vuốt vuốt mái tóc dài của mình. Nhẹ nhàng tới bên bàn ngồi.

"Điệp nhi, chuẩn bị cho ta một bộ đồ thật đẹp, đẹp nhất trong tủ đồ của ta, làm cho ta kiểu tóc thật đẹp, ta muốn hôm nay, mình phải thật lộng lẫy."

"Dạ, người cứ để đó cho em." Vũ Điệp bị khí thế của Uyển Nghi ảnh hưởng, vô cùng hào hứng.

Nam Cung Việt, Huệ Phi, Liễu Song Song và Nam Cung Nguyệt đến từ sớm, đi tới đâu, họ cũng đều nhận được sự chỉ trích và những lời bàn tán của những người xung quanh. Một người tưởng như đã chết năm năm trước, giờ đột nhiên lại trở về, còn gây ra bao sóng gió, đương nhiên sẽ gọi không ít sự tò mò. Tuy nhiên chỉ cần Nam Cung Việt nhàn nhạt liếc qua một cái là tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng hướng mắt ra nơi khác, không dám hó hé. Ánh mắt của hắn như một con dao sắc bén, sẵn sàng băm vằm người khác ra làm trăm mảnh, trí tò mò thì lớn thật, nhưng sao có thể quan trọng hơn tính mạng của chính bản thân mình chứ.

Nam Cung Việt lạnh lùng hừ mũi, xem ra những người này cũng biết điều, nếu còn dám bàn tán chỉ trích nữa, hắn không dám đảm bảo sẽ không móc mắt họ đem cho chó ăn. Đi được thêm vài bước, nghe thấy tiếng xôn xao phía sau, Nam Cung Việt cảm thấy thật bức mình, đám người này thật không biết tốt xấu, vẫn lăm lăm nhìn sau lưng hắn. Xem ra không dạy cho họ một bài học thì họ vẫn chưa biết thế nào là sợ. Hắn trừng mắt, xoay người lại, và...hóa đá.

Từ đại môn, Uyển Nghi đang khoan thai tiến vào. Nàng mặc một thân y phục màu đỏ rực rỡ, nhẹ nhàng, phiêu dật. Mái tóc dài được khéo léo tết từng

lọn nhỏ, sắp xếp thành hình một đóa hoa ở sau đầu, một vài lọn tóc được tết nhỏ, buông xo trước ngực, phía trên gáy cài một dải ruy băng bằng lụa, tiếp màu với y phục. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng hồng, mịn màng, môi đỏ mọng. Phong thái kiêu hãnh, trên gương mặt lại mang chút man mác buồn, toàn thân phát ra một loại khí chất cao quý, sang trọng. Nàng không chỉ đơn thuần là đẹp, mà còn quyến rũ, cuốn hút. Nàng bước tới đầu, liền thu hút mọi ánh nhìn đến đây. So với lần trước cùng Nam Cung Việt đến tham dự sinh thần của Nam Cung Thiên, lần này nàng càng đẹp hơn gấp bội phần.

Từ đằng xa, Uyển Nghi đã trông thấy Nam Cung Việt đứng cạnh bên Liễu Song Song. Tim nàng đập mạnh, mồ hôi túa ra, nàng nắm chặt nắm tay, cố giữ bản thân bình tĩnh. Nàng chính là muốn dùng bộ dạng mê hồn nhất đến gặp hắn, thật bình thân đối diện với hắn. Để cho hắn thấy rằng, không có hắn, nàng vẫn sống tốt, còn là sống rất vui vẻ kia. Một mặt, nàng cũng muốn cho Liễu Song Song thấy, nàng không phải là người dễ bắt nạt, nàng mạnh mẽ hơn ai hết, không lí nào nàng lại bại trận trước nàng ta được.

Nam Cung Nguyệt nhìn thấy Uyển Nghi, mừng rỡ rít, vội chạy đến bên cạnh khoác tay Uyển Nghi. Uyển Nghi mỉm cười với Nam Cung Nguyệt, tỷ tỷ muội muội tình thân dắt nhau tiến vào.

Khi Uyển Nghi tiến tới gần Nam Cung Việt, hắn cảm thấy tim mình đập vô cùng nhanh và mạnh, lồng ngực khó chịu như có ai đó lấy dao găm vào, đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Không ai biết, hằng đêm hắn đều phải mượn rượu để giải sầu, để quên đi nỗi nhớ nàng da diết, quên đi những gì mà hắn đã làm đối với nàng, làm nàng tổn thương biết bao nhiêu. Hắn muốn quên những lời nói hắn học mà chính mình đã nói ngày hôm đó, quên cả ánh mắt ngập tràn đau đớn cùng cừu hận mà nàng nhìn hắn.

Hắn hối hận, hối hận vì đã đuổi nàng đi, vì đã quá ích kỉ mà làm tổn thương nàng. Giá như ngày đó, hắn không vì ghen tuông mà đuổi theo nàng, để nàng cùng với Mộ Dung Phong tới Nguyệt quốc, có lẽ nàng sẽ không phải đau khổ nhiều như thế. Khoan, hắn vừa nghĩ gì thế? Hắn ghen sao? Nam Cung Việt có chút sững sờ trước suy nghĩ của chính mình. Hắn ghen? Ngày đó...là vì ghen sao? Vì ghen nên mới khó chịu khi nàng thân cận cùng nam nhân khác, vì ghen nên mới không đành lòng để nàng rời xa mình? Phải chăng, hắn đã dành tình cảm cho nàng nhiều hơn hẳn nghĩ, không chỉ đơn thuần là rung động nữa, mà chính là yêu? Nếu hắn thật sự yêu nàng, vậy thứ tình cảm của hắn với Liễu Song Song là như thế nào? Hắn sao có thể cùng một lúc yêu hai người?

Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt đã tới gần chỗ hắn đang đứng, nàng liếc nhìn hắn cùng Liễu Song Song, mỉm cười. Nụ cười nửa miệng đầy lạnh lùng cùng khinh thường. Nàng nhanh chóng đi lướt qua hắn, vạt áo trượt qua tay hắn, khiến hắn như muốn giữ lại, nhưng bàn tay lại cứng đờ, không cách nào cử động.

Nam Cung Việt cảm thấy bản thân mình thật choáng váng. Hô hấp khó khăn, ngực như bị ai đó đè nặng, thực sự rất khó chịu. Bàn tay hắn vô thức siết chặt lấy tay Liễu Song Song, khiến nàng cảm thấy có chút đau, khẽ nhíu mày, nhưng đôi mắt nàng lại vì hành động của hắn mà tối đi một chút, lạnh lẽo như đêm mùa đông.

Chẳng biết là vô tình hay hữu ý, vị trí ngồi của Uyển Nghi lại đối diện với Nam Cung Việt. Liễu Song Song, Nam Cung Nguyệt, Huệ Phi theo thứ tự ngồi bên cạnh Nam Cung Việt. Uyển Nghi nhìn bao quát toàn bộ những người tới dự tiệc, đều là những gương mặt quen thuộc mà nàng đã gặp qua. Không ngoài dự đoán của nàng, Mộ Dung Phong cùng Bạch Nhan cũng có mặt, hắn ngồi cách nàng chỉ vài bàn tiệc.

Đến giờ thìn ba khắc, một đạo thanh âm rành rọt vang lên.

" Thái hậu giá đáo, hoàng thượng giá đáo. "

Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, chấp tay cúi chào.

" Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế. Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế. "

" Bình thân cả đi. "

Vương Ngọc thái hậu khoát tay, giọng nói uy nghiêm mà trầm ấm. Mọi người nghe lệnh, lập tức đứng thẳng dậy, từ tốn ngồi xuống.

Tiệc sinh thần, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là người này chúc, chúc xong lại tới người khác chúc, lời chúc cũng chỉ vạn thọ an khang, bách niên giai lão, sức khỏe dồi dào, mệnh cao hơn trời, v.v... Chúc xong thì sẽ đến tiết mục ca múa, đàn, hát, rồi người này ăn, người kia chúc rượu. Uyển Nghi chủ yếu chỉ ngồi xem, thi thoảng lại đưa chén rượu lên nhấp một ngụm nhỏ. Dù không nhìn xung quanh, nàng cũng cảm nhận được ba cặp mắt đang nhìn mình chằm chằm. Một của Mộ Dung Phong, một của Nam Cung Thiên, và người cuối cùng không ai khác chính là Nam Cung Việt.

Khi tất cả mọi người đã ngà ngà say, không khí vô cùng náo nhiệt, đột nhiên Nam Cung Thiên đứng dậy, cất giọng.

" Chúng ái khanh. " Chất giọng ấm áp trầm khàn của Nam Cung Thiên vang vọng, len lỏi vào trái tim Uyển Nghi, khiến gương mặt nàng thoáng chút ửng hồng, nàng đang nhớ đến thái độ kì lạ của hắn ngày hôm qua. " Ngày hôm nay, ngoài việc tổ chức mừng sinh thần cho mẫu hậu, trẫm còn có một việc muốn báo cáo với mọi người. Đó là...trẫm muốn lập hậu. "

Lời nói của Nam Cung Thiên lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Vương Ngọc thái hậu và Nam Cung Nguyệt tỏ vẻ ngạc nhiên xen lẫn thích thú, Vương Ngọc thái hậu cảm thấy vô cùng hài lòng, rốt cuộc hài nhi của bà cũng đã muốn yên bề gia thất rồi. Nam Cung Việt nhíu mày, đặt chén rượu xuống bàn, ánh mắt trầm tư. Các vị văn võ bá quan trong triều thì xôn xao bàn tán. Vô cùng vui mừng. Uyển Nghi cũng cảm thấy mừng thay cho hắn, một mặt, nàng cũng muốn biết nữ nhân may mắn đó là ai. Nhưng sao nàng lại cảm thấy bất an như vậy?

" Chúc mừng hoàng thượng, cung hỷ, cung hỷ. " Một lão thần đã cao tuổi, râu tóc bạc như cước, lập cập đứng dậy, chấp hai tay vái lạy vái lễ " Chẳng hay, đó là thiên kim nhà đại quan nào ạ? "

Nam Cung Thiên mỉm cười, ánh mắt quét khắp xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Uyển Nghi.

"Đó là ái nữ của cố thừa tướng Dương Viễn Hạ_Dương Uyển Nghi. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Ads Toàn bộ những người có mặt trong bữa tiệc đều vô cùng kinh ngạc với quyết định của Nam Cung Thiên. Uyển Nghi từng sỡ không tin nổi, nàng đứng bật dậy, mắt tròn to, miệng há hốc. Các lão thần trong triều thì như muốn lên con đau tìm đến nơi. Thiên a, hoàng thượng à, chúng lão thần đều là những người cao tuổi rồi, người không thể lấy mạng những lão già này bằng cách khủng khiếp như vậy được. Nhưng, sốc nhất có lẽ phải kể đến Nam Cung Việt. Hắn cảm thấy mình như bị ai đó giáng một chưởng thật mạnh. Đau đến nghẹt thở. Mọi diễn biến hiện ra trên gương mặt Nam Cung Việt đều không thoát khỏi ánh mắt của Liễu Song Song. Nàng đưa ly rượu lên nhấp một ngụm, ánh mắt thâm trầm, khó có thể đoán nổi nàng đang nghĩ gì. Chỉ có Mộ Dung Phong là người duy nhất tỏ ra bình thản. Chỉ bởi vì hắn biết, dù Uyển Nghi có lựa chọn đồng ý thì hắn vẫn có đủ khả năng và sự tự tin để dành lấy Uyển Nghi từ trong tay Nam Cung Thiên.

Nam Cung Thiên không để ý tới ánh nhìn của những người xung quanh. Hắn rời khỏi vị trí của mình, đi tới trước mặt Uyển Nghi, dùng ánh mắt ôn nhu thường thấy để nhìn nàng.

"Nữ nhân đầu tiên, và cũng là người duy nhất khiến ta rung động. Ta muốn nàng làm hoàng hậu của ta. Uyển Nghi, nàng sẽ đồng ý chứ? "

Uyển Nghi thờ dốc, đôi mắt mở to kinh ngạc, nàng muốn nói, nhưng lại phát hiện ra mình không thể nói ra tiếng. Dù nàng đã có dự cảm không tốt, nhưng đây vẫn là việc nàng hoàn toàn không dự tính đến. Nàng...dù đã không còn quan hệ với Nam Cung Việt, nhưng trong trái tim nàng hiện giờ vẫn chỉ ngập tràn hình bóng của hắn. Nàng không muốn làm tổn thương Nam Cung Thiên, nhưng nếu trở thành nương tử của hắn mà không có tình yêu, như vậy chính là một loại hành hạ, hành hạ trái tim hắn, và cả chính nàng nữa.

"Ta biết nàng đang nghĩ gì. " Nam Cung Thiên không kiên nhẫn cắt ngang lời nàng. " Nhưng ta tin rằng ta có thể mang lại hạnh phúc cho nàng. Ta sẽ dùng cả cuộc đời của mình để yêu thương nàng, ta sẽ không bao giờ để nàng phải chịu tổn thương. Ta không muốn tiếp tục nhu nhược, càng không muốn nhìn thấy nữ nhân ta yêu phải đau lòng vì một ai đó. Ta muốn nàng trở thành hoàng hậu của ta, cùng ta sống trọn kiếp này. Uyển Nghi, hãy trả lời đi, nàng sẽ đồng ý thành thân với ta chứ? "

Uyển Nghi mấp máy môi, không cách nào nói ra tiếng, chỉ còn cách nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thiên. Ánh mắt hắn chân thành, tha thiết, có một tia lo sợ, một sự hoảng loạn mà hắn đang cố đè nén. Hắn như dồn nàng đến ngõ cụt, nàng bắt buộc phải lựa chọn giữa việc từ chối hắn, khiến cho hắn bề mặt trước toàn thể bá quan văn võ trong triều, cùng rất nhiều sứ giả của các nước lân bang. Hay chấp nhận một cuộc hôn nhân không có tình yêu, khi trong lòng nàng vẫn đang chứa đựng hình bóng của một nam nhân khác? Có phải nàng đang quá cố chấp? Sao nàng không dám tin rằng nàng sẽ yêu thêm một lần nữa?

Nhưng mặt khác, nếu nàng bằng lòng. Vậy thì sau khi Nam Cung Việt thành thân với Liễu Song Song, chẳng phải nàng sẽ phải gọi người mà nàng căm ghét là hoàng tẩu, và người mà nàng đã từng yêu sẽ là hoàng huynh của nàng? Đó chẳng phải là một điều quá sức mỉa mai sao?

Không một ai chú ý tới Nam Cung Việt, cũng chính vì vậy mà không ai có thể nhận ra sắc mặt hắn xấu tới mức nào. Gương mặt hắn tái đen, mày kiếm nhíu chặt. Toàn thân vì tức giận mà khẽ run lên. Bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Sao loại chuyện này có thể xảy ra chứ? Có phải hắn nghe nhầm không?

"Hoàng thượng, tuyệt đối không thể được. " Một lão thần không sợ chết, liều mạng đứng lên ngăn cản. " Người không thể lập Dương Uyển Nghi làm hoàng hậu được, không thể được. Chưa nói đến việc nàng ấy là nữ nhân đã bị huỷ, riêng việc trước đây nàng ấy là tiểu thiếp của vương gia là đã không thể chấp nhận được rồi. Hoàng thượng, tuyệt đối không thể được. "

Một người đứng lên khỏi xướng, liền lập tức tiếp thêm dũng khí cho những người còn lại. Các lão thần khác trong triều lập tức đứng dậy, rồi đồng loạt quỳ xuống.

"Cầu hoàng thượng suy xét lại. "

"Câm đi. " Nam Cung Thiên không chút do dự, bực tức quay lại quát lớn. " Người muốn thành thân là ta, không phải là các ngươi. "

Tiếng quát của Nam Cung Thiên làm cho tất cả mọi người đều giật mình, bao gồm cả Uyển Nghi. Một Nam Cung Thiên nổi tiếng ôn nhu lại có thể gay gắt và mạnh mẽ đến thế. Lập tức dọa đến các lão thần, khiến họ đổ mồ hôi ròng ròng, lập tức im miệng không dám nói tiếp.

Nam Cung Thiên lại tiếp tục quay sang nhìn Uyển Nghi, ánh mắt khẩn cầu nàng mau chóng cho hắn biết đáp án. Thời gian trôi qua càng khiến hắn thêm

sốt ruột và lo lắng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng hắn, mỗi một giây phút chờ đợi trôi qua đều khiến hắn cảm thấy dài như một thế kỉ, dù sự thực khoảng thời gian trôi qua ngắn ngủi hơn hắn nghĩ nhiều.

"Ta..."

Uyển Nghi mỉm cười nhìn Nam Cung Thiên. Nàng tự nghĩ sao bản thân phải cố chấp quá nhiều? Trên thế gian này có người không cần nàng, nhưng còn có một người coi trọng nàng như sinh mệnh, vậy thì sao nàng phải chần chừ? Nàng muốn tin rằng, nàng sẽ thực sự hạnh phúc khi ở bên hắn, và nàng sẽ cho hắn một câu trả lời hắn cần.

"Nàng ấy sẽ không đồng ý." Một giọng nói vang lên cắt đứt những gì Uyển Nghi định nói, khiến cho nàng cùng mọi người không hẹn mà cùng quay sang nhìn về phía phát ra tiếng nói. Uyển Nghi buông một câu chữ thê trong lòng, cái tên Mộ Dung Phong chết tiệt này, hắn nói bậy bạ cái gì thế?

Mộ Dung Phong tay cầm chiết phiến, nụ cười yêu nghiệt đầy mê hoặc, nhân nhả đi tới gần Uyển Nghi, bàn tay mạnh mẽ kéo nàng sát vào người hắn. Hắn cúi đầu, thì thầm bên tai nàng, tư thế vô cùng mờ ám.

"Bảo bối, nàng không quên những chuyện xảy ra đêm đó chứ?"

Tiếng nói của Mộ Dung Phong không quá lớn, nhưng hắn cố ý để cho Nam Cung Thiên đứng đối diện nghe thấy. Đôi môi hắn khẽ nhếch lên khi nhìn thấy sắc mặt Nam Cung Thiên dần tái đi. Cộng thêm tư thế thân mật đầy mờ ám của hai người, khiến cho mọi người vô cùng kinh ngạc cùng tò mò. Điều đó cũng khiến cho nắm tay của Nam Cung Việt càng nắm chặt hơn. Tất cả mọi người đều đang nín thở, hồi hộp chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Uyển Nghi nhìn gương mặt cười nham nhở của Mộ Dung Phong và gương mặt tái mét của Nam Cung Thiên, nàng cảm thấy máu nóng như bốc lên đỉnh đầu. Nhanh như cắt, nàng dùng tay phải nắm lấy tay áo của Mộ Dung Phong kéo ghi xuống, tay trái kéo bông vai hắn lên cao khiến hắn nghiêng hẳn người sang bên trái, đồng thời nàng cũng kéo hắn về phía trước, quét chân phải vào đầu gối của hắn, quăng mạnh hắn về phía bên tay phải của mình. Một đòn hiza gu ru ma hoàn hảo khiến hắn không kịp phản ứng, hắn bị nàng quật ngã trước mặt bao người.

Tất cả mọi người ồ lên kinh ngạc, chưa nói đến việc nàng có khả năng quật ngã một nam nhân mạnh mẽ, giỏi võ công như Mộ Dung Phong, chỉ riêng thân phận của hắn là hoàng đế của Nguyệt quốc mà nàng cũng dám đắc tội, đã khiến cho bất cứ ai chứng kiến phải ngả mình kính trọng rồi. Liễu Song Song neho mắt nhìn Uyển Nghi, đầu hơi nghiêng về một phía như suy nghĩ điều gì đó. Đôi mắt đen thâm trầm khiến người ta khó có thể nhận ra bất cứ điều gì, giống như những đợt sóng ngầm dưới một mặt hồ phẳng lặng.

Uyển Nghi bực bội phui tay áo, trừng mắt nhìn Mộ Dung Phong.

"Lần sau còn dám nói bậy, ta sẽ cắt lưỡi của ngươi đấy."

Bạch Nhan nhìn thấy Mộ Dung Phong bị quật ngã, hùng hổ tuốt kiếm xông đến.

"Nữ nhân vô lễ, ngươi nghĩ ngươi là ai mà dám hành động như vậy?"

"Câm mồm." Uyển Nghi chỉ thẳng tay vào mặt Bạch Nhan, hét lớn "Ở đây không có chuyện của ngươi, đi ra chỗ khác."

Bạch Nhan bị khí thế của Uyển Nghi làm cho giật bắn, bước chân cũng trở nên chần chừ. Mộ Dung Phong ngồi trên mặt đất, tay gác lên một đầu gối đang co lên, bộ dạng vô cùng thoải mái.

"Bạch Nhan, ngươi đứng sang một bên đi."

"Hoàng thượng!"

"Ngươi không nghe thấy lời ta nói sao? Đứng tránh sang một bên."

Mộ Dung Phong lạnh lùng gất lên, khiến cho Bạch Nhan không chút tình nguyện lùi ra sau. Bạch Nhan tra kiếm vào vỏ, bất mãn nhìn Uyển Nghi chăm chăm.

Mộ Dung Phong đứng dậy phui bụi trên người, mỉm cười với Uyển Nghi.

"Ta không có nói bậy. Nàng không thể thành thân với hắn, bởi vì nàng sẽ trở thành hoàng hậu của ta."

"Cái gì???"

Trăm miệng một lời cùng đồng thanh. Uyển Nghi cảm thấy choáng váng, tưởng chừng như không thể đứng vững nổi nữa. Cái này...cái này...sự tình gì đang phát sinh thế này? Thiên a~ nàng điên lên mất.

"Hắn yêu nàng, ta cũng vậy, hắn có thể cho nàng hạnh phúc, ta cũng sẽ làm được. Hắn có địa vị, ta cũng có. Ta chẳng hề thua kém hắn chút nào. Ta muốn nàng trở thành nương tử của ta."

Uyển Nghi lao đảo, đưa tay lên day day thái dương.

"Van cầu các ngươi, không cần phải cùng công kích ta như vậy, ta thật sự không chịu nổi."

Nam Cung Thiên kích động bất lấy vai của Uyển Nghi, ánh mắt hoang mang lo sợ.

" Uyển Nghi, nàng hãy trả lời đi, nàng sẽ không đồng ý trở thành hoàng hậu của hắn đúng không? Nàng mau nói đi, rốt cuộc là nàng chọn ai. "

Uyển Nghi mỉm cười ngọt ngào nhìn Nam Cung Thiên, vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của hắn. Nàng đã có câu trả lời cho riêng mình.

" Ta..."

" Rầm. "

Một tiếng động lớn vang lên, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Nam Cung Việt sắc mặt đen kịt, giống như một ác thần dưới địa ngục, bàn tiệc bị hắn đạp đổ dưới chân, hoa quả, bánh trái văng tung tóe dưới đất. Ánh nhìn của hắn như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả những người đến gần hắn. Uyển Nghi liếc mắt nhìn Nam Cung Việt, lại thầm c.h.ử.i thề một tiếng trong lòng, thiên a, tại sao các người cứ muốn cắt ngang khi ta chuẩn bị nói thế hả? Từ nãy tới giờ các người làm gì? Có biết thế nào là lịch sự không vậy?

Nam Cung Việt hằm hằm bước đến chỗ ba người Uyển Nghi, Mộ Dung Phong và Nam Cung Thiên đang đứng, nắm lấy tay Uyển Nghi xềnh xệch lùi đi trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người. Bàn tay hắn mạnh mẽ rắn chắc như gọng kiềm khiến nàng không cách nào vùng ra được, cổ tay nàng bị nắm đến phát đau. Nàng nhăn nhó, cố đánh vào người hắn.

" Buông ta ra, tên hỗn đản khốn khiếp. Người làm cái chó gì thế hả? "

Sự tức giận không thể kiềm chế được khiến Uyển Nghi quên tất cả cái gì gọi là lịch sự. Nàng lớn tiếng mắng chửi Nam Cung Việt bằng đủ thứ " mĩ từ " mà nàng có thể nhớ được. Thậm chí, nàng còn chẳng nhận thức rõ nàng đang c.h.ử.i bối những gì. Nam Cung Thiên và Mộ Dung Phong ngỡ ngàng một lúc mới giật mình đuổi theo Nam Cung Việt và Uyển Nghi.

Vương Ngọc thái hậu day day trán, như sắp ngã xỉu. Hai hài nhi của bà, giờ lại quay ra xô xát. tranh giành với nhau vì một nữ nhi. Nhưng cả ba đều là những người bà yêu thương, bà không biết phải làm sao cho đúng. Aizz...gia môn bất hạnh.

Những người còn ngồi lại trong bữa tiệc xôn xao bàn tán về việc vừa xảy ra. Tuy rằng rất muốn đi theo xem họ sẽ làm gì, nhưng không dám thất thố trước mặt thái hậu, chỉ đành để mặc cho trí tưởng tượng bay xa. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy? Một nữ nhân đã bị hù, theo lẽ thường sẽ chẳng có nam nhân nào muốn để mắt tới nàng. Vậy mà Uyển Nghi lại trở thành đích ngắm để ba nam nhân tranh giành, không chỉ vậy, thân phận của họ lại không hề tầm thường. Uyển Nghi dường như đang trở thành một huyền thoại. Không chỉ đơn thuần là người làm thay đổi trái tim của vương gia nổi tiếng lãnh huyết vô tình, mà còn khiến cho hai vị đế vương của hai quốc gia lớn để mắt đến, sẵn sàng tranh đấu để giành lấy trái tim của người đẹp. Không chỉ vậy, ở phút cuối, lại có thêm một người thứ ba muốn đứng dậy ganh đua, mà hơn cả, đó lại là phu quân đã từng hù nàng. Đây quả thực là một tin đồn bất quá nóng hổi nhất. Chuyện này rồi sẽ đi về đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Ads " Buông ta ra, người làm gì thế hả? Đồ điên, đau quá, buông ta ra! "

Uyển Nghi bực bội hét âm ỉ, bàn tay không ngừng đánh vào người Nam Cung Việt, nhưng hắn vẫn như cầm điếu, không chịu thả nàng ra, cũng không thèm nói một lời. Đi tới ngự hoa viên, bàn tay Nam Cung Việt hơi nới lỏng, Uyển Nghi liền vội vàng giật tay mình ra. Nàng xoa xoa cổ tay của mình, dấu ngón tay hắn đỏ trên nền da trắng muốt. Nàng hằm học nhìn Nam Cung Việt, gằn giọng.

" Rốt cuộc người muốn gì đây? "

Nam Cung Việt xoay người lại, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nửa miệng quen thuộc, nụ cười âm lãnh đầy mỉa mai, giống hệt như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

" Xem ra ta đã đánh giá thấp khả năng của người, một nữ nhân bị hù mà vẫn được hai nam nhân có thân phận cao quý để mắt tới. "

" Đương nhiên. " Uyển Nghi mỉa mai " Không phải ai cũng có mắt chỉ để trang trí giống người. "

Nam Cung Việt trừng mắt nhìn Uyển Nghi, Uyển Nghi cũng trừng mắt nhìn lại. Nàng không còn là một người run rẩy, sợ hãi ngồi trước mặt hắn như ngày nào. Giờ đây, vị thế của hai người đã khác, và nàng cũng đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Mộ Dung Phong và Nam Cung Thiên vừa lúc đuổi tới nơi, Nam Cung Việt lập tức túm lấy tay Uyển Nghi, kéo giật về phía sau, ánh mắt của hắn lóe sáng

nhìn Mộ Dung Phong và Nam Cung Thiên, cái nhìn giống như của một con mãnh thú đang rình mồi, chỉ cần chờ con mồi sơ hở là lập tức lao vào tấn công.

"Hoàng huynh, huynh làm cái gì vậy, mau buông nàng ấy ra. "

Nam Cung Thiên có chút bức mình nhìn Nam Cung Việt, vừa nãy khi Uyển Nghi cười với hắn, trong lòng hắn đã có chút hy vọng. Ngờ đâu đúng vào thời khắc quan trọng nhất lại bị Nam Cung Việt phá đám.

"Ha, gì đây? Hoàng đệ ôn nhu luôn biết nghe lời của ta, ngày hôm nay lại dám dùng ánh mắt đó để nhìn ta sao? " Nam Cung Việt cười khẩy.

"Hoàng huynh, từ sau khi đại hoàng tử qua đời, huynh là người mà đệ tôn kính nhất, cũng là người đệ hết mực yêu thương. Nhưng những hành vi gần đây của huynh khiến đệ cảm thấy thật thất vọng. Đệ không giống huynh, đệ sẽ không làm người mình yêu bị tổn thương. Dù đệ có làm gì thất thố thì nguyên nhân cũng là do huynh, không thể trách đệ được."

"Các người xác thực là muốn lấy nàng ấy? " Nam Cung Việt âm lãnh nhìn Mộ Dung Phong và Nam Cung Thiên.

Uyển Nghi bị Nam Cung Việt giữ chặt tay, nàng không cách nào vùng ra được, chỉ còn cách nhìn Mộ Dung Phong và Nam Cung Việt với ánh mắt cầu cứu. Mộ Dung Phong nắm tay thật chặt, tiếng khớp xương vang lên răng rắc, hắn gần giọng đe dọa.

"Bớt nói nhảm đi, muốn hay không cũng không tới lượt người xen vào. Buông nàng ấy ra. "

"Thì ra các người thích đồ thừa. " Nam Cung Việt cười khẩy.

"Người vừa mới nói cái gì? "

Uyển Nghi trân trối nhìn Nam Cung Việt, đôi mắt mở to đầy đau đớn. Hắn mới nói nàng là đồ thừa sao? Đối với hắn, nàng chỉ giống như một đồ vật, dùng chán rồi thì có thể vứt bỏ nàng, rồi sau đó ngạo nghễ tuyên bố rằng, nàng chỉ là đồ phế thải không hơn? Nàng phần nộ, nhưng trên hết là sự đau đớn. Nàng muốn tát vào bản mặt kiêu ngạo của hắn, muốn gào lên, muốn mắng chửi thật lớn vào mặt hắn. Nhưng nàng cảm thấy như bản thân mình bị ai đó rút hết sức lực, nàng tưởng chừng như mình có thể ngã quỵ ngay lập tức.

"Hoàng huynh, cầu huynh ăn nói thật cẩn trọng, đừng xúc phạm tới nàng ấy. "

Nam Cung Thiên thấp giọng nói, cổ họng nén sự phần nộ trong lòng. Nam Cung Việt hơi cúi đầu, cười nhạt.

"Ta nói không đúng sao? Dù các người có cố gắng đến mấy, người nàng ấy yêu vẫn chỉ là ta mà thôi. Cả thân thể và trái tim của nàng ấy đều là của ta, các người rước nàng ấy về cũng chỉ là hưởng đồ thừa của ta mà thôi. "

"Khốn kiếp. "

Mộ Dung Phong nắm chặt nắm tay, phần nộ muốn lao đến, nhưng đột nhiên một tràng cười thật lớn vang lên, khiến hắn sững sờ dừng lại. Uyển Nghi ôm bụng cười ngặt nghẽo, tiếng cười rất lớn, nhưng thê lương, nàng ngược mắt lên nhìn Nam Cung Việt, ánh mắt đại đi.

"Vương gia. " Hai từ vương gia xóa tan đi mọi quan hệ giữa nàng và hắn, như một nhát dao chặt vào quá khứ, cắt đứt mọi kỉ niệm giữa nàng và hắn. Lúc này, nàng thậm chí còn không muốn gọi tên hắn. "Nhị vương gia cao quý lấy quyền gì để can dự vào cuộc sống của ta vậy? Ta có thể nghĩ rằng ngài đang ghen hay không? Ngài và ta đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa, vậy thì ai cho ngài cái quyền được xen vào cuộc sống của ta, phá hoại chuyện tốt của ta? Sao ngài không trở về ôm ấp vương phi xinh đẹp của ngài đi, hà tất phải làm loạn. Chẳng lẽ suốt cả một đời này, ta phải ôm ấp một bóng hình chẳng xứng đáng để làm phu quân của ta, rồi sau đó chết đi với một trái tim rướm máu? Điều gì khiến cho ngài có được sự tự tin rằng trái tim ta sẽ mãi thuộc về người vậy? Ngài nhìn đi, có người không cần ta, nhưng ở đây có hai nam nhân yêu ta hết mực, vậy thì sao ta lại phải đánh đổi hai kho báu lấy một thứ chẳng hề đáng giá? "

Uyển Nghi lao đảo xoay người bước đi, nàng cảm thấy đầu mình đau khủng khiếp, nếu nàng không mau chóng rời khỏi, nàng sợ rằng mình sẽ không trụ nổi nữa. Nam Cung Việt mỉm môi, nắm lấy tay Uyển Nghi kéo lại, khiến cho nàng đối mặt với hắn.

"Bốp".

Một âm thanh chất chứa vang lên, bàn tay Uyển Nghi vẫn đang lơ lửng giữa không trung, một vết đỏ in hằn trên má Nam Cung Việt. Nam Cung Việt đưa tay lên chạm vào gò má, cảm giác đau rất dường như lan vào tận trong tim. Hắn lạnh người nhìn Uyển Nghi. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt ầng ậc nước, khóe mắt đỏ hoe. Nàng cảm thấy mắt mình cay xè, chiếc mũi nhỏ nhắn ửng đỏ, cả gương mặt cũng một mảnh phỉếm hồng. Trái tim nàng rất đau, giống như thể trái tim bị ai đó khoét một lỗ sâu hoắm, rồi sau đó từng chút, từng chút một bầm vằm nó ra thành ngàn mảnh.

Nàng lạnh lùng gạt tay Nam Cung Việt, lách mình đi lướt qua hắn. Nàng muốn rời khỏi đây thật nhanh, rời xa nơi có hình bóng của hắn. Trước đây, nàng không hiểu vì sao mình lại yêu hắn, đến giờ nàng cũng không hiểu vì sao vẫn còn vương vấn hắn, ngay cả khi hắn đối xử tồi tệ với nàng như vậy. Cả cuộc đời mình, nàng đã bị bỏ rơi quá nhiều, đến khi nàng nghĩ rằng bản thân mình sẽ có một chỗ dựa, sẽ có người yêu thương nàng cả đời thì hắn lại không chút do dự bỏ rơi nàng. Có lẽ, số mệnh của nàng là bị người ta bỏ rơi.

Ngày ấy, hắn nắm tay nàng, nói rằng sẽ không buông tay nàng. Và giờ đây, họ nhìn nhau như hai người xa lạ, nói những lời làm tổn thương nhau. Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì? Có lẽ, sai lầm bắt đầu ngay từ khi nàng được sinh ra, lẽ ra... nàng không nên xuất hiện ở trên cuộc đời này.

Nàng khóc, nước mắt rơi xuống mỗi lúc một nhiều, bước chân nàng càng lúc càng nhanh, rồi nàng chạy. Nàng cứ thế chạy mà chẳng cần suy nghĩ mình sẽ chạy đi đâu, cũng chẳng ý thức mình đang làm gì. Nàng chỉ muốn trốn chạy mà thôi.

Mộ Dung Phong hấp tấp đuổi theo Uyển Nghi, khi đi ngang qua, hắn không quên ném cho Nam Cung Việt một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Nam Cung Thiên cũng muốn đuổi theo, nhưng hắn lại không làm vậy. Hắn bước tới gần, nắm đầm giọt cao rồi mạnh mẽ giáng xuống mặt Nam Cung Việt. Nam Cung Việt bị đánh bất ngờ, loạng choạng ngã xuống đất. Hắn đưa tay lên lau vết máu trên khóe môi, thẫn thờ nhìn Nam Cung Thiên. Cho dù có biết trước, hắn cũng sẽ không tránh né, bởi hắn biết hắn đáng bị như vậy.

Nam Cung Thiên lại một lần nữa túm chặt lấy cổ áo của Nam Cung Việt, xóc hắn đứng dậy, găm lên.

"Huynh hài lòng chưa? Làm như vậy huynh vui rồi chứ? Huynh muốn hành hạ nàng ấy đến mức nào mới hài lòng đây? Như vậy vẫn chưa đủ hay sao? Hoàng huynh, huynh thật đáng khinh bỉ."

Nam Cung Việt nhắm nghiền mắt lại, đau đớn. Chính bản thân hắn cũng chẳng hề muốn nói những lời như vậy, nhưng hắn không chịu nổi khi nghĩ rằng nàng sẽ trở thành nương tử của một nam nhân khác. Rõ ràng là yêu nhau đến thế, nhưng lại nói những lời làm tổn thương nhau. Hắn biết, nàng sẽ đau khi nghe những gì hắn nói, nhưng hắn lại không thể khống chế chính bản thân mình. Hắn điên mất rồi.

Uyển Nghi chạy lạc tới lãnh cung, lúc này, nàng cảm thấy không thể trụ vững được nữa, nàng khụy xuống, gục đầu lên đầu gối mà khóc. Nàng khóc òa lên như một đứa trẻ, nàng há miệng, gào lên thật to, như để trút hết nỗi đau trong lòng. Nước mắt thấm ướt một mảng lớn trên y phục của nàng. Đôi mắt của nàng phát đau vì khóc nhiều, sống mũi cay xè. Nàng cứ ngồi trên nền đất mà khóc, chẳng hề quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Mộ Dung Phong đuổi tới nơi, nhìn thấy Uyển Nghi đang ngồi bệt trên nền đất mà khóc thì đau lòng khôn xiết. Hắn quỳ một chân xuống đất, vòng tay rộng lớn giang ra, ôm trọn Uyển Nghi vào lòng. Hắn khẽ vỗ về lưng nàng đầy ôn nhu, lông mày nhíu chặt lại. Nhìn thấy nàng khóc khiến cho lòng hắn đau.

Uyển Nghi mạnh mẽ quệt nước mắt, khẽ đẩy Mộ Dung Phong ra. Nàng đứng dậy, phui sạch bụi đất trên y phục. Nàng khịt mũi, hơi nheo mắt nhìn Mộ Dung Phong, vì mắt nàng đã hơi sưng lên một chút. Nàng cố gượng cười với hắn.

"Ta không sao, đừng lo."

"Ngốc tử." Mộ Dung Phong đau lòng nhìn Uyển Nghi, hắn đặt tay lên má nàng, lau lau khóe mắt của nàng "Khóc đến sưng cả mắt mà còn nói không sao. Có đáng không?"

"Dù đáng hay không, cứ nói không đau lòng là sẽ không đau lòng sao?"

"..." Mộ Dung Phong im lặng, chính hắn cũng không biết phải nói sao. Uyển Nghi hơi cúi đầu, cười nhẹ, chẳng có vẻ gì là vui vẻ.

"Mộ Dung Phong, cảm ơn ngươi."

"Vì điều gì?"

"Tuy rằng ngươi rất hay trêu chọc ta, làm cho ta nổi điên lên, nhưng thật sự thì ngươi lại đối với ta rất tốt. Ngươi luôn xuất hiện lúc ta cần và chưa bao giờ bỏ rơi ta dù ta đối xử với ngươi cộc cằn đến thế nào, cảm ơn."

Mộ Dung Phong trầm lặng nhìn Uyển Nghi, ngón tay cái dịu dàng xoa trên gò má của Uyển Nghi.

"Sao phải cảm ơn vì những điều đương nhiên? Chỉ đơn giản vì ta yêu nàng thôi."

Nước mắt lại một lần nữa rơi xuống, Uyển Nghi nghẹn ngào.

"Ta biết...ta biết chứ. Ta hiểu rõ tình cảm của cả ngươi và Nam Cung Thiên, nhưng ta lại luôn cố gắng lờ đi và gạt phắt điều đó ra khỏi đầu. Ta không dám đối diện với tình cảm của hai người, khiến hai người bị tổn thương. Ta...là ta có lỗi."

"Đừng ngốc nghếch như vậy." Mộ Dung Phong đau lòng nắm lấy hai bả vai của Uyển Nghi, nhìn thẳng vào mắt nàng. "Đó không phải là lỗi của nàng. Nàng đã làm đúng, không đứng núi này trông núi nọ như ai đó. Tuy rằng việc không được đáp lại tình cảm khiến ta cảm thấy buồn bực, nhưng đồng thời khiến ta cảm thấy kính phục nàng hơn. Bản thân ta từ khi yêu nàng cũng không hề muốn dây dưa với bất kì nữ nhân nào khác. Vì vậy, đừng tự trách mình nữa, được không?"

"Ừm." Uyển Nghi mím môi, khẽ gật đầu, bộ dạng ngoan ngoãn như một chú cừu nhỏ. Mộ Dung Phong hài lòng xoa nhẹ đầu Uyển Nghi. Đột nhiên, đôi mắt hắn tròn to hốt hoảng, bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng kéo Uyển Nghi ra sau, đứng chắn trước mặt nàng.

"Phập."

Một mũi tên xé gió bay tới, cắm phập vào ngực Mộ Dung Phong, hắn kêu lên một tiếng rồi ôm ngực ngã gục xuống. Một loạt những sự việc diễn ra khiến Uyển Nghi không kịp phản ứng, nàng bàng hoàng nhìn Mộ Dung Phong nằm dưới đất, máu đỏ tuôn ra xối xả. Nàng luống cuống quỳ xuống bên cạnh hắn, gào to hết mức có thể.

" Có ai không? Mau đến đây, cứu mạng, có ai không???" "

Ngày sinh thần của thái hậu có rất nhiều vị khách quan trọng tới tham dự, không chỉ có những người trong hoàng thất, các vị đại thần trong triều mà những sứ thần của các nước lân bang cũng tới dự. Vì vậy, hầu hết các thị vệ trong hoàng cung đều được điều động đến đại điện để bảo vệ sự an toàn của các vị khách mời, chỉ có những khu vực trọng yếu trong hoàng cung là có nhiều thị vệ canh gác. Nam Cung Thiên lại chưa có phi tần, vì vậy nên ở lãnh cung lúc này dường như không có người. May thay có hai thị vệ đi ngang qua, lập tức chạy tới giúp, Nam Cung Việt và Nam Cung Thiên ở cách đó không xa cũng nhanh chóng chạy tới. Mộ Dung Phong nhanh chóng được đưa tới thái y viện để chẩn mạch.

Uyển Nghi ngồi ở đầu giường lau mồ hôi cho Mộ Dung Phong, rom róm nước mắt. Nàng cảm thấy áy náy khủng khiếp, vì nàng biết mũi tên đó là nhằm vào nàng, vì nàng nên hắn mới làm như vậy, hắn đã đỡ thay cho nàng một mũi tên. Nếu như...nếu như hắn có mệnh hệ gì, nàng sẽ ân hận cả đời.

Bạch Nhan sau khi nghe tin, vội vàng chạy tới, hắn nhìn gương mặt nhợt nhạt của Mộ Dung Phong, lửa giận như bốc tới tận đỉnh đầu. Hắn tuốt kiếm ra, lưỡi kiếm sáng loáng lướt qua trên đỉnh đầu của vị thái y đang ngồi bắt mạch, chìa thẳng vào mặt Uyển Nghi. Hắn gầm lên.

" Nữ nhân chết tiệt, tất cả là tại ngươi. "

Một sợi tóc bạc bị chém đứt, bay lơ lửng trước mắt lão thái y khiến ông suyất ngất xỉu vì sợ. Uyển Nghi chẳng hề quan tâm tới mũi kiếm sắc nhọn đang chìa vào mình, tay nàng nắm chặt lấy tay Mộ Dung Phong, ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt tái nhợt của hắn, không ngừng thút thít.

Nam Cung Việt bắt lấy cánh tay cầm kiếm của Bạch Nhan, gằn giọng đe dọa.

" Cẩn thận với hành vi của mình đây. Đây là hoàn cung của Di quốc, không phải là Nguyệt quốc, đừng làm ảnh hưởng tới chủ nhân của ngươi. "

Nam Cung Thiên tới gần bên Uyển Nghi, nhẹ vỗ vào vai nàng an ủi.

" Đừng lo lắng quá, vết thương không sâu, lại trúng vào ngực phải, chắc là sẽ không sao đâu. "

Uyển Nghi vẫn nắm chặt lấy tay Mộ Dung Phong, nàng có cảm giác như những ngón tay hắn cũng dần trở nên trắng bệch. Tim nàng đập mạnh dữ dội, nàng cảm thấy vô cùng bất an. Vị thái y đã bắt mạch được một lúc lâu nhưng vẫn trầm ngâm không nói gì khiến cho nàng càng lúc càng lo sợ.

Bạch Nhan đau lòng nhìn Mộ Dung Phong, cánh tay cầm kiếm buông thõng xuống, hắn tuyệt vọng rên lên.

" Tim của hoàng thượng...nằm ở bên phải. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Ads Một câu nói của Bạch Nhan như sét đánh ngang tai, Uyển Nghi cảm thấy như bị ai đó ném vào hầm băng, một cơn lạnh thấu xương không ngừng dâng lên trong lòng, khiến máu trong người nàng tưởng chừng như đông cứng trong phút chốc, nàng bàng hoàng nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp.

" Ngươi...ngươi nói cái gì? Là nói dối, ngươi đang nói dối phải không? "

" Loại chuyện này có thể đem ra để đùa được sao? " Bạch Nhan thờ dài thống khổ, nếu được, hắn cũng ước rằng đây chỉ là một câu nói láo.

Cả căn phòng rơi vào một mảnh yên lặng, Uyển Nghi cảm thấy đầu mình choáng váng, tai nàng ù đi, trong đầu cứ ong ong câu nói của Bạch Nhan " tim nằm ở bên phải ", " tim nằm ở bên phải "...

Vị thái y bắt mạch xong, thờ dài một tiếng, xếp gọn đồ nghề vào hộp, vừa làm vừa nói.

" Vị công tử này nói đúng, tim của người này nằm ở bên phải. Suốt cả cuộc đời hành nghề y của lão thần, đây là một trường hợp rất hiếm. Vết thương tuy chưa phạm đến tim, nhưng cũng vô cùng nghiêm trọng, nếu như không thể gắng gượng qua đêm nay thì...aizz..."

Một cái lắc đầu vô lực của thái y đủ để mọi người hiểu rõ. Bạch Nhan sắc mặt tái mét, ngồi khụy xuống đất, Nam Cung Thiên và Nam Cung Việt chỉ biết nhìn nhau lắc đầu, Uyển Nghi gục đầu lên tay Mộ Dung Phong, khóc òa.

" Là tại ta, tất cả là tại ta, xin lỗi, ta xin lỗi..."

Nàng cứ lặp đi lặp lại mãi hai từ xin lỗi như sợ Mộ Dung Phong không nghe thấy, cảm thấy dù có nói bao nhiêu lần cũng chẳng đủ. Người đáng chết phải là nàng, không phải hắn, nàng sao có thể chấp nhận được khi nhìn thấy hắn phải chết thay cho nàng. Dù nàng không yêu hắn, thì trong tim cũng có chút

cảm tình với hắn. Giả dụ như không có, thì nàng cũng chẳng thể vui vẻ nếu thấy ai gánh họa thay mình. Huống chi, hắn đã vì nàng nhiều đến thế. Lần trước hại hắn bị Nam Cung Việt đánh đến trọng thương, lần này lại đẩy hắn đến bờ vực của cái chết, nàng biết phải làm sao đây?

Để tránh kinh động đến mọi người, cũng như để giấu kín việc Mộ Dung Phong bị thương, Nam Cung Thiên cùng Nam Cung Việt quyết định đưa Mộ Dung Phong tới vương phủ để chăm sóc. Đồng thời, Nam Cung Việt cũng gửi bỏ câu đưa thư tới cho Từ Y, lập tức gọi nàng về vương phủ.

Uyển Nghi sống chết cũng không chịu rời khỏi Mộ Dung Phong, mặc cho mọi người hết mực khuyên can. Không còn cách nào khác, Nam Cung Việt đành để Uyển Nghi ở trong phòng chăm sóc cho Mộ Dung Phong, còn chính mình cùng Nam Cung Thiên và Bạch Nhan ra ngoài sảnh đường.

Bạch Nhan nắm chặt nắm tay đặt trên mặt bàn, gần như găm lên với Nam Cung Việt và Nam Cung Thiên.

"Các người nói đi, tại sao hoàng cung cạnh phòng nghiêm ngặt lại có thể để cho thích khách lọt vào được? Há?"

Nam Cung Thiên gõ gõ tay lên mặt bàn, sắc mặt cổ quái.

"Đệ cũng cảm thấy vậy, dù hôm nay đa số thị vệ đều được điều đến khu đại điện, nhưng mức độ canh phòng nghiêm ngặt cũng tăng lên gấp đôi, không thể có chuyện để sát thủ len vào dễ dàng như vậy được. Hơn nữa, lại nhắm vào Uyển Nghi chứ không phải ai khác, điều đó cho thấy, sát thủ có thể là thủ hạ của một người nào đó cũng tham gia bữa tiệc."

Nam Cung Việt trừng mắt nhìn Nam Cung Thiên, mày kiếm dựng lên, thấp giọng nói, trong thanh âm có một sự đe dọa không hề giấu giếm.

"Ý đệ là gì đây?"

"Hoàng huynh. " Nam Cung Thiên không chút sợ hãi nhìn Nam Cung Việt " Hình như Liễu Song Song mới có được một thủ hạ, do hoàng hậu của Kim quốc, cũng là tỷ muội tốt của nàng. Từ Đình Hương tặng cho thì phải. "

"Rầm".

Nam Cung Việt tức giận đập tay xuống mặt bàn, đứng bật dậy, hằm hằm nhìn Nam Cung Thiên.

"Đệ im đi, Song Song không bao giờ làm những việc như vậy. "

Hôm nay, Từ Đình Hương cùng hoàng thượng của Kim quốc cũng tới, khi biết Liễu Song Song còn sống, nàng vô cùng vui mừng. Hai người mừng mừng tủi tủi, nói với nhau đủ chuyện. Từ Đình Hương còn đặc biệt tặng cho Liễu Song Song hộ vệ thân tín của mình ở bên Kim quốc để làm thuộc hạ cho Liễu Song Song nữa. Nhưng có đánh chết hắn, hắn cũng không tin Song Song của hắn lại làm việc như thế, tuyệt đối không thể nào.

Nam Cung Thiên cười lạnh, khinh mạn nhìn ra phía cửa.

"Đệ đâu có nói là nàng ta làm, sao huynh phải phản ứng dữ dội như vậy. Tóm lại, đệ không cần biết, chỉ cần để đệ truy cứu ra được, là ai có tình *** hại Uyển Nghi thì đệ nhất định không tha cho kẻ đó, dù người đó có là ai đi nữa. "

Nam Cung Thiên phất tay áo đứng dậy, lạnh lùng bước ra ngoài.

"Hồi cung. "

Sau khi Nam Cung Thiên đi khỏi, Bạch Nhan cũng nheo mắt đứng dậy, thấp giọng.

"Nếu hoàng thượng có mệnh hệ gì, Di quốc của các người sẽ không được yên đâu. "

Bạch Nhan bỏ đi, để lại một mình Nam Cung Việt trầm mặc trong phòng. Hắn cảm thấy vô cùng hoang mang khi nghĩ rằng Liễu Song Song muốn lấy mạng Uyển Nghi. Nếu thực sự là như vậy, hắn phải làm sao đây? Hắn biết, việc lần trước là do Uyển Nghi có tình để rời xa hắn. Hắn hiểu, một phần vì nàng không muốn tranh đấu, một phần là vì nàng thất vọng với hắn. Uyển Nghi tuy là người nóng tính, nhưng nàng sẽ không vô lý mà công khai đánh Song Song mạnh đến như vậy. Hắn hiểu đây chỉ là một vở kịch nàng cố tình diễn cho hắn xem. Nhưng lúc ấy hắn lại bị sự tức giận làm lu mờ lý trí, để đến khi đêm về, bình tĩnh suy xét lại mọi việc, hắn mới hiểu nguyên do tại sao nàng lại làm vậy. Nếu Uyển Nghi đã làm vậy mà Song Song còn muốn lấy mạng nàng, như vậy chẳng phải quá độc địa sao?

Hắn cứ ngồi thẫn thờ như thế, cho đến khi ánh dương khuất dần nơi chân trời và bóng tối bao trùm khắp căn phòng, chỉ để lại một đôi mắt lóe lên trong màn đêm đen.

Cho tới đêm, Mộ Dung Phong vẫn chưa tỉnh lại. Uyển Nghi vẫn cứ thế ngồi thẫn thờ bên giường bệnh, thi thoảng lại nhẹ lau mồ hôi cho Mộ Dung Phong. Từng giây từng phút trôi qua đối với nàng đều dài như một thế kỉ, nàng cứ chăm chăm nhìn gương mặt hắn không chớp mắt, như sợ rằng chỉ cần lơ là một chút thôi là sẽ có chuyện không hay xảy ra vậy. Bàn tay nàng nắm chặt tay hắn không rời. Toàn thân nàng lạnh toát, run rẩy bầy. Ánh nến vàng vọt, leo lét trong căn phòng càng khiến cho sắc mặt của nàng và Mộ Dung Phong trắng bệch đến đáng sợ. Những người còn lại đều lo lắng đứng xung quanh, lo cho Mộ Dung Phong cũng có, mà lo lắng cho Uyển Nghi cũng có, nhìn nàng hiện giờ giống như một cái xác không hồn, cả ngày chỉ ngồi im như một pho tượng, không ăn, không uống, chỉ ngồi im lặng.

Liễu Song Song đứng cạnh Nam Cung Việt, che miệng ngáp, tỏ vẻ chán chường.

" Nam Cung Việt, ta về phòng ngủ trước nhé. "

Nam Cung Việt khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Uyển Nghi.

" Ừm, nàng nghỉ ngơi sớm đi. " Dấu sao thì chuyện của Mộ Dung Phong cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

Liều Song Song ngái ngủ quay trở về phòng, cũng chẳng thèm để tâm xem có bao nhiêu người đang nhìn nàng đầy căm ghét. Mộ Dung Phong có chết hay không, nàng vốn chẳng hề để tâm, dấu sao thì nàng cũng không quen biết hẳn.

Huệ Phi cũng che miệng ngáp, tỏ vẻ mệt mỏi. Uyển Nghi ngược đôi mắt đã khóc đến sưng vù lên nhìn nàng.

" Tỷ cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi, cả Nguyệt nhi nữa, mọi người về hết đi, để mình ta ở đây được rồi. "

Huệ Phi khẽ lắc đầu cười.

" Sao được chứ? Muội mới là người vất vả nhất, muội mới là người cần nghỉ ngơi. Tỷ cực khổ có một chút thì đã là gì. "

Mộ Dung Phong lại quay đầu, lấy khăn ướt lau trán cho Mộ Dung Phong, không nói gì. Từ sáng tới giờ, nàng không ăn, không uống, cũng chẳng hề nghỉ ngơi, nàng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng những gì mà nàng chịu đựng, đâu thể bằng Mộ Dung Phong đang đứng giữa ranh giới sinh tử.

Giờ tuất ba khắc, Mộ Dung Phong bỗng khẽ cựa mình mở mắt, mọi người vội hấp tấp xúm lại gần.

" Hoàng thượng, người cảm thấy thế nào rồi? " Bạch Nhan lo lắng hỏi.

Mộ Dung Phong yếu ớt nhắm nghiền mắt lại, vết thương ở ngực khiến hắn đau đến mức không thể cựa quậy được. Hắn thều thào.

" A...các người...làm gì mà...xúm xít lại thế này...ra ngoài hết đi...ta...muốn...ở cùng...với Uyển Nghi...a...đau quá..."

" Hoàng thượng, người..." Bạch Nhan kêu lên, tỏ ý kháng nghị, nhưng đã bị Nam Cung Việt cùng Nam Cung Nguyệt túm tay, kéo ra ngoài.

" Mau ra ngoài đi, đừng ở trong này làm phiền bọn họ. "

Nam Cung Việt không phải người vô tình, đứng trước tình cảnh này, hắn cũng không thể quá nhỏ nhen. Nói không chừng...đây có thể là những lời cuối cùng bọn họ nói với nhau.

Cửa phòng nặng nề đóng lại, trong phòng, chỉ còn lại Mộ Dung Phong cùng Uyển Nghi. Mộ Dung Phong nhìn Uyển Nghi, khẽ gượng cười.

" Uyển Nghi. "

" Ta đây, ta ở đây. " Uyển Nghi nức nở nắm lấy tay Mộ Dung Phong, nàng gục đầu lên bàn tay hắn, nước mắt lăn dài, rơi dọc theo cánh tay Mộ Dung Phong.

" Ta...lần trước...ta đã...đã từng...được nghe nàng hát...Nàng...hát...hát...hay lắm...có...thể hát cho...cho ta...nghe...một lần nữa...hay không? "

" Được, được, ta hát, ta hát cho ngươi nghe, ngươi muốn nghe bài gì, ta sẽ hát cho ngươi. " Uyển Nghi gật đầu như bả cùi, nước mắt tuôn lũ chã.

" Tương...tương tư...thập giới..." Mộ Dung Phong yếu ớt cười, nụ cười nhợt nhạt.

Uyển Nghi sột sột, đưa tay lên che miệng, cổ nén tiếng khóc, gương mặt nàng thống khổ, đau đớn. Nàng hít một hơi dài, cố gắng giữ lấy sự bình tĩnh. Tiếng hát nức nở dần vang lên.

Một, tốt nhất là không gặp, ko gặp sẽ không yêu

Gió lạnh thổi tà áo nhẹ bay, sầu vương cánh quạt

Hai, tốt nhất đừng quen biết, không quen sẽ chẳng tương tư

Ta giấu lòng thương nhớ bên gối, sớm nay còn vệt nước mắt thấm qua

Ba, tốt nhất không làm bạn, không làm bạn sẽ chẳng nợ nhau

Tiền đi dứt khoát cắt lìa, tránh một mối tơ vò khó thoát

Bốn, tốt nhất không thương, không thương làm sao nhớ

Tình yêu đó dành cho người chỉ xin được chôn chặt trong kí ức

Năm, tốt nhất chưa từng yêu, không yêu sẽ chẳng bao giờ chia tay

Cồng nặng nhà sâu hun hút, ta chỉ có thể từ đây ngóng họa lâu tây
Sáu, tốt nhất đừng có quan hệ gì, đã không quan hệ hà có phải gặp nhau
Nhờ đâu gặp gỡ lại bơ vơ biết nói bước ai về
Bảy, tốt nhất không gây lỗi lầm, như vậy không cần phụ rầy
Gánh vác cả thế gian, gánh nặng như núi
Tám, tốt nhất không hứa hẹn để người khỏi mang lòng chờ đợi
Thình thoảng lại nghe tiếng mưa dưới ngò đồng đêm nào đó
Chín, tốt nhất không phụ thuộc
Như vậy chẳng sinh ra dựa dẫm
Người đông lao碌, kẻ tây tiệc tùng, tự ý tùy lo sai cánh bay
Mười, tốt nhất không tình cờ gặp mặt - mãi mãi không ở bên nhau
Nhạc hết, người tan đi đi về về thương biệt ly
Người gặp ta hay không gặp ta cũng đừng sầu đừng oán
Đã đành cùng người quyết tình dứt ý
Tránh cảnh sinh tử nhớ thương
Thà rằng quyết tuyệt cùng chàng
Khỏi phải nói chuyện sinh tử rồi tương tư
Có tương tư cũng chỉ là vô ích, mười điều này xin gửi cho người....

Từng câu từng chữ nghẹn ngào, nước mắt, tiếng hát đứt quãng đầy đau đớn. Nàng vừa hát vừa khóc, đôi mắt cay xè. Có đôi khi, cổ họng nàng nghẹn lại, không thể phát ra tiếng. Thân thể nàng run lên, cả thanh âm cũng run rẩy. Tim như bị ai bóp chặt, nghẹn đắng. Thanh âm của nàng đứt quãng, khô khốc, nghẹn ngào. Nàng sợ, sợ rằng đây sẽ là lần cuối nàng hát cho hắn nghe. Nếu hắn có thể bình an vô sự, nàng nguyện hát cho hắn nghe cả đời. Nhưng là...nếu lỡ..

Bên ngoài phòng, Nam Cung Nguyệt gục đầu vào ngực Doãn Tắc mà khóc, Huệ Phi cũng sụt sịt khóc theo. Tiếng hát của Uyển Nghi vang trong đêm tịch mịch, ni non, đau đớn.

Khi tiếng hát vừa dứt, Uyển Nghi cũng cúi gằm mặt xuống, nước mắt như suối tràn, không ngừng rơi xuống. Nàng cơ hồ như khóc không thành tiếng, tiếng nói nghẹn nơi cổ họng. Trái tim vốn chất chứa nhiều đau thương, giờ lại như bị ai đó xé toạc, rỉ máu. Mộ Dung Phong yếu ớt muốn đưa tay lên lau nước mắt cho Uyển Nghi nhưng không thể, vết thương ở ngực nhói lên, khiến hắn đau đớn, ngay cả việc hô hấp cũng trở nên khó nhọc, hắn chỉ có thể bất lực nhìn nàng.

"Đừng...đừng khóc nữa...Ta...Uyển Nghi..ta không..không hề hối tiếc vì...những gì đã...làm cho nàng..Ta...nếu...nếu có thể...kiếp sau...ta sẽ gặp nàng trước...Nếu...ta không thể...đến trước..ta cũng sẽ nhất định...giành lại nàng..Ta...ta...yêu nàng hơn...bất cứ ai...Uyển Nghi...Ta...yêu..."

Câu nói không thể phát ra trọn vẹn, bàn tay thả lỏng xuống, đầu nghiêng lệch về một bên, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt Mộ Dung Phong nhợt nhạt nhưng thanh thản lạ kì. Hắn như cây đàn đang ngân tiếng, đột nhiên bị đứt dây. Uyển Nghi bàng hoàng, đôi mắt mở to, mọng nước, trái tim như cũng ngừng đập, nàng gào lên.

"Khôngggg....."

Chap 102

Một câu nói của Bạch Nhan như sét đánh ngang tai, Uyển Nghi cảm thấy như bị ai đó ném vào hầm băng, một cơn lạnh thấu xương không ngừng dâng lên trong lòng, khiến máu trong người nàng tưởng chừng như đông cứng trong phút chốc, nàng bàng hoàng nhìn hắn, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp.

"Người...người nói cái gì? Là nói dối, người đang nói dối phải không? "

"Loại chuyện này có thể đem ra để đùa được sao? " Bạch Nhan thở dài thống khổ, nếu được, hắn cũng ước rằng đây chỉ là một câu nói ảo.

Cả căn phòng rơi vào một mảnh yên lặng, Uyên Nghi cảm thấy đầu mình choáng váng, tai nàng ù đi, trong đầu cứ ong ong câu nói của Bạch Nhan "tim nằm ở bên phải", "tim nằm ở bên phải"...

Vị thái y bắt mạch xong, thở dài một tiếng, xếp gọn đồ nghề vào hộp, vừa làm vừa nói.

"Vị công tử này nói đúng, tim của người này nằm ở bên phải. Suốt cả cuộc đời hành nghề y của lão thần, đây là một trường hợp rất hiếm. Vết thương tuy chưa phạm đến tim, nhưng cũng vô cùng nghiêm trọng, nếu như không thể gắng gượng qua đêm nay thì...aizz..."

Một cái lắc đầu vô lực của thái y đủ để mọi người hiểu rõ. Bạch Nhan sắc mặt tái mét, ngồi khụy xuống đất, Nam Cung Thiên và Nam Cung Việt chỉ biết nhìn nhau lắc đầu, Uyên Nghi gục đầu lên tay Mộ Dung Phong, khóc òa.

"Là tại ta, tất cả là tại ta, xin lỗi, ta xin lỗi..."

Nàng cứ lặp đi lặp lại mãi hai từ xin lỗi như sợ Mộ Dung Phong không nghe thấy, cảm thấy dù có nói bao nhiêu lần cũng chẳng đủ. Người đáng chết phải là nàng, không phải hắn, nàng sao có thể chấp nhận được khi nhìn thấy hắn phải chết thay cho nàng.

Để tránh kinh động đến mọi người, cũng như để giấu kín việc Mộ Dung Phong bị thương, Nam Cung Thiên cùng Nam Cung Việt quyết định đưa Mộ Dung Phong tới vương phủ để chăm sóc. Đồng thời, Nam Cung Việt cũng gửi bỏ câu đưa thư tới cho Từ Y, lập tức gọi nàng về vương phủ.

Uyên Nghi sống chết cũng không chịu rời khỏi Mộ Dung Phong, mặc cho mọi người hết mực khuyên can. Không còn cách nào khác, Nam Cung Việt đành để Uyên Nghi ở trong phòng chăm sóc cho Mộ Dung Phong, còn chính

mình cùng Nam Cung Thiên và Bạch Nhan ra ngoài sảnh đường.

Bạch Nhan nắm chặt nắm tay đặt trên mặt bàn, gần như găm lên với Nam Cung Việt và Nam Cung Thiên.

"Các người nói đi, tại sao hoàng cung cạnh phòng nghiêm ngặt lại có thể để cho thích khách lọt vào được? Há?"

Nam Cung Thiên gõ gõ tay lên mặt bàn, sắc mặt cổ quái.

"Đệ cũng cảm thấy vậy, dù hôm nay đa số thị vệ đều được điều đến khu đại điện, nhưng mức độ canh phòng nghiêm ngặt cũng tăng lên gấp đôi, không thể có chuyện dễ sát thủ len vào dễ dàng như vậy được. Hơn nữa, lại nhắm vào Uyên Nghi chứ không phải ai khác, điều đó cho thấy, sát thủ có thể là thủ hạ của một người nào đó cũng tham gia bữa tiệc."

Nam Cung Việt trừng mắt nhìn Nam Cung Thiên, mày kiếm dựng lên, thấp giọng nói.

"Ý đệ là gì đây?"

"Hoàng huynh. Nam Cung Thiên không chút sợ hãi nhìn Nam Cung Việt" Hình như Liễu Song Song mới có được một thủ hạ, do hoàng hậu của Kim quốc, cũng là tỷ muội tốt của nàng Từ Đình Hương tặng cho thì phải."

"Rầm".

Nam Cung Việt tức giận đập tay xuống mặt bàn, đứng bật dậy, hằm hằm nhìn Nam Cung Thiên.

"Đệ im đi, Song Song không bao giờ làm những việc như vậy."

Hôm nay, Từ Đình Hương cùng hoàng thượng của Kim quốc cũng tới, khi biết Liễu Song Song còn sống, nàng vô cùng vui mừng. Hai người mừng mừng tủi tủi, nói với nhau đủ chuyện. Từ Đình Hương còn đặc biệt tặng cho Liễu Song Song hộ vệ thân tín của mình ở bên Kim quốc để làm thuộc hạ cho Liễu Song Song nữa. Nhưng có đánh chết hắn, hắn cũng không tin Song Song của hắn lại làm việc như thế, tuyệt đối không thể nào.

Nam Cung Thiên cười lạnh, khinh mạn nhìn ra phía cửa.

"Đệ không cần biết, chỉ cần đệ truy cứu ra được, là ai cố tình *** hại Uyên Nghi thì đệ nhất định không tha cho kẻ đó, dù người đó có là ai đi nữa."

Nam Cung Thiên phất tay áo đứng dậy, lạnh lùng bước ra ngoài.

"Hồi cung."

Sau khi Nam Cung Thiên đi khỏi, Bạch Nhan cũng neho mắt đứng dậy, thấp giọng.

"Nếu hoàng thượng có mệnh hệ gì, Di quốc của các người sẽ không được yên đâu."

Bạch Nhan bỏ đi, để lại một mình Nam Cung Việt trầm mặc trong phòng. Hắn cảm thấy vô cùng hoang mang khi nghĩ rằng Liễu Song Song muốn lấy mạng Uyên Nghi. Nếu thực sự là như vậy, hắn phải làm sao đây? Hắn biết, việc lần trước là do Uyên Nghi cố tình để rời xa hắn. Hắn hiểu, một phần vì nàng không muốn tranh đấu, một phần là vì nàng thất vọng với hắn. Nếu nàng đã làm vậy mà Liễu Song Song còn muốn lấy mạng nàng, như vậy chẳng phải quá độc địa sao?

Cho tới đêm, Mộ Dung Phong vẫn chưa tỉnh lại. Uyển Nghi vẫn cứ thế ngồi thẫn thờ bên giường bệnh, thi thoảng lại nhẹ lau mồ hôi cho Mộ Dung Phong. Từng giây từng phút trôi qua đối với nàng đều dài như một thế kỉ, nàng cứ chăm chăm nhìn gương mặt hắn không chớp mắt, như sợ rằng chỉ cần lơ là một chút thôi là sẽ có chuyện không hay xảy ra vậy. Bàn tay nàng nắm chặt tay hắn không rời. Toàn thân nàng lạnh toát, run rẩy bầy. Ánh nến vàng vọt, leo lét trong căn phòng càng khiến cho sắc mặt của Mộ Dung Phong trắng bệch đến đáng sợ. Những người còn lại đều lo lắng đứng xung quanh, lo cho Mộ Dung Phong cũng có, mà lo lắng cho Uyển Nghi cũng có, nhìn nàng hiện giờ giống như một cái xác không hồn, cả ngày chỉ ngồi im như một pho tượng, không ăn, không uống, chỉ ngồi im lặng.

Liễu Song Song đứng cạnh Nam Cung Việt, che miệng ngáp, tỏ vẻ chán chường.

" Nam Cung Việt, ta về phòng ngủ trước nhé. "

Nam Cung Việt khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn không rời khỏi Uyển Nghi.

" Ừm, nàng nghỉ ngơi sớm đi. " Dẫu sao thì chuyện của Mộ Dung Phong cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

Liễu Song Song ngái ngủ quay trở về phòng, cũng chẳng thèm để tâm xem có bao nhiêu người đang nhìn nàng đầy căm ghét. Mộ Dung Phong có chết hay không, nàng vốn chẳng hề để tâm, dẫu sao thì nàng cũng không quen biết hắn.

Huệ Phi cũng che miệng ngáp, tỏ vẻ mệt mỏi. Uyển Nghi ngược đôi mắt đã khóc đến sưng vù lên nhìn nàng.

" Tỷ cũng mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi, cả Nguyệt nhi nữa, mọi người về hết đi, để mình ta ở đây được rồi. "

Huệ Phi khẽ lắc đầu cười.

" Sao được chứ? Muội mới là người vất vả nhất, muội mới là người cần nghỉ ngơi. Tỷ cực khổ có một chút thì đã là gì chứ. "

Mộ Dung Phong lại quay đầu, lấy khăn ướt lau trán cho Mộ Dung Phong, không nói gì. Từ sáng tới giờ, nàng không ăn, không uống, cũng chẳng hề nghỉ ngơi, nàng cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng những gì mà nàng chịu đựng, đâu thể bằng Mộ Dung Phong đang đứng giữa ranh giới sinh tử chứ?

Giờ tuất ba khắc, Mộ Dung Phong bỗng khẽ cựa mình mở mắt, mọi người vội hấp tấp xúm lại gần.

" Hoàng thượng, người cảm thấy thế nào rồi? " Bạch Nhan lo lắng hỏi.

Mộ Dung Phong yếu ớt nhắm nghiền mắt lại, vết thương ở ngực khiến hắn đau đến mức không thể cựa quậy được. Hắn thều thào.

" A...các người...làm gì mà...xúm xít lại thế này...ra ngoài hết đi...ta...muốn...ở cùng...với Uyển Nghi...a...đau quá..."

" Hoàng thượng, người..." Bạch Nhan kêu lên, tỏ ý kháng nghị, nhưng đã bị Nam Cung Việt cùng Nam Cung Nguyệt túm tay, kéo ra ngoài.

" Mau ra ngoài đi, đừng ở trong này làm phiền bọn họ. "

Nam Cung Việt không phải người vô tình, đứng trước tình cảnh này, hắn cũng không thể quá nhỏ nhen. Nói không chừng...đây có thể là những lời cuối cùng bọn họ nói với nhau.

Cửa phòng nặng nề đóng lại, trong phòng, chỉ còn lại Mộ Dung Phong cùng Uyển Nghi. Mộ Dung Phong nhìn Uyển Nghi, khẽ gượng cười.

" Uyển Nghi. "

" Ta đây, ta ở đây. " Uyển Nghi nức nở nắm lấy tay Mộ Dung Phong, nàng gục đầu lên bàn tay hắn, nước mắt lăn dài, rơi dọc theo cánh tay Mộ Dung Phong.

" Ta...lần trước...ta đã...đã từng...được nghe nàng hát...Nàng...hát...hát...hay lắm...có...thể hát cho...cho ta...nghe...một lần nữa...hay không? "

" Được, được, ta hát, ta hát cho người nghe, người muốn nghe bài gì, ta sẽ hát cho người. " Uyển Nghi gật đầu như bở cùi, nước mắt tuôn là chảy.

" Trương...trương tư...thập giới..." Mộ Dung Phong yếu ớt cười, nụ cười nhợt nhạt.

Uyển Nghi sực sật, đưa tay lên che miệng, cổ nén tiếng khóc, gương mặt nàng thống khổ, đau đớn. Nàng hít một hơi dài, cố gắng giữ lấy sự bình tĩnh. Tiếng hát nức nở dần vang lên.

Một, tốt nhất là ko gặp, ko gặp sẽ ko yêu

Gió lạnh thổi tà áo nhẹ bay, sầu vương cánh quạt

Hai, tốt nhất đừng quen biết, ko quen sẽ chẳng tương tư

Ta giấu lòng thương nhớ bên gối, sớm nay còn vết nước mắt thấm qua

Ba, tốt nhất ko làm bạn, ko làm bạn sẽ chẳng nợ nhau
Tiền đi đứt khoát cắt lia, tránh một mối tơ vò khó thoát
Bốn, tốt nhất ko thương, ko thương làm sao nhớ
Tình yêu đó dành cho người chỉ xin được chôn chặt trong kí ức
Năm, tốt nhất chưa từng yêu, ko yêu sẽ chẳng bao giờ chia tay
Công nặng nhà sâu hun hút, ta chỉ có thể từ đây ngóng họa lâu tây
Sáu, tốt nhất đừng có quan hệ gì, đã ko quan hệ hà có phải gặp nhau
Nhờ đâu gặp gỡ lại bơ vơ biết nói bước ai về
Bảy, tốt nhất ko gây lỗi lầm, như vậy ko cần phụ rẫy
Gánh vác cả thế gian, gánh nặng như núi
Tám, tốt nhất ko hứa hẹn để người khỏi mang lòng chờ đợi
Thình thoảng lại nghe tiếng mưa dưới ngò đồng đêm nào đó
Chín, tốt nhất ko phụ thuộc
Như vậy chẳng sinh ra dựa dẫm
Người đông lao碌, kẻ tây tiệc tùng, tự ý tùy lo sai cánh bay
Mười, tốt nhất ko tình cờ gặp mặt - mãi mãi ko ở bên nhau
Nhạc hết, người tan đi về về thương biệt ly
Người gặp ta hay ko gặp ta cũng đừng sầu đừng oán
Đã đành cùng người quyết tình dứt ý
Tránh cảnh sinh tử nhớ thương
Thà rằng quyết tuyệt cùng chàng
Khỏi phải nói chuyện sinh tử rồi tương tư

Có tương tư cũng chỉ là vô ích, mười điều này xin gửi cho người.

Từng câu từng chữ nghẹn ngào, nước nở, tiếng hát đứt quãng đầy đau đớn. Nàng vừa hát vừa khóc, đôi mắt cay xè. Có đôi khi, cổ họng nàng nghẹn lại, không thể phát ra tiếng. Thân thể nàng run lên, cả thanh âm cũng run lên. Tim như bị ai bóp chặt, nghẹn đắng. Thanh âm của nàng đứt quãng, khô khốc, nghẹn ngào, nàng sợ, sợ rằng đây sẽ là lần cuối nàng hát cho hắn nghe. Nếu hắn có thể bình an vô sự, nàng nguyện hát cho hắn nghe cả đời. Nhưng là...nếu lỡ..

Bên ngoài phòng, Nam Cung Nguyệt gục đầu vào ngực Doãn Tắc mà khóc, Huệ Phi cũng sụt sịt khóc theo. Tiếng hát của Uyển Nghi vang trong đêm tịch mịch, nỉ non, đau đớn.

Khi tiếng hát vừa dứt, Uyển Nghi cũng cúi gằm mặt xuống, nước mắt như suối tràn, không ngừng rơi xuống. Nàng cơ hồ như khóc không thành tiếng, tiếng nói nghẹn nơi cổ họng. Trái tim vốn chất chứa nhiều đau thương, giờ lại như bị ai đó xé toạc, rỉ máu. Mộ Dung Phong yếu ớt muốn đưa tay lên lau nước mắt cho Uyển Nghi nhưng không thể.

"Đừng...đừng khóc nữa...Ta...Uyển Nghi..ta không..không hề hối tiếc vì...những gì đã...làm cho nàng..Ta...nếu...nếu có thể...kiếp sau...ta sẽ gặp nàng trước...Nếu...ta không thể...đến trước..ta cũng sẽ nhất định...giành lại nàng..Ta...ta...yêu nàng hơn...bất cứ ai..Uyển Nghi...Ta...yêu..."

Bàn tay buông xuống, ánh mắt nhắm nghiền, gương mặt Mộ Dung Phong nhợt nhạt nhưng thanh thản lạ kì. Uyển Nghi bàng hoàng, đôi mắt mở to, mọng nước, trái tim như cũng ngừng đập, nàng gào lên.

"Khôngggg....."

Chương 103

Ads Cùng với tiếng khóc thảm của Uyển Nghi là tiếng cánh cửa bật mở ra thật mạnh. Từ Y như một con gió, ngay lập tức phóng đến bên giường, túm lấy tay Mộ Dung Phong bắt mạch. Uyển Nghi không kịp phản ứng, đại não của nàng dường như ngừng hoạt động, nàng cũng quên luôn rằng bản thân mình đang đau buồn, cứ trở mắt mà nhìn Từ Y.

Từ Y thấy trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác lo lắng, trên trán lấm tấm mồ hôi. Sau khi bắt mạch xong, nàng lập tức mở hộp thuốc mang theo bên mình, lôi ra một đạo ngân châm, từng bước, từng bước châm vào huyệt đạo của Mộ Dung Phong.

"Tỷ tỷ, tỷ đang làm gì?" Uyển Nghi ngây ngốc hỏi.

"Hắn chưa có chết."

"Hả?"

"Hắn chưa có chết." Từ Y nhắc lại lần nữa, vẫn hoàn toàn chăm chú vào việc mình đang làm. "Mạch đập và hơi thở rất yếu, nhưng là chưa có chết."

Từ Y nói xong, liền lôi từ trong hộp ra ba, bốn lọ dược, một cái bát con, sau đó, liền lấy từ mỗi lọ một ít thuốc, cho vào bát, trộn đều. Đưa lên mũi người ngủ một chút, dường như xác định rõ liều lượng, nàng lại tiếp tục mở một ngăn nhỏ trong hộp thuốc ra. Từ trong hộp, nàng lôi ra một con rắn nhỏ và một bông hoa. Con rắn chỉ to bằng một sợi dây thừng, toàn thân đỏ rực như máu. Đuôi của nó quấn vòng quanh cổ tay Từ Y, miệng bị bạnh ra, để lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn. Từ Y nhìn con rắn bằng ánh mắt lạnh lùng, một nhát dao lạnh lùng bén ngót hạ xuống, đầu của con rắn văng xuống đất, máu đỏ chảy vào cái bát đựng dược ở phía dưới. Tiếp đó, nàng lấy bông hoa, ngắt từng cánh cho vào bát. Uyển Nghi lúc này mới chú ý thì ra đây là một bông hoa sen, nhưng dường như không phải là một bông hoa sen thông thường. Đó là một bông hoa sen màu trắng rất lớn, cánh hoa dường như tỏa ra một loại ánh sáng xanh nhẹ dịu mát. Từ Y nghiền nát cánh hoa lấy nước rồi đổ vào hòa chung với máu rắn. Huyết Linh Xà và Tuyết Liên Hoa mang trong mình dược lực đặc biệt, có thể chữa được bách độc, cũng có thể kéo con người đang đứng ở ranh giới của sự sống và cái chết trở về. Ngày nàng xuất môn, sư phụ đã cho nàng hai loại dược liệu này, nói rằng chỉ khi gặp chuyện cần thiết mới nên dùng. Hiện giờ, nàng chẳng cần biết có cần thiết hay không, nàng chỉ quan tâm một điều, nó có thể cứu sống Mộ Dung Phong được hay không.

Múc lấy một thìa nhỏ đưa lên miệng Mộ Dung Phong cho hắn uống, nhưng thuốc lại trào ra. Uyển Nghi sốt ruột muốn giựt lấy bát thuốc trên tay Từ Y, dù mũi máu tanh tươi khiến nàng cảm thấy lợm giọng, buồn nôn. Nhưng đầu sao thì nàng cũng chẳng thể làm được điều đó, vì bàn tay chưa chạm tới cái bát, Từ Y đã dốc thẳng toàn bộ số máu rắn pha dược vào miệng mình.

Từ Y áp môi mình lên đôi môi lạnh giá của Mộ Dung Phong, đẩy hết toàn bộ số thuốc trong miệng vào mồm hắn trước con mắt ngỡ ngàng của Uyển Nghi. Rời khỏi đôi môi của hắn, Từ Y bình thần xếp các vật dụng vào hộp thuốc, nói với Uyển Nghi.

"Loại thuốc này dược lực rất mạnh, người không có nội lực như muội không thể áp chế được đâu, dược lực sẽ biến thành độc dược, muội sẽ bị trúng độc đó."

"Tỷ tỷ, hắn...hắn sẽ không sao chứ?" Uyển Nghi lo lắng hỏi.

"Có lẽ." Từ Y bình thần trả lời, vẻ mặt lạnh đạm hoàn toàn trái ngược với nội tâm đang gào thét mãnh liệt bên trong. Tuyết Liên Hoa và Huyết Linh Xà tuy là dược liệu hiếm có, nhưng nàng cũng chỉ là dược nghe sư phụ của nàng nói lại chứ chưa từng được biết rõ. Vì chỉ có sư phụ nàng là người duy nhất có Tuyết Liên Hoa và Huyết Linh Xà, mà hai thứ đó đều được giao lại cả cho nàng. Lần đầu tiên sử dụng hai loại dược liệu trân quý này, cũng đồng nghĩa với việc đem hắn ra làm vật thử nghiệm. Nếu không thể cứu được, thì chỉ có thể trách hắn tận số, còn nếu có, coi như là hắn may mắn đi.

"Kẹtttt..." Cánh cửa phòng từ từ mở, Từ Y cùng Uyển Nghi bước ra, lập tức những người đứng chờ bên ngoài liền xúm vào vây quanh họ, sốt sắng.

"Sao rồi?"

"Ta cũng không dám chắc." Từ Y khẽ lắc đầu, vẻ mặt phiền muộn. Nàng là cao thủ dùng độc, cũng là thần y tài giỏi bậc nhất. Tuy nhiên, nếu là nói về việc hạ độc, nàng sẽ chẳng bao giờ do dự nửa giây, nhưng về việc cứu người thì...

"Trước hết, mọi người cứ về nghỉ ngơi đi, cứ để hắn trong phòng một mình, ta sẽ lo liệu cho hắn."

Bạch Nhan có chút lo lắng nhìn cánh cửa phòng đang đóng kín, trong tình trạng này, bảo hắn sao có thể an tâm mà nghỉ ngơi chứ. Mới nãy khi nghe thấy tiếng khóc thảm của Uyển Nghi, hắn và mọi người nghĩ có chuyện chẳng lành xảy ra, vốn định xông vào. Nhưng chưa kịp thì đã thấy một bóng trắng nhanh như cắt lướt qua, xông vào trong phòng. Trong không gian chỉ còn thoảng lại tiếng nói nhẹ như gió thoảng. "Tất cả đứng đợi ở ngoài."

Bây giờ nữ nhân này lại nói mọi người trở về nghỉ ngơi, bản thân nàng ta sẽ ở lại canh chừng. Nhưng trong lòng hắn lo lắng như có lửa thiêu đốt, bảo hắn trở về, hắn không an tâm.

Đường như đoán được suy nghĩ của Bạch Nhan, Từ Y nhìn hần, khẽ nhếch mép.

"Nếu người muốn hần gặp chuyện thì cứ việc ở lại. Lúc này hần cần được tĩnh dưỡng, kẻ vai u thịt bắp như người có ở lại cũng chẳng làm được gì."

Bạch Nhan có chút bức tức nhìn Từ Y, muốn đáp trả lại nhưng chẳng thể nói được gì. Cuối cùng, dưới sức ép của Nam Cung Việt và Từ Y, Uyển Nghi cũng chịu trở về phòng nghỉ ngơi. Còn Bạch Nhan vẫn ngoan cố nằm vắt vẻo trên một cái cây trước cửa phòng.

Sáng hôm sau, Uyển Nghi thức dậy từ sớm, tới phòng của Mộ Dung Phong, ngáp ngừng gõ cửa. Chờ một lúc, Từ Y mới mở cửa bước ra, vẻ mặt mệt mỏi nhưng tràn ngập ý cười.

"Hần sống rồi."

Uyển Nghi ngỡ ngàng, cười hạnh phúc, một cỗ xúc động trào dâng trong lòng, nàng ôm chầm lấy Từ Y, vừa cười vừa khóc.

"Tốt quá, tốt quá, thật tốt quá rồi. Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ tỷ, tốt quá, thật tốt quá."

Tiếng ồn ào đánh thức Bạch Nhan tỉnh dậy, hần vội phi thân xuống, kích động đến mức suýt chút nữa thì phá cửa xông vào. Nam Cung Việt, Nam Cung Nguyệt và Huệ Phi sau khi nghe tin cũng vội tìm đến. Mộ Dung Phong tuy chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt đã hồng hào hơn rất nhiều, hơi thở cũng đều đặn hơn. Uyển Nghi mừng đến phát khóc. Nàng nghẹn ngào, nước mắt rơi xuống không kiềm chế được, vô thức dựa vào người Nam Cung Việt mà khóc. Nam Cung Việt cảm thấy như chột hóa đá, đứng im như một pho tượng không nhúc nhích. Toàn thân hần như có một luồng điện chạy qua, hần hơi cúi xuống, nhìn Uyển Nghi, trong lòng trào dâng một loại xúc cảm kỳ lạ.

Uyển Nghi khóc được một lúc mới chợt nhận ra mình đã theo thói quen dựa vào lòng Nam Cung Việt như ngày nào. Nàng vội vàng đẩy hần ra, lau nước mắt, quay mặt đi hướng khác không thèm nhìn hần. Trong lòng Nam Cung Việt cảm thấy hụt hẫng, cũng cảm thấy có chút đau khi nhìn thấy nàng lạnh lùng với hần. Mỗi mông khê nhếch lên thành nụ cười ưu thương, hần có thể trách ai đây khi chính hần là người có lỗi? Hần...đã mất nàng thật rồi.

Tại Huệ viện, Từ Vân đứng trước bàn trà, cúi đầu báo cáo lại tình hình với Liễu Song Song. Sau khi nghe kể lại, Liễu Song Song có chút ngạc nhiên nói.

"Chưa chết sao? Mạng hần cũng lớn đấy."

Liễu Song Song nheo mắt, trong đáy mắt thoáng qua một tia sáng rồi mau chóng vụt tắt. Nàng nói với Từ Vân, giọng nói lạnh lùng đến đáng sợ.

"Theo dõi Dương Uyển Nghi cho ta."

"Thuộc hạ đã rõ."

Từ Vân cúi đầu, chấp tay, thoát cái liên biến mất. Trong phòng trở nên im lặng. Liễu Song Song nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, miệng khẽ lẩm bẩm một cái tên "Dương Uyển Nghi".

Hai ngày sau, cuối cùng thì Mộ Dung Phong cũng tỉnh lại, tuy rằng vết thương vẫn khiến hần đau nhức đến không thể cử động được, nhưng ít nhất thì tinh thần của hần cũng đã tốt hơn rất nhiều. Từ ngày Mộ Dung Phong tỉnh lại, Uyển Nghi luôn túc trực bên giường bệnh của hần, Bạch Nhan vốn dĩ cũng muốn chăm sóc cho Mộ Dung Phong, nhưng tay chân vụng về, lóng ngóng, lại luôn chen ngang giữa Mộ Dung Phong và Uyển Nghi. Vì vậy sau khi tiếp nhận cái nhìn "âu yếm" toàn lòng trắng của Mộ Dung Phong thì Bạch Nhan đành ầm ức ra ngoài cửa đứng gác. Nam Cung Thiên cũng có tới thăm Mộ Dung Phong một lần, nhưng chỉ giọng cười, hỏi thăm vài câu rồi liền trở về, nhìn thấy Uyển Nghi hết lòng chăm sóc nam nhân khác, hần không chịu được. Doãn Tắc cũng tranh thủ lúc này mà trở về vương phủ thường xuyên, trên danh nghĩa thì là đến thăm Mộ Dung Phong, nhưng thực tế chính là "thăm" Nam Cung Nguyệt. Còn Uyển Nghi, lúc nào cũng kề kề bên Mộ Dung Phong, hầu như không rời hần nửa bước, chăm sóc hần hết mực, chính vì vậy mà Mộ Dung Phong dù bị thương vẫn cảm thấy vô cùng khoái trá, hần thậm chí còn muốn nằm trên giường bệnh thật lâu, để cho Uyển Nghi chăm sóc hần cả đời nữa kia.

"Uyển Nghi."

Buổi chiều, sau khi thức dậy, không nhìn thấy Uyển Nghi ở bên cạnh hần như mọi ngày. Mộ Dung Phong cảm thấy có chút buồn bực, lên tiếng gọi. Gọi một tiếng, không thấy người; tiếp tục gọi thêm tiếng nữa, vẫn không thấy đâu. Tức khí, hần cứ gọi đi gọi lại, lặp lại giống như con vẹt học nói. Một lúc lâu sau, mới thấy Uyển Nghi lấy chân khê đập cửa đi vào, hai tay nàng cẩn thận bê một cái bát đang nghi ngút khói.

"Ta đây, gọi gì mà nhiều vậy. Đi từ xa cũng nghe thấy tiếng của người."

"Nàng mới đi đâu vậy?"

Mộ Dung Phong phụng phịu hỏi, hỏi xong hần mới cảm thấy có chút giật mình, sao hần giống như thể đang làm nũng với Uyển Nghi vậy. Giống như tiểu hài tử sau khi tỉnh dậy không thấy mẫu thân sẽ òa khóc, thật là...có chút mất mặt. Uyển Nghi khẽ mỉm cười với hần, cẩn thận đặt bát thuốc lên chiếc bàn nhỏ kê phía đầu giường.

"Ta mới tới trừ phòng lấy thuốc về, thuốc vừa mới sắc xong, còn nóng lắm, chờ chút nữa hãy uống."

"Àn." Mộ Dung Phong ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cười toe toét với Uyển Nghi khi thấy nàng nhìn hần với vẻ hài lòng.

" Cách. "

Nam Cung Nguyệt nhẹ đá cửa phòng, trên tay cũng cầm một cái bát đang bốc khói. Gương mặt nàng lấm lem, nhưng lại vô cùng hồ hởi.

" Nào nào, cháo nóng, cháo nóng đây, ăn ngay kẻo nguội. "

Nàng đặt bát cháo lên bàn trà, dùng tay phẩy phẩy cho nguội bớt, quay sang cười hề hề.

" Người đã có ơn cứu mạng tỷ tỷ yêu dấu của ta, nên ta muốn làm chút gì đó cho người để bày tỏ lòng cảm kích. Vì người mà ta đã đích thân vào bếp đó, không có được phụ lòng ta đâu nha. "

Uyển Nghi nghe Nam Cung Nguyệt nói vậy, cũng có chút thích thú, liền đứng dậy, đi tới bên bàn trà. Nhưng... gương mặt nàng liền lập tức biến sắc. Uyển Nghi nhìn vào cái bát màu tro, lồng bóng nước và những vật thể không xác định lờ lờ nổi trên bề mặt mà cảm thấy gai người. Nàng chỉ vào cái thứ mà Nam Cung Nguyệt gọi là " cháo " ngập ngừng hỏi.

" Nguyệt nhi, muối xác thực là muốn bày tỏ lòng cảm kích với hần chứ không phải muốn lấy mạng hần đấy chứ? "

" Tỷ tỷ, sao tỷ lại nói vậy chứ? " Nam Cung Nguyệt phụng phịu " Tuy là trông không có được ngon mắt cho lắm, nhưng rất ngon miệng đó. Muối đã phải tốn bao công sức mới nấu được đó. Không tin thì để Doãn Tắc thử cho tỷ xem. "

Doãn Tắc cùng Từ Y và bước tới cửa đã nghe thấy Nam Cung Nguyệt nhắc tới mình, có chút ngơ ngác. Nam Cung Nguyệt chạy tới, kéo Doãn Tắc lại gần.

" Tỷ tỷ nghi ngờ khả năng nấu nướng của ta. Chẳng ăn thử cho họ coi đi, Cháo ta nấu chắc chắn là rất ngon. "

Doãn Tắc nhìn xuống bát cháo, sắc mặt dần đen, hần khò sở ngược lên nhìn Uyển Nghi, nhưng Uyển Nghi chỉ biết nhún vai, về mặt " ta cũng hết cách rồi. " Từ Y liếc nhìn một cái, sau đó nhìn Doãn Tắc, dùng khẩu hình nói với hần.

" Tiểu tử, bảo trọng, ta chuẩn bị sẵn rồi, nếu có mệnh hệ gì sẽ rất nhanh chóng cứu chữa cho người. "

" Mau lên đi, làm gì lâu vậy? Không phải chàng cũng như họ, coi thường khả năng của ta đó chứ? " Nam Cung Nguyệt chờ lâu, sốt ruột giục.

Doãn Tắc nhắm nghiền mắt, hít một hơi thật sâu lấy tinh thần, về mặt bị trắng như bình sĩ sắp xuất quân. Hần chậm rãi mở mắt, mỉm cười với Nam Cung Nguyệt rồi đưa bát cháo lên miệng trước con mắt mong chờ của Nam Cung Nguyệt và ánh mắt thương cảm của những người còn lại. Sau khi nếm một miếng, Doãn Tắc lại tiếp tục cười với Nam Cung Nguyệt, cười vô cùng rạng rỡ, vô cùng sáng lạn.

" Nguyệt nhi, xin lỗi, lời hứa ở bên cạnh nàng trọn đời trọn kiếp, ta không làm nổi rồi. "

Sau khi nói xong những lời " trần trối " cuối cùng, Doãn Tắc lập tức ngã lăn ra đất bất tỉnh. Nam Cung Nguyệt về mặt bị tổn thương nghiêm trọng, vô cùng bất mãn đưa bát cháo lên húp một húp lớn.

" Thật là quá đáng, cháo của ta nấu chắc chắn là... "

" Bạch. " Một ai đó vốn đang nằm bất tỉnh dưới đất, lập tức vình dự trở thành cái đệm cho Nam Cung Nguyệt ngã đè lên trên.

Mộ Dung Phong thầm thở phào trong lòng, ăn xong bát cháo đó, nói không chừng cái mạng nhỏ của hần vừa được giữ lại sẽ nhanh chóng phiêu diêu tới tây thiên cực lạc. Còn Uyển Nghi và Từ Y thì thở dài, chẳng hiểu Nam Cung Nguyệt đã cho những gì vào mà lại có sức sát thương lớn đến thế.

Sau sự kiện lần đó, Nam Cung Nguyệt không bao giờ bước chân vào nhà bếp lần nữa, và món cháo của nàng thì vô cùng vình dự được nằm trong danh sách các loại độc được nguy hiểm của Từ Y.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Ads Thời gian trôi qua nhanh chóng, vết thương của Mộ Dung Phong cũng dần khép miệng. Điều này khiến cho Mộ Dung Phong vô cùng khó chịu, vì khi vết thương lành cũng đồng nghĩa với việc hần sẽ phải rời xa Uyển Nghi. Hơn nữa, thương thế tốt hơn cũng khiến cho thái độ của Uyển Nghi đối với hần thay đổi hần. Lúc hần bị thương nặng thì đối xử với hần vô cùng tận tụy, tới khi hần sắp khỏi thì lại lạnh nhạt, cộc cằn với hần như trước. Hần rốt cuộc là đã đắc tội gì với nàng chứ? Chẳng qua chỉ là thỉnh thoảng trêu chọc nàng một chút, thỉnh thoảng lợi dụng ăn đậu hũ của nàng một chút, liếc mắt đưa tình, cợt nhả với nàng một chút. Đâu có gì nghiêm trọng đâu, vậy mà nàng lại lờm hần, hần thật là đáng thương mà.

Dầu sao thì thái độ của Uyển Nghi với hắn cũng đã tốt hơn rất nhiều, điều này ít nhiều cũng khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Hắn đang nghĩ liệu hắn có nên nhân cơ hội này mà "tấn công" Uyển Nghi luôn không? Nhưng mà, trong lòng Uyển Nghi vẫn còn vấn vương tên Nam Cung Việt chết tiệt kia, hoàn toàn không để một chút cơ hội cho hắn, bảo hắn biết phải làm sao đây?

Nửa đêm, khi Mộ Dung Phong đang nằm vắt chân chữ ngũ trên giường, khoáy chí tìm cách để khiến Uyển Nghi đồng ý trở thành nương tử của hắn thì cánh cửa phòng nhẹ mở ra, một cái bóng màu trắng nhẹ lướt vào trong phòng, gió đêm lùa vào, khiến Mộ Dung Phong cảm thấy gai người, dựng tóc gáy.

" Bà cô của tôi ơi, có muốn vào phòng cũng không cần dọa ma dọa quỷ như vậy chứ? Sẽ hù chết người đó. "

Mộ Dung Phong chấp hai tay vái Từ Y, miệng lắp bắp khiến cho Từ Y vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn hắn, hừ mũi.

" Không nghĩ tới người lại nhát gan như vậy. "

Mộ Dung Phong dầu môi tỏ ý bất mãn, hắn vốn không có sợ ma, nhưng cái cách mà Từ Y vào phòng thật khiến người ta kinh hãi. Nhưng hắn cũng chẳng muốn tranh cãi với nàng, nhìn cái bản mặt lạnh như băng của nàng đã đủ khiến hắn tụt hứng. Hắn còn nghĩ, nói không chừng Từ Y và Nam Cung Việt chính là huynh muội thất lạc đã lâu cũng nên.

" Đến tìm ta có việc gì không? "

Mộ Dung Phong chèn gối vào sau lưng, hai tay thoải mái vòng ra sau. Áo ngủ của hắn vì vậy mà bị lệch sang một bên, để lộ ra khoảng ngực mạnh mẽ, rắn chắc. Hắn tự cho rằng dáng vẻ của mình lúc này vô cùng phong tình, quyến rũ. Dù hiện giờ trong lòng hắn chỉ có mình Uyển Nghi, nhưng thói quen quyến rũ nữ nhân của hắn tới chết cũng không đổi được. Ngờ đâu Từ Y chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, vô cùng khinh thường hừ mũi.

" Thấy gớm quá, nằm cho từ tể đi, đừng làm đau mắt ta. "

Lòng kiêu hãnh của Mộ Dung Phong bị đè bẹp trong phút chốc, hắn ôm ngực đầy đau khổ, đối với hắn, việc sức quyến rũ của bản thân bị nữ nhân coi thường chính là một sự sỉ nhục lớn. Mộ Dung Phong dầu môi, cầm lấy một cái gối, vừa lên lút thụt vào gối, vừa thăm nguyên rửa trong lòng một ngàn lần, một ngàn lần a~

Từ Y lườm Mộ Dung Phong, lạnh lùng nói.

" Đừng làm trò ngớ ngẩn nữa, ta có chuyện muốn nói với người đây. "

Mộ Dung Phong phụng phịu bĩu môi nói " Có chuyện gì thì nói nhanh đi. " Nói nhanh đi, rồi sau đó đi khỏi đây đi, không cần ở lại đây làm tổn thương tới lòng kiêu hãnh của hắn a~

Từ Y nhìn hắn một lát, nhếch mép cười, trong lòng sinh ra một loại cảm giác muốn trêu chọc hắn. Nàng thông thả cầm chén và ấm trà lên, lại tiếp tục thông thả rót một chén trà, mỗi một động tác đều cố ý làm thật chậm, thật bình thản.

" Cứ từ từ, uống miếng nước đã. "

Từ Y vừa chậm rãi nhấp từng ngụm trà nhỏ, vừa nhếch mép cười.

"

##\$

##\$... " Trong lòng Mộ Dung Phong lúc này đang có suy nghĩ bồng bột muốn bóp cổ chết ân nhân của mình.

Ngồi gặm gối chờ cho tới khi Từ Y chậm rãi uống hết ba ly trà, hắn rốt cuộc không chịu nổi, kêu lên.

" Bà cô của tôi ơi, còn muốn uống trà tới bao giờ nữa vậy hả? Có chuyện gì thì nói mau đi. "

Nửa đêm nửa hôm còn ngồi trong phòng hắn, để người ngoài biết được thì còn đâu thanh danh của hắn chứ? Lỡ để Uyển Nghi biết được rồi hiểu lầm hắn thì sao? Sự trong sạch của hắn sẽ bị hủy hoại mất.

Từ Y đặt chén trà xuống bàn, nghiêm túc nhìn Mộ Dung Phong.

" Có người thuê ta lấy mạng người. "

" Ai? "

Mộ Dung Phong khôi phục lại vẻ nghiêm túc hiếm có, hắn ngồi khoanh hai chân trên giường, tay đặt trên đầu gối, thẳng lưng nhìn Từ Y. Việc hắn bị truy sát không có gì là lạ, nhưng hắn lại đặc biệt quan tâm xem ai muốn lấy mạng hắn.

" Người này là một người rất quen thuộc với người. " Từ Y úp mồm, không vội nói tên người đã thuê nàng.

" Không lẽ...? "

Mộ Dung Phong ngập ngừng, bản thân hắn không dám chắc về cái tên mà hắn đang nghĩ tới, nhưng dựa theo lời nói của Từ Y thì hắn chỉ có thể nghĩ tới một người.

" Đúng vậy, là Mộ Dung Khiêm, hoàng thúc của ngươi. "

" Không thể nào!!! "

Mộ Dung Phong kêu lên, dù đã nghĩ tới, nhưng hắn vẫn không dám tin rằng hoàng thúc lại muốn lấy mạng hắn. Từ khi lên ngôi, hắn có chút lo là việc triều chính, những lúc hắn ngao du thiên hạ, mọi việc trong triều đều giao lại cho hoàng thúc của hắn giải quyết. Phụ hoàng và mẫu hậu của hắn đều không còn, vì vậy hắn chỉ còn có hoàng thúc là người thân duy nhất. Từ nhỏ đến lớn, hoàng thúc của hắn luôn đối xử với hắn rất tốt, rất khoan dung. Nếu nói hoàng thúc của hắn muốn lấy mạng hắn, hắn nhất định sẽ không tin, sẽ nổi điên, rồi không chút do dự lấy mạng kẻ đã vu khống hoàng thúc của hắn. Nhưng không hiểu sao khi Từ Y nói, hắn lại tin. Một phần cũng vì hắn hiểu rõ, Từ Y sẽ không bao giờ vu oan giá họa cho bất cứ ai.

" Tại sao hoàng thúc của ta lại muốn mưu sát ta? "

" Ngươi quá ngây thơ rồi. " Từ Y lạnh nhìn cảnh vật phía ngoài cửa sổ, ánh trăng đêm dát bạc lên cảnh vật, dịu dàng vương trên những bông hoa đang chum nụ, gió đêm phiêu lãng lùa vào phòng, khiến tóc nàng nhẹ bay phiêu dạt. " Ngươi nghĩ rằng là ruột thịt thì sẽ không làm tổn hại tới nhau sao? Mọi quyền lực ngươi đặt trong tay ông ta, dù cho ông ta thật sự không có dã tâm nhưng khi đã nắm trong tay quyền lực và địa vị, ai lại không nổi lòng tham? Dù ngươi vốn không thiết tha với hoàng vị đi nữa thì ngươi vẫn là hoàng đế của Nguyệt quốc, đương nhiên ông ta phải tìm cách loại bỏ hòn đá ngáng chân mình rồi. "

" Vậy sao cô lại nói cho ta biết? "

Mộ Dung Phong không hiểu. Trước giờ Từ Y vốn dĩ là sát thủ nổi tiếng, không cần biết đối tượng là ai, chỉ cần đưa ngân lượng là nàng sẽ làm không chút do dự. Tại sao Từ Y lại nói cho hắn biết? Nàng không muốn lấy mạng hắn sao? Hay nàng tự tin rằng dù cho có nói trước thì nàng vẫn có thể giết hắn? Không, nếu là như vậy thì nàng sẽ không cứu mạng hắn rồi.

" Hừ. " Từ Y nhìn Mộ Dung Phong đầy khinh thường " Tốt xấu gì ngươi cũng là ân nhân cứu mạng của Uyển Nghi, sao ta có thể ra tay với ngươi được chứ? Hoàng thúc của ngươi trả công cho ta năm vạn lượng, nhưng nếu ta nói với ngươi, chẳng phải tiền hậu tạ của ta sẽ nhiều hơn sao? Còn nữa, ngươi nói xem, một người ngay cả cháu mình cũng muốn giết, vậy thì sau khi xong việc, ông ấy có thể dễ dàng tha cho ta không? Ta không sợ truy sát, nhưng cũng không muốn rắc phiền phức vào người. "

Mộ Dung Phong im lặng, hắn biết Từ Y còn có lí do khác, nhưng hắn cũng không muốn lật tẩy nàng. Từ Y cũng im lặng không nói gì thêm, một lúc sau, nàng đứng dậy, vuốt lại tà áo.

" Thôi, ta về phòng đây, điều gì cần nói ta đều đã nói cả rồi, còn quyết định thế nào là tùy ngươi. "

Từ Y đi rồi, Mộ Dung Phong lặng yên với những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng.

Sáng hôm sau, khi Uyển Nghi tới phòng của Mộ Dung Phong thì thấy hắn đã tỉnh giấc từ lúc nào, khiến nàng có chút ngạc nhiên.

" Hôm nay ngươi dậy sớm ghê nhỉ? "

" Nhớ nàng không ngủ được. " Mộ Dung Phong cười cợt nhả, khiến cho Uyển Nghi lờm lờm hắn một cái.

" Bớt nói nhảm đi. " Thật tức chết, lần nào cũng trêu chọc nàng.

Uyển Nghi cầm một cái khăn, thấm một ít thuốc thoa lên vết thương của Mộ Dung Phong, mùi thuốc thơm bay lên, vẩn vút quanh cánh mũi của hắn, khiến hắn cảm thấy tinh thần khoan khoái. Uyển Nghi chăm chú thoa thuốc cho Mộ Dung Phong, vết thương đã lên da non, cũng không còn nghiêm trọng, nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng, dè dặt như sợ làm hắn đau. Nàng chăm chú nhìn vào vết thương trên ngực hắn, nhẹ giọng hỏi.

" Sao lúc ấy ngươi lại ngu ngốc vậy chứ? Sao lại đỡ tên cho ta? Lúc ấy, ngươi cũng có thể đẩy ta ra mà. "

Mộ Dung Phong khẽ ngả người ra sau, cười nhẹ.

" Lúc thấy mũi tên bay tới, ta đâu kịp nghĩ gì nhiều. Lúc ấy, ta chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là phải bảo vệ nàng, đến khi ý thức được thì bản thân đã chần chừ mất nàng rồi. "

Uyển Nghi nghe Mộ Dung Phong nói, trong lòng cảm động, sống mũi cũng cảm thấy cay cay. Mộ Dung Phong nhìn nàng đầy ôn nhu, bất chợt nhẹ giọng.

" Uyển Nghi, ta sẽ trở về Nguyệt quốc. "

Bàn tay Uyển Nghi dừng lại, nàng ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn Mộ Dung Phong.

" Sao tự dưng lại muốn trở về? "

" Có một số chuyện cần giải quyết. " Mộ Dung Phong nắm lấy tay Uyển Nghi, nhẹ xoa mu bàn tay của nàng đầy âu yếm. " Uyển Nghi, sau khi ta trở về, ta sẽ đem lễ vật tới cầu thân, lúc ấy, nàng sẽ đồng ý trở thành hoàng hậu của ta nhé. "

Lời nói nghiêm túc đột ngột của Mộ Dung Phong khiến cho Uyển Nghi thấy bất ngờ, nàng đỏ mặt rút tay lại, mặt nóng ran.

" Ta...ta đi thay nước đây. "

Mộ Dung Phong mỉm cười nhìn Uyển Nghi lúng túng bê chậu nước ra khỏi phòng. Hắn tự nhủ bản thân, nhất định sẽ trở về thật sớm, sau đó cầu thân Uyển Nghi. Hắn sẽ nhớ nàng, rất nhớ nàng.

" Bạch Nhan. "

Mộ Dung Phong vừa cất tiếng gọi, Bạch Nhan đã lập tức xuất hiện ở trong phòng. Cung kính đứng trước mặt hắn.

" Bí mật điều động binh mã, chúng ta trở về Nguyệt quốc. "

" Vâng. "

Bạch Nhan cúi đầu tuân lệnh, dù rất vui mừng vì Mộ Dung Phong đã quyết định sẽ trở về, nhưng hắn cũng cảm thấy kì lạ khi nhận được lệnh phải bí mật điều động binh mã. Dẫu sao hắn luôn tin tưởng rằng Mộ Dung Phong dù làm bất cứ điều gì cũng có lí do, vì vậy nên hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ cần biết tuân theo lệnh của Mộ Dung Phong.

Sau vài ngày, Mộ Dung Phong cùng Bạch Nhan lên đường trở về Nguyệt quốc. Uyển Nghi cùng mọi người tới tiễn hắn. Ngồi trên yên ngựa, Mộ Dung Phong mỉm cười với Uyển Nghi, sau đó, hắn cúi thấp người, bàn tay đặt sau gáy nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn.

" Bảo bối, ta sẽ sớm trở về đón nàng. "

Nói xong, Mộ Dung Phong liền quay ra nhìn Nam Cung Việt, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy khiêu khích. Máu nóng trong người Nam Cung Việt nổi lên, nắm tay hắn nắm lại thật chặt, gườm gườm nhìn Mộ Dung Phong. Uyển Nghi vì nụ hôn bất ngờ của Mộ Dung Phong làm cho lúng túng, cứ đưa tay lên xoa trán, vành tai đỏ ửng, hoàn toàn không để ý tới có hai ánh mắt đang không ngừng phóng ra tia lửa điện phía trên đầu mình.

Mộ Dung Phong nhìn Uyển Nghi lần cuối, cười lớn rồi thúc ngựa đi, trong không gian còn văng lại tiếng cười giòn giã. Hắn đến cũng nhanh, mà đi cũng vội vàng, giống một con gió, thoáng đến rồi thoáng đi...

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

Ads Đêm xuống, bóng tối phủ kín khắp vạn vật, tịch mịch và hiu hắt. Ánh nến trong những cột đèn đá leo lắt hắt xuống mặt hồ, những tia sáng yếu ớt len lỏi trên mặt đất, đem lại chút ánh sáng ít ỏi cho khoảng sân rộng lớn. Giữa đình thượng nguyệt, một thân ảnh cao lớn ngồi cô độc trong bóng tối. Gió đêm phiêu lãng thổi tung mái tóc dài của hắn, mang đến phong vị lãng tử, trên mặt bàn bày la liệt những vỏ rượu nhỏ, dưới đất cũng có không ít vỏ không đã uống hết. Nam Cung Việt cứ ngửa cổ, dốc thẳng rượu vào miệng như uống nước lã. Loại chất lỏng cay nóng chảy trong cổ họng hắn, hơi men bốc lên cũng không đủ khiến hắn vui đi nổi sầu. Một vỏ rượu rỗng nữa lại lăn xuống đất, hắn gục mặt lên mặt bàn, chênh choáng men say. Một lát sau, hắn lại ngật ngưỡng ngửa cổ lên, quơ lấy một vỏ rượu nữa, nhưng một bàn tay đã nhanh chóng cầm lấy vỏ rượu, ném mạnh xuống đất.

" Choang. "

Vỏ rượu rơi xuống đất vỡ tan, trong hơi men, Nam Cung Việt tưởng chừng như nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ. Những mảnh gốm vỡ tung tóe, rượu chảy tràn lênh láng trên mặt đất, hơi men nồng thơm bốc lên, khiến hắn cảm thấy thêm rượu hơn. Hắn ngẩng đầu nhìn nữ nhân đứng trước mặt, bóng đêm bao phủ lấy thân hình nhỏ nhắn của nàng, che đi gương mặt đang đỏ gay vì tức giận.

" Giờ này huynh ngồi đây uống rượu thì có ích gì? Có cứu vãn được gì hay không? Nếu không phải tại huynh thì tỷ ấy đã không vì một nam nhân khác mà vắn vương, nếu không phải tại huynh mọi sự không đã thành ra như thế này. Huynh đối xử với tỷ ấy tàn nhẫn như vậy, nhận được kết quả như vậy là đáng lắm. "

Nam Cung Việt lặng im nghe Nam Cung Nguyệt mắng, dờ dẩn nhìn về phía xa, sau đó lại nhếch miệng cười nhạt tự giễu mình. Hắn cảm thấy đầu mình có chút váng vất, dường như hắn đã say. Tửu lượng của Nam Cung Việt vốn rất tốt, bình thường, dù uống nhiều rượu như vậy đối với hắn mà nói cũng chỉ giống như uống nước lã, vậy mà hôm nay hắn lại cảm thấy choáng váng đến thế. Dường như khi trong lòng có tâm sự thì cũng sẽ dễ say hơn. Tiếng la mắng của Nam Cung Nguyệt cứ ong ong bên tai hắn, rồi dần dần nhỏ đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất. Hắn chìm trong hơi men, đến mức không nghe

thấy những gì mà Nam Cung Nguyệt nói nữa. Nhếch miệng cười nhạt, Nam Cung Việt tiếp tục với tay lấy một vỏ rượu nữa.

" Choang ".

Vỏ rượu trên tay hắn lại tiếp tục bị Nam Cung Nguyệt giật lấy, ném mạnh xuống đất. Như chưa hả cơn giận, nàng lại cầm lấy một vỏ rượu khác, tiếp tục đập vỡ.

" Huynh là đồ con rùa rụt cổ, là đồ đáng ghét. Huynh cứ ở đây uống rượu đến say chết đi. "

Năm sáu tiếng vỡ giàn tan vang lên trong đêm tối, khiến cho cành cây như giật mình lay động, tiếng gió lượn qua kẽ lá, xì xào như thì thầm to nhỏ với nhau điều gì. Nam Cung Nguyệt tức giận không thêm nói nữa, bỏ đi, để mặc Nam Cung Việt một mình. Không gian lại được trả về sự yên lặng vốn có. Nam Cung Việt mơ màng nhìn theo bóng dáng khuất dần trong màn đêm, mắt hơi hoa lên. Hắn cúi đầu im lặng một lúc rồi lại ngẩng đầu lên, nhẹ vỗ tay một cách ngớ ngẩn.

" Nguyệt nhi, nắng hay lắm, rất hay...rất hay... "

Phải, hắn là con rùa rụt cổ, là kẻ đáng chết, là kẻ không ra gì, hắn không xứng đáng với Uyển Nghi...không xứng đáng. Nam Cung Việt tự cười giễu mình, túm lấy một vỏ rượu, lắc lắc, rồi ngửa cổ dốc rượu vào miệng. Đã lâu lắm rồi, hắn không uống nhiều rượu đến thế, từ cái ngày định mệnh cách đây năm năm. Hắn hoang mang hồi tưởng lại cái ngày đầu tiên mình gặp Liễu Song Song, lúc ấy hắn đơn thuần chỉ là đang đi dạo trên đường, vô tình ngược lên nhìn thấy nàng, mà nàng cũng là vô tình nhìn xuống. Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hắn tưởng chừng như toàn thân mình tê dại. Dần tiếp cận với nàng, hắn càng cảm nhận được vẻ đẹp ẩn sâu trong tâm hồn nàng, từ sự rung động ban đầu, từ lúc nào đã biến thành yêu.

Nhưng sự đời vốn chẳng bằng phẳng, vì hai chữ thân phận mà phụ hoàng ngăn cản hôn sự giữa nàng và hắn, tuổi trẻ xóc nổi khiến hắn chẳng may may đề tâm đến bất cứ điều gì. Hắn không màng đến việc sẽ làm phụ hoàng nổi giận, một mực muốn cưới nàng làm thê tử. Sau bao khó khăn, cái ngày mà hắn tưởng chừng nắm trong tay niềm hạnh phúc lớn lao nhất lại là ngày hắn tận mắt nhìn thấy người mình yêu thương nhất trầm mình tự vẫn, mà người đứng sau sự việc này, lại là người hắn luôn tôn kính gọi là mẫu thân.

Nàng chẳng chút do dự nhảy xuống dòng sông nước xiết, trước khi tiếng thét của hắn kịp vang đến tai nàng, một thân hỷ phục đỏ thắm trôi trên dòng sông nước chảy đục ngầu. Cảnh tượng ấy như một vết dao găm vào tim hắn, khiến hắn nhức nhối không thôi. Mỗi đêm, cơn ác mộng cứ tìm về, khiến hắn không cách nào yên giấc. Hắn hận chính bản thân mình không bảo vệ được người mình yêu, hắn che giấu nỗi đau của bản thân bằng sự lạnh lùng, tàn bạo. Từ một thiếu niên hay cười, hắn trở thành một người tàn độc và nhẫn tâm, người đời gọi hắn là lãnh huyết chi vương, hắn cũng chẳng may may để ý, tâm hắn đã chết từ ngày ấy rồi. Nỗi đau trong lòng còn chưa nguôi, phụ hoàng lại liên tiếp bắt hắn thành thân, hắn không có quyền tự quyết định cuộc đời của mình, có cố chấp vùng vẫy thế nào thì hắn cũng mãi chỉ là một quân cờ tùy người khác định đoạt. Năm năm, hắn chấp nhất ôm lấy một bóng hình, tình cảm của hắn chẳng dám trao cho bất cứ ai, hắn vẫn nuôi một hy vọng, vẫn mong chờ đến một ngày có thể tái ngộ cùng người hắn yêu.

Nhưng rồi.. Uyển Nghi xuất hiện trong cuộc đời của hắn. Nàng ngang ngược, bướng bỉnh, nghịch ngợm, rồi lại vì yêu hắn mà rời xa hắn. Nàng giống như một cơn mưa nhẹ, từ từ thấm nhuần vào trái tim hắn, mang đến cho hắn cảm giác ấm áp vui tươi mà đã lâu hắn không cảm nhận được. Từng nụ cười của nàng, từng cái nhíu mày, từng cử chỉ dần dần khắc sâu vào tâm trí hắn, khiến hắn rung động. Mọi đầu chỉ là sự hứng thú với nhục dục, là mê luyện thân thể của nàng, nhưng chẳng biết từ lúc nào đã là thích, rồi dần dần là yêu. Tình yêu đến với hắn nhẹ nhàng mà tự nhiên, lặng lẽ đến mức hắn không cảm nhận được. Chỉ biết rằng, đến khi giật mình nhận ra, thì việc có nàng ở bên cạnh hắn đã trở thành một lẽ đương nhiên.

Ở bên nàng, hắn cảm thấy tâm mình thanh thản, bình yên. Ở bên nàng, hắn cảm nhận được niềm vui và niềm hạnh phúc. Ở bên nàng, hắn mới có thể lại lần nữa cảm nhận được cảm giác yêu thương. Cũng chỉ có nàng, mới có thể đem lại cho hắn cảm giác yêu luyện chấp niệm đến thế.

Chỉ là...con tim hắn quá cố chấp, ở bên nàng lâu như vậy, chấp nhận tình cảm lâu như vậy, nhưng hắn lại chưa từng một lần nói hắn yêu nàng, bởi vì chính hắn cũng không biết được tình cảm của mình dành cho nàng có phải là yêu hay không. Nếu nói tình cảm hắn dành cho Liễu Song Song là đọt sóng xô bờ mạnh mẽ và mãnh liệt, thì tình cảm của hắn với nàng giống đọt sóng ngầm dưới mặt hồ phẳng lặng, dù si, dù luyến, nhưng lại không đủ để hắn nhận ra.

Mọi người mắng chửi hắn, nhiech móc hắn, nhưng đã có ai từng nghĩ cho lòng hắn chưa? Hắn chờ một người suốt năm năm, suốt năm năm chấp nhất một bóng hình, hắn đâu dám nghĩ tới có một ngày mình sẽ yêu một ai khác. Đối với nàng tàn nhẫn, lòng hắn cũng đau khổ, nhưng là hắn quá cố chấp, quá ngu ngốc đi. Hắn với Liễu Song Song hiện giờ giống như là chút ân tình còn sót lại, tình cảm trong hắn có lẽ chỉ còn là hoài niệm về một tình yêu của năm năm về trước. Tình cảm đã từng sâu đậm như vậy, đâu thể nói buông bỏ một cách dễ dàng. Nhìn lại quá khứ, năm năm nhưng nhớ, năm năm tưởng niệm, yêu thương chờ mong...tất cả hóa thành hư ảo...Có lẽ hắn đã để quá khứ can thiệp quá sâu vào đời sống hiện tại, nên hắn mới không thể nhận ra và nắm bắt những gì mình đang có. Quá khứ...luôn là những gì tươi đẹp nhất, hoài niệm nhất, chính vì vậy mà hắn mới để quá khứ che mắt, hướng hồ, hắn đã từng có một tình yêu sâu đậm như thế. Thế gian này, có thể khiến hắn đau, có chăng chỉ là một chữ " tình".

Cơn gió lạnh thổi qua khiến hắn thanh tỉnh vài phần, một giọt nước lớn, nóng hổi từ khóe mắt hắn lăn xuống, hắn đưa tay gạt đi, nhưng nước mắt lại cứ thế tuôn xuống không ngừng. Lần đầu tiên trong đời hắn khóc, lại là khóc vì một nữ nhân. Trước đây dù đau khổ đến mấy, hắn cũng ăn nhấm chịu đựng, nhưng giờ...Lúc này, nếu nói đau đến tê tâm liệt phế cũng không đúng, chỉ là trong tim hắn cảm thấy một thoáng trống rỗng, một thoáng tịch liêu, nhẹ nhàng mà âm ỉ, càng nghĩ tới lại càng sâu, càng nghĩ lại càng đau, khiến người ta buồn tới chết đi được. Thế gian này, người khiến hắn khóc, chỉ có mình nàng...Biết đau, biết buồn, biết vui tươi, hạnh phúc, biết mệt mỏi, biết than, biết khóc...chỉ là vì nàng...

Một tiếng sấm ầm ầm vang lên, tia chớp rạch ngang trời, những hạt mưa lớn lộp độp rơi xuống từ trên cao, len vào mọi ngóc ngách, vỡ tung khi chạm xuống mái ngói cong cong cổ kính. Tiếng mưa ầm ỉ át đi mọi âm thanh của những cơn côn trùng bé nhỏ; gió xào xạc thổi qua những tán cây, tiếng sấm đi đùng chớp giạt, sự yên tĩnh của đêm khuya bị phá vỡ. Nam Cung Việt giương mắt nhìn màn mưa mịt mù, lòng trùng xuống, tâm đau như cắt. Lúc sắp mất đi nàng, hắn mới nhận ra...hắn yêu nàng...yêu hơn bất cứ ai...Hắn sẽ lại vì nàng, lại vì nàng mà trở về với con người của năm năm về trước. Yêu một đời, chờ một đời, hắn vẫn sẽ chờ nàng...chờ nàng...dù sau này...vòng tay của nàng sẽ không còn dành cho hắn nữa...

Ở cách đó không xa, một nữ tử đứng trong màn mưa, những giọt mưa lạnh giá vẫn vô tình tấp vào cơ thể gầy yếu mỏng manh của nàng. Mưa như reo hò há hê khi thấy thân hình nàng chao đảo, tưởng chừng sắp bị quật ngã tới nơi, nhưng nàng vẫn kiên cường trụ vững, yền lặng dõi theo nam nhân mà nàng yêu. Mưa xối xả tuôn rơi, làm toàn thân nàng ướt sũng, khiến cơ thể nàng run rẩy vì lạnh. Đôi môi và gương mặt của nàng dần tái nhợt đi, chẳng còn chút sức sống, những giọt nước lớn chảy dọc từ gò má của nàng xuống cằm, rồi rớt xuống, không rõ là nước mưa hay nước mắt...

Mưa suốt một đêm, có một người cũng đứng trong mưa suốt một đêm..

Sáng hôm sau, mưa mới ngừng rơi. Bầu trời quang đãng, trong vắt không một gợn mây. Tiếng chim ríu rít chuyển cảnh đầy tươi vui, hoa nở khoe sắc, trên cánh hoa còn lấp lánh những giọt nước lớn đọng lại. Vạn vật như được thay mới, tươi mát và trong trẻo. Uyển Nghi ngẩn ngơ ngắm cảnh vật xung quanh, thần thờ. Nàng cứ nhìn đắm đắm về phía trước, nhưng dường như cảnh vật chẳng hề lọt vào mắt nàng, tâm trí nàng đang nghĩ điều gì, không ai biết được. Thình thoảng có một vài nô bộc hay a hoàn đi qua, chào nàng một tiếng " Dương cô nương ", nàng cũng chỉ mỉm cười đáp lại chứ không nói bất cứ điều gì. Ngày đưa Mộ Dung Phong bị thương nặng trở về lại nơi này, những lúc thấy hạ nhân gọi mình là Dương cô nương, nàng có chút ngán ngùng, trong lòng trào dâng một cổ chua xót. Nàng chẳng còn là chủ tử của họ nữa, không còn là nương tử của Nam Cung Việt, chỉ là một nữ nhân bị hưu, là một kẻ bị phu quân ruồng bỏ. Đến giờ, cảm giác chua xót ấy dường như vẫn vẫn vút trong tâm trí nàng. Nàng...đối với hắn...rất cuộc tại sao lại không vứt bỏ được?

Phải chăng ông trời trên ngời, đã trói buộc họ vào hai chữ duyên phận, để giờ đây nàng yêu hắn hơn cả sinh mệnh? Cũng chính vì lý do đó mà nàng mới xuyên không tới đây sao? Số phận sao lại nghiệt ngã đến thế? Vì sao nàng cố gắng đến vậy, trong tâm trí vẫn tràn ngập hình bóng hắn? Dù nàng đành lòng buông bỏ hắn, nhưng trái tim vẫn không cách nào chối bỏ hình bóng của hắn? Tại sao cho đến giờ...nàng vẫn yêu hắn? Cứ mãi như vậy, khiến cho trái tim nàng mệt mỏi, cũng khiến nàng tổn thương ngày càng nhiều. Quên đi tất cả, vui sống bên cạnh Mộ Dung Phong không phải tốt lắm sao? Nhưng...tình yêu chính là như vậy, khiến cho con người trở nên khờ dại, khiến những người lòng dạ sắt đá nhất cũng phải mê luyến trầm luân.

" Tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì? "

Thanh âm êm nhẹ thoảng buồn vang lên bên tai, Uyển Nghi quay đầu nhìn Nam Cung Nguyệt, phát hiện gương mặt mình đã một mảnh ướt đầm. Mỗi lần nghĩ về hắn, nàng đều không tự chủ bật khóc, giống như một loại thói quen đã ăn sâu vào tiềm thức. Nàng nhẹ lau nước mắt, khẽ cười.

" Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới Hỷ nhi, không biết giờ này muội ấy sao rồi? "

Nam Cung Nguyệt lặng nhìn Uyển Nghi, nàng biết rõ Uyển Nghi đang nói dối nhưng cũng không buồn lật tẩy, chỉ ngồi xuống bên cạnh Uyển Nghi, khẽ nói.

" Hắn là rất tốt đi. "

" Ân. "

Uyển Nghi khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm. Sau khi thành thân không lâu, ở biên cương xảy ra biến loạn, Tề Dương phải rời khỏi kinh thành tới trấn giữ biên ải. Hỷ nhi cũng nhất quyết đòi đi theo, không chấp nhận ở lại kinh thành một mình. Đối phu thê tình cảm mặn nồng quyết đồng sinh cộng tử, Tề Dương cũng không có cách nào chối từ nương tử yêu dấu, đành chấp nhận đưa Hỷ nhi đi theo. Vốn dĩ khi ra trận, không được gần gũi nữ nhân, huống hồ nàng lại còn là nương tử của hắn, cũng thật may mắn khi Nam Cung Thiên phê duyệt cho bọn họ được cùng đi, tạo thành một tiền lệ trước nay chưa từng xảy ra. Mà chúng binh sĩ thì được bao phen tùm tùm cười khi thấy vị tướng quân dũng mãnh nơi sa trường của mình, lại có lúc ôn nhu, chăm sóc cho tướng quân phu nhân đến vậy.

Khi hay tin Uyển Nghi bị vương gia hưu, trong lòng Hỷ nhi lo lắng xen lẫn buồn bã, nhưng lại không có cách nào trở về, nàng chỉ có thể gửi tới cho Uyển Nghi một phong thư, dùng lời lẽ khuyên giải. Hằng đêm, nàng vẫn luôn cầu nguyện với trời cao, hy vọng tiểu thư nhà nàng sẽ được hạnh phúc. Dẫu vương gia không còn cần tiểu thư nhà nàng, thì nàng vẫn nhớ tới có một người yêu tiểu thư nhiều không kém vương gia.

Lúc này, tuy Uyển Nghi là vì Nam Cung Việt mà khóc, nhưng quả thật mấy ngày nay nàng cũng có chút nhớ Hỷ nhi, không biết giờ này Hỷ nhi đang làm gì, có khỏe hay không? Tiếp tục ngồi ngắm người bên cạnh Nam Cung Nguyệt, một lúc sau, Uyển Nghi mới quay sang, nhàn nhạt hỏi.

" Nhã Cầm tỷ tỷ đâu? Không đi cùng muội sao? "

Từ sau khi trở nên thân thiết hơn, Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt không gọi Huệ Phi như trước nữa, mà gọi tên thật của nàng. Vì Uyển Nghi cảm thấy gọi là Huệ Phi không hay cho lắm, Nam Cung Việt chết tiết này, đặt tên cho người ta cũng tùy tiện đến vậy.

" Nghe hạ nhân nói tỷ ấy đang bị bệnh, giờ đang nghỉ ngơi trong phòng. " Nam Cung Nguyệt nhẹ giọng đáp lại.

" Bệnh? Sao lại bệnh? " Uyển Nghi nhướn mi.

" Cũng không rõ nữa, nghe bảo là do tiết trời thay đổi. " Nam Cung Nguyệt nhẹ nhẹ lắc đầu. Uyển Nghi nghe thấy vậy khẽ gật, chống tay lên bàn đứng lên.

" Đi, chúng ta tới thăm tỷ ấy. "

" Không cần đâu. " Nam Cung Nguyệt lắc lắc, niu tay áo Uyển Nghi lại " Muội vừa tới đó rồi, tỷ ấy nói không cần quá lo lắng, hiện giờ cũng đang ngủ rồi, chúng ta không nên làm phiền tỷ ấy thì hơn. "

Nhắc tới Huệ Phi, Nam Cung Nguyệt lại có chút băn khoăn, không biết có nên kể luôn chuyện hoàng huynh của nàng uống rượu đến say khướt, hiện giờ

vẫn còn đang nằm vật trên giường hay không? Uyển Nghi nghe Nam Cung Nguyệt nói Huệ Phi đang nghỉ ngơi, nàng suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu, tiếp tục ngồi xuống uống trà, ngắm cảnh. Thời gian cứ trôi qua yên bình như thế.

Đêm đến, Uyển Nghi nằm dài trên giường, một chiếc chăn mỏng đắp ngang qua bụng, nàng xoa xoa bụng, cảm thấy cơ thể có chút suy yếu. Cửa phòng khẽ mở, Vũ Điệp tiếng vào, mang theo một cái túi bằng da dê, cùng một chén trà gừng. Uyển Nghi ngạc nhiên nhìn chiếc túi da đựng nước ấm bên trong cùng chén trà gừng đang bốc khói nghi ngút, nhíu nhíu mi.

" Cái này...? "

" Là vương gia bảo em đem đến cho tiểu thư. " Vũ Điệp vừa nói, vừa lật chăn, đem chiếc túi da kia chườm lên bụng Uyển Nghi, rồi lại cẩn thận đắp chăn vào cho nàng " Vương gia nói, tiểu thư không được khỏe, bảo em đem túi nước nóng tới chườm cho tiểu thư. " Vũ Điệp cầm chén trà, thối thối cho nguội bớt, trong lòng có chút băn khoăn, sao vương gia lại biết tiểu thư không khỏe? Nhưng là chuyện đó cũng không liên quan đến nàng, đầu sao bọn họ cũng đã từng là phu thê, biết được một hai điều cũng không phải chuyện lạ.

Uyển Nghi thử người, thần thờ nhìn vào chén trà, bàn tay vô thức đặt lên túi chườm ấm trên bụng. Mùi trà thơm vương vấn bên chóp mũi, khiến nàng thấy sống mũi cay cay. Hắn...vẫn còn nhớ... Mỗi tháng, khi tới kì nguyệt sự, nàng thường cảm thấy uể oải, mệt mỏi, cũng không hẳn là đau, chỉ là bụng cứ có cảm giác đau âm ỉ khó chịu, vì vậy cứ tới ngày này là nàng lại chán ghét ra mặt. Mỗi lần như vậy, Nam Cung Việt đều đem túi chườm tới cho nàng, pha trà gừng cho nàng uống, đến đêm sẽ ôn nhu xoa bụng cho nàng. Có những đêm hắn không dám ngủ say, chỉ cần hơi mơ màng một chút là hắn sẽ giật mình tỉnh dậy, tiếp tục xoa bụng cho nàng, sợ nàng khó chịu. Đến giờ...hắn vẫn như trước nhớ tới chuyện này.

Nàng muốn khóc, trong lòng trào dâng một cỗ xúc động, chút hoài niệm về những ngày hạnh phúc khiến tim nàng như run rẩy. Van cầu người...đừng tiếp tục quan tâm tới ta...cũng đừng khiến ta có thêm ảo tưởng...Hãy để ta sớm được quên người đi, không si không oán, cứ thế như hai người dung xa lạ đi lướt qua cuộc đời nhau...không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Ads " Nguyệt nhi, nàng mua thứ này làm gì? "

Doãn Tắc nhẹ giọng hỏi Nam Cung Nguyệt đang cùng hắn đứng trước quầy thuốc, trong một tiệm thuốc lớn nhất kinh thành. Mới sáng sớm, Nam Cung Nguyệt đã rủ hắn cùng tới đây; lúc này, đứng trước quầy thuốc nhìn trưởng quầy lọ mọ tìm thứ thuốc mà Nam Cung Nguyệt muốn mua, trong lòng hắn không khỏi băn khoăn.

Nam Cung Nguyệt một thân bạch y thoát tục, gương mặt ẩn giấu sau tấm mạng che mặt bằng vải sa mỏng, khẽ trả lời.

" Có việc cần dùng. "

Nam Cung Nguyệt có chút trầm ngâm, thật ra nàng cũng không biết hành động của mình lúc này có đúng hay không? Nhưng nàng cũng không thể để Uyển Nghi rời xa hoàng huynh của nàng. Người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn, vì vậy nàng có thể hiểu được họ cần nhau như thế nào. Hoàng huynh của nàng tuy là có lỗi, nhưng nàng hiểu cảm giác đó. Giống như khi nàng bắt đầu yêu Doãn Tắc, nàng đã không cách nào chấp nhận được việc bỏ quên tình cảm với Tề Dương vậy. Tình yêu luôn là như vậy, đơn giản nhưng cũng vô cùng phức tạp. Nó có thể khiến người ta trở nên ích kỉ, nhưng cũng có thể khiến họ trở nên khoan dung. Nó có thể đem lại niềm hạnh phúc lớn nhất thế gian nhưng cũng có thể trở thành nỗi đau lớn nhất đời người.

Thế gian này...ai đã từng vì một chữ tình mà si...?

Vì một chữ ái mà đau...?

Vì một chữ yêu mà khóc, mà đau, sâu thương, tưởng nhớ, quyến luyến, si niệm...?

Nàng không muốn nhìn thấy hai người yêu nhau phải xa nhau, càng không muốn thấy Uyển Nghi tới Nguyệt quốc và nàng sẽ không thể gặp lại tỷ tỷ yêu quý của mình nữa. Vì vậy, nàng cần phải hành động. Hiện giờ, Liễu Song Song đang ở Kim quốc để thăm Từ Đình Hương, đây là một cơ hội tốt mà nàng cần nắm bắt. Nếu bỏ qua thời cơ này, mãi mãi cũng sẽ không có lần thứ hai.

Nhận lấy gói thuốc từ tay trưởng quầy, Nam Cung Nguyệt đặt ngân lượng lên quầy rồi kéo tay Doãn Tắc rời khỏi. Lần này, nàng nhất định phải thành công mới được.

Chiều tà, ánh dương nhạt dần, khuất sau những tán cây xanh mượt. Ánh nắng hiu hắt, yếu ớt cố len mình qua những tán lá, vương nhẹ trên mặt đất như dát một lớp bột vàng mỏng manh. Theo thói quen, Uyển Nghi lại ngồi gần người trong đình thưởng hoa, nhìn đắm đắm vào khoảng không vô định. Chẳng nhớ từ lúc nào, việc này đã trở thành một thói quen của nàng. Ở thời đại này, vốn dĩ chẳng có gì để giải trí, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là dạo chơi,

ngắm cảnh, thưởng hoa. Vẫn là những việc như vậy, nhưng tại sao trước đây nàng không hề cảm thấy nhàm chán? Là vì có hắn ở bên cạnh nàng, có hắn cùng nàng trò chuyện, và cảm giác ở bên cạnh hắn thực sự ấm áp. Nhớ lại ngày xưa, khi mới tới đây, nàng có thể dễ dàng quên Sở Hạo đến vậy. Có lẽ, ngày xưa nàng yêu hắn là vì hắn là người luôn quan tâm đến nàng một cô nhi luôn thiếu thốn tình cảm.

Còn Nam Cung Việt, nàng rốt cuộc là vì cái gì mà yêu? Nàng là người coi trọng hôn nhân, vì vậy nên dù hắn có đối xử thô lỗ với nàng, thì nàng vẫn không thể tránh khỏi sự thật rằng hắn là phu quân của nàng. Lúc đầu là vì một chữ danh phận mà ở bên cạnh hắn, chấp nhận đồng giường cộng chăn với hắn. Dần dần, trái tim của nàng bắt đầu tiếp nhận hắn từ lúc nào không biết. Càng gần gũi hắn, tình cảm càng sâu đậm, đến giờ, muốn dứt bỏ hắn cũng là một điều khó khăn. Sau khi Mộ Dung Phong rời khỏi, Uyển Nghi vốn đã định trở về phủ thừa tướng, nhưng Nam Cung Nguyệt lại một mực muốn nàng ở lại đây, nàng cũng không từ chối. Lí trí muốn nàng đi, nhưng trái tim lại giữ nàng ở lại. Nàng...là đang luyến tiếc sao? Luyến tiếc gương mặt hắn, luyến tiếc tình yêu của hắn? Uyển Nghi khe khẽ lắc đầu, sau này không nên tới đây ngồi nữa, càng nghĩ lại càng sầu, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ tới hắn. Tâm nàng đau, nàng cô đơn, những đêm chỉ có một mình, nàng càng thấm thía cái cảm giác tịch mịch. Giờ đây, mỗi ngày đối với nàng đều trôi qua thật chậm, thật lâu, mà đêm...lại càng dài. Đôi lúc nàng nhớ, thêm một vòng tay ấm áp, thêm cái ôm quen thuộc, và cảm giác được vui mặt vào ngực hắn, tham lam hít thở mùi hương trên người hắn. Một mối...nàng thực sự rất mệt mỏi, cũng thật cô đơn, dường như không phải hắn thì không ai có thể lấp đầy khoảng trống trong tim nàng vậy.

Vũ Điệp phiên muộn đem áo khoác khoác lên vai Uyển Nghi, vỗ vỗ nhẹ vào vai nàng. Nhớ ngày nào nàng còn vô tư lự, nghịch ngợm đáng yêu, vậy mà giờ lại thành ra một bộ dạng này, nàng không thể không thương tâm.

" Tiểu thư, trời sắp tối rồi, về phòng thôi. "

Uyển Nghi lắc lắc đầu, nàng cảm thấy, dù ở nơi đây hay trở về phòng cũng đều như vậy thôi, vô cùng tịch mịch, thà rằng ở đây hít thở khí trời, như vậy xem ra còn tốt hơn nhiều.

" Tỷ tỷ. "

Uyển Nghi quay đầu lại, theo thói quen khẽ mỉm cười.

" Nguyệt nhi, làm gì vậy? "

Nàng cười cười hỏi nhìn Nam Cung Nguyệt mặt mày rạng rỡ, trên tay xách mấy vò rượu, theo sau là Doãn Tắc, cũng khẽ nệ xách rất nhiều vò rượu, trong lòng có chút ngạc nhiên.

" Mượn rượu tiêu sầu, tỷ tỷ, muội uống cùng tỷ. "

Nam Cung Nguyệt cẩn thận đặt rượu lên bàn đá, cười rạng rỡ.

" Không uống. "

Uyển Nghi chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ khiến cho mặt Nam Cung Nguyệt thoáng chốc méo xệch. Uyển Nghi không chịu uống rượu, vậy chẳng phải kế hoạch của nàng sẽ đổ bể hết sao?

Uyển Nghi bình thần phóng tầm mắt ra xa, có chút suy nghĩ sao hôm nay nha đầu này lại muốn tìm nàng uống rượu, nhưng nàng chính là không muốn uống. Uống rượu vốn dĩ không tốt cho sức khỏe, lại càng không thể giúp tiêu sầu. Càng uống, càng nghĩ, lại càng sầu. Dù cho có thể quên đi trong chốc lát thì sao? Đến khi tỉnh táo lại càng cảm thấy đau lòng, tưởng chừng như tất cả mọi thứ chỉ là một giấc mộng. Mà nàng cũng không thể suốt đời đắm chìm trong men rượu để quên sầu được.

" Ta vốn dĩ không có chuyện sầu muộn, mà nếu có cũng không cần mượn tới rượu để giải sầu. Còn muội thì lại càng không có, cần chi uống rượu chứ? Còn nhỏ đừng có tập tành uống rượu, không tốt chút nào đâu. "

Nam Cung Nguyệt mặt méo xệch, bối rối nhìn Doãn Tắc. Doãn Tắc cũng nhìn lại, khẽ nhún vai. Ngay từ đầu hắn đã thấy kế hoạch này thật khó thực thi rồi mà. Nam Cung Nguyệt trợn mắt bặm môi, dứ dứ nắm đấm trước mặt Doãn Tắc, nam nhân này thật hết sức vô dụng mà, chẳng nhờ cậy được cái gì.

Uyển Nghi vẫn như cũ ngồi xoai người lại với hai người, lặng thinh. Nam Cung Nguyệt chán nản thở dài, ngồi xuống trước mặt nàng, vẻ mặt buồn bã.

" Tỷ tỷ, thật ra tỷ đã quyết định sẽ chấp nhận Mộ Dung Phong đúng không? Tỷ muốn rời khỏi đây, rời xa hoàng huynh của muội...muội..." Nam Cung Nguyệt ngập ngừng, cười nhạt " Muội không biết còn được ở bên cạnh tỷ bao lâu nữa, chỉ muốn tranh thủ những ngày còn lại, cùng với tỷ chén tạc chén thù, như vậy cũng không được sao? "

Giọng nói trầm buồn, ưu thương pha lẫn chút ghen ngạo của Nam Cung Nguyệt khiến Uyển Nghi có chút thương cảm. Tâm tư bình lặng như gợn sóng đau nhói lòng. Nàng nhìn Nam Cung Nguyệt, đôi mắt lạnh lùng trong sáng không một tia tạp sắc của Nam Cung Nguyệt giờ nhiễm một mảnh u buồn, miệng cố gượng cười nhưng lại chẳng chút vui vẻ. Mi mắt Uyển Nghi sụp xuống, thoáng chút u sầu, nàng vươn tay mở nắp một bô rượu, mỉm cười giờ lên trước mặt Nam Cung Nguyệt lắc lắc.

" Không mang chén uống sao đây? Muốn để ta tu cả vò sao? "

Nam Cung Nguyệt thấy vậy liền cười toét miệng, rồi rút vẩy Doãn Tắc.

" Mau, mau mang chén uống rượu tới đây. "

" Ân. " Doãn Tắc gạt đầu, dùng tốc độ nhanh nhất tới trừ phòng, mang tới ba cái chén uống rượu.

Nam Cung Nguyệt cùng Uyển Nghi, người này một chén, người kia một chén, vô cùng hào hứng. Vũ Điệp cùng Doãn Tắc chỉ đứng bên cạnh xem Nam Cung Nguyệt cố tìm cách chúc cho Uyển Nghi thật nhiều rượu, trong khi bản thân lại chỉ nhấp môi, hoặc lên lút đồ đi. Chút hơi men khiến cho Uyển Nghi hơi choáng váng, vì vậy nàng hoàn toàn không phát giác ra những việc mà Nam Cung Nguyệt đang làm, ngay cả khi Nam Cung Nguyệt lên đồ một ít thuốc vào chén của nàng.

Chưa quá một tuần hương, Uyển Nghi đã say mềm. Đôi mắt mơ màng, sắc mặt nhiễm một mảnh đỏ gấc, nàng gục đầu xuống mặt bàn, đôi môi anh đào khẽ hé mở, cười một cách ngốc nghếch. Đầu óc nàng choáng váng, đất trời như xoay vòng, khung cảnh như biến thành ảo ảnh bay nhảy trước mắt nàng. Hương vị cay nồng của rượu bỗng cháy nơi cổ họng, nhộn nhạo trong dạ dày của nàng, nàng muốn nôn, nhưng không thể nôn được. Đầu nàng đau nhức vô cùng khó chịu.

Những mảnh kí ức rời rạc như bay qua trước mắt nàng, khiến tâm nàng co rút một trận đau đớn. Nàng gục đầu lên mặt bàn, đem chính bản thân mình òa khóc như một tiểu hài tử. Nàng khóc òa, nước mắt nước mũi nhanh chóng thấm ướt một mảng y phục, nàng càng gào lên to hơn, như đem hết nỗi thống khổ trong lòng phát tiết ra ngoài, càng khóc càng thương tâm. Nàng cũng không rõ tại sao tự dưng lại khóc, chỉ biết là đã khóc rồi thì không cách nào dừng lại.

Nhưng, một lát sau, ngoài cảm giác váng vất do say rượu, nàng còn có một cảm giác khác lạ hơn, cơ thể nàng nóng bừng, nàng liên tục đưa tay lên phẩy phẩy, hy vọng sẽ mát hơn một chút, nhưng là càng lúc càng nóng, càng lúc càng thiêu đốt. Nam Cung Nguyệt thấy vậy liền nháy mắt với Vũ Điệp và Doãn Tắc, hai người liền biết ý làm theo những gì đã được phân công. Vũ Điệp cùng Nam Cung Nguyệt diu Uyển Nghi về phòng, còn Doãn Tắc thì đi tìm Nam Cung Việt.

Trong thư phòng, Nam Cung Việt ngồi bất động trước thư án, tâm trí hần đường như không nghĩ được bất cứ điều gì. Hần thở dài, day day trán đầy mệt mỏi. Hần không thể cứ tiếp tục như thế này được, dù vì bất cứ điều gì thì hần cũng nên lấy lại tinh thần, còn rất nhiều việc cần hần giải quyết. Liền cầm lên bút lông, bắt đầu phê duyệt tấu chương. Tiếng gõ cửa vang lên có chút gấp gáp, Nam Cung Việt vẫn chuyên tâm vào công việc, nhàn nhạt lên tiếng.

" Có chuyện gì? "

" Vương gia. " Tiếng nói trầm khàn của Doãn Tắc vang lên phía sau cánh cửa, có chút do dự, nhưng cũng dường như đang khấn trương " Dường tiểu thư uống rượu say, người có muốn tới xem một chút không? "

Bàn tay cầm bút khựng lại trong một thoáng, Nam Cung Việt ngẩng đầu, nhìn ra phía cửa, dù cửa đang đóng, trong lòng có chút rối rắm. Uyển Nghi, nàng ấy uống rượu sao? Vì lẽ gì mà uống? Sao lại tự hành hạ bản thân mình như vậy? Chẳng phải trước đây nàng rất ghét uống rượu sao? Hần thật sự là muốn đến xem nàng, nhưng...hần có tư cách gì chứ? Sau một thoáng suy tư, đầu bút lông lại uyển chuyển lướt trên mặt giấy, tiêu sái, tự tại, hoàn toàn trái ngược với tâm trạng của người cầm bút. Hần nhếch miệng cười nhạt, nói vọng ra ngoài.

" Bảo Vũ Điệp chăm sóc nàng ấy thật tốt. "

" Nhưng là...vương gia..." Giọng của Doãn Tắc lại do dự vang lên " Tiểu thư uống say, có vẻ rất khó chịu, còn khóc rất lớn. Người thật sự không muốn quan tâm sao ạ? "

Tâm Nam Cung Việt lại lần nữa chấn động. Bút lông cầm trên tay rơi xuống, lem một vệt dài trên tấu chương, lăn xuống đất. Ánh mắt hần thâm trầm nhìn vào khoảng không vô định, tâm tư rối loạn. Cuối cùng, hần vẫn là chịu không nổi, chống tay lên mặt bàn đứng dậy, mở cửa cùng Doãn Tắc hướng Dương viện đi tới.

Nam Cung Việt vừa có chút khần trương, lại vừa có chút chần chừ, cứ ba bước nhanh lại một bước chậm, không để ý tới Doãn Tắc đi càng lúc càng chậm, cuối cùng thì mất hút sau lưng hần. Tới trước cửa phòng Uyển Nghi, bàn tay Nam Cung Việt do dự giờ lên hồi lâu, cuối cùng cũng nhẹ gõ cửa. Nhưng chờ một lúc vẫn không thấy ai ra mở cửa, mà trong phòng lại vang lên tiếng rên rỉ mang theo vẻ thống khổ của Uyển Nghi. Nam Cung Việt nhíu mày, thầm nghĩ rốt cuộc là tại sao không có ai ra mở cửa, Vũ Điệp không ở bên trong chăm sóc nàng sao?

Do dự một hồi, cuối cùng vẫn là tự mình đẩy cửa bước vào.

Uyển Nghi nằm trên giường, gương mặt đỏ bừng, lăn qua lộn lại, có vẻ khó chịu vô cùng. Nam Cung Việt lại gần, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, phút chốc liền giật mình, bàn tay của nàng nóng đến kinh người, có phần không giống với say rượu. Cảm nhận được một bàn tay ấm áp đặt lên tay mình, Uyển Nghi liền thỏa mãn nắm lấy, mơ màng mở mắt. Nam Cung Việt nhíu mày quan sát tỉ mỉ Uyển Nghi, gương mặt nhiễm một rặng mây hồng, sóng mắt mê ly, nồng đậm tình ý, thân thể vì bị thiêu nóng mà vận vẹo khó chịu, y phục trên người bị kéo đến xộc xệch, lộ ra bờ vai mảnh khảnh trắng nõn. Hơi thở của nàng gấp gáp, nóng bỏng, lồng ngực phập phồng nhấp nhô lên xuống, tư thế kêu gọi, quyến rũ đến mê người, khiến cho Nam Cung Việt không khỏi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cái này là say rượu gì chứ? rõ ràng là bị hạ xuân được.

Nam Cung Việt day day tâm mi đầy phiền muộn, lúc này Tử Y không có ở trong phủ, không thể giải dược cho nàng. Chợt nhớ ra trong thư phòng của còn có một viên giải dược, Nam Cung Việt liền hấp tấp đứng lên, ai ngờ lại bị Uyển Nghi giữ chặt lấy tay không cho đi. Nàng từ trên giường mơ màng nhìn hần, mùi hương nam tính nhẹ nhàng vẫn vương bên chóp mũi khiến nàng nuốt nuốt nước miếng. Nàng rướn người lên, một tay giữ chặt lấy tay Nam Cung Việt, một tay vòng qua cổ hần kéo xuống. Nam Cung Việt mất đà, vội vàng chống hai tay xuống giường, gương mặt của hần kề sát gương mặt của Uyển Nghi. Uyển Nghi vươn đầu lưỡi, liếm liếm cánh môi của Nam Cung Việt, cười ngây ngô, ưm...thực ngọt ngào, nàng muốn...muốn nhiều hơn nữa. Nếu bình thường chỉ là hạ xuân được, có lẽ nàng sẽ còn chút lí trí để suy nghĩ, nhưng lúc này, vừa bị con say rượu vừa bị xuân được hành hạ, nàng sớm đã không nghĩ được gì. Hơn nữa, nếu đối tượng là hần...nàng nguyện ý.

Đầu lưỡi ướt át mềm mại quét qua cánh môi khiến Nam Cung Việt một trận run rẩy, hắn chăm chăm nhìn Uyển Nghi đang nằm rên rỉ dưới thân, cánh tay yêu kiều vòng qua ôm lấy cổ hắn, khiến cơ thể hắn lập tức có phản ứng. Nam Cung Việt cảm thấy cổ họng mình nóng cháy, cổ nuốt xuống cảm giác thèm muốn, dùng một tia lí trí của mình đứng dậy. Bàn năng thúc đẩy hắn phải tiến tới, nhưng hắn lại không cho phép mình làm vậy. Dù cho không phải lần đầu, nhưng giờ nàng đối với hắn đã không còn là gì, nếu lợi dụng lúc này đoạt lấy thân thể của nàng chẳng phải cảm thú cũng không bằng sao?

Nhưng...có người lại muốn hắn làm cảm thú, Uyển Nghi lại một lần nữa bướng bỉnh kéo hắn xuống. Nàng đưa tay lần cời thắt lưng hắn, đôi môi tham lam tìm đến cổ hắn, khẽ liếm, dường như cảm nhận được cơ thể Nam Cung Việt khẽ run, nàng ngẩng đầu, giương mắt nhìn Nam Cung Việt, cười ngây ngốc. Đôi môi nàng chuẩn xác tìm đến môi hắn, liếm liếm như một con mèo nhỏ, hơi thở nóng ẩm phả vào mặt hắn, khiến cơ thể hắn cứng đờ. Uyển Nghi vẫn không chịu buông tha, đầu lưỡi linh hoạt như một con rắn, hôn liếm dần lên vành tai của hắn, nhẹ cắn. Hành động này khiến cho tia lí trí yếu ớt cuối cùng của Nam Cung Việt bay mất, nửa người dưới của hắn leo lên giường, cánh tay mạnh mẽ gắt gao ôm lấy eo nàng, đôi môi hôn trụ lấy môi nàng, giành lại thể chủ động.

Cuối cùng vẫn là tình cảm chiến thắng lí trí. Một khắc này, hắn tình nguyện biến thành cảm thú.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Ads Ôm trong tay người mình yêu nhất, cùng nỗi nhớ mong kìm nén suốt bao lâu, Nam Cung Việt khó lòng giữ được bình tĩnh. Nụ hôn nồng nàn, sâu sắc cứ kéo dài mãi, tưởng chừng như chẳng bao giờ dừng lại. Nam Cung Việt tham lam quẩn lấy cái lưỡi mềm mại ướt át của Uyển Nghi, đầu lưỡi uyển chuyển càn quét trong khoang miệng của nàng. Uyển Nghi cũng không chút bài xích, cánh tay vòng qua cổ hắn, nồng nhiệt hôn đáp lại hắn. Điều này giống như một sự cổ vũ âm thầm, khiến nụ hôn của Nam Cung Việt càng thêm cuồng dã, công thành đoạt đất.

Bàn tay to lớn cời thắt lưng của Uyển Nghi, vạt áo mở ra, lộ ra cánh xuân kiều diễm. Nam Cung Việt cảm thấy cổ họng mình khô khốc, trổng ngực đập nhanh, toàn thân nóng bừng. Trước ngực bỗng nhiên mát mẻ, cảm giác trời buộc của y phục cũng không còn, Uyển Nghi thoải mái dặt ra một tiếng rên rỉ đầy mị hoặc, hơi thở nóng ẩm gấp gáp. Nam Cung Việt hôn lên cần cổ trắng ngần của nàng, nhẹ mon trớn, sau đó mút vào, nhắm nháp vị ngọt lành trên cơ thể nàng. Bàn tay to nhẹ nhàng phủ trên cơ thể của nàng, vuốt ve. Bờ môi nóng ẩm hôn từng tấc da thịt của nàng, từ từ trượt xuống...

Nụ hôn ướt át lan đến ngực, đầu ngực bị một cảm giác ấm áp bao trùm, lại có đầu lưỡi ướt át nhẹ liếm, một bên ngực cũng được chăm sóc tận tình, xoa nắn không ngừng khiến Uyển Nghi không kiềm chế được rên rỉ. Nam Cung Việt rời bỏ ngực của nàng, hôn lên vành tai của nàng, nhẹ cắn, phất chốc, vành tai hắn cảm lập tức đỏ bừng. Bàn tay hắn vẫn tiếp tục phủ trên bầu ngực của nàng, ngón tay miết nhẹ lên nụ hoa hắn cảm dụng đứng đầy kiều ngạo. Hương hoa dịu nhẹ phảng phất tỏa ra từ thân thể nàng khiến hắn mê đắm, liền muốn đưa tay cời bỏ y phục của chính mình.

Bất ngờ, Uyển Nghi túm lấy cổ áo Nam Cung Việt kéo ghì xuống, xoay người đè lên người hắn. Đôi mắt nàng mơ màng, ngón tay thon dài trượt trên yết hầu, xuống đến xương quai xanh của Nam Cung Việt, cười ngốc nghếch.

"Ta muốn ở trên."

"Hả?"

"Lần này đến lượt ta khi dễ ngươi."

Hừ hừ...lần nào cũng là hắn xé đồ của nàng, lần nào cũng là hắn áp nàng dưới thân, phi thường khi dễ nàng. Lần này, nhất định đến lượt nàng. Bàn tay nàng gắt gao nắm chặt lấy cổ áo hắn, dùng sức xé, nhưng dù là dùng sức đến đâu là tay, y phục của hắn vẫn không mấy may sút mẻ. Đầu óc nàng chìm trong hỗn loạn, liền nổi giận vô cớ, tay loạn cời phanh ngực áo của Nam Cung Việt. Cơ bắp cường tráng, lồng ngực vạm vỡ hiện ra trước mắt, khiến Uyển Nghi không tìm được nuốt nuốt nước miếng. Lần này, chính là đến phiên nàng khi dễ hắn, nhưng...nàng chính là không biết phải làm sao. Nàng mơ hồ, trí óc rối loạn, bàn tay cũng chạy loạn trên lồng ngực của Nam Cung Việt. Nàng cơ bản chính là cũng không có ý thức được bản thân mình đang làm những gì. Nhưng hành động ngộ nghĩnh của Uyển Nghi, lại dễ dàng thôi bùng lên dục hỏa của Nam Cung Việt. Bàn tay to bắt lấy bàn tay mềm mại đang chạy loạn của Uyển Nghi, xoay người một cái, lại tiếp tục đem nàng đặt dưới thân. Nam Cung Việt cười cười.

"Có những việc, nên để nam nhân làm vẫn hơn."

Đôi môi lại tiếp tục dán lên đôi ngực no đủ, bàn tay to vuốt ve vòng eo thon nhỏ, xuống tới đùi, liền dừng lại một chút, vuốt ve, mon trớn, gọi lên dục hỏa càng lúc càng nồng đậm. Uyển Nghi vô thức đưa tay lên ôm chặt lấy lưng Nam Cung Việt. Những ngón tay thon dài thô ráp chà chậm luồn vào giữa hai chân của chân của Uyển Nghi, miết nhẹ cửa huyết nóng rực, ẩm ướt.

"A..."

Uyển Nghi rướn cong người, rên rỉ, trán phủ một tầng mồ hôi mỏng. Ngón tay lưu luyến nơi tiểu huyết ẩm ướt, rồi bắt chọt đâm vào, càn quấy, khiến Uyển Nghi không chịu được, càng rên rỉ nhiều hơn, vẻ mặt như vừa thống khổ, vừa sung sướng, ý loạn tình mê. Nam Cung Việt gầm nhẹ một tiếng, rút

ngón tay ra, thay thế vào đó bằng nam căn to lớn, mạnh mẽ xuyên xỏ.

"A...a...a..."

Uyển Nghi thống khoái kêu lên, bàn tay gắt gao bám lấy lưng Nam Cung Việt, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt ửng đỏ mê người. Nam Cung Việt cử động thất lưng, rướn người về phía trước, đem toàn bộ nam căn to lớn chìm trong tiểu huyết ướt át. Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng da thịt đụng chạm vang lên đầy mị hoặc, khiến người khác phải đỏ mặt chân run.

Đã lâu không cùng thân cận, cảm giác ngọt ngào như lan tỏa trong tim của cả hai. Nam Cung Việt không ngừng dùng sức, thất lưng đưa đẩy theo tiết tấu, một lần lại một lần tấn công ở dải đất mềm mại chặt chẽ, sau cùng gầm nhẹ một tiếng, đưa hai người cùng tới đỉnh cao dục vọng.

Kích tình qua đi, Nam Cung Việt ôm Uyển Nghi người còn ướt đầm mồ hôi ở trong lòng, dịu dàng vén lọn tóc mai ra sau mang tai cho nàng, ngón tay lướt trên từng đường nét khuôn mặt nàng, như muốn khắc sâu dung nhan này vào tận tâm khảm. Hắn nhắm nghiền mắt đầy đau đớn, ôm chặt lấy nàng vào lòng, muốn cả đời này cứ ôm chặt nàng như thế, mãi mãi không tách rời.

Đêm, trôi qua trong yên bình.

Những tia nắng buổi sớm mai lấp ló sau rừng cây, len lỏi qua khe cửa, tiếng chim hót chuyển cảnh riu rít vang lên như chào mừng một ngày mới. Uyển Nghi khẽ cựa mình, rúc vào lồng ngực của Nam Cung Việt, cười thỏa mãn. Đã lâu rồi nàng không có giấc ngủ an bình như vậy, thật thoải mái. Đột nhiên cảm thấy có phần không đúng, nàng giật mình mở to mắt, kinh hoàng nhìn gương mặt đang say ngủ. Nàng đang nằm lọt thỏm trong lòng Nam Cung Việt, hai thân thể xích lỏng quấn quýt lấy nhau, gần gũi không một khe hở. Nàng kinh hoàng nhìn hắn, hồi lâu sau, một tiếng thét kinh hãi vang vọng trời trong, chấn động vương phủ.

Nam Cung Việt giật mình tỉnh dậy, nhìn người trước mặt đang vô cùng hoảng loạn.

"Uyển Nghi. Có chuyện gì vậy?"

"Ta...ta...ngươi...ngươi..."

"Uyển Nghi, có chuyện gì cũng bình tĩnh nói." Nam Cung Việt nhòe người dậy, nhẹ vỗ vỗ lưng Uyển Nghi, đầy quan tâm.

"Rốt cuộc là ngươi và ta đã phát sinh ra chuyện gì hả?" Uyển Nghi hét lên.

Nam Cung Việt nhìn đôi ngực phập phồng vì tức giận của Uyển Nghi, có phần dờ khóc dờ cười. Nhìn cái tình cảnh này, nàng còn hỏi là đã phát sinh chuyện gì. Khẽ thở dài một hơi, Nam Cung Việt ngẩng đầu nhìn Uyển Nghi nói.

"Nàng bị hạ xuân dược."

"Cái gì mà hạ xuân dược chứ? Ta sao có..." Lời nói chưa dứt, Uyển Nghi đã im bật, mặt tái mét. Nàng nhớ lại, hôm qua chính là cùng Nam Cung Nguyệt uống rượu, sau đó...sau đó...Chết tiệt.

Uyển Nghi nghiêng răng, cười lạnh, sau đó liền bình tĩnh bước xuống giường, lấy y phục mặc vào. Nam Cung Việt im lặng nhìn một màn diễn ra trước mắt, đợi đến khi nàng mặc xong y phục, liền giữ lấy tay nàng.

"Uyển Nghi."

"Buông ra."

"Tha thứ cho ta, trở về vương phủ, có được không?"

"Trở về?" Uyển Nghi cười lạnh "Tại sao ta lại phải trở về? Rồi Song Song của ngươi sẽ ra sao đây? Ta không muốn trở thành kẻ vô tình bạc nghĩa như ngươi."

Uyển Nghi lạnh lùng rút tay về, khóa miệng khẽ nhếch lên, rời khỏi phòng. Nam Cung Việt đau xót nhìn vào tay mình, cười nhạt. Cảm giác ấm áp hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lẽo thấu tận tâm can. Bước chân xuống giường, nhặt y phục mặc vào, hắn chưa xót trở về phòng. Nàng...thật sự không muốn ở bên cạnh hắn nữa sao?

Uyển Nghi vừa đi vừa cắn mạnh môi dưới cũng không cảm thấy đau, nhả phượng một mảnh ướt át, mảy liễu nhú chặt, vừa đau đớn, vừa tức giận. Đi tới phòng Nam Cung Nguyệt liền đẩy cửa xông vào. Nam Cung Nguyệt đang cùng Doãn Tắc ngồi uống trà, nhìn thấy Uyển Nghi tới liền đứng dậy, đến gần bên cạnh cười nói

"Tỷ tỷ."

"Bóp."

Một tiếng động chói tai vang lên, Nam Cung Nguyệt lao đảo vịn vào bàn, giữ cho chính mình đứng vững, một tay đưa lên bưng má. Doãn Tắc thấy vậy lập tức đến bên, vòng tay ôm giữ lấy người nàng, phần đau lòng nhìn năm dấu ngón tay đỏ ửng trên mặt Nam Cung Nguyệt, phần thất kinh nhìn Uyển Nghi.

"Tỷ tỷ." Nam Cung Nguyệt nghẹn ngào, đôi mắt mở to mong nước, vẻ mặt ủy khuất đáng thương. Nàng không nghĩ tới có một ngày Uyển Nghi lại tát nàng.

"Tại sao muội lại làm như vậy?" Uyển Nghi hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh, đôi mắt chứa đựng đau đớn và chua xót, thanh âm lại có phần day nghiêng.

"Muội...muội..."

"Ta hỏi là tại sao?" Uyển Nghi gầm lên, nước mắt cũng vô thanh vô tức rơi xuống.

"Muội...muội xin lỗi...Nhưng...muội thật sự không muốn tỷ rời khỏi nơi này...xin lỗi...muội xin lỗi." Nam Cung Nguyệt nghẹn ngào khóc nức lên, nước mắt như chuỗi hạt châu bị đứt, rơi xuống không ngừng.

Uyển Nghi bật cười, tiếng cười nhạt lại mang thêm phần khinh thường, đôi mắt cũng lạnh lẽo như băng.

"Nguyệt nhi, muội làm ta quá thất vọng."

Uyển Nghi lặng lẽ xoay người bước đi, mi mắt sụp xuống, khóe miệng vẫn tươi cười, nhưng trong lòng thì đau đến tê tâm liệt phế. Nam Cung Nguyệt ngồi phịch xuống nền đất, bùng bật khóc. Doãn Tắc đau lòng ôm nàng vào trong lòng, nâng mặt nàng lên, xót xa xoa xoa bên má ửng đỏ.

"Còn đau lắm không?"

Nam Cung Nguyệt mím môi, lắc đầu, nước mắt tuôn rơi, nàng ôm chặt lấy Doãn Tắc, khóc đến nghẹn lời. Là nàng sai, nàng đã sai thật rồi...

Uyển Nghi lao đảo trở về phòng, vừa đi vừa cười, nụ cười chất chứa ưu thương. Đi tới cầu độc mộc bắc ngang qua hồ cá giữa phủ, nàng vịn tay vào lan can, nhìn xuống mặt nước hồ trong veo, nước mắt lại liên tục rơi xuống. Tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, Nam Cung Việt đứng trước mặt nàng, vẻ mặt u buồn, khóe miệng hơi nhếch, tựa tiểu phi tiểu.

"Ta sẽ về phủ thừa tướng."

Uyển Nghi cup mi mắt, đi lách qua Nam Cung Việt. Dầu sao cũng chẳng phải lần đầu đồng giường cộng chăn, chỉ là sự việc xảy ra khiến cho cả hai cùng bối rối, không biết phải làm sao đối mặt. Hơn nữa, điều càng khiến cho nàng đau lòng hơn là vì nàng nhận ra nàng vẫn còn cần hắn, cả thân thể lẫn trái tim.

"Uyển Nghi." Tiếng gọi vang lên sau lưng vẫn khiến nàng không tự chủ được dừng bước chân. Nàng cố đè nén thanh âm run rẩy, nhàn nhạt đáp.

"Có chuyện gì?"

"Ở lại đây đi."

"Ta không muốn."

Nàng đứng quay mặt lại với hắn, không nhìn được biểu cảm trên gương mặt, thanh âm bình thản, chỉ có đôi vai khẽ run lên nhẹ nhẹ.

"Ta sẽ không làm phiền nàng nữa đâu." Nam Cung Việt cười nhợt nhạt "Nguyệt nhi, nó rất quý nàng, ở lại đây đi. Ở lại...chờ hắn đến đón nàng, được không?"

Nói hết câu, Nam Cung Việt lại khẽ cười, nói là vì Nam Cung Nguyệt, nhưng thực chất chỉ là vì bản thân hắn mà thôi. Uyển Nghi trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng trả lời.

"Được."

Ánh nắng buổi sớm mai nhợt nhạt, không còn vẻ rực rỡ chói sáng, gió nhẹ phiêu lãng, đem tà váy của Uyển Nghi thổi bay. Nàng đứng quay lưng về phía hắn, trong dáng đứng có biết bao nhiêu là cô độc, biết bao đau đớn. Bước chân lại một lần nữa bước về phía trước, muốn rời khỏi tầm mắt hắn.

"Uyển Nghi, ta yêu nàng."

Không cần biết nàng có muốn nghe hay không, hắn vẫn muốn nói cho nàng biết, một câu nói mà hắn đã ấp ủ bao lâu nay. Ở bên cạnh nàng, làm tổn thương nàng, nhưng ngay cả một câu nói hắn cũng chưa từng cho nàng. Nàng vàng âm áp, dịu dàng bao trùm lên hai người, hai chiếc nhẫn bạc ở hai bàn tay lấp lánh dưới ánh nắng, cho đến giờ, họ cũng chưa từng một lần tháo ra.

"Thì sao?"

Uyển Nghi nhếch miệng khẽ cười, tiếp tục bước đi, nhưng mỗi bước chân lại nặng nề hơn bao giờ hết. Một câu nói như đợt thủy triều đánh vào trái tim nàng, khiến trái tim nàng như run rẩy. Một câu nói, nàng đã chờ bao lâu nay, nhưng đến khi tất cả đã không còn cứu vãn được nữa, hắn mới chịu nói. Vậy thì sao chứ? đã không còn quay lại như ngày xưa được nữa rồi. Bước chân vẫn cứ phải tiếp tục tiến về phía trước, lời nói ra nhẹ như gió thoảng, nhưng tâm lại bình thản đến lạ kỳ. Không phải là đã không còn buồn nữa, mà là đã quá mệt mỏi. Không phải là đã không còn biết đau, mà là trái tim đã chết lặng rồi.

Tà dương tịch tịch kéo đến, có một người vẫn đứng chôn chân trên cây cầu độc mộc không hề suy chuyển. Trường bào đỏ thắm tung bay trong gió, tóc theo con gió phiêu lãng nhẹ bay, ánh mắt hần vẫn chăm chăm nhìn về một hướng, đôi mắt ấy có biết bao nhiêu là cô độc... Nhưng trên thế gian này, sự đời vẫn vậy. Có những thứ một khi đã mất đi, sẽ không bao giờ có thể tìm lại được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Đêm, đầy dần và lặng lẽ, Từ Y vừa trở về phủ đã lập tức tới Dương viện. Uyển Nghi đang nằm trên giường, một chiếc chăn mỏng đắp ngang qua ngực, mi mắt khép hờ, hơi thở ổn định, nhưng lại không cách nào ngủ được. Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng mở hé mắt ra nhìn, chống tay lên đệm ngồi dậy.

"Ngủ sớm vậy? "

Từ Y tới bên bàn ngồi xuống, hỏi băng quơ.

"Tỷ đến tìm muội có chuyện gì không? "

Uyển Nghi trả lời bằng một câu hỏi. Nàng vốn dĩ cũng chẳng buồn ngủ, chỉ là nếu cứ tiếp tục ngồi thờ người ra, nàng sẽ lại tiếp tục nghĩ đến những việc không vui. Nàng chỉ là muốn nằm trên giường, muốn ngủ một chút, như vậy có lẽ sẽ tìm được chút an bình. Vì chỉ trong giấc mơ, nàng mới có được sự thanh thản mà khi tỉnh táo nàng không có được. Từ Y nhàn nhạt liếc nhìn, sau đó liền đứng dậy, đi tới bên giường ngồi xuống. Bàn tay dịu dàng đặt lên tay Uyển Nghi.

"Ta nghe nói hôm nay muội và vương gia có chuyện? "

"Cũng không có gì to tát. " Uyển Nghi hướng mắt nhìn thẳng, nhẹ giọng đáp.

Từ Y im lặng, không nói nữa. Hai người cứ như vậy, chẳng ai nói với nhau câu nào, một hồi lâu sau, Từ Y chợt khẽ thở dài, đứng dậy.

"Thôi, ngủ sớm đi. Ta không làm phiền muội nữa. "

"Àn. "

Uyển Nghi không phản ứng nhiều, chỉ trả lời một tiếng rồi lại nằm xuống, nhắm mắt.

Đi qua cây cầu độc mộc, hướng thư phòng đi tới, không gõ cửa liền trực tiếp đi vào. Nam Cung Việt đang ngồi trầm ngâm trong phòng, ánh nến lập lờ yếu ớt hắt lên gương mặt hần, trông có phần tiêu tụy. Thấy Từ Y vào phòng, hần cũng không buồn nhấc mắt.

"Sao không giữ muội ấy lại? " Từ Y hỏi.

"Giữ được sao? " Nam Cung Việt cười nhạt, đuôi mắt hơi nhếch lên, sắc mặt u ám. "Ta vốn dĩ muốn giữ lấy nàng, nhưng nàng lại chẳng hề muốn cho ta cơ hội. Ta sợ nếu càng cố chấp, sẽ càng làm tổn thương đến nàng ấy. Có lẽ nàng ấy đã đúng. Ở bên cạnh hần sẽ tốt hơn ở bên cạnh ta. "

Đêm càng thêm tịch tịch, tiếng côn trùng rả rích như một bản hòa âm đầy tuyệt diệu của thiên nhiên. Không gian chìm trong yên lặng và bóng tối, chỉ có tiếng côn trùng thỉnh thoảng vang lên, càng khiến lòng hần càng thêm trống trải, cô liêu.

"Haizz..." Từ Y thờ dài. "Cả hai người, lúc cần buông tay thì cố chấp không buông, lúc cần cố chấp thì lại từ bỏ. Tại sao lại ngốc đến như vậy? Lúc mất đi điều mình quý trọng nhất, khi ấy có hối hận cũng không kịp đâu. "

Từ Y rời khỏi phòng, Nam Cung Việt cup mắt, ngón tay mân mê trên một bức họa thiếu nữ. Từng đường nét, từng sắc thái của nàng đều được khắc sâu vào tâm trí hần. Khẽ thở dài, đứng dậy mở cửa sổ, ánh trăng hiền hòa nhẹ nhàng bao phủ lấy hần. Trăng tỏa ra ánh sáng màu bạc, hiền hòa mà lạnh lẽo, cô độc. Trăng...cũng cô đơn giống hần chăng?

Một ngày mới lại bắt đầu, vạn vật đã thức giấc đón chào bình minh, hạ nhân trong phủ cũng rục rịch tỉnh giấc làm việc, chỉ có Uyển Nghi là vẫn chìm sâu vào giấc ngủ. Gần một tháng nay nàng vẫn luôn như thế, ngoài trừ những lúc dùng bữa hoặc có việc gì cần, nếu không nàng sẽ là cả ngày đều nằm trên giường không nhúc nhích. Giống như một người bệnh, chỉ cần hoạt động một chút là đã không chịu đựng nổi vậy. Một là vì nàng vốn dĩ không muốn dậy, chỉ muốn cứ thế sống qua ngày, thứ hai là vì nàng thực sự không khỏe, dạo gần đây luôn thấy trong người nôn nao khó chịu, có lẽ là vì nằm nhiều quá nên cơ thể mệt mỏi đi. Những ngày này, Nam Cung Việt quả thực giữ lời hứa, không hề tới tìm nàng, mỗi ngày đều ở trong thư phòng giúp Nam Cung Thiên phê duyệt tấu chương. Gần một tháng, Mộ Dung Phong vẫn chưa quay lại, nghe nói ở Nguyệt quốc có biến. Hoàng thúc của Mộ Dung Phong là Mộ Dung Khiêm tạo phản, không ngờ lại bị Mộ Dung Phong đoán ra từ trước, liền bí mật diệt trừ hết vây cánh của Mộ Dung Khiêm. Bề lũ tạo phản bị

diệt trừ không còn một ai. Vì Mộ Dung Khiêm thân là hoàng thúc của Mộ Dung Phong nên được miễn xá tội chết, nhưng là cả đời đều phải sống trong ngục. Mộ Dung Phong có gửi thư tới cho nàng, nói rằng sau khi ổn định lại việc triều chính, sẽ nhanh chóng trở về đón nàng.

Cửa nhẹ mở ra, Uyển Nghi khẽ mở mắt liếc nhìn người vừa bước vào phòng, uể oải nhòm người dậy. Huệ Phi nhanh chóng đi tới bên giường đỡ nàng dậy, mỉm cười.

"Nha đầu lười, giờ này mà còn ngủ. "

Uyển Nghi mỉm cười không nói, nương theo Huệ Phi đi tới bên bàn trà ngồi xuống. Cùng lúc đó, Vũ Diệp cũng mang theo một đĩa bánh phù dung tới, đặt lên bàn. Huệ Phi mỉm cười, đẩy đĩa bánh về phía Uyển Nghi.

"Nào, mới tỉnh ngủ, chắc là cũng đã đói bụng rồi, mau ăn đi. "

Uyển Nghi nhìn đĩa bánh, khẽ lắc lắc đầu, nàng chẳng muốn ăn chút gì cả. Đạo gần đây cơ thể mệt mỏi, ăn cái gì cũng không cảm thấy ngon miệng, ăn một chút là chực nôn ra, vô cùng khó chịu. Hai người ta đẩy qua, người đẩy lại, cuối cùng một tiếng "ọc ọc" vô cùng thô lỗ vang lên. Uyển Nghi nhìn Huệ Phi vẻ mặt bối rối, phiếm hồng một mảnh. Nàng đẩy đĩa bánh tới trước mặt Huệ Phi, mỉm cười.

"Muội không muốn ăn, tỷ ăn đi. "

Huệ Phi suy nghĩ một chút, xoa xoa cái bụng đói meo của mình, cầm lấy một miếng bánh.

"Vậy ta không khách khí, nhưng là ta ăn xong cái bánh này, muội phải ăn cùng ta đó, nghe không? "

Uyển Nghi bật cười, có chút ngoan ngoãn gật đầu. Huệ Phi nhìn thấy bộ dạng của Uyển Nghi, trên mặt tỏ ý hài lòng. Nàng khẽ vén tay áo, cầm lên một cái bánh, cắn một miếng nhỏ, nuốt xuống.

"Nào, muội cũng mau ăn đi, phải ăn mới có sức khỏe, nếu không...a..."

Lời nói còn chưa dứt, Huệ Phi bỗng a lên một tiếng, chiếc bánh cầm trên tay rơi xuống. Nàng tròn to hai mắt, thân hình đổ ập xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lập tức tuôn như suối. Uyển Nghi nhìn thấy vậy không khỏi thất kinh, vội nhào tới lay Huệ Phi.

"Nhã Cẩm tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Diệp nhi, mau gọi Từ Y tỷ tỷ. "

Vũ Diệp hốt hoảng, không chậm trễ nửa bước liền chạy đi thật nhanh. Uyển Nghi ở lại nắm lấy tay Huệ Phi đầy lo lắng. Chỉ thấy sắc mặt Huệ Phi càng lúc càng tím tái, thân thể dần dần lạnh đi, đôi môi mấp máy không nói lên lời, chân tay co quắp dần dần cứng lại như đá. Đôi mắt nàng tròn to, nửa kính hãi, nửa cầu cứu, khiến cho Uyển Nghi đau lòng không thôi, quỳnh đến phát khóc.

Đột nhiên, Uyển Nghi chợt nhớ ra, trước đây Từ Y đã từng cho nàng một viên giải độc, nói rằng có thể giải được hầu hết các loại độc. Uyển Nghi vội vội vàng vàng tới bên hòm đựng đồ của nàng, loạn lên tìm giải độc. Vừa nhìn thấy giải độc được cất kỹ cuối đáy hòm, nàng mừng quýnh lên, vội chạy tới đỡ Huệ Phi dậy. Uyển Nghi cẩn thận nhét giải độc vào miệng cho Huệ Phi nuốt, lòng trăm ngàn cầu mong sẽ không xảy ra chuyện gì.

Huệ Phi khó khăn nuốt được xuống, qua một lúc sau, thân thể dần dần ấm lại, hơi thở cũng bình ổn hơn, sắc mặt cũng trở nên hồng hào như trước. Uyển Nghi mừng rỡ không thôi, ôm chặt lấy Huệ Phi mà khóc. Trái tim của nàng như được thả lỏng, nhưng nàng cứ thế khóc không ngừng, càng khóc càng thương tâm, không cách nào dừng được. Cùng lúc đó, Từ Y, Nam Cung Nguyệt và Nam Cung Việt cũng chạy tới, Từ Y không chút chậm trễ liền bắt mạch cho Huệ Phi.

"Ồn rồi, không có việc gì rồi. " Từ Y nhẹ nhàng thở ra một hơi. Không ngờ viên được trước đây nàng cho Uyển Nghi lại có lúc hữu dụng. Nàng buông tay Huệ Phi ra, đi tới bên bàn, rút ra một cây kim bạc, châm vào đĩa bánh, kim bạc lập tức chuyển sang màu đen. Sắc mặt nàng trầm xuống, đưa đĩa bánh lên mũi ngửi ngửi một chút, lại quan sát tỉ mỉ, liền nói:

"Là hóa cốt tán. "

Loại độc này có mùi hương dịu nhẹ, mùi hơi ngọt, không vị, dạng bột nhuyễn, khó nhận biết. Người trúng độc, trước tiên là toàn thân tê liệt, khí huyết ngưng tụ không thể lưu thông. Trong thời gian ngắn, nếu không được giải trừ kịp thời, toàn thân dần đông cứng như đá, dẫn đến tử vong. Là loại độc khiến người ta chết trong đau đớn.

Nam Cung Việt đi tới bên Huệ Phi, nhẹ vỗ vỗ mu bàn tay nàng, đầy mắt lạnh như băng.

"Người đầu, truyền trù nương. "

Bên ngoài "dạ" một tiếng, Nam Cung Việt cùng Từ Y đỡ Huệ Phi lên giường nằm. Rất nhanh, trù nương của trù phòng lập tức được đưa tới. Trù nương tuổi đã cao, mái tóc lấm tấm bạc, gương mặt đầy những nếp nhăn, nhưng cũng là toát lên vẻ hiền từ phúc hậu. Bà run rẩy quỳ trên mặt đất, liên tục đập đầu, một bộ dạng kinh hồn bạt vía.

"Vương gia tha mạng, vương gia tha mạng. Lão nô thực tình không biết gì hết. Xin vương gia tha mạng, vương gia tha mạng. "

Nam Cung Việt sắc mặt thâm trầm, đôi mắt lóe lên hàn quang, hắc tuyến đầy mắt, hần khẽ phát tay, thấp giọng nói.

"Đứng lên đi, ta là không phải muốn trách tội ngươi. Ta cũng không tin ngươi có lá gan làm chuyện đó. "

"Cảm tạ vương gia, cảm tạ vương gia. "

Trù nương liên tục đập đầu mấy cái, phui bụi trên y phục đứng dậy, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi đang rơi đầy trên trán.

"Ngươi nghĩ xem, có thấy ai khả nghi hay có khả năng hạ độc không?" Nam Cung Việt hỏi.

Trù nương suy nghĩ một hồi, cung kính chấp tay nói.

"Hồi bẩm vương gia, lão nô thực sự không nghĩ tới ai ạ. "

Người trong trù phòng đều là hạ nhân làm việc đã lâu, toàn người tốt bụng, trung thực, hơn nữa, cũng chẳng có ai có cái lá gan lớn đến thế đi. Hướng chỉ tất cả mọi người trong vương phủ đều quý mến Dương Uyển Nghi, có lí nào lại hạ độc nàng? Nam Cung Việt khẽ nhắm mắt, nhìn tới Huệ Phi đang nằm bên cạnh, gương mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy, bàn tay gắt gao nắm lấy góc tay áo của hắn. Hắn là vừa rồi bị dọa đến một phen kinh hãi đi. Hắn lại dò tìm mắt về phía trù nương, tiếp tục truy hỏi.

"Vậy từ sớm tới giờ, có ai lạ mặt lui tới trù phòng không?"

"Hồi bẩm vương gia, không có. " Trù nương lắc đầu, chột như nhó ra điều gì, liền a lên một tiếng "Bẩm, sáng nay lúc lão nô làm bánh phù dung cho Dương cô nương, chính là có Liễu chủ từ... "

"Ta làm sao? "

Tiếng nói của trù nương bị đánh gãy, Liễu Song Song từ ngoài cửa bước vào, khoe miệng khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu. Nàng mặc một thân lam y, đuôi váy thêu hoa mẫu đơn, trên đầu búi một kiểu tóc đơn giản cùng vài chiếc trâm bạch ngọc, khuyên tai hồng ngọc đung đưa, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Cổ chân buộc một chiếc chuông nhỏ, mỗi bước đi đều vang lên tiếng chuông tinh tinh vui tai. Nàng liếc nhìn Huệ Phi sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, nhìn gương mặt gầy đêu, cảm hôn không chút che giấu của Nam Cung Nguyệt và Uyển Nghi, gương mặt thâm trầm khó đoán của Nam Cung Việt và Từ Y. Cuối cùng là dừng lại ở gương mặt sợ sệt của trù nương. Trù nương bắt gặp ánh mắt nhàn nhạt của Liễu Song Song, toàn thân lập tức mềm nhũn, lại phịch một cái quỳ xuống, liên tục đập đầu.

"Chủ tử tha mạng, chủ tử tha mạng, lão nô không nói gì hết. "

"Hừm?" Nét cười trên gương mặt Liễu Song Song càng lúc càng sâu, nhưng đáy mắt lại là một mảnh lạnh lẽo "Chẳng phải ý ngươi muốn nói là do ta làm đi. "

"Lão nô không dám, lão nô không dám, chủ tử tha mạng, chủ tử tha mạng. "

"Liễu Song Song. " Uyển Nghi nghiêng rặng, oán hận kêu lên, bàn tay vô thức nắm thật chặt, khiến cho móng tay đâm vào da thịt đau nhói. "Ngươi không cần phải cả vù lấp miệng em. Là ngươi, chính ngươi là thủ phạm phải không? "

Liễu Song Song cười híp mắt, đôi mắt cong cong như vàng trắng lưỡi liềm.

"Ta? Tại sao ta lại phải làm như vậy. Chẳng qua chỉ là sáng nay đi qua trù phòng, cảm thấy đói bụng liền vào lấy bánh ăn, chẳng lẽ vì như vậy lại có thể kết tội ta? Ngươi bắt quả cũng chỉ là một nữ nhân bị hư sống nhờ ở đậu trong vương phủ, ta cần gì phải hạ được đối với ngươi? "

"Ngươi..." Uyển Nghi tức nghẹn họng, không kim chế được lửa giận, bước tới hai bước, bàn tay giơ lên cao, lập tức muốn đánh người. Nhưng bàn tay nàng còn chưa có chạm tới gương mặt Liễu Song Song thì đã bị một bàn tay to lớn gắt gao nắm lấy.

"Uyển Nghi, nàng bình tĩnh chút đi. " Nam Cung Việt giữ chặt cổ tay nàng, đáy mắt sâu thâm trầm khiến người ta không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì. Uyển Nghi nhìn hắn, cười gằn.

"Bình tĩnh? Ngươi bảo ta phải bình tĩnh thế nào đây? Bản thân suýt chút nữa thì mất mạng, nếu không phải do Nhã Cẩm tỷ tỷ gánh thay ta, nói không chừng lúc này ta đã sớm không giữ nổi mạng. "

Trong lòng Uyển Nghi trào lên một nỗi chua xót vô hạn, nàng cũng sợ chết, nhưng nàng càng sợ ai đó chết vì nàng hơn. Vừa nãy nhìn thấy Huệ Phi một bộ dạng như vậy khiến nàng không khỏi kinh tâm động phách. Mộ Dung Phong đã vì nàng mà suýt mất mạng một lần, giờ lại đến tỷ tỷ của nàng. Vậy mà nam nhân này bảo nàng bình tĩnh, nàng phải làm sao mới có thể bình tĩnh đây?

"Hoàng huynh, huynh đừng có bao che cho à. Chắc chắn chính là à đã rắp tâm hạ độc Uyển Nghi tỷ tỷ. Nữ nhân tâm địa rắn rết này, không nên lưu tình với à. " Nam Cung Nguyệt bất mãn kêu lên, ánh mắt cừu hận bắn về phía Liễu Song Song.

Liễu Song Song cười nhạt, không để tâm đến Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt, nàng chỉ lãnh đạm nhìn Nam Cung Việt, nét mặt thản nhiên, bình ổn như mặt nước phẳng lặng.

"Ta không quan tâm bọn họ nói gì. Ta chỉ muốn hỏi, chàng...có tin ta hay không? "

Nam Cung Việt sững sờ trước câu hỏi của Liễu Song Song, thân mình thoáng chút cứng đờ. Hắn trầm mặc một lúc, cuối cùng kiên định trả lời.

" Ta tin. "

Giống như có một tiếng nổ lớn mạnh mẽ vang lên trong đầu Uyển Nghi, nàng trần trối nhìn Nam Cung Việt, khóe mắt không kìm được một mảnh ẩm ướt. Bàn tay còn lại của nàng cố sức đánh vào người hắn, kêu lên.

" Khốn kiếp, khốn kiếp, tên khốn nhà ngươi. Ta suýt chút nữa thì không giữ nổi mạng, ngươi chỉ nói một câu ngươi tin ả? Nam Cung Việt, ngươi có còn là người nữa không? "

" Nàng bình tĩnh đi. " Nam Cung Việt bắt lấy cả hai tay của Uyển Nghi, gần như hét vào mặt nàng " Song Song không phải người như vậy. "

" Không phải, không phải, ha ha...ngươi nói ả không phải người như vậy. Vậy còn ta? Vậy còn ta thì sao? Tại sao trước kia ngươi không nói một câu ta không phải người như vậy? Không nói hai lời liền trực tiếp đem ta đuổi ra khỏi phủ? Đây chính là cái mà ngươi gọi là yêu sao? Ha ha ha..."

Uyển Nghi chua xót cười lớn, nỗi đau như xé rách trái tim nàng, một lần lại một lần bị hắn làm cho rỉ máu. Hắn nói hắn yêu nàng, nhưng lại không tin tưởng nàng. Một cái tát, hắn liền cho nàng một tờ hưu thư. Còn nàng, là suýt bị mất mạng, hắn lại đem cho ả một câu tin tưởng. Ha ha ha...thật mỉa mai làm sao.

Nam Cung Việt đau lòng nhìn Uyển Nghi, không để tâm đến những người xung quanh, cố sức đem Uyển Nghi ôm vào lòng.

" Chính là vì ta đã sai một lần, nên ta không thể để bản thân phạm sai lầm một lần nữa. "

" Ta không nghe, ta không muốn nghe. " Uyển Nghi gắng sức đẩy Nam Cung Việt ra, nước mắt úy khuất rơi đầy mặt. Nàng nhắm mắt, cuồng loạn lắc đầu " Ta không muốn nghe ngươi ngụy biện thêm bất cứ điều gì nữa. Ngươi dứt đi..."

Lời còn chưa nói hết, Uyển Nghi liền cảm thấy một trận choáng váng, toàn thân mềm nhũn, không gian xung quanh trở nên tối đen, chỉ nghe loáng thoáng bên tai tiếng gọi thất thanh của mọi người...

Khi Uyển Nghi tỉnh lại thì sắc trời đã tối, mọi người vây quanh giường của nàng, nét mặt tràn đầy lo lắng cùng kinh hỷ. Nàng khó nhọc nhấp máp môi.

" Ta...tại sao..."

Từ Y vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Uyển Nghi, dịu dàng mỉm cười.

" Uyển Nghi, muội có thai rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Tử Tiếu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Ads " Tỷ...tỷ nói cái gì? " Uyển Nghi sững sờ, túm lấy tay Từ Y, lắp bắp hỏi.

" Muội có thai rồi. " Từ Y nhẹ giọng trả lời.

Uyển Nghi dường như vẫn chưa tin được, đưa mắt nhìn về phía tất cả mọi người trong phòng, ánh mắt của nàng quét tới đâu, liền nhận được một cái gật đầu đầy kích động của mọi người tới đó. Có...có thai? Nàng có thai? Uyển Nghi vô thức sờ lên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của mình. Nàng có thai sao? Nàng...nàng sắp trở thành mẫu thân rồi. Nhưng...hồi ôi, hài tử mà nàng chờ mong bao lâu nay, sớm không đến, muộn không đến, tại sao lại đến vào lúc này, tại sao? Nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống, Uyển Nghi nghẹn ngào khóc. Mang trong mình cốt nhục của người nàng yêu, lẽ ra nàng nên hạnh phúc tột cùng, nhưng...đứa nhỏ này...lại đến không đúng lúc. Nam Cung Việt ngồi bên cạnh nhìn thấy nàng rơi nước mắt, tâm chợt co rút lại đau đớn. Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Uyển Nghi, ánh mắt tha thiết thoáng chút phiền muộn.

" Uyển Nghi, đừng để bản thân mình chịu áp lực nhiều quá. Tin tưởng ta được không? Ta nhất định sẽ đem lại cho Huệ Phi một cái công đạo. "

Uyển Nghi nhìn Nam Cung Việt, lệ rơi đầy mặt, nàng nghẹn ngào khóc, yếu ớt đẩy Nam Cung Việt ra.

" Ngươi ra ngoài, ngươi đi ra ngoài đi, tất cả đều dứt hết ra ngoài cho ta!!! "

Nói xong, nàng liền nằm úp mặt xuống gối, khóc đến tê tâm liệt phế. Nam Cung Việt, Nam Cung Nguyệt, Huệ Phi cùng Vũ Diệp đều tỏ vẻ chán chừ, lo lắng không muốn rời đi, Từ Y thấy vậy liền phẩy phẩy tay, ra hiệu bảo mọi người ra ngoài. Bốn người quay ra nhìn nhau, miễn cưỡng rời khỏi phòng.

"Đừng khóc nữa, sẽ ảnh hưởng không tốt tới thai nhi. " Từ Y nhẹ vỗ vào lưng Uyển Nghi khuyên nhủ. " Lúc mang thai thường bị thiếu máu, lại thêm việc bị kích động quá mức nên muội mới bị ngất xỉu. Cũng may không ảnh hưởng gì. Lần sau nên chú ý tới thân thể nhiều một chút. Nào, đừng khóc nữa, sắp trở thành mẫu thân rồi, còn khóc nhè nữa sao? "

Uyển Nghi xoay người ngồi dậy, cố sức lau đi nước mắt rơi đầy trên mặt, nức nở. Nàng cười nhạt.

"Hải tử...muội không biết phải làm sao nữa...muội thực sự không biết... Nam Cung Việt, hần là tên khốn. "

Từ Y nhẹ đưa tay lên lau nước mắt cho Uyển Nghi, nét mặt dịu dàng chưa từng có.

"Bên cạnh vương gia có ba người thân cận, là Tề Dương, Từ Đình Hương và tỷ. Tề Dương là người sát cánh cùng vương gia trong mọi trận chiến, là người ở cạnh vương gia nhiều nhất. Từ Đình Hương tuy là nữ tử thanh lâu, nhưng lại là người thân thiết với vương gia nhất. Tuy nhiên, tỷ có thể tự tin mà nói rằng tỷ mới là người hiểu vương gia nhất. "

Từ Y ngừng lại một chút, nhìn gương mặt còn vương nước mắt, cùng đôi mắt to mọng nước của Uyển Nghi đang chăm chú nhìn mình. Từ Y nhẹ đỡ Uyển Nghi nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho nàng, nén một tiếng thở dài.

"Vương gia, thật ra cũng có nhiều khổ tâm. "

Uyển Nghi khịt mũi, quay mặt vào phía trong, đưa lưng ra với Từ Y, giọng nói có chút ghen ngào.

"Đủ rồi, tỷ không cần phải nói đỡ cho hần. "

"Tỷ không nói đỡ cho vương gia. " Từ Y thở dài " Tỷ chỉ nói những gì mình suy nghĩ. Uyển Nghi, muội thực sự không hiểu tâm tư của vương gia. "

Uyển Nghi xoay người lại, ánh mắt mờ mờ nhìn Từ Y.

"Thật ra, tỷ cũng tin Liễu Song Song. "

Uyển Nghi ngồi thẳng người dậy, mở to mắt kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin được.

"Trước đây, khi hai người họ còn yêu nhau, tỷ có được tiếp xúc khá nhiều với Liễu Song Song. Nàng ấy là người tốt tính, thật thà. Tuy là nữ tử thanh lâu, nhưng lại có nhân cách cao quý, không xiểm nịnh, không kiêu ngạo, đối xử với mọi người cũng rất hòa nhã, tốt bụng. "

"Tỷ tỷ, đừng quên câu tri nhân tri diện bất tri tâm. " Uyển Nghi cắt lời.

"Ta biết. Nhưng con mắt nhìn người của ta chưa từng sai. Những người được ta đánh giá cao không nhiều. Chỉ là..." Từ Y ngập ngừng " Ta cũng không biết lần này mình có đặt niềm tin nhầm chỗ hay không, vì dường như Liễu Song Song này không phải là Liễu Song Song trước đây. "

Uyển Nghi nheo mắt, ánh mắt chờ đợi Từ Y nói tiếp. Câu nói của Từ Y khiến cho nàng hoang mang. Sự việc càng lúc càng rối rắm, khiến cho nàng loạn trí. Không lẽ, Liễu Song Song hiện giờ không phải là Liễu Song Song trước đây? Không thể, không có khả năng, nếu thật sự là như vậy thì nàng ta cũng không có khả năng tường tận mọi chuyện của Liễu Song Song cùng Nam Cung Việt. Nếu là giả mạo thì có lí nào Nam Cung Việt lại không nhận ra. Có lẽ là năm năm đã thay đổi một con người đi.

"Liễu Song Song trước đây, tuy không quá thân thiện, nhưng cũng là trong sáng, đáng yêu, nếu quen biết lâu sẽ cảm thấy nàng ấy khá tốt. Còn hiện giờ, nàng ấy giống như là một người khác vậy. Lạnh nhạt, thần bí, vô cùng khó đoán, khiến cho chính ta cũng có chút bối rối. Nhưng là...ta nghĩ vẫn là nên thử tin tưởng một lần. "

Uyển Nghi nhếch miệng cười nhạt, trái tim đau đớn như bị ai đó cắt nát thành ngàn mảnh.

"Muội vẫn còn đau lòng vì việc đó sao? " Từ Y phiền muộn hỏi, nhưng Uyển Nghi chỉ im lặng, không nói gì, đồng nghĩa với việc thừa nhận.

"Lần đó chưa kịp suy xét đã đuổi muội đi, điều đó đã khiến vương gia hối hận lắm rồi, vì vậy nên lần này... "

"Chẳng có lý do gì để bao biện cả. Dù là gì đi nữa thì hần cũng không tin tưởng muội. "

"Chẳng phải trước đây muội cũng đã từng giờ trò với Huệ Phi sao? " Từ Y thở dài, đêm nay nàng đã thờ dài không biết bao nhiêu lần.

"Lần đó muội cố tình diễn trò trước mặt vương gia, còn lần này, vốn là không có đủ chứng cứ. Đã từng phạm sai lầm một lần rồi, sao có thể phạm sai lầm lần nữa chứ? Vương gia chỉ là muốn có đầy đủ bằng chứng rồi mới kết tội thôi. "

"Điều đó giờ đã không còn quan trọng nữa rồi. " Uyển Nghi thút thít, hốc mắt đỏ lên " Hần nói hần yêu muội, nhưng hần lại chưa từng tin tưởng muội, cũng chưa từng muốn giữ lấy muội. Chỉ đến khi hần cảm thấy sắp mất muội, hần mới muốn giữ muội lại. Cơ bản là vì hần luôn coi rằng muội là người của hần, hần chẳng qua chỉ là không muốn ai cướp đi thứ mà hần chiếm hữu. Hần...đối với hần, muội chẳng là gì hết. "

"Vậy còn muội? " Từ Y độ ngọt đặt ra câu hỏi, khiến cho Uyển Nghi thoáng nhú mày không hiểu. Chưa đợi nàng trả lời, Từ Y đã lên tiếng.

"Muội luôn cho rằng vương gia không yêu muội, luôn cho rằng mình bị đối xử bất công. Muội chỉ nghĩ tới chính bản thân mình, nhưng có bao giờ muội

nghĩ cho lòng của vương gia chưa?

Năm năm trước, vương gia đã từng yêu Liễu Song Song thế nào, chẳng lẽ muội còn chưa hiểu, chấp nhận việc ở lại bên cạnh vương gia, cũng đồng nghĩa với việc muội phải sẵn sàng đối mặt với việc này. Chấp niệm năm năm đâu phải dễ dàng nói bỏ là bỏ. Muội hận vương gia dễ dàng bỏ rơi muội, nhưng muội lại quên mất rằng chính bản thân muội đã từ bỏ trước, dựng lên một màn kịch để khiến vương gia hờn muội. Muội nói vương gia không chịu giữ muội lại, nhưng muội có từng cho người cơ hội làm điều đó chưa? "

" Muội..."

" Vương gia không phải không muốn giữ muội lại, mà là bởi vì vương gia thật sự hy vọng rằng muội sẽ được hạnh phúc. Vì người đã làm tổn thương muội nên người mới ngốc nghếch nghĩ rằng Mộ Dung Phong có thể đem lại hạnh phúc cho muội. Muội có hiểu được lúc ấy người cảm thấy đau đớn đến mức nào không? Điều này lẽ ra muội phải hiểu rõ hơn ai hết chứ? Chẳng phải trước đây muội cũng đã từng muốn trốn tránh, muốn rời xa người sao? Sao muội không nghĩ lại bản thân mình trước đây bỏ trốn là vì lý do gì? "

" Muội... " Thanh âm nghẹn lại ở cổ họng của Uyển Nghi, nàng lắp bắp mãi cũng không nói nên bất cứ lời nào. Nước mắt lăn lăn rơi xuống, nước nôi, đau đớn.

" Vương gia ở bên Liễu Song Song khiến muội đau lòng, vậy còn muội thì sao? Muội đối với Mộ Dung Phong là như thế nào? Muội yêu hắn sao? Chẳng phải muội cũng giống vương gia, đều là vì một chữ ân tình sao? Muội đồng ý ở bên cạnh hắn là vì hắn đã đỡ cho muội một mũi tên đúng không? Nếu không vì vậy muội có chấp nhận cho hắn một cơ hội không? Muội vẫn còn để ý, vẫn còn yêu, vẫn còn tình cảm với vương gia, nếu không muội đã không đau lòng nhiều như vậy, có đúng không? Bản thân muội cũng vậy, vậy thì muội lấy tư cách gì để trách vương gia? Lẽ ra năm năm trước Liễu Song Song đã trở thành vương phi, nhưng cuối cùng lại phải nhảy sông tự vẫn. Nàng ấy là vì vương gia, vì vương gia không tiếc thân mình, muội bảo vương gia phải từ bỏ nàng ấy sao đây?

Muội đau khổ, nhưng có từng nghĩ rằng nàng ấy cũng đau khổ chưa? Tuổi trẻ vì người mình yêu thương. Sau năm năm, nếm trải đủ thứ khó khăn, khi trở về lại thấy người mình yêu đã thay lòng, hạnh phúc bên một nữ nhân khác. Nếu là muội, muội có chịu đựng nổi không? Có tìm cách đuổi người kia đi không? Nếu thực sự muội cảm thấy bất mãn, tại sao không đường đường chính chính đấu tranh với nàng ta? Tại sao lại phải từ bỏ để rồi đem mọi tội lỗi đổ lên đầu người khác? Là do chính bản thân muội yếu đuối không chịu đấu tranh thôi. "

Từ Y càng nói càng cao giọng, càng nói càng gay gắt, cuối cùng thì gần như mắng sả vào mặt Uyển Nghi, khiến nàng không thể phản bác được lời nào. Uyển Nghi mím môi, để mặc nước mắt rơi xuống môi mặn chát. Những lời Từ Y nói không sai chút nào, khiến nàng cảm thấy bản thân mình có lỗi. Nàng úp mặt xuống gối, từng đợt nước nôi truyền đến tai khiến Từ Y mềm lòng. Sau một hồi thuyết giáo, cuối cùng lúc này Từ Y cũng bình thân lại, có chút áy náy vỗ vỗ lưng Uyển Nghi.

" Tỷ xin lỗi, không phải tỷ muốn trách mắng muội. Vương gia là người có ơn với tỷ, muội lại là muội muội của tỷ. Tỷ không đành lòng nhìn thấy bất cứ ai phải đau khổ cả. Muội luôn trách vương gia, nhưng muội có chịu nhìn lại bản thân mình không? Xem lại xem muội đã làm gì có lỗi với người. "

" Muội... " Uyển Nghi ấp úng " Muội chưa từng làm gì có lỗi với hắn cả. "

" Thật không? " Từ Y nheo mắt nhìn Uyển Nghi, ánh nhìn xoáy sâu vào tâm trí của nàng, khiến nàng cảm thấy chột dạ. Nàng ngập ngừng dò hỏi.

" Tỷ...biết hết rồi sao? "

Từ Y nhẹ vuốt mái tóc của Uyển Nghi, phiến muộn nói. " Sao tỷ lại không biết chứ? Lúc bắt mạch cho muội tỷ đương nhiên phải nhận ra. "

Uyển Nghi cup mắt, mân mê chiếc khăn mỏng đang đắp trên người, nở một nụ cười thê thảm. Thật ra, đứa trẻ này không phải tự nhiên mà đến, mà là bởi vì ngày hôm đó nàng bị hạ xuân dược, nên nàng không thể sử dụng ngưng thụ đan_một loại dược giúp tránh thai. Trước đây, ngày nào nàng cũng uống đề đề phòng những lúc Nam Cung Việt bất chợt tìm đến phòng nàng. Duy chỉ có một lần, nàng quên uống thuốc, cũng là lúc bọn họ hiểu nhầm rằng đã có hài tử, nhưng thật ra lại chỉ là nhầm lẫn. Không phải nàng không muốn có hài tử với hắn, chỉ là sau khi biết chuyện của hắn với Liễu Song Song, nàng liền cảm thấy sợ. Nàng lo sợ rằng một ngày nào đó Liễu Song Song quay về, và khi ấy, nếu nàng đã có hài tử với hắn, và...hắn bỏ rơi nàng, vậy nàng cùng hài tử phải làm sao đây? . Điều nàng lo lắng cuối cùng đã trở thành sự thật, nhưng là...nếu thật như những lời Từ Y nói, có phải nếu nàng có hài tử với hắn từ trước sẽ tốt hơn không? Ít nhất cũng sẽ không tệ bằng lúc này.

" Uyển Nghi, khi chấp nhận yêu một ai đó, đừng quá đặt nặng vấn đề ai đúng ai sai, mà hãy xem lại chính bản thân mình muốn gì, cần gì, và trái tim mình cảm thấy như thế nào. Suy nghĩ nhiều hơn, bao dung nhiều hơn một chút. Giờ muội đang mang trong mình hài tử của vương gia rồi, hãy suy nghĩ thật kỹ xem mình nên làm gì. Giờ thì nghỉ ngơi sớm đi, đừng để ảnh hưởng đến thai nhi. "

Từ Y nhẹ giọng an ủi. Đắp chăn kín cho Uyển Nghi rồi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại. Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên, Uyển Nghi xoay người lại ôm lấy chăn, râm rứt khóc. Nàng...nàng thật sự không biết rằng hắn lại có những suy nghĩ như thế. Và lúc này, trong người nàng đang mang cốt nhục của hắn. Nàng thực sự cảm thấy rối ren, không biết phải làm như thế nào. Hài tử trong bụng nàng là của hắn, nhưng nàng cũng không biết phải làm sao để đối mặt với Mộ Dung Phong. Đầu nàng đau như muốn nổ tung, sự việc xảy ra khiến nàng không cách nào đối mặt.

Mà ở một gian phòng khác trong vương phủ, Nam Cung Việt cũng trần trọc không thôi. Sự việc xảy ra ngày hôm nay khiến hắn vô cùng bối rối. Hắn thực sự đau lòng khi Uyển Nghi hiểu lầm hắn. Và hài tử hắn mong đợi bao lâu nay lại đến vào lúc hắn và nàng đang hiểu lầm sâu sắc. Hắn phải làm sao để có thể lại được ở bên nàng đây?

Hắn nhất định sẽ làm rõ mọi chuyện, hóa giải mọi hiểu lầm giữa hắn và Uyển Nghi. Hắn đã từng muốn từ bỏ, nhưng hiện giờ nàng đang mang trong mình cốt nhục của hắn, vì vậy lần này hắn sẽ giữ lấy nàng bằng mọi giá.

Một đêm này, có hai người mất ngủ.

Ở Nguyệt quốc, khi Mộ Dung Phong đang chăm chú phê duyệt tấu chương, Bạch Nhan tiến vào, trên tay cầm một lá thư.

"Hoàng thượng, có thư của Di quốc gửi tới."

Mộ Dung Phong dừng bút, ngẩng đầu lên, nét mặt có vẻ hào hứng.

"Mau đưa cho ta."

Trước khi đi, Mộ Dung Phong đã phái một hắc y nhân ở lại để thông báo tình hình của Uyển Nghi cho hần. Cả tháng không có tin tức gì mới, cuối cùng đến hôm nay mới có thư gửi tới. Bạch Nhan có vẻ hơi do dự, cuối cùng vẫn là tiến lên đưa bức thư đang cầm trên tay cho Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong vội vàng mở thư ra, ánh mắt một lượt quét qua, càng lúc gương mặt của hần càng tái lại, bàn tay vô thức siết thật chặt bức thư, khiến nó trở nên nhăn nhúm, ánh mắt của hần dần tối đi, hàm răng nghiến chặt. Trong bức thư chỉ vắn vện vài dòng chữ.

"Uyển Nghi bị ám hại, suýt chút nữa thì mất mạng, nhưng lại có người khác gánh thay. Hơn nữa, còn đang có thai với Nam Cung Việt."

Mộ Dung Phong giận dữ đập tay xuống mặt bàn, khẩu khí không nín nổi sự giận dữ.

"Mau chuẩn bị ngựa, chúng ta lập tức tới Di quốc."

"Hoàng thượng, Bạch Nhan quỳ phục trên mặt đất, khẩn thiết kêu lên "Loạn đảng vừa được dẹp, chính trị còn chưa ổn định, người không thể vì một nữ nhân mà quên đi trọng trách của mình được. Hoàng thượng, xin hãy lấy quốc gia xã tắc làm trọng."

Thân thể Mộ Dung Phong thoáng chút chao đảo, hần cơ hồ như không đứng vững nổi, phải vịn tay vào bàn, nét mặt đau đớn.

"Ngay cả người ta yêu nhất ta cũng không bảo vệ được thì sao có thể bảo vệ giang sơn xã tắc? Nàng đã có thai với hần, nàng sắp rời xa ta rồi, vậy thì ta ngồi trên ngai vàng này còn có ý nghĩa gì? Cứ ngỡ sắp có được nàng, vậy mà tại sao có sự lại như thế này?"

Mộ Dung Phong loạn choạng bước trở về bên thư án, bàn tay tiếp tục cầm bút lên duyệt tấu chương. Bàn tay hần không kìm chế được mà run lên, khiến cho những nét chữ cũng trở nên xiêu vẹo.

Hần...không phải chưa từng đau khổ khi yêu nàng.

Cũng không phải chưa từng có ý định muốn bỏ cuộc.

Chỉ là...trong lòng hần vẫn luôn tồn tại một tia hy vọng dù mong manh.

Nhưng hiện giờ...hần còn có hy vọng sao? Cái cảm giác tưởng chừng như sắp có được điều mình mong muốn, vậy mà dùng một cái lại vượt khỏi tầm tay khiến hần cảm thấy tuyệt vọng.

Đêm nay...có ai hiểu cho lòng hần?

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Sáng sớm, Uyển Nghi ngồi thẫn thờ trên giường với đôi mắt đỏ ngầu, sưng húp. Một ngày khóc quá nhiều cùng với một đêm không ngủ khiến tinh thần của nàng suy nhược, đôi mắt vừa sưng mọng vừa đau. Nàng mệt mỏi nằm xuống giường, nhắm mắt, muốn chìm vào giấc ngủ. Đột nhiên một đạo thanh âm đồng dạng vang lên, phá tan bầu không khí yên lặng của buổi sớm mai, đồng thời cũng đuổi bay cơn buồn ngủ của nàng.

"Thái hậu giá đáo, hoàng thượng giá đáo."

Uyển Nghi vội vàng bật dậy, vuốt vuốt lại mái tóc dài cho đỡ rối, vội vàng ra mở cửa nghênh đón. Nàng vừa mở cửa, đã nhìn thấy Vương Ngọc thái hậu cùng Nam Cung Thiên đang khoan thai tiến dần đến. Thái hậu một thân hoàng y thêu chim phượng, mái tóc búi cầu kì, trên đầu cũng đội một mũ miện phượng hoàng, phong thái ung dung, khí chất bất phàm, giống như một con chim phượng hoàng cao quý đang sải cánh. Nam Cung Thiên phe phẩy chiếc phiến đi bên cạnh, một thân hoàng bào rực rỡ, nụ cười ôn nhu vẫn thường trực trên môi, vân đạm phong khinh, nhưng vẫn không cách nào che giấu được vẻ tiêu tụy cùng nét đau buồn trong đáy mắt.

Uyển Nghi đứng trước cửa phòng, vội vàng khom người hành lễ.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế. Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế. "

"Đứng lên, mau đứng lên. " Vương Ngọc thái hậu vừa thấy Uyển Nghi đã vội tới gần đỡ nàng dậy, nhẹ giọng trách cứ "Nha đầu ngốc, ở đây không có người ngoài, con lại đang có thai, không cần phải hành lễ. "

Vừa nói, bà vừa đỡ Uyển Nghi vào phòng, ấn nàng ngồi lên giường, sau đó xột xa xoa xoa gương mặt có phần tiều tụy của nàng.

"Nha đầu này, sao lại không biết tự chăm sóc bản thân mình như thế, nhìn con xem, sắc mặt xấu quá, hôm qua ngủ không ngon sao? "

"Con không sao, người đừng quá lo lắng. " Uyển Nghi mỉm cười dịu dàng, vỗ vỗ lên mu bàn tay của Vương Ngọc thái hậu.

"Nào nào, mau nằm xuống, nằm xuống nghỉ ngơi đi. " Vương Ngọc thái hậu khẽ đẩy nàng nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho nàng. Nét mặt kinh hỷ, bàn tay cũng vì quá xúc động mà khẽ run lên " Sáng nay ta vừa nhận được tin báo, liền lập tức tới đây thăm con ngay. Đã lâu như vậy, cuối cùng thì con cũng có tin vui, ta thật sự rất cao hứng. "

Uyển Nghi cười ngượng ngịu, ánh mắt vô tình quét về phía Nam Cung Thiên đang đứng ở phía cuối giường. Gương mặt tuấn tú hơi tái, lộ ra vẻ tiều tụy, đôi môi vẫn nhếch lên, nhưng lại không mang ý cười, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo cùng đau thương đang chăm chăm nhìn nàng. Nàng hơi quay mặt đi, né tránh ánh mắt của hắn. Nàng mỉm cười gượng gạo nhìn Vương Ngọc thái hậu vẫn đang vui mừng cười nói.

Hai người hàn huyên một lúc lâu, chủ yếu toàn là Vương Ngọc thái hậu nói, Uyển Nghi chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu. Một lúc sau, xem chừng đã lâu, Vương Ngọc thái hậu mới luyến tiếc đứng dậy.

"Ta cùng Thiên nhi hồi cung, con nghỉ ngơi cho tốt. "

"Dạ, cung tiễn mẫu hậu. " Uyển Nghi mỉm cười.

"Mẫu hậu. " Nam Cung Thiên im lặng nãy giờ, đột nhiên lên tiếng " Người cứ ra trước đi, con có chút chuyện muốn nói với Uyển Nghi. "

Wương Ngọc thái hậu giương mi nhìn Nam Cung Thiên, rồi lại nhìn đến gương mặt cứng ngắc thiếu tự nhiên của Uyển Nghi, khẽ mỉm cười ra ngoài. Sau khi thái hậu rời đi, Nam Cung Thiên cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn Uyển Nghi, ánh mắt dần tối đi. Uyển Nghi cảm thấy cổ họng mình khô khốc, toàn thân bị nhìn đến thiếu tự nhiên, cơ hồ như muốn bật khóc. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, cuối cùng Nam Cung Thiên cũng mở miệng.

"Hy vọng nàng cùng hoàng huynh hạnh phúc. "

Nói xong, hắn khẽ cười nhạt, một nụ cười thê lương. Hắn đưa tay nhẹ giải sợi dây thắt lưng của mình, xoay người bước đi.

Uyển Nghi nhìn theo Nam Cung Thiên, nước mắt vòng quanh khóe mắt. Nàng muốn khóc, nhưng đôi mắt cay xè không khóc nổi nữa, chỉ có nỗi đau vẫn len lỏi trong tim...

Wương Ngọc thái hậu cước bộ tới cầu độc mộc, một thân ảnh tha thướt cũng từ xa tiến đến. Thoáng thấy gương mặt quen thuộc, gương mặt bà liền tái đi. Nữ nhân này, trong lễ mừng thọ của bà cũng có xuất hiện, nhưng lần đó nàng ngồi cách bà khá xa, hơn nữa lại có nhiều người nên bà có thể dời sự chú ý của mình đi nơi khác. Nhưng là...lúc này...mặt đối mặt, khiến bà có chút bối rối. Nữ nhân này, năm năm trước khiến cho hải nhi của bà đau đến tê tâm liệt phế, khiến cho tình mẫu tử của họ rạn vỡ, cũng là nguồn cơn của mọi sự việc rắc rối, nếu nàng ta không quay về, Việt nhi và Nghi nhi của bà cũng sẽ không...

Liễu Song Song dường như không có chút gì bối rối hay ngạc nhiên khi gặp thái hậu, ngược lại còn vô cùng thản nhiên, bước chân tiêu sái tiến đến càng lúc càng gần. Nàng đứng trước mặt thái hậu, mỉm cười, hơi khom người hành lễ.

"Thái hậu thiên tuế. "

"Đứng lên đi. " Vương Ngọc thái hậu thái hậu phát tay áo, cảm thấy không thoải mái. Ngày mừng thọ của bà, bà đã cảm thấy có chút kì lạ, nhưng giờ khi đối mặt với Liễu Song Song, cảm giác ấy lại càng rõ rệt hơn. Liễu Song Song này không giống với Liễu Song Song toàn thân run rẩy đứng trước mặt bà năm ấy nữa. Người đứng trước mặt bà hiện giờ, sống mắt lãnh đạm, phong thái ung dung, đôi môi hơi nhếch thành một nụ cười đầy bí ẩn, gương mặt tươi cười nhưng lại không mang theo ý vui vẻ. Toàn thân phát ra một loại khí chất cao quý, lãnh đạm, khiến bà cảm thấy mình có chút ngột ngạt.

"Thái hậu, đã lâu không gặp. " Liễu Song Song cười nhạt, khóe mắt khẽ giương lên.

Wương Ngọc thái hậu thái hậu hừ mũi, lập tức đi lướt qua Liễu Song Song, bà ngăn vạn lần không muốn tiếp tục nhìn thấy nàng nữa. Liễu Song Song hơi cúi đầu, tiếng cười khúc khích rất khẽ truyền đến tai thái hậu. Bà rào bước thật nhanh, không giấu nổi vẻ căng thẳng. Bạc mẫu nghi thiên hạ như bà, lần đầu tiên cảm thấy lép vế trước một nữ nhân.

Wương Ngọc thái hậu cùng Nam Cung Thiên trở về, Uyển Nghi trùm chăn che kín người, an ổn chìm vào giấc ngủ. Mặt trời dần ngả về phía tây, ráng vàng phủ khắp không gian một màu vàng cam trầm ấm. Một vệt bóng đen dài xuất hiện ở trước cửa phòng của nàng, bước chân nhẹ nhàng đi tới bên giường.

Nam Cung Việt lặng nhìn Uyên Nghi đang chìm trong giấc ngủ say, hần khẽ kháng ngồi xuống, vươn tay chạm vào gương mặt đầy vẻ mệt mỏi của nàng. Ánh mắt hần chứa đựng tình cảm sâu nặng cùng sự dịu dàng chưa từng có. Đầu ngón tay nhẹ lướt trên từng đường nét trên gương mặt, ôn nhu vén mấy sợi tóc mai của nàng. Rèm mi khẽ động, Uyên Nghi mở mắt ra nhìn hần, đôi mắt to tròn chớp chớp. Toàn thân Nam Cung Việt cứng ngắc, bàn tay khựng lại một chút rồi tiếp tục gạt mấy sợi tóc ra sau mang tai cho nàng. Hần nhìn nàng, muốn nói rồi lại thôi. Đôi mắt hần nhắm nghiền lại như đang suy nghĩ gì đó, một hồi lâu sau hần mở mắt, thờ dài.

" Xin lỗi vì đã làm nàng thức giấc, nàng cứ tiếp tục nghỉ ngơi đi. "

Nam Cung Việt do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đứng dậy. Bước chân còn chưa tới cửa, một giọng nói mềm mọng, ngập ngừng vang lên phía sau lưng hần.

" Chẳng...muốn có nam nhi hay nữ nhi? "

Nam Cung Việt xoay người lại, ánh hoàng hôn bao phủ cơ thể hần, khiến Uyên Nghi có chút nhìn không rõ, đôi mắt đau của nàng chỉ có thể thấy thân ảnh của hần mờ mờ ảo ảo, không nhìn ra loại biểu tình gì. Nam Cung Việt từng bước, từng bước tiến đến bên cạnh nàng ngồi xuống, ôn nhu cầm lấy tay nàng.

" Ta chỉ cần mẫu tử đều được bình an. "

Uyên Nghi nghe những lời nói chân thành của hần, trái tim ấm áp như có một dòng nước ấm len qua, nàng mỉm cười dịu dàng.

" Cuối cùng ta cũng đã có hài tử với chàng rồi. "

" Ân. "

" Chàng có vui không? "

" Ân. "

" Chàng sẽ yêu thương nó chứ? "

" Ân. " Nam Cung Việt gật gật đầu, nghĩ nghĩ một lúc lại bổ sung " Lần trước nàng cũng hỏi y như vậy. "

Uyên Nghi bật cười, bàn tay khẽ siết lấy tay Nam Cung Việt, rèm mi buông xuống, che kín đôi mắt to tròn, đưa thế giới xung quanh nàng chìm vào bóng tối tịch mịch.

Nam Cung Việt ngồi yên lặng bên cạnh nàng, bàn tay vẫn nắm lấy tay nàng. Khóc miệng gương lên thành một nụ cười.

Hạnh phúc...đôi khi chỉ đơn giản như vậy.

Trong vòng một tháng sau đó, Uyên Nghi hầu như lúc nào cũng ở trong phòng, sau khi ăn xong, uống thuốc dưỡng thai, nàng sẽ lại đi ngủ. Buổi chiều sẽ cùng Nam Cung Việt đi dạo quanh trong phủ cho khỏe khoắn. Nàng cũng không muốn sinh ra một đứa bé yếu đuối đi.

Cuộc sống cứ thế êm đềm trôi, thẳng cho đến một ngày, sau khi dùng bữa cùng Nam Cung Việt xong, nàng lại được Nam Cung Việt đỡ đến nằm trên giường. Bụng bắt thuốc dưỡng thai đen ngòm đang bốc khói nghi ngút lên trước mặt, Uyên Nghi có chút ngán ngẫm lắc đầu. Nam Cung Việt nhìn Uyên Nghi, khẽ bật cười, đưa tay lên xoa xoa đầu nàng.

Uyên Nghi mỉm cười lại với hần, đưa bát thuốc lên.

" Choang. "

Tiếng vỡ sắc bén vang lên, những mảnh sứ văng ra, nước thuốc nóng chảy tràn trên mặt đất. Uyên Nghi gục người trên đệm nằm, hai tay ôm chặt lấy bụng, gương mặt tái mét đầy thống khổ. Nam Cung Việt cùng Vũ Diệp thấy vậy, mặt lập tức tái đi, hoảng hốt kêu lên.

" Người đâu, mau tới đây. Từ Y, mau đến đây ngay, Uyên Nghi xảy ra chuyện rồi. " Nam Cung Việt run rẩy gào lên, đôi tay lúng túng ôm lấy Uyên Nghi vào lòng, hần gào lên, nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống.

Khi mọi người chạy đến, chỉ thấy Nam Cung Việt gất gao ôm lấy thân hình mềm nhũn của Uyên Nghi. Gương mặt nàng trắng bệch như xác chết, nước mắt ướt đầm gương mặt, giữa hai chân nàng là máu, máu chảy thấm ướt một khoảng lớn. Nàng khóc nức lên, đôi môi mấp máy, nói không rõ tiếng.

" Cứu...mau cứu hài tử...cứu...Nam Cung Việt...cứu lấy...cứu.. mau.. "

Nàng òa khóc, tiếng khóc nghẹn lại nơi cổ họng, toàn thân nàng đau đớn, run rẩy, mà khoảng máu dính trên đệm càng lúc càng loang ra, một màu đỏ thẫm ướt trên đệm trắng, nổi bật đến kinh hãi.

Huệ Phi kinh hoàng che miệng, ánh mắt mở to trân trối, nước mắt bất giác rơi xuống. Nam Cung Nguyệt khóc đến thất thanh, nước mắt như lũ lụt tràn bờ, rơi xuống như mưa. Nàng quỳ bên giường mà khóc, gào lên.

"Tỷ tỷ, tỷ cố lên, sẽ không sao, không sao đâu..."

Uyển Nghi nhủ mày thật chặt, đôi mắt đỏ hoe, hốc mũi cay xè, nước mắt thi nhau tuôn rơi ướt đầm ngực áo Nam Cung Việt. Năm ngón tay nàng trắng bệch bấu chặt lấy tay áo Từ Y, khóc đến tê tâm liệt phế.

"Tỷ tỷ, hài...hài tử...cứu...đừng...đừng mà..."

Thế giới của nàng, giờ nhuộm toàn một màu đỏ...

Từ Y đứng bất động bên giường, bất lực nhìn Uyển Nghi đang đầm nước mắt cầu xin nàng, nhưng là...

"A...đau...đau quá...Mau...mau cứu...lâm on...cứu lấy..."

Tiếng khóc tê tâm liệt phế của nàng cùng tất cả mọi người trong vương phủ vang vọng. Tiếng khóc như vang thấu cả trời xanh, trong phòng tràn ngập mùi máu tanh.

Thời gian qua đi, Từ Y đau lòng nắm lấy tay Uyển Nghi, nước mắt lăn dài rơi xuống.

"Muội muội, vương gia, xin hai người cố nén cơn đau lòng."

Uyển Nghi vô lực tựa vào Nam Cung Việt, đôi mắt vô hồn, chết lặng, nước mắt lạnh lẽo chảy dài, đôi môi liên tục mấp máy "Hài tử...hài tử..."

Nam Cung Việt đau đớn ôm Uyển Nghi trong lòng, nước mắt chảy dài trên gương mặt, hắn không thể nói bất cứ lời nào. Một tình cảnh như vậy không khỏi khiến người ta nghẹn ngào.

Uyển Nghi thân thể càng lúc càng suy yếu, gương mặt cũng ngày một trắng bệch. Nàng dùng hết khí lực, túm lấy tay áo Nam Cung Việt, thều thào.

"Nam Cung Việt...ta...xin...xin lỗi...không...không thể...sinh...hài...hài...từ cho chàng..."

"Đừng nói nữa, ta cầu xin nàng, đừng nói nữa..." Nam Cung Việt đau đớn gào lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, cả đời hắn, đây là lần đầu tiên hắn khóc nhiều đến như vậy. Uyển Nghi nước mắt thê thảm ngược lên nhìn hắn, yếu ớt nói:

"Ta...xin...lỗi...ta...sẽ cùng hài nhi...chờ...chờ chàng...bên cầu...nại hà..."

Bàn tay buông xuống, trái tim cũng buông theo...

Miệng cười...lòng cũng thanh thản...

Nàng đi trước...nguyện chờ hắn bên cầu nại hà...

Từ Y thất kinh túm lấy tay Uyển Nghi bất mạch, sắc mặt dần tái đi, nước mắt rơi xuống như mưa, tiếng khóc nghẹn ngào vang lên từng đợt.

"Muội...muội ấy...đi rồi..."

Một câu nói như đoạt trái tim mọi người mang đi mất, Nam Cung Nguyệt đau đớn ôm lấy Huệ Phi. Hai người ôm nhau khóc đến thê lương, gia nhân trong phủ quỳ sụp xuống than khóc. Tiếng khóc vang thấu tận trời xanh...

Nam Cung Việt đôi tay run run ôm chặt lấy Uyển Nghi, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi. Hắn không dám tin sự thật này, hắn gào lên đầy đau đớn.

"Khôngggggggg..."

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Ads Nước mắt đã cạn khô, trái tim cũng đã chết, Nam Cung Việt cứ mãi ôm lấy Uyển Nghi như vậy. Hắn siết thật chặt thân hình mảnh mai của Uyển Nghi trong vòng tay, nhưng thân thể của nàng càng lúc càng lạnh, gương mặt cũng càng lúc càng tái nhợt. Tim hắn đau, nhưng lại không thể khóc, trái tim của hắn dường như cũng chết theo nàng rồi.

Tiếng khóc của mọi người vẫn cứ vang lên đều đều trong căn phòng, nức nở, thút thít... Huệ Phi đôi mắt đỏ hoe, đột nhiên như người mất trí đầy Nam

Cung Nguyệt ra, lao ra khỏi phòng, hướng tới Huệ viện mà chạy.

" Rầm! "

Cánh cửa phòng bị mở ra một cách mạnh mẽ, Huệ Phi một thân nhếch nhác, đầu tóc tán loạn, sắc mặt tiều tụy, trắng bệch, nước mắt còn chưa kịp khô trên gò má nhợt nhạt. Nàng kích động lao vào túm lấy Liễu Song Song, điên cuồng gào lên.

" Là người, là người làm phải không? Chính người đã hại Uyển Nghi. "

Liễu Song Song trừng mắt, dễ dàng đẩy Huệ Phi ngã bệt xuống đất, lạnh lùng phui tay áo.

" Người đang nói bậy bạ gì thế? Đừng có ngậm máu phun người. "

Huệ Phi ngã trên nền đất lạnh, nước mắt không ngừng rơi xuống, nỗi đau dường như quật ngã nàng, khiến nàng tuyệt vọng. Nàng nghẹn ngào khóc.

" Người...chính người đã hại chết Uyển Nghi, trả lại mọi mọi cho ta...trả lại Uyển Nghi cho ta. "

Liễu Song Song không nói gì, chỉ nhếch miệng cười lạnh lùng. Huệ Phi dường như không còn sức lực, cứ nằm rạp trên đất mà khóc đến là cả người. Chỉ vài khắc sau, ánh mặt trời bao phủ lấy cơ thể Huệ Phi liền biến mất, thay vào đó là cái bóng của một thân hình cao lớn lực lưỡng. Nam Cung Việt đứng chắn giữa cửa, cơ thể cao lớn che hết ánh nắng, gương mặt hằn nhợt nhạt, đôi mắt vẫn lên những tia máu. Hắn lao đến túm lấy hai vai Liễu Song Song, đau đớn hỏi.

" Là nàng sao? Là nàng đã làm chuyện này sao? "

" Ta không làm. " Liễu Song Song cười nhạt.

" Mau nói cho ta biết, là nàng làm phải không? Chính nàng đã lén cho thuốc phá thai vào thuốc của Uyển Nghi đúng không? Chính nàng hại chết nàng ấy, có phải không? "

Bàn tay Nam Cung Việt gia tăng lực đạo khiến Liễu Song Song phát đau. Nàng cố nén một cái nhũ mào, nhếch môi cười lạnh, đáy mắt ánh lên một tia ngoan độc. Từ Vân nhìn thấy tình cảnh đó, liền vươn tay bắt lấy cánh tay Nam Cung Việt.

" Vương gia, thỉnh người buông tay. "

" Cút! " Nam Cung Việt gầm lên " Từ Vân, người mau tránh ra, đây không phải việc người có thể xen vào. "

Từ Vân vẫn không hề nao núng, ánh mắt lạnh lùng, bàn tay kim giữ lấy tay Nam Cung Việt.

" Vương gia, người là vương gia cao cao tại thượng, người đích thực là chủ nhân của nơi này. Nhưng chủ nhân của Từ Vân, chân chính chỉ có Liễu chủ tử. Người không có quyền ra lệnh cho thần. Vương gia, thỉnh người dừng tay. "

" Từ Vân. " Liễu Song Song thấp giọng, nụ cười vẫn như thế, lãnh đạm, bình thản, sóng mắt bình ổn như mặt nước phẳng lặng. " Người tránh ra, để ta xem hắn có thể làm gì ta? Nam Cung Việt, người đừng quên người còn nợ ta một đạo ân tình. Uyển Nghi? Ta nói cho người biết, à và hài tử trong bụng ả chết là đáng lắm. Dám tranh giành thứ thuộc về ta, tuyệt đối không thể có cái kết tốt đẹp. "

" Aaaaa..." Nam Cung Việt đau đớn gầm lên, giống như một con thú dữ bị thương. Nỗi đau cào xé trong tim hắn, khiến hắn không không chế nổi bản thân. Bàn tay mạnh mẽ tung một chưởng vào ngực trái của Liễu Song Song, tốc độ nhanh đến mức dù Từ Vân đứng ngay bên cạnh cũng không kịp phản ứng. Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều chạy đến, chỉ kịp nhìn thấy một màn chết chóc. Liễu Song Song đôi mắt trợn to, phun ra một ngụm máu lớn, từ từ gục ngã, đôi mắt đẹp vẫn lãnh đạm nhìn chăm chăm về phía hắn. Giây phút thân thể mảnh mai của nàng ngã xuống, Từ Vân hoảng hốt đỡ lấy nàng, đau đớn, sợ hãi, lại có chút gì đó mất mát khiến cho thanh âm của hắn có chút nghẹn ngào.

" Chủ nhân. "

Nhưng dù hắn có gọi bao nhiêu lần, đôi mắt ấy cũng vẫn thế nhắm chặt, không hề mở ra.

Nam Cung Việt toàn thân hư suyễn khuỵu xuống, nước mắt lạnh lẽo rơi. Trả thù không khiến hắn cảm thấy vui vẻ hơn, hướng chi lại là người hắn đã từng yêu. Người hắn yêu nhất đã rời xa hắn, một mình hắn sống trên đời này còn có ý nghĩa gì? Hắn đã làm khổ nhiều người đến thế, cũng làm khổ chính bản thân mình, tưởng chừng như đã có thể có được hạnh phúc, vậy mà...

Huệ Phi nhìn bộ dạng của Nam Cung Việt, không khỏi cảm thấy đau lòng. Nàng một tay ôm ngực, vừa chậm rãi lết đến bên cạnh Nam Cung Việt, vòng tay qua ôm lấy bờ vai cường tráng của hắn.

" Vương gia, đừng quá đau lòng. Vương gia, người còn thần thiếp mà. Thiếp không bao giờ rời xa người, tuyệt đối không bao giờ rời xa người. "

Nam Cung Việt đau đớn nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt tái nhợt, suy yếu kêu lên.

" Đi hết đi, tất cả cút hết cho ta. "

" Vương gia. " Huệ Phi khóc nức lên, đau lòng níu lấy tay Nam Cung Việt, không chịu rời đi. Nam Cung Nguyệt và Từ Y đành phải tiến đến, vừa khóc vừa đỡ nàng dậy. Thân thể Huệ Phi mềm oặt, dường như không đứng vững, phải vịn vào Từ Y và Nam Cung Nguyệt mới có thể đứng dậy nổi, đôi mắt nàng đỏ hoe, lồng ngực phập phồng vì thở dốc. Đi được một đoạn, nàng yếu ớt đẩy hai người họ ra, lẩm bẩm nói.

" Ta tự đi được, đừng lo cho ta, mau quay lại xem vương gia ra sao rồi. "

Nói rồi, không để hai người kịp phản ứng, nàng đã gắng sức lê từng bước về Đạm Tinh cư. Cánh cửa gỗ cột kẹt mở ra, Huệ Phi bước chân vào phòng rồi cẩn thận đóng cửa lại. Khi cánh cửa vừa khép kín, nàng đưa tay lên lau sạch nước mắt vương trên gương mặt. Nét tiêu tụy hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt khả ái, dường như người mới vừa rời đau đớn khóc lóc không phải là nàng vậy. Nàng đưa tay sửa sang lại mái tóc rối bời của mình, khoan thai tiến đến bên bàn trà, rót trà uống, khóc quá nhiều khiến cho cổ họng nàng khô khốc, đôi mắt cũng có chút đau.

Từ sau bình phong, một thân ảnh mặc y phục nha hoàn bước ra, cung kính cúi đầu trước Huệ Phi.

" Chủ nhân, nô tì làm việc tốt chứ ạ? "

" Tốt lắm, xong việc rồi. "

Huệ Phi nhếch miệng cười nhìn a hoàn làm việc tại trù phòng. Người này vốn dĩ là a hoàn trong phủ của nàng trước khi nàng được gả tới cho vương gia. Sau một thời gian, người này cũng tới phủ vương gia làm việc, nhưng chẳng ai biết được quan hệ của hai người.

A hoàn kia nở một nụ cười đắc ý, nhìn Huệ Phi với vẻ sùng bái.

" Hai kẻ ngáng đường chủ nhân đều đã chết cả. Từ giờ người có thể kê cao gối ngủ ngon rồi. "

Huệ Phi cầm tách trà lên, xoay nhẹ, ngắm nghía thứ chất lỏng sóng sánh bên trong, cười độc địa.

" Tuy rằng sẽ chẳng dễ để vương gia quên được hai ả, nhưng chỉ cần diệt được chúng là ta đã cảm thấy hài lòng lắm rồi. Ha ha ha...nha đầu Uyển Nghi đó từ đầu đến cuối vẫn luôn một mực tin tưởng ta, còn luôn nghĩ ta là tỷ muội tốt. Chỉ cần ra vẻ đáng thương một chút, thành tâm một chút là có thể khiến ả tin sái cổ. Còn tưởng rằng ả thông minh lắm, cuối cùng vẫn chỉ là một kẻ ngu ngốc. Ha ha ha..."

" Phải, quả là rất ngu ngốc. " Một giọng nói âm lãnh quen thuộc vang lên khiến Huệ Phi giật mình xoay người lại. Cùng lúc đó, cửa phòng mở ra với những gương mặt quen thuộc xuất hiện khiến cho Huệ Phi không khỏi choáng váng. Đây...đây....hãy nói với nàng đây không phải sự thật đi. Tại sao loại chuyện này có thể xảy ra? Nhưng nàng rõ ràng không phải đang bị ảo giác, càng không phải đang nằm mơ. Không chỉ có Nam Cung Việt, Nam Cung Nguyệt, Từ Y, Doãn Tắc, Vũ Điệp, Từ Vân đang cùng có mặt ở trước cửa phòng của nàng, mà còn có cả hai người vừa mới ngã xuống ngay trước mặt nàng. Bảo nàng phải làm sao tin được đây? Uyển Nghi và Liễu Song Song, cả hai người họ đều chưa chết.

Huệ Phi muốn tin rằng đây không phải là sự thực, nhưng cảm giác choáng váng này khiến nàng bắt buộc phải tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Đôi chân nàng lao đảo lùi về sau hai bước, bàn tay găt gao túm lấy mặt bàn, những ngón tay cũng dần trở nên trắng bệch. Đôi mắt to sưng mọng nhìn trừng trừng những người đứng trước mặt mình, sắc mặt tái nhợt.

" Ngươi...các ngươi..."

" Vẫn chưa chết có phải không? " Uyển Nghi ngắt lời, mỉm cười, nhưng đáy mắt lại là một mảnh lạnh lẽo. " Ta đánh giá ngươi thấp quá rồi, khả năng diễn kịch của ngươi còn khá hơn cả ta nữa. Suyt chút nữa ta đã bị lừa thật rồi. Khi Mai phi và Lan phi bị hạ độc mà chết, và cả lúc Mộ Dung Phong bị ám toán, ta đã có ý nghi ngờ ngươi vì ta không tin rằng Liễu Song Song lại hành động sơ suất đến vậy. Khi ngươi suýt nữa bị độc chết, sự hoài nghi trong ta hoàn toàn tan biến, chính vì vậy nên ta mới kích động đi tìm Liễu Song Song. Nhưng...có một điều cả ta và ngươi đều không ngờ đến đó là giữa ta và Liễu Song Song có một mối liên hệ đặc biệt. Cũng chính vì vậy mà ta mới nhận ra tâm địa độc ác của ngươi. Sao? cảm giác bị người ta lừa gạt không quá tệ chứ? "

Uyển Nghi vốn đã nghi ngờ Huệ Phi từ đầu, chỉ là nàng không dám chắc, lại không có chứng cứ. Khi Huệ Phi bị trúng thạch cốt tán, nàng cứ nghĩ rằng nàng đã nghĩ oan cho Huệ Phi, liền tức tới đi tìm Liễu Song Song, còn hiểu lầm Nam Cung Việt một trận. Nhưng sau khi nói chuyện cùng Liễu Song Song, lại cẩn thận suy xét, nàng mới nhận ra đây là một màn kịch. Thực ra thuốc độc không phải được hạ trước đó, mà được hạ vào đúng thời khắc Huệ Phi cảm bấn lên, trong tay nàng đã có bôi sẵn thuốc độc từ trước rồi. Hơn nữa, nàng ta đã tính toán rất kĩ. Từ Y vẫn còn ở trong phủ, hoàn toàn có thể đến kịp lúc để giúp nàng ta giải độc, có thể nhân dịp này xóa tan mọi nghi ngờ của Uyển Nghi, gia tăng lòng tin của mọi người đối với nàng. Lại có thể vì thế mà tăng thêm tội trạng cho Liễu Song Song.

" Ngươi..." Huệ Phi cười gằn " Thì ra ngươi vốn đã biết từ trước. Toàn bộ mọi chuyện vừa xảy ra đều là một cái bẫy? "

" Đúng vậy. " Uyển Nghi nhún vai, ánh mắt quét về phía a hoàn đứng sau lưng Huệ Phi. A hoàn kia thấy tình thế xoay chuyển, vội xoay người muốn chạy trốn, nhưng chỉ vừa mới quay lưng lại, còn chưa kịp chạy đi đã bị một cây kim bạc phi đến, cắm thẳng vào đỉnh đầu. A hoàn kia không kịp kêu lên dù chỉ một tiếng, liền gục xuống. Từ Y lấy ra một chiếc khăn tay trắng, cẩn thận lau từng ngón tay thon dài của mình. Nàng có thói quen lau tay sau mỗi lần giết người, dù bàn tay nàng chẳng hề dính máu.

Huệ Phi nhìn những người đứng trước mặt mình, cảm phần mím môi, rồi đột ngột túm lấy tay Nam Cung Nguyệt, xoay người nàng lại khiến nàng đưa lưng về phía mình, đồng thời nhanh chóng rút ra cây trâm sắc nhọn cài ở trên đầu, dí vào cổ họng Nam Cung Nguyệt, lớn tiếng la lên.

" Đứng im, không ta giết nó! "

"Nguyệt nhi. " Uyển Nghi hoảng hốt kêu lên, muốn lao đến nhưng đã bị Nam Cung Việt nhanh chóng đưa tay cản lại. Uyển Nghi lo lắng nhìn cây trâm sắc nhọn đang dí vào cổ trắng nõn của Nam Cung Nguyệt, trông ngực đập liên hồi. Để đề phòng những trường hợp như thế này xảy ra nên nàng đã cẩn thận đứng núp sau lưng Nam Cung Việt ngay từ đầu, nhưng nàng lại quên mất không dặn dò Nam Cung Nguyệt nên làm như thế.

Huệ Phi cười gằn, ánh nhìn sắc lạnh độc địa hướng về phía Uyển Nghi.

" Ta có chết, cũng phải khiến cho các người chìm trong đau khổ. Để các người hứng chịu cảm giác mất đi người mình yêu quý. "

" Huệ Phi, thả Nguyệt nhi ra, chẳng phải người hận ta lắm sao? Hãy để ta thay thế nó, đừng làm tổn hại đến nó. " Uyển Nghi cố tìm cách thương lượng, dù nàng biết việc này thật ngớ ngẩn. Nhưng sự lo lắng của nàng chỉ là thừa thãi, vì Nam Cung Nguyệt vô cùng bình thản ngoáy lỗ tai, có chút khinh thường nói.

" Huệ Phi, ván cờ của người ngay từ đầu đã vô cùng tệ hại rồi. Ngay đến lúc này người vẫn luôn là một kẻ ngu ngốc. Sống trong dòng họ Nam Cung mà chẳng biết chút võ công nào, vậy chẳng phải vô cùng mất mặt sao? "

Huệ Phi chưa kịp kinh ngạc vì những gì Nam Cung Nguyệt nói thì bàn tay của nàng đã bị Nam Cung Nguyệt nắm chặt lấy, nhanh nhẹn bẻ quặt ra sau, đồng thời đẩy nàng ngã nhào xuống đất.

Không chỉ có Huệ Phi kinh ngạc, mà có hai người cũng trợn mắt, há hốc mồm.

" Nguyệt nhi, muội/ nàng biết võ công sao? "

Uyển Nghi cùng Doãn Tắc gần như hét ầm lên, kinh ngạc. Nguyệt nhi biết võ công? Thật là một chuyện khó tưởng tượng. Hơn nữa, còn có vẻ như rất cao siêu là đằng khác. Nam Cung Nguyệt gãi gãi đầu, bối rối nói.

" Là lắm sao? "

Không lạ mới có vấn đề đó. Bao nhiêu lâu rồi, vậy mà đến giờ họ mới biết Nam Cung Nguyệt biết võ công, lại còn tưởng nàng là nữ nhân yếu đuối. Huệ Phi không lường tới tình huống này, mất đi con tin, nàng lập tức bị dồn vào ngõ cụt. Nàng tái mặt, lao đảo đứng dậy, bước chân lùi về phía sau, lại đụng phải tấm bình phong khiến nó đổ xuống. Tiếng động vang lên khiến cho Uyển Nghi và mọi người lại sức nhớ ra, quay lại nhìn Huệ Phi. Uyển Nghi nheo nheo mắt, thận trọng dò hỏi, điều mà nàng đã nghi ngờ từ rất lâu.

" Huệ Phi, chuyện của Liễu Song Song...cũng là do một tay người gây nên đúng không? "

Trái tim của Nam Cung Việt chấn động, hần bâng hoàng nhìn về phía Uyển Nghi, lại nhìn về sắc mặt tái nhợt của Huệ Phi, trong lòng cả kinh, chuyện này là thật sao? Vậy chẳng phải...hắn đã hiểu lầm mẫu hậu sao?

Huệ Phi cười nhạt, đôi mắt đại đi. Nàng đã chẳng còn gì để mất, cũng chẳng còn gì để che giấu nữa, nàng vịn tay vào thành giường, cố gắng giữ cho bản thân mình đứng vững.

" Phải, chuyện năm đó là do ta làm. "

Ngoại trừ Uyển Nghi, Liễu Song Song và Từ Y _ những người vốn đã hoài nghi về sự thật năm ấy thì tất cả mọi người đều cả kinh, trợn mắt há mồm. Kinh ngạc nhất chính là Nam Cung Việt, tại sao hắn lại có thể nghi ngờ và mất đi lòng tin với mẫu hậu của hắn. Tại sao hắn lại ngu ngốc hận thù người đã dưỡng dục và yêu thương hắn đến nhường ấy? Mẫu hậu của hắn, đã vì hắn mà đau lòng biết bao? Hắn...trời ơi, hắn đã làm gì thế này?

" Tại sao dám hắc y nhân kia sau khi trúng dược của ta thì lại nói rằng do thái hậu làm? " Từ Y giương mi hỏi. Dược của nàng đã hạ, tuyệt đối không thể có sai sót, trong chuyện này nhất định phải có mảnh khõe.

" Là ta đã giả dạng làm cung nữ, nói dối đám hắc y nhân rằng ta phụng mệnh hành sự, giao nhiệm vụ của thái hậu cho bọn họ. Vì ta có lệnh bài của thái hậu đã ban cho cha ta, nên bọn chúng không chút mây may nghi ngờ. Mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của ta. Tuy rằng ta cũng không muốn, nhưng thái hậu là người duy nhất phản đối gay gắt việc thành hôn của Liễu Song Song cùng vương gia, hơn nữa, khi bị phát hiện thì vương gia cũng không thể truy cứu, vì vậy ta chỉ có thể đem mọi tội lỗi đổ hết cho người. "

Nam Cung Việt như phát điên khi nghe Huệ Phi thú nhận, hần gầm lên, muốn lao đến, dùng một chương lập tức kết liễu tính mạng của Huệ Phi. Nhưng hắn chưa kịp làm điều đó, Huệ Phi đã nhanh chóng đưa cây trâm lên dí vào cổ mình. Nam Cung Việt chừng lại, đôi mắt vằn đỏ nhìn Huệ Phi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Ads " Vương gia, xin đừng nhìn thiếp bằng ánh mắt như vậy. " Huệ Phi rung rung nước mắt, đau lòng nhìn Nam Cung Việt. Nàng đã từng nhìn thấy hắn dùng ánh mắt lạnh lùng, hờ hững nhìn nàng rất nhiều lần, nhưng nàng không muốn hắn dùng ánh mắt hận thù ấy nhìn nàng. Nàng không muốn hắn căm ghét nàng, tìm nàng...rất đau.

Nàng chỉ còn biết cười, tiếng cười thê lương, phần uất. Ngón trở run run chỉ về phía Uyển Nghi, như chứa đựng tất cả thù hận vào trong một cái chỉ tay.

" Ha ha ha... Dương Uyển Nghi, ta hận ngươi, vô cùng hận. Tại sao ngươi không chết đi cho rồi? Ngươi không cần gắng sức làm bất cứ điều gì nhưng vẫn có trong tay tất cả mọi thứ. Còn ta, dù cố gắng đến mấy cũng không đạt được bất cứ điều gì? " Huệ Phi nghẹn ngào, nước mắt lăn rơi xuống.

" Một người luôn được người khác yêu thương như ngươi vĩnh viễn cũng không hiểu nỗi nỗi đau của ta, còn nói cái gì mà tỷ muội tốt? Ngươi chỉ vừa mới xuất hiện, chẳng chút quy tắc, lễ nghĩa, chẳng cần cố gắng làm bất cứ điều gì liền có thể có được tình yêu của vương gia. Còn ta? Ta cố gắng bao nhiêu năm, vậy mà một cái liếc mắt cũng chẳng nhận được.

Ta đã chờ đợi, vẫn luôn chờ đợi, ta luôn để ý đến những điều nhỏ nhặt nhất, luôn quan tâm, luôn cố gắng để vương gia vui lòng. Ta mặc những trang phục mà người muốn nhìn, học nấu những món ăn mà người muốn ăn, nói những lời mà người muốn nghe, mỗi một câu nói cũng phải để ý sắc mặt của người. Ta chỉ hy vọng một ngày nào đó người quay đầu nhìn lại, sẽ nhận ra có ta vẫn luôn si ngốc chờ đợi người, hy vọng người nhận ra được tấm chân tình của ta.

Ta yêu người lâu đến như thế, chờ đợi lâu đến như thế, nhưng ngày ta chờ đợi lại chẳng bao giờ đến. Ta chỉ có thể ôm trái tim đau đớn, ngày ngày nhìn người hạnh phúc bên một người khác. Trái tim của ta, tình yêu của ta, ai có thể thấu cho ta??? Các ngươi ngày đêm chìm đắm trong hạnh phúc, có ai biết được nỗi lòng của một người ngày đêm nuốt nước mắt vào tim?

Các ngươi kinh tởm ta lắm phải không? Cho rằng ta rất độc ác, rất hèn hạ phải không? Phải, cứ nghĩ vậy đi, ta của mười hai năm trước chỉ là một nữ nhân ngây thơ, cũng mơ mộng, cũng bồi hồi xao xuyến trước mỗi tình đầu. Ta của sáu năm trước, chỉ là một nữ nhân vô cùng trông đợi, hạnh phúc khi được kết duyên cùng người mình yêu. Đầu đội khăn hồng, hai má ửng hồng, bước chân vào phủ vương gia với biết bao hy vọng về những tháng ngày tốt đẹp. Ta của hiện tại vẫn là một người yêu hết mình, sẵn sàng hy sinh tất cả vì người mình yêu. Ta của hiện tại, bị người đời xem là nữ nhân có tâm địa rắn rết. Ta đã sai sao? Yêu một người là có tội sao? "

Nước mắt như chuỗi ngọc châu bị đứt, rơi tí tách xuống nền nhà. Nàng mất tất cả rồi, nàng chẳng còn gì nữa rồi. Người thân của nàng đã không còn, nàng cũng không có cơ hội được ở bên cạnh người nàng yêu nữa. Đời này, hắn là tất cả đối với nàng, mất đi hắn, cuộc đời nàng đâu còn ý nghĩa. Suy nghĩ ấy cứ mãi lờn vờn trong đầu nàng, nỗi đau cào xé trong tim nàng, nàng đã mất tất cả...mất tất cả...mất hết rồi...Nàng...nàng...

" Phập. "

Một thanh âm nhỏ khô khốc vang lên, cây trầm bạc cắm ngập vào lồng ngực trái của Huệ Phi, máu đỏ tuôn xuống, nhanh chóng thấm ướt một mảng lớn y phục, giống như những bông hoa đỏ nở rộ đầy kinh diêm. Cảnh tượng trước mắt cùng những lời Huệ Phi đã nói khiến cho Nam Cung Việt quên cả hận thù, vội chạy đến bên, kịp thời đỡ lấy thân thể Huệ Phi đang muốn ngã xuống đất.

Từ Y cũng vội chạy đến, cầm lấy tay của Huệ Phi bắt mạch. Sắc mặt của nàng vô cùng xấu, đôi mắt tối đi. Vết thương quá sâu, tuy không đâm hẳn vào, nhưng cũng đã chạm đến sát tim. Hơn nữa, Tuyết Liên Hoa và Huyết Linh Xà lần trước đều đã dùng cả để chữa trị cho Mộ Dung Phong, giờ thì nàng cũng đánh lực bất tòng tâm, vô phương cứu chữa. Chỉ chốc lát nữa thôi, Huệ Phi sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

Nam Cung Việt nhìn thấy Từ Y khẽ lắc đầu, trái tim như lặng đi, hắn lo lắng kêu lên.

" Nhã Cầm!!! "

Lẽ ra...hắn đã muốn giết nàng, bắt nàng phải đền tội cho những gì nàng đã gây ra, nhưng lúc này, nhìn thấy nàng đứng giữa bờ vực mong manh của sự sống và cái chết, nỗi hận thù tan biến như chưa từng tồn tại. Trong lòng hắn lúc này, chính là đau lòng cùng thương xót.

Huệ Phi nở nụ cười yếu ớt nhìn Nam Cung Việt. Lần đầu tiên trong đời, nàng nhìn thấy hắn dùng ánh mắt lo lắng này nhìn nàng, hắn đã không còn hận nàng sao? Đôi môi nàng mấp máy, cơn đau từ lồng ngực truyền đến khiến câu nói của nàng đứt quãng, khó nhọc.

" Vương gia, đây là lần thứ hai, người gọi đích danh thiếp...Người...còn giận thiếp không? " Bàn tay nàng chơi vơi muốn đưa lên, nhưng nàng lại phát hiện ra tay mình nặng trĩu, không cách nào đưa lên cao. Nam Cung Việt thấy vậy hoảng hốt cầm chặt lấy tay nàng, áp lên má của mình.

" Vương gia, hãy tin...thiếp...Thiếp đã từng...thực sự muốn thay đổi...đã từng...Nhưng...mỗi ngày...nhìn thấy người cùng Uyển Nghi hạnh phúc...Tim thiếp...rất đau...rất đau... " Khi trước, nàng là thật tâm muốn cùng Uyển Nghi làm hòa, trở thành tỷ muội tốt. Thế nhưng nhìn thấy Uyển Nghi cùng Nam Cung Việt tình chàng ý thiếp, nàng quả thực không chịu nổi. Con ghen cứ âm ỉ trong lòng nàng, dần dần bùng cháy thành ngọn lửa thiêu đốt tâm can.

" Ta hiểu, ta hiểu, ta xin lỗi, là ta sai, là ta xử tệ với nàng, ta xin lỗi. "

Nam Cung Việt nghẹn ngào, đau lòng nói.

" Không, vương gia, người không có lỗi...Là thiếp...là thiếp có lỗi... " Huệ Phi mím môi, nước mắt lăn dài, nghẹn ngào nói " Ai cũng tưởng rằng thiếp là ái nữ của phụ thân thiếp, là tiểu thư quyền quý được sống trong nhung lụa, hạnh phúc. Nhưng thực ra...đó chỉ là màn kịch...của phụ thân cùng mẫu thân mà thôi. Không...đó không phải...không phải là mẫu thân của thiếp...mẫu thân của thiếp chính là a hoàn...một a hoàn thấp kém...Thiếp được sinh ra...khi phụ thân say rượu làm loạn...Sau khi mẫu thân ngâm đắng nuốt cay, chịu mọi tức tưởi sinh ra thiếp, liền bị...chính thất phu nhân...sai người đánh đến chết..." Huệ Phi ứa nước mắt nhớ về quãng thời gian cay đắng của mình, trong khi những người khác đang vô cùng bằng hoàng.

" Thiếp vừa mới sinh ra...đã bị gọi là nghiệt chủng, bị hạ nhân xem thường, bị đại nương chì chiết...Chính là ôm nổi tui nhục mà lớn lên... Vì thế...khi yêu chàng...thiếp chính là yêu đến mù quáng...Chàng là tia nắng...soi rọi vào cuộc đời của thiếp...Thiếp...thiếp đó kị...ghen tuông..."

Những giọt nước mắt tuyệt vọng lăn dài trên gương mặt của Huệ Phi, nỗi đau bóp nghẹt trái tim. Nàng dùng hết tất cả sức lực, nói những lời cuối cùng.

" Thiếp chưa từng hối hận vì đã yêu chàng...cũng chưa từng hối hận vì những gì mình đã làm...dù có là sai trái...Nếu có kiếp sau, thiếp vẫn nguyện yêu chàng, vẫn là nương tử của chàng... Nam Cung Việt..."

Những giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, kết thúc một quãng đời trầm luân đầy đau khổ của nàng, ngoài kia, những tia nắng đã tắt, như khóc thương cho một số phận. Cả đời nàng vì yêu sinh hận, vì một chữ tình mà phạm phải tội lỗi. Năm tháng qua, nàng sống trong cô tịch, trong đau đớn. Hận thù cùng ghen tuông che mắt nàng khiến nàng chìm trong tội lỗi. Mười hai năm yêu hấn, nàng chưa từng dám gọi tên hấn, có ai biết nàng ghen tị đến thế nào khi nghe Uyển Nghi gọi tên hấn mỗi ngày? Chỉ đến lúc này, khi đã trút những hơi thở cuối cùng, nàng mới dám một lần gọi tên hấn _ nam nhân mà nàng yêu.

Nam Cung Việt đau đớn ôm lấy thi thể của Huệ Phi, nước mắt rơi xuống. Hấn chưa từng nghĩ tới nàng đã chịu nhiều khổ cực như vậy, càng không dám nghĩ rằng tình yêu của nàng dành cho hấn lớn đến thế.

Uyển Nghi bịt miệng, vùi đầu vào vai Nam Cung Nguyệt mà khóc. Nam Cung Nguyệt cũng không nén nỗi đau thương, ôm lấy Uyển Nghi, hai người tựa vào nhau, khóc òa như những đứa trẻ. Nắng tắt, một hình bóng đã mãi mãi rời xa...

* * *

Một màu trắng phủ khắp đất trời, từng đồng tiền giấy bay là là trong không trung, một cơn gió nhẹ thổi qua, liền đem chúng bay lên cao, rồi lại là tả đáp xuống. Nam Cung Việt, Uyển Nghi, Nam Cung Nguyệt, cùng rất nhiều người trong vương phủ mặc áo tang, đứng nhìn quan tài của Huệ Phi đang từng chút, từng chút một được đưa vào hoàng lăng. Cửa hoàng lăng đóng lại, Nam Cung Việt tiến dần đến gần, đặt tay trên bia mộ, ngón tay thon dài miết lên từng chữ viết mà chính tay hấn đã khắc.

" Ái thê Lâm Nhã Cầm chi mộ _ Người lập: Phu quân Nam Cung Việt. "

Hắn dịu dàng lắm lắm " Nhã Cầm, đời này ta có lỗi với nàng, hãy yên nghỉ nhé. "

Nam Cung Nguyệt đứng bên cạnh Uyển Nghi hỏi nhỏ " Tỷ thật sự đồng ý sau này khi hoàng huynh chết đi sẽ chôn chung mộ với Nhã Cầm tỷ tỷ sao? "

Uyển Nghi hơi nhếch mép, nhẹ đến nỗi chẳng đủ để tạo thành một nụ cười. " Tỷ đã có quá nhiều hạnh phúc rồi, còn muốn tranh giành với một người đã khuất làm gì chứ? Sống đã không được gần gũi, chẳng lẽ đến chết cũng không được ở cạnh người mình yêu sao? Làm như vậy, chẳng phải là rất nhân tâm? "

Nam Cung Nguyệt nhẹ gật đầu, mỉm cười, đôi mắt ánh lên nét buồn rầu " Nếu tỷ ấy biết được, sẽ hạnh phúc lắm. "

Uyển Nghi mỉm cười, ánh mắt hướng về bia đá xám ngoét lạnh lẽo. Phải, sẽ thực sự hạnh phúc đi...

Vương Ngọc thái hậu tiến đến bên cạnh Nam Cung Việt, ôn nhu vỗ nhẹ lên vai hấn " Việt nhi, con đừng quá đau buồn. "

Nam Cung Việt quay lại nhìn Vương Ngọc thái hậu, thành tâm cúi đầu trước lăng mộ của Huệ Phi một lần rồi đứng dậy. Vậy là từ nay, vương phủ đã thiếu đi hình bóng của một người.

* * *

Uyển Nghi thất thần chống cằm ngồi trong phòng, ánh mắt nhìn xa xăm về phía trước. Cánh cửa phòng từ từ mở ra, những tia nắng tràn vào phòng, đâm vào mắt nàng đau nhói, khiến nàng phải nheo mắt lại. Liễu Song Song đứng ở cửa nhìn thấy vậy, nhanh chóng xoay người đóng chặt cửa lại, ngồi xuống đối diện với nàng, mỉm cười.

" Sao rồi? Vẫn chưa bình tâm lại sao? "

Uyển Nghi không trả lời, chỉ khẽ gật đầu.

" Tổ không quen biết Huệ Phi, cũng không tiếp xúc nhiều, chuyện xảy ra, tổ cũng chỉ cảm thấy nàng ấy rất đáng thương. Không như cậu, dù đã có ý nghi ngờ, nhưng cũng đã tiếp xúc lâu như vậy, hấn là rất buồn đi. "

Uyển Nghi vẫn không trả lời, lại tiếp tục gật đầu.

Liễu Song Song thở dài, nhẹ ôm lấy Uyển Nghi.

" Nhưng cũng không cần vì vậy mà làm lo Nam Cung Việt chứ? Hay là cậu vẫn còn giận hấn những việc trước đây? "

" Dù là chuyện gì cũng giận. " Uyển Nghi cụp mi, buồn rầu nói.

" Thôi nào. " Liễu Song Song vỗ nhẹ lên vai Uyển Nghi " Cậu đừng cố chấp quá, hiểu lầm hán nhiều như vậy còn chưa đủ sao? "

Uyển Nghi đẩy Liễu Song Song ra, nhướn mi tỏ ý không hiểu. Liễu Song Song gãi gãi đầu, lại gãi gãi sống mũi nói.

" Thật ra, lần trước mới chỉ nói về thân phận của tớ, còn có những chuyện khác tớ vẫn giấu cậu. "

" Là chuyện gì? "

Uyển Nghi bắt lấy hai vai Liễu Song Song, sốt sắng hỏi.

Vào cái ngày mà Huệ Phi bị trúng độc, Liễu Song Song đã đến tìm Uyển Nghi. Qua câu chuyện của Liễu Song Song, mọi việc đã được sáng tỏ. Càng bắt ngờ hơn nữa là Uyển Nghi và Liễu Song Song đều là người hiện đại, xuyên không tới nơi đây.

Liễu Song Song vốn dĩ là người đã chết, còn nàng tên thật chính là Liễu Ánh Hà, và hơn nữa, nàng sống cùng một thành phố, cùng năm với Uyển Nghi, khi nàng xuyên không tới đây, nàng cũng là nữ nhân hai mươi lăm tuổi.

Sở dĩ nàng có thể nhớ được mọi kỉ niệm giữa Liễu Song Song và Nam Cung Việt là do chấp niệm của Liễu Song Song quá lớn, dù chết đi nhưng kí ức vẫn còn tồn tại, không bị xóa bỏ. Nhưng vì Liễu Ánh Hà vốn không phải Liễu Song Song, nên tuy có nhớ được mọi kí ức, nhưng lại chẳng hề yêu Nam Cung Việt. Cũng nhờ vậy mà Uyển Nghi mới có thể khẳng định, mọi việc từ trước tới nay đều là do một tay Huệ Phi sắp đặt. Liễu Ánh Hà vốn dĩ cũng chẳng muốn trở về nơi này, nhưng sau năm năm, những người cuu mang nàng đã không còn trên đời nữa, bản thân nàng lại suýt bị người ta ép bán vào kĩ viện. Vạn bất đắc dĩ mới phải trở về đây tìm chốn nương thân.

Nếu không phải ngày đó, nhìn thấy Uyển Nghi bày ra cái tư thế đánh võ quen thuộc của taekwondo, thì có lẽ cả đời nàng cũng không tìm được tri kỉ ở cái chốn này.

" Lần đầu tiên gặp lại tớ, vẻ mặt của hán rõ là vui mừng, nhưng lại không giấu diếm nỗi sợ bối rối trong ánh mắt. Ngày hôm sau cũng vậy, là tớ biết rõ cậu núp sau gốc cây nghe lén nên mới cố tình diễn kịch, khiến hán phải nói rằng hán chỉ cần có tớ, dù tớ biết rằng lúc hán nói ra câu đó chỉ là vì nghĩ đến ân tình của hán với Liễu Song Song mà thôi.

Hôm đại thọ của thái hậu cũng vậy. Đêm đó, khi cậu còn đang ở bên cạnh giường bệnh của Mộ Dung Phong, hán ta đã tới tìm tớ. Hán nói, hán đã quyết định rồi, người hán yêu chính là cậu. Cũng tội nghiệp cho tên ngọc đó, chân thành như vậy, nhưng lại bị ai đó giận dữ, hiểu lầm hết lần này đến lần khác. "

Uyển Nghi lặng người đi khi nghe những gì mà Liễu Ánh Hà nói, hán...thực sự đã nói như vậy sao?

" Hán nói, hán thà làm tớ bị đau khổ, thà là một kẻ phụ bạc, quên hết tình nghĩa năm xưa, cũng không muốn làm cậu bị tổn thương lần nữa. Chết tiệt, đúng là cái tên vô tình vô nghĩa mà, sao hán có thể đá tớ đi như vậy được chứ? Quá xem thường mị lực của tớ đi. " Liễu Ánh Hà dường như rất tức giận vì mị lực của mình bị xem nhẹ, đập tay thật mạnh xuống mặt bàn, thờ phỉ phỉ. Nàng uống một ngụm trà lớn như muốn nuốt trôi cơn tức, rồi lại tiếp tục hoa chân múa tay kẻ lẻ.

" Hán nói a, hán đã nhận ra rằng hán không thể sống thiếu cậu, dù cho cậu có không chịu tha thứ cho hán mà trở lại bên hán thì hán vẫn không muốn tiếp tục mối quan hệ với tớ nữa. Con mẹ nó, thật là cầu huyết, xem chút nữa tớ đã xông đến tát cho hán một cái rồi. Tớ phải vô cùng cố gắng mới có thể giữ được bình tĩnh, nói với hán rằng, không quan hệ thì không quan hệ, nhưng phải cho tớ ở lại phủ vương gia, vì hiện giờ tớ đã chẳng có nơi nào để về nữa rồi. "

Liễu Ánh Hà chống cằm oán thán, làm như thể mình vô cùng đáng thương. Uyển Nghi nhìn bộ dạng của Liễu Ánh Hà, thầm nghĩ lẽ ra nàng mới phải là người nên tức giận chứ?

" Cậu rõ ràng là chẳng hề yêu Nam Cung Việt, tại sao lại cứ cố tranh giành với tớ chứ hả? "

Liễu Ánh Hà nhún vai, ra vẻ vô tội. " Hết cách rồi, ai bảo hán là cực phẩm duy nhất mà tớ có thể mời chài được cơ chứ? Một người chờ đợi mình suốt năm năm, tội gì mà không bám lấy? Trong ngôn tình xuyên không chẳng phải luôn vậy sao? Nữ chính xuyên không về quá khứ, cùng tranh sủng một cực phẩm nam nhân đó sao? Tớ đâu có biết rằng cậu cũng là người hiện đại xuyên không tới đây chứ. Vốn dĩ mình chính là nhân vật chính, còn cậu chính là dạng tiểu thiếp cùng mình đối đầu tranh sủng. Đâu có ai ngờ cậu mới chính là nhân vật chính, còn mình là tiểu tam thừa thải đáng ghét chứ? "

Uyển Nghi phì cười, lắc lắc đầu.

" Đồ ngọc, chẳng có ai là nhân vật chính hết. Tất cả chúng ta đều là nhân vật chính. Là nhân vật chính trong cuộc đời của chính mình. "

Liễu Ánh Hà nghiêng đầu về một bên, ngẫm nghĩ một chút rồi mỉm cười.

" Đúng vậy, chúng ta là nhân vật chính trong cuộc đời của chính mình. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113

Ads " Sao rồi, vẫn còn giận hấn sao? "

Liễu Ánh Hà chống cằm nhìn Uyển Nghi, mỉm cười. Khác với vẻ lãnh đạm thường thấy, khi đối diện với tri kỉ của mình, nàng trở nên hiền hòa, ảm áp hơn rất nhiều. Uyển Nghi nhìn Liễu Ánh Hà, nguyệt dài một cái.

" Cứ để hấn chờ đi. "

" Ồ, vậy tớ quyền rũ hấn nhé? "

" Tớ cảm cậu! " Uyển Nghi lườm Liễu Ánh Hà, còn Liễu Ánh Hà thì cười khúc khích, ra vẻ khoái chí lắm.

" Đừng để hạnh phúc chờ đợi quá lâu. Nếu thế, nó sẽ rời bỏ cậu mà đi mất đấy. " Liễu Ánh Hà vỗ vỗ vai Uyển Nghi, thân mật nói. " Từ mai tớ sẽ vào trong cung sống, không thể cùng ở đây với cậu. Thế nên phải mau chóng đem thiệp hồng đến hoàng cung cho tớ đấy nhé. Để tớ chờ lâu thì đừng có trách. "

" Vào cung? Sao tự dưng lại nhập cung? "

" Hôm đưa thi thể của Huệ Phi nhập hoàng lăng, thái hậu đã nói chuyện với tớ rồi. Mọi hiểu lầm đã được hóa giải, người hy vọng tớ sẽ nhập cung để bầu bạn cùng người. Tớ nghĩ như vậy cũng tốt lắm. Năm năm, tớ xa rời gia đình, bạn bè, đến sống ở một nơi xa lạ. Cậu là cô nhi, có thể dễ dàng quen thuộc với nơi này, nhưng tớ...dù đã năm năm rồi, tớ vẫn rất nhớ gia đình mình. Tớ nghĩ...ở bên cạnh thái hậu, cũng như ở bên cạnh mẫu thân của mình, như vậy cũng tốt lắm chứ. "

Uyển Nghi ôm lấy Liễu Ánh Hà, nhẹ giọng nói.

" Sẽ có ngày, cậu sẽ tìm được hạnh phúc của mình, sẽ tìm được chân mệnh thiên tử của mình, nhất định đấy. "

" Đã tìm được rồi. " Liễu Ánh Hà nhẹ đẩy Uyển Nghi ra, thản nhiên nói.

" Đã tìm được? " Uyển Nghi tròn mắt kêu lên. Rốt cuộc là ai vậy chứ? Nhanh như vậy đã tìm được sao?

Liễu Ánh Hà thích thú nhìn bộ dạng kinh ngạc của Uyển Nghi, tùm tùm cười.

" Người đó cậu cũng biết mà. "

Biết? Cũng biết? Là ai? Là ai nhi?

" A, chẳng lẽ... "

" Đoán đúng rồi đấy, chính là người đó. " Liễu Ánh Hà héch măt, cười rạng rỡ. Nàng vỗ vỗ vai Uyển Nghi, xoay người muốn rời khỏi. " Rảnh rồi nhớ tới hoàng cung thăm tớ. Thôi, tớ phải trở về thu dọn đồ đạc đây. Bye! "

Liễu Ánh Hà rời đi, để lại tiếng cười giòn tan trong khoảng không. Ánh hoàng hôn rực rỡ huy hoàng bao phủ trên người nàng, tạo thành một khung cảnh diễm lệ, huyền ảo.

Nửa đêm, khi đang chìm trong giấc ngủ, Uyển Nghi cảm nhận được có luồng gió nhẹ mon man trên cơ thể mình, nàng biết có người vừa vào phòng, vì vậy liền lười nhác mở mắt. Nam Cung Việt thấy nàng tỉnh giấc, có chút giật mình, lúc sau liền bình ổn lại, cẩn thận đóng cửa, đến bên giường ngồi xuống.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng đặt lên bụng của Uyển Nghi, ân cần.

" Khỏe không? "

" Nó rất khỏe, mẫu thân của nó còn khỏe hơn trâu, nó đương nhiên là khỏe. " Uyển Nghi đau lòng sờ sờ gương mặt của Nam Cung Việt, từ lúc nào mà nét mặt hấn lại đầy ôn nhu, ẩn giấu sự phiền muộn như vậy? Hấn của ngày hôm nay, và hấn của lần đầu tiên gặp mặt_ lạnh lùng, bá đạo, như thể hai người khác nhau. Là vì nàng sao?

Nam Cung Việt bắt lấy bàn tay của Uyển Nghi, giữ nguyên tay nàng trên gương mặt mình, ánh mắt tha thiết nhìn nàng.

Hai người cứ im lặng như thế...

Nhưng cũng đủ để cảm nhận tình ý nồng đậm, nỗi lòng tha thiết...

Yêu...đôi khi chỉ đơn giản như thế thôi...

" Uyên Nghi. "

Nam Cung Việt thì thầm tên nàng, đôi mắt nhắm nghiền, bờ môi dụi vào lòng bàn tay nàng. Trái tim Uyên Nghi như run lên, một đợt sóng cảm xúc ào ạt đánh vào trái tim nàng khiến nàng thổn thức. Nàng không trả lời, chỉ tha thiết nhìn hắn, cái nhìn chứa đựng cả yêu thương cùng đau lòng.

" Uyên Nghi. " Nam Cung Việt tiếp tục gọi tên nàng.

"..." Nàng vẫn là im lặng không trả lời.

" Uyên Nghi. "

" Ta đây. " Uyên Nghi nhin không được, đôi môi khẽ hé mở, đáp lại hắn.

" Tha thứ cho ta, trở về lại bên ta. Có được không? " Nam Cung Việt mở mắt sóng mắt tha thiết nhìn nàng, trong đáy mắt ấy, là nhu tình, là van lơn, là bối rối cùng lo lắng.

Nàng nhìn sâu vào đôi mắt hắn, do dự trả lời.

" Ta..."

* * *

Mười ngày sau, phủ vương gia có hỷ sự. Tin đồn bát quái không ngừng lan ra khắp kinh thành. Ai có thể ngờ được, một nữ nhân đã bị hưu, nay lại có người rước về phủ? Mà người ấy lại chính là người đã từng bỏ rơi nàng? Thế gian này, mấy người có thể làm được? Nàng chính là chân chính trở thành truyền thuyết của Di quốc, là ví dụ điển hình của câu hồng nhan họa thủy, cũng là người chiếm trọn sự ngưỡng mộ của biết bao nữ nhân.

Từ sáng sớm, Liễu Ánh Hà đã tới vương phủ, tíu tít giúp Uyên Nghi chuẩn bị y phục, trang sức. Nam Cung Nguyệt, Vũ Diệp và Từ Y cũng bận rộn chạy qua chạy lại, chạy qua chạy lại, chính là lo liệu đủ thứ cho hôn lễ, rồi giúp đỡ nàng trang điểm. Một hồi sau, chính là nàng bị bỏ lại một mình trong phòng. Bốn người kia náo loạn một hồi, cuối cùng nàng cũng được an tĩnh một chút rồi. Sờ sờ bụng mình một chút, nàng mỉm cười. Cảm giác ngọt ngào cùng hạnh phúc len lỏi trong tim.

Khi nàng còn đang chìm trong thế giới riêng của mình, liền cảm thấy có tiếng mở cửa sổ thật khẽ, kèm theo đó là giọng nói trầm thấp quen thuộc đầy u uất.

" Thành hôn mà không mời ta sao? "

Uyên Nghi giật mình quay lại, nhìn thấy Mộ Dung Phong đang ngồi trên khung cửa sổ, ánh mắt u tối nhìn nàng. Uyên Nghi đứng dậy, tiến đến gần bên hắn, mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng thoáng chút ưu tư.

" Nam nhân các huynh thật là kì lạ. Rõ ràng là có cửa chính, hà cớ gì lại không đi, lại cứ phải đi bằng lối cửa sổ? "

Mộ Dung Phong cũng nhìn lại nàng, giọng nói như nghẹn đặc ở cổ họng " Nữ nhân các người cũng rất kì lạ, rõ ràng là có thể ở bên cạnh một người luôn yêu thương, quan tâm tới mình. Hà cớ gì cứ phải cố chấp ở bên một người luôn làm mình tổn thương? "

Uyên Nghi đau lòng cup mắt, xoay người né tránh ánh nhìn của Mộ Dung Phong, đôi vai nhỏ nhắn gầy yếu không che giấu được sự run rẩy.

" Xin lỗi, là ta có lỗi với huynh. "

" Nàng cũng biết vậy sao? " Giọng nói u oán của Mộ Dung Phong vang lên sau lưng Uyên Nghi, khác hẳn với giọng điệu bông đùa bốn cợt thường ngày của hắn. Mộ Dung Phong bắt lấy bả vai của nàng, buộc nàng xoay người lại đối diện với hắn " Nếu nàng không hạnh phúc, nếu còn vì hắn mà rơi nước mắt, như vậy chính là càng có lỗi với ta. Là do nàng ngu ngốc nên chọn lầm người. Nếu hắn làm cho nàng đau lòng thì cũng đừng mơ tưởng rằng ta sẽ giang hai tay chào đón nàng, thay vào đó, ta sẽ cười nhạo nàng đấy, nghe rõ không? "

Uyên Nghi cắn môi dưới, khẽ gật đầu, nước mắt vòng quanh hốc mắt. Bất chợt Mộ Dung Phong nắm chặt lấy tay Uyên Nghi, mạnh mẽ dùng sức, đem Uyên Nghi ôm vào lòng thật chặt. Hôm nay nàng mặc giá y đỏ thắm, má hồng hây hây, xinh đẹp tuyệt trần. Cách đây hơn một tháng, hắn đã từng mơ đến ngày này, đã từng tưởng tượng dáng vẻ xinh đẹp, ngọt ngào này của nàng. Cho đến ngày hôm nay, cuối cùng thì hắn cũng đã có thể nhìn thấy, nhưng người cùng nàng nắm tay tiến vào lễ đường, trở thành tân lang lại không phải là hắn. Bàn tay hắn siết thật chặt, giọng nói trầm thấp, buồn rầu khẽ thì thầm

" Để ta ôm nàng, một lần này thôi. "

Sau cái ôm này, nàng sẽ mãi không quay trở về bên hắn, hắn cũng không có cơ hội hy vọng rằng một ngày nào đó cùng nàng nắm tay đi bên nhau đến trọn kiếp này. Vì vậy, hắn muốn giờ phút này được ôm nàng thật chặt, được lưu giữ những kỉ niệm đẹp nhất về nàng.

Uyên Nghi yên lặng để Mộ Dung Phong ôm mình, sống mũi cay cay, cố gắng không để bản thân mình bật khóc. Toàn thân nàng cứ cứng đờ để Mộ Dung Phong ôm, lặng nghe tiếng tim đập rộn ràng cùng tiếng thở rất nhẹ của hắn.

Mộ Dung Phong muốn giây phút này cứ kéo dài mãi mãi, để hắn có thể cứ ôm nàng như vậy, có thể mãi ôm trong lòng thân hình nhỏ nhắn ấm áp này. Để nàng thuộc về hắn, dù chỉ là phút giây này, như vậy hắn sẽ không phải nhìn thấy nàng báỉ thiên địa cùng người khác trong vài phút nữa. Tuy nhiên, mơ ước vẫn mãi chỉ là mơ ước mà thôi, vì cánh cửa phòng đã nhanh chóng mở ra, kèm theo giọng nói trầm thấp, quen thuộc.

" Ta hiểu cảm giác của ngươi, nhưng cũng không đồng nghĩa với việc ta chấp nhận hành động này đâu đấy. Ôm vậy là đủ rồi, buông ra mau đi. "

Mộ Dung Phong buông Uyển Nghi ra, giờ chân muốn đạp Nam Cung Việt một cái.

" Tên khốn, nàng sắp trở thành nương tử của ngươi rồi, có cần hẹp hòi đến vậy không? "

Nam Cung Việt nhích người né qua một bên, lại giờ chân đá vào mông Mộ Dung Phong.

" Hẹp hòi cái mông, đôi lại là ta ôm nương tử của ngươi thì ngươi nghĩ sao hả? "

Từ Y, Nam Cung Nguyệt cùng Vũ Điệp vốn là một bộ dạng đứng ngoài xem kịch vui không nín nổi cười. Hai người bọn họ lúc này thật giống như hảo bằng hữu đang cãi lộn, không có lấy nửa điểm gay gắt, ngược lại rất thân thiết.

Từ Y nhìn sắc trời, hai tay vỗ vỗ vào nhau, lớn tiếng nói.

" Được rồi, được rồi, giờ lành đã đến, tân lang, tân nương mau chuẩn bị, kéo qua giờ lành sẽ không tốt. "

Nam Cung Nguyệt và Vũ Điệp nghe nói xong, nhanh nhẹn đến bên cạnh trùm khăn hỷ cho Uyển Nghi. Nam Cung Việt cũng phất tay áo rời khỏi phòng, đi tới lễ đường trước, chuẩn bị hành lễ.

Ngày nắng, trời trong, khí hậu ôn hòa, sắc hoa ngập mặt đất, trên trời hoa giấy tung bay, rục rờ điểm lẹ. Uyển Nghi một thân giá y đỏ thắm, từng bước yêu kiều tiến vào lễ đường, nơi có Nam Cung Việt đứng chờ với một nụ cười hạnh phúc. Lần này, nàng chân chính trở thành vương phi của hắn, chỉ một mình nàng mà thôi. Lần này, nàng cùng hắn đến với nhau chính là vì một chữ " tình " chứ không còn là ép buộc như lúc trước.

Đặt bàn tay nhỏ nhắn thon dài vào bàn tay to lớn thô ráp của hắn, cũng là đặt cả cuộc đời mình vào tay hắn, nàng mỉm cười dưới tấm khăn trùm đầu, hai má cũng bắt gặp ửng đỏ.

Mộ Dung Phong đứng một bên khoanh tay nhìn hai người báỉ thiên địa, mỉm cười chua xót. Vốn cứ nghĩ hắn sẽ có thể trụ vững cho đến phút cuối cùng, nhưng là tâm can của hắn rất đau. Hắn cười nhạt, lê bước, lén trốn ra bên ngoài.

Ngồi bên bờ hồ, một đồng hồ rượu rồng nằm lẩn lóc, Mộ Dung Phong vừa ngửa cổ uống rượu, vừa tiện tay ném xuống hồ một ít thức ăn cho cá. Thì ra, quên một người chẳng hề dễ như hắn đã tưởng.

" Rõ ràng là không đành lòng, tại sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy? "

Thanh âm mềm mỏng vang lên sau lưng, Mộ Dung Phong còn chưa kịp xoay người lại đã thấy Từ Y ngồi xuống bên cạnh hắn, nét mặt vẫn lạnh lùng không đổi.

" Vậy ngươi đành lòng nhìn thấy ta tranh giành muội muội tốt của ngươi với vương gia tôn kính của ngươi sao? " Mộ Dung Phong lơ đãng đáp.

Từ Y im lặng, không nói thêm gì nữa. Nàng đương nhiên không đành lòng, nhưng cũng không đành lòng nhìn thấy hắn phải đau khổ. Dù rằng, khi hắn có được hạnh phúc của mình, cũng sẽ khiến nàng đau lòng.

" Từ Y. "

" Hmm? "

" Ngươi rót cuộc là ai? " Câu hỏi của Mộ Dung Phong khiến Từ Y thoáng giật mình, toàn thân cứng ngắc, vô rượu cầm trên tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Nàng không trả lời, lại trầm tĩnh uống rượu, xem như không nghe thấy câu hỏi của Mộ Dung Phong.

Nhưng Mộ Dung Phong lại không chịu bỏ qua, giật lấy vô rượu của Từ Y đặt xuống đất, túm lấy bả vai của Từ Y, xoay người nàng đối diện với mình.

" Nói! "

Từ Y cụp mi mắt, buồn rầu nói.

" Huynh không nhận ra ta sao? "

Mộ Dung Phong thoáng run rẩy, đẩy mắt lộ rõ vẻ hoang mang. Thực sự là...thực sự là...hắn thật sự không nhớ ra nàng.

Từ Y thở dài, lấy từ trong thắt lưng một khối bạch ngọc, đưa cho Mộ Dung Phong. Mộ Dung Phong tiếp nhận lấy khối ngọc, nhắm mắt nhìn cho rõ. Khối bạch ngọc hình hồ điệp như tỏa ánh sáng nhạt dưới ánh mặt trời rục rờ. Hình dáng của khối ngọc này, cùng với chất ngọc, khối bạch ngọc này...hắn nhớ...không lẽ...

Ngón tay hần run run lấy từ trong ngực áo ra một khối bạch ngọc, một khối bạch ngọc hồ điệp, cùng với khối ngọc của Tử Y giống y như đúc. Hần xúc động nhìn sâu vào mắt Tử Y.

"Nàng...chẳng lẽ...Tiểu Lam?"

Tử Y rung rung nước mắt, nhu thuận gật đầu. Đôi tay đưa lên bưng miệng, đè nén tiếng khóc. Bao nhiêu năm lăn lộn trên giang hồ, nàng vốn đã quên mất khóc là như thế nào, ngày hôm nay, người có thể khiến nàng rơi nước mắt chỉ có thể là hần. Tên thật của nàng là Mị Tiểu Lam, là người Nguyệt quốc. Không những vậy còn là ái nữ của đại tể tướng đương triều. Ngay từ khi còn nhỏ, nàng đã vô cùng thân thiết với Mộ Dung Phong, chính là một đôi thanh mai trúc mã. Hai người vốn dĩ được hoàng thượng chỉ phúc vi hôn, hai khối ngọc bội này chính là tín vật đính ước của bọn họ. Nào ngờ đâu một ngày kia, gặp họa diệt môn, cha nàng bị người ta vu cho tội phản nghịch, mà người làm việc đó không ai khác chính là hoàng thúc của Mộ Dung Phong _ Mộ Dung Khiêm. Hoàng thượng tuy là coi trọng cha nàng, nhưng lại bị xảo ngôn của Mộ Dung Phong bịt tai che mắt, hơn nữa người ngoài vốn không bằng cốt nhục tình thân, hồ đồ tin rằng cha nàng thật sự làm phản, liền ra một đạo thánh chỉ, chu di cửu tộc.

Ngày ấy, nàng chính là may mắn thoát chết, trốn khỏi Nguyệt quốc, lưu lạc đến Di quốc, may mắn gặp được Nam Cung Việt nên mới không bị lừa bán vào thanh lâu. Sau này lại may mắn được môn chủ của Dịch Độc môn thu nhận làm đệ tử, mới có được ngày hôm nay. Chính vì vậy khi Mộ Dung Khiêm muốn nàng ám hại Mộ Dung Phong, nàng mới nói tất cả cho Mộ Dung Phong biết. Thứ nhất là vì hần là người nàng yêu, thứ hai là vì nàng cùng với Mộ Dung Khiêm có thâm thù cừu hận, hần không nhận ra người đứng trước mặt hần chính là nữ nhi năm xưa, nhưng là nàng thì suốt đời không quên.

Tử Y nghẹn ngào lau nước mắt, nói với Mộ Dung Phong.

"Huynh có biết tại sao ta lại được gọi là Tử Y nhưng lại luôn vận bạch y không?"

Mộ Dung Phong đỡ đầu lắc đầu, dường như vẫn chưa thể quen với cảnh tượng phùng này.

"Ta chính là rất thích màu tím, rất thích mặc tử y, trước đây, khi hành tẩu giang hồ ta chính là luôn mặc tử y, chính vì vậy nên người giang hồ mới gọi ta là Tử Y. Nhưng...sau này ta liền đổi sang yêu thích bạch y, lúc nào cũng vận một thân bạch y. Bởi vì ta biết có một người vô cùng yêu thích màu trắng, cũng thường xuyên vận bạch y."

Mộ Dung Phong nhìn Tử Y, ánh mắt thâm trầm, bàn tay to lớn vươn tới, nhẹ nắm lấy tay Tử Y.

"Ta xin lỗi."

Tử Y mím môi, khẽ lắc đầu.

"Cho ta thời gian, chờ ta, chờ ta quên đi Uyển Nghi, chờ đến khi trái tim ta bình lặng, được không?" Sau đó, sẽ cùng với nàng tiếp tục mỗi lương duyên còn dang dở.

Tử Y lại im lặng gật đầu. Nàng hiểu, để có thể quên đi một người mình đã từng yêu không phải dễ, nhất là khi tình cảm sâu nặng. Bởi chính bản thân nàng cũng như vậy.

Gió nhẹ thổi qua mặt hồ mang theo hương sen dịu nhẹ, ánh nắng chiếu xuống mặt hồ lấp lánh, bên cạnh hồ, có hai người lặng ngắm thế gian xoay chuyển.

Mà ở tại một nơi khác trong vương phủ, cũng có hai người đang cùng nhau chén tạc chén thù.

Liễu Song Song ngật ngưỡng vỗ vỗ vai Nam Cung Thiên, lè nhè nói.

"Thấy không? Ta nói, ngươi chính là một tên ngốc a~ Bỏ cuộc dễ dàng như vậy."

Nam Cung Thiên gương mặt đỏ bừng vì say, mơ mơ màng màng nói.

"Ngươi mới là đồ ngốc, cả nhà ngươi đều ngốc."

Liễu Song Song ngây ngốc gật đầu.

"Phải a, ta cũng là một kẻ ngốc a, thế nên mới đi yêu một tên ngốc."

Vậy nên, ở tại nơi đó, có hai kẻ không ngừng bàn luận xem ai ngốc hơn ai, cuối cùng đều đi tới một kết luận: cả hai người họ đều là ngốc tử.

* * *

Bên trong tân phòng, một màu đỏ rực như lửa, biểu trưng cho sự nồng nhiệt và hạnh phúc. Nam Cung Việt vươn tay, nhẹ vén khăn hi, dưới lớp khăn là khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Uyển Nghi, ngập tràn hạnh phúc. Nam Cung Việt mỉm cười, dịu dàng đưa đến cho Uyển Nghi, cùng nàng uống rượu giao bôi.

Sau khi cùng uống ly rượu hợp cẩn, Nam Cung Việt nhẹ nhàng đến bên cạnh Uyển Nghi ngồi xuống, tròng mắt nhìn nàng. Uyển Nghi hai má ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu, đôi môi không ngừng tím tím cười. Nam Cung Việt tròng mắt nhìn nàng, bàn tay nâng gương mặt của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên trán, lên chóp mũi, lên đôi môi anh đào của nàng, từng chút, từng chút một, đầy ôn nhu cùng âu yếm. Chính là...đôi môi của hần ôn nhu, dịu dàng như thế, nhưng bàn tay lại vô cùng càn rỡ, bắt đầu luồn vào trong vạt áo của nàng. Uyển Nghi giật mình, vội vàng đẩy Nam Cung Việt ra, giận dữ nhìn hần.

"Chàng đang làm gì vậy? "

"Đương nhiên là động phòng. " Nam Cung Việt không chút xấu hổ, thản nhiên nói.

"Chàng có phải là bị điên hay không? Chẳng phải chàng còn phải ra tiếp rượu cho khách sao? " Uyển Nghi trừng mắt mắg, lần trước là hấn ở ngoài tiếp rượu đến tận đêm khuya, chính là hại nàng ngồi cứng đờ trong phòng cả ngày a. Còn lần này, sau khi bái thiên địa xong, hấn chính là nhanh chóng vào phòng vén khăn hỷ, chỉ như vậy thôi thì thôi đi, đằng này hấn còn muốn động phòng. Muốn tất cả khách khứa tới tham dự đều biết " chuyện tốt " của bọn họ sao?

"Cứ mặc cho họ chờ. " Nam Cung Việt tay vẫn làm loạn, lưu manh nói.

"Biến, trong bụng ta còn có hài tử nữa đó. " Uyển Nghi vô cùng bức tức, giờ chân lên muốn đá, càng cố sức đẩy Nam Cung Việt ra.

"Yên tâm, ta tự biết có chừng mực, sẽ không làm tổn hại đến hài tử. "

Chính vì vậy mà ngày hôm đó, toàn bộ khách khứa trong vương phủ đều nghe được tiếng la hét chấn động vương phủ.

" Nam Cung Việt, tên xú nam nhân lưu manh, đòi bại, khôn khiếp này. Mau cút cho ta!!! "

* * *

Triều đại Di quốc năm thứ tám, Nguyệt quốc cùng Di quốc sát nhập thành một. Hoàng đế Nguyệt quốc là Mộ Dung Phong, niên hiệu Thiên Long thoái vị ở tuổi hai mươi bảy, trở thành thừa tướng của Di quốc, cùng với hoàng đế Di quốc là Nam Cung Thiên và nhị vương gia Nam Cung Việt điều hành đất nước. Di quốc cùng Nguyệt quốc sát nhập, lại có mối giao hảo tốt đẹp với Kim quốc, vì Liễu Song Song cùng hoàng hậu của Kim quốc vốn là tỷ muội tốt, nhờ vậy mà Di quốc trở thành một cường quốc hùng mạnh nhất thời bấy giờ. Trong một thời gian dài, Di quốc không còn cảnh chiến tranh, nhân dân được hưởng thái bình. Sau khi sát nhập hai đế quốc, liền lấy tên của hai nước hợp lại, đổi thành Nghi quốc. Có người nói, Nghi quốc, chính là kết hợp giữa Nguyệt và Di mà tạo nên. Nhưng trong dân gian còn có lời đồn đại khác rằng cái tên Nghi quốc còn là tên của nhị vương phi _ thê tử của nhị vương gia Nam Cung Việt, là người mà hoàng đế Nam Cung Thiên và thừa tướng Mộ Dung Phong yêu thương, đồng thời cũng là nữ nhân mỹ miều khuynh thành, xứng danh với câu " hồng nhan họa thủy ", được người người ngưỡng mộ. Nhưng lời đồn đại này, cho đến cuối cùng, thực hư ra sao cũng không ai rõ.

Triều đại Nghi quốc dưới sự cai quản của hoàng đế Nam Cung Thiên, trải qua thời kì thái bình thịnh trị, hùng mạnh, phồn vinh, là một cường quốc không quốc gia nào sánh được, nhân dân được hưởng sự ấm no, sung túc. Khoảng hơn một nghìn năm sau, Nghi quốc trải qua một trận hỏa hoạn lớn, toàn đế quốc bị ngọn lửa lớn thiêu rụi, không còn lại bất cứ vết tích nào. Vì vậy, Nghi quốc trở thành một quốc gia chưa từng xuất hiện trong lịch sử. Nhưng đương nhiên, đó là chuyện của rất lâu...rất lâu sau này...

The end.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Phiên ngoại 1 : Năm bắt yêu thương

Ads Sau đêm giao thừa, từ sáng sớm Uyển Nghi, Nam Cung Việt cùng hai tiểu hài tử song sinh đã tiến cung, tới Ngọc Lộ cung vãn an Vương Ngọc thái hậu. Vương Ngọc thái hậu vẫn là một nụ cười hiền từ, hướng Phong Linh cùng Phong Tranh vẫy tay.

"Nào, tới đây, để nội tổ mẫu ôm các con. "

Hai thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi trong lòng Uyển Nghi cùng Nam Cung Việt nghe thấy vậy, hai mắt sáng lên, nhảy tới bên Vương Ngọc thái hậu ngồi xuống. Vương Ngọc thái hậu hài lòng cười híp mắt, ở trên đỉnh đầu mỗi nữ nhi hôn nhẹ một cái, lại lấy ra hai phong bao đỏ chói, nhét vào hai bàn tay mũm mĩm phấn nộn. Phong Linh, Phong Tranh cười rạng rỡ nhận lấy bao lì xì, còn vô cùng hào hứng giờ lên vẫy vẫy, muốn khoe với phụ mẫu.

Một bầu không khí ấm áp, hòa thuận như vậy, đột nhiên chính là bị Nam Cung Thiên vẽ mặt căng thẳng xông vào phá hỏng.

"Tham kiến mẫu hậu, hoàng huynh, hoàng tẩu. " Nam Cung Thiên nhanh chóng một lượt tham kiến, sau đó chẳng để mọi người kịp trả lời, hấn đã nhanh nhẹn trốn vào trong sương phòng, nói với ra ngoài " Nếu có ai tới tìm nhi thần thì ngàn vạn lần đừng có nói nhi thần ở đây. "

Trong khi mọi người còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Nam Cung Thiên đã vô tung vô ảnh biến mất sau tấm bình phong. Ngay sau đó chỉ một khắc, thân hình mảnh mai của Liễu Song Song cũng xuất hiện. Lúc này, trong lòng mọi người đều thầm " à " lên một tiếng, thì ra là như vậy a~

Liễu Song Song vẫn một bộ dạng lãnh đạm, không gấp gáp mà từ tốn, hơi khom người xuống hành lễ.

" Tham kiến thái hậu, tham kiến vương gia. "

" Nga, không cần đa lễ, không cần đa lễ. " Vương Ngọc thái hậu vội vàng phát tay, một thời gian dài thân cận, bà cũng đã có hảo cảm không ít đối với nàng, chính là vô cùng sủng hạnh cùng cung chiều, vậy mà nha đầu này mỗi lần gặp bà đều hành lễ, thật sự quá khách sáo đi.

Ánh mắt của Liễu Song Song lướt một vòng khắp phòng, cuối cùng dừng lại ở tấm bình phong, ngăn cách sương phòng với đại sảnh. Nàng khẽ mỉm cười, đuôi mắt nheo lại, cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, nét lãnh đạm nhàn nhạt vương trên gương mặt thanh tú, giọng nói nhẹ nhàng, thánh thót vang lên.

" Thái hậu, người có nhìn thấy hoàng thượng đâu không? "

Thái hậu hắng giọng, hơi mất tự nhiên nói.

" Ừm... Thiên nhi không có tới đây, con muốn tìm nó có chuyện gì sao? "

Liễu Song Song hơi cúi đầu cười nhẹ, mũi giày di di trên nền đất " Cũng không có gì ạ, chỉ là muốn tìm hoàng thượng nói chuyện phiếm một chút, nhưng hình như hoàng thượng đang muốn trốn tránh thần. "

" Nga, không có, không có đâu ạ. Ta nghĩ hẳn là nó bận rất nhiều việc đi. " Vương Ngọc thái hậu lập tức tìm cách thanh minh dùm Nam Cung Thiên.

Liễu Song Song không đáp lời mà tiến tới bên cạnh Phong Linh cùng Phong Tranh, một gối quỳ xuống trước mặt chúng, vừa cười vừa xoa đầu.

" Linh nhi, Tranh nhi, hôm nay hai con có được Nam Cung Thiên thúc thúc lì xì cho chưa nào? "

Phong Linh, Phong Tranh được hỏi tới, không chút do dự, thật thà trả lời.

" Nam Cung Thiên thúc thúc vừa tới đã vội vã trốn vào bên trong, không có ôm tụi con cũng không có cho tụi con phong bao lì xì. "

Lời vừa thốt ra, hai tiểu oa nhi lập tức bùm miệng, lấm lét nhìn nhau, lại lén liếc nhìn phụ mẫu của chúng. Oa oa...chính là đã lỡ lời mất rồi. Nam Cung Việt, Uyển Nghi cùng thái hậu chẳng còn cách nào khác, chính là chỉ biết ngó lơ, ngó lơ ra ngoài a~

Liễu Song Song cười nhạt, xoa đầu Phong Linh, Phong Tranh, đứng dậy hành lễ " Thái hậu, thần xin cáo lui. " Nói xong, nàng nhẹ nhàng gót bước đi, cũng không có ý muốn vào trong tìm Nam Cung Thiên. Nàng không muốn khiến bản thân mình hối hận vì chưa từng đấu tranh cho tình yêu của mình, vì thế nàng chấp nhận từ bỏ đi tự tôn của mình để theo đuổi hắn. Không hẳn là bám riết không buông, chỉ là muốn được ở bên cạnh hắn nhiều một chút, là già vò như vô tình gặp mặt hắn một chút. Nhưng...hắn lại cho rằng như thế thật phiền phức, luôn tránh mặt nàng.

Nàng mất hơn ba năm để yêu hắn, từ bỏ đi tự tôn của mình để tìm cách khiến trái tim hắn thay đổi, nhưng nàng không muốn mang tiếng là kẻ mặt dày vô liêm sỉ nữa. Hằng ngày nghe các cung nữ trong cung bàn tán, nói nàng là kẻ không có tự trọng, nàng cũng đau lòng lắm chứ. Nàng có thể quên đi cái nhìn của người đời, nhưng nàng lại không chịu được sự thờ ơ, trốn tránh của hắn. Thà rằng hắn nói với nàng rằng hắn không yêu nàng, bảo nàng tránh xa hắn một chút, như vậy, có lẽ nàng sẽ dễ dàng từ bỏ, dễ dàng quên. Chính là vì hắn cứ mập mờ không rõ, chỉ biết trốn tránh nàng, thế nên nàng mới cố chấp không chịu buông. Nàng hiểu, hắn là nể mặt nàng, không muốn làm tổn thương nàng, thế nên mới không nói ra, nhưng hắn đâu biết rằng hắn làm như vậy lại càng khiến nàng đau lòng nhiều hơn. Một nam nhân ôn nhu như hắn, hành xử như vậy thật khiến nàng phiền muộn. Hôm nay, nàng vốn dĩ chỉ là muốn gặp hắn, muốn đứng trước mặt hắn mà thẳng thắn nói rằng, nàng sẽ từ bỏ hắn, sẽ không bao giờ làm phiền hắn nữa. Nhưng mà hắn lại trốn tận đến tấm cung của thái hậu. Vậy thì nàng còn biết làm gì nữa đây? Chỉ bằng cứ thế vô thanh vô tức rời xa cuộc sống của hắn, như vậy, nàng sẽ không đau, hắn cũng chẳng phải bối rối.

Phải, cứ như vậy đi...

Từ bên trong sương phòng, Nam Cung Thiên lén lút đi ra, có phần khó hiểu. Liễu Song Song lại bỏ cuộc một cách đơn giản như vậy sao? Hơn nữa, chẳng phải hắn nên cảm thấy vui mừng vì điều đó sao? Cớ sao hắn lại cảm thấy hụt hẫng đến như vậy? Hắn đưa tay sờ sờ sống mũi, xoay người chấp tay hành lễ.

" Mẫu hậu, nhi thần xin phép cáo lui. "

" Ừm. " Vương Ngọc thái hậu nhẹ gật đầu, tủm tỉm cười.

Nam Cung Thiên đang định quay trở về thư phòng của hắn, thì nghe thấy tiếng của Uyển Nghi gọi giật lại.

" Đợi đã. "

" Uyển Nghi, có chuyện gì sao? "

Uyển Nghi nheo mắt, trong giọng nói chứa đựng sự uy hiếp cùng một chút không hài lòng.

" Song Song tốt xấu gì cũng là hảo bằng hữu của ta, huynh đối xử với nàng ấy như vậy không cảm thấy có lỗi với ta sao? "

" Ách...ta..." Nam Cung Thiên bối rối tới mức suýt đánh rơi chiếc khăn cầm trên tay, ấp úng cả nửa ngày cũng không biết nói gì.

Uyển Nghi thở dài, phẩy tay nói " Thôi bỏ đi, nàng ấy cũng đã vậy rồi, ta cũng không có quyền ý kiến nhiều. "

Nam Cung Thiên như được đặc xá, thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục trở về thư phòng phê duyệt tấu chương.

Những ngày sau đó, Liễu Song Song không hề tới tìm Nam Cung Thiên, nếu vô tình gặp mặt sẽ là nhanh chóng tránh mặt hần. Điều này khiến Nam Cung Thiên cảm thấy có chút khó hiểu, cũng cảm thấy trống vắng, bên cạnh dường như thiếu đi điều gì đó. Khi có một điều đã trở thành thói quen trong cuộc sống, đột nhiên mất đi, sẽ không khỏi khiến bản thân cảm thấy hụt hẫng.

Một ngày, khi dùng thiện, Nam Cung Thiên cảm thấy món ăn có chút kì lạ, liền cho gọi trù sư (đầu bếp) trong ngự thiện phòng tới.

" Thức ăn hôm nay có vị khác hơn so với mọi ngày, ngự thiện phòng mới đổi trù sư sao? Hay tại cách nấu của người thay đổi? "

Trù sư quỳ gối trên mặt đất, đầu cúi thấp, kính cẩn cùng một chút lo sợ bẩm tấu.

" Bẩm hoàng thượng, ngự thiện phòng không đổi trù sư, hạ thần cũng không có thay đổi cách nấu. Tại vì trước đây, Song Song cô nương nghe nói hoàng thượng thích ăn cá, nên mới tự tay nấu món cá hấp ngũ vị này cho hoàng thượng. Vì khi ấy người rất tán thưởng món ăn này nên hằng ngày hạ thần đều để cô nương ấy tự tay nấu cho hoàng thượng. Hôm nay cô nương ấy ngã bệnh, không thể tới trù phòng được, thế nên... " Vì hần không biết cách nấu, hơn nữa lại là lần đầu làm món ăn này, khó tránh khỏi việc khác lạ. Có phải là cách nấu của hần quá tệ hay không a? Thế nên hoàng thượng muốn trách phạt hần?

Nam Cung Thiên nghe bẩm báo, vô cùng sững sốt. Thứ nhất là vì, món cá hấp ngũ vị này hằng ngày đều là Liễu Song Song làm cho hần sao? Thứ hai là, nàng bị bệnh rồi??? Nam Cung Thiên mím môi, do dự một chút, cuối cùng dứt khoát đứng dậy.

" Tới Đào hoa cung. "

Đào hoa cung là một trong những tẩm cung dành cho phi tần trong cung, nơi đây trồng rất nhiều hoa đào, dọc theo hai đường đi còn trồng rất nhiều hoa mầu đơn. Lần đầu tiên tới đây, Liễu Song Song đã mê mẩn cảnh sắc của Đào hoa cung, nhất mực muốn ở lại đây. Hần cũng không có từ chối, dầu sao hần cũng không có phi tử, để nàng ở lại đây cũng không có vấn đề gì.

Tiết trời đang vào xuân, hoa đào đang ở thời kì rực rỡ nhất, cánh hoa bay trong không trung, phủ đầy trên mặt đất, tạo thành một cảnh sắc tuyệt đẹp. Liễu Song Song gương mặt đỏ bừng, suy yếu vô lực nằm trên giường, ánh mắt mơ màng nhìn về một trời hoa màu hồng phía ngoài cửa sổ. Từ xa xa, một thân ảnh mặc hoàng bào dần dần tiến đến, nổi bật giữa sắc hồng dịu mắt. Tóc đen như mực, gương mặt ôn nhu, vân đạm phong khinh, không nhiễm chút bụi trần, nụ cười thuần khiết thường trực trên môi không xuất hiện trên gương mặt hần, thay vào đó là sự lo lắng cùng căng thẳng. Gió thổi bay những cánh hoa, cuốn tung một góc hoàng bào của hần, giống như thể hần là một tiên tử hạ phàm đang đứng giữa tiên cảnh. Nàng là đang bị ảo giác sao?

Nam Cung Thiên có chút gấp gáp lao vào phòng, nhìn Liễu Song Song nằm trên giường, ngược mắt nhìn hần. Đột nhiên lại cảm thấy có chút đau lòng, nhủ thầm hối.

" Tại sao lại bị bệnh? "

Từ Vân bê chậu nước từ bên ngoài bước vào, nghe thấy câu hỏi của Nam Cung Thiên, liền lên tiếng.

" Hôm qua chủ nhân ăn mặc phong phanh, lại hóng gió bên hồ sen, có lẽ bị nhiễm phong hàn. "

Đôi lông mày của Nam Cung Thiên lại càng nhíu chặt hơn, thật muốn mắng nữ nhân này một trận, cũng đã lớn như vậy rồi, tại sao lại không biết tự chăm sóc bản thân mình một chút chứ?

" Đã mời thái y chưa? " Hần hỏi.

" Đã mời rồi, nhưng chưa có thấy tới. "

" Tại sao lại chưa có tới? " Nam Cung Thiên cảm thấy nổi giận thật rồi " Người đâu, mau cho truyền tất cả thái y tới đây cho ta, thái y trong cung chết hết rồi sao? Tại sao đã được cho gọi mà không tới nhanh một chút, có biết mạng người là quan trọng không hả? "

" Người im đi được không, đừng có lớn tiếng, có biết ta rất đau đầu không? " Liễu Song Song khó chịu cằn nhằn, nàng bị bệnh, sẽ rất nể cảm với âm thanh. Hần lại to tiếng như vậy, khiến đầu nàng cứ ong ong, muốn nàng khó chịu chết sao? Còn nữa, hần ăn nói bậy bạ gì vậy cơ chứ? Cái gì mà mạng người quan trọng, nàng cũng không phải là bệnh nặng đến hấp hối, có cần tỏ thái độ nghiêm trọng đến như vậy không?

Nàng nhừ đầu, cũng không muốn nghĩ nhiều, chính vì vậy nhất thời đã quên mất, không nhận ra tại sao nàng bị bệnh mà hần lại lo lắng, căng thẳng đến như vậy.

Nam Cung Thiên bị mắng, lập tức im bật, không hó hé thêm tiếng nào, khiến những thái giám, cung nữ có mặt sững sốt, lén lút nhìn nhau, dùng ánh mắt ngầm hỏi " Chuyện gì đang xảy ra a? " Hoàng thượng mà lại bị nữ nhân này mắng sao?

Hiếm khi Nam Cung Thiên nổi giận, chính vì vậy mà tất cả thái y trong cung không chút chậm trễ, dùng tốc độ nhanh nhất để tới Đào hoa cung. Sau khi

bất mạch xong, nàng được chẩn đoán là bị cảm mạo thông thường, cũng không có gì đáng ngại lắm, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thường xuyên chườm mát là ổn. Lúc này, tâm tình Nam Cung Thiên mới dịu đi một chút, hần phất tay, đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, hần sợ quá nhiều người, sẽ gây ồn ào, sẽ khiến nàng đau đầu.

Liễu Song Song cũng chẳng có ý kiến, đơn giản vì nàng đã quá mệt, ngủ thiếp đi ngay khi thái y bắt mạch cho nàng rồi. Chính vì vậy, nàng không có dịp chứng kiến cảnh tượng Nam Cung Thiên tỉ mỉ chăm sóc cho nàng, cứ mỗi lúc hần lại thay khăn chườm cho nàng, cẩn thận lau mồ hôi cho nàng, không rời nàng nửa bước. Đồng tấu chương chờ phê duyệt được đẩy hết qua cho Mộ Dung Phong và Nam Cung Việt, hần còn một sứ mệnh cao cả hơn, đó là ở bên chăm sóc cho nàng.

Nửa đêm, Nam Cung Thiên tỉnh giấc, thấy có một chiếc chăn mỏng đắp trên người, người nằm trên giường đã không thấy bóng dáng đâu. Nữ nhân này, đang bệnh mà còn đi đâu nữa chứ? Hần mệt mỏi nên ngủ gục bên cạnh giường nằm của nàng, nàng lại nhân lúc này mà đi đâu?

Hần lấy một chiếc áo khoác choàng lên người mình, lại lấy thêm một chiếc cho Liễu Song Song, đi ra ngoài tìm nàng. Dưới tán hoa đào bên cạnh hồ, Liễu Song Song yên lặng dựa lưng vào gốc cây, nước mắt lặng lẽ rơi, phải cố gắng lắm mới có thể nghe thấy tiếng sột sột rất khẽ phát ra.

"Đang bệnh sao lại còn ra đây? Trời lạnh như vậy lại còn ăn mặc phong phanh, ngươi không muốn sống nữa sao?" Nam Cung Thiên choàng áo khoác cho Liễu Song Song, nhẹ giọng trách cứ, ngay cả những lúc như thế này hần cũng vẫn dịu dàng đến vậy.

Liễu Song Song vội vàng lau nước mắt, mím chặt môi, quay mặt đi hướng khác. Bản thân nàng không mạnh mẽ, nhưng nàng lại không muốn người khác nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

"Ta không lạnh."

"Còn nói không lạnh?" Nam Cung Thiên nhíu mày, ngồi xuống bên cạnh Liễu Song Song, đem áo choàng của mình quàng một nửa sang người nàng, vòng tay ôm lấy vai nàng.

Liễu Song Song dựa vào vai Nam Cung Thiên, nhắm mắt lại, để mặc nước mắt ứa ra trên khóe mắt. Nam Cung Thiên hơi nghiêng đầu nhìn Liễu Song Song, không nhận được cảm giác đau lòng, nhẹ đưa tay lau nước mắt cho nàng.

"Làm sao vậy?"

"Ta nhớ nhà, nhớ phụ mẫu, nhớ bằng hữu của ta. Ta rất nhớ, rất nhớ bọn họ."

Lúc bị bệnh cũng là lúc nàng trở nên yếu đuối nhất, đêm đến, cũng là lúc nỗi cô đơn ứa về, khiến nàng thổn thức. Nàng khác Uyển Nghi, nàng có gia đình, có bằng hữu. Dù đã sáu năm trôi qua rồi, nhưng mỗi khi đêm về, nàng vẫn cảm thấy cô đơn, vẫn thấy nỗi nhớ da diết tìm về trong con tim trống vắng những yêu thương. Nàng nhớ họ, rất nhớ...

"Đừng buồn nữa, có ta đây mà." Nam Cung Thiên hơi cúi xuống,蹭 đầu vào đầu của Liễu Song Song. Nàng nghiêng đầu, nhíu mày nhìn hần như thể hần là một sinh vật lạ vừa rơi từ trên không trung xuống vậy. Nam Cung Thiên bất giác ánh mắt của nàng, có chút ngờ ngác, một lát sau mới phát hiện ra mình lỡ lời, luống cuống sửa lại.

"À, ừm...ý ta là ở đây cũng có rất nhiều bằng hữu, mà phụ mẫu của ngươi chắc cũng không muốn ngươi buồn phiền nhiều như vậy, ừm..."

Liễu Song Song không để ý tới lời hần nói, băng quơ đáp một câu.

"Uống rượu đi."

Lời vừa thốt ra, lập tức liền bị Nam Cung Thiên lờm, nữ nhân này thật chán sống rồi sao? "Uống cái gì mà uống, trở về phòng nghỉ ngơi cho ta."

Liễu Song Song cúi đầu xuống một chút, chỉ một lát sau lại ngẩng lên, đôi mắt ầng ậc nước.

"Ta biết mà, ta biết là ngươi rất ghét ta mà, thế nên cái gì cũng cấm cản ta. Oa oa oa...phụ thân, phụ mẫu, con nhớ hai người. Oa oa...ngươi ta khi dễ con."

"Này...này..." Nam Cung Thiên luống cuống, bối rối nhìn Liễu Song Song lớn tiếng ăn vạ. Trên đời này, điều khiến hần sợ nhất chính là nước mắt nữ nhân. "Được rồi, được rồi, ta sợ ngươi rồi, uống thì uống."

"Hoan hô!" Liễu Song Song reo lên, đôi mắt đã ráo hoảnh, hiển nhiên một màn khóc lóc vừa xảy ra chỉ là giả bộ.

* * *

"Ta nói...hức...ngươi là tên nam nhân ngu ngốc...hức...Tại sao...hức...ta...như thế này mà ngươi vẫn không vừa ý...hức...hả? Mắt ngươi...bị mù rồi sao? Chỉ với một vỏ rượu, Liễu Song Song đã say bí tỉ, lưỡi cũng lú lú. Mà Nam Cung Thiên cũng chẳng thua kém, mặt đỏ bừng, đôi mắt mơ màng, đất trời đảo lộn. Cũng tại hần phải ngăn cản nàng không được uống quá nhiều, nên hầu hết số rượu nàng đưa lên miệng đều bị hần cướp lấy, uống sạch.

"Ngươi...ngươi chẳng phải là hào bằng hữu của...hức...Uyển Nghi sao? Sao...ta...hức..."

Liễu Song Song trừng mắt nhìn Nam Cung Thiên, tức giận đánh vào người hần.

"Người hỗn đản, là kẻ mù, ngu ngốc. Ta có chỗ nào thua kém nàng ấy chứ? "

"Ta...hức...người..chẳng kém gì...hức...cả..."

Phải, hẳn không hề cảm thấy nàng kém cạnh Uyển Nghi ở bất cứ điểm nào cả. Chỉ là trong tim đã tâm tâm niệm niệm một bóng hình, thật khó có thể chấp nhận thay thế bằng một hình bóng khác. Hẳn cứ luôn cảm thấy trong lòng mình có những vướng mắc khó có thể tháo gỡ. Hẳn cũng không dám chắc về cảm giác của mình đối với nàng. Có những điều, có thể đến một cách nhanh chóng và rõ rệt, nhưng cũng có những cảm giác dần dần thấm sâu vào tâm trí, nhẹ nhàng và đầy mê hoặc, khiến con người khó có thể nhận ra. Có chăng, chỉ khi đã mất đi mới có thể nhận ra được điều đó quan trọng đến thế nào.

Cứ thế, họ uống đến say mềm cả người, và chẳng thể biết nổi mình đã hành động những gì, nói những gì.

Sáng ngày hôm sau, Nam Cung Thiên tỉnh giấc, và phát hiện ra ba vấn đề nghiêm trọng. Thứ nhất, hẳn thức dậy ở trên giường của Liễu Song Song, hay nói đúng hơn hẳn và nàng đã cùng nằm ngủ trên một chiếc giường. Thứ hai, cả hai người đều không mặc y phục, y phục của bọn họ đều đang nằm vương vãi trên sàn nhà. Không chỉ vậy, cảm giác lúc này của hẳn, cộng với những cảm giác còn đọng lại trong ý thức và cả những dấu hôn in khắp trên cơ thể của Liễu Song Song khiến hẳn có thể khẳng định một điều: bọn họ đã phát sinh quan hệ trong lúc say. Điều cuối cùng, cũng là điều nghiêm trọng nhất, đó là Liễu Song Song đã tỉnh dậy trước hẳn. Bàn tay nàng giữ chặt tấm chăn che trước ngực, gương mặt trắng bệch, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm về phía trước. Hiển nhiên là bị dọa đến kinh hãi. Đôi môi nàng mấp máy, cơ thể run lên nhẹ nhẹ, nàng muốn nói gì đó, nhưng âm thanh nghẹn đặc nơi cổ họng, khiến nàng không cách nào nói được.

"Ta..." Nam Cung Thiên mở lời trước, nhưng ấp úng mãi cũng không biết nên nói gì tiếp.

Liễu Song Song đờ đẫn quay đầu lại nhìn hẳn, phải cố gắng lắm, nàng mới có thể lên tiếng, giọng nói khàn đặc.

"Sắp tới giờ thiết triều rồi, người mau đi đi."

Nói xong, không để cho hẳn kịp phản ứng, nàng túm lấy cả tấm chăn cuộn quanh người, đi xuống giường nhặt y phục, trốn ra sau tấm bình phong để mặc đồ. Nam Cung Thiên một thân xích lỏa vẫn đang nằm trên giường, gương mặt trắng bệch khi nhìn thấy những tia máu đỏ nổi bật trên nền trắng muốt của đệm nằm. Cho tới tận lúc này, nàng vẫn là một xử nữ. Hẳn chính là nam nhân đầu tiên của nàng, mà nàng cũng là nữ nhân đầu tiên của hẳn. Biết bao nhiêu suy nghĩ ngồn ngộn chạy qua đầu hẳn khiến hẳn rối loạn. Sự việc phát sinh đến mức này, hẳn biết phải làm thế nào?

Việc đầu tiên mà hẳn phải làm, chính là mặc y phục, rời khỏi nơi này, và tỏ ra không có chuyện gì khi thiết triều. Dù là vậy, hẳn vẫn không cách nào tập trung được. Vì vậy, chưa được bao lâu, hẳn đã cho bãi triều.

Đêm hôm đó, Nam Cung Thiên trần trọc không ngủ được. Bao nhiêu ý nghĩ xoay vần trong đầu hẳn, khiến hẳn như muốn phát điên. Kết quả là cả đêm hôm đó hẳn thức trắng. Những ngày sau đó một phần vì việc triều chính, một phần vì hẳn không phải biết phải đối mặt với nàng ra sao nên hẳn không tới tìm nàng. Một ngày, hẳn ngồi thẩn thờ trước bàn ngự thiện, miếng cá hấp nguội vị nghẹn bứ trong cổ họng. Ngự thiện phòng được Liễu Song Song chỉ cho cách làm món ăn này, nhưng sao hẳn vẫn cảm thấy mùi vị của món ăn thật khác? Bởi món ăn do chính tay nàng làm, chứa đựng nồng đậm tình ý, là toàn tâm toàn ý, dồn hết mọi yêu thương, ngay cả thái độ một lát hành nàng cũng cẩn thận hết mức, cố gắng làm ra một món ăn hoàn hảo nhất, món ăn trở nên ngon như vậy, là vì nó chứa đựng tình yêu thương vô hạn của nàng. Mà món ăn do ngự thiện phòng làm lại không có được điều đó. Cùng là một món ăn, mà tại sao hẳn lại cảm thấy dở đến thế? Bởi vì món ăn này, không phải là do chính tay nàng làm.

Hẳn lại một lần nữa bỏ dở bữa ăn, dùng tốc độ nhanh nhất để đến Đào hoa cung. Nhưng khi hẳn tới nơi, căn phòng của nàng đã là một mảnh lạnh lẽo. Cung nữ nói với hẳn, nàng vừa mới đi, còn để lại cho hẳn một phong thư.

"Ta xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói một lời, nhưng ta sợ nếu ta gặp người, ta sẽ không có đủ can đảm để nói hai tiếng từ biệt. Ta cũng xin lỗi vì đã thò một ít đồ quý giá trong cung để đem theo, nhưng với những việc mà người đã làm với ta, ta nghĩ lấy một ít chi phí đền bù tổn thất cũng không có gì quá đáng, hơn nữa, ta cũng cần phải có ngân lượng mới có thể sống sót giữa thế giới rộng lớn này được. Gửi lời xin lỗi đến thái hậu dùm ta, ta không thể tiếp tục ở bên cạnh bầu bạn với người được nữa. Tiếc thế từ biệt mọi người hộ ta luôn, ta vẫn chưa biết phải đi đâu, nhưng có lẽ ta sẽ đi thật xa khỏi nơi này, đến một nơi nào đó, tìm kiếm một cuộc sống bình yên.

Tạm biệt."

Tạm biệt, hai tiếng cuối cùng như một con dao đâm thẳng vào ngực hẳn, khiến hẳn cảm thấy vô cùng đau đớn. Trái tim như bị bóp nghẹt đến không thở nổi. Một cảm giác đau đớn mãnh liệt trào dâng trong tim hẳn. Trước khi kịp suy nghĩ bất cứ điều gì, đôi chân hẳn đã chạy đi, gấp gáp đến mức sử dụng cả khinh công điều mà trước đây hẳn chưa từng làm khi đang ở trong phạm vi của cung cấm.

* * *

"Chủ tử...chủ tử..."

Phải mất một lúc lâu, Liễu Song Song mới mơ hồ nghe thấy tiếng của Từ Vân đang gọi mình. Nàng thẩn thờ đưa mắt nhìn về phía hẳn, đôi mắt ngơ ngác.

"Có chuyện gì vậy?"

"Chủ tử, lệnh bài xuất cung." Từ Vân từ tốn đáp.

Liễu Song Song ngẩn ra một chút, rồi à một tiếng, xoay người tìm tấm lệnh bài trong tay nải. Lúc tấm kim bài hiện ra trước mắt nàng, cũng là khi nàng cảm thấy trong tim mình có một cảm giác như bị đè nặng nơi lồng ngực. Nàng thử người nhìn tấm lệnh bài, cảm thấy hoang mang. Nàng thật sự sẽ rời khỏi đây sao? Đây là điều nàng thực sự muốn sao? Rời khỏi đây, đồng nghĩa với việc sẽ không còn được nhìn thấy nụ cười ôn nhu, ấm áp như một tia nắng của hắn mỗi ngày. Sẽ không còn có thể tự tay nấu ăn cho hắn, tận hưởng cảm giác ngọt ngào khi làm được điều gì đó cho hắn. Rời khỏi đây, đồng nghĩa với việc phải chấp nhận quên đi hắn, từ bỏ tình yêu đối với hắn, nàng làm được sao? Trước đây nàng đã từng chê cười hành động này của Uyển Nghi, nhưng giờ chính nàng lại hành động như vậy. Có thể quên không khi nơi đâu cũng tràn ngập hình bóng của hắn? Vì vốn dĩ, hình bóng ấy đã luôn in đậm trong tim của nàng rồi.

Nàng cười nhạt, cảm thấy bản thân của mình thật ấu trĩ. Chẳng phải đã quyết định như vậy rồi sao? Tại sao đến giờ phút này vẫn còn do dự? Nàng dứt khoát đưa tấm lệnh bài xuất cung cho Từ Vân, quay mặt vào bên trong xe ngựa để người khác không nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Lính gác cổng kính cẩn nhận lấy tấm lệnh bài, gật đầu một cái, cánh cổng hoàng cung nặng nề hé mở. Từ Vân ghim dây cương, chuẩn bị thúc ngựa đi thì một đạo thanh âm vang lên đầy khản trương.

"Đóng cổng hoàng cung lại cho trẫm, bất cứ ai cũng không được phép rời khỏi. "

Nam Cung Thiên như một cơn gió bay tới, mồ hôi thấm ướt đầm lưng áo, lấm tấm trên vầng trán rộng sáng sủa. Hắn lật tung tấm sa trường che xe ngựa, hớn hớn nói với Liễu Song Song đang kinh ngạc.

"Ai cho phép ngươi rời khỏi? "

Liễu Song Song mở to mắt kinh ngạc, quay mặt đi, lắp bắp.

"Ta muốn đi là quyền của ta, ngươi không có quyền ngăn cản. "

"Ta không muốn ngăn cản ngươi. " Nam Cung Thiên nói. Trái tim của Liễu Song Song vì câu nói của hắn mà cảm thấy đau nhói. Thì ra hắn không phải là tôi tớ giữ nàng lại, vậy mà nàng lại cứ hy vọng một cách ngu ngốc. "Ngươi muốn đi đâu thì đi, ta không muốn ngăn cản, nhưng ngươi không thể nào làm chuyện có lỗi với ta như vậy xong liền bỏ đi được. Ta không cho phép ngươi trốn tránh, ngươi cần phải chịu trách nhiệm với ta. "

"Ngươi làm nhảm cái gì đó? "

Liễu Song Song trừng mắt nhìn hắn, nộ khí xung thiên. Hắn nói cái quái gì thế? Người thất thân là nàng, đâu phải là hắn, nàng còn chưa bắt hắn chịu trách nhiệm, hắn đã bắt nàng phải chịu trách nhiệm trước?

"Ta không cần biết. " Nam Cung Thiên vẫn mặt dày "Tóm lại là ngươi đã làm chuyện có lỗi với ta, thế nên ngươi nhất định phải chịu trách nhiệm. "

Này...này quá là ngang ngược đi, hắn rốt cuộc là lên cơn điên gì vậy? Rõ ràng~ nàng rốt cuộc bạo phát rồi.

"Nam Cung Thiên, ta nói cho ngươi biết. Ta còn chưa có đòi hỏi cái gì ở ngươi thì thôi, ngươi lại dám ngang ngược. Mau tránh ra để chúng ta đi, ta không có rảnh để đòi co với ngươi. "

Nam Cung Thiên mất điếc tai ngơ trước sự nổi giận của Liễu Song Song, vẫn tỉnh bơ nói.

"Đào hoa cung ta đã phê duyệt thành nơi ở cho ngươi, giờ ngươi bỏ đi như vậy, ai sẽ chăm sóc cho chúng? "

"Này, không phải việc đó là do người làm vườn phụ trách sao? Mắc mớ gì tới ta..."

"Còn cái món cá hấp ngũ vị đó nữa, thật khó ăn chết đi được..." Nam Cung Thiên vẫn thao thao bất tuyệt "Ngươi có thật sự chỉ dạy cho trù sư không vậy? Tại sao hương vị lại khác xa như vậy hả? Ta không biết, ngươi phải hằng ngày làm cá hấp ngũ vị cho ta ăn, nếu không, dù ngươi có chạy tới chân trời góc bể, ta cũng nhất định lôi ngươi về. "

"Ta không làm, ta không làm, chết cũng không chịu làm. " Nước mắt nóng hổi rơi lã chã trên gương mặt thanh tú của Liễu Song Song, nàng nghẹn ngào, mím chặt đôi môi để kìm nén những tiếng nức nở. Những lời hắn đang nói, có phải...có phải..

"Còn cả việc phê duyệt tấu chương nữa. " Nam Cung Thiên hạ thấp giọng, nhẹ nhàng đưa ngón tay cái, từng chút, từng chút một lau nước mắt cho Liễu Song Song "Suốt mấy hôm nay, ta đều chẳng tập trung vào bất cứ việc gì, giờ nàng lại muốn rời khỏi đây. Nàng đem trái tim của ta đi mất rồi, vậy nàng bảo ta phải biết làm sao đây? Nàng trả trái tim lại cho ta đi, rồi muốn đi đâu thì đi. "

Liễu Song Song òa khóc, bàn tay quơ loạn lên, đâm vào ngực Nam Cung Thiên.

"Hồn đản, ngươi ức hiếp ta, cái đồ chết tiệt nhà ngươi, hại ta đau lòng đến như vậy. Ngươi đi chết đi, đồ đáng ghét. "

Nam Cung Thiên bắt lấy tay của Liễu Song Song, thuận tay đem nàng ôm vào lòng mình, gục đầu lên hõm cổ của nàng, thầm thì.

"Đừng đi, có được không? "

Liễu Song Song không trả lời, ôm chặt lấy hắn, vùi đầu vào lồng ngực cường tráng của hắn, sụt sịt.

" Sến muốn chết đi được. "

Nam Cung Thiên bật cười.

Binh lính vui mừng vỗ tay, đồng loạt quỳ gối hô vang, hân hoan tột độ.

" Hoàng thượng vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế. Liều cô nương vạn tuế, vạn tuế. "

Từ đằng xa, Uyển Nghi dựa người vào Nam Cung Việt, bàn tay mân mê lọn tóc nhỏ của Phong Tranh, cười nói.

" Không ngờ vừa mới tới đây đã nhìn thấy một cảnh tượng ngoạn mục như vậy. "

" Phải, ta cũng không ngờ đệ ấy lại có lúc như vậy. " Nam Cung Việt có vẻ như vô cùng buồn cười, khoe miệng giương lên hết cỡ, cười đến sáng lạn.

" Xem ra, trong năm nay sẽ tốn một khoảng tiền mừng rồi. " Uyển Nghi nhún vai.

Nam Cung Việt bật cười, Uyển Nghi cũng cười, hai tiểu hài tử Phong Linh, Phong Tranh không biết gì cũng ngây ngô cười theo. Trên không trung, cánh hoa đào từ đâu bay tới, phiêu dạt trong làn gió xuân ấm áp. Nắng ấm nhuộm vàng khắp nơi. Một ngày xuân tràn ngập những tiếng cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Phiên ngoại 2 : Hậu hôn nhân

Ads Một ngày trời đẹp, tại phủ thừa tướng, hai cái tiểu oa nhi, một nam, một nữ, chính là ở hai nơi của thừa tướng phủ, đang học hỏi " điều hay ý phải ".

Trong một căn phòng nóng nực ngập mùi dược liệu cùng hơi nước. Từ Y vô cùng tỉ mỉ chỉ dẫn cho một nữ nhi có gương mặt khá ái, đáng yêu. Tiểu oa nhi kia gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to trong suốt ánh lên vẻ lạnh lùng, đậm đậm, mái tóc tơ mềm mượt dài đến ngang lưng, một thân y phục màu hồng phấn ngọt ngào. Chỉ nhìn qua một chút là đã có thể dễ dàng nhận ra, nữ nhi này khi trưởng thành nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp, quyến rũ. Bên cạnh nàng, Từ Y vừa pha chế độc dược, vừa nói.

" Không được, Hoa nhi, không được cho quá nhiều như vậy, chỉ cần sai lệch một chút thôi là hiệu quả của thuốc sẽ khác đi ngay. Đúng rồi, tiếp theo chính là cho cái đó vào. Loại độc này chỉ cần một chút thôi là có thể lấy mạng của rất nhiều người. "

Mộ Dung Hoa trên trán lấm tấm mồ hôi, vô cùng chuyên tâm lắng nghe sự chỉ dẫn của Từ Y, dường như cái nóng cùng mùi dược liệu nồng nặc trong căn phòng chẳng hề ảnh hưởng đến nàng.

Ở bên hồ sen, ánh nắng chiếu xuống mặt hồ tỏa ánh sáng lấp lánh. Một nam hài gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, trong sáng đang chăm chú lắng nghe phụ thân mình truyền đạt những kinh nghiệm mà theo lời phụ thân nói chính là " đã tích lũy cả một đời. " Mộ Dung Phong không ngừng thao thao bất tuyệt, khoa chân múa tay, bộ dạng vô cùng cường điệu.

" Kiệt nhi, con đã nghe hiểu chưa? Phải nhớ cho rõ, thật khắc cốt ghi tâm a. Chỉ cần con có thể nhớ rõ những điều ta dạy bảo thì tất cả nữ nhân trên đời này đều không thể thoát khỏi bàn tay con. "

Mộ Dung Kiệt chớp chớp đôi mắt to tròn, thực trong sáng, thực thuần khiết hời.

" Phụ thân, chẳng phải mẫu thân nói khi xưa phụ thân chính là điên cuồng theo đuổi cô cô Uyển Nghi, rốt cuộc chính là đầu không lại với thúc thúc Nam Cung Việt, liền bị cô cô Uyển Nghi oanh oanh liệt liệt đá về phía sau, đến liếc mắt cũng chẳng thèm hay sao ạ? Nếu phụ thân thật sự tài giỏi như vậy tại sao lại không thể mê hoặc được Uyển Nghi cô cô chứ ạ? "

Gương mặt của Mộ Dung Phong lập tức chạy đầy vạch đen, tức tối nhảy dựng lên, nghiêng răng nói.

" Nói vậy, mẫu thân của con chính là nói vậy. Không phải phụ thân bị người ta bỏ rơi a, chính là phụ thân không cần người ta, nên mới nhường lại cho cái tên Nam Cung Việt chết tiệt đó thôi. Ai muốn đi tranh giành cùng tên xú nam nhân đó chứ? "

" Mẫu thân cũng có nói nếu nhắc đến chuyện này phụ thân nhất định sẽ trả lời như vậy. " Mộ Dung Kiệt không chút nể mặt, liền bĩu môi " Mẫu thân cũng có nói, mỗi lần nhắc đến việc cô cô bị thúc thúc Nam Cung Việt cướp mất, phụ thân nhất định sẽ không tự chủ được mà nghiêng răng nghiêng lợi. "

Mộ Dung Phong quả thực là không còn lời để nói, cảm nín oán hận trong lòng. Nữ nhân này, lại đi nói xấu phụ quân trước mặt hài tử, để xem xem, đêm nay hân hạo hạo dạy dỗ nàng như thế nào?

Chỉ là...hắn còn chưa có chờ đợi được đến đêm, đã lập tức nghe thấy giọng nói của nương tử đáng yêu của hắn.

"Mộ Dung Phong chết tiệt, đã nói chàng bao nhiêu lần rồi? Kiệt nhi mới chỉ có mười tuổi, chàng dạy nó bậy bạ cái gì thế? " Từ Y cùng Mộ Dung Hoa đi tới, hùng hùng hổ hổ chất vấn. Có phụ thân nào lại đi dạy hài tử của mình cách quyến rũ nữ nhân chứ? "

Mộ Dung Phong đương nhiên không đồng tình, gân cổ cãi.

"Nàng vì có gì mà nói ta chứ? Nàng không nhìn lại mình đi, Hoa nhi mới có mười một tuổi thôi a, nàng cũng liền hằng ngày đem nữ nhi đi điều chế độc được..."

Mộ Dung Phong chưa có nói xong, bất gặp được đôi mắt của Từ Y đang lờm lờm, lập tức như chú cún cúp đuôi, cúi đầu ủ rũ nói.

"Nương tử, ta sai rồi. "

Từ Y liếc mắt nhìn đáng vẻ của Mộ Dung Phong, không nói tiếng nào, xem như tha lỗi. Nắm tay Mộ Dung Hoa cùng Mộ Dung Kiệt xoay người đi, nói với ra sau.

"Còn không mau đi? Muốn để Uyển Nghi chờ sao? "

Mộ Dung Phong sau lưng Từ Y lên phùng má một chút, lại bạch bạch chạy lên, một tay nắm lấy bàn tay phấn nộn của Mộ Dung Kiệt, một tay nắm lấy tay Từ Y. Từ Y không nói gì, khẽ mỉm cười, một gia đình cùng nhau nắm tay rời khỏi phủ.

Gia nhân trong phủ nhìn theo bốn người bọn họ, lắc đầu cảm thán.

"Aizz...thừa tướng gia cùng phu nhân mỗi ngày đều dạy hư hài tử a, thật không hiểu tiểu thư cùng thiếu gia sau này sẽ bị dạy hư như thế nào đây? "

* * *

Phủ vương gia.

"Phong Linh, Phong Tranh. " Uyển Nghi bước đi chậm chạp, một tay đỡ sau lưng, một tay đặt trên cái bụng nhô cao của mình, lớn tiếng gọi.

"Mẫu thân. "

Từ đằng xa, hai thân ảnh nhỏ nhắn chạy tới, chính là hai tiểu oa nhi giống nhau như đúc, trên tay còn ôm một bó hoa lớn, hào hứng nói.

"Mẫu thân nhìn xem, phụ thân dẫn chúng con đi hái được rất là nhiều hoa. "

Uyển Nghi ôn nhu xoa xoa đầu cả hai tiểu oa nhi, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Việt đang mỉm cười đứng trước mặt mình từ khi nào. Cùng lúc ấy, Nam Cung Nguyệt không biết từ đâu đi tới, vẻ mặt vô cùng tức giận. Uyển Nghi thấy vậy ngạc nhiên hỏi.

"Nguyệt nhi, có chuyện gì vậy? "

Nam Cung Nguyệt vẻ mặt tức tối, khoa chân múa tay nói "Cái tên khốn Doãn Tắc đó, hài tử cũng đã sắp tới ngày chào đời, hắn còn ra ngoài gặp tiểu hồ ly, thật là quá khốn khiếp. "

Uyển Nghi nhíu mi, chừng như không tin, cẩn thận dò hỏi lại.

"Muội chắc chứ? "

"Đương nhiên rồi. " Nam Cung Nguyệt nộ khí xung thiên đáp "Tỷ cũng biết đó thôi, chính là nữ nhân tên Ngọc nhi mà trước đây chúng ta đã gặp. "

Ngọc nhi? Chính là nữ nhân trước đây cùng Doãn Tắc chọn vòng ngọc ngoài phố, sau đó liền khiến cho Nam Cung Nguyệt phát ghen, kích động đến mức đi tìm Tề Dương tỏ tình? Chính là nhờ nữ nhân đó mà bọn họ mới có ngày hôm nay? Uyển Nghi tròn mắt nhìn Nam Cung Nguyệt, chính là không nhận được mà phì cười thành tiếng.

"Ha ha ha...cười chết ta mất...ha ha ha... " Nam Cung Nguyệt thấy Uyển Nghi cười mình thì giận dữ, đang định chất vấn thì Uyển Nghi đã vịn vào vai Nam Cung Nguyệt thì thầm điều gì đó.

Nam Cung Việt cùng Phong Linh, Phong Tranh tò mò muốn biết Uyển Nghi nói gì với Nam Cung Nguyệt mà gương mặt của nàng lại biến đổi nhanh một cách thần kì đến như vậy. Lúc đầu chính là tái mét, sau đó là trắng bệch, cuối cùng là đỏ bừng.

Phong Linh cùng Phong Tranh còn đang tò mò, bỗng dưng reo ầm lên. "Nga, Doãn Tắc thúc phụ. " sau đó không chút do dự, liền ào ào chạy đến bên Doãn Tắc, đang từ xa đi đến, trên gương mặt tuấn mĩ còn hằn rõ vết cào cào, hằn nhiên là vết tích tốt đẹp của ai đó tạo nên.

Nam Cung Nguyệt nhìn thấy Doãn Tắc, tự giác cúi đầu, ôm bụng lớn chặt vật đi tới bên cạnh Doãn Tắc, lí nhí nói điều gì đó với hắn. Phong Linh cùng Phong Tranh ngửa cổ, vênh tai lên nghe ngóng một chút, sau đó liền bạch bạch chạy về, hai nữ nhi ở hai bên tai của Nam Cung Việt thì thầm.

" Phụ thân, cô cô nói cô cô chính là hiểu lầm, ghen tị với nghĩa muội của thúc phụ a. "

Nam Cung Việt ngạc nhiên nhìn về phía Uyển Nghi, thấy nàng mỉm cười khẽ gật đầu thì cũng bật cười, xoa xoa đầu hai nữ nhi của mình, cười ôn nhu.

" Linh nhi, Tranh nhi giỏi lắm, nhưng lần sau không cần để tâm đến đầu nga, cứ để cô cô cùng thúc phụ nói chuyện nga. "

" Ân, tụi con biết rồi. "

Nam Cung Phong Linh cùng Nam Cung Phong Tranh gật gật đầu, còn cười toét miệng thực ngọt ngào, sáng lạn.

Uyển Nghi nhắc thấy Mộ Dung Phong, Từ Y cùng hai tiểu hài tử từ bên ngoài tiến vào, liền cầm tay Nam Cung Việt lên tiếng.

" Được rồi, đã đến đông đủ rồi thì cùng đi thôi, đừng để Nam Cung Thiên chờ. "

Một đoàn người, từ lớn đến bé, lật đặt dắt díu nhau rời khỏi phủ, cùng ngồi xe ngựa tiến đến hoàng cung, cùng Nam Cung Thiên và Liễu Song Song tới viếng mộ.

Phong Linh cùng Phong Tranh ôm hai bó hoa lớn, thận trọng đặt trước lăng mộ của Huệ Phi, sau đó thật thành tâm chấp tay cúi đầu vái ba cái. Những người đứng đằng sau cũng thành tâm cúi lạy. Gió chiều lay động, trường bào tung bay, tiếng của hai tiểu oa nhi vang lên trong trẻo, đáng yêu.

" Dường mẫu, phụ thân nói người thích nhất là mẫu đơn hoa, thế nên chúng con đã hái thực nhiều hoa tặng người, năm sau, năm sau nữa, chúng con sẽ hái thật nhiều, thật nhiều hoa hơn nữa đem tới tặng người. "

Uyển Nghi ôn nhu xoa đầu hai tiểu hài tử, hài lòng nói.

" Linh nhi, Tranh nhi ngoan lắm, dường mẫu nhất định sẽ rất vui. "

Liễu Song Song cười cười, xoa xoa đầu Phong Linh, Phong Tranh, lại tới xoa xoa cái bụng nhô cao của Uyển Nghi.

" Đợi mai một tiểu hài tử này sinh ra, sẽ cùng các con hái hoa tới tặng dường mẫu a~ Từ Y cô cô có nói mẫu thân của các con cùng Nguyệt cô cô nhất định có thể sinh nam hài nha. "

Uyển Nghi không đáp trả, chỉ hướng phía Từ Vân cười.

" Nga, Vũ Diệp nhà tớ nếu năm nay thành thân, nói không chừng năm sau sẽ có thể dẫn hài tử cùng tới đây rồi. "

Nàng nói không lớn tiếng, nhưng đủ để tất cả mọi người cùng nghe thấy. Vũ Diệp cùng Từ Vân đứng ở hai bên nghe thấy vậy, vô tình liếc thấy nhau, mặt liền xoát xoát đỏ, càng lúc càng nóng, càng lúc càng đỏ a.

Mọi người cười rộ lên thật vui vẻ, chính là không ngừng chọc cho hai người một màn đỏ mặt. Đột nhiên sắc trời xoay chuyển, mây đen kéo đến, gió thổi ào ào. Cùng lúc đó, một con đau truyền đến khiến Uyển Nghi cùng Nam Cung Nguyệt nhăn mặt nhíu mày, vội bám vào vai Nam Cung Việt và Doãn Tắc.

" Từ Y tỷ tỷ, không ổn, muội đau quá. " Không hẹn mà gặp, cả hai cùng đồng thanh nói một câu. Từ Y cũng khản trương kêu lên.

" Không ổn, sắp sanh rồi!!! "

Một đám người cứ thế tán loạn, hốt hoảng, chính là vội vàng đưa họ đi sanh a~

Trước khi rời khỏi, Uyển Nghi còn mơ màng nghe thấy một giọng nói thoáng qua trong tiềm thức.

" Nhớ đấy, năm sau nhất định phải bé nam hài đến thăm tỷ đấy. "

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Phiên ngoại 3 : Nhật kí đầu thai: Huệ phi

Ads Tên của ta là Lâm Nhã Cầm, nhưng mọi người vẫn hay gọi ta là Huệ Phi. Đây là cái tên mà phu quân của ta đã đặt cho ta khi ta được gả về phủ vương gia. Là người đầu tiên trở thành nương tử của chàng, nhưng ta lại không phải là chính thê. Đêm tân hôn, chàng tuyên bố với ta, ta chỉ xứng đáng với địa vị tiểu thiếp, vị trí chính thê của chàng, vương phi của chàng, chỉ có một người mới xứng đáng. Chàng ban cho ta cái tên Huệ Phi, rồi cứ thế rời

khỏi phòng, để lại mình ta với căn phòng lạnh lẽo. Lạnh, là cái cảm giác phát sinh từ trong trái tim ta, dù ta đã cố kìm nén, nhưng vẫn không ngăn được bản thân mình bật khóc.

Những ngày sau đó, chẳng không hề tới tìm ta, những khi ta cố tình đến tìm chàng, chàng cũng chẳng buồn liếc mắt. Chàng chưa từng để ý đến ta, dù chỉ một lần. Không lâu sau, việc ta cùng vương gia chưa viên phòng lọt tới tai hoàng thượng. Người nổi trận lôi đình, mắng nhiếc chàng vô cùng thậm tệ. Ta còn nhớ rõ, hôm ấy chàng đến tìm ta với một thân thể nồng nặc mùi rượu, và ánh nhìn chàng dành cho ta đêm đó gay gắt hơn bao giờ hết. Đêm đầu tiên của ta không hề hạnh phúc như ta vẫn tưởng tượng, mà là đau, đau đến nghẹt thở, và cả vị mặn chát của những giọt nước mắt tủi nhục, khi chàng ôm lấy thân thể của ta, nhưng lại luôn miệng gọi tên nữ nhân ấy.

Một năm sau, Lan phi và Mai phi lần lượt bước chân vào phủ, trở thành tiểu thiếp của chàng. Ta cũng chẳng mấy bận tâm, vì hơn ai hết, ta hiểu chàng sẽ không bao giờ dành tình cảm cho bất cứ ai ngoài người đó - một nữ tử thanh lâu. Một nam nhân uy nghi, mạnh mẽ mà ta đã từng yêu, lại vì nữ nhân đó mà say, tự hành hạ bản thân mình trong sự dấn vật. Lúc ấy ta tự nhủ, liệu có phải bản thân mình đã sai rồi hay không?

Yêu chàng, đau đớn nhiều hơn ta tưởng. Một người ngày đêm đầu ấp tay gối với ta, nhưng trái tim lại luôn hướng về một người khác. Tuy nhiên, yêu chàng cũng là niềm hạnh phúc tột cùng, đó là khi ta vì chàng may áo khoác, chăm chút cho từng đường kim mũi chỉ. Là khi chàng khoác lên mình tấm áo choàng tự tay ta may, với biết bao tình cảm ta gửi gắm vào đó. Là được vì chàng chăm từng ly trà, ngửi từng mùi trầm hương, cốt để chàng xua tan đi mệt mỏi sau những ngày vất vả. Là được nhìn thấy chàng mỗi ngày, được nghe thấy tiếng chàng nói. Hạnh phúc, đối với ta chỉ đơn giản vậy thôi. Nhìn chàng dần dần bỏ đi sự bài xích của chàng với ta, dù chỉ một chút thôi cũng đủ khiến ta thỏa mãn. Ta đã hy vọng rằng, tấm lòng của ta có thể cảm hóa chàng, khiến chàng yêu ta.

Nhưng tất cả đã sụp đổ, niềm tin, hy vọng của ta hoàn toàn bị phá nát kể từ khi nữ nhân tên Uyển Nghi xuất hiện. Lúc đầu, ta cũng chẳng hề bận tâm đến nàng ta, vì ta nghĩ rằng chàng tuyệt đối không có khả năng yêu nàng, nhưng... sự phán đoán của ta đã sai. Ta nhận ra chàng dần dần thay đổi vì nàng ta, tức giận, hào hứng, vui vẻ, rất nhiều biểu cảm khác nhau dần dần được bộc lộ, những điều mà khi ở bên cạnh chàng ta chưa từng được thấy bao giờ. Chàng không nhận ra, nhưng ta thì có thể, điều đó khiến ta đau lòng biết bao. Con ghen làm ta đánh mất đi lí trí, ta trở thành một kẻ xấu tính, nhỏ mọn. Ta muốn hãm hại nàng ta, ngược lại thành ra hại chính mình, rốt cuộc bị vương gia đẩy tới Đạm Tinh cư.

Gần một năm, ta sống trong lặng lẽ. Mỗi ngày trời lạnh, ta vẫn không bỏ được thói quen may áo khoác cho chàng, tự hỏi bản thân mình, chàng có đang khoác chiếc áo ta đã may không? hay đang khoác chiếc áo do Uyển Nghi may? Phòng của ta luôn tràn ngập mùi trầm hương, mùi hương mà chàng thích nhất. Ta muốn lưu giữ một chút cảm giác nào đó về chàng. Thời gian, khiến tâm hồn của ta bình tâm hơn rất nhiều. Ta tập cách quên đi, chấp nhận những nỗi đau giằng xé trong tim mình, và trở thành tỷ muội tốt của Uyển Nghi.

Ta nhận ra, Uyển Nghi là một nữ nhân đáng yêu và ngọt ngào hơn ta nghĩ rất nhiều. Nàng luôn đối xử tốt bụng và thật tâm với tất cả mọi người. Nhưng... cuối cùng, sự ghen tuông vẫn một lần nữa găm nhám tâm hồn ta. Hằng ngày nhìn Uyển Nghi cùng chàng hạnh phúc, ta đau đớn đến nghẹt thở. Mỗi khi đêm về, ta cuộn mình trong chiếc chăn dày, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo đến thấu cả tâm can. Mùi trầm hương vẫn vút quanh mũi, cuốn chặt lấy cả trái tim ta, khiến ta đau. Nhiều đêm ta nằm mơ thấy ác mộng, thấy những tháng ngày tối tăm xưa kia, những ngày học lễ nghi, học cầm kì thi họa, có những ngày học quý đến tề chỉnh đôi chân, những trận đòn roi, những lời xỉ vả khi đại phu nhân không vừa lòng. Những đêm bị bỏ đói trong kho củi, những ngày lạnh giá không một tấm chăn. Cha của ta, dù là người quyền quý uy nghi đến mấy, cũng không cách nào che chở cho ta, bởi vì ông là một người yếu đuối, nhu nhược. Bởi vì, như lời của tất cả mọi người nói với ta, ta chỉ là một nghiệt chủng.

Nhiều lần tỉnh giấc với gương mặt đầm nước mắt, ta thấy sợ hãi, cũng thấy đau lòng. Đối với ta, chàng là tất cả, ta thực sự không chấp nhận được nếu không có chàng. Cứ thế, con ghen dần dần nhấn chìm ta, khiến ta trở nên độc ác, khiến đôi bàn tay ta nhuộm máu. Chỉ tiếc rằng, ta đã thất bại. Có lẽ, đây chính là kết quả ta đáng phải nhận lấy, bởi vì ta đã sai, đã quá cố chấp, bởi vì... cuộc sống không có tình yêu của chàng, chẳng khác gì cái chết...

Ta đã đứng đợi, đợi rất lâu bên cầu Nại Hà. Những linh hồn khác đi lướt qua ta, hút lấy linh khí của ta, khiến ta dần trở nên suy yếu, nhưng ta vẫn muốn đợi, muốn được gặp chàng. Mạnh bà với gương mặt phúc hậu, di chuyển chậm chạp, tới đưa cho ta mạnh bà thang, cười hiền từ.

" Cô nương, mau uống chén canh này, sau đó đi đầu thai đi. "

Ta nhìn bà, mím môi mỉm cười. Nước mắt bất giác rơi xuống, ta lắc đầu. Ta muốn chờ, chờ cho tới khi được gặp chàng, sau đó, sẽ cùng chàng đi trên con đường dẫn tới dương thế. Mạnh bà nhìn ta, đôi mắt hơi nheo lại, khiến những nếp nhăn nơi đuôi mắt càng rõ rệt.

" Cô nương, người chết đi khi xuống tới âm phủ sẽ mang theo hình dáng lúc mình qua đời. Cứ cho là cô nương đợi được, liệu cô nương có thể nhận ra người đó hay không? Nếu như người đó nhận ra cô nhưng lại tránh mặt cô, vậy cô biết làm thế nào? Sinh mạng là do thượng đế ban cho, tự sát chính là mang trọng tội, con đường đầu thai của cô nương sẽ khó khăn hơn người khác rất nhiều. Mau đi đi, nếu để các linh hồn khác hút mất linh khí, cô sẽ hoàn toàn tan biến, không cách nào siêu thoát được nữa. "

Đôi bàn tay ta run run nhận lấy chén canh, nước mắt trong suốt rơi xuống, hòa lẫn với nước thuốc lỏng sánh. Trao lại chén thuốc rồi không cho Mạnh bà, ta bắt đầu bước đi trên con đường dẫn đến trần thế. Đi được một đoạn, ta ngoái đầu lại nhìn, thấy Mạnh bà đang bận rộn phát canh cho những linh hồn khác, ta liền lén nhổ hết nước thuốc ngấm trong miệng ra ngoài. Ta không muốn quên đi những kỉ niệm của ta và chàng, dù không nhiều niềm hạnh phúc, nhưng ta vẫn muốn lưu giữ tất cả trong tim mình.

Con đường dẫn tới trần thế chỉ có một, nhưng những gì mọi người nhìn thấy lại khác nhau. Ta không những đã phạm trọng tội là tự kết liễu chính mình mà còn không uống mạnh bà thang, vì vậy nên mỗi bước đi của ta đều vô cùng khó khăn. Cơ thể như bị hàng ngàn mũi kim chích, hàng ngàn con côn trùng gặm nhấm, khiến ta đau như muốn ngã quỵ. Toàn thân nóng rẫy như bị thiêu đốt, nó khiến ta như muốn phát điên. Cảm giác đau đớn khôn khổ vây chặt lấy ta. Cố lê những bước chân run rẩy, ta gắng hết sức tiến về phía trước, bước về phía có ánh sáng. Hoa bỉ ngạn nở đỏ rực hai bên đường, kiêu kiêu, mà rất độc cô độc, giống như ta lúc này vậy...

Con đường dẫn từ âm phủ tới dương thế không quá dài, nhưng khi đi hết con đường đó, trên trần thế đã trải qua hơn một nghìn năm. Đầu thai trong hình

hài của một tiểu hài tử, với những thay đổi vô cùng khác biệt so với thời đại mà ta sống, ta phải học hỏi rất nhiều những thứ lạ lẫm. Vì bị các linh hồn khác hút đi rất nhiều sinh khí, nên từ nhỏ ta đã luôn đau ốm. Phụ thân, phụ mẫu của ta rất yêu thương ta, họ rất giàu, thế nên ngay từ nhỏ họ đã cung chiều ta hết mực, cho ta mọi thứ mà ta muốn. Lần đầu tiên, ta cảm nhận được sự yêu thương, đối với ta, đây là một niềm hạnh phúc lớn lao.

Nhưng...ta lại không tìm thấy chàng...

Ta tìm chàng suốt hai mươi năm, nhưng lại không thể tìm thấy chàng, chàng ở đâu?

Một ngày kia, như thường lệ, ta cùng tài xế ra ngoài mua sắm. Bỗng một tiếng phanh gấp vang lên, ta ngã dúi về phía trước. Sau khi ngồi thẳng dậy, tài xế mặt tái mét, lắp bắp nói với ta, xe của chúng ta đã đâm phải một người con gái. Ta hoảng loạn, không biết phải làm sao? Run rẩy bấm số gọi cấp cứu. Khoảng thời gian ngồi chờ bên ngoài phòng cấp cứu thật sự quá căng thẳng, dù trong lòng ta đã thầm cầu mong cô gái đó bình an vô sự, nhưng kết quả cuối cùng, bác sĩ vẫn thông báo với ta rằng, cô gái đó đã qua đời.

Ta bước chân vào phòng, muốn nhìn gương mặt cô gái đó, muốn nói một lời xin lỗi dù biết rằng điều đó thật vô ích. Nhưng ta thật sự choáng váng khi nhận ra cô gái đó có gương mặt y hệt Liễu Song Song. Điều khiến ta kinh ngạc hơn, đó là...cô gái đó tên là Dương Uyển Nghi, và là một huấn luyện viên võ thuật. Ta cảm thấy choáng váng, đôi chân run rẩy, lão đạo không vững, đầu nặng trĩu như đeo chì. Ta đã tìm hiểu rất nhiều, đọc rất nhiều tài liệu, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy bất cứ thông tin gì về Di quốc, thế nên ta đã từng hoang mang, hoài nghi rằng những kí ức ta lưu giữ được về kiếp trước là không có thực. Nhưng nay, cái chết của cô gái này không chỉ khiến ta khẳng định được tất cả đều là sự thật, mà còn là một đòn đả kích nặng đối với ta. Ta nhớ tới tính cách hoàn toàn trái ngược của Uyển Nghi so với những gì ta đã được nghe về nàng. Nhớ tới những kĩ năng mà nàng có được, nhớ về những gì mà gia nhân đã từng kể với ta, rằng nàng biết võ công, những bộ phim xuyên không mà ta đã xem, về những gì Uyển Nghi đã từng nói: giữa nàng ấy và Liễu Song Song có một mối liên hệ đặc biệt.

Ta đã hiểu, lúc này ta đã hiểu ra tất cả. Chính ta...chính ta đã tự đẩy mình vào địa ngục, ta tự đẩy bản thân mình vào tình cảnh này...Tất cả, đều do chính tay ta tạo nên...

Thế giới quanh ta quay cuồng, ta choáng váng, khắp nơi chìm vào một màu đen u ám, tịch mịch, cô đơn đến đáng sợ...

Trong cơn mơ, ta thấy mình lại đứng bên cầu Nại Hà, nơi có những linh hồn lạng lẽ đi ngang, đón nhận lấy chén canh măng bà, và đặt chân lên con đường dẫn đến trần gian. Phải chăng, mọi chuyện đã qua chỉ là một giấc mơ? Nếu là vậy, ta không muốn tiếp tục chìm trong cơn ác mộng này nữa...

Mạnh Bà đứng bên nôi canh không bao giờ cạn, bốc khói nghi ngút, nụ cười móm mém hiện từ nhìn ta, dịu dàng nói.

" Cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi. "

Tôi ngỡ ngác nhìn bà, khung cảnh dần nhòe đi vì nước mắt. Mạnh Bà nheo đôi mắt, bước tới bên cạnh, nắm lấy đôi bàn tay đang dần lạnh buốt của ta.

" Cô nương, là do cô và người ấy không có duyên số với nhau. " Ta nghẹn ngào, cổ họng nghẹn lại, đôi tai như ù đi. Mạnh Bà bỗng nhiên xòe bàn tay ra, áp lên mu bàn tay ta. Khi bà bỏ tay ra, trên tay ta xuất hiện một ấn kí có hình thù kì lạ, sau đó liền mất đi một cách nhanh chóng. Rồi ta bị cuốn vào một vòng xoáy, chao đảo và quay cuồng. Bên tai còn văng vẳng giọng nói mơ hồ của Mạnh Bà.

" Đi đi, đi tìm lại người nam nhân của cô nương đi. Ta cảm động trước tấm chân tình của cô nương, thế nên đã đánh dấu ấn kí này trên mu bàn tay của nam nhân đó. Kiếp này, hai người là của nhau... "

Tỉnh dậy, xung quanh ta là một màu trắng xóa. Màu trắng của chiếc giường ta nằm, của bức tường, rèm cửa, và màu áo của vị bác sĩ đang bận rộn ghi chép cái gì đó bên cạnh ta. Đường như cảm nhận được ta đã tỉnh dậy, vị bác sĩ đó ngẩng đầu, đôi mắt hiền lành, nụ cười ấm áp như tia nắng mùa xuân chợt khiến ta run rẩy. Anh ta ân cần hỏi ta.

" Cô cảm thấy trong người mình như thế nào rồi? "

" Tại sao tôi lại ở đây? "

" Sau khi nhìn thấy xác của cô gái bị tai nạn kia, cô liền ngất xỉu nên chúng tôi đã đưa cô vào đây. Tôi vừa mới làm một cuộc kiểm tra tổng quát cho cô rồi, không có bất cứ vấn đề gì cả. Có lẽ cô bị choáng khi nhìn thấy xác chết. Tôi hiểu cô có lẽ là có ý tốt, nhưng lần sau đừng cố ép mình làm một điều gì đó tương tự nhé. "

Ta không trả lời, đôi mắt quét qua bảng tên đeo trước ngực của anh ta: Mộ Dung Hoàng.

Sau khi ghi chép thêm cái gì đó, anh ta lại ngẩng đầu lên nhìn ta.

" Tài xế và ba mẹ cô ở ngoài đang rất lo cho cô, cô cảm thấy trong người đã khỏe hẳn chưa? Nếu không có vấn đề gì thì cô có thể xuất viện ngay. Còn nếu cô vẫn cảm thấy không khỏe thì chúng tôi sẽ giữ cô lại để tiếp tục theo dõi. "

Ta mở miệng, muốn nói với anh ta rằng ta rất khỏe, ta muốn về nhà. Nhưng tiếng nói nghẹn đặc nơi cổ họng, khi chàng trai đó xoay người lại, để lộ ra bàn tay trái. Trên mu bàn tay của anh ta...có ấn kí của Mạnh Bà. Ngón tay run run chỉ vào mu bàn tay anh ta, ta lắp bắp...

" Cái...cái này..."

" À, vết bớt này phải không? " Anh ta đưa tay lên nhìn, nói " Khi vừa mới sinh ra thì tôi đã có rồi, có chuyện gì sao? "

Nước mắt long lanh nóng hổi nơi đáy mắt, sống mũi cay xè, ta kích động nắm lấy tay áo anh ta, nghẹn ngào nói.

" Chào anh, tôi tên là Lôi Nhã. "

Hết phiên ngoại 3.

Phiên ngoại 4: Nhật kí đầu thai _ Liễu Song Song

Việt Nam, một ngày cuối mùa hè, một cô gái đứng trước chiếc gương lớn, vuốt vuốt mái tóc dài đến thắt lưng của mình, cảm thán:

" Aizz...kiếp trước rõ ràng là xinh đẹp đến như vậy, tại sao bây giờ lại thành ra cái bộ dạng này vậy không biết. "

Người đứng trước gương, là một cô gái tầm mười tám, mười chín tuổi, ngũ quan vô cùng, vô cùng bình thường. Kiếp trước, cô xuyên qua vào thân xác của Liễu Song Song, chính là một người tài sắc vẹn toàn, vậy mà sau khi đầu thai lại thành một bộ dạng " chung thủy " chính là từ trên xuống dưới, trước sau như một, không lồi cũng chẳng có lõm, thân hình khẳng khiu, gầy còm. Làn da đen nhem, vàng trán rộng, sống mũi cao nhưng không thẳng, mắt hai mí nhưng không to, đôi môi đẹp nhưng không hồng hào. Hơn nữa, điều đau đớn hơn là cô cực kì lùn. Nếu đem so sánh kiếp trước với kiếp này, quả thực vô cùng khập khiễng. Không khỏi khiến cô cảm thấy chán ngán. Cô cũng chẳng thể nhớ nổi tại sao mình lại có thể nhớ được những kí ức của kiếp trước. Chỉ nhớ rằng, càng trưởng thành, những kí ức lại dần xuất hiện trong ý thức của cô, một cách rất tự nhiên.

Cô thích viết, thích sáng tác và thả hồn vào từng câu chữ, nhưng khả năng của cô lại vô cùng kém. Thế nên, có một thời gian dài, cô viết những đoạn mở đầu của một câu chuyện nào đó, và... để đấy. Vì vậy, đam mê của cô nhanh chóng bị dập tắt.

Bốn năm sau, một lần lang thang trên mạng, cô vô tình dừng chân tại một diễn đàn. Nơi có rất nhiều fiction, đặc biệt là của những người nghiệp dư viết. Niềm đam mê nhỏ nhoi ngày nào lại một lần nữa trào dâng. Cô bắt đầu nghĩ, bắt đầu thử, và bắt đầu viết, vài ngày sau đó, tiểu thuyết đầu tay của cô ra đời. Một ngày tháng chín, một cô gái ngồi trước màn hình máy tính, viết những dòng chữ đầu tiên trong niềm đam mê viết lách của mình.

11h18'

Ngày 10/9/2012.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tiểu Thiếp Của Nhị Vương Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.